A
HA

ARTHUR HAILEY

Ştirile de seară

Traducere de
IRINA HOREA ŞI MANUELA TĂNASE

Editura UNIVERS
Bucureşti, 1995

ARTHUR HAILEY
THE eVENING NEWS
1990

Sheijei şi lui Diane cu deosebită recunoştinţă şi numeroşilor mei prieteni din mass media care mi-au încredinţat informaţii neoficiale.

Nota autorului: În romanul lui Frederick Forsyth, *Ziua Şacalului,* publicat în 1971, un asasin obţine fraudulos un paşaport britanic. În *Ştirile de seară,* un terorist obţine fraudulos un paşaport asemănător – folosind alte metode, a căror descriere constituie rezultatul propriei mele documentări.

Totuşi, trebuie să recunosc faptul că în acest domeniu domnul Forsyth a fost deschizător de drum.

A.H.

PARTEA ÎNTÂI

1

Ştirea despre un Airbus A300, lovit în zbor şi cuprins de flăcări, care se apropia de Aeroportul Dallas-Fort Worth, a fost transmisă la sediul din New York al Canalului de televiziune CBA News cu numai câteva minute înainte de difuzarea ediţiei principale a Telejurnalului de seară.

Era ora 6, 21 p.m. – după orarul de vară pe Coasta de Est – când şeful biroului CBA din Dallas îl anunţă prin fir direct pe un producător de la redacţia din New York: „Aşteptăm dintr-o clipă într-alta o prăbuşire spectaculoasă la DFW. A avut loc o coliziune în zbor – un avion mic şi un Airbus plin de pasageri. Avionul a căzut imediat. Airbus-ul este în flăcări şi încearcă să ajungă până aici. Radiourile poliţiei şi ale ambulanţelor parcă au înnebunit”.

— Iisuse! exclamă un alt producător de la Potcoavă. Ce şanse avem să obţinem imagini?

Potcoava”, adică masa uriaşă în formă de potcoavă, la care încăpeau lejer douăsprezece persoane, era locul unde se stabilea sumarul ediţiei şi se primeau materialele începând cu primele ore ale fiecărei zile a săptămânii şi până în ultima clipă de emisie. CBS-ul, compania rivală, îl denumea Acvariul, la ABC fusese botezat Roata, la NBC – Biroul. Indiferent de nume, rostul lui era acelaşi.

Era un lucru ştiut că aici se strângeau cele mai strălucite minţi ale postului de televiziune, când era vorba de exprimat păreri şi de luat hotărâri în ceea ce privea ediţia de actualităţi: producătorul executiv, crainicul, producătorii principali, directorii, editorii, redactorii, şeful departamentului de grafică şi subalternii lor. Tot acolo se mai găseau, precum instrumentele unei orchestre, şase terminale de computere, printere telex, o armată de telefoane ultramoderne şi monitoare TV pe care putea fi

vizionat instantaneu orice material, de la înregistrările brute şi ştirile prelucrate gata pregătite pentru intrarea în emisie, până la transmisiunile posturilor concurente.

Potcoava se afla la etajul patru al clădirii Departamentului de ştiri al Canalului CBA, într-un spaţiu central, deschis, cu birouri pe o parte – cele ale şefilor redacţiei de actualităţi, care, în diferite momente ale zilei, se retrăgeau din zona Potcoavei, adesea agitată până la nebunie, în izolarea şi liniştea propice lucrului din aceste încăperi.

Astăzi, ca în majoritatea zilelor, în capul Potcoavei se afla Chuck Insen, producător executiv. Uscăţiv şi iute din fire, Insen era un veteran printre ziarişti, cu o ucenicie în presa scrisă în primii lui ani de activitate, şi manifesta chiar şi acum o preferinţă obtuză pentru ştirile interne în detrimentul celor externe. La cei cincizeci şi doi de ani ai săi, era un om în vârstă după standardele TV, deşi nu dădea niciun semn că şi-ar fi pierdut din energie, chiar şi după patru ani într-o funcţie care pe alţii îi termina în doi. Chuck Insen putea fi foarte tăios la vorbă, şi adesea aşa şi era; nu-i suferea pe neghiobi şi pălăvrăgeala. Dintr-un motiv bine întemeiat: în tensiunea în care lucra, nu avea timp pentru aşa ceva.

În acest moment – o zi de miercuri la mijloc de septembrie – tensiunea era maximă. Toată ziua, de la primele ore ale dimineţii, paginaţia ediţiei de seară a telejurnalului – alegerea subiectelor şi a succesiunii în funcţie de importanţa lor – fusese trecută în revistă, dezbătută, amendată şi stabilită, în formă finală. Corespondenţi şi producători din diferite colţuri ale lumii contribuiseră cu ideile lor, primiseră instrucţiuni şi răspunseseră solicitărilor. Pe parcursul întregului proces, din ştirile primite în timpul zilei rămăseseră opt reportaje ale corespondenţilor, fiecare în medie de un minut şi jumătate până la două, plus două „voci din off şi patru „în video”. O voce din off însemna că ştirile erau prezentate însoţite de imagini, iar „în video” – ştirea fără imagini; pentru amândouă tipurile de ştiri, durata medie era de douăzeci de secunde.

Acum, dintr-odată, din pricina informaţiei de ultim

moment din Dallas, când până la intrarea în emisie rămăseseră mai puţin de opt minute, trebuiau să refacă întreaga paginaţie. Deşi nimeni nu ştia câte date vor mai sosi în acest interval de timp, şi dacă vor avea la dispoziţie şi imagini de la faţa locului, pentru includerea ştirii din Dallas trebuia renunţat la cel puţin un material deja pregătit, iar celelalte scurtate. Pentru a păstra echilibrul şi conformul[1] ediţiei, era necesar să se modifice succesiunea reportajelor. Şi această muncă de rearanjare avea să continue şi după începerea emisiunii. Adesea se întâmpla aşa.

— Reprogramăm, toată lumea. Ordinul concis venea din partea lui Insen. Începem cu Dallas. Crawf face o prezentare în video. Avem vreun telex până acum?

— Unul de la AP, tocmai l-am primit. E la mine, răspunse Crawford Sloane, redactorul ediţiei. Era cu ochii pe un buletin Associated Press, care-i fusese adus cu câteva clipe mai devreme.

Sloane – ale cărui trăsături puternice, păr grizonant, maxilare proeminente şi fel de a fi autoritar şi totuşi dătător de încredere deveniseră atât de familiare celor aproximativ şaptesprezece milioane de telespectatori care-l urmăreau aproape în fiecare seară a săptămânii – stătea la Potcoavă în dreapta producătorului executiv, locul său privilegiat. Şi Crawf Sloane era un veteran al presei, urcând constant scara avansărilor, mai ales după ce se remarcase ca reporter corespondent al Canalului CBA News în Vietnam. După o perioadă de corespondenţă de la Casa Albă, urmată de trei ani în funcţia de crainic de noapte, Sloane devenise o instituţie naţională în sine, o parte a elitei mass media.

În puţine minute, Sloane avea să se îndrepte spre studioul de emisie. Până atunci, pentru relatarea în video va întocmi un material pe baza informaţiilor primite până în acel moment din Dallas prin firul direct, adăugând câteva elemente din telexul AP. Îşi va concepe singur materialul. Nu toţi crainicii făceau acest lucru, dar lui Sloane îi plăcea, atunci când era posibil, să îşi redacteze singur ştirile pe

---

1 *Conformul* – suprapunere sincronizată în cadrul reportajului a textului citit cu imaginea respectivă (n.tr.).

care urma să le prezinte. Iar acum trebuia să o facă repede.

Vocea puternică a lui Insen răsună din nou în sala Potcoavei. Consultând încă o dată paginaţia iniţială, producătorul executiv se adresă unuia dintre producătorii principali:

— Cade Arabia Saudită. Taie cincisprezece secunde din Nicaragua...

În sinea lui, Sloane tresări când auzi decizia de a scoate materialul despre Arabia Saudită. Era o ştire importantă, un material bine întocmit, de două minute şi jumătate, transmis de corespondentul CBA în Orientul Mijlociu, despre viitoarele planuri de marketing pe piaţa petrolului ale Arabiei Saudite. Şi până a doua zi dimineaţa ştirea murea, pentru că, după cum, ştiau cu toţii, şi alte canale de televiziune o aveau şi urmau să o difuzeze în această seară.

Sloane nu contesta hotărârea de a deschide ediţia cu evenimentul din Dallas, dar, după părerea lui, ar fi trebuit amânat materialul de la Capitoliu, despre infracţiunea comisă de un senator american. Membrul corpului legislativ transferase pe şest opt milioane de dolari într-un proiect de buget, şi asta numai pentru a răsplăti un individ care-i finanţase campania electorală, şi care se întâmpla să-i fie şi prieten personal. Mulţumită investigaţiilor perseverente ale unui reporter, tărăşenia fusese dată în vileag.

Deşi mai incitant, subiectul Washington era mai puţin important, căci nu era ceva neobişnuit să descoperi un senator corupt. Dar decizia de acum, cugetă posac Sloane, era tipică Chuck Insen: încă o dată, o ştire externă, susţinută de Sloane datorită importanţei ei, era dată la o parte de Insen.

Relaţia dintre cei doi – producătorul executiv şi crainicul – nu fusese niciodată dintre cele mai bune, dar în ultima vreme se înrăutăţise şi mai mult din pricina unor divergente de acest gen. După toate aparenţele, concepţiile lor fundamentale urmau direcţii total diferite, nu numai în ceea ce privea natura ştirilor ce ar fi trebuit să aibă prioritate în fiecare seară, dar chiar şi în modul de abordare a lor. Sloane, spre exemplu, era pentru tratarea în profunzime a câtorva subiecte majore, în timp ce Insen dorea cât mai multe ştiri din ziua respectivă, atâtea câte putea să înghită

o singură ediţie, chiar dacă – o formulă „inspirată” pe care tot el o găsise – „unele ştiri erau transmise stenografiat”.

În alte împrejurări, Sloane s-ar fi opus eliminării materialului despre Arabia Saudită, şi poate chiar ar fi avut succes, căci crainicul era şi editor executiv, deci avea într-o oarecare măsură drept de decizie – numai că acum nu mai era timp pentru aşa ceva.

Fără să mai piardă vremea, Sloane se împinse cu călcâiele în podea, manevrând cu îndemânare scaunul pe rotile în spate şi lateral, până când ajunse în dreptul unei tastaturi de computer. Concentrându-se, trăgând obloanele mentale peste agitaţia din jur, dactilografie ceea ce urmau să fie frazele de început ale ediţiei din această seară:

Din Dallas-Fort Worth, o ştire de ultimă oră despre ceea ce s-ar putea dovedi o adevărată tragedie:

Am fost anunţaţi că acum câteva minute a avut loc o coliziune în plin zbor între două avioane de pasageri, unul fiind un Airbus cu un număr mare de pasageri la bord, aparţinând companiei Muskegan Airlines. Accidentul aviatic s-a produs deasupra oraşului Gainesville, Texas, la nord de Dallas, şi, conform unui buletin Associated Press, celălalt aparat – un avion mic, după cât se pare – s-a prăbuşit imediat după coliziune. Deocamdată nu deţinem amănunte referitoare la soarta aparatului sau la numărul victimelor provocate de prăbuşirea lui. Airbus-ul îşi continuă zborul, dar are un incendiu la bord, iar piloţii încearcă să ajungă la aeroportul Dallas-Fort Worth pentru aterizare forţată. La sol au fost deja pregătite echipe de pompieri şi ambulanţe...

În timp ce degetele alergau pe tastatură, Sloane cugeta într-un ungher al minţii că puţini telespectatori, câţi aveau să fie şi aceia, vor schimba programul în seara asta înainte de închiderea ediţiei. Adăugă o ultimă frază: *„Vom reveni cu amănunte privind evoluţia situaţiei,* apoi atinse tasta de „print”. Textul se imprima simultan şi pe *autocue-ul*[2] din studioul de emisie, astfel că până ajungea el acolo – studioul aflându-se cu un etaj mai jos – îl avea gata pregătit pe ecran, numai să-l citească.

---

2 Ecran situat deasupra camerei de luat vederi din studioul de emisie, pe care „curge” textul ce urmează a fi citit de crainic în video, dând impresia că se adresează liber telespectatorilor (n.tr.).

În vreme ce Sloane, cu câteva foi de hârtie în mână, se îndrepta repede spre scări ca să coboare la trei, auzi în spatele lui vocea lui Insen care-l întreba pe un producător principal:

— La dracu', şi imaginile de la DFW?

— Chuck, nu prea stăm pe roze. Cu un telefon strâns între umăr şi ureche, producătorul tocmai vorbea cu redactorul coordonator al ştirilor interne, care se afla în redacţia de ştiri. Avionul incendiat, continuă el, se apropie de aeroport, dar echipa noastră de filmare e încă la o distanţă de douăzeci de mile. N-o să ajungă la timp.

— Paştele...! înjură înciudat Insen.

Dacă s-ar acorda medalii pentru serviciu în condiţii de periclitate în domeniul televiziunii, Ernie Lasalle, redactorul coordonator al ştirilor interne, ar fi avut pieptul plin. Deşi abia împlinise douăzeci şi nouă de ani, el îndeplinise cu cinste, şi adesea în situaţii dintre cele mai periculoase, sarcina de reporter de teren din partea CBA-ului în Liban, Iran, Angola, Insulele Falkland, Nicaragua şi alte zone fierbinţi ale lumii. Şi, cu toate că mereu apăreau noi situaţii conflictuale, Lasalle îşi întorsese de curând atenţia spre scena americană internă la fel de încurcată uneori, pe care o urmărea din fotoliul său capitonat şi confortabil, aflat în biroul cu pereţi de sticlă de unde avea sub ochi redacţia de ştiri.

Lasalle era îndesat la trup, cu oase mici, însă plin de energie, cu barba luată din foarfecă şi îngrijit îmbrăcat – tipul *yuppie* – tânărul ambiţios în profesia sa, erau de părere unii. Ca redactor coordonator al ştirilor interne, responsabilităţile lui erau mari, iar el era una din cele două persoane cu funcţii de răspundere în redacţie. Celălalt era redactorul coordonator al ştirilor externe. Fiecare îşi avea propriul birou şi în redacţia de ştiri, la care se aşeza în clipa în care primea o ştire fierbinte, solicitând atenţia lui deosebită. Ştirea despre Aeroportul Dallas-Fort Worth era foarte fierbinte – *ergo,* Lasalle trecuse repede la biroul său.

Redacţia se afla cu un etaj mai jos faţă de Potcoavă, în acelaşi spaţiu cu studioul de emisie, care folosea încăperea agitată a redacţiei ca fundal vizual. O cameră de control, acolo unde regizorul monta toate componentele tehnice ale

fiecărei emisiuni, se afla la subsolul clădirii.

Trecuseră şapte minute de când şeful biroului din Dallas îi anunţase despre Airbus-ul avariat care se apropia de DFW. Lasalle trânti un receptor şi ridică altul, în acelaşi timp citind de pe monitorul unui computer aflat lângă el noul telex AP care tocmai fusese afişat. Se străduia în continuare să furnizeze cât mai multe date în legătură cu evenimentul şi concomitent să-i informeze pe cei de la Potcoavă despre evoluţia situaţiei.

Lasalle fusese cel care le dăduse ştirea descurajantă cu privire la localizarea celei mai apropiate echipe de filmare CBA – deşi goneau spre DFW, ignorând orice limită de viteză, echipa încă mai avea de străbătut aproape douăzeci de mile. Şi asta din pricină că ziua fusese foarte încărcată la birourile din Dallas, toate echipele de filmare, reporterii şi corespondenţii fuseseră plecaţi pe teren şi, din întâmplare şi nenorocire totodată, însărcinările redacţionale îi duseseră pe toţi departe de aeroport.

Bineînţeles că vor urma şi imagini, foarte curând, dar asta va fi după consumarea faptului, şi ele nu vor surprinde nicidecum aterizarea problematică a Airbus-ului, care, fără îndoială, avea să fie spectaculoasă, poate chiar dezastruoasă. La fel de puţin probabil era să obţină imagini, indiferent de care, pentru ediţia principală a Telejurnalului care era transmisă prin satelit pe aproape toată Coasta de Est şi în anumite zone ale Midwest-ului.

Singura consolare era faptul că, după cum le spusese şeful biroului din Dallas, nicio altă reţea sau staţie locală nu avea echipă de filmare la faţa locului, deşi, la fel ca şi echipa CBA-ului, multe altele se îndreptau deja într-acolo.

Din biroul său, Emie Lasalle, încă prins cu telefoanele, vedea obişnuita agitaţie din studio dinaintea începerii emisiunii şi pe Crawford Sloane intrând. Telespectatorii care-l urmăreau pe Sloane în timpul ediţiei aveau senzaţia că el se afla chiar în redacţie, că stătea în mijlocul celor de acolo. În realitate, cele două spaţii erau despărţite de un perete de sticlă izolat fonic, pentru a nu se interpune nici cel mai mic zgomot din redacţie, în afara cazului în care freamătul de dincolo era lăsat anume ca ambianţă.

Ceasul arăta 6, 28 p.m., mai erau două minute până la

intrarea în emisie.

Când Sloane se aşeză în fotoliul crainicului, cu spatele la redacţie şi cu faţa la cele trei camere de luat vederi, apăru lângă el o macheuză.

În urmă cu zece minute, Sloane fusese machiat într-o cabină alăturată biroului său, dar de atunci transpirase. Fata îi tamponă fruntea, îl pudră, îi trecu un pieptene prin păr şi îl dădu cu puţin fixativ.

— Mulţumesc, Nina, murmură Sloane dând semne de nerăbdare, şi când fata plecă, se uită pe hârtii să verifice dacă primele cuvinte ale ştirii în video redactate de el corespundeau cu acelea înregistrate cu litere mari pe *autocue*-ul din faţa lui, de pe care urma să citească, dând impresia că de fapt se uita direct la telespectator. Hârtiile pe care crainicii de ştiri sunt adeseori văzuţi că le consultă nu reprezintă, în realitate, decât o măsură de siguranţă pentru cazul în care *autocue-ul* se defectează.

Regizorul de platou strigă:

— Încă un minut!

În redacţie, Emie Lasalle se îndreptă brusc de spate, atent, surprins.

Cu mai puţin de un minut în urmă, şeful biroului din Dallas se scuzase că întrerupea convorbirea cu Lasalle, numai pentru câteva momente, dar trebuia să preia un alt apel. În timp ce-l aştepta, Lasalle îl auzea vorbind, dar nu desluşea cuvintele. Şeful biroului reveni şi ceea ce-i comunică avu darul să-l facă pe Lasalle să zâmbească larg.

Lasalle ridică receptorul roşu de pe masă, care-l conecta, prin interfon, cu toate secţiile sediului.

— Redacţia ştiri interne. Lasalle-Veşti bune. Vom primi un reportaj de la Aeroportul DFW. În clădirea terminalului, aşteptând curse de legătură, se află Partridge, Abrams şi Van Canh. Abrams a anunţat acum biroul din Dallas – au aflat de accident şi se-ndreaptă la faţa locului. Mai mult, un car mobil de transmisie prin satelit a contramandat o altă însărcinare şi a pornit spre DFW; o să ajungă acolo cât de curând. S-a reţinut spaţiu de transmisie prin satelit Dallas-New York. Aşteptăm să primim imagini la timp pentru ediţia principală.

Deşi încercase să pară cât mai laconic, lui Lasalle îi

venea greu să-şi ascundă satisfacţia din voce. Parcă răspunzându-i, un chiuit înăbuşit răzbi pe scări în jos de la Potcoava, aflată deasupra. Din studio, Crawford Sloane se răsuci cu scaunul şi ridică degetele mari în sus, în semn de victorie.

Un asistent puse o foaie de hârtie în faţa redactorului coordonator al ştirilor interne, care îşi aruncă ochii pe ea şi continuă în microfon:

— De la Abrams, un raport: „La *bordul Airbus-ului avariat se află 286 pasageri şi unsprezece membri ai echipajului. Al doilea avion implicat în accident, un Piper Cheyenne particular, s-a prăbuşit în Gainesville, niciun supravieţuitor. S-au înregistrat şi alte victime la locul prăbuşirii, fără detalii despre număr sau gravitate. Un motor al Airbus-ului a fost smuls în timpul coliziunii. Airbus-ul încearcă aterizarea cu un singur motor. Turnul de control al traficului aerian raportează că incendiul s-a produs pe partea unde lipseşte motorul*”. Aici se încheie raportul.

În gândul lui, Lasalle îşi spuse: Tot ce-am primit de la Dallas în ultimele câteva minute dovedeşte un grad înalt de profesionalism. Dar era şi firesc să fie aşa, pentru că echipa Abrams, Partridge şi Van Canh era una din combinaţiile cele mai strălucite ale CBA-ului. Rita Abrams, pe vremuri corespondent, acum producător principal al emisiunilor de teren, se remarca prin felul în care ştia să evalueze cu repeziciune situaţiile şi prin capacitatea ei de a transmite reportaje chiar şi în condiţii dintre cele mai vitrege. Harry Partridge era unul dintre cei mai buni corespondenţi în domeniu. Se specializase în reportaje de război şi, la fel ca şi Crawford Sloane, fusese corespondent în Vietnam, dar se putea conta pe el că făcea o treabă excepţională în orice fel de situaţii. Iar cameramanul Minh, fost cetăţean vietnamez, actualmente american, era cunoscut pentru imaginile de o calitate excepţională, realizate uneori în condiţii de mare periclitate, fără să ţină seama de riscurile la care se expunea. Faptul că toţi trei se ocupau acum de reportajul din Dallas era o garanţie că avea să fie un material realizat după toate regulile meseriei.

Ceasul arăta şi treizeci şi unu, şi ediţia principală a Telejurnalului de seară începuse. Întinzându-se la pupitrul

de comandă din spatele mesei, Lasalle învârti butonul de sunet al monitorului fixat ceva mai sus şi îl auzi pe Crawford Sloane prezentând în video capul de ştire despre DFW. Pe ecran, o mână – cea a redactorului – strecură o foaie de hârtie. Conţinea, fără îndoială, raportul suplimentar pe care Lasalle îl dictase adineauri. Coborându-şi privirile asupra foii şi improvizând, Sloane incluse noile informaţii în materialul pregătit dinainte. Era un lucru la care crainicul se pricepea de minune.

Sus la Potcoavă, după anunţul lui Lasalle, atmosfera se schimbase total. Deşi tensiunea şi fierberea erau la fel de mari ca şi înainte, toţi erau optimişti şi bine dispuşi. Ştiind că situaţia din Dallas se afla sub control şi că foarte curând vor primi imagini şi un reportaj detaliat, Chuck Insen şi ceilalţi stăteau grămadă în faţa monitoarelor, contrazicându-se, luând decizii, eliminând fiecare secundă posibilă, tăind, remontând materialele pentru a obţine cât mai mult spaţiu de emisie – după cum stăteau lucrurile, era posibil ca reportajul despre senatorul corupt să cadă până la urmă. Fiecare făcea ceea ce ştia să facă – mai bine – adică să acţioneze într-o situaţie-limită contra cronometru – aceasta era starea de spirit generală.

Replici rapide, expresii argotice se auzeau din toate părţile.

— Material sărac în imagini.

— Chestia aia mai scurtă, esenţa.

— Camera Peliculei: scoatem „16: Corupţia”. Poate revine, dacă nu obţinem Dallasul.

— Ultimele cincisprezece secunde din materialul ăsta sunt de prisos. Le spunem oamenilor ce ştiu deja.

— Bătrâna din Omaha nu ştie.

— Atunci nici n-o să afle. Jos cu ele.

— Gata primul segment. Intră publicitatea. Avem patruzeci de secunde depăşire.

— Concurenţa ce are de la Dallas?

— În video, la fel ca noi.

— Am nevoie de o imagine-tampon şi titlu pentru „Captură de stupefiante”.

— Scoate secvenţa aia. Balast.

— Ce-ncercăm noi să facem aici este să vârâm două’şpe

kile de căcat într-o pungă de zece.

Un observator nefamiliarizat cu asemenea scene ar putea să se întrebe mirat: *Oamenii ăştia n-au suflet? Nu le pasă? N-au emoţii, n-au niciun sentiment de implicare, nu-i doare? Oare s-a gândit vreunul măcar o clipă la cele aproape trei sute de fiinţe îngrozite din avionul ce se apropie de DFW, şi care pot să moară în orice clipă? Nu-i nimeni căruia să-i pese?*

Cineva care cunoaşte ce se întâmplă în departamentele de actualităţi ar răspunde: *Ba da, sunt oameni aici pentru care contează şi cărora le va păsa după emisie. Sau, când unii dintre ei vor fi ajuns acasă, se vor simţi copleşiţi de grozăvia celor întâmplate şi, depinzând de cum se vor sfârşi toate, poate vor fi câţiva care vor şi plânge. Totuşi, acum nimeni nu are timp de aşa ceva. Aşa sunt oamenii din lumea presei. Treaba lor este să înregistreze procesiunea în plină desfăşurare, ce e rău şi ce e bine, şi să o facă repede, eficient, limpede, astfel că „până şi cel care aleargă să o poată citi” – cum spune o veche expresie gazetărească.*

Prin urmare, la 6, 40 post meridian, zece minute după ce începuse Telejurnalul de seară, întrebarea-cheie care mai stăruia printre cei din jurul Potcoavei şi ceilalţi din redacţia de actualităţi, studio şi camera de control era: vor avea sau nu un reportaj cât de curând, cu imagini, de la DFW?

2

Pentru grupul de cinci jurnalişti de la aeroportul DFW, desfăşurarea evenimentelor începuse cu două ore mai devreme şi atinsese punctul culminant în jurul orei 5, 10 p.m., orarul de vară pe Coasta de Est.

Cei cinci erau Harry Partridge, Rita Abrams, Minh Van Canh, Ken O’Hara, sunetistul echipei CBA-ului, şi Graham Broderick, un corespondent străin de la *New York Times.* În acea dimineaţă, în întunericul dinaintea zorilor, părăsiseră El Salvador şi zburaseră spre México City, apoi, după o întârziere a zborului şi schimbarea avionului, îşi continuaseră drumul spre DFW. Acum urmau să plece în

alte direcţii, fiecare cu alt avion.

Erau istoviţi, nu numai din pricina lungii călătorii, dar şi a celor două luni de viaţă aspră şi plină de pericole, în timpul căreia relataseră despre câteva conflicte armate dure din zone prea puţin plăcute ale Americii Latine.

În aşteptarea curselor, stăteau într-un bar al Terminalului 2E, unul dintre cele douăzeci şi patru de baruri aglomerate ale aeroportului. Localul era decorat modern şi funcţional. Înconjurat de o imitaţie de zid de grădină, acoperit de sus până jos cu plante, avea drept tavan nişte panouri suspendate, confecţionate din material textil albastru pal, luminate de reflectoare ascunse, în nuanţe de roz. Gazetarul de la *Times* le spuse că-i aminteau de o casă de toleranţă din Mandalay în care fusese el odată.

De la masa lor din colţ zăreau platforma de staţionare a avionului şi Poarta 20. De acolo ar fi urmat să plece în numai câteva minute Harry Partridge, cu un avion al companiei American Airlines, cu destinaţia Toronto. Numai că decolarea întârzia, tocmai se anunţase o amânare de o oră.

Înalt şi slab, Partridge avea o chică blondă zburlită, care întotdeauna îi dăduse un aer tineresc, chiar şi acum, în ciuda celor patruzeci de ani bătuţi pe muchie şi a firelor cărunte. În acest moment era relaxat şi nu-i prea păsa nici de amânări şi nici de altceva. Îl aşteptau trei săptămâni de O şi R, adică odihnă şi relaxare, exact de ceea ce avea atât de multă nevoie.

Rita Abrams aştepta legătura spre Minneapolis-St. Paul, de unde urma să plece în vacanţă la ferma unei prietene, în Minnesota. Pentru acel sfârşit de săptămână îşi aranjase un rendez-vous cu o persoană cu funcţie de răspundere de la CBA, om însurat, dar această întâlnire era un amănunt pe care-l păstra doar pentru sine. Minh Van Canh şi Ken O'Hara plecau acasă, la New York. La fel şi Graham Broderick.

Trioul Rita-Partridge-Minh forma adesea echipă de lucru. De data aceasta îi însoţise şi O'Hara, pentru prima oară, ca sunetist. Un tânăr palid, slab ca un ţâr, care-şi petrecea mai tot timpul cufundat în reviste de electronică; chiar şi acum avea una deschisă pe masă.

Broderick făcea figură aparte, deşi el şi cei de la televiziune relatau adesea despre aceleaşi evenimente şi în general se înţelegeau bine. Numai că acum, reporterul de la *Times* – rotund, cu un aer solemn, uşor pompos – avea o atitudine ostilă.

Trei din grup se cam întrecuseră cu băutura. Excepţiile erau Van Canh, care nu băuse decât sifon, şi sunetistul, care băuse o bere pe îndelete şi nu mai dorea alta.

— Ia ascultă, ticălos plin de bănet ce eşti, se adresă Broderick lui Partridge, care scosese un portofel din buzunar, am spus că eu plătesc rândul ăsta, şi aşa voi face.

Puse două bancnote, una de douăzeci şi alta de cinci, pe tava chelnerului care le adusese trei whisky-uri mari cu sifon.

— Numai pentru că bagi în buzunar de două ori mai multe parale decât mine pentru jumătate de muncă nu înseamnă că trebuie să dai de pomană presei scrise.

— Ah, pentru Dumnezeu! exclamă Rita. Brod, de ce dracu’ nu arunci la gunoi placa asta zgâriată?!

Rita vorbise tare, cum făcea ea uneori. Doi ofiţeri în uniformă din trupele Departamentului de Securitate Publică, ce asigurau paza şi controlul aeroportului, tocmai treceau prin dreptul lor; auzind-o, întoarseră capul curioşi. Rita le surprinse privirile şi le zâmbi, făcându-le semn cu mâna. Ofiţerii trecură în revistă grupul şi obiectele din jur, camerele video şi întreg echipamentul cu sigla CBA la vedere. Zâmbiră la rândul lor şi îşi continuară rondul.

Rita îşi arăta vârsta azi, îşi zise în sinea lui Harry Partridge care surprinsese scena. Deşi – radia prin toţi porii o senzualitate puternică, ce atrăsese de-a lungul anilor mulţi bărbaţi, pe faţa ei apăruseră riduri trădătoare; pe de altă parte, firea ei dură, care o făcea să fie extrem de severă atât cu sine şi cu toţi cei cu care lucra, se vedea în mici gesturi de afectare arogantă, nu întotdeauna plăcute. Desigur, exista şi o explicaţie, de dată mai recentă – încordarea şi povara muncii istovitoare pe care le avuseseră de îndurat ea, Harry şi ceilalţi doi în ultimele două luni.

Rita, avea patruzeci şi trei de ani, şi, cu şase ani în urmă, încă mai apărea pe micile ecrane în fotoliul crainicului, deşi

mult mai rar decât atunci când fusese mai tânără şi mai plină de nuri. Toată lumea ştia că sistemul era putred şi nedrept, îngăduindu-le bărbaţilor să-şi continue activitatea de crainici în faţa camerelor de luat vederi chiar şi când chipurile lor trădau limpede vârstele înaintate; femeilor însă li se interzicea acest lucru şi erau înlăturate ca nişte concubine căzute în dizgraţie. Câteva încercaseră să se lupte şi să înfrângă sistemul – Christine Craft, reporter şi crainic, a mers până în sălile de tribunal, dar n-a avut niciun succes.

Rita, în schimb, în loc să înceapă o luptă pe care ştia că n-o va câştiga, devenise producător şi, aşezându-se de data aceasta în spatele camerelor de luat vederi, înregistrase succes după succes. Nu s-a lăsat până nu i-a convins pe producătorii principali să-i dea ei câteva din misiunile dure din străinătate, care, în mod obişnuit, reveneau în sarcina bărbaţilor. O vreme, şefii ei bărbaţi s-au opus, apoi au cedat şi curând Rita a ajuns să fie trimisă din oficiu – împreună cu Harry – acolo unde luptele erau mai îndârjite şi condiţiile de trai dintre cele mai aspre.

Broderick, vădit zgândărit de vorbele Ritei, spuse:

— Nu că trupa voastră seducătoare ar face vreo chestie nemaipomenită. În fiecare seară, vizuina aia minusculă de ştiri nu culege mai mult decât iei c-o scobitoare din tot ce se petrece-n lume. Cât durează – nouă'şpe minute?

— Dacă tot ne iei de vânat uşor, zise Partridge blajin, măcar presa scrisă să deţină datele exacte. Douăzeci şi unu de minute şi jumătate.

— Plus şapte minute de publicitate, completă Rita, care publicitate, printre altele, îi plăteşte lui Harry salariul ăla enorm ce te face pe tine verde de invidie.

Cu francheţea ei obişnuită, îşi spuse Partridge, Rita nimerise din plin în ceea ce privea gelozia. Pentru oamenii de presă, diferenţa între salariile lor şi ale celor de la departamentul de ştiri din televiziune constituia întotdeauna un punct dureros. În comparaţie cu veniturile lui Partridge, de 250.000 dolari pe an, Broderick, reporter de mâna-întâi, nu câştiga mai mult de 85.000.

Ca şi cum n-ar fi fost întrerupt, ziaristul de la *Times* continuă:

— Tot ce produce departamentul vostru de ştiri într-o singură zi n-ar umple mai mult de jumătate de pagină din ziarul nostru.

— N-ai nimerit-o de data asta, ripostă Rita. Toată lumea ştie că o imagine face cât o mie de cuvinte. Iar noi avem sute de imagini şi îi ducem pe oameni acolo unde au loc evenimentele, ca să poată vedea cu propriii lor ochi. Niciun ziar, de când există presa scrisă, n-a făcut acest lucru.

Ţinând într-o mână paharul cu whisky, din care sorbea cu înghiţituri mici, Broderick o flutură pe cealaltă într-un gest concediator.

— Nu-i relevant.

Ultimul cuvânt îi dădu ceva bătaie de cap; îl pronunţă „revelant” până la urmă.

— De ce nu? întrebă Minh Van Canh, care nu era prea vorbăreţ din fire.

— Pentru că voi, ăştia, sunteţi nişte găgăuţă. Reţeaua de ştiri a televiziunii e pe ducă. De când sunteţi voi n-aţi fost altceva decât un serviciu de titluri, şi acum chiar şi acest lucru e preluat de staţiile locale, care folosesc tehnologii moderne pentru a prezenta singure ştirile externe, rupând din voi bucăţică cu bucăţică, aşa ca vulturii care curăţă scheletele.

— Mă rog, zise Partridge, păstrându-şi încă aerul relaxat şi amical, sunt unii care spun chestia asta de ani de zile. Dar uită-te la noi. Uite că încă suntem pe-aici, şi chiar puternici, pentru că oamenii urmăresc canalele de ştiri deoarece doresc calitate.

— Ai perfectă dreptate, îl susţinu Rita. Şi tu mai greşeşti într-o privinţă, Brod, anume că eşti convins că posturile locale de ştiri devin tot mai bune. Nu-i aşa. Devin mai proaste. Unii dintre cei care lucrează acolo, care au plecat de la reţelele mari cu speranţe la fel de mari, s-au întors scârbiţi înapoi.

— Şi de ce, mă rog? vru să ştie Broderick.

— Pentru că ceilalţi, care conduc posturile locale, văd în redacţiile de ştiri un mijloc de a-şi face publicitate, de a obţine avansări şi venituri masive. Folosesc tehnologia aia nouă de care pomeneai tu pentru a satisface gusturile cele mai triviale. Şi când e să trimită pe cineva din

departamentul lor de ştiri să realizeze un reportaj extern de senzaţie, de obicei trimit un puşti depăşit de evenimente, care nu se poate pune cu *knowhow-ul* şi cu sculele unui reporter din reţeaua mare.

Harry Partridge căscă. Discuţia asta, îşi spuse în sinea lui, era ca înlocuirea unui cauciuc spart, un joc pentru a umple timpul, fără să necesite cel mai mic efort intelectual, genul de distracţie în care se lăsau antrenaţi de multe ori.

Deodată i se păru că în apropiere se întâmpla ceva.

Cei doi ofiţeri din corpul de pază erau tot acolo, lângă barul prin care până atunci se plimbaseră cu un aer calm, dar brusc se animară şi ascultară atenţi la aparatele de radio-recepţie. Li se transmitea un anunţ. Partridge prinse câteva cuvinte: „... condiţie «Alertă de gradul doi»... coliziune în zbor... se apropie de pistă unu-şapte stânga... tot personalul de pază să se prezinte...” Cei doi părăsiră barul în grabă.

Ceilalţi din grup auziseră şi ei.

— Hei! Poate... începu Minh Van Canh.

Rita sări în picioare.

— Aflu eu ce se-ntâmplă.

Şi o luă din loc la fel de repede.

Van Canh şi O’Hara începură să-şi strângă aparatura. La fel şi Partridge şi Broderick.

Unul dintre ofiţeri se mai zărea încă. Rita îl ajunse din urmă lângă un ghişeu American Airlines de verificare a biletelor, observând în treacăt că era un tânăr atrăgător, cu alura unui jucător de fotbal.

— Sunt de la canalul CBA News, spuse ea, arătându-i legitimaţia de jurnalist.

În ochii lui sclipi o luminiţă sincer apreciativă.

— Da, ştiu.

În alte împrejurări, gândi ea pentru o fracţiune de secundă, poate că l-ar fi invitat să cunoască plăcerile pe care i le putea dărui o femeie mai în vârstă. Din nefericire, acum nu era timp de aşa ceva.

— Ce se-ntâmplă? întrebă ea.

Ofiţerul ezită.

— Ar trebui să vă interesaţi la Biroul de Informaţii.

— Fac asta mai târziu, zise ea nerăbdătoare. E vorba de

ceva urgent, da? Aşa că spune-mi.

— Muskegon Airlines are probleme. Unul dintre Airbus urile lor s-a ciocnit în zbor. Se apropie cu un incendiu la bord. Avem „Alertă de grad doi”, asta înseamnă că tot personalul de urgenţă este alertat şi se îndreaptă spre pista unu-şapte stânga. Vorbea pe un ton grav. Pare destul de serioasă chestia, adăugă el.

— Vreau să merg acolo cu echipa mea de filmare. Acum şi repede. Pe unde o luăm?

Ofiţerul clătină din cap.

— Dacă încercaţi să mergeţi fără escortă, n-o să ajungeţi mai departe de platformă. O să fiţi arestaţi.

Rita îşi aminti ce i se spusese odată, anume că Aeroportul DFW – îşi făcea un titlu de glorie din felul în care coopera cu presa. Arătă spre aparatul de emisie-recepţie.

— Poţi să iei legătura cu Biroul de relaţii cu publicul?

— Aş putea.

— Fă-o. *Te rog!*

Insistenţa ei avu efect. Ofiţerul chemă Biroul şi, când i se răspunse, luă legitimaţia Ritei, citi ce era scris pe ea şi explică cererea ei.

Răspunsul veni imediat.

— Spune-le să treacă mai întâi pe la Departamentul pentru securitatea publică, ca să se înregistreze şi să primească ecusoane de presă.

Rita gemu.

— Lasă-mă pe mine, zise întinzând mâna după aparat.

Ofiţerul DPS apăsă butonul de emisie şi i-l dădu.

— Nu e timp, ştiţi foarte bine asta, zise ea precipitat în microfonul încorporat. Suntem o reţea de ştiri. Avem toate acreditările. Întocmim după aceea hârţogăria, orice vreţi. Dar vă rog, *vă rog,* lăsaţi-ne acum să mergem acolo.

— Rămâneţi pe recepţie. O pauză, apoi o altă voce, aspră şi autoritară: în regulă, ajungeţi cât mai repede la Poarta nouăsprezece. Rugaţi pe cineva de acolo să vă îndrume spre platformă. Uitaţi-vă după o maşină a Departamentului, cu lumini de semnalizare. Mă îndrept şi eu spre dumneavoastră.

Rita îl strânse pe ofiţer de braţ.

— Mulţumesc, amice!

Şi fuga înapoi la Partridge şi la ceilalţi, care tocmai părăseau barul. Ultimul era Broderick. Plecând, reporterul de la

New York Times aruncă în urmă o privire plină de regret la băuturile rămase în pahare, dar pe care apucase să le plătească.

Rita le relată foarte succint ceea ce aflase.

— Cred că dăm lovitura. Ieşiţi pe aerodrom. Nu pierdeţi vremea. Eu am de dat nişte telefoane şi vin după voi. Se uită la ceas: 5, 20 p.m., 6, 20 la New York. Dacă ne mişcăm repede, prindem ediţia principală.

În sinea ei, însă, avea îndoieli în această privinţă.

Partridge dădu din cap, acceptând ordinele Ritei. De obicei, relaţia corespondent-producător nu era foarte precisă, în mod oficial, un producător de teren, cum era Rita Abrams, răspundea de întreaga echipă, inclusiv de corespondent, şi dacă lucrurile nu mergeau cum trebuie în timpul unei deplasări, producătorul purta toată răspunderea. Şi, bineînţeles, dacă totul mergea perfect, corespondentul care apărea pe ecran în persoană şi cu numele era cel care primea felicitările, chiar dacă producătorul contribuise fără doar şi poate la conturarea reportajului şi la realizarea scenariului.

Totuşi, în cazul unui „Barosan”, un corespondent consacrat aşa cum era Harry Partridge, ordinele oficiale erau date uneori din sens invers, corespondentul fiind acela care prelua comanda, iar producătorul se supunea, intimidat chiar. Dar când Partridge şi Rita lucrau împreună, niciunul nu ţinea seamă de rang. Singura lor dorinţă era aceea de a transmite cele mai bune reportaje pe care le puteau realiza muncind cot la cot.

În timp ce Rita alergă spre un telefon cu fise, Partridge, Minh şi O’Hara se îndreptară repede spre poarta 19, căutând din ochi ieşirea spre platforma de staţionare. Graham Broderick, dezmeticit de-a binelea de tot ceea ce se întâmpla în jur, se ţinu după ei.

În apropierea porţii era o uşă pe care stătea scris:

PLATFORMA – ZONĂ CU ACCES LIMITAT
IEŞIRE DOAR ÎN CAZ DE URGENŢĂ
SISTEM DE ALARMĂ

Nu se zărea nicio oficialitate a aeroportului, astfel că, fără să mai stea pe gânduri, Partridge deschise uşa şi trecu dincolo, urmat de ceilalţi. Coborau deja scara de metal, când o sonerie de alarmă începu să zbârnâie în urma lor. O ignorară şi în câteva secunde ajunseră jos, la platforma din faţa hangarului.

Era un moment foarte agitat al zilei, şi platforma de staţionare era plină de maşini şi utilaje. Deodată îşi făcu apariţia o maşină de teren, apropiindu-se în viteză, cu luminile de semnalizare scăpărând. Se opri în scrâşnet de frâne în dreptul porţii 19.

Minh, care era cel mai aproape, deschise o portieră şi se azvârli înăuntru. Ceilalţi se îngrămădiră peste el. Şoferul, un negru tânăr şi slab, într-un combinezon maro, o luă din loc la fel de repede precum venise.

— Salutare, băieţi! le spuse fără să se uite în spate. Sunt Vernon, de la Relaţii cu publicul.

Partridge făcu prezentările.

Vernon pipăi cu mâna locul de lângă el şi găsi cele trei ecusoane pentru presă, pe care le dădu în spate.

— Astea-s, deocamdată; puneţi-le de pe acum. Am încălcat deja câteva reguli, dar, cum zicea amica voastră, nu prea avem timp.

Părăsiră zona platformei, intersectară două piste de rulare şi o luară spre est, pe un drum de acces paralel. În dreapta şi în faţă se zăreau două piste de aterizare. De-a lungul celei mai îndepărtate se adunau maşinile de intervenţie.

În clădirea terminalului, Rita Abrams vorbea de la un telefon public cu biroul CBA din Dallas. Şeful biroului o informă că ştia despre situaţia gravă de la aeroport şi făcuse tot ce îi stătuse în putinţă ca să trimită la faţa locului o echipă CBA. Când află că Rita şi ceilalţi se aflau deja acolo, se arătă deosebit de încântat.

Ea îl rugă să-i anunţe pe cei din New York, apoi întrebă:

— Care-i situaţia cu transmisia prin satelit?

— Bună, un car mobil de transmisie se îndreaptă spre voi dinspre Arlington.

Arlington, explică el, era la o depărtare de numai treisprezece mile. Carul, care aparţinea staţiei KDLS-TV

afiliată CBA-ului, fusese trimis în Arlington pentru o transmisiune sportivă de pe stadion, dar în situaţia dată s-a renunţat la reportajul respectiv şi echipei i s-a cerut să pornească de urgenţă spre DFW. Şoferului şi operatorului li se va transmite prin telefonul celular să coopereze cu Rita, Partridge şi ceilalţi.

Veştile o înviorară şi o făcură să jubileze. Înţelegea că exista posibilitatea concretă ca reportajul însoţit de imagini să ajungă la New York la timp pentru ediţia principală a telejurnalului.

Maşina de teren în care se aflau trioul CBA şi reporterul de la *Times* se apropia de pista de aterizare 17L – cifrele de la bord indicau o orientare de 170 de grade, aproape în direcţia sudică; L-ul însemna că pista cu pricina era cea din stânga dintre cele două care înaintau paralel. Ca la toate aeroporturile, indicatoarele erau scrise cu caractere mari şi albe pe suprafaţa pistei.

Fără să ridice piciorul de pe accelerator, Vernon le explică:

— Pilotul unui avion aflat în pericol are voie să aleagă ce pistă doreşte. De obicei aici se alege unu-şapte-stânga. Păpuşica asta are o lăţime de două sute de picioare şi este cea mai apropiată de mijloacele de intervenţie în caz de urgenţă.

Maşina opri lângă o pistă de rulare care intersecta 17L, de unde se puteau observa apropierea şi aterizarea avionului.

— Aici va fi postul de comandă la faţa locului, spuse Vernon.

Încă mai soseau maşini de intervenţie, unele oprite chiar în preajma lor. De la brigada de pompieri veniseră şapte maşini galbene – patru pulverizatoare-mamut de spumă Oshkosh Ml5, o maşină cu o scară extensibilă şi două maşini de intervenţie rapidă mai mici. Pulverizatoare de spumă, cocoţate pe cauciucuri gigantice de aproape şase picioare înălţime, cudouă motoare, în faţă şi în spate, şi cu ajutaje de pulverizare de înaltă presiune, erau ca nişte remize de pompieri de sine stătătoare. Maşinile de Intervenţie Rapidă, cu adevărat rapide şi uşor de manevrat, erau destinate să se apropie foarte mult şi cât mai iute cu

putinţă de un avion cuprins de flăcări.

Din şase maşini de patrulare alb-albastre coborâră ofiţeri care deschiseră portbagajele, scoaseră dinăuntru combinezoane argintii ignifuge şi le traseră pe ei. Forţele de poliţie ale aeroportului erau antrenate pentru intervenţii în caz de incendiu, le explică Vernon celor din maşină. Pe staţia de radio de la bord, conectată cu Departamentul pentru Securitate Publică, răsuna un şuvoi de ordine şi comenzi.

Maşinile de pompieri, aflate sub comanda unui locotenent care venise într-o limuzină galbenă, ocupau poziţii pe rampe de parcare amenajate la o oarecare distanţă una de alta de-a lungul pistei de aterizare. Ambulanţele, chemate de urgenţă din localităţile apropiate, veneau din toate părţile şi se opreau nu departe de pistă.

Partridge sări primul din maşină şi, rămânând lângă ea, începu să noteze cu înfrigurare în carnet. Mai puţin grăbit, Broderick făcea acelaşi lucru. Minh Van Canh se cocoţă pe capotă; în picioare, cu camera video pregătită, scruta cerul dinspre nord. În spatele lui era Ken O'Hara, trăgând după sine cabluri şi un casetofon.

Aproape imediat, avionul cuprins de flăcări deveni vizibil, la aproximativ cinci mile depărtare, urmat de un nor negru de fum. Minh înălţă camera video, ţinând-o pregătită şi uitându-se prin vizor.

Minh era un bărbat voinic şi scund, puţin peste un metru cincizeci, dar cu umeri laţi şi braţe lungi şi musculoase. Avea faţa pătrăţoasă, oacheşă, ciupită de vărsat în copilărie, ochi mari, căprui care priveau impasibili, nedestăinuind niciunul din gândurile ce-ar fi putut să se ascundă în spatele lor. Cei care îi erau apropiaţi spuneau că îţi trebuia multă vreme ca să-l cunoşti.

Dar erau anumite lucruri asupra cărora consensul era unanim – Minh era harnic, de încredere, cinstit, şi unul dintre cei mai talentaţi cameramani din branşă. Imaginile realizate de el erau mai mult decât bune: atrăgeau invariabil atenţia şi erau considerate artistice. Lucrase pentru CBA mai întâi în Vietnam, ca recrut din partea locului, deprinzând meseria de la un operator american căruia Minh îi căra aparatura în mijlocul luptelor din junglă.

Când mentorul a fost ucis de o mină de câmp nimerită sub piciorul lui, Minh a luat cadavrul în cârcă şi, fără ajutorul nimănui, l-a adus înapoi la bază pentru a fi îngropat, apoi s-a reîntors cu aparatul de filmat în junglă, unde a continuat să filmeze. Nimeni dintre cei de la CBA nu-şi amintea să-l fi angajat. Slujba lui a devenit pur şi simplu un *fait accompli*[3].

În 1975, când căderea Saigonului era iminentă, Minh, soţia lui şi cei doi copii s-au numărat printre cei mult prea puţini norocoşi luaţi din curtea ambasadei americane la bordul unui elicopter militar CH-53 şi depuşi în siguranţă pe unul din vasele Flotilei a şaptea americane din ocean. Chiar şi atunci Minh a înregistrat totul pe peliculă şi mare parte din materialele sale a fost folosită în cadrul emisiunilor de ştiri de seară.

Acum filma un alt eveniment aerian, diferit, dar la fel de dramatic, al cărui deznodământ încă nu putea fi prevăzut.

Silueta Airbus-ului care se apropia devenea tot mai clară în vizor. La fel de limpede se desluşea şi haloul flăcărilor din partea dreaptă, şi coada de fum. Putea vedea focul cum ieşea din locul unde înainte fusese unul din motoare şi unde nu mai rămăsese acum decât un fragment din ferura-suport. Lui Minh şi celorlalţi care urmăreau scena li se părea uimitor că incendiul nu cuprinsese întregul avion.

În maşină, Vernon fixase radioul pe frecvenţa Turnului de control. Cei din Turn vorbeau cu piloţii Airbus-ului. Vocea calmă a controlorului de zbor, care le monitoriza prin radar apropierea, îi avertiza:

— Sunteţi puţin sub traiectoria de planare... deviat la stânga liniei de centru... acum pe traiectoria de planare, pe linia de centru...

Era însă limpede că piloţii aveau dificultăţi în menţinerea altitudinii şi a cursului drept. Avionul părea să se încline, aripa dreaptă avariată dădea impresia că era mai jos faţă de cealaltă. La un moment dat, botul avionului se abătu de la curs; apoi, ca după un efort uriaş, avionul reveni spre pista de aterizare. Urmă o mişcare de cădere, când avionul pierdu prea mult din înălţime, ca în clipa următoare să se înalţe din nou, însă şi aceasta cu greu. Cei de la sol îşi

3 Fapt împlinit (fr.).

puneau cu toţii aceeaşi întrebare: dacă izbutise să ajungă până aici, oare va reuşi să termine cursa cu bine? Răspunsul părea îndoielnic.

La radio se auzi vocea unuia dintre piloţi:

— Turnul, avem probleme cu trenul de aterizare... sistemul hidraulic nu funcţionează. Pauză. Apoi: încercăm să lăsăm trenul în „cădere liberă”... *acum.*

Un căpitan de pompieri se apropiase de maşina lor ca să asculte.

— Ce-nseamnă asta? îl întrebă Partridge.

— La avioanele mari de pasageri, au un sistem de acţionare în caz de pericol pentru coborârea trenului de aterizare, în situaţia în care cel hidraulic nu funcţionează. Piloţii eliberează toată forţa hidraulică astfel ca trenul, care este greu, să coboare sub propria sa greutate şi să se blocheze. Dar o dată ce a coborât, nu mai poate fi ridicat nicicum.

În timp ce căpitanul explica, roţile Airbus-ului începuseră să coboare încet.

Câteva clipe mai târziu, aceeaşi voce calmă a controlorului de zbor:

— Musketon, vedem trenul coborât. Vă avertizăm că flăcările sunt aproape de roţile din faţă dreapta.

Asta însemna că, în cazul în care roţile din faţă ar fi fost cuprinse de flăcări, ceea ce părea foarte probabil, acea parte a trenului de aterizare ar fi cedat la impactul cu solul şi avionul s-ar fi înclinat pe partea dreaptă în plină viteză.

Reglând permanent obiectivul cu distanţa focală variabilă, Minh filmase totul încă din prima clipă. Şi el vedea flăcările care ajunseseră la roţi. Airbus-ul plutea deasupra extremităţii îndepărtate a aerodromului... Acum era mai aproape, cel mult un sfert de milă până la pistă... Va reuşi să aterizeze, dar focul se încinsese şi mai mult, cu siguranţă alimentat de carburantul avionului, şi două dintre cele patru roţi din dreapta ardeau, cauciucul se topea... Izbucni o flamă puternică atunci când unul dintre cauciucuri explodă.

Airbus-ul incendiat era deasupra pistei, se apropia cu o viteză de aterizare de 150 de mile pe oră. Când avionul trecu de maşinile de intervenţie, acestea ţâşniră una după

alta pe pistă, urmându-l cu toată viteza şi cu roţile scrâşnind. Primele care porniseră erau două maşini” galbene pentru pulverizarea spumei, urmate îndeaproape de celelalte maşini de pompieri.

Când trenul de aterizare atinse suprafaţa pistei, încă un cauciuc din dreapta explodă, apoi şi ultimul. Brusc, toate cele patru cauciucuri din dreapta se dezintegrară... din roţi nu mai rămăseseră decât jantele. În aceeaşi clipă se auzi scrâşnet de metal prevestitor de nenorociri; izbucni o ploaie de scântei, şi un nor de praf şi bucăţi de ciment se înălţară în aer... ca prin miracol, piloţii izbutiră să menţină Airbus-ul pe pistă... Frânarea părea să nu se mai termine, să dureze o veşnicie... în sfârşit, avionul se opri. Şi când se opri, focul răbufni cu violenţă.

Maşinile de pompieri se apropiară în viteză, şi în numai câteva secunde spuma ţâşni prin ţevile de pulverizare. Vălătuci gigantici se năpustiră cu o viteză incredibilă, ca un munte de spumă de ras.

Mai multe uşi ale avionului se deschiseră instantaneu, toboganele de evacuare se rostogoliră în afară. În partea dreaptă uşa din faţă era deschisă, numai că pe acea parte ieşirile în caz de pericol de la mijlocul fuzelajului erau blocate de flăcări. Pe partea stângă, ferită de incendiu, se deschiseseră o altă uşă din faţă şi una de la mijloc. Câţiva pasageri alunecau deja pe tobogane.

Dar la coada avionului, unde mai erau două ieşiri pe ambele părţi, niciuna nu se deschisese încă.

Prin cele trei uşi deschise năvăleau afară nori de fum. Câţiva pasageri ajunseseră deja pe sol. Cei care le urmau ieşeau tuşind, mulţi vomitând, toţi cu gurile căscate după aer curat.

Focul exterior se stingea încet sub masa de spumă proiectată asupra părţii drepte a avionului.

Pompierii de la Vehiculele pentru Intervenţie Rapidă, îmbrăcaţi în combinezoane argintii ignifuge şi cu măşti de oxigen pe faţă, se apropiaseră cu repeziciune şi înălţaseră scări la ieşirile blocate din spate. Când uşile fură în sfârşit acţionate manual de afară, valurile de Fum se înteţiră. Pompierii se repeziră înăuntru, pregătiţi să stingă orice focar de incendiu interior. Alţi pompieri, care intraseră în

avionul avariat prin uşile din faţă, îi ajutau pe pasageri, unii dintre ei ameţiţi şi abia mişcându-se, să coboare.

Numărul pasagerilor care părăseau avionul scăzu simţitor. După o estimare rapidă, Harry Partridge aprecie că aproximativ două sute de oameni coborâseră, deşi, din câte ştia, la bordul avionului se aflau 297, inclusiv echipajul. Pompierii îi transportau pe câţiva care păreau să fi suferit arsuri grave – printre ei două stewardese. Fumul continua să iasă, deşi vălătucii se mai subţiaseră.

Minh Van Canh înregistra agitaţia din jur, urmărind totul cu ochiul profesionistului, refuzându-şi orice reacţie sentimentală, deşi îşi dădea seama că era singurul cameraman la faţa locului şi în aparatul lui se găsea acum ceva cu totul special şi unic. Probabil că de la dezastrul aviatic de la Hindenburg nu mai fusese înregistrat pe peliculă video un alt accident în plină desfăşurare şi atât de detaliat.

Ambulanţele fuseseră chemate de urgenţă la postul de comandă de lângă pistă. Douăsprezece se aflau de-acum acolo, altele tocmai soseau. Asistenţii de pe salvări se ocupau de răniţi, aşezându-i pe brancarde numerotate. În numai câteva minute, victimele accidentului vor fi în drum spre spitalele din zonă, alertate din timp, pregătite să-i primească. Odată cu sosirea unui elicopter care aducea doctori şi infirmiere, postul de comandă din apropierea Airbus-ului se transformă într-un spital de campanie improvizat.

Viteza cu care se desfăşura totul, îşi spuse Partridge în sinea lui, era o dovadă clară a pregătirii şi dotării eficiente a aeroportului pentru situaţii de extremă urgenţă. Îl auzi pe căpitanul de pompieri raportând că aproximativ o sută nouăzeci de pasageri ieşiseră din Airbus şi se aflau în viaţă. Ceea ce însemna că rămâneau o sută despre a căror soartă nu se ştia încă nimic.

Un pompier, care-şi scotea masca pentru a-şi şterge fruntea de sudoare, tocmai spunea:

— Dumnezeule mare! în spate e plin de morţi. Probabil că acolo a fost fumul mai gros.

Asta explica şi de ce ieşirile din spate, patru la număr, nu fuseseră deblocate din interior.

Conform regulamentului în cazul accidentelor aviatice, morţii aveau să fie lăsaţi acolo unde se găseau, până când un ofiţer superior de la Biroul Naţional de Securitate a Transportului, despre care se anunţase că era pe drum, dispunea transportarea lor după aprobarea procedurilor de identificare.

Echipajul de bord ieşi din avion refuzând orice ajutor. Căpitanul, cărunt, cu patru trese pe mânecă, se uita în jurul său la cei răniţi şi, ştiind deja de morţii cei mulţi din spate, plângea fără să se ferească. Bănuind că, în ciuda victimelor, piloţii aveau să fie aclamaţi pentru faptul că aduseseră avionul pe sol, Minh ţinu în prim-plan chipul răvăşit de durere al căpitanului. Ultimul cadru, de altfel, căci o voce strigă:

— Harry! Minh! Ken! Opriţi. Grăbiţi-vă! Luaţi tot ce aveţi şi veniţi cu mine. Transmitem prin satelit la New York.

Vocea era a Ritei Abrams, care fusese adusă de microbuzul Serviciului de Relaţii cu Publicul. Ceva mai încolo putea fi zărit carul mobil de transmisie prin satelit. Antena, care în timpul-deplasărilor se plia-asemenea unui evantai, era acum deschisă şi îndreptată spre cer.

Supunându-se ordinului, Minh închise camera video. În acelaşi microbuz care o adusese pe Rita veniseră alte două echipe TV – una dintre ele de la KDLS, afiliată la CBA – împreună cu reporterii din presa scrisă şi fotografii. Ei şi alţii ca ei vor continua relatarea de la faţa locului. Minh ştia asta. Dar numai el, Minh, deţinea materialul autentic, imagini ale accidentului în exclusivitate, şi mai ştia, mândru în sinea

lui, că astăzi şi în zilele care vor urma, imaginile lui vor face înconjurul lumii şi vor rămâne ca document în istorie.

Până la carul de transmisie prin satelit se duseră cu maşina lui Vernon. Pe drum, Partridge făcu o ciornă a celor câteva fraze scurte pe care avea să le rostească.

— Nu mai lung de un minut şi patruzeci şi cinci, îi spuse Rita. Cum ai terminat, înregistrezi coloana sonoră şi închei cu un prim-plan în picioare. Între timp eu transmit materialul neprelucrat la New York.

Partridge dădu din cap în semn că a înţeles şi se uită la ceas: 5, 43 p.m., 6, 43 la New York. Pentru ediţia principală

a Telejurnalului de seară mai rămăseseră doar cincisprezece minute de emisie.

Partridge continua să scrie, rostind cuvintele pe muteşte, modificând ceea ce scrisese mai înainte. Minh îi dădu Ritei două casete video extrem de valoroase, apoi puse o casetă nouă în aparat, pregătindu-se pentru coloana sonoră şi prim-planul final.

Vernon îi lăsă în apropierea carului de transmisie. Broderick, care venise şi el cu ei, se ducea în clădirea terminalului, de unde avea să transmită articolul prin telefon la New York. La despărţire le spuse:

— Mulţumesc, băieţi. şi ţineţi minte, mâine, dacă vreţi informaţii detaliate, cumpăraţi ziarul *Times.*

O'Hara, specialistul în tehnologie înaltă, privi cu admiraţie carul de satelit, căptuşit cu tot felul de aparatură.

— Ah, cum îmi mai plac jucăriile astea! oftă el.

Antena de pe platforma carului, cu un diametru de cincisprezece picioare, era larg deschisă şi montată pe un generator de 20 kilowaţi, care funcţiona. Înăuntru, într-o cămăruţă de control dotată cu aparate de editare şi transmisie fixate unul peste altul, tehnicianul echipei formate din doi oameni orienta transmiţătorul de pe platformă spre un satelit în bandă KU, aflat la 22 300 de mile depărtare de pământ – Reţeaua Spaţială 2. Tot ceea ce transmiteau ei era preluat de radarul 21 de emisie-recepţie şi retransmis instantaneu în jos, la New York, pentru a fi reînregistrat.

În interiorul carului, lucrând cot la cot cu tehnicianul şi expertă în domeniu, Rita derula casetele video ale lui Minh într-o instalaţie de editare, vizionându-le în acelaşi timp pe un monitor TV. Cum era de aşteptat, îşi spuse ea, imaginile erau superbe.

În activitatea redacţională curentă, când se lucra împreună cu un editor ca membru suplimentar al echipei, producătorul şi editorul selectau porţiuni din bandă, apoi, peste banda sonoră ce conţinea comentariul corespondentului, montau toate componentele într-un singur material gata pregătit pentru emisie. Dar treaba aceasta lua patruzeci şi cinci de minute, uneori chiar mai mult, şi astăzi nu era timp pentru aşa ceva. Astfel că, fără

să stea mult pe gânduri, Rita alese câteva secvenţe dintre cele mai dramatice, pe care tehnicianul le transmise aşa cum erau – neprelucrate.

Afară, aşezat pe o treaptă metalică, Partridge îşi isprăvea comentariul şi, după o consultare scurtă cu Minh şi cu sunetistul, înregistra coloana sonoră.

Punând la socoteală introducerea făcută de crainic, care urma să fie scrisă la New York, capul-de-ştire adică, Partridge începu astfel:

— Piloţii dintr-un război de mult încheiat o numeau aterizarea pe o aripă şi o rugăciune. Există chiar şi un cântec purtând acest titlu... Puţin probabil ca cineva să compună un cântec despre ceea ce s-a petrecut astăzi. Airbus-ul Liniilor Aeriene Muskelon se găsea la şaizeci de mile depărtare de Dallas-Fort Worth... cu o încărcătură aproape completă de pasageri... venea dinspre Chicago... când s-a petrecut coliziunea în plin zbor...

Ca întotdeauna când un corespondent cu experienţă scrie pentru emisiunea de ştiri a televiziunii, Partridge scrisese „puţin pe lângă imagini”. O tehnică specială, greu de învăţat, şi unii care lucrau în televiziune nu reuşeau niciodată să şi-o însuşească pe deplin. Nici printre profesioniştii în materie talentul acesta nu primea preţuirea cuvenită, deoarece, în general, cuvintele erau scrise pentru a însoţi imagini şi rareori sunau bine citite separat.

Şmecheria, pe care Partridge şi alţii ca el o cunoşteau foarte bine, era aceea de a nu descrie imaginile. Telespectatorul vedea cu ochii lui ceea ce se întâmpla pe ecran, deci nu avea nevoie şi de o descriere verbală. Cu toate acestea, cuvintele rostite nu trebuiau să fie chiar atât de îndepărtate de imagine încât să-l oblige pe telespectator să-şi împartă atenţia. Era, deci, vorba de un meşteşug literar de echilibrare, deprins mai degrabă din instinct.

Şi mai era ceva de care ţineau cont oamenii din departamentele de ştiri TV: cele mai bune texte pentru buletinele de ştiri nu erau acelea în propoziţii şi paragrafe închegate, cu subiect şi predicat. Frânturile de frază aveau un efect mai mare. Faptele trebuie prezentate concentrat, cu verbe puternice şi active; să ai impresia că textul trosneşte. În sfârşit, prin intonaţia sa, corespondentul

dădea valenţe suplimentare sensurilor. Corespondentul trebuia să fie un excelent reporter, fără îndoială, dar şi un actor foarte bun. În toate aceste privinţe, Partridge era expert, deşi astăzi se lovea de un handicap: nu văzuse imaginile, aşa cum făcea în mod obişnuit orice corespondent. Dar ştia, mai mult sau mai puţin, ce conţineau ele.

Partridge încheie cu un prim-plan în picioare – el însuşi, cap şi umeri, vorbind direct în obiectiv. În spatele lui, agitaţia continua în jurul Airbus-ului distrus.

— Reportajul nu se încheie aici... vor urma detalii tragice, bilanţul victimelor şi al răniţilor. Dar ceea ce este limpede, chiar şi acum, e faptul că pericolele de accidente s-au înmulţit simţitor... de-a lungul căilor aeriene, pe cerul nostru tot mai aglomerat... Harry Partridge, Actualităţi CB A, Dallas-Fort Worth.

Caseta cu prim-planul şi textul ajunse în mâinile Ritei. Având deplină încredere în Partridge, cunoscându-l prea bine ca să mai piardă minute preţioase vizionând banda, ceru să fie transmisă imediat la New York. Câteva clipe mai târziu, uitându-se la montajul imaginilor şi ascultând reportajul pe măsură ce tehnicianul le transmitea, Rita nu-şi putea stăpâni admiraţia. Îşi aminti de discuţia pe care o avuseseră în bar, în urmă cu o jumătate de oră, şi cugetă în sinea ei: cu multiplele sale talente, Partridge nu făcea altceva decât să demonstreze de ce salariul lui era atât de mare comparativ cu acela al unui reporter de la *New York Times.*

Afară, Partridge îndeplinea încă una din îndatoririle unui corespondent – un reportaj audio, pe baza însemnărilor pe care şi le făcuse şi improvizând mult, pentru buletinul de ştiri al postului de radio CBA. După încheierea transmisiunii pentru televiziune, această ultimă înregistrare avea să ajungă şi ea via satelit la New York.

3

Clădirea Departamentul de ştiri al Canalului CBA din New

York era o construcţie din gresie, simplă, banală, în partea din amonte a insulei Manhattan, pe ţărmul răsăritean. Odinioară o fabrică de mobilă, nu mai rămăsese din ea decât structura exterioară, interiorul fiind reconstruit şi renovat de multe ori de către tot felul de antreprenori. În urma acestei munci pe fragmente, rezultase un labirint de coridoare care se intersectau şi de-a lungul cărora vizitatorii neînsoţiţi se pierdeau adesea.

În ciuda aspectului posomorât al sediului, incinta conţinea o adevărată comoară împărătească de vrăjitorii electronice, mare parte din ea adăpostită în imperiul tehnicienilor – două etaje sub nivelul străzii – pe care unii îl botezaseră „catacombele”. Aici, printre nenumăratele instalaţii, se găsea un departament vital, care purta o denumire prozaică – Camera Peliculei de 25 mm.

Toate reportajele de la echipele CBA din întreaga lume se strângeau aici, via satelit sau prin cablu continental. Iar de aici, înregistrările pe bandă ale ştirilor prelucrate plecau sus la vizionare, trecând printr-o cameră de control al emisiunilor, şi din nou prin satelit spre alte posturi.

Caracteristice pentru Camera Peliculei de 25 erau tensiunea, presiunea inimaginabilă în care se lucra, nervii încordaţi la maximum, deciziile luate instantaneu şi comenzile urgente, în special imediat înainte de intrarea în emisie a Telejurnalului de seară sau în timpul acestuia.

În asemenea momente, cineva care nu-şi dădea seama de ceea ce se întâmpla ar fi putut crede că se afla într-o casă de nebuni scăpată de sub control, în toiul unui coşmar tehnologic. Impresia era accentuată de semiobscuritatea din jur, absolut necesară urmăririi simultane a unei jungle de ecrane TV.

În realitate, operaţiunile se desfăşurau calm, cu repeziciune şi profesionalism. Orice greşeală putea însemna un dezastru. Dar greşeli se comiteau arareori.

Activitatea era dominată de o jumătate de duzină de aparate de înregistrat, cu role una lângă alta, fiecare în pupitre de comandă, cu monitoare TV instalate deasupra; aparatele foloseau benzi magnetice de 25, de cea mai înaltă calitate şi fidelitate. La pupitrul de comandă şedea un operator profesionist care recepţiona, edita şi transmitea

înregistrările foarte repede, conform instrucţiunilor pe care le primea. Operatorii, mai vechi în clădire decât majoritatea celorlalţi angajaţi, formau un grup pestriţ, plăcându-le, cel puţin după cât se vedea, să se îmbrace neglijent şi să aibă un comportament gălăgios. Din pricina aceasta, un comentator îi poreclise „Piloţii de vânătoare” ai transmisiunilor TV.

În fiecare zi de lucru a săptămânii, cu aproximativ o oră înainte de intrarea în emisie a ştirilor de seară, un producător principal al departamentului de actualităţi îşi părăsea locul de la Potcoavă şi cobora cele cinci etaje până în Camera Peliculei de 25 pentru a coordona activitatea operatorilor. Acolo, asemenea unui dirijor de orchestră, dădea instrucţiuni în dreapta şi-n stânga şi gesticula cu braţele în timp ce viziona materialele care soseau pentru ediţia din seara respectivă, cerea modificări dacă era necesar şi îi anunţa pe colegii de la Potcoavă care subiecte din cele aşteptate se aflau deja pe masa de lucru şi cum arătau la o primă privire.

Totul părea să sosească în Camera Peliculei de 25 în mare grabă şi în ultima clipă. Prin tradiţie, producătorii, corespondenţii şi editorii care lucrau pe teren îşi piguleau şi repiguleau materialele până în ultima clipă, astfel că majoritatea erau transmise Camerei numai cu o jumătate de oră înaintea emisiei şi unele chiar după ce începea ediţia. Uneori, situaţiile erau şi mai dramatice; cei ce lucrau acolo pur şi simplu îşi rodeau unghiile de nervi din pricină că prima jumătate a reportajului intra deja pe post, în vreme ce a doua jumătate abia intra în lucru. În asemenea momente, operatorii, cu nervii în pioneze şi lac de sudoare, îşi puneau la bătaie toată priceperea de care erau capabili.

Producătorul principal care coordona cel mai adesea această activitate era Will Kazazis, născut în Brodelin dintr-o familie de greci iuţi din fire, trăsătură ce, paradoxal, părea să se potrivească de minune acestei îndeletniciri, dar, în ciuda ei, el nu-şi pierdea niciodată stăpânirea de sine. Prin urmare, Kazazis a fost cel care a primit materialul transmis de Rita Abrams prin satelit de la DFW – întâi filmul lui Minh Van Canh, trimis „nepigulit”, apoi banda audio a lui Partridge, încheiată cu prim-planul în picioare.

Era 6, 48... încă zece minute de emisie. Tocmai începuse pauza de publicitate.

— Montează rapid, se adresă el operatorului care preluase reportajul. Foloseşte toată lungimea lui Partridge. Montează cele mai bune imagini pe comentariu. Am încredere în tine. Hai, mişcă, mişcă, mişcă!

Un asistent îi anunţase deja pe cei de la Potcoavă că materialul de la Dallas era pe drum. Acum era rândul lui Chuck Insen să se intereseze prin interfon din cabina de control a studioului de emisie:

— Cum e?

— Fantastic! Superb! exclamă Kazazis. Exact la ce, ne puteam aştepta din partea lui Partridge şi a lui Minh.

Ştiind că nu era vreme să vizioneze şi el materialul şi având încredere în Kazazis, Insen ordonă:

— Intrăm cu el după reclame. Fiţi pregătiţi.

Având la dispoziţie mai puţin de un minut şi asudând în ciuda climatizorului, operatorul prelucra materialul, montând imaginile, comentariul şi ambianţa.

Insen repetă ordinul şi pentru crainic şi redactorul aşezat lângă el. Acesta pregătise deja un cap-de-ştire pe o foaie de hârtie pe care i-o dădu crainicului. Crawford Sloane o parcurse rapid, schimbă un cuvânt-două şi dădu din cap în semn de mulţumire. O clipă mai târziu, pe *autocue-ul* crainicului, frazele de început ale următoarei ştiri se schimbară cu reportajul DFW. Pe ultimele secvenţe ale reclamei se auzi din studio vocea regizorului de platou:

— Zece secunde... cinci... patru... trei... doi...

La semnul mâinii, Sloane începu cu o expresie gravă pe chip:

— La începutul ediţiei vă anunţam despre o coliziune aeriană în apropiere de Dallas, între un Airbus al Liniilor Aeriene Musketon şi un avion particular. Avionul particular s-a prăbuşit. Nu există supravieţuitori. Airbus-ul, la bordul căruia a izbucnit un incendiu, a aterizat forţat pe aeroportul Dallas-Fort Worth cu câteva minute în urmă; se înregistrează un număr important de victime. La faţa locului se află corespondentul de presă al postului de televiziune CBA, Harry Partridge, care ne-a transmis reportajul ce urmează.

În Camera Peliculei de 25 activitatea frenetică se încheiase cu numai câteva secunde mai înainte. Acum, imaginea dramatică a Airbus-ului care se apropia cuprins de flăcări acoperi ecranele monitoarelor din clădire şi cele ale milioanelor de telespectatori din Estul şi Midwestul Statelor Unite, până dincolo de graniţa canadiană; se auzi vocea lui Harry Partridge:

— Pilofii dintr-un război de mult încheiat o numeau aterizarea pe o aripă şi o rugăciune...

Reporterul şi imaginile în exclusivitate au reprezentat ultimul material, încheind ediţia de seară a telejurnalului.

Imediat după încheierea ştirilor urma o reluare a ediţiei principale, retransmisă în Est de către posturile afiliate, în Midwest de către toate posturile de televiziune, iar posturile de pe coasta vestică înregistrau ediţia pentru a o transmite mai târziu.

Bineînţeles că reportajul de la Dallas-Fort Worth avea să deschidă ediţia a doua, şi, deşi era foarte posibil ca reţelele concurente să fi primit imagini posteveniment pentru ediţiile *lor* reluate, imaginile evenimentului-în-desfăşurare transmise de CBA rămâneau unice în lumea întreagă şi aveau să fie difuzate de nenumărate ori în zilele următoare.

Între încheierea ediţiei principale şi începutul reluării era o pauză de două minute, pe care Crawford Sloane o folosi ca să-i telefoneze lui Chuck însen.

— Ascultă, zise Sloane, cred că trebuie să băgăm înapoi materialul cu Arabia Saudită.

— Ştiu că eşti pilos, răspunse Insen sarcastic. Poţi să aranjezi să ni se acorde cinci minute în plus de emisie?

— Lasă bancurile. E un material important.

— Şi plicticos ca dracu'. Eu zic nu.

— Contează dacă eu spun da?

— Contează, bineînţeles. Din care pricină o să şi avem o discuţie mâine. Între timp, eu şed aici şi am anumite responsabilităţi.

— Care includ – sau aşa ar trebui – judecăţi sănătoase despre ştirile externe.

— Fiecare îşi are treaba lui. Sublinie Insen; şi ceasul mi-arată că a ta începe. Ah, apropo, te-ai descurcat frumos cu Dallasul – şi la început şi la sfârşit.

Fără să răspundă, Sloane închise telefonul, care se afla pe pupitrul din studioul de emisie. Un gând întârziat îl făcu să se întoarcă spre redactorul de lângă el.

— Roagă pe cineva să dea de Harry Partridge la telefon la Dallas. Am să vorbesc cu el în pauza următoare. Vreau să-i felicit pe toţi.

Regizorul de platou anunţă:

— Cincisprezece secunde.

Da, hotărî Sloane, mâine va avea loc o discuţie între el şi Insen, şi se vor limpezi apele. Poate că Insen şi-a trăit traiul şi ar fi timpul să se retragă.

La sfârşitul celei de-a doua ediţii a ştirilor, şi înainte să plece acasă, Chuck Insen reveni în birou ca să ia câteva reviste pe care să le citească mai târziu. Strângea din buze şi chipul îi era crispat.

Cititul, cititul şi iar cititul, permanenta informare în cele mai diverse domenii era obligaţia fiecărui producător executiv din departamentul de actualităţi. Indiferent unde se găsea şi la ce oră, Insen se simţea obligat să ia în mâini un ziar, o revistă, un buletin informativ, o carte – uneori publicaţii obscure toate – aşa cum alţi oameni iau o ceaşcă de cafea, o batistă, o ţigară. Adesea se trezea noaptea şi citea, sau asculta ştiri din alte colţuri ale lumii sau posturi pe unde scurte. Acasă, prin intermediul computerului său personal, avea acces la cele mai importante posturi de ştiri radiofonice şi în fiecare dimineaţă la ora cinci le trecea pe toate în revistă. În drum spre serviciu, asculta buletinele de ştiri de la radio – în special CBS-ul, a cărui reţea radiofonică de actualităţi atât el, cât şi mulţi alţi profesionişti în domeniu o considerau a fi cea mai bună.

Tocmai această perspectivă – socotea Insen –, cea mai cuprinzătoare cu putinţă, asupra *ingredientelor* ce compuneau ştirile şi asupra subiectelor care trezeau interesul oamenilor obişnuiţi conferea superioritate judecăţilor sale critice, comparativ cu acelea ale lui Crawford Sloane, care gândea prea adesea în termeni elitişti.

Insen avea propria sa filosofie în ceea ce privea milioanele de oameni de afară care urmăreau ştirile de seară. Ceea ce dorea majoritatea telespectatorilor – după

părerea lui – erau răspunsuri la trei întrebări fundamentale: Este lumea în siguranţă? Sunt casa şi familia mea în siguranţă? S-a întâmplat azi ceva interesant? Mai presus de orice, Insen încerca să se asigure că ştirile din fiecare seară dădeau răspuns la aceste întrebări.

Se săturase până peste cap, îşi spuse Insen furios, de acel „Eu-ştiu-mai-bine” al crainicului, de acea atitudine „sunt maisfânt-decât-tine”, când era vorba de selectarea ştirilor, şi tocmai din această pricină mâine ei doi vor avea o confruntare cu tunete şi fulgere, în care Insen va spune exact ceea ce gândea acum, şi dracu’ să le ia de urmări.

Şi ce urmări ar fi putut fi? Ei bine, în trecut, în orice tip de înfruntare între crainicul unui canal de televiziune şi producătorul său executiv, editorul avea întotdeauna câştig de cauză, iar producătorul era nevoit să-şi caute de lucru în altă parte. Numai că acum lucrurile începuseră să se schimbe în departamentele de ştiri. În ziua de azi se putea vorbi de un climat diferit, şi întotdeauna exista un început, adică editorul să plece şi producătorul să fie cel care rămâne.

Cu acest gând în minte, Insen avusese în urmă cu câteva zile o convorbire telefonică de tatonare, strict confidenţială, cu Harry Partridge. Ar fi Partridge interesat, dorea să ştie producătorul executiv, să se adune de pe drumuri, să se stabilească în New York şi să devină crainic al Telejurnalului de seară? Când voia, Harry putea să radieze autoritate, ştia să se adapteze postului – aşa cum dovedise în câteva rânduri, când Sloane era plecat în concediu.

Răspunsul lui Partridge fusese un amestec de surpriză şi îndoială, dar tot era bine că nu refuzase. Evident, Crawf Sloane nu ştia nimic despre această conversaţie.

Oricum, în ceea ce-i privea pe el însuşi şi pe Sloane, Insen era convins că nu puteau continua să se războiască fără să ajungă curând la un deznodământ, indiferent care ar fi fost acela.

Era ora 7, 40 p.m. Când Crawford Sloane, la volanul unui Buick Somerset, părăsi garajul sediului CBA. Ca de obicei, folosea una din maşinile reţelei; întotdeauna avea una la dispoziţie, după cum era specificat în contractul său de muncă, şi putea să aibă chiar şi şofer dacă voia, deşi în cea mai mare parte a timpului nu avea. Câteva minute mai târziu, părăsind Third Avenue şi cotind pe Fifty-ninth Street, în direcţia est spre Şoseaua FDR[4], gândurile îi stăruiau încă la emisiunea care se încheiase puţin mai devreme.

La început, se gândise la Insen, apoi hotărâse să amâne acest gând până a doua zi. Sloane nu se îndoia nicio clipă de faptul că va putea să-i ţină piept lui Insen şi să-l facă să-şi ia tălpăşiţa – poate în direcţia unui post de vicepreşedinte pe la o altă reţea, post care, în ciuda titulaturii pompoase, ar fi însemnat o retrogradare după departamentul informativ. Nu-i dădea prin minte că şi reversul era posibil. Dacă i-ar fi sugerat cineva aşa ceva, fără îndoială că ar fi izbucnit în râs.

După Insen, veni Harry Partridge la rând.

Pentru Partridge, recunoscu Sloane, corespondenţa de la Dallas, de cea mai bună calitate, în ciuda grabei cu care fusese făcută, constituia încă o realizare în adevăratul sens al cuvântului, într-o carieră profesională de excepţie. Cu ajutorul sistemului de comunicaţii al aeroportului DFW, Sloane reuşise să vorbească la telefon cu Partridge şi să-l felicite, rugându-l în acelaşi timp să le transmită felicitări şi celorlalţi trei, Rita, Minh şi O'Hara. Era un gest firesc din partea unui crainic – o chestiune de onoare – deşi, în ceea ce-l privea pe Partridge, Sloane o făcuse fără prea mare entuziasm. Stare de spirit uşor de intuit, din care pricină vocea lui Sloane trădase o oarecare stânjeneală, ca mai totdeauna când stătea de vorbă cu Partridge. Partridge, din contră, păruse relaxat, deşi obosit.

Acum, în maşina care rula pe şosea, Sloane se întrebă, într-un moment de sinceritate calmă faţă de sine însuşi: Ce *simt* eu *pentru Harry Partridge?* Răspunsul veni la fel de sincer: *îmi dă un sentiment de insecuritate.*

Atât întrebarea, cât şi răspunsul îşi aveau rădăcinile într-

4 FDR – Franklin Delano Roosevelt (n.tr.).

un trecut nu prea îndepărtat.
Se cunoşteau de mai bine de douăzeci de ani, adică de pe vremea când lucrau amândoi pentru Departamentul de ştiri al Canalului CBA, amândoi angajându-se aproape în aceeaşi perioadă. De la bun început au avut succes pe plan profesional, dar personalităţile lor îi situau la poli opuşi.
Sloane era scrupulos, pretenţios, impecabil atât în felul de a vorbi, cât şi în cel de a se îmbrăca; îi plăcea să aibă autoritate şi o afişa cu naturaleţe. Cei tineri i se adresau firesc cu „domnule” şi-i acordau întâietate. Era reţinut, uşor distant cu persoane pe care nu le cunoştea bine, deşi, în contactele umane, nimic din ceea ce era spus sau doar sugerat nu scăpa minţii sale pătrunzătoare.
Spre deosebire de el, Partridge nu punea preţ pe aspectul exterior, drept care arăta mai totdeauna şifonat; prefera jachetele de tweed, rareori purta costum. Avea un fel prietenos de a fi, ceea ce-i făcea pe oamenii din preajma lui să se simtă degajaţi, egali cu el; uneori dădea impresia că nu prea punea mare preţ pe nimic, deşi aceasta era o impresie înşelătoare. Partridge învăţase încă de la începutul carierei sale de jurnalist că putea afla mult mai multe dacă lăsa să se creadă că nu are autoritate şi dacă nu-şi trăda inteligenţa deosebit de subtilă.
Chiar şi formaţia lor intelectuală era diferită.
Crawford Sloane, de origine din Cleveland, dintr-o familie din clasa de mijloc, îşi făcuse ucenicia într-ale televiziunii în oraşul natal. Harry Partridge a debutat în redacţia de actualităţi TV al CBC-ului – Corporaţia de radioteleviziune canadiană – din Toronto, şi înainte de-asta fusese crainic de stiri-comentator meteo la posturi de radio şi televiziune mai mici, din vestul Canadei. Originar era din Alberta, nu departe de Calgary, cătunul de Winton, unde tatăl lui avea o fermă.
Sloane absolvise Universitatea Columbia. Partridge nu terminase nici măcar liceul, dar în universul ştirilor în care lucra, educaţia sa *de facto* s-a împlinit cu repeziciune.
Multă vreme, carierele lor la CBA au evoluat paralel; ca rezultat, au ajuns să fie consideraţi rivali. Sloane însuşi îl considera pe Partridge rivalul său, chiar o posibilă ameninţare pentru propria sa ascensiune. Dar niciodată n-a

ştiut cu certitudine dacă şi Partridge gândea la fel.

Concurenţa dintre ei a atins punctul culminant când amândoi au ajuns corespondenţi de război în Vietnam. Reţeaua i-a trimis acolo spre sfârşitul anului 1967, în ideea de a forma o echipă, ceea ce au şi fost într-o anumită măsură. Numai că Sloane vedea în război un prilej minunat de a face carieră; de pe atunci încă avea conturat în mintea lui un scop foarte precis – postul de crainic la ediţia de seară a Actualităţilor.

Un element esenţial în promovarea sa – Sloane ştia asta foarte bine – era acela de a apărea în cadrul telejurnalului cât mai des cu putinţă. Prin urmare, curând după sosirea în Saigon. A hotărât că era important să nu se depărteze prea mult de „Pentagon East” – cartierul general al Comandamentului de Asistenţă Militară al S.U.A. Pentru Vietnam (MACV), situat la baza aeriană Tan Son Nhut, la cinci mile depărtare de Saigon – iar dacă totuşi trebuia să se deplaseze şi prin alte părţi, să nu rămână plecat prea multă vreme.

Îşi amintea, chiar şi după toţi aceşti ani, de o discuţie pe care o avusese cu Partridge, când acesta îi făcuse într-o bună zi o observaţie: „Crawf, n-ai să ajungi niciodată să înţelegi războiul ăsta dacă iei parte la Prostiile Saigonului sau dai cu nasul pe la «Caravelle»”. „Prostiile” era porecla pe care trimişii speciali o dăduseră conferinţelor de presă de la Comandamentul militar; iar „Caravelle” era numele unui hotel care devenise adăpătoarea cea mai frecventată de presa internaţională, ofiţeri superiori şi civili de la Ambasada Statelor Unite.

— Dacă te referi la riscuri, îi răspunsese Sloane cu arţag, sunt dispus să-mi asum la fel de multe ca şi tine.

— Nu-i vorba de riscuri. Toţi riscăm aici. Eu vorbeam de cunoaşterea în profunzime a faptelor. Vreau să umblu cât mai mult în ţara asta şi s-o înţeleg. Uneori îmi doresc să scap de ăştia de la armată, să nu mă mai târăsc după ei pe front şi să povestesc despre pac-pacuri şi bum-bumuri, aşa cum îmi cer ei. E prea simplu. Iar dacă tot fac reportaje de război, măcar să mă duc în zone îndepărtate, ca să aflu

dacă e adevărat ceea ce povestesc băieţii ăia de la USIS[5].

— Păi, ca să faci asta, ţinuse Sloane să precizeze, înseamnă să fii plecat zile întregi, poate chiar săptămâni.

Partridge se arătase amuzat.

— Mi-am închipuit eu c-ai să te prinzi repede. Şi sunt sigur că ai priceput că felul în care înţeleg eu să lucrez îţi va da ţie posibilitatea să-ţi arăţi mutra la emisiunea de ştiri aproape în fiecare seară.

Lui Sloane nu-i căzuse bine că Partridge îi ghicise gândurile cu atâta uşurinţă, chiar dacă până la urmă lucrurile aşa s-au desfăşurat.

Nimeni n-ar fi putut spune vreodată că Sloane n-a tras din greu cât a stat în Vietnam. Dimpotrivă, şi chiar s-a expus la riscuri. În câteva rânduri s-a dus în misiuni în zone unde operau forţele Viet Cong, i-a urmat îndeaproape pe soldaţi acolo unde luptele erau mai crâncene, şi în momente de mare pericol s-a întrebat, cuprins de o frică firească, dacă va izbuti să scape cu viaţă.

S-a întâmplat că de fiecare dată a scăpat viu şi rareori, nevătămat lipsea mai mult de douăzeci şi patru de ore. Iar când se întorcea, invariabil aducea cu sine imagini dramatice din timpul luptelor şi reportaje emoţionante despre tinerii americani pe frontul de luptă, genul de materiale apreciate de cei din New York.

Urmărindu-şi cu abilitate propriul plan, Sloane nu exagera în escapadele sale periculoase şi de obicei era prezent în Saigon la briefingurile militare şi diplomatice, care, la acea vreme, ofereau informaţii preţioase. Abia mult mai târziu s-a înţeles cât de superficiale fuseseră reportajele realizate de Sloane şi cum – în ceea ce privea televiziunea – imaginile dramatice avuseseră prioritate în detrimentul analizei profunde şi uneori chiar al adevărului, ambele lăsând mult de dorit. Dar când aceste aspecte au ieşit la iveală, ele n-au mai contat pentru Crawford Sloane.

Stratagema lui Sloane a avut efect. Apariţiile lui în faţa camerelor de luat vederi impresionaseră întotdeauna, cu atât mai mult când transmitea din Vietnam. A devenit astfel favoritul producătorilor de la redacţia din New York, drept

5 Serviciul pentru Informaţii al Statelor Unite (n. tr.).

care apărea foarte des în cadrul ediţiilor de seară ale telejurnalului, uneori de trei sau patru ori pe săptămână, ceea ce de fapt reprezintă metoda prin care un corespondent îşi câştigă suporterii, nu numai printre telespectatori, ci şi printre oficialii care iau decizii la nivelul superior al postului de televiziune respectiv.

Harry Partridge, pe de altă parte, şi-a urmat propriul său plan de acţiune, operând într-o manieră cu totul diferită. Căuta subiecte de profunzime, care necesitau investigaţii îndelungate şi care-i duceau, pe el şi pe cameraman, în colţuri îndepărtate ale Vietnamului. S-a documentat în ceea ce privea tacticile militare, atât americane, cât şi Viet Cong, şi a căutat să înţeleagă de ce uneori nici unele, nici altele nu înregistrau succesele scontate. A studiat echilibrul de forţe, s-a băgat în linia întâi, de unde a strâns date şi fapte despre eficacitatea atacurilor la sol şi aeriene, victime şi logistică. Unele dintre reportajele sale contraziceau rapoartele militare oficiale din Saigon, altele le confirmau, şi tocmai acest gen de relatare – nepărtinitoare faţă de forţele militare americane – îi deosebea pe Partridge şi pe alţi câţiva puţini de majoritatea corespondenţilor de presă din Vietnam.

Cea mai mare parte a reportajelor despre războiul din Vietnam căpătase, la acea vreme, o notă negativă şi potrivnică. O generaţie de jurnalişti tineri – unii dintre ei simpatizând cu protestatarii de acasă împotriva războiului – manifestau neîncredere, uneori chiar dispreţ, faţă de forţele militare americane, şi majoritatea relatărilor din presă reflecta această stare de spirit. Un exemplu în acest sens a fost ofensiva din Tet a forţelor duşmane. Mediile de informare declaraseră că Tet reprezenta o victorie comunistă totală şi nimicitoare, o afirmaţie cu totul falsă, după cum au dovedit cercetările întreprinse la rece douăzeci de ani mai târziu.

Harry Partridge a fost unul dintre cei care, la momentul respectiv, relatase că forţele americane ocupau poziţii mult mai bune în Tet decât se susţinea în rapoartele oficiale; iar duşmanul o ducea mai rău decât se menţiona în aceleaşi rapoarte, şi chiar eşuase în unele din tentativele lui. La început, producătorii principali din redacţie puseseră la

îndoială materialele lui şi se gândiseră să le amâne cât mai mult. Dar după deliberări furtunoase, informaţiile furnizate de Partridge, de-o acurateţe indubitabilă, au învins şi cele mai multe dintre ele au fost transmise pe post.

Unul dintre reportajele lui Partridge, care nu a fost difuzat, conţinea o critică la un punct de vedere personal negativ exprimat într-o ediţie de actualităţi de către venerabilul Walter Cronkite, la acea vreme crainic la CBS.

Transmiţând o corespondenţă din Vietnam, Cronkite declarase într-o „ediţie specială post-Tet” a CBS-ului că „experienţa sângeroasă din Vietnam” va „sfârşi în impas” şi că „indiferent de mijloacele pe care le-am folosi, duşmanul ne poate ţine piept...”

„A spune că azi suntem mai aproape de victorie”, continuase el, „înseamnă a da crezare... oportuniştilor care au greşit în trecut”. Prin urmare, insistase Cronkite, America ar trebui să „negocieze nu de pe poziţia învingătorilor, ci ca cetăţeni de onoare care au jurat să apere democraţia şi au făcut tot ce le-a stat în putinţă să îndeplinească acest jurământ”.

Ţinând cont de personalitatea celui care vorbise, acest comentariu – completat cu date exacte – a avut un efect extraordinar şi a conferit, după cum se exprimase un comentator, „forţă şi legitimitate mişcării împotriva războiului”. Preşedintele Lyndon Johnson ar fi declarat că a pierde sprijinul lui Walter Cronkite era echivalent cu a pierde sprijinul întregii ţări.

Luând interviuri de la o serie de persoane aflate la faţa locului, Partridge reuşise să sugereze nu numai că Walter Cronkite ar putea avea o părere eronată, ci şi că, ştiind foarte bine ce putere şi ce influenţă avea, crainicul de la CBS se comportase, după cum declarase un intervievat, „ca un Preşedinte neales şi contrar propriilor sale principii, proclamate sus şi tare, de adept al ziaristicii imparţiale”.

Când materialul lui Partridge a ajuns la New York, a fost dezbătut ore în şir, chiar şi la nivelurile superioare ale CBA-ului, înainte să se ajungă la un consens unanim, anume că a-l ataca pe „Walter”, părintele departamentelor de actualităţi, s-ar fi dovedit un gambit neavantajos. Cu toate acestea, s-au făcut copii neoficiale ale reportajului lui

Partridge, care au circulat apoi printre angajaţii redacţiei de ştiri.

Deplasările lui Partridge în zonele în care se dădeau lupte grele îl ţineau, de obicei, departe de Saigon timp de o săptămână întreagă, uneori chiar mai mult. Odată, când a plecat în secret în Cambodgia, şi-a pierdut urma o lună de zile.

Dar de fiecare dată se întorcea cu un material solid şi, multă vreme după încheierea războiului, reportajele lui încă au mai fost pomenite pentru calitatea percepţiei şi a intuiţiei. Nimeni, nici măcar Sloane, n-a pus vreodată la îndoială faptul că Partridge era un ziarist extraordinar.

Din nefericire, din pricină că reportajele sale erau mai puţine la număr şi deci mai rare comparativ cu ale lui Sloane, Partridge n-a fost remarcat în aceeaşi măsură.

Şi a mai fost ceva în Vietnam care a influenţat viitorul lui Partridge şi al lui Sloane. Şi anume Jessica Castillo.

Jessica...

Conducând aproape automat pe un drum pe care-l străbătea de două ori în fiecare zi lucrătoare a săptămânii. Crawford Sloane părăsi Fifty-ninth Street şi coti pe York Avenue. După câteva intersecţii o luă brusc la dreapta pe drumul în pantă ce asigura ieşirea dinspre nord pe Şoseaua FDR. Câteva minute mai târziu, de-a lungul lui East River, scăpat de intersecţii şi semafoare, îşi îngădui să accelereze. Într-o jumătate de oră avea să ajungă acasă, în Larchmont, în partea de nord a oraşului, pe faleza Long Island Sound[6].

În urma lui, un Ford Tempo albastru mări şi el viteza.

Sloane era relaxat, aşa cum era de obicei la acest ceas al zilei, şi gândurile sale hoinare se îndreptară într-un târziu spre Jessica... În Saigon, Jessica fusese prietena lui Harry Partridge... dar în cele din urmă s-a căsătorit cu Crawford Sloane.

În acea vreme, în Vietnam, Jessica avea douăzeci şi şase de ani; era suplă, cu păr lung, castaniu, o minte ageră şi, când era nevoie, o limbă ascuţită. Nu înghiţea inepţiile ziariştilor cu care avea de-a face ca tânăr ofiţer la Serviciul

---

6 Un braţ al Atlanticului între Connecticut şi Long Island, lung de 110 mile (n.tr.).

pentru Informaţii al Statelor Unite.

Serviciul îşi avea sediul pe strada Le Qui Don, la „Biblioteca Lincoln”, înecată în verdeaţa copacilor, fost Teatrul Rex pe vremuri, a cărui firmă a şi rămas la locul ei pe toată perioada cât clădirea a adăpostit USIS. Oamenii de presă frecventau serviciul uneori mai mult decât ar fi fost nevoie, venind cu tot felul de întrebări numai din dorinţa de a se afla în preajma Jessicăi.

Jessica flirta cu ei amuzată. Dar, în ceea ce privea sentimentele ei, atunci când a cunoscut-o Crawford Sloane, pe primul loc se afla, fără drept de apel, Harry Partridge.

Chiar şi acum, cugetă Sloane în sinea lui, erau aspecte ale acestei relaţii de început între Partridge şi Jessica despre care el nu ştia nimic, unele lucruri în legătură cu care niciodată nu pusese vreo întrebare şi pe care acum nu mai avea cum să le cunoască. Dar faptul că anumite uşi fuseseră închise cu mai mult de douăzeci de ani în urmă şi aşa au rămas de atunci încoace nu-l împiedicase... n-avea să-l împiedice vreodată să dorească să fi cunoscut detaliile şi intimităţile acelor timpuri.

5

Jessica Castillo şi Harry Partridge s-au simţit instinctiv atraşi unul de altul încă din prima clipă când s-au întâlnit în Vietnam, deşi întâlnirea ca atare a fost potrivnică. Partridge se dusese la USIS ca să obţină nişte informaţii despre care ştia că existau, dar îi fuseseră refuzate de către cei de la forţele armate americane. Se refereau la răspândirea morfinomaniei printre soldaţii americani din Vietnam.

În călătoriile lui prin regiunile îndepărtate, Partridge strânsese destule dovezi că soldaţii se drogau. Drogul folosit era heroina, care se găsea din plin. În urma investigaţiilor făcute la cererea sa de către postul de televiziune CBA acasă în State, a aflat că spitalele veteranilor din patrie se umpleau într-un ritm alarmant cu morfinomani expediaţi din Vietnam, începea să devină mai mult o problemă naţională şi mai puţin una militară.

Redacţia din New York îi dăduse lumină verde ca să-şi continue documentarea, dar sursele oficiale îşi puseseră lacăt la gură şi refuzau să ofere până şi cea mai neînsemnată informaţie.

Când Harry a intrat în cămăruţa în care lucra Jessica şi a trecut direct la subiect, ea a reacţionat în acelaşi fel:

— Regret. Nu pot vorbi despre această problemă.

Atitudinea ei l-a jignit, drept care i-a ripostat acuzator:

— Să înţeleg că nu vrei să vorbeşti pentru că ţi s-au dat indicaţii speciale să protejezi pe cineva. E vorba de ambasador, care ar putea să fie deranjat de adevăr?

— Nici la aceasta nu pot răspunde, a clătinat ea din cap.

Partridge s-a enervat de-a dreptul şi s-a înfipt în ea:

— Deci ceea ce vrei tu să îmi spui este că tu, în colţişorul ăsta cald şi comod, nu dai nici mucii pe soldaţii din junglă, care sunt căcaţi pe ei de frică, îndură numai ei ştiu câte şi după aia – pentru că vor să se defuleze şi nu cunosc o metodă mai bună – se distrug cu droguri, ajung gunoaie.

— Eu n-am spus aşa ceva, s-a indignat ea.

— Ba exact asta ai spus. Vocea lui era dispreţuitoare. Ai spus că nu vrei să vorbeşti despre ceva putred care pute şi care are nevoie de o aerisire publică, are nevoie ca oamenii să ştie că există această problemă, şi astfel să se poată face ceva. Pentru ca alţi puşti în uniformă verde care vin aici să fie preveniţi şi poate chiar salvaţi. Pe cine crezi mata, dom'şoară, că protejezi? Cu certitudine nu pe tipii care duc greul luptei, cei care contează, la urma urmei. Zici că te numeşti ofiţer de informaţii. Eu zic că te numeşti ofiţer de camuflare.

Jessica s-a congestionat toată. Neobişnuită să i se vorbească astfel, ochii ei scăpărau de furie. Un press-papier de sticlă se afla pe biroul ei, şi degetele i s-au încleştat în jurul lui. O clipă, Partridge a crezut că o să i-l azvârle în cap şi a dat să se aplece. Dar în clipa următoare, mânia Jessicăi s-a potolit vizibil şi ea l-a întrebat pe un ton calm:

— Ce doreşti să afli?

Partridge şi-a domolit şi el tonul:

— În special statistici. Ştiu că cineva deţine asemenea materiale, că s-au păstrat documente, s-au făcut rapoarte.

Ea şi-a dat părul castaniu la o parte cu un gest care, mai

târziu, avea să intre în obişnuinţa lor cotidiană şi pe care el avea să-l adore.

— Îl cunoşti pe Rex Talbot?

— Da.

Talbot era un viceconsul american tânăr de la Ambasada americană de pe Strada Thong Nhut, câteva străzi mai încolo.

— Îţi sugerez să-l rogi pe el să-ţi spună despre raportul MACV privind Proiectul Nostradamus.

În ciuda gravităţii situaţiei, Partridge a zâmbit, întrebându-se ce minte născocise un asemenea titlu.

— Nu-i nevoie ca Rex să afle că eu te-am trimis, a continuat Jessica. Ai putea să-idai de înţeles că ştiai dinainte...

—... puţin mai mult decât ştiu în realitate, a terminat el fraza. E o şmecherie jurnalistică veche.

— Genul de şmecherie pe care tocmai ai folosit-o cu mine.

— Să zicem, a acceptat el cu un zâmbet.

— Am ştiut de la început. Te-am lăsat să-ţi faci jocul.

— Nu eşti chiar atât de lipsită de suflet pe cât te-am crezut. Ce-ar fi să aprofundăm acest subiect la cină?

Spre propria ei surprindere, Jessica a acceptat. Mai târziu, au descoperit cât de bine se simţeau unul în compania celuilalt, şi s-a dovedit a fi prima dintr-un lung şir de asemenea întâlniri. Totuşi, pentru o perioadă neaşteptat de lungă, întâlnirile lor s-au rezumat la atât, un lucru pe care Jessica, în felul ei direct de a vorbi, l-a impus fără nicio ambiguitate de la bun început.

— Vreau să înţelegi că, indiferent de ce se întâmplă pe aici, nu-s genul care-şi ridică poalele-n cap. Dacă mă culc cu cineva înseamnă că e ceva cu totul special şi foarte important pentru mine, şi la fel şi pentru persoana în cauză, aşa că să nu te aud că n-ai fost avertizat.

Relaţia lor avea de asemenea de îndurat despărţiri îndelungate, din pricina plecărilor lui Partridge în alte părţi ale ţării.

Dar, inevitabil, a venit şi un moment în care dorinţa i-a copleşit pe amândoi.

Luaseră cina împreună la „Caravelle”, hotelul în care

stătea Partridge. După aceea, în grădina hotelului, o oază de linişte în tumultul Saigonului, el a întins braţele spre ea şi ea s-a apropiat de el cu o patimă abia stăpânită. Sărutându-se, Jessica s-a lipit strâns de el, şi prin rochia subţire el a simţit freamătul trupului ei excitat. Mulţi ani mai târziu, Partridge îşi amintea de acele clipe ca de unul din rarele momente, aproape magice, când toate problemele şi grijile – Vietnamul, hidoşenia războiului, nesiguranţa viitorului – i-au părut foarte îndepărtate, şi tot ce mai conta era clipa prezentă şi ei înşişi.

— Vrei să mergem în camera mea? a întrebat-o el şoptit.

Jessica a consimţit doar cu un semn al capului.

Sus în cameră, luminată numai de ceea ce pătrundea de afară prin fereastră, el a îmbrăţişat-o din nou şi astfel a dezbrăcat-o, ea ajutându-l doar atunci când mâinile deveneau nepricepute.

Şi când a pătruns-o, ea i-a spus:

— Doamne, cât te iubesc!

Mult, foarte mult mai târziu, el nu-şi putea aminti dacă i-a spus cât de mult şi de adevărat o iubea, dar ştia că a iubit-o şi întotdeauna o va iubi.

Ce l-a tulburat însă şi mai mult a fost să descopere că Jessica fusese virgină. Apoi, cu trecerea timpului, şi patima lor devenind tot mai puternică, au descoperit că legătura lor sexuală le producea aceeaşi bucurie pe care Le-o dădea relaţia lor şi în alte privinţe.

Oriunde în altă parte s-ar fi aflat ei doi, şi în oricare alt moment, s-ar fi căsătorit imediat. Jessica dorea să se mărite; de asemenea, dorea să aibă copii. Dar Partridge, din motive pe care le-a regretat ulterior, refuza. Fusese căsătorit o dată în Canada, şi mariajul eşuase; mai ştia şi că adesea căsătoriile corespondenţilor de televiziune erau dezastruoase. Corespondenţii erau mereu pe drumuri, lipseau de acasă uneori două sute de zile pe an, dacă nu şi mai mult, nu erau deprinşi cu responsabilităţile pe care le impunea existenţa unei familii şi întâlneau tentaţii sexuale pe drum cărora puţini reuşeau să le reziste la nesfârşit. Drept rezultat, soţii se îndepărtau unul de altul – atât intelectual, cât şi sexual. Când se reîntâlneau după despărţiri lungi, se simţeau ca doi străini.

Pe lângă toate acestea, mai era şi Vietnamul. Partridge ştia că îşi risca viaţa ori de câte ori părăsea Saigonul şi, deşi până atunci norocul îi surâsese, nu putea nici asta ţine o veşnicie. Prin urmare, judeca Partridge, nu era drept să oblige pe altcineva – în acest caz pe Jessica – să-l aştepte mereu îngrijorată şi, cum era foarte posibil, să o lase îndoliată.

Câte ceva din aceste gânduri ale lui i le-a mărturisit Jessicăi într-una din dimineţi, după ce îşi petrecuseră noaptea împreună, şi nici că a putut să aleagă un moment mai nefericit. Jessica a fost şocată şi zguduită de ceea ce a considerat a fi o eschivare puerilă din partea unui bărbat căruia ea îşi dăruise sufletul şi trupul. Pe un ton îngheţat i-a spus lui Partridge că legătura lor a luat sfârşit.

Abia mult mai târziu şi-a dat Jessica seama că interpretase greşit ceea ce, în realitate, era o dovadă de generozitate şi preocupare profundă pentru fiinţa ei. Partridge a părăsit Saigonul la câteva ore după aceea, şi atunci a fost când a plecat în Cambodgia şi a lipsit o lună întreagă.

Crawford Sloane o întâlnise pe Jessica de mai multe ori cât fusese iubita lui Harry Partridge, şi o vedea uneori în biroul ei de la USIS, când se ducea pe acolo cu diferite investigaţii. De fiecare dată Sloane se simţise puternic atras de Jessica şi ar fi dorit foarte mult să o cunoască mai bine. Ştiind însă că era prietena lui Partridge, şi fiind extrem de pedant în asemenea probleme, nu i-a propus niciodată să se întâlnească, aşa cum făceau alţii adesea.

Dar când a aflat, chiar de la ea, că „o rupsese” definitiv cu Partridge, a şi invitat-o la cină. Ea a. Acceptat, şi apoi au continuat să se vadă. Două săptămâni mai târziu, mărturisind că o iubea de la distanţă de multă vreme şi că acum, cunoscând-o mai îndeaproape, ajunsese să o adore, Sloane a cerut-o în căsătorie.

Luată pe nepregătite, Jessica i-a cerut timp de reflecţie.

Sufletul ei era un vârtej de emoţii. Dragostea pentru Harry fusese plină de pasiune şi totală. Niciun bărbat nu o făcuse să uite de sine aşa ca el; şi se îndoia că avea să mai apară cineva care s-o tulbure atât de profund. Instinctul îi spunea că ceea ce trăise ea cu Harry fusese o experienţă

unică în viaţă. Şi încă-l mai iubea, nu avea nicio îndoială în această privinţă. Chiar şi acum îi era cumplit de dor de el; dacă s-ar fi întors şi ar fi cerut-o în căsătorie, probabil că ar fi acceptat. Dar era limpede că Harry n-o s-o ceară. O respinsese, şi amărăciunea şi supărarea de atunci nu-i trecuseră nici acum. O parte din ea dorea să... ia învaţă-l minte! Uite-aşa!

Pe de altă parte era Crawf. Jessicăi îi plăcea de Crawford Sloane... Nu, chiar mai mult... *Simţea o afecţiune intensă pentru el. Era bun, blând, afectuos, inteligent, o persoană interesantă. Şi Crawf era un om* temeinic. *Dădea dovadă – Jessica trebuia să recunoască – de o stabilitate care îi lipsea lui Harry, o persoană de altfel tulburătoare, fără doar şi poate. Dar pentru o viaţă întreagă, cum înţelegea Jessica unirea prin căsătorie, care dintre cele două iubiri, fiecare pe alt plan – una cu emoţii, cealaltă cu stabilitate – era mai importantă? Tare ar fi vrut să poată da un răspuns exact.*

Ar fi putut în acelaşi timp să se întrebe pe sine însăşi, dar n-a făcut-o. De ce să ia o hotărâre? De ce să nu aştepte? Era încă tânără...

Nerecunoscând acest fapt, dar existând în gândurile ei, era realitatea a înseşi prezenţei lor, a tuturor, în Vietnam. Clocotul războiului îi înconjura din toate părţile; era omniprezent, la fel ca aerul pe care-l respirau. Timpul se percepea într-alt mod, parcă fusese comprimat şi accelerat, ca şi când ceasurile şi zilele se mişcau şi treceau cu o viteză mult mai mare. Fiecare zi a vieţii părea să se scurgă într-un torent vijelios prin porţile deschise ale unui baraj. Cine ar fi putut spune cât mai aveau de trăit? Care dintre ei avea să-şi reia ritmul normal al existenţei?

Întotdeauna a fost aşa, în toate războaiele, de când se ştie omenirea pe pământ.

După ce a chibzuit la toate cum s-a priceput ea de bine, a doua zi Jessica a acceptat să devină soţia lui Crawford Sloane.

S-au căsătorit imediat, la Ambasada Statelor Unite, slujba fiind oficiată de preotul armatei. La ceremonie a participat şi ambasadorul, care a şi dat o petrecere la reşedinţa sa în cinstea mirilor. Sloane era copleşit de fericire. Jessica se convingea în sinea ei că şi ea era; oricum, starea ei de spirit

era pe măsura celei a lui Crawf.

Partridge n-a aflat de căsătorie decât după ce a revenit în Saigon, şi abia atunci şi-a dat seama, cu o tristeţe greu de îndurat, cât a pierdut. Când s-a întâlnit cu Jessica şi Sloane pentru a-i felicita, a încercat să-şi ascundă tulburarea. Pe Jessica însă, care-l cunoştea atât de bine, n-a reuşit s-o păcălească.

Dar dacă şi ea era stăpânită, măcar în parte, de sentimente asemănătoare, s-a dovedit mult mai puternică în a le ţine tăinuite, şi chiar în a le alunga de la sine. Socotea că făcuse alegerea o dată pentru totdeauna şi era hotărâtă să fie o soţie bună pentru Sloane, ceea ce, de-a lungul anilor, a şi fost. Ca în orice căsătorie normală, au existat şi conflicte şi frecuşuri pe parcurs, dar au trecut toate. Şi iată că acum – oricât ar fi părut de incredibil pentru toţi cei implicaţi – până la aniversarea nunţii de argint a Jessicăi şi a lui Crawford Sloane erau mai puţin de cinci ani.

6

Crawford Sloane se afla la volanul Buickului său Somerset, la jumătatea drumului spre casă. Lăsase Podul Triboro în urmă şi se înscrisese pe Autostrada Bruckner, curând avea să intre în Interstate 95, şi apoi pe magistrala New England care ieşea la Larchmont.

În urma lui venea acelaşi Ford Tempo, care pornise după el când părăsise sediul CBA-ului.

Nu era de mirare că Sloane nu băgase de seamă cealaltă maşină, nici în seara asta şi nici în altele în decursul ultimelor câtorva săptămâni. O explicaţie era aceea că şoferul Ford-ului – un Columbian tânăr, cu buze subţiri şi ochi reci ca oţelul, cunoscut în mod obişnuit sub numele de cod Carlos – era expert în a lua urma vânatului.

Intrat în Statele Unite în urmă cu două luni, folosindu-se de un paşaport fals, Carlos era implicat în această supraveghere secretă de aproape patru săptămâni, împreună cu alţi şase veniţi din Columbia – cinci bărbaţi şi o

femeie. Ca şi Carlos, şi ceilalţi se identificau doar prin prenume fictive care, în majoritatea cazurilor, ascundeau în spatele lor dosare penale. Înainte să fi primit această însărcinare comună, membrii grupului nu se cunoscuseră între ei. Chiar şi acum, doar Miguel, şeful lor, care în seara asta se afla la câteva mile depărtare, ştia adevărata identitate a fiecăruia.

Ford Tempo-ul fusese vopsit de două ori în scurta perioadă de când începuse supravegherea. De altfel, era doar unul dintre mai multe vehicule întrebuinţate în acest scop „fiind astfel evitat orice element ce ar fi putut deveni un indiciu recognoscibil.

Datele pe care le obţinuseră ca urmare a supravegherii reprezentau un studiu precis şi detaliat al tuturor mişcărilor lui Crawford Sloane şi ale familiei sale.

În traficul rapid de pe magistrală, Carlos lăsă alte trei maşini să se intercaleze între el şi Sloane, fără însă a se depărta prea mult încât să piardă din ochi Buickul. Lângă Carlos se afla un alt individ, care nota anumite ore într-un carnet. Acesta era Julio – oacheş, gâlcevitor, ţâfnos, cu o cicatrice urâtă de lamă de cuţit pe toată partea stângă a feţei. El era specialistul în comunicaţii al grupului. Pe bancheta din spate se afla un telefon celular mobil, unul dintre cele şase care asigurau legătura între maşini şi cartierul general.

Atât Carlos, cât şi Julio erau trăgători de elită, nu cunoşteau mila, şi amândoi erau înarmaţi.

Sloane încetini, urmă traseul deviat din pricina unei ciocniri în lanţ pe banda din stânga, apoi acceleră din nou şi gândurile sale se reîntoarseră la Vietnam, Jessica, Partridge şi propria sa persoană.

În ciuda marelui succes pe care-l avusese în Vietnam şi de atunci încoace, Crawford Sloane nu a încetat o clipă să-şi facă griji, aşa, puţin, din, pricina lui Partridge. De aceea se simţea uşor stânjenit în compania lui Partridge. Uneori se întreba în sine: oare Jessica se gândea vreodată la Harry, îşi amintea de momentele intime, privilegiate, pe care cu siguranţă le avuseseră ei amândoi?

Sloane nu-i pusese niciodată soţiei sale vreo întrebare cu adevărat intimă despre relaţia ei cu Harry de mult

consumată. Ar fi putut-o face de nenumărate ori, chiar şi la începutul căsătoriei lor, şi Jessica – având firea pe care o avea – ar fi răspuns deschis. Dar nu era stilul lui Sloane să pună asemenea întrebări. Şi dacă stătea şi se gândea bine, nici nu prea voia cu adevărat să afle răspunsurile. Şi totuşi, paradoxal, după toţi aceşti ani gândurile îi reveneau în minte cu noi semne de întrebare. Mai ţinea Jessica la Harry? Comunicau ei vreodată? Oare Jessica avea vreo urmă de regret, chiar şi acum?

Pe plan profesional... Vinovăţia nu era un cuvânt care să-l preocupe pe Sloane atunci când se raporta la sine însuşi, dar undeva, într-un ungher tainic al sufletului, ştia că Partridge fusese un reporter mai bun decât el în Vietnam, deşi el, unul, culesese mai multe aplauze şi, peste toate cele, se însurase cu fosta lui iubită... Un sentiment de nesiguranţă ilogic, ştia asta, care n-avea nicio justificare... cu toate acestea, neliniştea viscerală persista.

Ford-ul îşi schimbase între timp poziţia şi se afla la câteva maşini în faţa lui Sloane. Până la varianta spre Larchmont ce se desprindea din Magistrală mai erau puţine mile, şi Carlos şi Julio, cunoscând de-acum obiceiurile lui Sloane, ştiau că el pe acolo avea s-o ia. A o lua înaintea prăzii era o şmecherie veche, folosită în orice urmărire. Astfel că Ford-ul va coti primul pe drumul spre Larchmont, şi-l va aştepta pe Sloane să o facă şi el la dreapta, după care va porni din nou în urma lui.

Zece minute mai târziu, când crainicul de la CBA intră în oraş, Ford-ul îl urmări discret, de la o oarecare distanţă, oprind apoi în apropierea casei lui Sloane, care se afla pe Park Avenue, cu geamurile spre Long Island Sound.

Casa era spaţioasă şi impozantă, aşa cum se cădea pentru cineva cu veniturile substanţiale ale lui Sloane. Văruită în alb, cu acoperiş cenuşiu din plăci de ardezie, era înconjurată de o grădină împodobită cu statui, străbătută de o alee circulară. Intrarea era încadrată de doi pini. Un felinar din fier forjat atârna deasupra uşii duble.

Sloane folosi dispozitivul de telecomandă, aflat în maşină, pentru a deschide garajul, spaţios şi el, în care încăpeau trei maşini; intră, iar uşa se închise în urma lui.

Ford-ul înaintă, opri la o distanţă precaută şi de acolo

continuă supravegherea.

7

Străbătând scurtul pasaj acoperit dintre garaj şi casă, Sloane auzi voci şi râsete, care se curmară imediat de cum deschise el uşa holului mochetat, în care dădeau majoritatea încăperilor de la parter. O auzi pe Jessica strigând din living:

— Tu eşti, Crawf?

— Dacă nu e el, ai dat de dracu', urmă răspunsul obişnuit.

— Bun venit, oricine-ai fi! se auzi râsul ei melodios. Apar şi eu imediat.

Răsună clinchet de pahare, zgomotul făcut de cuburile de gheaţă, semn că Jessica pregătea martiniurile, ritualul ei de seară, menit a-l ajuta să se destindă după o zi întreagă de treburi, indiferent care-ar fi fost acelea.

— Bună, tăticule! strigă de pe scară Nicholas, puştiul de unsprezece ani al lui Sloane.

Era un băiat înalt pentru vârsta lui, şi subţirel. Ochii inteligenţi i se luminară când alergă să-şi îmbrăţişeze tatăl.

Sloane îl strânse la piept, apoi îşi trecu degetele prin buclele lui castanii. Îi plăcea felul în care-l întâmpina băiatul, şi pentru asta trebuia să-i fie recunoscător Jessicăi. La scurtă vreme după ce-l născuse pe Nicky, Jessica îi mărturisise credinţa ei că sentimentele de iubire trebuiau exprimate şi prin gesturi tactile.

La începutul căsniciei lor, lui Sloane nu-i fusese uşor să-şi manifeste sentimentele. Era reţinut în emoţii, lăsa nespuse anumite lucruri, aşteptând ca ele să fie subînţelese. Aşa era el din fire, rezervat, dar Jessica nu se împăca defel cu ideea asta, drept care se luptase din răsputeri să-i înfrângă rezerva, şi reuşise, întâi în ceea ce-o privea pe ea, apoi în ceea ce-l privea pe Nicky.

Sloane şi-o amintea când îi spusese odată, în primul lor an: „Când eşti căsătorit, iubitule, barierele dispar. De aceea «suntem uniţi» – îţi aminteşti cuvintele? Deci pentru tot

restul vieţii noastre, tu şi cu mine ne vom spune unul altuia exact ceea ce simţim – şi uneori o şi arătăm”.

Acea ultimă propoziţie se referise la relaţia sexuală, care, multă vreme după căsătorie, îi oferise lui Sloane nenumărate surprize şi aventuri. Jessica făcuse rost de câteva cărţi de sexologie, foarte explicite şi bogat ilustrate, din cele care se găseau din belşug în Est, şi dorise să experimenteze tot ceea ce vedea acolo, încercând de fiecare dată poziţii noi. La început, Sloane fusese puţin şocat şi chiar rezervat, cu timpul însă a început să-i placă şi lui, deşi de fiecare dată Jessica era aceea care dădea tonul.

(Erau momente când, fără voia lui, se întreba: oare avusese cărţile acelea şi când fusese împreună cu Partridge? Citiseră şi experimentaseră şi ei ceea ce era scris acolo? Dar Sloane nu se simţise niciodată în stare să întrebe, poate pentru că se temea că ambele răspunsuri ar fi putut fi afirmative).

Faţă de alţi oameni, Sloane îşi păstrase firea rezervată. Nu-şi amintea când îşi îmbrăţişase ultima oară tatăl, deşi, în ultima vreme, fusese de câteva ori tentat să o facă, dar se abţinuse, neştiind exact cum ar fi reacţionat Angus – băţos, chiar rigid în propriul său fel de a fi.

— Bună, iubitule!

Jessica apăru îmbrăcată într-o rochie verde, o culoare care îi plăcea lui foarte mult. Se îmbrăţişară strâns, apoi intrară în living. Nicky veni şi el, aşa cum făcea de obicei; cinase mai devreme şi curând avea să se ducă la culcare.

— Cum mai stau lucrurile în lumea muzicii? îl întrebă Sloane.

— Grozav, tăticule. Acum studiez *Preludiul Nr. 2* al lui Gershwin.

— Mi-l amintesc. Nu cumva l-a compus când era tânăr?

— Ba da, la douăzeci şi opt de ani.

— Pe la început sună cam aşa, cred, dum-de-daa-dum-DH-da-da-de-dum-de-dum-de-dum-de-dum.

Nicky şi Jessica izbucniră în râs, amuzaţi de încercarea lui de a cânta.

— Ştiu la care parte te gândeşti, tati. Şi poate şi de ce ai ţinut-o minte.

Nicky se apropie de pianul din partea cealaltă a camerei

şi, acompaniindu-se, cântă cu voce de tenor:

Pe boltă stele scăpăra
Pe apă luna strălucea
Şi după dans, pe potecuţă,
Pe fată-acasă o ducea.

Sloane se încruntă, chinuindu-se să-şi amintească.

— Am mai auzit chestia asta. Nu-i un cântec vechi, de pe vremea Războiului Civil?

— Ai nimerit-o, tati, jubilă Nicky.

— Cred că pricep. Ce vrei tu să spui e că aceste note sunt aceleaşi cu cele din *Preludiul* lui Gershwin.

Nicky clătină din cap.

— Invers – cântecul a fost mai întâi. Dar nimeni nu ştie dacă şi Gershwin îl cunoştea, sau e pur şi simplu o coincidenţă.

— Şi nici n-o să aflăm vreodată. Amuzat şi impresionat de cunoştinţele lui Nicky, Sloane exclamă: Să fiu al naibii!

Nu-şi aminteau nici Jessica, nici el câţi ani exact avusese Nicky atunci când începuse să manifeste interes pentru muzică, oricum la o vârstă foarte fragedă, iar acum muzica devenise preocuparea dominantă a băiatului.

Nicky optase pentru pian şi lua lecţii de la un fost pianist de carieră, un austriac mai în vârstă care locuia în apropiere, în New Rochelle. Cu câteva săptămâni în urmă, maestrul îi spusese Jessicăi, cu accentul lui greoi: „Fiul dumitale îşi depăşeşte cu mult vârsta în felul în care stăpâneşte muzica. Mai târziu va putea alege una dintre următoarele posibilităţi: solist sau compozitor, sau poate un savant erudit. Dar mai important este faptul că pentru Nicholas muzica vorbeşte pe limba îngerilor şi a bucuriei. Este o parte a sufletului lui. Va fi, asta e prezicerea mea, calea principală a vieţii lui”.

Jessica se uită la ceas.

— Nicky, e târziu.

— Ah, mami, lasă-mă să mai stau! Mâine n-am şcoală.

— Şi va fi o zi la fel de plină ca toate celelalte. Răspunsul este nu.

Jessica se ocupa de disciplina în familie, drept care, după urări afectuoase de noapte bună, Nicky plecă la culcare. Câteva minute mai târziu îl auziră cântând la keyboardul

portabil din dormitor, pe care-l folosea când nu putea cânta la pianul din living.

În camera luminată discret, Jessica reveni la martiniurile pregătite mai devreme. Urmărind-o cum aduce paharele, Sloane se întrebă în sinea lui: *Cât poate fi un om de fericit?* Era un sentiment pe care-l avea adesea atunci când se gândea la Jessica şi când o vedea cum arată după mai bine de douăzeci de ani de căsnicie. Nu mai purta părul lung şi nici nu se ostenea să-şi ascundă firele cărunte. Avea şi creţuri la coada ochilor. Dar trupul îi rămăsese la fel de suplu şi de mlădios, picioarele încă atrăgeau privirile bărbaţilor. Una peste alta, îşi zise el, Jessica nu se schimbase, iar el se simţea la fel de mândru să intre alături de ea indiferent unde.

— Am impresia că ai avut o zi grea, îl iscodi ea dându-i paharul.

— Cam aşa ceva. Ai urmărit ştirile?

— Da. Ce nenorocire cu pasagerii aceia din avion! Cumplit să mori aşa! Probabil că şi-au dat seama cu mult înainte că nu mai aveau nicio şansă de scăpare, nu puteau face nimic altceva decât să stea acolo şi să aştepte.

Cuprins de remuşcare, Sloane îşi dădu seama abia acum că nu se gândise deloc la asta. Uneori, ca jurnalist profesionist, erai atât de preocupat să *strângi* ştirile, încât uitai de fiinţele umane care constituiau *subiectul* lor. Oare era vorba de o imunizare după o expunere atât de îndelungată la tot felul de veşti, se întrebă el, sau de o detaşare necesară, asemănătoare cu aceea a medicilor? Spera ca a doua explicaţie să fie cauza, şi nu prima.

— Dacă ai văzut reportajul despre accident, spuse el, înseamnă că l-ai văzut şi pe Harry. Cum ţi s-a părut?

— A fost bun.

Un răspuns indiferent, aşa i se păru lui Sloane. Se uită la ea, aşteptând-o să continue, şi în sine se întrebă: oare în mintea ei trecutul era complet mort?

— Harry a fost mai mult decât bun. A făcut-o uite-aşa – şi Sloane pocni din degete. Fără să fi ştiut dinainte. Aproape de la o clipă la alta.

Îi povesti cât au fost cei de la CBA de norocoşi că echipa se afla în terminalul aeroportului.

— Şi au reuşit toţi trei, Harry, Rita şi Minh, au transmis reportajul. I-am ras pe toţi de la celelalte reţele.

— Îmi face impresia că Harry şi Rita lucrează foarte mult împreună. Se-ntâmplă ceva?

— Nu. Formează doar o echipă care lucrează bine împreună.

— Tu de unde ştii?

— Pentru că Rita e-n amor cu Les Chippingham. Amândoi îşi închipuie că nu ştie nimeni. Bineînţeles că toată lumea ştie.

— Dumnezeule! izbucni Jessica în râs. Ce grupuleţ incestuos sunteţi voi acolo!

Leslie Chippingham era preşedintele Departamentului de ştiri al CBA-ului. Cu Chippingham voia Sloane să se întâlnească a doua zi ca să discute despre înlăturarea lui Chuck Insen din funcţia de producător executiv.

— Pe mine nu mă băga în turmă, îi spuse el Jessicăi. Eu sunt fericit cu ceea ce am acasă.

Martiniul îi relaxase, ca întotdeauna, deşi nici el, nici Jessica nu erau băutori înrăiţi. Un martini şi un pahar de vin la cină, atât, iar în timpul zilei Sloane nu bea nimic.

— În seara asta te simţi bine, observă Jessica, şi uite că mai ai o pricină.

Se ridică şi se duse la un birou mic, de unde se întoarse cu un plic, deja deschis – un lucru absolut firesc, atâta vreme cât Jessica se ocupa de toate afacerile lor private.

— O scrisoare de la editorul tău şi cecul pentru drepturile de autor.

Sloane scoase hârtiile din plic şi le studie; faţa i se lumină de un zâmbet.

Cartea lui Crawford Sloane, *Aparatul de filmat şi adevărul,* fusese publicată cu câteva luni în urmă. O scrisese împreună cu un colaborator şi era a treia semnată de el.

În privinţa vânzărilor, începutul fusese slab. Criticii din New York o făcuseră harcea-parcea, aruncându-se asupra ocaziei de a-l umili pe unul cu prestigiul lui Crawford Sloane. Dar în alte părţi, Chicago, Cleveland, San Francisco şi Miami, recenzenţii avuseseră cuvinte de apreciere la adresa cărţii. Mai mult chiar, odată cu trecerea

săptămânilor, anumite comentarii privitoare la ea şi-au făcut loc în rubricile de ştiri diverse ale ziarelor – cea mai bună publicitate de care se putea bucura o carte.

Într-un capitol despre terorism şi ostatici, Sloane scrisese fără ocolişuri despre „ruşinea pe care a resimţit-o majoritatea americanilor după dezvăluirile din 1986-87, despre felul în care guvernul a cumpărat libertatea celor câţiva ostatici din Orientul Mijlociu cu preţul vieţii a mii şi mii de irakieni, nu numai în conflictul armat dintre Iran şi Irak, ci şi printre civili".

Victimele de război, arăta el, rezultau din armele furnizate Iranului de către Statele Unite în schimbul eliberării ostaticilor. „Cei treizeci de arginţi murdari ai epocii moderne", astfel denumise Sloane târgul, citând din poemul lui Kipling, *Tributul:*

Nu plătim nimănui tribut.
Oricât de neînsemnat ar fi preţul;
Căci la capătul jocului se află oprimarea şi ruşinea
Şi pierdută e naţia care-l joacă!

Au fost apreciate şi alte observaţii-ale lui:

— Niciun politician, nicăieri în lume, nu are curajul să o spună răspicat, dar ostaticii, inclusiv ostaticii americani, ar trebui consideraţi ca putând fi sacrificaţi.

— Singurul mod de a trata cu teroriştii este prin contraterorism, ceea ce înseamnă că trebuie să li se dea de urmă şi să fie anihilaţi în ascuns – singura limbă pe care aceştia o înţeleg. Înseamnă a nu duce niciodată tratative cu teroriştii şi a nu plăti răscumpărări, nici direct, nici indirect!

— Teroriştii, care nu ţin cont de niciun cod al convieţuirii civilizate, să nu se aştepte că, atunci când sunt prinşi în flagrant delict, se vor putea ascunde în spatele legilor şi al principiilor pe care le dispreţuieşte atât. Britanicii, care au un respect adânc înrădăcinat faţă de legi, au fost obligaţi să le încalce uneori, pentru a se putea apăra de teroriştii IRA, corupţi şi nemiloşi.

— Indiferent de ce am face, terorismul nu va dispărea, deoarece guvernele şi organizaţiile care îi susţin pe terorişti nu doresc acest lucru. Sunt fanatici care folosesc alţi fanatici drept coadă de topor.

— Noi, cei care trăim în Statele Unite, nu vom mai fi

multă vreme feriţi de acte teroriste în propria noastră ogradă. Dar noi nu suntem pregătiţi nici mental şi nici în alt fel să facem faţă acestui gen de conflict crâncen care pătrunde peste tot.

Când a apărut cartea, câţiva boşi de la CBA s-au arătat nemulţumiţi de formulările „ostaticii ar trebui consideraţi ca putând fi sacrificaţi" şi „anihilaţi în ascuns", temându-se ca nu cumva ele să atragă asupra reţelei resentimente atât din partea puterii politice, cât şi din partea publicului. S-a dovedit însă că temerile lor fuseseră neîntemeiate, drept care conducerea s-a alăturat corului de laude.

Sloane radia când puse pe masă cecul pe care era trecută o sumă impresionantă.

— Îl meriţi din plin şi sunt mândră de tine, spuse Jessica. Mai ales că nu eşti genul care să rişti controverse la adresa ta. Tăcu o clipă, apoi continuă: Apropo, a telefonat tatăl tău. Vine mâine dimineaţă devreme şi ar vrea să stea o săptămână.

Sloane făcu o strâmbătură.

— Cam devreme după data trecută.

— E singur şi îmbătrâneşte. Poate că atunci când o să ajungi şi tu ca el, o să ai o noră favorită cu care o să-ţi placă să stai.

Râseră amândoi, ştiind cât de mult ţinea Angus Sloane la Jessica şi viceversa, şi în unele privinţe cei doi erau chiar mai apropiaţi decât tatăl cu fiul.

Angus trăia singur în Florida de când murise mama lui Sloane, cu câţiva ani în urmă.

— Mie-mi place să fie aici cu mine, mărturisi Jessica. Şi lui Nicky îi place.

— Bun, în regulă. Numai că atâta vreme cât stă tata aici, încearcă să profiţi de marea influenţă pe care o ai asupra lui şi să-l opreşti să-şi dea drumul cu onoarea şi patriotismul şi toate celelalte.

— Am înţeles. Am să fac tot ce pot.

Adică problema era aşa, că bătrânul Sloane nu putea uita cu totul de statutul său de erou în cel de-al doilea război mondial – pilot pe un bombardier al Aviaţiei Militare, care a primit Steaua de Argint şi înalta Distincţie a Crucii Aviaţiei. După război fusese expert contabil – o carieră prin nimic

spectaculoasă, deşi, când s-a pensionat, i-a asigurat o pensie stabilă şi, prin urmare – independenţa financiară. Dar anii de armată continuau să domine gândurile lui Angus.

Crawford respecta meritele de război ale tatălui său, dar ştia că bătrânul devenea plictisitor atunci când începea să peroreze pe una din temele lui preferate – „dispariţia în ziua de azi a integrităţii şi a valorilor morale”, cum obişnuia el să se exprime. Jessica însă izbutea de fiecare dată să lase avalanşa verbală a socrului să-i treacă pe lângă urechi.

Discuţia continuă la cină, moment al zilei în care le plăcea amândurora să stea de vorbă. Pentru treburile gospodăreşti cotidiene aveau o femeie de serviciu, dar cina o pregătea întotdeauna Jessica, şi făcea în aşa fel încât să-şi piardă cât mai puţin timp în bucătărie după ce soţul ei venea seara acasă.

— Ştiu ce ai vrut să spui adineauri, zise Sloane gânditor, anume că nu-s genul care să mă aventurez fără să-mi asigur retragerea. Cred că n-am riscat prea mult în viaţa mea, pe cât aş fi putut, probabil. Dar în ceea ce priveşte anumite probleme din carte, am scris cu multă convingere. Şi la fel aş scrie şi acum.

— Despre terorism?

El dădu din cap.

— De când am scris cartea, m-am tot gândit la felul în care ar putea, foarte concret, să ne afecteze terorismul pe noi, pe tine şi pe mine. De aceea am luat câteva măsuri de prevedere. Până acum nu ţi-am spus nimic despre asta. Îţi spun acum.

Jessica îl privi curioasă.

— Te-ai gândit vreodată, continuă el, că unul ca mine ar putea fi răpit, ar putea deveni ostatic?

— Da, când ai fost plecat în străinătate.

El clătină din cap.

— Ar putea să se întâmple aici. Întotdeauna există un început, şi eu, ca şi alţi câţiva din televiziune, lucrez într-un acvariu cu peşti exotici. Dacă teroriştii încep să opereze pe teritoriul Statelor Unite – şi ştii că asta e convingerea mea, că or să înceapă foarte curând – oameni ca mine devin o momeală foarte atrăgătoare, pentru că tot ceea ce facem

noi sau ni se face nouă ajunge la urechile publicului cu surle şi tobe.

— Şi familiile? Pot şi ele deveni ţintele lor?

— Foarte puţin probabil. Teroriştii umblă numai după numele răsunătoare. Cineva care e cunoscut de toată lumea.

— Ziceai ceva de măsuri de prevedere, îi aminti Jessica uşor neliniştită. Care-s alea?

— Cele care vor avea efect *după* ce voi fi luat ostatic – dacă se va întâmpla aşa ceva. Am pus totul la punct cu un avocat pe care-l cunosc, Sy Dreeland. El deţine toate detaliile şi are împuternicirea să le facă publice dacă şi când va fi nevoie.

— Nu-mi prea place discuţia asta, mărturisi Jessica. Îmi dai emoţii, şi apoi ce folos de măsuri de prevedere o dată ce răul s-a produs?

— Înainte să se producă, trebuie să am încredere că CBA-ul asigură măsuri de protecţie, ceea ce şi face mai mult sau mai puţin. Dar după aceea, aşa cum am scris în carte, nu aş dori să se plătească pentru mine niciun fel de răscumpărare, de către nimeni, inclusiv de către familia mea. Deci, în primul rând, am dat o declaraţie solemnă în acest sens – totul e legalizat.

— Vrei să zici că toţi banii noştri vor fi blocaţi?

— Nu, clătină el din cap, n-aş putea face aşa ceva, chiar dacă aş vrea. Aproape tot ce avem – casă, conturile în bancă, acţiunile, aurul, valuta – este în egală măsură al amândurora şi vei putea face orice vei voi cu ele, aşa cum poţi face şi acum. Dar după ce acea declaraţie va fi dată publicităţii şi toată lumea va şti ce gândesc eu în această privinţă, mi-ar plăcea să cred că tu nu vei acţiona altminteri.

— Mă privezi de dreptul de a lua singură o decizie! protestă Jessica.

— Nu, iubita mea, o contrazise el cu blândeţe. Te eliberez de o responsabilitate îngrozitoare şi de o dilemă.

— Dar să presupunem că reţeaua voastră este dispusă să plătească răscumpărarea.

— Mă îndoiesc de asta, dar oricum n-ar face-o împotriva voinţei mele, pe care am exprimat-o şi în carte ţi-am

consemnat-o şi în declaraţie.

— Ziceai că postul vostru îţi asigură acum măsuri de protecţie. E prima oară când aud despre aşa ceva. Care-ar fi astea?

— Când sunt ameninţări telefonice, sau scrisori ţicnite care par oarecum ciudate, sau circulă zvonuri despre un posibil atac – chestii de-astea se întâmplă la toate reţelele şi crainicii sunt cei mai vizaţi – atunci sunt alertaţi oamenii serviciului de securitate. Stau în preajma clădirii, cât am eu orele de program, şi fac ceea ce fac toţi indivizii din branşa asta. Mi s-a întâmplat de câteva ori.

— Nu mi-ai spus niciodată.

— Nu, aşa e, admise el.

— şi ce nu mi-ai mai spus?

Se simţea o notă tăioasă în vocea Jessicăi, deşi ea, personal, nu ştia dacă să se supere că-i ascunsese aceste lucruri sau să se neliniştească.

— Nimic altceva în ceea ce priveşte CBA-ul, dar mai sunt nişte amănunte pe care le-am stabilit cu Dreeland.

— Ţi-aş cere prea mult dacă te-aş ruga să mă pui şi pe mine în temă?

— Este chiar important să ştii şi tu. Sloane ignoră sarcasmul pe care-l adopta uneori soţia lui atunci când se emoţiona. Când cineva este răpit, continuă el, indiferent unde în lume, în ziua de azi este absolut sigur că răpitorii vor dori să facă sau sunt obligaţi să facă înregistrări video. Înregistrările sunt apoi difuzate, uneori prin reţelele de televiziune, dar nimeni nu are de unde şti dacă au fost făcute de bunăvoie sau sub ameninţare, şi în acest caz la ce anume se rezumă ameninţarea. Dar dacă *s-a stabilit dinainte* un cod de semnale, cel care e luat ostatic are şansa să trimită un mesaj care să fie perfect înţeles. Întâmplător, tot mai multe persoane care consideră că ar putea într-o bună zi să devină ostatici fac acest lucru, adică lasă instrucţiuni precise avocaţilor lor şi stabilesc un cod de semnale.

— Dacă n-ar fi o problemă cu adevărat serioasă, aş zice că îmi vorbeşti de un roman de spionaj, făcu Jessica haz de necaz. Deci, care-i codul?

— Dacă-mi ling buzele cu limba, ceea ce oricine ar putea

să facă fără să atragă atenţia, înseamnă *„Fac asta împotriva voinţei mele. Nu crede nimic din ceea ce spun”.* Dacă mă scarpin sau îmi ating lobul urechii drepte, înseamnă *„Cei care m-au răpit sunt bine organizaţi şi înarmaţi”.* Dacă fac acelaşi lucru cu urechea stângă, înseamnă *„Paza nu este întotdeauna strictă. Un atac din afară ar putea reuşi”.* Mai sunt şi alte semne, dar deocamdată ajunge atât. Nu vreau să te îngrijorezi prea tare.

— Păi, m-am îngrijorat deja, spuse Jessica.

Oare chiar putea să se întâmple aşa ceva? se întrebă ea. Să fie Crawf răpit şi dus cine ştie unde? Greu de crezut, dar aproape în fiecare zi se întâmpla câte ceva greu de crezut.

— Dincolo de faptul că ai băgat frica în mine, spuse ea cu un aer meditativ, mărturisesc că mă fascinezi, pentru că este o latură, aia pe care nu cred că am cunoscut-o până acum. Dar mă întreb de ce n-ai urmat şi tu cursul acela de securitate despre care am vorbit deunăzi.

Era vorba de un curs de apărare contra terorismului, organizat de o companie britanică, Paladin Security, care fusese prezentat de mai multe programe de ştiri americane. Dura două săptămâni şi era destinat în parte să-i pregătească pe oameni să facă faţă exact situaţiei descrise de Sloane – cum să se comporte în cazul unei răpiri. Se ţineau de asemenea cursuri de luptă neînarmată – Jessica insistase ca soţul ei să urmeze acest curs după un atac plin de sălbăticie îndreptat asupra lui Dan Rather, crainic la CBA, pe o stradă din New York, în 1986. În urma atacului neprovocat, comis de doi necunoscuţi, Rather ajunsese în spital; atacatorii n-au fost descoperiţi niciodată.

— Problema e că nu mai am timp şi pentru cursul ăsta, răspunse Sloane. Că veni vorba, mai iei lecţii de autoapărare?

Autoapărarea era o versiune specializată a luptei neînarmate, practicată de elita Armatei Britanice, SAS. Instructorul era un fost ofiţer superior britanic, acum în retragere, care trăia la New York. Şi în privinţa acestui curs, Jessica insistase ca soţul ei să-l urmeze. Dar cum el nici pentru ăsta nu avea timp, se hotărâse să se înscrie ea însăşi.

— Acum nu mă mai duc cu regularitate, răspunse ea. Deşi fac o oră sau două pe lună, ca să mă menţin în formă, şi mă mai duc la lecţiile teoretice pe care le ţine colonelul Wade.

— În regulă.

În acea noapte, tulburată încă de discuţia pe care o avusese cu soţul ei, Jessica adormi greu.

Afară, ocupanţii Ford-ului urmăriră cum se stingeau pe rând luminile în casă. Apoi dădură raportul prin telefonul celular şi, încheind supravegherea din acea zi, o luară din loc.

8

La puţină vreme după ora 6, 30 a.m., supravegherea casei din Larchmont a familiei Sloane reîncepu. În această dimineaţă era folosit un Chevrolet Celebrity şi pe locurile din faţă, lăsaţi cât mai jos cu putinţă – o tehnică-standard de observaţie, pentru ca ocupanţii să nu fie zăriţi din alte automobile care treceau pe lângă ei – erau cei doi columbieni, Carlos şi Julio. Chevy-ul era parcat mai sus de casa Sloane, pe o stradă laterală, de unde orice mişcare din preajma casei putea fi observată prin oglinzile laterale şi retrovizoare.

Amândoi bărbaţii erau, într-o stare de încordare maximă, ştiind că aceasta era ziua în care avea să se declanşeze acţiunea, momentul culminant al unui plan îndelung şi temeinic pus la punct.

La 7, 30 a.m. Se petrecu un eveniment neprevăzut, atunci când un taxi opri în faţa casei familiei Sloane. Din taxi coborî un bărbat mai în vârstă, care ducea o valiză. Intră în casă şi nu mai ieşi. Prezenţa neaşteptată a celui nou-venit însemna o complicaţie care impunea un apel prin telefonul celular către cartierul general temporar al observatorilor, aflat la o distanţă de douăzeci de mile.

Sistemul de comunicaţii eficient şi multiplele mijloace de transport erau doar două indicii ale unei operaţiuni pentru îndeplinirea căreia nu se făcuse economie la bani.

Conspiratorii care puseseră la cale şi organizaseră supravegherea şi tot ceea ce urma să se întâmple erau experţi, dovedeau ingeniozitate şi aveau acces la sume mari de bani.

Erau asociaţi ai Cartelului de la Medellín din Columbia, o organizaţie coruptă, criminală, o coaliţie a regilor drogurilor, despre care. *Newsweek* scria în 1988 că erau „bogaţi ca General Motors şi feroci ca Idi Amin”. Membrii Cartelului, adăuga ziarul, „nu cunosc limite, nu respectă nicio normă de bună-cuviinţă, nu se dau în lături de la nimic”.

În Columbia, acţionând cu o cruzime bestială, Cartelul de la Medellín se făcuse vinovat de crime sângeroase fără număr, căzându-i victime printre alţii şi poliţişti, judecători şi ziarişti. Liderii Cartelului se aliau uneori cu facţiunea M-19 a gherilei socialiste columbiene, care, în timpul unei orgii criminale din 1986, provocase moartea a nouăzeci de persoane, între care jumătate erau reprezentanţii Curţii Supreme columbiene. Şi în ciuda palmaresului înfiorător al Cartelului de la Medellín, acesta se bucura de legături strânse cu Biserica Romano-Catolică; un cardinal se pronunţase în favoarea membrilor Cartelului, iar un episcop recunoscuse deschis că lua bani de la traficanţii de droguri.

Totuşi, în situaţia de faţă, Medellín nu acţiona pentru propriile sale interese, ci pentru acelea ale organizaţiei maoistteroriste peruane *Sendero Luminoso,* sau „Calea Luminoasă”, în ultima vreme, în Perú, Sendero Luminoso devenise tot mai puternică, pe măsură ce guvernul se dovedea neputincios şi incapabil. Dacă odinioară domeniul Sendero fusese limitat la Munţii Anzi şi la centre precum Ayacucho şi Cuzco, acum echipele sale care puneau bombe şi bandele ucigaşe mişunau prin însăşi capitala ţării, Lima, unde, de altfel, erau susţinuţi în ascuns de membri ai guvernului şi ai armatei.

Legăturile dintre Sendero Luminoso şi Cartelul de la Medellín nu erau ceva neobişnuit. Sendero angaja adesea criminali care să pună la cale răpiri de persoane, în special de naţionalitate străină; asemenea răpiri erau frecvente în Perú, deşi mediile de informare americane nu le acordau atenţia cuvenită.

Banii proveniţi din traficul de droguri reprezentau o sursă financiară importantă pentru Sendero. Suprafeţe întinse ale regiunii Anzilor, aflate sub controlul organizaţiei, erau acoperite de plantaţiile de coca. Din aceste plante se obţinea pasta de coca, transportată apoi pe calea aerului de avioane ce decolau de pe piste îndepărtate, până în Columbia, unde era transformată în cocaină.

În timp ce proclama sus şi tare că nu era amestecată în traficul cu stupefiante, Sendero Luminoso pretindea un tribut substanţial din partea celor care se ocupau de aşa ceva – printre care şi Cartelul de la Medellín.

În Chevroletul-post de observaţie, cei doi gangsteri columbieni căutau printr-un set de fotografii Polaroid pe care Carlos, fotograf expert, le făcuse persoanelor văzute intrând în casa familiei Sloane în decursul ultimelor patru săptămâni. Individul în vârstă care tocmai intrase nu figura pe niciuna din ele.

Folosind un limbaj codificat, Julio spuse la telefon:

— A sosit un colet albastru. Livrarea numărul doi. Coletul este în magazie. Nu dăm de urma comenzii.

Ceea ce însemna: *A sosit un bărbat. Adus de un taxi. A intrat în casă. Nu ştiu cine este; nu avem nicio fotografie de-a lui.*

Vocea tăioasă a lui Miguel, şeful întregului proiect, se răsti prin telefon:

— Ce număr are foaia de expediţie?

Nestăpânind prea bine limbajul codificat, Julio înjură printre dinţi în timp ce căuta într-un caiet traducerea întrebării. Găsi: Ce *vârstă are persoana în cauză?*

Se uită neajutorat la Carlos.

— *Un viejo*[7]*.* Ce vârstă?

Carlos luă caietul şi citi răspunsul:

— Spune-i *foaie de expediţie şaptezeci şi cinci.*

Julio repetă răspunsul, ceea ce atrase după sine încă o întrebare concisă:

— Ai observat ceva deosebit la coletul albastru?

Abandonând codul, Julio răspunse brusc în cel mai firesc limbaj:

---

7 Un bătrân (sp.).

— A adus cu el o valiză. Pare că are de gând să stea mai mult.

La sud de Hackensack, New Jersey, într-o casă dărăpănată luată cu chirie, omul al cărui nume de cod era Miguel înjură în gând scăparea lui Julio. *Fir-ar să fie de* pendejos[8] *ăia cu care era obligat să lucreze! În caietul de coduri era o frază care ar fi răspuns exact la întrebare, iar el îi avertizase pe toţi, de nu ştiu câte ori, că la telefoanele radio putea să asculte* absolut *oricine.* Dispozitivele de scanare prin care erau interceptate convorbirile de la telefoanele celulare se găseau de vânzare în orice magazin. Miguel auzise de o staţie radio care folosea un asemenea dispozitiv şi se lăuda că dăduse în vileag mai multe comploturi criminale.

Estúpidos![9] Pur şi simplu nu-i putea face pe imbecilii ăştia care-i fuseseră repartizaţi să priceapă – când în joc erau succesul misiunii şi vieţile şi libertatea lor – cât de important era să fie vigilenţi, prudenţi, în gardă, nu *în mare parte* a timpului, ci *tot* timpul.

El, unul, Miguel, fusese obsedant de precaut de când se ştia pe pământ. De aceea nu reuşiseră niciodată să-l aresteze, deşi se afla pe listele celor „căutaţi” de forţele de poliţie din America de Nord şi de Sud şi chiar din unele ţări europene, inclusiv pe lista Interpolului. În emisfera vestică era tot atât de aprig căutat ca şi fratele său întru-ale terorismului, Abu Nidal, care trăia pe celălalt ţărm al Atlanticului. În legătură cu aceasta, Miguel îşi îngăduia să nutrească oarecare mândrie, deşi nu uita nicio clipă că mândria putea duce la o prea mare încredere în sine, *un lucru* de care se păzea cu străşnicie.

În ciuda atâtor tulburări în care fusese şi el implicat, era un bărbat încă tânăr – nu împlinise patruzeci de ani. Ca înfăţişare, nu se remarcase niciodată prin ceva deosebit, prezentabil, se putea spune, dar nimic mai mult; oricine l-ar fi văzut pe stradă l-ar fi luat drept funcţionar la bancă sau, în cel mai bun caz, directorul unui magazin de cartier. Asta se datora, în parte, faptului că se străduia din răsputeri să

8 Mişei (sp.).

9 Proşti (sp.).

pară o persoană lipsită de importanţă. Îşi făcuse, de asemenea, obiceiul să fie politicos cu străinii, dar nu într-atât încât să lase o impresie demnă de reţinut; majoritatea celor care-l cunoşteau întâmplător, şi care nu ştiau cine este, uitau de cele mai multe ori că-l întâlniseră.

În trecut, această înfăţişare banală reprezentase marele noroc al lui Miguel, ca şi faptul că nu radia autoritate. Forţa sa de lider rămânea ascunsă tuturor, excepţie făcând cei faţă de care şi-o manifesta, şi atunci era de neconfundat.

Un avantaj remarcabil în acţiunea de acum îl reprezenta faptul că, deşi Columbian, putea fi luat drept american, atât ca înfăţişare, cât şi ca fel de a vorbi. La sfârşitul anilor şaizeci şi începutul deceniului următor, urmase Universitatea în Berkeley, California ca student străin, luându-şi diploma în engleză şi exersând această limbă cu multă răbdare pentru a scăpa de orice accent.

În acea perioadă îşi folosea numele real, Ulises Rodríguez.

Părinţii săi înstăriţi îi asiguraseră studiul la Berkeley. Tatăl lui Miguel, neurochirurg în Bogotá, spera ca unicul său fiu să-l urmeze în practicarea medicinii, perspectivă care-l lăsa încă de pe atunci complet rece pe Miguel. În schimb, pe măsură ce se apropia deceniul opt, fiul intuise schimbările fundamentale ce se întrezăreau a avea loc în Columbia – transformarea dintr-o ţară democrată prosperă, cu o bază legală cinstită, într-un paradis al gangsterilor putred de bogaţi, certaţi cu legea, cârmuit prin dictatură, cruzime şi teamă.

Aurul faraonic al noii Columbii era marijuana; mai târziu avea să fie cocaina.

Cu firea lui, Miguel n-a fost surprins de schimbările care s-au petrecut. Tot ce-şi dorea el era să fie implicat în acţiune.

Între timp, şi-a permis să întreprindă câteva acţiuni pe cont propriu în Berkeley, unde a descoperit despre sine că nu avea pic de conştiinţă, drept care era capabil să ucidă alte fiinţe umane, cu repeziciune şi fără ezitări, fără mustrări şi sentimente ulterioare de neplăcere.

Prima oară când s-a întâmplat aşa ceva a fost după o partidă de sex cu o tânără pe care o întâlnise pe o stradă

din Berkeley, după ce au coborât dintr-un autobuz. Depărtându-se amândoi de staţie, au intrat în vorbă şi au descoperit că atât el, cât şi ea erau studenţi în anul întâi. Ea a dat semne că-l place şi l-a invitat în apartamentul ei, care se afla pe Telegraph Avenue, la capătul dinspre Oakland. Pe vremea aceea, asemenea întâlniri erau absolut normale, nu începuse încă epoca terorii SIDA.

După un amor epuizant, el a adormit, şi când s-a trezit la un moment dat, a surprins-o pe fată cercetând conţinutul portvizitului său. Avea acolo câteva acte de identitate pe nume fictive; încă de pe atunci se antrena pentru viitorul său internaţional de om-în-afara-legii. Fata manifesta prea mult interes pentru ceea ce găsea acolo, ca el să creadă că o făcea din pură curiozitate; cine ştie, se putea foarte bine să fie o informatoare, deşi acesta a fost un lucru pe care el nu l-a aflat niciodată.

Ceea ce a făcut, însă, a fost să sară din pat, să o apuce strâns de gât şi să o sugrume. Încă îşi mai amintea de expresia uluită de pe chipul ei atunci când s-a răsucit spre el, încercând să scape; l-a privit cu ochi disperaţi, imploratori, şi în clipa următoare i-a închis pentru totdeauna. El, unul, a descoperit cu uimire că, din punct de vedere clinic, faptul că a omorât-o nu-l tulbura defel.

Dimpotrivă, cu un calm de gheaţă, şi-a calculat şansele de a fi prins, şi a înţeles că nu exista niciuna. În autobuz nu şezuseră unul lângă altul; de fapt, nici nu se cunoşteau. Puţin probabil să-i fi observat cineva pierind împreună din staţie. Iar când au intrat în bloc, apoi în liftul care i-a dus până la etajul patru, n-au întâlnit pe nimeni.

Cum nu avea de ce să se zorească, a luat o cârpă şi a şters toate suprafeţele pe care ar fi putut să fi lăsat amprente.

După care şi-a învelit mâna dreaptă într-o batistă, a stins toate luminile şi a părăsit apartamentul, lăsând uşa să se închidă singură în urma lui.

N-a luat liftul, ci a coborât pe scara de incendiu, şi înainte să traverseze holul de la intrare ca să ajungă în stradă, s-a asigurat că era pustiu.

A doua zi şi alte câteva după aceea, a cercetat în toate ziarele locale să găsească vreo notiţă despre moartă. Dar a

trecut aproape o săptămână până să fie descoperit cadavrul pe jumătate descompus, şi după alte două sau trei zile, fără vreo evoluţie a situaţiei şi niciun indiciu lămuritor, presa şi-a pierdut interesul şi toată povestea a fost dată uitării.

Dacă s-au făcut cercetări pentru rezolvarea acestei crime, în orice caz nu s-a descoperit nimic care să îndrepte investigaţiile în direcţia lui.

Cât a mai stat la universitatea din Berkeley, Miguel a comis încă două asasinate. De ambele dăţi în partea cealaltă a Golfului, în San Francisco – „crime de senzaţie”, le-ar fi numit el, asupra a două persoane complet necunoscute, deşi el, unul, considera că ambele serveau nevoii lui de a-şi exersa talentele de mercenar din ce în ce mai perfecţionate. După cum s-a dovedit, şi le-a exersat strălucit, întrucât în niciunul din cele două cazuri el nu a fost considerat suspect, nici măcar n-a fost interogat de poliţie.

După Berkeley, reîntors în Columbia, Miguel a flirtat cu alianţa tot mai strânsă cu regii drogurilor. Având permis de pilot de avion, a făcut câteva zboruri pentru a transporta pastă de coca din Perú în Columbia, unde avea loc prelucrarea acesteia. Curând, prietenia pe care a legat-o cu familia Ochoa, ticăloasă, dar influentă, l-a ajutat să se lanseze în afaceri de mai mare anvergură. A urmat M-19, cu orgia de crime –, şi Miguel a participat la toate cele importante, la mai multe minore, şi de atunci a pierdut socoteala cadavrelor pe care le lăsa în urma sa. În mod inevitabil, numele a ajuns să-i fie cunoscut în lumea întreagă, dar, datorită precauţiilor sale meticuloase, altceva nu se ştia despre el.

Legăturile lui Miguel – sau ale lui Ulises Rodríguez – cu Cartelul de la Medellín, M-19 şi, în ultima vreme, cu Sendero Luminoso s-au intensificat odată cu trecerea anilor. El însă şi-a păstrat independenţa, devenind un proscris internaţional, un terorist care-şi închiria talentele şi care, mulţumită eficienţei de care dădea dovadă, era mereu solicitat.

Bineînţeles că acţiunile sale aveau şi un substrat politic. Miguel era socialist prin instinct, ura capitalismul cu

înverşunare şi dispreţuia Statele Unite ipocrite şi decadente, cum le considera el. Dar privea şi cu scepticism politica, indiferent care, lui plăcându-i – ca altora afrodiziacele – pericolul, riscul şi acţiunea, elementele ce dădeau conţinut vieţii pe care o ducea el.

Tocmai această existenţă l-a adus în Statele Unite cu o lună şi jumătate în urmă, pentru a pregăti în secret ceea ce avea să se întâmple azi şi despre care avea să afle curând lumea întreagă.

Ruta pe care şi-o stabilise iniţial ca să ajungă în State era ocolită, dar sigură – din Bogotá, Columbia, prin Rio de Janeiro, până la Miami. În Rio avea să schimbe paşaportul şi identitatea, sosind la Miami ca publicist brazilian în drum spre un târg de carte din New York. Dar un om de legătură din Departamentul de Stat american a avertizat Medellín-ul că Biroul de Imigrări al Statelor Unite din Miami ceruse de urgenţă toate datele existente referitoare la Miguel, în special cele privitoare la identităţile sub care fusese cunoscut în trecut.

De fapt, Miguel mai folosise o dată identitatea publicistului brazilian şi, deşi era convins că nu se expunea nici unui risc, a considerat mai înţelept să evite de tot oraşul Miami. Drept urmare, deşi asta însemna o amânare, de la Rio a luat avionul spre Londra, unde a adoptat o identitate cu totul nouă şi şi-a procurat un paşaport britanic oficial nou-nouţ.

Ah, democraţiile astea inocente!

Cât de proaste, de naive erau! Ce simplu era să se profite de pe urma mult lăudatelor lor libertăţi şi sisteme deschise, pentru a atinge scopurile celor care, asemenea lui Miguel, nu credeau nici în una, nici în alta!

Înainte de a pleca spre Londra, a primit instrucţiuni despre ce şi cum avea de făcut.

Întâi s-a dus la St. Catherine House, la intersecţia Kingsway cu Aldwych, notariatul unde se înregistrează naşterile, căsătoriile şi decesele din Anglia şi Ţara Galilor. Acolo Miguel a cerut trei certificate de naştere.

Ale cui certificate? Ale oricui născut în aceeaşi zi cu el sau într-o zi cât de cât apropiată de a lui.

Fără să stea de vorbă cu nimeni şi fără să i se pună

întrebări, a luat cinci formulare de solicitare a certificatului de naştere şi s-a îndreptat spre locul unde erau aranjate pe ani bibliorafturile voluminoase. A ales 1951. Dosarele erau împărţite pe trimestre. S-a oprit asupra dosarului M-R, Octombrie-Decembrie.

Ziua lui de naştere era 14 noiembrie. Răsfoi paginile şi dădu peste numele „Dudley Martin”, care se născuse în Keighley, Yorkshire, pe 13 noiembrie. Numele i s-a părut potrivit, nici prea ieşit din comun şi nici ostentativ de banal, ca Smith, spre exemplu. Perfecto! *Miguel a copiat detaliile pe unul din formularele de cerere tipărite cu roşu.*

Mai avea nevoie de alte două nume. Intenţia lui era să-şi facă trei paşapoarte; de celelalte două formulare avea nevoie pentru acoperire, în cazul în care ceva nu mergea cum trebuie la primul. După cum se întâmpla adesea, era foarte posibil să existe deja un paşaport pe numele Dudley Martin, şi în acest caz, cererea de eliberare a unuia nou ar fi fost respinsă.

A completat formularele pe celelalte două nume. În mod deliberat alesese nume cu iniţiale departe de „M”-ul de la Martin; unul începea cu „B”, celălalt cu „J”. Aceasta pentru că la Serviciul Paşapoarte erau mai mulţi funcţionari care se ocupau fiecare în parte de câte un grup de iniţiale. Astfel că formularele sale aveau să ajungă la trei persoane diferite, ceea ce făcea imposibilă descoperirea vreunei conexiuni între ele.

Cât a durat completarea cererilor, Miguel a fost foarte atent să nu atingă hârtiile pe care scria. De aceea luase cinci formulare; pe două dintre ele le folosea ca foi de protecţie pentru a nu lăsa amprente pe formularele propriu-zise, urmând să le distrugă după ce termina treaba. Încă de pe vremea când fusese la Berkeley învăţase că nimic nu putea face să dispară complet amprentele, nici cea mai meticuloasă ştergere – existau tehnici noi, Nynhidrinul şi laserul pe bază de ion-argon, care depistau până şi cele mai palide urme.

După ce a terminat de completat, s-a îndreptat spre unul din ghişee. A prezentat cele trei formulare, reuşind şi de data asta să nu le atingă. Funcţionarul i-a cerut cinci lire de exemplar; a plătit cu bani gheaţă. Certificatele vor fi gata

peste două zile, i s-a spus.

Până atunci, şi-a stabilit trei adrese pentru primirea corespondenţei.

Din Anuarul Afacerilor pentru oraşul Londra a notat câteva agenţii de secretariat, cu adrese banale, unde putea fi trimisă corespondenţa şi de unde el o putea ridica. S-a dus la una dintre ele şi a plătit o sumă de cincisprezece lire, şi de data asta cu bani lichizi. Îşi alcătuise deja povestea de acoperire – anume că se lansase într-o mică afacere, dar încă nu-şi putea permite un birou sau un secretariat. Nici de data asta nu i s-au pus întrebări. Aceeaşi poveste a repetat-o la alte două agenţii, şi funcţionarii s-au arătat la fel de puţin curioşi. Avea deci trei adrese diferite pentru cele trei formulare diferite, şi la niciuna nu i se putea da de urmă.

Apoi, folosindu-se de automatele de fotografii, a obţinut trei seturi de fotografii de paşaport, apărând în fiecare cu o înfăţişare schimbată. Într-unul avea mustaţă şi barbă, în al doilea era proaspăt ras, schimbându-şi doar pieptănătura, iar pentru al treilea îşi procurase o pereche de ochelari cu dioptrii mari şi ramă groasă.

În ziua stabilită, s-a dus la St. Catherine House să-şi ridice certificatele. Ca şi înainte, nimeni nu l-a întrebat de ce avea nevoie de ele.

De la un oficiu poştal a obţinut formularele pentru paşapoarte, şi ca şi prima dată a fost atent să nu le atingă. De data aceasta purta mănuşi de cauciuc, de unică întrebuinţare. La rubrica „adresa” a notat pe fiecare în parte una din cele trei adrese pe care şi le aranjase cu două zile în urmă.

Fiecare formular trebuia însoţit de două fotografii. Pe una din poze urma să fie scrisă declaraţia unei „persoane calificate profesional”, doctor sau inginer sau un avocat, care-l cunoştea personal pe solicitant de cel puţin doi ani şi putea deci să-i confirme identitatea. Conformându-se instrucţiunilor primite la Rio, Miguel a scris şi a semnat singur declaraţiile, schimbându-şi de fiecare dată scrisul şi luând nume şi adrese alese la întâmplare din cartea de telefon. A cumpărat şi un set de ştampile de cauciuc, pe care le-a folosit pentru a conferi mai multă autenticitate numelor şi adreselor.

În ciuda atenţionării de pe formulare, anume că persoanele care dădeau declaraţii urmau să fie verificate, rareori se întâmpla acest lucru, încât şansa de a se descoperi falsul era extrem de mică. Pur şi simplu cererile erau prea multe şi personalul redus ca număr.

În sfârşit, Miguel s-a ocupat de cele trei fotografii „identificate” – cele care purtau declaraţii, deci nu erau puse în paşaport, ci rămâneau la dosarele Serviciului Paşapoarte. Cu un burete moale, a aplicat pe suprafaţa lor o peliculă fină de Domestos, un decolorant folosit în gospodărie. Astfel putea fi sigur că în două, cel mult trei luni, fotografiile din dosar vor păli şi se vor şterge complet, deci nu va mai exista nicio fotografie de-a lui Miguel, alias Dudley Martin sau celelalte două nume.

Când totul a fost gata, Miguel a pus la poştă cele trei formulare, fiecare expediat recomandat contra sumei de cincisprezece lire, ştiind că vor trece cel puţin patru săptămâni până vor fi întocmite paşapoartele şi vor fi trimise la destinatar. O aşteptare plicticoasă, dar merita, de dragul siguranţei.

În acest interval de timp, a expediat câteva scrisori pe numele său la cele trei adrese unde figura ca proprietar de firmă. De fiecare dată aştepta două-trei zile, apoi telefona să întrebe dacă exista vreo corespondenţă pe numele lui, şi când primea răspuns afirmativ, spunea că va veni un curier să ridice poşta. Curierii erau tineri de pe stradă, cărora le plătea câteva lire, după care, când se reîntâlnea cu ei ca să ia scrisorile, se asigura mai întâi că indivizii nu erau urmăriţi. Intenţiona să folosească aceeaşi metodă atunci când avea să primească paşapoartele.

Cele trei paşapoarte au sosit la un interval de câteva zile unul după altul în decursul celei de-a cincea săptămâni, şi au fost ridicate fără nicio problemă. Când l-a avut şi pe al treilea în mâini, Miguel a zâmbit în sinea lui. ¡Excelente! *Deocamdată se va folosi de paşaportul Dudley Martin, păstrându-le pe celelalte două pentru alte ocazii.*

Mai rămânea un singur lucru – să cumpere un bilet în circuit pentru Statele Unite. Ceea ce a şi făcut în aceeaşi zi.

Înainte de 1988, toţi posesorii de paşapoarte britanice aveau nevoie de viză pentru a călători în State. Acum însă

nu mai era valabilă această lege, cu condiţia ca vizita plănuită să nu depăşească nouăzeci de zile, iar călătorul să posede bilet de întoarcere. Deşi Miguel nu avea nicio intenţie să folosească biletul de întoarcere, pe care îl va distruge mai târziu, costul lui era o nimica toată comparativ cu riscul de a mai trece o dată prin furcile caudine ale birocraţiei. Cât despre regula celor nouăzeci de zile, oricum nu avea nicio importanţă. În primul rând pentru că, după socoteala lui, sejurul în Statele Unite nu avea să dureze atât, iar în al doilea, când avea să plece de acolo, o va face ori pe ascuns, ori sub o altă identitate, drept care paşaportul Dudley Martin va fi distrus şi el.

Schimbarea regulamentului privitor la necesitatea vizei pentru Statele Unite îl incita pe Miguel. O dată în plus, aceste sisteme deschise, atât de convenabile, veneau în ajutorul celor de teapa lui.

A doua zi dimineaţa a luat avionul spre New York. Iar la Aeroportul John F. Kennedy a fost lăsat să treacă fără niciun fel de opelişti.

După ce-a ajuns la New York, Miguel s-a dus direct în comunitatea Columbiană, destul de numeroasă, care-şi avea cartierul în districtul Queens şi unde agentul Cartelului de la Medellín îi pregătise o casă ferită de orice primejdii.

„Columbia cea mică” din Jackson Heights se întindea între străzile Sixty-ninth şi Eighty-ninth. Centru al narcoticelor foarte agitat, zona era una dintre cele mai periculoase şi cu un grad de criminalitate dintre cele mai ridicate din New York, unde violenţa şi crima erau la ordinea zilei. Poliţiştii în uniformă arareori se aventurau de unii singuri în cartier, şi chiar şi când erau doi, nu îndrăzneau să străbată străzile pe jos noaptea.

— Dar pe Miguel nu-l tulbura reputaţia cartierului, de fapt o considera un scut protector, căci îi dădea răgazul să-şi pună la punct planul de bătaie, folosind banii care îi erau procuraţi pe căi clandestine şi adunând oamenii al căror lider urma să fie. Cei şapte membri ai grupului operaţional, între care se număra şi el, fuseseră aleşi în Bogotá cu mult timp în urmă.

Julio, aflat în acest moment în misiunea de supraveghere, şi Socorro, singura femeie din grup, erau columbieni,

„agenţi în rezervă” ai Cartelului de la Medellín. Fuseseră trimişi în Statele Unite cu câţiva ani în urmă, aparent ca imigranţi, singurele instrucţiuni pe care le primiseră fiind acelea de a se instala acolo şi de a aştepta momentul în care va fi nevoie de serviciile lor în misiuni legate de traficul de droguri sau în alte scopuri criminale. Şi iată că acel moment sosise.

Julio era specialist în comunicaţii. Socorro se calificase ca infirmieră în această perioadă de aşteptare. Ea mai avea şi o altă afiliere. Prin prietenii ei din Perú, devenise simpatizantă şi agent în America al organizaţiei revoluţionare Sendero Luminoso. Printre latino-americani, asemenea încrucişări de acţiuni criminale cu motivaţii politice şi de profit erau frecvente, drept care acum, datorită dublei ei legături, Socorro lucra şi pentru Sendero.

Din restul de patru, trei erau columbieni, cu numele de cod Rafael, Luis şi Carlos. Raphael era mecanic şi singurul meşter-la-toate. Luis fusese ales pentru talentele sale de şofer, era neîntrecut când era vorba să scape de urmăriri, mai ales de la locul crimelor. Carlos era tânăr, cu minte ageră, el fiind cel care organizase acţiunea de supraveghere în cele patru săptămâni. Toţi trei vorbeau fluent engleza şi mai fuseseră în State de câteva ori înainte. De data asta veniseră fără să se cunoască între ei, folosind fiecare paşaport şi nume false. Li se spusese să se prezinte la acelaşi agent al Cartelului, care-i făcuse lui Miguel rost de casă, după care urmau să primească ordine direct de la Miguel.

Ultimul membru al grupului era un american, Baudelio era numele lui de cod cât dura misiunea. Miguel nu avea deloc încredere în el, cu toate acestea, cunoştinţele şi talentele individului erau esenţiale pentru şansele de reuşită ale misiunii.

Acum, în Hackensack, unde se afla centrul tehnic temporar al grupului Columbian, gândindu-se la Baudelio, americanul renegat, Miguel se simţi cuprins de frustrare. Era furios şi pe Julio din pricina scăpării neatente de adineauri a acestuia, când, raportându-i din apropierea casei Sloane din Larchmont, îi răspunsese la întrebare direct, nesocotind codul. Cu telefonul la ureche, făcând un

efort de voinţă să-şi stăpânească orice resentiment, Miguel cumpănea ce răspuns să dea.

Raportul se referea la un bătrân de aproximativ şaptezeci şi cinci de ani, care sosise la casa Sloane în urmă cu câteva minute, aducând cu sine o valiză cu care a şi intrat în casă – „de parcă intenţionează să stea”, cum se exprimase neatent Julio.

Înainte să părăsească Bogotá, Miguel primise informaţii amănunţite şi multiple, pe care nu le dezvăluise în întregime celorlalţi aflaţi sub comanda lui. În dosarul lui se aflau date privitoare la faptul că Crawford Sloane avea un tată ale cănii semnalmente semănau cu acelea ale nou-venitului. Foarte bine, socoti Miguel în sinea lui, dacă bătrânul a venit la fiu-său cu gândul să fie împreună o vreme, asta însemna o bătaie de cap în plus, nimic mai mult – tatăl va trebui mai mult ca sigur ucis în cursul zilei, nicio problemă.

Prin urmare, Miguel ordonă:

— Nu luaţi nicio măsură în privinţa coletului albastru. Raportaţi doar un ordin nou de plată.

„Ordinul nou de plată” însemnând: *dacă se schimbă situaţia.*

— ,teles, confirmă scurt Julio.

Miguel puse jos telefonul celular şi se uită la ceas. Aproape 7, 45 dimineaţa. Peste două ore, toţi cei şapte membri ai grupului îşi vor fi ocupat poziţiile, gata pentru a intra în acţiune. Tot ceea ce avea să urmeze fusese plănuit cu grijă, fuseseră anticipate toate problemele care s-ar fi putut ivi, stabilite toate măsurile de precauţie. Când avea să demareze acţiunea, poate că vor trebui făcute anumite improvizaţii, dar nu multe.

Şi, oricum, nu încăpea în discuţie nicio amânare. În afara graniţelor Statelor Unite, alte acţiuni, strâns legate de a lor, fuseseră deja declanşate.

9

Angus Sloane scăpă un oftat de mulţumire, puse jos

ceaşca de cafea şi îşi şterse uşor gura şi mustaţa cenuşiu-argintie.

— Pot să declar cu certitudine, spuse el, că nicăieri în New York nu s-a servit un mic-dejun mai bun în dimineaţa asta.

— Şi nici vreunul cu un grad mai mare de colesterol, aruncă fiul său din spatele ziarului *New York Times*, de cealaltă parte a mesei. Nu ştii că ouăle prăjite îţi fac rău la inimă? Câte ai mâncat acum? Trei?

— Cine stă să le numere? Şi, oricum, tu poţi să-ţi permiţi să mănânci ouă, Crawf. Angus, mai vrei unul?

— Nu, mulţumesc, draga mea.

Bătrânul, care cu o săptămână înainte tocmai împlinise şaptezeci şi trei de ani, îi zâmbi nurorii sale ştrengăreşte şi binevoitor.

— Trei ouă nu e mult, spuse Nicky. Într-o seară am văzut un film despre o închisoare din sud. Cineva acolo a mâncat cincizeci de ouă.

Crawford Sloane coborî ziarul.

— Filmul despre care vorbeşti s-a numit *Luke Mână Rece.* Producţie 1967, cu Paul Newman în rolul principal. Dar sunt sigur că Newman n-a mâncat toate ouăle acelea. E un actor bun care a reuşit să te facă să crezi că le-a mâncat.

— Odată a trecut pe aici un comis-voiajor de la *Encyclopedia Britannică,* spuse Jessica, voia să ne vândă o enciclopedie. I-am spus că avem deja una, care trăieşte aici cu noi.

— Ce să fac, se apără soţul ei, dacă unele din ştirile cu care trăiesc mi se întipăresc în memorie? Dar sunt ca puful plopilor, totuşi. Niciodată nu ştiu ce-o să rămână agăţat în minte şi ce esă-şi ia zborul.

Toţi stăteau aşezaţi în jurul mesei în sufrageria veselă şi luminoasă de lângă bucătărie. Angus sosise cu jumătate de oră în urmă, îmbrăţişându-şi entuziast nora şi nepotul şi dând mâna, ceva mai formal, cu Crawford.

— Răceala dintre tată şi fiu – care se transforma câteodată în iritare din partea lui Crawford – exista de multă vreme şi fusese provocată în special de ideile şi reperele lor valorice diferite. Angus nu se împăcase niciodată cu slăbirea normelor morale naţionale şi

personale, acceptată de americani după anii ’60. El continua să creadă cu ardoare în „onoare, datorie şi drapel”; şi era convins că toţi compatrioţii săi ar trebui să dea dovadă de acelaşi patriotism neclintit care existase în timpul celui de-al doilea război mondial – punctul culminant al vieţii lui Angus, despre care nu se sătura să povestească *ad infinitum.* În acelaşi timp, critica multe din raţionamentele pe care fiul său le găsea normale şi progresiste în activitatea sa jurnalistică.

Crawford, pe de altă parte, era intolerant faţă de gândirea tatălui său, care, aşa credea el, îşi avea rădăcinile în antichitate şi nu ţinea cont de progresele pe toate fronturile – în special în ştiinţă şi filosofie – înregistrate în cele patru decenii şi mai bine de la terminarea războiului. Şi mai era un element – o infatuare din partea lui Crawford (el, evident, n-ar fi folosit acest cuvânt) care considera că, o dată ajuns în eşaloanele de vârf ale profesiei sale, propria sa judecată despre lume şi condiţia umană era în mod obligatoriu superioară judecăţii tuturor celorlalţi.

Acum, chiar din primele ore ale acestei zile, prăpastia dintre Crawford şi tatăl său părea că nu va fi trecută nici de data asta.

Ca de atâtea alte ori înainte, Angus le-a explicat din nou cum îi plăcea lui întotdeauna să ajungă devreme dimineaţa oriunde se ducea. De aceea plecase din Florida spre La Guardia cu o seară înainte, dormise la un amic, fost camarad în Legiunea Americană, care locuia lângă aeroport, apoi dis-de-dimineaţă pornise spre Larchmont cu autobuzul şi taxiul.

În timp ce bătrânul îşi declama obişnuita relatare, Crawford îşi ridicase semnificativ privirile spre tavan. Zâmbind şi dând din cap, ca şi cum era prima dată că auzea povestea, Jessica îl servise pe Angus cu micul său dejun favorit – ouă cu şuncă; pentru ea şi ceilalţi doi pregătise ceva mai sănătos – o *granola* de casă.

— Apropo de ouă şi de inima mea, reluă Angus – câteodată îi trebuiau câteva minute ca să asimileze o remarcă şi să conceapă un răspuns –, cred că dacă inima asta a rezistat până acum, nu trebuie să-mi fac prea multe probleme din pricina poveştii ăleia cu colesterolul. Ca să nu

mai vorbim că eu şi inima mea am trecut prin ceva încercări, şi am ieşit din ele cu bine. Pot să vă povestesc despre câteva.

Crawford Sloane coborî ziarul numai puţin, cât să prindă privirea Jessicăi şi să o prevină din ochi: „Schimbă subiectul repede, până nu se lansează iar în amintiri”. Jessica dădu uşor din umeri, răspunzându-i în acelaşi fel: „Descurcă-te singur”.

Împăturind Ziarul, Sloane spuse:

— Dau aici cifrele cu victimele ciocnirii de ieri, de la

Dallas. Bilanţ destul de sumbru. Cred că vom mai afla noutăţi despre asta toată săptămâna.

— Am văzut şi eu ştirile voastre aseară. Reportajul l-a făcut tipul ăla, Partridge. Îmi place. Când transmite materialele de peste ocean, mai ales despre forţele noastre militare, mă face să mă simt şi eu mândru că sunt american. Nu toţi băieţii voştri pot face asta, Crawford.

— Din păcate există o ironie aici, tată, spuse Sloane. Harry Partridge nu este american. Este canadian. În plus, va trebui să te descurci fără el un timp. E în vacanţă de azi. Pe urmă întrebă curios: De fapt, cine anume dintre oamenii noştri *nu* te face să te simţi mândru?

— Toţi ceilalţi. E obiceiul ăsta al vostru, al tuturor redactorilor de ştiri TV, de a denigra totul, mai ales guvernul, de a submina autoritatea, de a încerca întotdeauna să-l faceţi pe Preşedinte să apară într-o lumină proastă. Nimeni nu pare să mai fie mândru de ceva în zilele noastre. Asta nu te deranjează niciodată?

Pentru că Sloane nu dădea semne că ar vrea să răspundă, Jessica îi spuse, *sotto voce:*

— Tatăl tău ţi-a răspuns la întrebare. Tu n-ai de gând să răspunzi?

— Tată, spuse Sloane, noi doi am mai vorbit despre asta, şi.nu cred că o să cădem vreodată de acord. Ceea ce tu numeşti „a denigra totul”, pentru noi, cei de la ştiri, înseamnă a pune întrebări legitime, în numele dreptului public de a şti. Una dintre funcţiile reportajelor este aceea de a înfrunta politicienii şi birocraţii, de a pune la îndoială tot ce ni se spune, ceea ce nu e rău deloc. Adevărul este că guvernele mint şi trişează – cele democrate, republicane,

liberale, socialiste sau conservatoare, toate… O dată ajunşi la putere, toţi fac la fel. Recunosc că aceia care urmăresc o pistă sunt duri uneori şi chiar merg prea departe. Dar datorită efortului nostru sunt dezvăluite multe înşelătorii şi ipocrizii, de pe urma cărora, pe timpuri, politicienii scăpau basma curată. Deci, datorită atenţiei noastre, mai ales a celor din televiziune, societatea noastră e ceva mai bună, un pic mai curată şi principiile acestei ţări sunt oarecum mai aproape de ceea ce ar trebui să fie. Iar în privinţa preşedinţilor, tată, dacă unii din ei au apărut într-o lumină proastă, şi majoritatea dintre ei aşa par, este numai vina lor. Sigur, şi noi îi mai ajutăm din când în când, şi asta pentru că suntem sceptici, uneori cinici, şi nu credem în siropul calmant pe care ni-l întind preşedinţii. Însă mişmaşurile din sferele înalte, din *toate* sferele înalte, ne dau suficiente motive să fim aşa cum suntem.

— Mi-ar plăcea ca Preşedintele să aparţină cumva tuturor, nu numai unui singur partid, spuse Nicky, adăugând gânditor: N-ar fi fost mai bine dacă Părinţii Fondatori l-ar fi făcut pe Washington rege, şi pe Franklin sau Jefferson preşedinte? Atunci copiii şi nepoţii lui Washington, şi nepoţii lor ar fi putut fi regi şi regine, şi atunci am fi avut un şef de stat cu care să ne mândrim şi un Preşedinte pe care să-l facem vinovat de ce merge prost, aşa cum fac englezii cu prim-ministrul lor.

— Marea pierdere a Americii, spuse tatăl lui, este că n-ai fost tu la Convenţia Constituţională, ca să avansezi ideea. Deşi copiii lui Washington erau adoptaţi, mi se pare totuşi o idee mai rezonabilă decât multe altele care s-au întâmplat atunci şi de atunci încoace.

Printre râsetele tuturor, Angus spuse, ceva mai serios:

— Reportajele din timpul războiului meu – adică al doilea război mondial, Nicky – erau diferite de ceea ce sunt astăzi. Atunci aveam senzaţia că cei care scriau sau vorbeau la radio erau de partea noastră. Acum nu mai e aşa.

— Era un alt fel de război, şi oricum alte vremuri, spuse Crawford. Aşa cum există metode noi de a obţine ştirile, există şi noi concepte despre ştiri. Mulţi dintre noi nu mai cred în preceptul „corect sau greşit, e ţara mea”.

— Nu mi-aş fi închipuit c-o să trăiesc să-l aud pe fiul meu

spunând asta, se plânse Angus.

Dar Sloane dădu din umeri:

— Auzi acum. Aceia dintre noi care caută adevărul vor să fie siguri că ţara noastră are dreptate, că nu suntem îmbătaţi cu apă rece de cei aflaţi la putere. Şi singura modalitate de a afla adevărul este să pui întrebări dure, sfredelitoare.

— Nu crezi că şi în timpul războiului meu se puneau întrebări dure?

— Nu suficient de dure. Sloane se opri, nehotărât dacă să continue, apoi se decise: N-ai fost unul din cei care au participat la primul raid aerian cu B-17 deasupra Schweinfurt-ului?

— Ba da. Apoi i se adresă lui Nicholas: Asta era în Germania, Nicky. Un loc nu prea plăcut de vizitat la momentul respectiv.

Sloane insistă, nu fără puţină cruzime:

— Mi-ai spus odată că obiectivul de la Schweinfurt era să distrugeţi fabrica de relevmente de tun, că aceia care au ordonat raidul erau convinşi că astfel vor opri maşina de război germană, care nu putea funcţiona fără relevmente de tun.

Angus dădu din cap încet, intuind ce urma să audă:

— Aşa ni s-a spus.

— Atunci ştii şi că, după război, s-a descoperit că tactica n-a funcţionat. În ciuda acelui raid şi a tuturor celorlalte care au costat atâtea vieţi, Germania *nu* a dus niciodată lipsă de relevmente. Toată politica asta, planurile erau greşite. Nu spun că presa din zilele acelea ar fi putut opri risipa de vieţi omeneşti, dar astăzi s-ar pune o mulţime de întrebări, nu după ce s-a terminat, ci în timp ce se întâmplă, şi toate întrebările astea şi implicarea publicului ar limita dreptul celor aflaţi la putere de a lua decizii greşite, şi astfel şi pierderile.

În timp ce fiul său vorbea, faţa lui Angus începea să reflecte amintirea suferinţei de atunci. Părea să se micşoreze, să se prăbuşească în sine, să îmbătrânească văzând cu ochii. Spuse cu o voce tremurătoare:

— La Schweinfurt am pierdut cincizeci de B-17-uri. Erau zece oameni într-un echipaj. Asta înseamnă cinci sute de

piloţi pierduţi într-o singură zi. Şi în aceeaşi zi din octombrie ’43 am mai pierdut optzeci şi opt de B-17-uri – aproape nouă sute de oameni. Vocea i se subţie la o şoaptă: Şi eu am participat la raidurile alea. Cel mai rău era noaptea, când eram înconjurat de toate paturile goale – ale celor care nu se mai întorceau. Noaptea, când mă sculam şi mă uitam în jurul meu, mă întrebam tot timpul: De ce eu? Eu de ce m-am întors, în săptămânile care au urmat, când atât de mulţi au dispărut?

Vorbele sale avură un efect emoţionant şi salutar, făcându-l pe Sloane să-i pară rău că vorbise, că încercase să obţină o victorie teoretică împotriva tatălui său, pentru care totul era atât de viu.

— Îmi pare rău, tată. Nu mi-am dat seama că deschid o rană veche.

Dar tatăl său continuă, ca şi cum nu ar fi auzit:

— Erau oameni buni. Atâţia oameni buni! Atâţia prieteni!

Sloane dădu din cap:

— Hai să lăsăm asta. Îmi pare rău, ţi-am zis.

— Bunicule, interveni Nicky, care ascultase povestea absorbit, în război, când făceai toate lucrurile astea, îţi era tare frică?

— O, Doamne, Nicky, frică? Eram îngrozit. Când totul exploda în jur. Aruncând bucăţi de oţel tăioase ca briciul, care te puteau tăia felii... când erai înconjurat de avioane de vânătoare nemţeşti, cu mitraliere şi bombardiere, şi aveai mereu senzaţia că te ţintesc tocmai pe tine... când alte B-17-uri se prăbuşeau, câteodată în flăcări, sau în spirală, deci ştiai că echipajul n-o să scape la timp ca să folosească paraşutele, toate astea la 13.000 de metri, într-o atmosferă atât de rece şi rarefiată că, dacă transpirai de frică, transpiraţia îţi îngheţa instantaneu, şi respirai greu, chiar şi cu masca de oxigen la gură... ei bine, mi-era inima în pantaloni, şi câteodată şi stomacul.

Angus se opri, pierdut. Se făcuse linişte în sufragerie. Povestea era diferită de amintirile lui obişnuite. Apoi continuă, adresându-i-se numai lui Nicky, de parcă se crease o comuniune între cei doi – bătrânul şi copilul.

— O să-ţi spun ceva, Nicky, ceva ce n-am spus nimănui niciodată. O dată am fost atât de speriat că am...

Se uită în jur, parcă cerând înţelegere:

—... am fost atât de speriat că am făcut în pantaloni.

— Şi ce-ai făcut atunci? întrebă Nicky.

Preocupată de starea de spirit a lui Angus, Jessica încercă să-l întrerupă, dar Sloane o opri cu un gest. Vocea bătrânului începu să capete putere – ceva din demnitatea sa revenise vizibil:

— Ce puteam să fac? Nu mi-a plăcut senzaţia, dar eram acolo sus, pe cer, şi am continuat cu ceea ce eram trimis să fac. Eu eram bombardier atunci, şi când comandantul escadrilei (el era pilotul nostru) a ajuns deasupra obiectivului şi ne-a stabilit coordonatele, mi-a spus prin interfon: „Al tău e, Angus. Dă-i drumul". Ei bine, eu eram întins peste declanşatorul automat Norden, m-am ţinut tare şi nu m-am grăbit. În alea câteva minute, Nicky, bombardierul conduce avionul. Am prins ţinta exact în mijlocul crucii, şi am dat drumul bombelor. Ăsta era semnalul pentru restul escadrilei să înceapă şi ei bombardamentul. Aşa că, să ştii, Nicky, nu e nimic rău în a-ţi fi frică de moarte. Oricui i se poate întâmpla. Important este să nu te dai bătut, să te controlezi şi să faci ceea ce trebuie făcut.

— Înţeleg, bunicule.

Replica lui Nicky părea aruncată în treacăt, şi Crawford se întrebă cât înţelesese din povestea bunicului. Destul, probabil, Nicky era deştept şi sensibil. Se mai întrebă şi dacă el însuşi îşi dăduse osteneala, în trecut, să-şi înţeleagă atât cât ar fi trebuit propriul său tată. Se uită la ceas. Era timpul să plece. De obicei ajungea la CBA la 10, 30 dimineaţa; astăzi, însă, trebuia să ajungă mai devreme, pentru că voia să stea de vorbă cu preşedintele departamentului despre înlocuirea lui Chuck Insen din postul de producător executiv al Telejurnalului de seară. Amintirea ciocnirii din seara precedentă îl mai zgândărea încă şi era la fel de hotărât să provoace o schimbare în procesul de selectare a ştirilor.

Se ridică de la masă şi, scuzându-se, se duse sus să termine cu îmbrăcatul. În timp ce alegea o cravată (pe care urma să o poarte şi în faţa camerelor, în aceeaşi seară), şi o aranja cu grijă într-un nod Windsor, se gândea la tatăl său

şi îşi imagina scenele de la Schweinfurt şi din alte locuri pe care le descrisese bătrânul. La vremea respectivă, Angus trebuie să fi avut puţin peste douăzeci de ani, jumătate din vârsta pe care o avea Crawford acum, era doar un copil necopt care nu apucase să trăiască şi era îngrozit că putea să moară, şi încă într-un mod cumplit, probabil. Nici în perioada sa de ziarist în Vietnam nu îndurase Sloane ceva cât de cât comparabil.

Deodată, fu cuprins de mustrări de conştiinţă pentru toate lucrurile pe care nu făcuse până acum efortul să le înţeleagă într-un mod profund sau apropiat.

Problema era, îşi dădu seama Sloane, că era atât de prins profesional în curentul fiecărei zile, în avalanşa ştirilor pe care le relata, încât avea tendinţa să desconsidere ştirile epocilor anterioare ca fiind doar istorie, şi deci neimportante pentru prezentul agitat. Felul acesta de a gândi făcea parte din riscurile meseriei, îl observase şi la alţii. Dar pentru tatăl său, ştirile vechi *nu* erau neînsemnate, şi nici nu aveau să fie vreodată.

Crawford făcea parte dintre ziariştii foarte bine informaţi. Despre raidul asupra Schweinfurt-ului aflase dintr-o carte intitulată *Joia neagră,* în care autorul, Martin Caitlin, compara atacul cu „luptele nemuritoare de la Gettysburg, St. Mihiel şi de pe Argona”. Crawford nu trebuia să uite că tatăl său făcea parte din această lungă odisee. Niciodată nu privise lucrurile din această perspectivă – până azi.

Îşi puse sacoul de la costum, făcu o scurtă inspecţie în oglindă, apoi, satisfăcut de felul cum arăta, coborî. Îşi luă la revedere de la Jessica şi Nicky şi, apropiindu-se de tatăl său, îi spuse liniştit:

— Ridică-te!

Angus se uită la el nedumerit, aşa că Sloane repetă:

— Ridică-te!

Împingând scaunul în spate, Angus se ridică încet şi, aşa cum i se întâmpla adesea, înţepeni instinctiv în poziţia rigidă a militarului. Crawford se apropie de tatăl său, îl îmbrăţişă şi îl sărută pe amândoi obrajii. Bătrânul arăta surprins şi tulburat:

— Ei, dar pentru ce toate astea?

Privindu-l drept în ochi, fiul său răspunse:

— Te iubesc, tâlhar bătrân!

De la uşă, pe picior de plecare, se întoarse şi privi înapoi. Pe faţa lui Angus înflorise un zâmbet serafic, ochii Jessicăi se umeziseră, iar Nicky radia.

Duo-ul ce supraveghea casa, Carlos şi Julio, rămaseră miraţi când îl văzură pe Crawford Sloane urcându-se în maşină mai devreme decât de obicei, amănunt pe care-l raportară imediat, în limbaj codificat, şefului lor Miguel. Între timp, Miguel părăsise sediul operaţiunilor de la Hackensack şi, însoţit de restul grupului într-o dubă Nissan echipată cu un telefon celular, tocmai traversa podul George Washington, care leagă New Jersey de New York.

Miguel nu se nelinişti de veste. În acelaşi limbaj codificat transmise că planurile stabilite anterior intrau din această clipă în vigoare, urmând ca lansarea operaţiunii să fie devansată la nevoie. Era încrezător în raţionamentul său şi ştia că ceea ce urmau ei să facă era total neaşteptat, ceva care va răsturna orice logică şi va stârni în curând întrebarea disperată – *De ce?*

10

Cam în acelaşi moment în care Crawford Sloane îşi părăsea casa din Larchmont pentru a merge la sediul Departamentului de ştiri al Canalului CBA, Harry Partridge deschidea ochii în propriul său apartament în Canada, la Port Credit, lângă Toronto. Dormise adânc şi, ca de obicei, îşi petrecu primele minute ale zilei întrebându-se unde se afla. Era o experienţă frecventă, deoarece, din pricina profesiei, era nevoit să se trezească în atât de multe locuri diferite.

Pe măsură ce gândurile începeau să i se ordoneze, diferitele puncte de reper familiare din dormitor i se impuneau atenţiei, şi ştia că Dacă se ridica din pat – ceea ce încă nu avea chef să facă – putea vedea prin, fereastra din faţă oglinda aparent nesfârşită a lacului Ontario.

Pentru Partridge, apartamentul era doar o bază, un loc de retragere şi, ţinând cont de natura nomadă a muncii sale,

un loc în care îşi petrecea numai perioade scurte de timp în fiecare an. Şi, deşi acesta era locul unde îşi depozita puţinele lucruri pe care le avea – haine, cărţi, fotografii şi o mână de suveniruri din alte timpuri şi alte locuri – apartamentul nu era înregistrat pe numele lui. O carte de vizită lângă butonul soneriei din holul de la intrarea în bloc, cu şase etaje mai jos, informa că locatarul oficial permanent al apartamentului este V. Williams (V. de la Vivien).

În fiecare lună, de oriunde s-ar fi aflat în lume, Partridge îi trimitea lui Vivien un cec pentru plata chiriei; în schimb, ea locuia aici şi se îngrijea de apartament, ştiind că era singurul

lui liman. Aranjamentul includea şi alte avantaje, spre exemplu relaţia sexuală ocazională, şi era satisfăcător pentru amândoi.

Vivien lucra ca asistentă la Spitalul Queensway, din apropiere. Acum o auzea foindu-se prin bucătărie, probabil făcea un ceai, pentru că ştia că asta îi plăcea lui să bea dimineaţa, şi curând i-l va aduce. Până atunci, îşi lăsă gândurile să se întoarcă la evenimentele din seara trecută, la călătoria sa amânată de la Dallas la Aeroportul Pearson International din Toronto.

Experienţa de la aeroportul din Dallas fusese una profesională, şi o abordase ca atare, din zbor. Asta era slujba sa, pentru care era foarte bine plătit de CBA. Şi totuşi, în seara precedentă şi, din nou, acum, dimineaţa, nu putea să nu se gândească la tragedia din spatele ştirii. După ultimele date pe care le auzise, mai mult de şaptezeci de persoane de la bordul avionului Muskegon Airlines îşi pierduseră viaţa, alţii erau răniţi grav, şi toţi cei şase oameni de la bordul avionului mai mic muriseră în timpul coliziunii din aer cu Airbus-ul. Ştia că astăzi multe familii şi mulţi prieteni şocaţi încercau, printre lacrimi, să facă faţă acestei pierderi neaşteptate.

Îşi aminti de câte ori îşi dorise să poată plânge şi el, să poată vărsa lacrimi alături de ceilalţi în toate dramele la care fusese martor în viaţa sa profesională. Dar nu fusese niciodată în stare, cu o singură excepţie... Harry alungă amintirea nedorită imediat ce-şi făcuse loc în mintea lui, şi

nu păstră decât imaginea momentului când îşi pusese pentru prima dată întrebări legate de neputinţa lui de a plânge.

La începutul carierei sale de reporter, Harry Partridge se afla în Marea Britanie, când a avut loc o tragedie în Wales. La Aberfan, un sat minier, o grămadă enormă de reziduuri de cărbune alunecase de pe un deal, îngropând sub ea o şcoală elementară. O sută şaisprezece copii muriseră atunci.

Partridge ajunsese la locul dezastrului imediat după aceea, tocmai când corpurile neînsufleţite erau trase de sub dărâmături: fiecare trup micuţ, patetic, acoperit cu noroiul acela negru, puturos, trebuia curăţat cu furtunul înainte de a fi transportat în altă parte pentru identificare.

În jurul lui Partridge, urmărind aceeaşi scenă, alţi reporteri, fotografi, ofiţeri de poliţie, simpli spectatori, plângeau în hohote. Partridge ar fi vrut să plângă şi el, dar nu putea.

Bolnav de ceea ce vedea, însă cu ochii uscaţi, şi-a făcut reportajul şi a plecat.

De atunci, mai fusese martor la nenumărate scene care stârneau lacrimi, dar nici atunci nu plânsese.

Era oare semnul vreunei deficienţe, al unei răceli interioare fundamentale? Odată îşi întrebase chiar şi o prietenă – doctor psihiatru – după o seară cu multă băutură şi după ce se culcaseră împreună. „Nu ai nimic, îi răspunsese ea, altfel nici nu ai fi capabil să-ţi pui o asemenea întrebare. Nu ai decât un mecanism defensiv care depersonalizează tot ceea ce simţi. Strângi în tine. Într-o bună zi, totul o să dea pe afară, şi atunci ai să plângi. Şi cum încă!”

Opinia profesională a partenerei sale de pat se dovedise corectă, şi, într-adevăr, într-o zi... Dar din nou evită să se gândească la asta şi alungă imaginea din mintea sa tocmai când Vivien intra în dormitor, aducând o tavă cu ceaiul de dimineaţă.

Vivien avea în jur de patruzeci şi cinci de ani, trăsături puternice, osoase, şi părul negru, acum brăzdat de fire albe. Deşi nu era frumoasă, nici măcar drăguţă, în înţelesul convenţional, era o fiinţă caldă, generoasă, dezinvoltă. Rămăsese văduvă înainte să o cunoască Partridge, iar căsătoria nu fusese reuşită – deşi ea nu vorbea prea des despre asta. Avea un singur copil, o fată care locuia la Vancouver şi care venea câteodată în vizită, dar niciodată când Vivien îl aştepta pe el.

Partridge ţinea la Vivien, dar nu era îndrăgostit de ea, şi o cunoştea de prea multă vreme ca să mai aibă vreo îndoială că nici n-o să fie vreodată. Bănuia că Vivien *era* îndrăgostită de el, şi l-ar fi iubit mai mult dacă el ar fi încurajat-o. Dar deocamdată accepta relaţia lor aşa cum era.

În timp ce el îşi sorbea ceaiul, Vivien îl cântărea din ochi, sesizând că silueta lui zveltă era chiar mai subţire decât de obicei; şi că, în ciuda zâmbetului încă tineresc, faţa trăda oboseală şi tensiune... Chica zburlită de păr blond, acum vizibil mai grizonant, avea nevoie de o tunsoare. Simţindu-i privirea scrutătoare, Partridge întrebă:

— Ei, care-i verdictul?

Vivien clătină din cap cu prefăcută disperare:

— Uită-te la tine cum arăţi! Eu te trimit de aici sănătos şi în formă. Două luni şi jumătate mai târziu, vii înapoi obosit, palid şi subnutrit.

— Ştiu, Viv. Din pricina vieţii pe care o duc: prea multă tensiune, ore de muncă îngrozitoare, mâncare proastă şi băutură multă.

Apoi, cu un zâmbet ştrengăresc:

— Aşa că, iată-mă, o epavă, ca de obicei! Ce poţi să faci cu mine?

— Întâi, răspunse ea cu un amestec de afecţiune şi hotă râre, am să-ţi servesc un mic dejun bun şi sănătos. Poţi să rămâi în pat, ţi-l aduc eu aici. La celelalte mese, ai să faci bine să mănânci alimente hrănitoare: peşte, pui, legume proaspete şi fructe. Imediat după micul dejun, am să-ţi tai părul. Mai târziu, te duc la saună şi la masaj, te-am programat deja.

Partridge se lăsă pe spate şi, cu mâinile la ceafă, oftă

mulţumit:

— Îmi place la nebunie!

— Mâine probabil că vrei să-ţi vezi vechii prieteni de la CBC. Asta faci de obicei. Dar pentru seară am luat bilete la un concert Mozart. La Sala Roy Thomson din Toronto. Ai să te „clăteşti” şi tu puţin, ştiu că-ţi place. În rest, poţi să te odihneşti, sau să faci ce vrei. Poate printre altele ai să vrei să facem şi dragoste. Ai încercat aseară, dar erai prea obosit şi ai adormit.

Preţ de o clipă, Partridge simţi mai multă recunoştinţă faţă de Vivien decât simţise vreodată. Era o femeie temeinică, un adevărat refugiu pentru el. Cu o seară înainte, când ajunsese în sfârşit la Toronto, o găsise aşteptându-l răbdătoare la aeroport, apoi îl adusese acasă. O întrebă recunoscător:

— Nu trebuie să te duci la serviciu?

— Mai aveam câteva zile de concediu. Am aranjat să le iau începând de azi. Una din celelalte asistente o să-mi ţină locul.

— Viv, eşti o minune!

După ce Vivien îl lăsă singur şi Partridge o auzi trebăluind în bucătărie, pregătind micul dejun, gândurile lui se întoarseră la seara precedentă. Şi la telefonul acela de felicitare de la Crawford Sloane – îl chemaseră prin difuzor la unul din telefoanele terminalului. Crawf avea o voce uşor stânjenită, cum se întâmpla de multe ori când vorbea cu el.

Harry simţea adesea nevoia să-i spună: „Ascultă, Crawf, dacă crezi că îţi port ranchiună – pentru Jessica sau postul tău, sau *orice altceva* – te înşeli! Nu te învinovăţesc, şi n-am făcut-o niciodată”. Dar ştia că genul ăsta de remarcă nu ar fi făcut decât să tensioneze şi mai mult relaţiile dintre ei şi, oricum, probabil că Sloane nici nu l-ar crede.

În Vietnam, Partridge înţelesese foarte bine că Sloane făcea doar călătorii scurte, în aşa fel încât să poată fi cât mai mult în preajma Saigonului şi să apară în ediţiile de ştiri de la CBA cât mai des cu putinţă. Dar nu-i păsase atunci, cum nu-i păsa nici acum. El avea propriile sale priorităţi. Una dintre ele putea fi numită chiar o patimă, un nărav, pasiunea pentru priveliştile şi mirosurile războiului.

Războiul... nebunia sângeroasă a bătăliilor... tunetul şi

flăcările artileriei mari, fluieratul strident şi bubuitul înspăimântător al bombelor care cad... răpăiala gravă a armelor automate când nu ştiai cine trage în cine sau din ce direcţie... frisonul aproape senzual pe care îl ai când eşti atacat, în ciuda fricii care te face să tremuri... toate astea îl fascinau pe Partridge, îi puneau adrenalina în mişcare... îi dădeau viaţă...

Sentimentul acesta, pe care şi-l descoperise pentru prima oară în ’Nam, întâia sa experienţă de război, nu-l mai părăsise de atunci. Nu o dată îşi spusese: *„Fii sincer cu tine – îţi place!”.* Şi singur recunoscuse: *„Da, îmi place, tâmpit ce sunt!”.* Tâmpit sau nu, nu protestase niciodată când fusese trimis de CBA să facă reportaje de război. Partridge ştia că printre colegi i se spunea „bang-bang”, numele uşor dispreţuitor ce se dă unui corespondent care are pasiunea războaielor – un nărav mai rău, se spunea adesea, decât heroina sau cocaina, şi cu un sfârşit aproape la fel de previzibil.

Dar la sediul CBA se mai ştia – şi asta conta – cel mai mult – că, la ştirile de genul acesta, Partridge era cel mai bun.

De aceea nu fusese tulburat prea tare când Sloane câştigase postul de crainic. Ca orice corespondent, şi Partridge avusese cândva ambiţia de a obţine postul acesta „de vârf, dar, la vremea la care Sloane i-a luat-o înainte, ajunsese să se simtă atât de bine cu ceea ce făcea, încât nu a mai contat.

În mod ciudat, totuşi, chestiunea postului de crainic fusese abordată din nou, recent, şi cu totul neaşteptat. Cu două săptămâni înainte, în timpul unei conversaţii care – îl avertizase Chuck Insen – trebuia să rămână „un subiect delicat şi confidenţial”, producătorul executiv îi destăinuise că Telejurnalul de seară ar putea suferi curând unele modificări majore.

— Dacă se eliberează postul, te-ar interesa să vii de pe teren şi să fii crainic? Ştii că eşti foarte bun la asta!

Partridge fusese atât de surprins, încât nu ştiuse ce să răspundă. Insen continuase:

— Nu trebuie să-mi dai un răspuns acum. Vreau doar să te gândeşti la asta, în cazul în care te voi întreba oficial mai

târziu.

Ulterior, prin relaţiile pe care le avea, aflase de conflictul dintre Chuck Insen şi Crawford Sloane. Dar, chiar dacă Insen ar fi câştigat această luptă între personalităţi, ceea ce părea foarte puţin probabil, Partridge se îndoia că îşi dorea cu adevărat un post permanent de crainic, sau că ar fi fost în stare să-l suporte. Mai ales că în atâtea zone ale lumii, îşi aminti el cu autoironie, sunetul armelor putea fi încă auzit şi urmat.

Inevitabil, ca întotdeauna când se gândea la Sloane la modul personal, intervenea amintirea Jessicăi, deşi acum nu mai era decât atât, o amintire: nu mai exista nimic între ei, cu excepţia unor contacte întâmplătoare, şi nici măcar în societate nu se întâlneau decât rar – o dată sau de două ori pe an, dacă şi atât. Partridge nu-l acuzase niciodată pe Sloane de pierderea Jessicăi, deoarece înţelesese că de vină fusese propria sa judecată prostească: când ar fi putut să se căsătorească cu ea, nu o făcuse, lăsându-l pe Sloane să i-o ia înainte şi să se dovedească mai înţelept, cu un simţ al valorilor şi al priorităţilor mai bun decât al lui.

Vivien reapăru în uşa dormitorului, aducând micul dejun în tranşe. Era, aşa cum promisese, un meniu sănătos: suc de portocale proaspăt, *porridge* – terci de ovăz cu zahăr şi lapte – urmat de omletă pe pâine de grâu, o cafea tare, neagră, din boabe proaspăt râşnite, şi, în sfârşit, pâine cu miere de Alberta.

Mierea îl înduioşă în mod special pe Partridge, pentru că îi amintea, aşa cum, de Altfel, intenţionase Vivien, de provincia sa natală, unde îşi începuse cariera jurnalistică la postul local de radio. Îşi aminti că îi povestise lui Vivien cum lucrase la ceea ce era poreclit un post 20/20 – *rock* ’n’ *roll*-ul, principalul ingredient al programului, era întrerupt la fiecare douăzeci de minute de câteva titluri de ştiri aruncate direct de pe telexul AP-ului. Un Harry Partridge mult mai tânăr era cel care ţipa ştirile pe post. Se trezi zâmbind amintirii, totul se întâmplase cu atât de mult timp în urmă!

După micul dejun, învârtindu-se prin apartament în pijama şi desculţ, observă:

— Casa asta începe să arate jalnic. Are nevoie de o altă

zugrăveală şi de nişte mobilă nouă.

— Ştiu, răspunse Vivien, l-am tot bătut la cap pe proprietar în legătură cu văruitul. Dar zice că apartamentului ăstuia nu i-a venit încă rândul la cheltuieli.

— Să-l ia dracu'! Fă-o fără el! Tu caută nişte zugravi şi comandă tot ce e nevoie; o să-ţi las eu bani înainte de a pleca.

— Întotdeauna ai fost generos cu banii. Spune-mi, mai funcţionează încă aranjamentul ăla minunat prin care nu trebuie să plăteşti impozite?

— Bineînţeles, spuse el cu un zâmbet larg.

— Nicăieri?

— Nicăieri, şi este perfect legal şi cinstit. Nu completez niciun formular de impozitare, pentru că nu sunt obligat să o fac. Mă scuteşte de o groază de timp şi bani.

— Niciodată nu am înţeles cum de reuşeşti.

— Nu mă deranjează să-ţi spun, deşi. În mod normal, nu vorbesc despre asta, fiindcă cei care trebuie să plătească impozite au tendinţa să devină invidioşi: nenorocirea e întotdeauna mai plăcută când ai tovarăşi la ea.

Factorul esenţial, începu el să explice, era cetăţenia sa canadiană, faptul că deţinea un paşaport canadian, dar lucra peste hotare.

— Ceea ce mulţi oameni nu înţeleg este că Statele Unite sunt singura ţară mare din lume care impune cetăţenilor săi impozite indiferent unde locuiesc. Chiar atunci când cetăţenii americani au domiciliul în altă ţară, tot sunt taxaţi de Unchiul Sam. Canada nu procedează aşa. Cetăţenii canadieni care pleacă din ţară nu sunt supuşi impozitelor canadiene, şi dacă fiscul este convins că eşti plecat, nu se mai interesează de tine. La fel se întâmplă şi în Marea Britanie. Concret, CBA-ul îmi varsă salariul, în fiecare lună, într-un cont al meu la Banca Chase-Manhattan. De acolo, eu virez banii în alte bănci, din alte ţări – Bahamas, Singapore, Insulele din Canalul Mânecii, unde banii sunt depuşi cu dobândă şi scutiţi de taxe.

— Dar cum rămâne cu impozitele din ţările unde te duci, unde lucrezi?

— În calitate de corespondent de televiziune, nu stau niciodată într-un loc suficient timp ca să fiu supus

impozitelor. Asta include şi S.U.A. Cu condiţia să nu stau acolo mai mult de 120 de zile pe an, şi poţi fi sigură că nu stau niciodată atât de mult! Cât despre Canada, nu am un domiciliu stabil aici, nici măcar ăsta. Apartamentul este în întregime al tău, Vivien, după cum ştii. Lucrul cel mai important este să nu trişezi. Evaziunea fiscală nu este numai o ilegalitate, este o prostie şi un risc inutil. Evitarea taxelor este cu totul altceva... Stai un pic! Să-ţi arăt ceva.

Partridge îşi scoase portofelul, din care extrase o tăietură dintr-un ziar vechi.

— Asta e dintr-o decizie din 1934 a Judecătorului Mână înţeleaptă, unul dintre cei mai mari jurişti ai Americii, care a fost folosită de alţi judecători de mai multe ori de atunci, începu să citească cu voce tare: „*Oricine poate aranja lucrurile de aşa natură încât impozitele sale să fie cât mai mici cu putinţă; nimeni nu are obligaţia să aleagă o formulă care să pună cât mai mulţi bani în buzunarele Trezoreriei; nu există nici măcar datoria patriotică de a plăti impozite cât mai mari cu putinţă”.*

— Acum înţeleg de ce te invidiază lumea. Mai sunt şi alţii la Televiziune care fac la fel?

— Nici nu bănuieşti cât de mulţi. Avantajele scutirii de impozit sunt motivul pentru care canadienilor le place să lucreze pentru canalele americane.

Mai existau şi alte motive, pe care Partridge nu le menţionă, cum ar fi salarizarea mult mai substanţială, şi, chiar şi mai important, prestigiul care vine odată cu un asemenea post în „liga superioară”, sentimentul de a fi în centrul dramatic al evenimentelor mondiale.

Iar din punctul lor de vedere, canalele americane erau încântate să angajeze corespondenţi canadieni, care veneau gata instruiţi de la CBC sau CTV. Mai ales de când descoperiseră că accentul canadian este agreat de publicul american – unul dintre motivele succesului şi popularităţii multor figuri noi la televiziune – Peter Jennings, Robert McNeil, Morley Safer, Allen Pizzey, Barrie-Dunsmore, Peter Kent, John Blackstone, Hilary Bowker, Harry Partridge şi alţii...

Continuând să se învârtă prin apartament, Harry văzu pe bufet biletele pentru concertul Mozart de a doua zi. Ştia că

îi va face multă plăcere şi simţi un nou val de recunoştinţă pentru Vivien, care îi ţinea minte atât de bine gusturile. Şi era mulţumit şi de cele trei săptămâni de vacantă – de odihnitoare lenevie – care îl aşteptau – aşa credea el.

11

Jessica avea obiceiul să meargă la cumpărături în fiecare joi dimineaţa, iar în această zi de joi nu avea nicio intenţie să-şi schimbe programul. Angus se oferi să o însoţească, iar Nicholas, care stătea acasă pentru că avea o zi de vacanţă, o rugă să-l ia şi pe el, ca să fie împreună cu bunicul. Jessica îl chestionă, nehotărâtă:

— Nu ai de repetat la pian?

— Ba da, mămico, dar pot să fac asta mai târziu, am timp destul.

Ştiind că Nicky era conştiincios în general şi repeta în fiecare zi, Câteodată chiar şase ore, Jessica se lăsă convinsă.

Cei trei se urcară în Volvo-ul Jessicăi şi părăsiră casa din Park Avenue la 11 fără ceva, o oră şi jumătate în urma lui Crawford. Era o zi minunată, cu un soare cald luminând culorile bogate de toamnă din copacii de pe Long Island Sound.

Femeia de serviciu a familiei Sloane, Florence, era în casă în momentul plecării lor şi, uitându-se pe fereastră, îi urmări pe cei trei îndepărtându-se. Dar, odată cu ei, văzu şi maşina parcată pe o stradă laterală, care, ca la un semnal, demară şi porni în urma Volvo-ului. Numai că în momentul respectiv nu acordă nicio atenţie amănuntului.

Prima oprire a Jessicăi era, ca de obicei, la supermarketul „Grand Union” de pe Chatsworth Avenue; lăsă maşina în uriaşa parcare a magazinului şi intră, însoţită de Angus şi Nicky.

Cei doi columbieni, Julio şi Carlos, care urmăriseră maşina la o distanţă discretă, rămaseră în Chevroletul Celebrity, de unde le supraveghează mişcările. Carlos raportase deja plecarea de acasă a celor trei, iar acum

dădu încă un telefon ca să anunţe că „cele trei pachete sunt în recipientul numărul unu”.

De data aceasta, la volan era Julio; nu intră în parcare, ci rămase afară pentru a urmări totul de pe trotuarul din faţă. Conformându-se instrucţiunilor date de Miguel mai devreme.

Carlos coborî din maşină şi se duse să se posteze lângă intrarea în magazin. Spre deosebire de alte zile, când fusese îmbrăcat lejer, astăzi purta un costum maro, îngrijit, şi cravată.

După ce Carlos ajunse la locul stabilit, Julio plecă cu Chevroletul spre ascunzătoarea sigură din Hackensack, pentru a preîntâmpina riscul ca maşina să fi fost observată.

Când răspundea la primul dintre cele două mesaje telefonice, Miguel se afla deja în duba Nissan, parcată lângă staţia Larchmont a Liniilor Ferate New Haven. Duba nu bătea la ochi, parcată cum era printre multe alte maşini lăsate de navetiştii spre New York. Împreună cu Miguel se mai aflau Luis, Rafael şi Baudelio, dar niciunul nu putea fi observat de afară, din pricina foliilor subţiri, întunecate, de plastic ce acopereau geamurile laterale şi din spate. Datorită talentelor sale de şofer, lui Luis i se încredinţase locul de la volan.

Auzind mesajul că trei persoane părăsiseră casa Sloane, Rafael exclamă:

— *¡Ay!* Asta înseamnă că e şi *viejo* cu ei. O să ne-ncurce!

— Atunci o să-l lichidăm pe bătrânu’. Un glonţ şi se face treaba, spuse Luis, arătând spre umflătura din haina sa de antilopă.

Miguel îl repezi:

— Ai să faci aşa cum ţi se ordonă, şi nimic altceva fără ordinul meu!

Era conştient că Rafael şi Luis erau într-o stare de agresivitate permanentă, ca două focuri arzând mocnit, dar gata oricând să izbucnească în flăcări furioase. Rafael, un bărbat foarte solid, fusese boxer profesionist şi chipul său purta urmele vizibile ale luptelor trecute. Luis fusese în armata Columbiană – o şcoală aspră, dură. Cine ştie, poate că va veni şi vremea când firea belicoasă a celor doi va fi de folos, dar, deocamdată, ea trebuia stăvilită.

De altfel, Miguel începuse deja să cântărească în minte complicaţia ivită odată cu prezenţa celei de-a treia persoane. Planul lor definitivat demult nu îi includea decât pe femeia lui Sloane şi pe copil. De la bun început, ei, şi nu Crawford Sloane, fuseseră ţinta celor de la Sendero Luminoso şi ai Cartelului de la Medellín. Cei doi urmau să fie răpiţi şi ţinuţi ca ostatici în schimbul unei răscumpărări încă nespecificate.

Dar acum se punea întrebarea: cu bătrânul ce să facă? Să-l omoare, aşa cum sugerase Luis, ar fi simplu, dar asta ar crea alte probleme. Miguel nu se hotărâse încă şi nu urma probabil s-o facă decât în momentul decisiv, ce se apropia cu repeziciune.

Avuseseră şi noroc, totuşi; cel puţin femeia şi copilul erau acum împreună. După săptămâni de urmărire aflaseră că femeia îşi făcea întotdeauna cumpărăturile joia dimineaţa. Miguel mai ştiuse şi că Nicky era în vacanţă în acea zi, deoarece Carlos, dându-se drept un părinte, căpătase informaţia de la şcoala din Chatsworth Avenue pe care o frecventa băiatul. Ceea ce mai rămăsese de făcut era să coreleze acţiunile de răpire a celor doi. Acum, însă, fără s-o ştie, femeia şi copilul le rezolvaseră problema plecând împreună.

Când sosi şi cel de-al doilea mesaj de la Carlos, cu informaţia că cei trei se aflau în magazin, Miguel îi făcu un semn lui Luis şi îi spuse:

— E-n ordine. Dă-i drumu'!

Luis ambală motorul. Prima oprire, la numai şase străzi distanţă – parcarea supermarketului. În timp ce rulau pe stradă, Miguel se întoarse să-i arunce o privire lui Baudelio, singurul american din grup, care continua să-l îngrijoreze profund.

Baudelio – ca şi în cazul celorlalţi, numele îi fusese ales de alţii, era un alias – trecuse de cincizeci de ani, dar arăta ca de şaptezeci. Slăbănog, cu o bărbie lungă, piele măslinie, cu aspect bolnăvicios şi o mustaţă cenuşie, căzută la colţuri, pe care n-o îngrijea niciodată, arăta ca o fantomă ambulantă. Pe vremuri, fusese doctor anestezist la Boston, şi mare beţiv. Când a ajuns pe drumuri, era tot beţiv, în schimb nu mai era doctor, cel puţin nu oficial. Cu zece ani

în urmă îi fusese retras irevocabil dreptul de a practica medicina, după ce, beat fiind, omorâse cu o supradoză de anestezice un pacient aflat pe masa de operaţie. Mai existaseră şi alte incidente înainte, şi colegii îl acoperiseră, dar de data aceasta beţia lui costase viaţa unui pacient şi nu mai putea fi ignorată.

Pentru el nu mai exista niciun viitor în America, nici familie şi nici copii. Chiar şi soţia îl părăsise cu mai mulţi ani în urmă. De câteva ori vizitase Columbia şi, pentru că simţea nevoia să schimbe locul, decisese să se stabilească acolo. După un timp descoperise că putea să-şi folosească talentele medicale, de altfel remarcabile, în scopuri necurate, adesea chiar criminale, fără să trezească prea multe întrebări. Nu se afla în poziţia să emită prea multe pretenţii, aşa că accepta ce i se oferea. Iar între două „mici afaceri” reuşea, cu ajutorul revistelor medicale, să rămână la curent cu toate noutăţile specialităţii lui. Pentru toate aceste „calităţi” fusese ales de Cartelul de la Medellín, pentru care mai lucrase şi altă dată, să participe la această operaţiune.

Lui Miguel i se furnizaseră toate aceste detalii mult înainte de începerea misiunii, cu specificarea că, odată începută treaba, Baudelio nu trebuia să mai aibă acces la alcool. Pentru a impune prohibiţia, fostul doctor trebuia să ia Antabuse, câte o pastilă pe zi. Oricui încerca să bea ceva după o pastilă de Antabuse i se făcea îngrozitor de rău, şi Baudelio ştia foarte bine acest lucru. O practică frecventă printre alcoolici era să scuipe pastila atunci când voiau să-şi fure singuri căciula, aşa că Miguel fusese prevenit să stea lângă el şi să se asigure că Baudelio înghiţea pastila. Miguel urma ordinele întocmai, dar nu era prea încântat, pentru că în timpul scurt pe care îl avea la dispoziţie era încărcat cu o mulţime de responsabilităţi; să facă pe sora de caritate era exact ce-i mai lipsea! În plus, din cauza viciului lui Baudelio, ar fi fost inconştienţă curată să-i încredinţeze o armă, ceea ce însemna că era singurul om neînarmat din grup.

Acum, aruncându-i o privire scrutătoare, Miguel îl întrebă:

— Eşti gata? Ştii ce ai de făcut?

Fostul doctor dădu din cap. Ca într-o străfulgerare, îi

reveni o urmă din mândria pierdută şi, privindu-l pe Miguel drept în ochi, răspunse:

— Ştiu exact ce este necesar. Când soseşte momentul să acţionăm, poţi să te bazezi pe mine şi să te concentrezi la ce ai tu de făcut.

Deşi nu pe de-a-ntregul liniştit, Miguel îşi întoarse faţa de la el. Drept înaintea lor apăruse acum parcarea magazinului „Grand Union”.

Carlos văzu duba apropiindu-se. Parcarea nu era foarte aglomerată şi Nissan-ul se strecură pe un spaţiu, din fericire, liber, lângă Volvo-ul Jessicăi. Observând manevra, Carlos intră în magazin.

Arătând spre căruciorul parţial umplut de cumpărături, Jessica îl încurajă pe Angus:

— Dacă vezi ceva care îţi place, aruncă aici înăuntru.

Nicky interveni:

— Lui bunicu’ îi place caviarul.

— Da, trebuia să-mi fi amintit, răspunse Jessica. Hai să luăm.

Îndreptându-se spre raionul „Delicatese”, descoperiră o ofertă deosebit de bogată de caviar. Inspectând preţurile, Angus mormăi:

— E groaznic de scump!

Jessica îi răspunse în şoaptă:

— Ai cea mai vagă idee cât câştigă fiul tău?

Bătrânul zâmbi şi coborî şi el vocea:

— De fapt, am citit undeva că aproape trei milioane pe an.

— Bine spus, aproape, râse Jessica. Întotdeauna se simţea bine în compania lui Angus. Hai să cheltuim o parte din ei!

Arătă spre un borcan de 250 de grame de caviar de morun, încuiat într-o vitrină frigorifică, care afişa preţul de 199, 95 dolari.

— O să gustăm din ăsta la un martini diseară, înaintea cinei.

În acel moment, Jessica observă un tânăr subţirel şi bine îmbrăcat, oprind o cumpărătoare din apropiere. Părea să o întrebe ceva. Femeia scutură din cap. Apoi tânărul se apropie de altă femeie, aparent cu aceeaşi întrebare şi

obţinând acelaşi răspuns negativ. Oarecum curioasă, Jessica îl urmări pe tânăr în timp ce se apropia de ea.

— Mă scuzaţi, doamnă, spuse Carlos, încerc să găsesc pe cineva.

Fusese conştient de prezenţa Jessicăi tot timpul, dar evitase în mod deliberat să o abordeze pe ea prima, şi oprise alte femei în văzul ei.

Jessica sesiză accentul uşor spaniol, dar la New York nu era ceva neobişnuit. şi mai observă că tânărul avea ochi reci, nemiloşi, dar asta nu era problema ei. Nu spuse decât:

— Da?

— Pe doamna Crawford Sloane.

Jessica tresări surprinsă:

— Eu sunt doamna Sloane.

— Doamnă, îmi pare rău, am veşti proaste. Expresia de pe faţa lui Carlos era serioasă şi îngrijorată, îşi juca rolul bine. Soţul dumneavoastră a avut un accident, e rănit grav. Salvarea l-a dus la Spitalul Doctorilor, iar pe mine m-au trimis să vă găsesc şi să vă duc acolo. Femeia dumneavoastră de serviciu mi-a spus unde vă pot găsi.

Jessica păli şi scoase un icnet strangulat. Instinctiv, mâna i se ridică la gât. Nicholas, care prinsese ultimele cuvinte, arăta năucit.

Deşi şocat în egală măsură, Angus fu primul care îşi reveni şi intră în acţiune. Arătă spre căruciorul plin:

— Jessie, lasă toate astea aici. Hai să mergem!

— E tata, nu-i aşa? întrebă Nicky.

— Mi-e teamă că da, spuse Carlos cu gravitate.

Jessica îl luă pe Nicky pe după umeri:

— Da, dragul meu. Mergem la el acum.

— Vă rog, veniţi cu mine, doamnă Sloane, spuse Carlos.

Jessica şi Nicky, ameţiţi încă în urma veştii zguduitoare, îl însoţiră repede pe tânărul în costum maro spre ieşirea din magazin. Pe Angus, care venea în urmă, ceva îl deranja, deşi nu-şi dădea seama prea bine ce anume.

O dată ajunşi în parcare, Carlos o luă înaintea celorlalţi, îndreptându-se către duba Nissan. Amândouă uşile de pe aceeaşi parte cu Volvo-ul erau deschise. Carlos văzu că maşina avea motorul pornit, iar la volan era Luis. O umbră neclară în spate trebuia să fie Baudelio; Rafael şi Miguel

erau ascunşi privirii.

Când ajunseră în dreptul Nissan-ului, Carlos spuse:

— O să mergem cu maşina asta, doamnă. Este mai…

— Nu, nu! Neliniştită şi tensionată, Jessica scotocea cu un gest nervos în geantă după cheile de la maşină. O să iau maşina mea. Ştiu unde este Spitalul...

Dintr-o mişcare, Carlos se poziţionă între Jessica şi Volvo-ul ei. Apucându-i braţul, spuse repede:

— Doamnă, am prefera…

Jessica încercă să-şi elibereze mâna, dar Carlos o apucă mai strâns şi o împinse înainte. Ea se smuci surprinsă şi indignată:

— Termină! Ce înseamnă asta?

Pentru prima dată începea să gândească dincolo de impactul veştilor îngrozitoare pe care le primise.

La câţiva paşi în urma ei, Angus realiză ce îl deranjase mai devreme. Când erau în magazin, ciudatul tânăr spusese „F. Rănit grav. Salvarea l-a dus la Spitalul Doctorilor”.

Dar Spitalul Doctorilor nu primea urgenţe. Angus ştia amănuntul pentru că timp de câteva luni, cu un an în urmă, vizitase un fost camarad din Forţele Aeriene, internat acolo, şi ajunsese să cunoască spitalul destul de bine. Spitalul Doctorilor era mare şi celebru; se găsea în apropiere de Casa Gracie, reşedinţa primarului, şi paralel cu drumul pe care mergea Crawford la serviciu. *Dar toate urgenţele erau trimise la Spitalul New York, la câteva străzi mai jos...* orice şofer de salvare ştia asta.

Deci tânărul minţise! Toată povestea din magazin era o cacealma! Şi nici ce se întâmpla aici nu era în ordine. Doi bărbaţi, care lui Angus nu-i inspirau nimic bun, apăruseră deodată din spatele dubei. Unul dintre ei, genul de bătăuş uriaş, se alăturase tânărului în costum; încercau să o urce pe Jessica în dubă cu forţa! Nicholas, puţin în spatele lui, nu era încă implicat în învălmăşeala asta. Angus strigă alarmat:

— Jessica, nu te duce! Nicky, fugi! Adu...

N-apucă să termine propoziţia. Patul unui pistol îl izbi cu putere în cap. Nu mai simţi decât o explozie de durere, lumea se învârti în jurul lui şi Angus căzu la pământ

inconştient. Luis fusese acela care sărise din spatele volanului, înconjurase duba şi îl atacase pe Angus pe la spate; aproape din aceeaşi mişcare, fără să se oprească, îl prinse şi pe Nicky.

Jessica începu să ţipe şi să strige disperată:

— Ajutor! Vă rog, oameni buni... ajutor!

Masivul Rafael, care i se alăturase lui Carlos în imobilizarea Jessicăi, îi astupă acesteia gura cu o mână uriaşă, iar cu cealaltă o împinse din spate aruncând-o în dubă. Apoi sări şi el înăuntru şi continuă să o ţină, în timp ce ea se zbătea şi încerca să strige, uitându-se disperată la el. Rafael se răsti la Baudelio:

— *Apurate!*[10]

Fostul doctor, care stătea cu o trusă medicală deschisă pe scaunul de lângă el, scoase un tampon pe care îl muiase în cloroform cu câteva secunde mai devreme. Aplică repede tamponul pe nasul şi gura Jessicăi, ţinându-l acolo un timp. Aproape instantaneu, ochii ei începură să se închidă, mişcările să devină mai lente şi curând corpul ei inert alunecă încet la podea. Baudelio scoase un oftat de satisfacţie, deşi ştia că efectul cloroformului nu va dura mai mult de cinci minute.

Între timp fusese târât înăuntru şi Nicholas, care se zbătea violent, iar Carlos fu nevoit să-l ţină până când Baudelio îi aplică acelaşi tratament.

Continuând să lucreze febril, ex-doctorul tăie mâneca de la rochia Jessicăi şi îi injectă intramuscular în braţ conţinutul unei seringi cu Midazolam, un sedativ puternic, care asigura starea de inconştienţă pentru cel puţin *o* oră. Apoi îi făcu o injecţie similară băiatului, cu acelaşi sedativ.

În acest timp, Miguel târâse trupul inconştient al lui Angus în interiorul dubei. Eliberat de sarcina de a o potoli pe Jessica, Rafael scoase un pistol automat Browning şi, armându-l, se rugă de Miguel:

— Lasă-mă să-l termin!

— Nu, nu aici.

Întreaga operaţiune de capturare a femeii şi a copilului se desfăşurase cu o viteză incredibilă; nu trecuse niciun

---

10 Grăbeşte-te! (Sp.).

minut de când încercaseră să îi convingă să intre în dubă. şi, spre surprinderea lui Miguel, nimeni nu părea să fi observat răpirea. O explicaţie era aceea că se aflaseră ascunşi între cele două maşini; şi, din fericire, nu se ivise niciun trecător prin preajmă. Miguel, Carlos, Rafael şi Luis veniseră înarmaţi cu toţii, fără a mai pune la socoteală mitraliera Beretta, adusă pentru cazul în care ar fi trebuit să tragă în dreapta şi în stânga pentru a scăpa din parcare. După cum stăteau însă lucrurile, nu era nevoie să lupte şi aveau un avans considerabil asupra unei eventuale urmăriri. Dar dacă l-ar fi lăsat pe bătrân în urmă – rana din capul lui sângera abundent, iar sângele se scurgea pe asfalt – imediat s-ar fi dat alarma. Fără să mai piardă timpul, Miguel ordonă:

— Ajutaţi-mă să-l pun înăuntru!

În câteva secunde, Angus era vârât ca un colet în dubă. Numai că, după ce se urcă în maşină şi el şi trase uşa, Miguel văzu că greşise crezând că nu existau niciun fel de martori. O femeie în vârstă, cu părul alb şi sprijinită într-un baston, îi urmărea dintre două maşini, la numai zece metri distanţă. Păreasurprinsă şi nesigură, în timp ce Luis începu să pună Nissan-ul în mişcare, dădu şi Rafael cu ochii de ea; dintr-o mişcare rapidă, scoase Beretta, îl ridică spre geamul din spate şi ochi.

— Nu! strigă Miguel.

Nu pentru că îi păsa de femeie, dar existau încă şanse să părăsească toţi parcarea fără să alerteze pe cineva. Împingându-l pe Rafael din fereastră, se aplecă şi strigă cu o voce voioasă:

— Nu vă fie teamă! Nu e nimic. Doar o scenă din filmul pe care îl turnăm.

Văzu cum neliniştea de pe faţa bătrânei se transformă încet în uşurare, chiar în zâmbet; părăsiră parcarea şi, în scurt timp, Larchmontul. Luis conducea cu îndemânare, fără să piardă timpul, şi, în cinci minute, se aflau deja pe Interstate 95, îndreptându-se repede spre sud.

Fusese un timp când Priscilla Rhea era considerată ca una dintre cele mai ascuţite minţi din Larchmont. Profesoară la vremea ei, îndopase câteva generaţii de tineri din acest orăşel cu elementele de bază ale rădăcinii pătrate şi ale ecuaţiilor, învăţându-i totodată cum să descopere valorile algebrice ale lui X şi Y, dar o făcuse într-un fel încât toţi credeau că vorbeşte mai degrabă de descoperirea Sfântului Graal. Şi tot Priscilla îi învăţase să aibă simţul responsabilităţii civice şi să nu se eschiveze de la îndatoririle evidente.

Dar toate acestea se întâmplaseră înaintea pensionării, cu vreo cincisprezece ani în urmă, şi înainte ca vârsta să-i îngreuieze trupul şi să-i încetinească mintea. Astăzi, cu părul alb şi slăbită, se mişca încet, cu ajutorul unui baston, iar în ce priveşte procesele ei mentale, ea singură şi le descria dezgustată ca fiind „precum mersul la deal al unui măgar pe trei picioare”.

Totuşi, acum Priscilla începu să-şi pună la lucru mintea, trecând de la o idee la alta, cât de repede îi permitea vârsta.

Ce văzuse? Văzuse cum două persoane – o femeie şi un copil – erau urcaţi, aparent împotriva voinţei lor, în ceea ce arăta ca un mic autobuz. Era sigură că se zbătuseră şi se împotriviseră şi i se păruse chiar că femeia ţipase, dar de asta nu era sigură, dat fiind că auzul îi slăbise considerabil, odată cu tot restul. Apoi, o altă persoană, un bărbat care părea rănit şi inconştient, fusese urcat în acelaşi mic autobuz, înainte ca vehiculul să o ia din loc.

Îngrijorarea ei firească fusese pe moment alungată de explicaţia aruncată în pripă, cum că totul era doar parte a unui spectacol filmat. Nimic neobişnuit. În zilele astea găseai echipe de film şi televiziune peste tot, înregistrându-şi reportajele în cadru natural şi luând oamenilor interviuri chiar acolo, pe stradă.

Dar mai târziu, după ce micul autobuz se îndepărtase, Priscilla se uită în jurul ei, căutând din ochi camerele de luat vederi şi echipele care ar fi trebuit să fie prezente ca să înregistreze totul, dar nu văzu pe nimeni. Şi firesc, îşi spuse că, dacă ar fi existat într-adevăr o echipă de filmare, n-ar fi

putut să dispară atât de repede.

Totul căpătă în mintea Priscillei amploarea unei preocupări de care chiar nu avea nevoie, parţial şi pentru că ştia că totul putea fi o încâlceală în gândirea ei, aşa cum se întâmplase destul de des în ultimul timp. Cel mai rezonabil lucru ar fi să intre în supermarketul „Grand Union”, să cumpere ce avea de cumpărat şi să-şi vadă de treabă. Dar se lovi de convingerea ei de o viaţă, pe care o împărtăşise atâtor generaţii de elevi, că nimeni nu trebuie să se eschiveze de la o datorie, şi nu o putea face nici acum, în ciuda vârstei. Măcar dacă ar fi fost cineva prin preajmă, căruia să-i poată cere un sfat! în acel moment, dorinţa i se îndeplini şi o văzu pe Erica McLean, una din fostele ei eleve, care se îndrepta şi ea spre supermarket.

Erica, acum femeie în toată firea, mamă la rândul ei, se cam grăbea, dar se opri totuşi s-o întrebe pe fosta ei profesoară:

— Ce mai faceţi, domnişoară Rhea? (Niciunul dintre foştii elevi ai domnişoarei Rhea n-ar fi îndrăznit vreodată să i se adreseze pe numele mic).

— Puţin nedumerită, draga mea, răspunse Priscilla.

— De ce, domnişoară Rhea?

— Am văzut ceva... Dar nu sunt sigură ce. Aş vrea să ştiu ce părere ai tu.

Şi începu să descrie scena, care era încă deosebit de clară în mintea ei.

— Şi sunteţi sigură că nu exista nicio echipă de filmare?

— N-am văzut niciuna. Tu ai văzut ceva, când ai intrat în parcare?

— Nu.

Erica McLean oftă în sinea ei, convinsă fiind că bătrâna ei profesoară suferea de un fel de halucinaţie, şi blestemând ghinionul care făcuse ca tocmai ea să treacă pe acolo şi să fie implicată în povestea asta. Dar, ce să-i faci, nu putea să o lase baltă pe draga de Priscilla Rhea, pentru care nutrise întotdeauna o reală afecţiune, aşa că trebuia să lase deoparte graba şi să facă tot posibilul să o ajute.

— Unde s-au întâmplat toate astea?

— Acolo.

Priscilla arătă cu degetul spre spaţiul de parcare de lângă

Volvo-ul Jessicăi. Se îndreptară împreună spre maşină.

— Aici, spuse Priscilla. Chiar aici s-a întâmplat.

Erica se uită în jurul ei. Nu se aşteptase să vadă nimic semnificativ, şi nici nu văzu. Dar, tocmai când era să se întoarcă, atenţia i-a fost atrasă de o serie de picături de lichid pe asfalt, care, pe fundalul acela întunecat, păreau de un maro închis. Era probabil ulei, îşi spuse Erica, sau... Curioasă, se aplecă şi atinse una din ele. Câteva secunde mai târziu se uita îngrozită la propriile ei degete. Erau acoperite cu ceva ce era neîndoielnic sânge, şi cald încă.

Fusese o dimineaţă liniştită la secţia de poliţie din Larchmont, o unitate locală mică, dar foarte eficientă. Într-o gheretă de sticlă, un agent de poliţie în uniformă îşi sorbea cafeaua şi tocmai se uita pe ziarul local, când sosi apelul telefonic de la un telefon public din colţul străzii Boston Post, prima intersecţie de la supermarket.

Erica McLean vorbi prima; spuse cine e şi continuă:

— Sunt cu o doamnă aici, Priscilla Rhea…

— O cunosc pe domnişoara Rhea, o întrerupse poliţistul.

— Dânsa crede că a fost martora unei acţiuni criminale, o răpire, probabil. V-o dau la telefon.

— Am o idee şi mai bună. Vă trimit un om într-o maşină de patrulă şi îi povestiţi totul lui personal. Unde vă aflaţi?

— Vă aşteptăm în faţă la „Grand Union”.

— Rămâneţi pe loc, vă rog. O să sosească cineva în câteva minute.

Poliţistul închise telefonul şi vorbi într-un microfon aflat în faţa sa:

— Sediul către 423. Răspundeţi apelului de la supermar ketul „Grand Union”. Luaţi o declaraţie doamnei McLean şi domnişoarei Rhea, care aşteaptă acolo. Cod unu.

— 423 către Sediu. Zece şi patru.

Trecuseră unsprezece minute de când duba în care se aflau închişi Jessica, Nicholas şi Angus părăsise parcarea magazinului.

Tânărul poliţist, pe nume Jensen, a ascultat-o atent pe Priscilla Rhea, care devenise ceva mai sigură pe ea când începuse să povestească incidentul pentru a doua oară. Îşi amintea chiar două detalii suplimentare: culoarea vehiculului pe care continua să-l numească „micul autobuz”

– un cafeniu deschis – şi faptul că avea geamurile întunecate. Dar nu, nu observase numărul maşinii şi nici măcar dacă era de New York sau nu.

Prima reacţie a poliţistului a fost de scepticism, deşi încercase să ascundă asta în faţa bătrânei. Poliţiştii sunt obişnuiţi cu relatările unor cetăţeni alarmaţi de lucruri total inofensive – au parte de ele în fiecare zi, chiar şi într-o comunitate mică cum este Larchmontul. Dar era un om conştiincios, drept care a ascultat cu atenţie, notându-şi scrupulos fiecare amănunt în carnet.

Dar interesul i-a fost trezit de-abia când Erica McLean, care părea o femeie serioasă, rezonabilă, i-a povestit despre petele de pe asfaltul parcării, care arătau a fi sânge. Auzind de sânge, s-a îndreptat imediat spre locul respectiv pentru a vedea cu ochii lui. Între timp, picăturile se uscaseră în cea mai mare parte, dar unele erau încă suficient de umede ca să-i poată dezvălui culoarea – roşu. Nu avea nicio dovadă că era sânge uman, bineînţeles, dar asta dădea oarecare credibilitate poveştii, şi o oarecare urgenţă.

Întorcându-se înapoi la Priscilla, o găsi vorbind cu câteva persoane care se adunaseră în jurul ei şi povestindu-le ce văzuse. Unul dintre bărbaţi îşi aminti:

— Dom’ ofiţer, eram în magazin când am văzut patru persoane plecând în grabă – doi bărbaţi, o femeie şi un copil. Erau atât de grăbiţi, că femeia a lăsat căruciorul plin aşa cum era. Îl umpluse cu tot felul de cumpărături, dar l-a lăsat pur şi simplu şi a plecat.

— Şi eu i-am văzut, spuse o femeie. Era doamna Sloane, soţia crainicului TV. Întotdeauna îşi face cumpărăturile aici.

Era foarte supărată când a plecat, ca şi cum s-ar fi întâmplat ceva rău.

O altă femeie spuse:

— Ciudat. Un bărbat a venit mai devreme la mine şi m-a întrebat dacă sunt doamna Sloane. Le-a întrebat şi pe altele.

De-acum, mai multe persoane începuseră să vorbească în acelaşi timp, pe măsură ce îşi aminteau câte ceva. Poliţistul ridică vocea:

— A văzut cineva „micul autobuz”, de culoare cafenie

deschis, pe care l-a descris doamna aceasta?

— Da, eu l-am văzut, răspunse un bărbat. A intrat în parcare exact când mă îndreptam eu spre magazin. Era o dubă Nissan.

— Aţi observat cumva şi numărul de înmatriculare?

— Nu, ştiu doar că era număr de New Jersey. A, şi încă ceva – avea geamurile întunecate. Genul prin care poţi să vezi dinăuntru în afară, dar nu şi din afară înăuntru.

— Un moment! spuse poliţistul, întorcându-se apoi spre mulţimea care se formase. Toţi cei care ne-au dat informaţii şi cei care îşi mai amintesc ceva, vă rog rămâneţi pe loc. Mă întorc imediat!

Sări în maşina de poliţie pe care o parcase chiar în faţa magazinului şi luă microfonul staţiei:

— 423 către Sediu. O posibilă răpire la supermarketul „Grand Union". Am nevoie de întăriri. Descrierea vehiculului suspect: dubă Nissan, cafeniu deschis, număr necunoscut, de New Jersey, geamuri întunecate. Trei persoane par să fi fost răpite de către necunoscuţii din duba Nissan.

Transmisia lui putea fi auzită din toate maşinile de poliţie din Larchmont, ca şi din cele din oraşul învecinat, Mamaroneck, şi din satul Mamaroneck. Ofiţerul de serviciu la sediu urma să alerteze automat toate forţele de poliţie din ţinutul Westchester, ca şi poliţia din New York. Poliţia din New Jersey nu avea de ce să fie informată deocamdată.

Cei de la supermarket puteau auzi deja sirenele a două patrule care se apropiau alertate de cererea de întăriri.

Trecuseră douăzeci de minute de la plecarea dubei Nissan.

La opt mile distanţă, Nissan-ul se pregătea să părăsească Autostrada I-95 şi să intre în labirintul de străzi din Bronx.

Luis condusese profesionist, cu cinci mile peste limita legală de viteză, ceea ce făceau majoritatea şoferilor – o viteză bună, dar nu suficient de mare ca să atragă atenţia vreunei patrule de poliţie. Acum obiectivul lor intermediar – Ieşirea nr. 13 de pe autostradă – se afla în faţa lor şi Luis se înscrise pe dreapta ca să efectueze manevra. Şi Luis şi Miguel se uitaseră în permanenţă în urmă pentru a detecta o eventuală urmărire, dar nu se vedea nimic.

Totuşi, când părăseau autostrada, Miguel îi ceru

nerăbdător lui Luis:

— Hai, mai repede! mai repede!

Încă din momentul în care se îndepărtaseră de parcare, Miguel se întrebase dacă nu greşise nelăsându-l pe Rafael s-o omoare pe bătrână. Se putea să nu fi crezut basmul cu filmul pe care cică tocmai îl făceau. Poate că a şi dat alarma deja, iar descrierea Nissan-ului să fie cunoscută de acum de toate patrulele din zonă.

Luis mări viteza, trăgând de maşină cât putea pe străzile cu hârtoape ale Bronxului.

După plecarea din Larchmont, Baudelio controlase de câteva ori starea celor doi prizonieri adormiţi, şi totul părea să fie în regulă. Midazolamul pe care îl administrase femeii şi copilului îi va ţine inconştienţi încă o oră cel puţin – aşa apreciase el. Dacă se trezeau mai devreme, putea să le mai dea o doză, deşi ar fi preferat să nu o facă, pentru că asta i-ar fi îngreunat tratamentul mai complex pe care îl prevăzuse la sfârşitul călătoriei.

Se ocupase totodată şi de bătrân, oprind hemoragia de la cap şi punându-i un pansament. Angus începu să se mişte, scoţând gemete uşoare pe măsură ce îşi revenea. Anticipând posibile probleme cu el, Baudelio prepară o nouă seringă cu midazolam şi i-o injectă. Mişcările şi gemetele încetară brusc. Baudelio nu avea nicio idee despre ce se va întâmpla cu bătrânul; probabil că Miguel îl va împuşca şi se va debarasa de cadavru într-un loc sigur: de când lucra pentru Cartelul de la Medellín, fusese adesea martor la asemenea rezolvări. Nu că i-ar fi păsat – grija pentru celelalte fiinţe umane era o emoţie de care se eliberase de mult.

Rafael scoase nişte pături cafenii şi, împreună cu Carlos şi sub supravegherea lui Miguel, îi înveli pe cei trei, în aşa fel încât numai capetele să le rămână afară, lăsând însă un colţ suficient de mare de pătură ca să le poată acoperi atunci când urmau să fie scoşi din dubă. Carlos legă fiecare „pachet” cu sfoară în jurul mijlocului, ca să arate ca nişte simple colete în timpul transportului de la maşină în casă.

Strada Conner din Bronx, pe care ajunseră, arăta dezolant – cenuşie, deprimantă. Luis ştia pe unde să o ia, pentru că mai făcuse drumul ăsta de două ori înainte, într-o

repetiţie a operaţiunii de azi. La colţul cu o staţie Texaco, o făcu la dreapta într-o zonă industrială pe jumătate părăsită. Din loc în loc erau parcate camioane, care arătau ca şi cum nu fuseseră clintite de acolo de mult timp. Nici urmă de fiinţă omenească prin preajmă.

Luis opri maşina lângă zidul lung al unei magazii pustii, şi imediat un camion, parcat vizavi printre celelalte, porni motorul şi se opri exact în faţa dubei. Era un camion GMC alb, care avea pe ambele laturi înscrisul „Pâine super”.

O investigaţie simplă ar fi arătat că nu exista un asemenea produs pe piaţă; camionul era unul din cele şase autovehicule achiziţionate de Miguel la puţin timp după ce sosise în America, folosind ca paravan o falsă agenţie de închiriat maşini. Mai fusese folosit ocazional şi la supravegherea familiei Sloane sau în alte scopuri, dar, ca şi celelalte maşini, fusese revopsit de câteva ori între timp, şi înscrisul schimbat – toate aceste operaţiuni delicate fiind opera lui Rafael. Astăzi camionul era condus de ultimul membru al grupului, femeia Socorro, care sări de la volan şi se duse în spate pentru a deschide uşile duble ale vehiculului.

În acelaşi timp, se deschise şi portiera Nissan-ului, iar Rafael şi Carlos transferară repede cele trei colete în camionul GMC. Baudelio îi urmă, purtând trusa medicală.

Rămaşi în Nissan, Miguel şi Luis începură să desprindă foliile întunecate de pe geamuri; fuseseră utile cât ascunseseră ce se întâmpla înăuntru, dar acum deveniseră doar un semn distinctiv după care duba putea fi recunoscută, şi deci trebuiau înlăturate. De sub scaunul şoferului, Luis scoase o pereche de numere de înmatriculare de New York, pe care le pregătise din timp.

Coborî din maşină şi, uitându-se în jur ca să fie sigur că nu se afla nimeni prin preajmă, demontă numerele de New Jersey şi le înlocui cu cele de New York. Operaţiunea nu durã decât câteva secunde, pentru că toate maşinile grupului aveau nişte suporturi speciale pentru numere, care trebuiau prinse numai în partea superioară. Clapa se trăgea uşor în sus şi numărul era scos şi înlocuit cu unul nou, tot mecanismul bazându-se pe acţionarea unui simplu arc.

La puţină vreme după ce ajunsese în New York, Miguel

aranjase printr-o relaţie de-a sa din lumea interlopă să obţină o serie de numere de New York şi New Jersey de la maşini care nu mai erau folosite, dar nici nu fuseseră radiate, în schimb erau cu plata impozitelor la zi, drept care şi cu numere valabile.

Sistemul de înmatriculare din New York şi New Jersey îţi permite să obţii numere mult timp după ce vehiculul este demontat şi transformat în piese de schimb. Autorităţile nu cer decât taxa de înmatriculare – uşor de plătit –, ca şi dovada – la fel de uşor de obţinut – că vehiculul este asigurat. Nici autorităţile şi nici compania de asigurări, care putea să reînnoiască un contract de asigurare prin poştă după expedierea banilor necesari, nu cereau vreodată să vadă cu propriii lor ochi vehiculul în chestiune.

În consecinţă, în cercurile criminale exista un comerţ înfloritor cu asemenea numere care, deşi ilegale, nu figurau pe niciuna din „listele negre” ale poliţiei şi costau deci cu mult peste valoarea lor reală.

Miguel coborî din duba Nissan cu foliile de plastic şi le aruncă într-un coş de gunoi ce începuse de mult să se reverse pe jos, iar Luis aduse vechile numere şi le îndesă în acelaşi loc. Apoi trecu la volanul camionului care purta acum trupurile inerte ale lui Nicky, Jessica şi Angus, precum şi pe Miguel, Rafael, Baudelio şi Socorro. După o întoarcere pe loc, se îndreptară din nou spre I-95, şi apoi spre sud, de această dată într-un alt vehicul.

Conducând duba rămasă goală, Carlos apucă şi el pe aceeaşi, autostradă, dar spre nord, de unde veniseră. Cu folia de pe geamuri îndepărtată şi numărul schimbat, arăta ca mii de alte dube, *prin nimic* asemănătoare Nissan-ului a cărui descriere fusese probabil semnalată poliţiei din Larchmont.

Sarcina lui Carlos era să scape de dubă, acţiune care fusese şi ea plănuită cu grijă dinainte. După trei mile părăsi autostrada şi mai continuă aproximativ douăsprezece mile pe şosele secundare, până ajunse la White Plains. Acolo intră într-o parcare publică, o clădire cu patru etaje din apropierea unui complex comercial – „Center City Mall”.

După ce parcă la al treilea etaj, continuă să se conformeze planului, cu o degajare aparent firească. Mulţi

oameni parcau în apropiere în acelaşi timp, coborau sau urcau în maşini, dar nimeni nu dădea vreo atenţie tânărului în costum maro sau, Nissan-ului.

Întâi, Carlos şterse bine toate suprafeţele pentru a face dificilă depistarea de amprente; asta pentru cazul în care duba' ar fi fost recunoscută de autorităţi aşa cum se prezenta acum. Următorul pas era să se asigure că acest lucru nu se va întâmpla.

Dintr-o cutie din interiorul dubei scoase un recipient care conţinea o cantitate impresionantă de explozibil plastic, un mic detonator cu siguranţă, sârmă şi leucoplast. Cu leucoplastul fixă explozibilul şi detonatorul în spatele scaunului din faţă, foarte jos, ca să fie în afara razei vizuale a oricui arunca o privire în maşină. Trecu sârmele de la detonator prin mânerele ambelor portiere din faţă; după ce prinse câte o sârmă de fiecare mâner cu portierele întredeschise, le închise atent pe amândouă şi apoi le încuie. Acum, dacă cineva deschidea oricare dintre portiere, reuşea în acelaşi timp să tragă şi siguranţa de la detonator.

Apoi îşi aruncă privirea prin toate geamurile dubei, ca să se asigure că nici explozibilul, nici sârmele nu erau vizibile de afară. Miguel calculase că vor trece câteva zile cel puţin până când duba va fi remarcată, şi până atunci răpitorii, ca şi victimele lor, vor fi de mult departe. Iar când va fi găsită maşina, o mică surpriză teroristă nu va face decât să-i convingă pe toţi că persoanele implicate în această răpire trebuie luate în serios.

Carlos lăsă maşina-capcană în parcare, ieşi prin centrul comercial şi, folosind transportul în comun, plecă să se alăture celorlalţi la Hackensack.

Camionul GMC îşi continuă mai departe drumul spre sud încă cinci mile până la Autostrada Cross Bronx, unde o luă spre vest. Douăsprezece minute mai târziu traversa Râul Harlem şi, imediat după aceea, Podul George Washington peste Râul Hudson.

La jumătatea podului, camionul cu teroriştii şi victimele lor părăsea Statul New York şi intra în New Jersey. Acum, pentru Miguel şi ceilalţi din banda Cartelului de la Medellín, adăpostul lor din Hackensack era încurajator de aproape.

13

Bert Fisher trăia şi muncea într-un apartament minuscul din Larchmont. Avea şaizeci şi opt de ani, era văduv de zece ani, iar cărţile sale de vizită îl descriau ca fiind reporter, deşi în lumea ziaristicii era mai degrabă un colaborator.

Ca şi alţi colaboratori asemenea lui, Bert era reprezentantul local al mai multor agenţii şi posturi de ştiri care îşi au sediul în oraşe mari, iar unele din ele îi plăteau un mic onorariu lunar. El trimitea informaţia sau ştirea scrisă, şi era plătit pentru ceea ce se folosea în final, dacă se folosea ceva. De vreme ce ştirile locale din oraşele mici aveau rareori importanţă naţională, sau măcar zonală, era dificil să reuşească să publice vreo notiţă într-un ziar mare sau să introducă ceva în jurnalele de radio şi televiziune, motiv pentru care nimeni nu se îmbogăţise vreodată din colaborări, iar majoritatea, ca şi Bert, o duceau de pe o zi pe alta.

Dar ce să facă, lui îi plăcea meseria asta încă din timpul celui de-al doilea război mondial, când lucrase, ca soldat american în Europa, pentru ziarul forţelor armate *Stars and Stripes.* Perioada aceea îl molipsise de virusul ziaristicii, iar de atunci se mulţumise să joace un rol modest în această branşă. Chiar şi acum, deşi vârsta îl mai încetinise puţin, nu renunţase să dea telefoane în fiecare zi surselor sale locale şi ţinea radioul deschis în permanenţă pe mai multe posturi, pentru a afla la timp de comunicările poliţiei, ale pompierilor, ale salvărilor şi ale altor servicii locale. şi continua să spere că, într-o bună zi, se va întâmpla ceva suficient de important pentru a face din el un mare reporter.

Aşa se explică faptul că Bert interceptă transmisia care ordona unui poliţist să se deplaseze la supermarketul „Grand Union”. Părea doar o acţiune de rutină până când, puţin mai târziu, poliţistul anunţă sediul de o posibilă răpire. La auzul cuvântului „răpire”, Bert ciuli urechile, se îndreptă în scaun şi întinse mâna după o hârtie ca să-şi ia

notiţe. În momentul când transmisia se încheie, Bert ştia deja că trebuia să se deplaseze urgent la locul acţiunii. Dar mai întâi, sună la canalul de televiziune newyorkez WCBA.

La WCBA îi răspunse un director adjunct de ştiri. Postul afiliat reţelei CBA avea o reputaţie locală destul de bună în zona New York, pe care o deservea. Sediul său era într-o clădire cu trei etaje din Manhattan, la numai o milă şi ceva de CBA. Deşi era doar un post local, se bucura de o audienţă masivă şi, pentru că New York-ul furniza o cantitate impresionantă de ştiri în fiecare zi, redacţia de ştiri a postului era, în multe privinţe, un microcosm în sine.

În camera zgomotoasă, plină de agitaţia a treisprezece oameni, printre birouri încărcate şi îngrămădite, care alcătuiau redacţia, directorul adjunct verifică numele lui Bert Fisher pe o listă dintr-un dosar din faţa sa, apoi întrebă:

— În ordine, care e povestea?

Ascultă răbdător, în timp ce colaboratorul lor îi descria mesajele poliţiei şi intenţia sa de a se deplasa la faţa locului.

— Doar o „posibilă” răpire, da?

— Da, domnule.

Deşi Bert avea de vreo trei ori vârsta tânărului căruia i se adresa, dovedea respect pentru rangul acestuia, conformându-se astfel unei reguli dintr-o altă epocă.

— Bine, Fisher, dă-i înainte. Revino imediat cu un telefon dacă descoperi ceva.

— Da, domnule. Imediat.

Închizând telefonul, directorul adjunct realiză că totul putea fi doar o alarmă falsă, dar, pe de altă parte, ştia şi că ştiri mari se strecurau câteodată silenţios pe cele mai neaşteptate uşi. Cântări un moment necesitatea de a trimite o echipă de filmare la Larchmont, apoi decise că nu era cazul: informaţia colaboratorului era nebuloasă şi, oricum, toate echipele erau deja plecate la alte filmări şi ar fi însemnat să rupă una din ele de la o poveste cel puţin adevărată. Şi, fără informaţii suplimentare, nu era, oricum, o ştire pe care s-o poată transmite pe post.

Totuşi, putea cel puţin să o transmită superiorilor, aşa că se duse la biroul înălţat în mijlocul redacţiei, la care prezida

directorul de ştiri al postului – o femeie foarte eficientă – şi îi relată discuţia de la telefon.

După ce îl ascultă, ea îi aprobă decizia, dar imediat îi veni o idee şi ridică receptorul care făcea legătura directă cu redacţia de ştiri CBA, cerându-l pe Emie Lasalle, redactorul coordonator al ştirilor interne, cu care schimba informaţii din când în când.

— Ascultă, s-ar putea să nu fie nimic în toată povestea asta, dar este vorba de Larchmont, şi ştiu că Crawford Sloane locuieşte acolo. Este o localitate mică şi s-ar putea să fie vorba de cineva cunoscut, aşa că m-am gândit că poate vrei să-i spui.

— Mulţumesc, spuse Lasalle. Anunţă-mă imediat ce afli ceva nou.

Când închise telefonul, Emie Lasalle cântări, la rândul său, importanţa potenţială a informaţiei. Probabil nu era nimic, şi totuşi...

Dintr-un impuls instinctiv, ridică telefonul roşu de interior:

— Ştiri interne, Lasalle. Suntem informaţi că la Larchmont, repet, Larchmont, New York, poliţia a raportat o posibilă răpire. Deocamdată nu avem alte detalii. Prietenii noştri de la WCBA au pe cineva acolo şi ne vor da de veste.

Ca de obicei, cuvintele redactorului coordonator puteau fi auzite în întreaga clădire. Unii dintre cei care îl auziseră se întrebau de ce Lasalle simţise nevoia să anunţe ceva atât de vag pe intercom. Alţii, neinteresaţi, reveniră la ocupaţiile obişnuite. La un etaj mai sus, producătorii de la Potcoavă se opriră să asculte, iar unul din ei spuse, arătând spre Crawford, care putea fi văzut prin uşa de sticlă a biroului său:

— Să zicem mersi că e vorba de altcineva din Larchmont şi nu de Crawf. Asta dacă nu cumva avem în faţa ochilor noştri dublura lui.

Crawford Sloane auzi şi el anunţul lui Lasalle. Ceva mai devreme, închisese uşa biroului în vederea întâlnirii aranjate cu preşedintele Departamentului de ştiri al Canalului CB A, Leslie Chippingham. Când îi ceruse la telefon să îl vadă, Sloane sugerase să meargă el în biroul lui Leslie, dar acesta preferase să vină personal în

sanctuarul lui Sloane.

Amândoi rămaseră tăcuţi la vestea lui Lasalle, iar localitatea menţionată, Larchmont, îi trezi imediat interesul lui Crawford şi, în mod normal, s-ar fi dus chiar atunci la redacţia de ştiri pentru a afla amănunte. Dar, în momentul respectiv, prefera să nu întrerupă o conversaţie ce se transformase într-o confruntare fără mănuşi, luând, spre surpriza crainicului, o întorsătură la care nu se aşteptase câtuşi de puţin.

14

— Crawf, instinctul îmi spune că ai o problemă, iniţie conversaţia preşedintele Departamentului de ştiri.

— Instinctul te înşală. Tu ai o problemă. Una uşor de rezolvat, dar trebuie să faci câteva schimbări structurale, imediat.

Leslie Chippingham oftă. Era un veteran al ştirilor TV, care îşi începuse cariera la nouăsprezece ani în calitate de curier al emisiunii NBC-ului „Raportul Huntleay-Brinkley”, principala emisiune de ştiri la vremea aceea; dar, încă de pe atunci, învăţase că un crainic trebuie abordat cu tot atât de multă grijă ca o vază Ming şi tratat cu aceeaşi deferenţă ca un şef de stat. Talentului său deosebit de a se purta ca atare i se datora în primul rând obţinerea unui post de producător executiv şi apoi supravieţuirea în funcţii administrative, când alţi ambiţioşi – inclusiv un număr de preşedinţi ai Departamentului de ştiri – fuseseră exilaţi pe băncile din spate ale televiziunii sau daţi uitării în umilinţa unei pensii timpurii.

Chippingham avea capacitatea rară de a se simţi bine în compania oricui şi de a-i face pe ceilalţi să se simtă la fel. Despre el se spunea mai în glumă, mai în serios, că putea să te dea afară, dar să te facă să te simţi bine cu această decizie.

— Deci, spune-mi, despre ce schimbări este vorba?

— Nu pot continua să lucrez cu Chuck Insen. Trebuie să-l îndepărtezi. Şi, când alegem un nou producător executiv,

vreau să am şi eu un cuvânt de spus.

— Mda. Aveai dreptate că există o problemă, spuse Chippingham, alegându-şi în continuare cuvintele cu grijă. Deşi problema s-ar putea să fie alta decât crezi tu.

Crawford Sloane îşi privi superiorul ierarhic, cântărind din ochi silueta uriaşă, chiar şi când şedea – peste o sută de kilograme, şi aproape doi metri înălţime; chipul mai degrabă aspru decât frumos, ochii de un albastru strălucitor şi pădurea de bucle încâlcite, acum grizonante. De-a lungul anilor, multe femei avuseseră plăcerea de a-şi trece mâinile prin buclele lui Chippingham, ca un aperitiv pentru alte delicii. De fapt, femeile fuseseră slăbiciunea sa de o viaţă, şi cucerirea lor rămăsese un hobby irezistibil, iar acum, pentru că cedase din plin acestei pasiuni, se găsea în faţa unui dezastru familial şi financiar

— Un amănunt pe care Sloane nu-l cunoştea, deşi ştia, ca şi ceilalţi, de „slăbiciunile” lui Leslie.

Oricum, pentru Chippingham nu era momentul să se gândească la propriile-i probleme, mai urgent era să se descurce cu Crawford Sloane. Exerciţiul era’ similar cu mersul pe sârmă fără plasă.

— Hai să nu ne mai învârtim în jurul cozii, îi întrerupse Sloane şirul gândurilor, şi să trecem la subiect.

— Asta şi voiam să fac. Aşa cum ştim amândoi, multe lucruri sunt pe cale să se schimbe în redacţiile de ştiri…

— Pentru Dumnezeu, Leslie, bine-nţeles că se schimbă! îl opri Sloane nerăbdător. Ăsta este motivul pentru care am probleme cu Chuck Insen. Trebuie să schimbăm şi noi forma ştirilor, să avem mai puţine bucăţi tratate sumar, şi mai mult timp să intrăm mai profund în anumite evenimente.

— Îţi cunosc ideile, nu uita că am mai discutat despre asta. Dar cunosc şi ideile lui Chuck, care, apropo, a venit să mă vadă puţin mai devreme, să se plângă de tine.

Sloane rămase uluit: numai la asta nu se aşteptase, ca producătorul executiv să preia iniţiativa în disputa lor, nu aşa se petreceau lucrurile de obicei.

— Şi ce crede că ai putea face tu?

Chippingham ezită, doar o fracţiune de secundă.

— La dracu’! Bănuiesc că nu are niciun rost să-ţi ascund.

El este convins că părerile voastre diferă atât de mult, încât sunt ireconciliabile. Vrea să te îndepărtez.

Crainicul pufni într-un râs sănătos, convins de absurditatea cererii:

— Şi el să rămână? Ha, e ridicol!

Preşedintele îl privi serios drept în ochi:

— Chiar aşa?

— Bineînţeles. Şi o ştii şi tu.

— O ştiam odată. Acum nu mai sunt atât de sigur.

Amândoi ajunseseră pe un teritoriu necunoscut, iar

Chippingham începu să păşească cu grijă.

— Ce încerc să-ţi explic, Crawf, e că nimic nu mai este ca înainte, totul se mişcă altfel de când a fost cumpărată reţeaua de televiziune. Ştii şi tu la fel de bine ca şi mine că noii noştri stăpâni – de la canalul ăsta şi de la altele – nu văd deloc cu ochi buni puterea pe care o exercită crainicii de seară. Băieţii de acolo de sus, care ne conduc, vor să submineze puterea asta, să vă dea peste nas, ca să nu mai vorbim de faptul că nu sunt nicidecum mulţumiţi de salariile voastre mari, pe care ei nu cred că le meritaţi. În ultimul timp se discută despre nişte înţelegeri secrete.

— Ce fel de înţelegeri?

— Din acelea la care, din câte am auzit eu, marii antreprenori ajung în cluburile lor exclusiviste şi la petrecerile lor de lux. De exemplu: „*Noi o să spunem reţelei noastre să nu încerce să-i atragă pe oamenii voştri cu salarii mai mari. Cu condiţia ca voi să nu-i tentaţi pe ai noştri. În felul ăsta nu mai forţăm salariile în sus, şi putem chiar să reducem unele din cele mari*”.

— Ăsta e un complot, restricţie a competitivităţii. E ilegal!

— Numai dacă poţi dovedi că s-a întâmplat. Şi cum ai să poţi, dacă este doar o strângere de mână la un cocteil la Clubul de Golf, sau la Metropolitan, şi nu există niciun document scris, nicio dovadă?

Sloane rămase tăcut în faţa argumentului, iar Chippingham profită de momentul de ezitare:

— Oricum, ideea principală este că nu e momentul să încerci să forţezi lucrurile.

— Spuneai că Insen avea în vedere pe altcineva în locul meu, îl luă Sloane fără ocolişuri. Pe cine?

— A fost menţionat numele lui Harry Partridge.

Partridge! Din nou, realiză Sloane, omul ăsta apărea ca un rival. Se întrebă dacă Partridge fusese cel care plantase sământa ideii în capul lui Insen. Ca şi cum i-ar fi ghicit gândul, Chippingham preciză:

— Se pare că Chuck i-a vorbit despre asta lui Harry, care a fost foarte surprins şi nu cine ştie ce interesat de idee. A, şi încă ceva. Chuck n-a omis să-mi spună că, dacă va trebui să alegem între tine şi el, nu are de gând să plece cu coada între picioare, n-o să renunţe fără luptă. A ameninţat că o să se ducă personal la conducere, să medieze ei.

— Adică la cine?

— Adică la Margot Lloyd-Mason.

Crawford explodă de data aceasta:

— Vrea să se ducă la scroafa aia! N-o să îndrăznească!

— Ba cred că da. Şi cum încă! O fi ea scroafă, dar are pâinea şi cuţitul.

Fapt de care Leslie Chippingham era dureros de conştient.

CBA fusese ultima dintre marile reţele de televiziune care căzuse victimă „invaziei filistinilor”, cum era poreclită printre cei de meserie – adică preluarea reţelelor de către conglomerate industriale a căror insistenţă pe îmbunătăţirea profitului nu ţinea cont de îndatoririle publice sau alte responsabilităţi. Spre deosebire de conducerile anterioare, când un Paley la CBS, un Sarnoff la NBC sau un Goldenson la ABC, deşi capitalişti convinşi, erau şi şefi care ştiuseră să demonstreze consecvent că au şi obligaţii publice.

Cu nouă luni în urmă, după mai multe încercări nereuşite de a păstra independenţa CBA-ului, reţeaua fusese „înghiţită” de Globanic Industries Inc., o corporaţie-gigant cu filiale în toată lumea. Ca şi General Electric, care achiziţionase anterior NBC-ul, Globanic avea contracte importante cu Ministerul Apărării şi, tot ca şi în cazul corporaţiei GE, istoria sa includea infracţiunea economică. La un moment dat, după investigaţii şi un proces în faţa Curţii Supreme, compania se alesese cu amenzi, iar câţiva din directorii ei cu ani de puşcărie pentru mituire şi „aranjarea” unor oferte. Într-un alt proces, compania

primise verdictul de „vinovat” pentru delapidarea unor sume datorate guvernului, prin falsificarea registrelor contabile ale unor contracte de apărare; cu această ocazie, plătiseră un milion de dolari în amenzi – maximul permis de lege, dar o sumă mică comparativ cu valoarea totală a unui singur contract falsificat. Aşa cum remarca un comentator în momentul când se anunţase vestea preluării CBA-ului de către Globanic, „compania este implicată în prea multe pentru ca CBA-ul să nu-şi piardă din independentă. Vă puteţi imagina acest canal de televiziune investigând adânc într-o zonă sensibilă în care este implicat şi proprietarul său?”

De la preluarea reţelei, existaseră multe asigurări publice, sub diferite forme, din partea noilor proprietari că independenţa tradiţională a emisiunilor de actualităţi CBA va fi respectată, dar opinia din interiorul televiziunii era că toate acestea nu fuseseră decât promisiuni goale, fără nicio intenţie de a fi respectate.

Transformările de la CBA începuseră odată cu sosirea lui Margot Lloyd-Mason ca preşedinte şi director executiv al reţelei. Eficientă, excesiv de ambiţioasă şi lipsită de scrupule, ea se ridicase deja la rangul de vicepreşedinte în cadrul Companiei Globanic şi se zvonea că mutarea ei la CBA era o punere la încercare, pentru a se vedea dacă era suficient de dură ca să aspire la viitoarea preşedinţie a conglomeratului.

Leslie Chippingham îşi întâlnise pentru prima dată noua şefă când i se ordonase să se prezinte la ea, câteva zile după ce se instalase în noua funcţie. În locul obişnuitului telefon personal, o politeţe pe care predecesorul ei o respecta faţă de preşedinţii de departament, Leslie nu primise decât un mesaj scurt din partea unei secretare să se prezinte imediat la „Stonehenge”, porecla dată sediului CB A de pe Third Avenue. Leslie s-a urcat în limuzina sa cu şofer şi s-a prezentat acolo imediat.

Margot Lloyd-Mason era o femeie înaltă, cu păr blond, pieptănat peste cap, o fată uşor bronzată, cu pometi înalţi şi ochi şireţi, şi purta un costum Chanel liliachiu, cu o bluză de mătase de o nuanţă mai deschisă. Mai târziu, Chippingham avea să o descrie ca fiind „atrăgătoare, dar

înspăimântătoare”.

Maniera noului director era rece şi amicală în acelaşi timp.

— Poţi să-mi spui pe nume, i-a zis ea preşedintelui Departamentului de ştiri, pe un ton ce suna mai degrabă ca um ordin. Apoi, fără alte preliminarii, a trecut direct la subiect: în cursul zilei va fi anunţată o mică problemă pe care o are Théo Elliott.

Theodore Elliott era preşedintele Companiei Globanic.

— Anunţul a fost deja făcut, a răspuns Chippingham, de către Fiscul din Washington. Au afirmat că regele-regilor şi-a cam „neglijat” impozitul cu aproximativ patru milioane de dolari.

Chippingham văzuse întâmplător ştirea pe AP, care informase că Elliott investise în ceea ce se dovedise a fi o evaziune fiscală. Preşedintele firmei era dat în urmărire penală; Elliott scăpase de asta, în schimb avea obligaţia să plătească impozitele restante, cele patru milioane de dolari, plus o sumă considerabilă în amenzi.

— Théo mi-a dat telefon şi m-a asigurat că nu avea nicio idee că aranjamentul era ilegal, a spus Margot.

— Bănuiesc că vor fi unii care îi vor şi crede, a răspuns Chippingham. Perfect conştient de armata de avocaţi şi contabili pe care un om ca preşedintele Globanic-ului îi putea avea la dispoziţie.

— Nu e un subiect de glumă! I-a avertizat Margot pe un ton glacial. Te-am chemat pentru că nu vreau să existe vreo Ştire la noi despre Théo şi impozitele lui, şi vreau să rogi şi celelalte canale să nu difuzeze ştirea.

Chippingham, deşi şocat şi nevenindu-i să creadă ce-şi auzea urechilor, s-a străduit totuşi să-şi păstreze calmul:

— Margot, dacă aş telefona celorlalte canale cu o asemenea cerere, nu numai că m-ar refuza, dar ar şi informa pe post că CBA-ul încearcă să muşamalizeze afacerea. Şi, sincer să fiu, dacă lucrurile ar sta invers, tot aşa aş proceda şi eu.

Chiar în timp ce vorbea, realiza cu stupoare că, într-o singură propoziţie, noua şefă a reţelei dovedise nu numai o

ignoranţă totală în ce priveşte televiziunea, dar şi o lipsă catastrofală de înţelegere a eticii profesionale în ziaristică. Şi a trebuit să-şi reamintească faptul că ceea ce o adusese aici nu era niciuna din aceste calităţi, ci talentul financiar şi o capacitate de a aduce profituri companiei.

— Bine, bănuiesc că trebuie să accept ceea ce afirmi despre celelalte reţele, dar nu vreau nicio ştire de genul ăsta în jurnalele noastre.

Chippingham a oftat în sinea lui, dându-şi seama că, de acum încolo, sarcinile sale de preşedinte al Departamentului de ştiri vor fi incomparabil mai dificile.

— Te rog să mă crezi, Margot, când îţi spun că în seara asta toate celelalte canale vor difuza cu certitudine ştirea despre domnul Elliott şi impozitele sale. Dacă nu o difuzăm şi noi, va atrage mult mai mult atenţia decât dacă o difuzăm. Şi asta pentru că toată lumea ne va urmări să vadă cât de cinstiţi şi de imparţiali suntem, mai ales după asigurările repetate date de Globanic că libertatea Departamentului de ştiri nu va fi impietată în niciun fel.

Trăsăturile preşedintei se fixaseră într-o expresie sumbră, cu buzele strânse, dar tăcerea ei denota măcar faptul că a înţeles. Într-un târziu, a spus:

— Bine, dar o ştire scurtă!

— Oricum ar fi fost o ştire scurtă. Nu este ceva care să merite un comentariu lung.

— Şi nu vreau ca vreun reporter isteţ să dea de înţeles că Théo ştia despre ilegalitatea afacerii, când el a spus că nu ştia.

— Tot ce pot să-ţi promit este că, indiferent ce vom face, vom fi cinstiţi. O să mă ocup de asta personal.

Margot a abandonat subiectul, ridicând în schimb de pe masă o foaie de hârtie.

— Ai venit aici într-o limuzină cu şofer.

Chippingham era contrariat:

— Da, aşa e.

Maşina şi şoferul erau unul din avantajele funcţiei sale, dar experienţa de a fi spionat – ceea ce, evident, se întâmplase acum – era nouă şi deloc plăcută.

— Pe viitor, să foloseşti un taxi. Eu aşa fac, deci şi tu poţi. Şi încă ceva, bugetul Departamentului de ştiri trebuie să fie

redus cu douăzeci la sută, cu începere de acum. Mâine vei primi o notă de la mine în acest sens şi „îndată” înseamnă chiar acum. Într-o săptămână aştept de la tine un raport despre planul de economii.

La sfârşitul discuţiei, Chippingham era mult prea năucit ca să mai spună şi altceva decât un „bună ziua” politicos şi impersonal.

Ştirea despre Theodore Elliott şi impozitele sale s-a difuzat la Telejurnalul de seară de la CBA, iar afirmaţia preşedintelui Companiei Globanic cu privire la inocenţa sa nu a fost comentată în niciun fel. Aşa cum observa un producător de la Potcoavă mai târziu: „Dacă ar fi fost un politician, am fi turnat scepticism peste el şi pe urmă l-am fi, jupuit de viu. Dar noi nici măcar n-am revenit cu amănunte”.

De fapt, se cântărise decizia unei reveniri, pentru că amănunte existau destule, dar în timpul unei discuţii de la Potcoavă, la care participase şi Leslie, hotărâseră că alte ştiri erau mai importante în ziua respectivă, aşa că renunţaseră. Hotărârea fusese subtilă şi puţini consideraseră, chiar şi în sinea lor, că aveau de-a face cu o muşamalizare.

Problema reducerii bugetului fusese însă cu totul altceva, era o zonă în care toate reţelele erau vulnerabile în faţa „cuceritorilor” lor şi toată lumea ştia asta, inclusiv Leslie Chippingham. În special departamentele de ştiri deveniseră obeze, cu prea mult personal, şi erau primele victime fireşti.

Când, ca rezultat al economiilor cerute, acelaşi lucru s-a întâmplat şi la CBA, procesul a fost deosebit de dureros, în special pentru că mai mult de două sute de persoane au rămas fără slujbă.

Concedierile au produs strigăte de protest din partea celor daţi afară şi a prietenilor lor. Presa scrisă devenise foarte prosperă de pe urma ştirilor de interes, înclinate compătimitor de partea victimelor valului de economii – deşi se întâmpla destul de frecvent ca ziarele să-şi exercite acelaşi „drept” la economie.

Un grup din cadrul CB A, ai cărui membri aveau toţi contracte pe termen lung, au trimis o scrisoare de protest

la New York Times. *Semnatarii erau, printre alţii, Crawford Sloane, patru corespondenţi mai vechi şi câţiva producători, care deplângeau faptul că printre cei daţi afară fără preaviz se găseau şi corespondenţi veterani care lucraseră pentru CBA toată viaţa lor. Scrisoarea mai sublinia şi faptul că CBA-ul nu se afla în dificultăţi financiare, din contră, profiturile reţelei erau comparabile cu acelea ale marilor companii industriale. Inutil de precizat, scrisoarea publicată a fost discutată şi citată în toată ţara.*

Asta a înfuriat-o teribil pe Margot Lloyd-Mason, care a trimis din nou după Leslie Chippingham.

Cu ziarul Times *deschis în faţa ei, a început să ţipe de cum l-a văzut:*

— Nenorociţii ăştia îngânfaţi şi prea bine plătiţi fac parte din conducere şi ar trebui să susţină deciziile conducerii, nu s-o submineze cu sentimentalisme publice.

— Mă îndoiesc că ei se consideră ca făcând parte din conducere. Sunt în primul rând ziarişti şi sunt nemulţumiţi de ceea ce li s-a întâmplat colegilor lor. Şi pot să-ţi spun, Margot, că şi eu sunt.

Margot l-a îngheţat dintr-o privire:

— Am suficiente probleme şi fără tine, aşa că poţi să încetezi cu rahaturile de genul ăsta. Tu vezi de-i adună pe cei care au semnat scrisoarea asta şi anunţă-i că nu vreau să mai aud de nicio lipsă de loialitate. Şi poţi să le mai spui că duplicitatea asta n-o să fie uitată când o să vină vremea să-şi reînnoiască contractele. Apropo, sumele pe care le plătim unor ziarişti sunt de-a dreptul nebuneşti, mai ales salariul ticălosului ăluia arogant, Crawford Sloane.

Mai târziu, Leslie Chippingham le-a transmis o versiune mai blândă a comentariilor lui Margot, gândindu-se că el era cel care trebuia să protejeze unitatea Departamentului de ştiri, o sarcină care devenea din ce în ce mai obositoare.

Dificultăţile păreau să crească pe zi ce trecea, iar câteva săptămâni mai târziu s-a primit o nouă propunere din partea doamnei Margot Lloyd-Mason, prin intermediul unui memoriu care anunţa intenţia ei de a crea un fond pentru propagandă în anticamerele puterii de la Washington, din partea reţelei CBA. Banii pentru fond urmau să fie adunaţi prin contribuţii „voluntare” ale celor din conducerea

canalului şi rămâneau să le fie scăzuţi automat din salarii; şi personalul superior din cadrul Departamentului trebuia să fie inclus în această acţiune. Memoriul preciza că aranjamentul nu era decât copia unuia similar organizat în cadrul companiei-proprietare – Globanic.

În ziua când a sosit memoriul, Chippingham se afla în apropierea Potcoavei; văzându-l, un producător s-a oprit să-l întrebe:

— Les, bănuiesc că ai de gând să combaţi prostia aia cu acţiunea politică în numele nostru, al tuturor, nu-i aşa?

Aflat la câţiva paşi mai încolo, Crawford a intervenit, fără să-şi dea seama că astfel îl ajuta să ia o hotărâre:

— Bine-nţeles că are de gând. Les n-ar fi niciodată de acord cu un plan care să pună Departamentul de ştiri în poziţia de a cere favoruri politice, în loc să le raporteze. Putem să ne bazăm pe el în privinţa asta.

Lui Leslie i-a fost greu să-şi dea seama dacă tonul lui Sloane fusese ironic sau nu, dar, oricum ar fi fost, nu putea să nu realizeze că se confrunta cu o nouă problemă serioasă generată din nou de ignoranţa lui Margot – sau poate indiferenţa ei? – în ce priveşte integritatea ziaristică. Ce să facă? Să meargă la ea şi să încerce să combată ideea unui fond pentru sprijin politic? Se îndoia că asta ar fi avut un efect, de vreme ce era evident că singura grijă a lui Margot era să-i facă fericiţi pe stăpânii de la Globanic şi să-şi cimenteze cariera.

Până la urmă a rezolvat problema în binecunoscutu-i stil subtil, strecurând povestea în birourile ziarului Washington Post, *împreună cu o copie a memoriului, folosindu-se de unul din contactele sale de acolo, cu care mai lucrase şi altă dată şi în care putea avea încredere că nu va divulga sursa informaţiei. A doua zi, articolul din* Washington Post, *care a fost preluat apoi şi de alte ziare, ridiculiza ideea implicării unei organizaţii de presă în acţiuni politice de propagandă şi favoruri. După numai câteva zile, planul a fost abandonat oficial la ordinul personal, se zvonea, al preşedintelui de la Globanic, Theodore Elliott.*

Din nou preşedintele CBA a trimis după Leslie Chippingham. Fără bună-ziua sau alte preliminarii, ea l-a întrebat rece:

— Cine din Departamentul de ştiri a furnizat memoriul meu ziarului Washington Post?

— N-am idee, a minţii el.

— Aiurea! Chiar dacă nu ştii sigur, trebuie să bănuieşti pe cineva.

Chippingham a decis că cea mai bună politică era tăcerea şi n-a zis nimic, deşi nu putea să nu fie uşurat la gândul că lui Margot nu părea să-i fi trecut prin cap că el însuşi putea fi vinovatul.

Tot ea a fost cea care a rupt tăcerea:

— Ai fost necooperant încă de când am venit aici.

— Îmi pare rău că gândeşti aşa, pentru că nu este adevărat. Din contră, am încercat să fiu cât mai cinstit cu tine.

Ignorându-i protestul, Margot şi-a continuat ideea:

— Din cauza atitudinii tale constant obstrucţioniste, am hotărât că nu strică să aflu câteva lucruri despre tine. Şi uite ce-am găsit: se pare că slujba este foarte importantă pentru tine în momentul ăsta pentru că, din punct de vedere financiar, nu-ţi poţi permite s-o pierzi.

— Slujba mea a fost întotdeauna importantă pentru mine. Cât despre aspectul financiar, bănuiesc că asta e valabil pentru majoritatea oamenilor, poate şi pentru tine, a răspuns Chippingham, întrebându-se neliniştit ce o să mai urmeze.

Cu un zâmbet superior, abia schiţat, Margot l-a contrazis:

— Eu nu *sunt în toiul unui divorţ încurcat şi scandalos.* Tu *eşti. Soţia ta cere o sumă mare drept pensie de întreţinere, plus cea mai mare parte a bunurilor voastre comune, şi dacă nu-i dai ce-ţi cere, o să aducă la proces dovezi despre mai multe relaţii adultere de-ale tale, pe care n-ai fost prea grijuliu să le ascunzi. În plus, mai ai şi datorii incluzând un mare împrumut la bancă, aşa că ai o nevoie disperată de un salariu bun în continuare. Altfel, o să trebuiască să-ţi declari falimentul personal şi ai să rămâi sărac lipit.*

— Ce spui tu e insultător! E un amestec în viaţa mea personală.

— Poate, dar e adevărat, a răspuns Margot calmă.

În ciuda protestelor sale, Leslie era profund şocat şi tulburat de precizia informaţiilor ei. Era într-adevăr într-o

situaţie financiară aproape disperată, pe de o parte pentru că nu fusese niciodată în stare să-şi administreze corect banii şi de-a lungul anilor cheltuise nu numai salariul substanţial de îndată ce îl primea, dar făcuse şi împrumuturi masive, iar pe de altă parte pentru că nu fusese niciodată în stare să reziste tentaţiilor feminine, o slăbiciune pe care Stasia, soţia sa, cu care era însurat de douăzeci de ani, părea să o fi acceptat – până în urmă cu trei luni. Atunci, fără niciun fel de avertisment, furia şi nenumăratele dovezi adunate în decursul vremii de Stasia explodaseră într-un proces de divorţ teribil de feroce. Iar el, chiar şi în situaţia aceasta critică, se îmbarcase prosteşte într-o nouă aventură, de data aceasta cu Rita Abrams, producătorul de la CBA. Era o situaţie pe care nu şi-o programase dinainte, se întâmplase pur şi simplu, iar acum i se părea electrizantă şi excitantă şi nu putea renunţa la ea. Doar că îl speria îngrozitor gândul de a-şi pierde slujba.

— Bun, acum ascultă-mă cu atenţie. Pentru mine nu e mare lucru să înlocuiesc un preşedinte de departament şi, dacă trebuie, o s-o fac! Până să te dezmeticeşti, ai să fii afară în stradă şi altcineva o să-ţi ia locul. Există suficienţi candidaţi pentru postul tău, aici şi la celelalte reţele, m-ai înţeles?

— Da, foarte clar, a spus Chippingham resemnat.

— Totul e să colaborezi cu mine, şi atunci te las să rămâi. Dar politica în cadrul Departamentului de ştiri trebuie să fie cum o dictez eu. Să ţii minte asta. Şi încă ceva – când vreau să faci ceva care fie nu-ţi place, nu mă face să-mi pierd timpul cu discursuri despre etică profesională şi puritate. Tu ai încetat să mai fi pur – presupunând că ai fost vreodată – când nu ai folosit amănuntele acelea pentru o revenire la ştirea despre Théo Elliott, a zâmbit Margot subţire în faţa expresiei lui nedumerite. A, da, ştiu totul şi despre asta. Aşa că ai fost corupt deja, şi alte câteva compromisuri nu schimbă situaţia. Asta-i tot. Poţi să pleci.

Conversaţia avusese loc cu două zile înainte ca Chuck Insen, şi apoi Crawford Sloane, să vină la el cu problemele lor personale şi conflicte pe tema structurii telejurnalului. Şi Chippingham ştia de acum că orice conflict între ei trebuia rezolvat prompt în cadrul Departamentului. Îşi dorea linişte

pentru cât mai mult timp, fără vizite la Margot, fără circulare şi fără confruntări.

— Nu pot decât să-ţi spun şi ţie, Crawf, ceea ce i-am spus şi lui Chuck. În momentul ăsta aţi face un mare rău Departamentului, nouă tuturor, dacă conflictele voastre devin publice şi ireconciliabile. La Stonehenge, Departamentul de ştiri nu este privit cu ochi buni acum, şi abia aşteaptă să aibă un pretext să ia măsuri drastice. Cât despre ideea lui Chuck de a o implica şi pe Margot Lloyd-Mason în asta, pot să-ţi spun că n-o să fie nici de partea ta, nici de-a lui. N-o să facă decât să mai iniţieze nişte economii, cu argumentul că, dacă avem timp de conflicte interne, nu muncim destul, deci suntem prea mulţi aici.

— Pot să demonstrez că nu-i aşa.

— Şi vei fi ignorat.

Chippingham era neobişnuit de nervos. De obicei, era sarcina preşedintelui să-şi apere reporterii şi crainicii în faţa conducerii reţelei, atunci când era cazul. Dar existau şi limite la ce i se putea cere, şi, în mod excepţional, acum decisese să fie dur:

— Nu uita că noua noastră şefă nu te simpatizează prea tare. După scrisoarea aia prostească pe care tu şi ceilalţi aţi trimis-o la *Times,* te-a făcut arogant şi plătit prea bine.

— Scrisoarea aia era justă, protestă Sloane. Am dreptul la propria opinie şi mi-am exprimat-o.

— Rahat! Nu trebuia să semnezi nimic de genul ăsta. Aici sunt de acord cu Margot. Pentru Dumnezeu, Crawf, vino-ţi în fire! Nu poţi continua să primeşti un asemenea salariu de la noi, dar să şi fii în continuare unul din băieţii buni şi liberi, aruncând opinii în dreapta şi în stânga de câte ori ţi se năzare.

De ce să fie numai el cel în capul căruia se aruncau toate oalele sparte? Lasă să simtă şi alţi angajaţi superiori, ca Insen şi Sloane, cum e cu noii proprietari! Pe deasupra, Leslie mai avea şi un alt motiv de iritare. Era joi, iar el îşi planificase un weekend lung şi tandru cu Rita în Minnesota. Rita era deja acolo, ajunsese cu o seară înainte, şi nu voia ca cearta asta ridicolă să fermenteze în absenţa lui.

— Dar trebuie să insist pe ideea cu care am început. Avem nevoie să schimbăm formatul şi lungimea ştirilor.

— O să facem unele schimbări. Am şi eu nişte idei, dar o să le discutăm aici, nu în altă parte.

— Când?

— Începând de săptămâna viitoare, o să fixez nişte întâlniri cu tine şi Chuck, oricâte va fi nevoie ca să ajungem la o înţelegere. O să găsim o soluţie acceptabilă de compromis, chiar dacă o să trebuiască să vă bat cap în cap!

— Putem să încercăm, spuse Sloane, nu foarte convins, dar nu mi se pare total acceptabil.

— Nimic nu e, şi, ridicând din umeri, Leslie se îndreptă spre biroul său.

După plecarea lui Chippingham, Sloane rămase tăcut şi gânditor derulând în gând discuţia avută cu el. Într-un târziu, îşi aminti de mesajul despre Larchmont, transmis mai devreme prin intercom. Curios să vadă dacă se aflaseră amănunte noi, părăsi şi el biroul şi se îndreptă spre redacţia de ştiri interne.

15

În timpul acesta, Beri Fisher continua să spere în lovitura vieţii lui. Povestea ce va fi publicată în ziarele naţionale, şi nu era dispus să dea drumul firului prins pe radioul poliţiei despre o „posibilă răpire”. După ce telefonase la televiziunea WCBA, ieşi în grabă din casă sperând din tot sufletul că micuţul şi mult încercatul său Volkswagen-broscuţă, cu care se deplasa de douăzeci de ani, nu-i va face figuri tocmai azi. Ascultătoare, după câteva tânguiri şi accese de tuse zgomotoase, maşina porni. Avea un radio special montat şi în maşină, şi îi dădu drumul nerăbdător, fixându-l pe frecvenţa postului de poliţie. Apoi îndreptă broscuţa spre oraş şi supermagazinul „Grand Union”.

La jumătatea drumului, un nou schimb de replici pe frecvenţa poliţiei îl făcu să întoarcă şi să se îndrepte în direcţia opusă: *„Maşina 423 către Sediu. Mă îndrept spre casa posibilei victime a incidentului raportat. Adresa – Park Avenue nr. 66. Trimiteţi un detectiv la faţa locului”. „Sediul către 423. Zecepatru.* Apoi, după o scurtă pauză: *„Sediul*

către patrula 426. Deplasează-te urgent spre Park Avenue nr. 66. Întâlnire cu agent de poliţie, maşina 423. Cercetează raportul agentului de poliţie”.

Bert ştia că, în limbajul poliţiei, „deplasează-te urgent” însemna *cu girofar şi sirenă.* Era clar că acţiunea se accelerase, era ceva „fierbinte” la mijloc, aşa că Bert mări şi el viteza atât cât îi permitea bătrânul Volkswagen. Îndreptându-se spre Park Avenue, se simţi deodată emoţionat amintindu-şi numărul casei – 66. Nu era sigur, dar dacă numărul 66 aparţinea cui credea el, într-adevăr dăduse lovitura.

Agentul de poliţie Jensen, care răspunsese apelului iniţial de la „Grand Union” şi vorbise cu bătrâna Priscilla Rhea, avea şi el acum sentimentul că era vorba de ceva serios. Începu să recapituleze în minte evenimentele de până atunci, aşa cum le ştia.

Când îi interogase şi pe ceilalţi martori de la supermarket, câţiva dintre ei confirmaseră că o clientă, identificată de două persoane ca fiind doamna Crawford Sloane, părăsise magazinul în grabă şi aparent îngrijorată. Era însoţită de fiul ei şi de doi bărbaţi, unul în jur de treizeci de ani, altul mai în vârstă. Cel de treizeci de ani intrase în magazin singur şi începuse prin a întreba alte câteva cumpărătoare dacă nu sunt cumva doamna Sloane. Apoi, după ce a întâlnit-o pe adevărata doamnă Sloane, au plecat toţi foarte grăbiţi.

Din acest moment, singura persoană care văzuse ceva fusese domnişoara Rhea, iar povestea ei despre un atac, ale cărui victime fuseseră închise într-un „mic autobuz”, devenea din ce în ce mai credibilă. La veridicitatea ei contribuia şi faptul că Volvo-ul doamnei Sloane, pe care i-l arătase lui Jensen cineva care o cunoştea, continua să fie parcat cuminte în faţa magazinului, dar nici urmă de doamna Sloane sau de cei care o însoţiseră. Şi mai existau şi petele acelea pe asfalt, care puteau fi de sânge. Jensen îl rugase pe unul dintre ceilalţi poliţişti să le păzească pentru a fi examinate mai târziu. Una peste alta, situaţia se dovedea îngrijorătoare.

Un alt martor, care locuia lângă familia Sloane, le dăduse poliţiştilor adresa lor de acasă. Această informaţie,

împreună cu faptul că nu mai avea ce face la supermarket, îl îndemnase pe Jensen să-i ceară unui detectiv să-l întâlnească la casa din Park Avenue nr. 66. Dacă circumstanţele ar fi fost diferite, dat fiind că dialogurile prin radio ale poliţiei din Larchmont erau explicite comparativ cu acelea din oraşele mari, ar fi inclus şi numele lui Sloane în comunicare. Dar pentru că era vorba despre cel mai celebru locuitor din Larchmont şi nu se ştia ce urechi străine puteau fi pe recepţie, Jensen preferă deocamdată să treacă numele sub tăcere.

În numai câteva minute, ajunse pe Park Avenue şi, abia intrat pe aleea din faţa casei, o altă maşină a poliţiei, fără însemne, dar cu sirena urlând şi cu lumina clipind pe capotă, trase şi parcă în spatele lui. Din ea coborî Ed York, unul dintre veteranii detectivi ai poliţiei din Larchmont, pe care Jensen îl cunoştea bine. York şi Jensen discutară câteva minute, apoi se îndreptară împreună spre casă, unde îi întâmpină Florence, femeia de serviciu a familiei Sloane, care venise la uşă la auzul sirenei. După ce s-au legitimat, fata le dădu drumul înăuntru, cu un amestec de surpriză şi panică pe faţă.

— Există posibilitatea, *doar* posibilitatea, deci, să i se fi întâmplat ceva doamnei Sloane, o informă detectivul York, şi începu să îi pună tot felul de întrebări, la care Florence răspundea cu îngrijorare vizibil crescândă.

Da, fusese în casă când doamna Sloane, Nicky şi tatăl domnului Sloane ieşiseră la cumpărături. Asta era pe la ora unsprezece. Domnul Sloane plecase, la serviciu exact când Florence ajunsese la ei, adică la 9, 30. Nu, nu primise nicio veste de la niciunul din ei de când plecase doamna Sloane, dar nici nu se aştepta să primească. De fapt, nimeni nu telefonase. Nu, nu se întâmplase nimic neobişnuit când doamna Sloane şi ceilalţi plecaseră de acasă. În afară de... adică...

Florence se opri, apoi întrebă îngrijorată:

— Dar de ce mă întrebaţi? Ce i s-a întâmplat doamnei Sloane?

— Nu e timp de explicaţii acum. Ce începuseşi să spui, „în afară de...” ce?

— Păi, când doamna Sloane, socrul dânsei şi Nicky au

ieşit din casă, eu eram acolo, spuse Florence arătând spre camera din faţă. I-am văzut când ieşeau cu maşina de pe alee.

— Şi?

— Şi mai era o maşină parcată pe străduţa laterală; se poate vedea de aici. Când doamna Sloane a pornit-o pe stradă, a pornit şi maşina cealaltă în urma ei. Nu am dat atenţie atunci.

— Nici n-aveai vreun motiv. Ştii ce maşină era?

— Cred că era maro închis, aşa, de mărime medie.

— Ai văzut cumva numărul de înmatriculare?

— Nu.

— Şi n-ai recunoscut marca?

Florence scutură din cap dezamăgită:

— Pentru mine toate arată la fel.

— Bine, să lăsăm asta deocamdată, îi spuse detectivul lui Jensen, apoi către Florence: Mai gândeşte-te la maşina aia, încearcă să-ţi mai aminteşti vreun amănunt şi o să te mai întrebăm mai târziu.

Detectivul şi Jensen ieşiră tocmai când alte două maşini de poliţie trăgeau în faţa casei. Într-una se afla un sergent şi în cealaltă şeful poliţiei din Larchmont, îmbrăcat în uniformă, înalt şi uscăţiv, cu o înfăţişare înşelător de modestă. Cei patru procedară la o conferinţă de lucru pe aleea familiei Sloane. În încheiere, şeful poliţiei îl întrebă pe detectivul York:

— Crezi că avem într-adevăr de-a face cu o răpire?

— În acest moment, totul pare să indice asta, răspunse York.

— Jensen?

— Da, domnule, e o răpire, nicio îndoială.

— Spui că duba Nissan în care au fost văzuţi plecând avea număr de New Jersey?

— Da, aşa afirmă martorul.

Şeful începu să mediteze cu voce tare:

— Dacă este într-adevăr o răpire şi au traversat graniţa dinspre New Jersey, atunci totul intră sub jurisdicţia FBI-ului. Aşa spune legea lui Lindbergh. Deşi nu, cred că un detaliu nesemnificativ, cum e legea asta, îi îngrijorează vreodată pe cei de la FBI.

Ultimele cuvinte fuseseră rostite amar şi reflectau convingerea multor poliţişti locali că FBI-ul intervenea, dacă dorea, în orice caz care se anunţa mare, în schimb găsea motive să le refuze pe cele pe care nu le dorea. După câteva secunde, şeful poliţiei se hotărî:

— Mai bine chem FBI-ul chiar acum.

Întorcându-se la maşină, luă microfonul radioului.

După ce dădu toate indicaţiile necesare, îi ordonă detectivului York să intre în casă şi să rămână acolo:

— În primul rând, spune-i femeii de serviciusă ia legătura cu domnul Sloane şi vorbeşte chiar tu cu el. Spune-i tot ce ştim şi asigură-l că facem tot ce putem. După aceea, răspunzi la toate telefoanele şi îţi notezi totul. O să-ţi trimit ajutoare în curând.

Sergentului şi lui Jensen li se ceru să rămână de pază afară:

— În curând vor fi mai mulţi oameni aici decât muşte în jurul gunoiului. Nu lăsaţi pe nimeni să intre pe poartă, cu excepţia FBI-ului. Când soseşte aici presa cu bombardamentele de întrebări, trimiteţi-i pe toţi la Sediu.

În momentul acela, auziră sunetul unei maşini care se apropia zgomotos. Toate capetele se întoarseră. Era bătrânul Volkswagen, şi şeful poliţiei remarcă încruntat:

— Uite că primul a şi sosit!

Bert Fisher nu avu nevoie să controleze care dintre casele de pe Park Avenue era numărul 66. Maşinile de poliţie adunate erau un indiciu suficient de clar.

Tocmai când oprise maşina lângă trotuar şi cobora din ea grăbit, şeful se urca în propria lui maşină şi se pregătea să pornească.

— Şefu', o declaraţie?

— A, tu erai! Coborî geamul de la maşină – îl întâlnise pe bătrânul ziarist de mai multe ori până atunci. O declaraţie despre ce?

— Haide, şefu'! Am auzit tot zumzetul de pe frecvenţa voastră, inclusiv instrucţiunile tale de a chema FBI-ul. Asta e casa lui Crawford S Ioane, nu-i aşa?

— Da, aşa este.

— Şi doamna Sloane e cea care a fost răpită? Văzându-l pe şef ezitând, Bert îşi folosi toate argumentele: Ascultă, eu

am ajuns primul la faţa locului. În curând, toată lumea va afla oricum. De ce nu dai şi unui localnic o şansă?

Şeful poliţiei, un om rezonabil, se gândi: *de ce nu?* Bătrânul avea dreptate, iar el chiar ţinea un pic la Fisher, care era sâcâitor câteodată, ca un ţânţar încăpăţânat, dar nu cu adevărat răutăcios, cum erau uneori oamenii de presă.

— Dacă ai ascultat toate mesajele, înseamnă că ştii că încă nu suntem siguri de nimic. Dar, da, într-adevăr, credem că doamna Sloane a fost răpită, împreună cu fiul lor, Nicholas, şi cu tatăl domnului Sloane.

Bert îşi nota totul febril, conştient că asta era cea mai grozavă poveste a vieţii sale, drept care era foarte atent să nu greşească.

— Deci afirmi că poliţia din Larchmont porneşte de la premisa că există trei persoane răpite?

Şeful poliţiei dădu din cap:

— Da, poţi să mă citezi în privinţa asta.

— Aveţi vreo idee cine ar putea fi făptaşii?

— Nu. şi că veni vorba: domnul Sloane nu a fost informat încă şi încercăm să dăm de el. Aşa că, înainte de a te apuca să dai alarma, lasă-ne măcar să-i spunem noi.

Cu aceste ultime cuvinte, şeful porni maşina, iar Bert se aruncă în Volkswagen-ul lui. În ciuda avertismentului primit, nu avea nicio intenţie să aştepte pe nimeni. Singura lui dilemă era – unde se găsea cel mai apropiat telefon?

Câteva momente mai târziu, când ieşea de pe Park Avenue, văzu o altă maşină care se apropia şi îl recunoscu imediat pe şofer – colaboratorul local al televiziunii WNBC. Deci concurenţa se afla deja doar la un pas în urma lui, aşa că, dacă voia să rămână în frunte, trebuia să se mişte repede.

Nu foarte departe, pe strada Boston Post, găsi un telefon public. Mâna îi tremura de emoţie în timp ce forma numărul de la WCBA.

La 11, 20 dimineaţa, în redacţia de ştiri de la WCBA, tensiunea creştea vertiginos, cum se întâmpla întotdeauna în ora dinaintea telejurnalului de prânz. Mai ales azi, când exista o încărcătură mare de ştiri, cu câteva evenimente în desfăşurare ce rivalizau pentru deschiderea jurnalului.

Un celebru evanghelist, aflat la New York ca să primească un premiu religios, fusese găsit mort în apartamentul său de la Waldorf Astoria, se pare că în urma unei supradoze de cocaină, iar o prostituată care îşi petrecuse noaptea cu el era interogată în arestul poliţiei. În mijlocul Manhattan-ului, o clădire era în flăcări; un elicopter salva oamenii surprinşi la etajele superioare. Un miliardar de pe Wall Street, care suferea de cancer generalizat, era plimbat cu căruciorul prin Bronx în timp ce arunca în aer pumni de bancnote de o sută de dolari. Rezerva de bancnote îi era reîmprospătată la fiecare câteva minute dintr-o maşină blindată care îl urma pretutindeni.

În mijlocul acestei nebunii, la apelul lui Bert Fisher răspunse acelaşi director adjunct cu care vorbise şi înainte, şi care, auzind cine e la telefon, îl repezi:

— Suntem îngropaţi în ştiri aici. Spune repede ce ai de spus.

Bert nici nu aştepta altceva, iar reacţia tânărului se dovedi cel puţin mulţumitoare – îl ascultă neîncrezător şi şocat:

— Eşti sigur? Absolut sigur? Ai primit confirmarea?

— De la şeful poliţiei, spuse Bert mândru. Mi-a dat o declaraţie în exclusivitate şi, ca să fiu mai sigur, l-am pus să o repete.

Directorul adjunct era deja în picioare, făcându-i semne disperate directoarei şi urlând:

— Pe linia patru. Ridică linia patru! apoi se adresă unui editor însărcinat cu echipele de filmare de la biroul de lângă el: Avem nevoie de o echipă la Larchmont, urgent. Nu mă întreba de unde să scoţi una, ia din altă parte, de oriunde, şi trimite-i acolo imediat.

Directoarea îl asculta deja pe Bert Fisher pe linia patru. După ce îşi notă ideile principale, îi puse întrebarea-cheie:

— Cine mai ştie de asta?

— Eu am fost primul. Şi încă mai sunt. Dar tocmai când

plecam eu, venea tipul de la WNBC.

— Avea şi o echipă de filmare cu el?

— Nu.

Directorul adjunct se repezi din celălalt colţ al încăperii ca să raporteze:

— Avem o echipă care se îndreaptă într-acolo acum. I-am luat de la povestea din Bronx.

Directoarea reveni la telefon, spunându-i urgent lui Bert Fisher:

— Rămâi pe linie. Apoi, către unul din redactorii din apropiere: Ridică linia patru. Este Fisher, din Larchmont. Notează-ţi tot ce are de spus, şi pe urmă rescrie totul pentru deschiderea jurnalului de prânz.

În timp ce vorbea, ridică receptorul telefonului direct care făcea legătură cu reţeaua CBA, şi când Ernie Lasalle, redactorul coordonator de la ştiri interne, răspunse, îi povesti dintr-o suflare:

— S-a confirmat răpirea de la Larchmont. Acum jumătate de oră, persoane necunoscute i-au răpit pe soţia lui Crawford Sloane, pe fiul şi pe tatăl lui.

— *Dumnezeule!* Tot şocul şi uimirea lui Lasalle se simţiră ca o respiraţie pe fir. Crawf ştie?

— Nu cred că a aflat încă.

— Dar poliţia a aflat?

— Da, şi au chemat FBI-ul. Colaboratorul nostru local, Fisher, are o declaraţie în exclusivitate de la şeful poliţiei.

Cu însemnările în faţă, începu să citească cu voce tare declaraţia, întrebările lui Fisher şi cuvintele finale ale şefului poliţiei: „Poţi să mă citezi”.

— Mai citeşte-mi o dată.

Lasalle scria la maşină febril, după dictare.

Directoarea de la WCBA trecu încă o dată prin toată povestea, adăugând:

— Am fost informată că şi WNBC are ştirea, dar sunt cu un pas în urma noastră. Am hotărât să deschidem oricum cu asta ediţia de prânz şi chiar ne întrebam dacă nu ar trebui să întrerupem programul acum. Dar, văzând că implică familia lui Crawf…

Fără să o lase să termine, Lasalle-spuse tăios şi grăbit:

— Nu faceţi nimic deocamdată! Vă depăşeşte total şi,

dacă este să intre cineva primul cu povestea asta, noi o să fim ăia!

În câteva secunde, Ernie Lasalle trecu în revistă opţiunile.

Prima era să piardă atât timp cât era necesar ca să-l contacteze pe Sloane, care poate era în clădire, poate nu, şi apoi să-i comunice personal vestea într-un mod cât mai blând şi mai atent cu putinţă. A doua era să ridice receptorul roşu al intercom-ului şi să informeze tot departamentul despre răpirea familiei lui Sloane, ceea ce va declanşa imediat acţiunea de pregătire a ştirii cât mai repede cu putinţă. A treia opţiune era să ordone camerei de control să întrerupă programul pentru trei minute cu un buletin al Departamentului de ştiri. Lasalle era unul din cei şase oameni care aveau puterea de a autoriza o asemenea întrerupere, şi, după părerea lui, ştirea pe care tocmai o primise era nu numai cea mai importantă, dar şi de un enorm interes public.

În numai câteva secunde, se hotărî pentru a doua opţiune, hotărâre care, pentru un profesionist ca el, nu putea să nu fie influenţată de faptul că un alt canal newyorkez – WNBC – deţinut de reţeaua NBC intrase deja în scenă la Larchmont. Fără îndoială, NBC-ul va primi informaţia cât de curând de la canalul său afiliat, aşa cum o primise şi CBA-ul. Deci nu prea era timp pentru considerente sentimentale. Cât despre întreruperea programului, erau destui oameni în jur, inclusiv Les Chippingham, care să ia această decizie.

Îmi pare al dracu' de rău să-ţi fac asta, Crawf, dar sunt sigur că înţelegi, îşi ceru scuze în gând, apoi ridică receptorul roşu.

— ştiri interne, Lasalle. Răpirea raportată anterior de la Larchmont a fost confirmată de şeful poliţiei locale, care a contactat FBI-ul. Potrivit poliţiei, victimele sunt doamna Crawford Sloane, Nicholas Sloane şi... în ciuda hotărârii şi a profesionalismului său, vocea lui Lasalle începu să se înece de emoţii cărora nu le îngăduise încă să iasă la suprafaţă. Încercând să se stăpânească, continuă: ... şi tatăl lui Crawford Sloane, care au fost răpiţi şi luaţi într-o dubă de către persoane necunoscute. WCBA are o sursă de încredere la faţa locului; detaliile se transmit aici. Suntem

informaţi că şi NBC-ul are povestea, dar suntem încă înaintea lor. Redacţia de ştiri interne recomandă întreruperea imediată a programului cu această ştire.

Un val de groază şi de consternare s-a abătut asupra Departamentului de ştiri. Toţi se opriseră din lucru şi se uitau unii la alţii, întrebându-se din priviri: *Am auzit bine?* Iar când a sosit şi confirmarea, alte întrebări fără răspuns se îngrămădeau în capul tuturor: *Cum s-a putut întâmpla aşa ceva? Cine ar fi putut face aşa ceva? Este o răpire pentru răscumpărare? Ce şanse are poliţia să-i prindă repede? Doamne, ce o fi simţind Crawford?*

Cu un etaj mai sus, la Potcoavă, personalul superior era la fel de şocat, deşi şocul lor a durat numai câteva momente şi a fost înlocuit imediat, după mulţi ani de disciplină, de acţiunea febrilă pe care o stârneşte o ştire-bombă.

Chuck Insen, producătorul executiv, ieşi în fugă din biroul său repezindu-se la lifturi. Instinctul său de ziarist îi spunea că recomandarea lui Ernie Lasalle de întrerupere imediată a programului va fi aprobată şi ştirea va intra imediat pe post. Dacă se întâmpla aşa, locul lui Insen era în camera de control a emisiei, cu patru etaje mai jos. Ajungând într-un suflet la lift, apăsă nerăbdător pe butonul „Jos”.

Aşteptând iritat sosirea liftului, Insen simţi un val de simpatie pentru Sloane, uitând pe moment toate conflictele dintre ei, şi se întrebă unde era crainicul în momentul acela şi cum primise ştirea. Ceva mai devreme, îl zărise în treacăt pe hol şi ştia că avusese o discuţie între patru ochi cu Les Chippingham în biroul lui, pe o temă pe care o cunoştea foarte bine. Probabil Crawf era undeva în clădire şi a auzit deja anunţul pe intercom. Ceea ce îl făcu să realizeze o nouă problemă.

Când o ştire urgentă era considerată a fi suficient de importantă pentru a întrerupe programul obişnuit cu un buletin special al Departamentului de ştiri, crainicul de la Telejurnalul de seară – în cazul acesta, Crawford Sloane – era cel trimis în faţa camerelor. În cazul în care crainicul nu era prezent, o maşină era trimisă după el, iar orice corespondent disponibil îi ţinea locul pentru scurt timp până ajungea. Dar, în situaţia dată, realiză Insen, era absolut

exclus să-l trimită pe Sloane să anunţe ştirea asta îngrozitoare despre propria sa familie.

În acel moment, unul dintre lifturi opri la etajul său, uşile se deschiseră, iar din el se pregătea să iasă Don Kettering, corespondent pe probleme economice la CBA. Kettering, un bărbat subţire, de vârstă mijlocie, cu o mustaţă mică acoperindu-i buza superioară, deschise gura să spună ceva, dar nu apucă, pentru că Insen îl împinse violent înapoi în lift şi apăsă pe butonul etajului 1. Uşile se închiseră.

— Ce dracu'...

— Nu te repezi! îi spuse Insen. Ai auzit anunţul de pe intercom mai devreme?

— Da, şi-mi pare al naibii de rău. Tocmai mergeam să-i spun lui Crawf.

— Ai să mergi direct în emisie întâi. Du-te în studioul de rezervă şi pregăteşte-te. Crawf n-o să poată face anunţul. Tu eşti aici, aşa că ai să-l faci tu. Vorbim când ajung în camera de control.

Kettering, care avea multă experienţă ca reporter şi o minte rapidă, dădu din cap fără să comenteze. Părea chiar puţin mulţumit la gândul că el va fi cel care anunţă ştirea.

— Mă pune şi pe mine cineva în temă?

— O să-ţi comunicăm imediat tot ce ştim. O să ai cam un minut la dispoziţie să te uiţi pe ştire, restul improvizezi. Pe măsură ce mai soseşte vreo informaţie, ţi-o transmitem imediat.

— În regulă.

După ce Insen părăsi liftul la etajul unu, Kettering porni din nou în sus, la etajul cu studiourile.

Peste tot în jur era o activitate febrilă, iar mulţi din personalul departamentalului se mişcau parcă automat.

În redacţia de ştiri, editorul răspunzător de echipele de filmare de pe teren adunase două echipe şi nişte corespondenţi şi le dădea instrucţiuni să se deplaseze cu viteză maximă spre Larchmont, să obţină imagini de la locul faptei şi să ia interviuri poliţiei şi eventualilor martori. Un car mobil de transmisie avea indicaţia să-i urmeze la scurt timp.

Într-o mică secţie de documentare de lângă Potcoavă, filiala mai mică a Bibliotecii şi Documentării care se aflau

într-o altă clădire, vreo şase persoane adunau în grabă pe computer biografia lui Crawford Sloane şi puţinele fapte cunoscute despre familia sa – puţine, pentru că Jessica insistase întotdeauna ca ea şi familia ei să fie în afara ochiului public.

Cei şase reuşiseră totuşi să facă rost de undeva de o fotografie a Jessicăi, care tocmai sosea pe unul din faxuri. Un editor de la grafică aştepta lângă fax, nerăbdător să ia poza şi s-o transfere pe un diapozitiv. Pe un alt computer curgea dosarul de război al tatălui lui Crawford, Angus Sloane; aveau deja şi o poză a lui. Nu reuşiseră însă să găsească o poză cu Nicky, deocamdată.

Un asistent de la documentare strânse tot materialul disponibil şi fugi cu el spre studioul de rezervă, unde Don Kettering se instalase deja. Imediat după el, sosi un mesager de la redacţia de ştiri interne cu o copie a raportului lui Beri Fisher din Larchmont, primit mai devreme de la WCBA. Kettering se aşeză la singurul birou al studioului şi, făcând abstracţie de agitaţia din jurul său, se cufundă în materialul pe care trebuia să-l prezinte. În studio apăruseră tehnicienii, începuseră să monteze luminile, un sunetist prinse un microfon de sacoul lui Kettering, un operator se aşeză în spatele camerei.

Studioul de rezervă era cel mai mic din clădire, avea dimensiunile unei camere de zi modeste. Cu o singură cameră de luat vederi în dotare, studioul era păstrat tocmai pentru situaţii ca aceasta, când putea fi activat şi folosit în câteva minute.

Între timp, în camera de control întunecată, directorul de regie – o femeie – îşi prelua pupitrul, un scaun central în faţa peretelui de monitoare TV, unele aprinse, altele închise. În dreapta ei se aşeză un asistent cu agenda deschisă în faţă. Pe măsură ce alţi asistenţi şi tehnicieni îşi ocupau poziţiile, ordinele începură să curgă.

— Atenţie, camera unu, probă de microfon.

— Bili, ăsta o să fie un anunţ în direct, care începe cu „Întrerupem acest program...” şi se încheie cu „Şi acum revenim la programul...”. Bine?

— În regulă. Am înţeles.

— Avem scenariul?
— Nu. S-ar putea ca Don să trebuiască să vorbească liber.
— Strânge camera cu zece unităţi.
— Camera unu, să-l vedem pe Kettering.
Alte câteva monitoare se aprinseră, printre ele şi cel cu imaginea din studioul de rezervă. Faţa lui Don Kettering umplu ecranul.
Asistentul directorului vorbea prin microfon cu camera de control.
— Departamentul de ştiri. Se pare că vom întrerupe programul cu un buletin. Fiţi pregătiţi.
Directorul întrebă:
— E gata anunţul special?
— Da, imediat.
Pe un alt monitor, litere de un roşu fosforescent umplură ecranul:
TELEJURNAL CBA EDIŢIE SPECIALĂ
— Da, ţineţi-o acolo. Directorul se răsuci pe scaun ca să-l întrebe pe Insen:
— Chuck, mai gata de atât n-o să fim niciodată. Îi dăm drumul?
Producătorul executiv îi şopti pe deasupra receptorului pe care îl ţinea între umăr şi bărbie:
— Asta încerc şi eu să aflu.
La celălalt capăt al firului se afla preşedintele Departamentului de ştiri, într-o discuţie aprinsă cu Crawford Sloane, care încerca să-l convingă să amâne difuzarea ştirii. Era ora 11, 52.
În momentul cumplitului anunţ de pe intercom, Sloane se găsea la capătul scării, la etajul patru, şi se pregătea să coboare la redacţia de ştiri, cu intenţia să afle amănunte despre răpirea de la Larchmont, anunţată mai devreme.
Odată cu primul pârâit al intercomului, se oprise să asculte şi apoi, nevenindu-i să-şi creadă urechilor, rămăsese un timp înţepenit, acolo unde îl prinsese vestea. În această stare de paralizie îl găsi o secretară de la Potcoavă, care îl văzuse ieşind mai devreme şi pornise în fugă după el, strigând cât putea:
— Domnule Sloane! Domnule Sloane, vă caută cineva de

la poliţia din Larchmont. Vrea să vorbească cu dumneavoastră.

Sloane se întoarse la el în birou cu mişcări automate, de mecanism stricat, şi ridică receptorul:

— Domnule Sloane, la telefon detectivul York. Sunt la dumneavoastră acasă şi am o veste…

— Tocmai am aflat. Spuneţi-mi tot ce ştiţi.

— Foarte puţin, din păcate. Ştim că soţia dumneavoastră, fiul şi tatăl au plecat spre supermarketul „Grand Union” acum cincizeci de minute. Potrivit unor martori, în magazin au fost abordaţi...

Şi detectivul continuă cu un rezumat al faptelor pe care le aflaseră până atunci, inclusiv urcarea – forţată, se pare – a celor trei într-o dubă Nissan, adăugând:

— Am aflat acum că agenţi speciali ai FBI-ului se îndreaptă încoace şi unul din ei vine la dumneavoastră acum. Mi s-a spus să vă comunic că sunt îngrijoraţi şi pentru siguranţa dumneavoastră. Veţi primi protecţie, dar, pentru moment, sunteţi rugat să nu părăsiţi clădirea în care vă aflaţi.

Mintea lui Sloane era ca într-un vârtej. Brusc răguşit de îngrijorare, întrebă cu greu:

— Aveţi vreo idee cine putea să fi făcut aşa ceva?

— Nu, domnule, totul s-a petrecut extrem de rapid. Deocamdată nici noi nu ştim despre cine e vorba.

— Cine mai ştie de... de ce s-a întâmplat?

— Nu foarte multă lume, deocamdată, răspunse detectivul, precizând totuşi: Şi cu cât o să ştie mai puţină lume, cu atât e mai bine din punctul nostru de vedere.

— De ce?

— În cazul unei răpiri, domnule Sloane, publicitatea poate să dăuneze victimei. Răpitorii vor suna curând, probabil vor încerca să vă contacteze pe dumneavoastră întâi. Atunci noi – sau mai degrabă FBI-ul – vom începe un dialog cu ei, vom încerca să negociem. Şi nu vrem ca toată lumea să afle despre asta. Şi nici ei nu vor asta, pentru că…

— Domnule, îl întrerupse Sloane agitat, vorbim mai târziu. Acum am ceva de făcut.

Dându-şi dintr-odată seama de agitaţia de la Potcoavă şi realizându-i cauza, Sloane voia să prevină orice acţiune

precipitată. Ieşi din birou strigând:
— Unde e Les Chippingham?
— La redacţia de ştiri, îi răspunse un producător, apoi, mai blând şi cu simpatie: Crawf, îmi pare rău, tuturor ne pare rău, dar cred că intrăm pe post cu ştirea.
Dar Sloane se întorsese deja şi o apucase, fără să-l ia în seamă, în direcţia scărilor, pe care le coborî în fugă. Prin geamul de la uşă îl putea vedea pe Chippingham discutând aprins cu ceilalţi în jurul mesei redacţiei interne. Leslie tocmai întreba:
— Cât de siguri suntem de colaboratorul din Larchmont?
Ernie Lasalle răspunse:
— Cei de la WCBA zic că e un tip mai în vârstă care colaborează cu ei de ani de zile – conştiincios, de încredere.
— Atunci bănuiesc că trebuie să-i dăm înainte cu ce avem până acum.
— Nu! Nu! Nu! Les, nu intra pe post acum! strigă Sloane năvălind în încăpere. Avem nevoie de timp. Cei de la poliţie spun că s-ar putea să primim un telefon de la răpitori şi că publicitatea ar putea face mult rău familiei mele.
Lasalle încercă să-i spună răbdător:
— Crawf, ne dăm seama prin ce treci acum. Dar asta e o ştire-bombă pe care o deţin şi alţii deja. Ei n-or să aibă asemenea scrupule. Cei de la WNBC...
— Eu insist să mai aşteptăm totuşi, îl întrerupse Sloane apoi, adresându-se direct preşedintelui de departament: Les, te rog, te implor, mai aşteaptă puţin!
O tăcere stânjenită se lăsă în încăpere. Toată lumea ştia că, dacă circumstanţele ar fi fost diferite, Sloane ar fi fost primul care ar fi insistat să intre cu ştirea. Dar nimeni nu avea inima să-i spună: *Crawf, nu gândeşti raţional.*
Chippingham îşi aruncă privirea pe ceasul din perete – ora 11, 54.
Lasalle preluase convorbirea cu Insen, şi acum raportă:
— Chuck spune că toată lumea e pregătită să-i dăm drumul şi mă întreabă dacă întrerupem sau nu programul.
— Spune-i că asta hotărâm acum, răspunse Chippingham, cântărind situaţia în gând: să aştepte până la prânz? Pe monitoarele din perete putea vedea transmisiile tuturor celorlalte reţele. Pe CBA se derula un program

foarte popular; la sfârşitul lui urmau să intre reclamele. Întreruperea programului acum ar fi însemnat să piardă mulţi bani. În situaţia asta, mai contau oare cele mai puţin de şase minute?

Tocmai atunci, mai multe computere din încăpere scoaseră simultan un piuit, iar pe ecrane apăru un „B” strălucitor, semnalul pentru un buletin de presă urgent. Cineva se repezi să citească anunţul şi îi informă pe toţi:

— AP-ul are povestea cu răpirea familiei Sloane.

Pe biroul editorului, un alt telefon începu să sune. Răspunse Lasalle şi rosti încet în receptor:

— Da, mulţumesc că ne-aţi informat. Apoi, punând receptorul la loc, îi spuse lui Chippingham: Era NBC-ul. Ne-au sunat din politeţe ca să ne spună că au ştirea şi că intră cu ea la jurnalul de prânz.

Ceasul arăta că mai erau cincisprezece secunde până la 11, 55.

Hotărându-se brusc, Chippingham ordonă:

— Intrăm pe post acum. Spune-i lui Chuck să întrerupă programul.

17

La sediul Departamentului de ştiri al Canalului CBA, într-o cameră mică, simplă, situată la două etaje sub nivelul străzii, doi tehnicieni stăteau în faţa unei console complexe, cu o galaxie de lumini colorate şi butoane, terminale de computer şi monitoare TV. Doi dintre pereţii încăperii erau de sticlă, prin care se puteau vedea coridoarele cenuşii întunecate, şi oricine trecea putea privi înăuntru. Aceasta era camera de control, un fel de comandament tehnic al întregii reţele naţionale a CBA-ului.

Pe aici treceau toate programele reţelei – ştirile, emisiunile sportive, de divertisment, documentarele, discursurile Preşedintelui, transmisiile de la Capitoliu, tot felul de emisii în direct sau înregistrate anterior şi toate reclamele publicitare. Surprinzător pentru importanţa acestui centru al întregului puls electronic al reţelei,

camera de control arăta destul de cenuşie şi neinteresantă.

Aici, fiecare zi se desfăşura după o rutină, un plan meticulos care codifica cele douăzeci şi patru de ore în minute de emisie, câteodată chiar în secunde. Execuţia planului era în mare măsură lăsată pe seama computerului, iar cei doi tehnicieni nu făceau decât să supravegheze operaţiunile şi uneori să intervină atunci când evenimente ieşite din comun necesitau întreruperea programului obişnuit.

Pentru o astfel de intervenţie erau pregătiţi acum.

Cu câteva minute mai devreme, pe linia directă de la Departamentul de ştiri, Chuck Insen le dăduse instrucţiuni:

— Avem o ediţie specială a buletinului de ştiri. O să intre pe toate canalele reţelei. Întrerupem programele – *acum!*

În timp ce vorbea, pe monitorul camerei de control apăruse anunţul „TELEJURNAL CBA – EDIŢIE SPECIALĂ”.

Experimentatul tehnician din camera de control ştia că ordinul „acum” însemna exact în secunda respectivă. Fără comanda „acum”, dacă o emisie mai avea, de pildă, un minut şi jumătate până la încheiere, se aştepta sfârşitul emisiei înainte de a întrerupe programul, sau, dacă se derula o reclamă, se aştepta sfârşitul acesteia înainte de a interveni.

Dar „acum” însemna fără întârziere, imediat. Pe ecran tocmai curgea o reclamă de un minut care mai avea treizeci de secunde până la final, dar tehnicianul o opri printr-o simplă apăsare de buton, gest care avea să coste reţeaua aproximativ douăzeci şi cinci de mii de dolari. Aproape simultan, printr-un alt buton, introduse anunţul ediţiei speciale, iar literele roşii, strălucitoare, apărură instantaneu pe ecranele a mai mult de douăsprezece milioane de televizoare.

Anunţul rămase pe ecran, în linişte, timp de cinci secunde, după cronometrul din camera de control, pentru a atrage atenţia şi a permite camerelor de control ale canalelor afiliate care nu transmiteau acelaşi program în momentul respectiv să întrerupă şi ele emisia. Majoritatea intrară imediat pe transmisia CBA-ului.

După cinci secunde, deschise calea la sunet şi introduse vocea care anunţa:

— Întrerupem programul obişnuit cu o ediţie specială a telejurnalului CBA. De la New York, transmite corespondentul nostru Don Kettering.

Din camera de control a studioului, directorul ordonă:

— Intră cu Don!

Faţa corespondentului pe probleme economice umplu instantaneu ecranele televizoarelor din toată ţara.

Cu o voce şi o expresie serioasă, Kettering începu:

— Poliţia din Larchmont – New York a raportat răpirea soţiei, fiului şi tatălui crainicului CBA, Crawford Sloane... Pe ecran apăru chipul arhicunoscut al lui Sloane, în timp ce Kettering continuă: *Răpirea, de către persoane neidentificate, a avut loc în urmă cu patruzeci de minute. Potrivit poliţiei şi unui martor ocular, ea a fost precedată de un asalt violent...”*

Era ora 11, 56 a.m.

Luând-o înaintea rivalilor săi, CBA-ul intrase primul cu ştirea pe post.

PARTEA A DOUA

1

Reacţiile care au urmat buletinului special al CBA-ului, prin care se anunţa răpirea familiei Sloane, au fost instantanee şi generale.

NBC News, al căror gest amabil şi colegial de a informa CBA-ul i-a lipsit de ocazia de a difuza primii ştirea, au transmis propriul buletin la mai puţin de un minut după aceea – devansând intenţia iniţială de a prezenta ştirea în buletinul de prânz.

CBS, ABC ŞI CNN, alertate de telexurile AP şi Reuters, au intrat în emisie cu aceeaşi ştire la câteva minute după CBA. La fel şi posturile de televiziune din ţară, care nu erau conectate la nicio reţea naţională şi îşi aveau propriile servicii de ştiri.

Televiziunea canadiană, de asemenea, şi-a deschis ediţia de prânz a actualităţilor cu ştirea despre răpirea familiei Sloane.

— Reacţionând fulger la aflarea veştii, staţiile de radio au fost mai rapide în răspândirea ei decât televiziunea.

De pe coasta Atlanticului pe aceea a Pacificului, ziarele de după-amiază s-au apucat imediat să-şi modifice pagina întâi, introducând titluri de-o şchioapă. Ziarele importante din afara statului i-au instruit pe corespondenţii lor din New York să scrie fiecare câte un material pentru articolul de fond.

Agenţiile de ştiri au început să caute frenetic fotografii cu Jessica, Nicholas şi Angus Sloane. Fotografii ale lui Crawford Sloane se găseau din belşug.

Centrala telefonică a CBA-ului era asaltată de apeluri pentru Crawford Sloane. Domnul Sloane lipsea pe moment, urma răspunsul politicos şi invariabil, drept care erau lăsate mesaje de simpatie.

Reporterii din presă şi din alte medii de informare, ştiind că n-ar fi avut succes prin centrală, telefonau la numerele directe ale departamentului. Din această pricină, unele linii erau mereu ocupate, îngreuind comunicarea cu exteriorul. Jurnaliştilor care izbuteau să prindă linia liberă li se răspundea că Sloane era prea tulburat ca să stea de vorbă cu cineva şi, oricum, nu existau alte informaţii decât cele deja transmise pe post.

La unul dintre apeluri Crawford Sloane răspunse totuşi – cel al Preşedintelui Statelor Unite.

— Crawf, tocmai am auzit vestea îngrozitoare, spuse Preşedintele. ştiu că ai prea multe pe cap ca să stăm de vorbă acum, dar voiam să ştii că Barbara şi cu mine suntem cu gândul la tine şi la familia ta şi sperăm să primim veşti bune cât mai curând. Şi mai vrem, ca şi tine, să se isprăvească repede această încercare cumplită.

— Mulţumesc, domnule Preşedinte, răspunse Sloane. Telefonul dumneavoastră înseamnă mult pentru mine.

— Am cerut Departamentului de Justiţie ca investigaţiile FBI-ului pentru găsirea familiei dumitale să aibă prioritate, şi vom pune la dispoziţia lor toate resursele guvernamentale de care va fi nevoie.

Sloane îi mulţumi încă o dată.

Un purtător de cuvânt al Casei Albe făcu imediat public conţinutul mesajului telefonic al Preşedintelui, care se adăuga numărului tot mai mare de informaţii ce aveau să domine ediţiile de seară ale actualităţilor tuturor canalelor de televiziune.

Echipe de filmare TV de la posturile din New York şi ale canalelor naţionale, ajunse la Larchmont la scurtă vreme după primele buletine informative, începură să ia interviuri – cum s-a exprimat ulterior un observator – „aproape tuturor fiinţelor vii din zonă”, inclusiv unora care mai că nici nu ştiau de eveniment. Fosta profesoară Priscilla Rhea, înflorind de atâta atenţie ce i se acorda, era principala favorită a reporterilor, imediat după ea, în ordinea priorităţilor, urmând şeful poliţiei din Larchmont.

Cazul cunoscu o evoluţie nouă şi surprinzătoare atunci când nişte cetăţeni care locuiau în vecinătatea casei Sloane declarară că au avut impresia că respectiva casă a fost

ţinută sub observaţie mai multe săptămâni la rând, poate chiar o lună întreagă. Au fost văzute mai multe maşini diferite, de câteva ori o camionetă, care apăreau în cartier şi staţionau perioade lungi de timp în apropierea casei, fără ca aceia care se aflau în maşini să se arate la faţă. Vecinii reţinuseră câteva mărci de maşini, deşi detaliile se dovediseră destul de sumare. Dar majoritatea afirmau cu convingere că unele tăbliţe de înmatriculare erau din New York, altele din New Jersey. Numerele, însă, nu le reţinuse nimeni.

Una dintre maşinile descrise de un vecin se potrivea aceleia pe care o văzuse femeia de serviciu a familiei Sloane, Florence – aceeaşi maşină care s-a luat după Volvo-ul Jessicăi Sloane când ea, Nicky şi Angus au părăsit casa pentru a merge la cumpărături.

Reporterii din presă şi de la televiziune puneau toţi aceeaşi întrebare firească: de ce n-a raportat nimeni la poliţie presupusa supraveghere a casei?

Fiecare dintre cei întrebaţi răspundea acelaşi lucru: crezuse că era vorba de un fel de măsură de securitate pentru protecţia vestitului domn Crawford Sloane, şi de ce să se amestece vecinii în problema asta?

Acum, mult prea târziu, poliţia începea să obţină tot mai multe amănunte despre respectivele maşini.

Şi mediile de informare de peste hotare reflectau pe larg ştirea despre răpire. Chiar dacă faţa şi vocea lui Crawford Sloane nu erau tot atât de familiare străinilor pe cât erau nordamericanilor, implicarea unei personalităţi TV prestigioase într-un asemenea incident părea să aibă consecinţe internaţionale în sine.

Toată această reacţie impresionantă era o dovadă a faptului că, în lumea contemporană, crainicul de televiziune – specia *Homo promulgare ancora,* cum a definit-o chiar a doua zi *Wall Street Journal* – a devenit o rasă aparte, pe acelaşi plan, în ceea ce privea idolatria din partea publicului, cu regii şi reginele, starurile de cinema şi ale muzicii rock, papii, preşedinţii şi prinţii.

Mintea lui – Crawford Sloane era un vârtej de emoţii.

Trecuse prin orele ce urmaseră răpirii cuprins de un soi de ameţeală, aşteptând ca dintr-o clipă în alta să afle

cumva că toată povestea era un fel de neînţelegere, o greşeală ce putea fi lesne lămurită. Dar, pe măsură ce timpul trecea şi Volvo-ul Jessicăi rămânea neatins în parcarea supermarketului din Larchmont, speranţele lui se dovedeau tot mai deşarte.

Ce-l chinuia pe Sloane în mod deosebit era amintirea discuţiei pe care o avusese cu Jessica în seara precedentă. El adusese vorba de posibilitatea unei răpiri, şi nu coincidenţa îl tulbura – ştia din lunga sa experienţă că viaţa reală şi ştirile reale erau pline de asemenea coincidenţe, uneori incredibile.

Însă reflectând acum asupra celor discutate, îşi dădea seama că egoismul şi infatuarea îl făcuseră să considere că numai el putea să cadă victimă unei răpiri. Şi-o amintea pe Jessica întrebând: *„Şi familiile? Ar putea fi şi ele vizate?”* El, însă, respinsese o atare posibilitate, nu-i trecea prin cap că Jessica şi Nicky trebuiau protejaţi. Indiferenţa şi neglijenţa de care dăduse dovadă îl făceau acum să se simtă singur răspunzător, şi sentimentul vinovăţiei îl dobora.

Şi, bineînţeles, era foarte îngrijorat şi de soarta tatălui său, deşi era limpede că Angus nimerise accidental în tot ceea ce se întâmplase. Sosise pe neaşteptate şi, din nefericire, fusese prins în plasa răpitorilor.

Au fost momente în timpul zilei când Sloane se agitase cuprins de nelinişte şi nerăbdare, dorind să acţioneze cumva, oricum, chiar dacă ştia că nu prea avea ce face. Se gândise să se ducă la Larchmont, apoi îşi dăduse seama că nu avea nimic de câştigat, doar să fie departe de redacţie şi cei de acolo să n-aibă unde să ia legătura cu el în cazul în care ar fi apărut veşti noi. Alt motiv care l-a făcut să rămână pe loc a fost sosirea a trei agenţi FBI, care se şi apucară de treabă, activitatea lor concentrându-se în jurul lui Sloane.

Agentul special Otis Havelock, cel mai în vârstă dintre cei trei, se dovedi pe dată „tipu’ cu răspunderea” – cum avea să se exprime ulterior un producător de la Potcoavă. Agentul insistă să fie condus direct în biroul lui Crawford Sloane şi acolo, după ce se legitimă, ceru celor doi care-l însoţeau să-l aducă imediat pe şeful forţei de securitate a reţelei CBA. După care, agentul FBI ceru voie să dea un

telefon din birou pentru a solicita sprijin din partea Departamentului de Poliţie al oraşului New York.

Havelock – mic de statură, vioi, cu chelie – avea ochi verzi adânciţi în orbite şi o privire directă ce arareori se abătea de la interlocutor. Expresia sa de suspiciune permanentă părea să spună: *„Am mai văzut şi am mai auzit din astea şi înainte”.* Ulterior, Sloane şi ceilalţi care se aflau atunci acolo aveau să constate că afirmaţia nerostită era foarte adevărată. Veteran al FBI-ului, cu state vechi de douăzeci de ani, Otis Havelock îşi petrecuse cea mai mare parte a vieţii confruntându-se cu infamii umane dintre cele mai monstruoase.

Şeful securităţii CBA-ului, un om cărunt, fost detectiv în poliţia New York-ului, acum ajuns la pensie, sosi într-un suflet. Havelock se răsuci spre el:

— Vreau să asiguri paza acestui etaj, imediat. Persoanele care au răpit familia S Ioane pot să încerce să-l răpească pe însuşi domnul Sloane. Postează două dintre gărzile dumitale la lifturi şi altele la fiecare scară de acces. Trebuie să verifice, dar să verifice *foarte serios,* identitatea tuturor persoanelor care urcă la acest etaj sau coboară de aici. Cum isprăveşti cu treaba asta, treci la verificarea fiecărei persoane care se află deja în clădire. E clar?

— Bineînţeles că e clar, se indignă şeful securităţii, care era mult mai în vârstă decât agentul, şi suntem cu toţii foarte preocupaţi de soarta domnului Sloane. Dar nu am atât de mulţi oameni, iar pretenţia dumitale este exagerată. Am şi alte responsabilităţi în ceea ce priveşte securitatea, pe care nu le pot neglija.

— Le-ai neglijat deja, se răsti Havelock. Îi arătă o legitimaţie de plastic. Uită-te la asta! Am folosit-o ca să intru în clădire. I-am fluturat-o pe sub nas paznicului de la intrare şi mi-a făcut semn să intru fără să se uite la ea.

Şeful securităţii cercetă atent legitimaţia pe care era lipită fotografia unui bărbat în uniformă.

— A cui e fotografia asta? întrebă el.

— Întreabă-l pe domnul Sloane, făcu ironic Havelock şi-i întinse dreptunghiul de plastic lui Crawford Sloane.

Când văzu fotografia, Sloane izbucni în râs, în ciuda îngrijorării care-l copleşea.

— E colonelul Khaddafi, răspunse.

— Am făcut-o anume, explică agentul FBI. Mă folosesc uneori de ea ca să demonstrez unor instituţii ca aceasta a dumneavoastră cât de jalnic funcţionează sistemul de pază. Se întoarse spre şeful cărunt, care stătea cu un aer plouat: Acum treci şi fă ce ţi-am spus. Pune sub pază acest etaj şi spune-le oamenilor dumitale să verifice legitimaţiile cu atenţie, *inclusiv fotografiile.*

După ce fostul detectiv plecă, Havelock i se adresă lui Sloane:

— Motivul pentru care sistemul de securitate este prost în majoritatea marilor companii este acela că securitatea nu aduce niciun fel de profit; deci tipii de la buget taie-n carne vie când e vorba de acest departament. Dacă aţi fi avut o securitate adevărată în această clădire ar fi existat măsuri de protecţie atât pentru dumneavoastră, cât şi pentru familie.

— Mi-ar fi plăcut dacă aţi fi venit cu sfatul ăsta mai de mult, spuse Sloane cu durere.

Ceva mai înainte, când telefonase la Departamentul de Poliţie, Havelock vorbise cu şeful detectivilor, explicându-i că avusese loc o răpire şi cerând protecţia din partea poliţiei pentru Crawford Sloane. Acum, de afară se auzi tot mai puternic urletul sirenelor care se apropiau cu repeziciune, apoi se făcu linişte. Câteva minute mai târziu, în birou intră un locotenent de poliţie în uniformă, urmat de un sergent.

— Ce-aş dori de la dumneata, i se adresă Havelock locotenentului după ce făcu prezentările, este să păstrezi câteva maşini de patrulă afară, ca să se vadă că poliţia e aici, şi să postezi câte un om la fiecare intrare în clădire şi unul în holul principal. Spune-le oamenilor să reţină şi să ia la întrebări pe oricine li se pare suspect.

— Am înţeles. Locotenentul se întoarse spre Sloane: Vom avea grijă de dumneavoastră, domnule. Când sunt acasă, nevastă-mea şi cu mine vă urmărim la ştiri în fiecare seară. Ne place cum o faceţi.

— Mulţumesc, spuse Sloane dând din cap.

Poliţiştii care-l însoţeau pe Havelock aruncau priviri în jur, cu aerul că ar fi dorit să mai zăbovească acolo, dar

Havelock avea alte planuri pentru ei:

— Aţi putea face o verificare a împrejurimilor, trimiteţi pe cineva pe acoperiş. Uitaţi-vă la clădire de sus. Verificaţi dacă toate intrările sunt păzite.

Dând asigurări că vor face tot ceea ce le stătea în putinţă, locotenentul şi sergentul părăsiră biroul.

— Din păcate, domnule Sloane, o să mă vedeţi destul de des, spuse agentul special când rămaseră singuri. Am primit ordin să stau în preajma dumneavoastră. M-aţi auzit când am spus că şi dumneavoastră aţi putea deveni victima unei răpiri banditeşti.

— Uneori m-am gândit că mi s-ar putea întâmpla aşa ceva. Sloane tăcu o clipă, apoi continuă, dând glas sentimentului de vinovăţie care se cuibărise în el: Dar nu mi-am închipuit niciodată că familia mea ar putea fi în pericol.

— Asta din pricină că făceaţi un raţionament logic. Dar criminalii deştepţi sunt imprevizibili.

Sloane întrebă neliniştit:

— Credeţi că acesta-i genul de indivizi cu care avem de-a face?

Expresia de pe chipul agentului FBI nu se schimbă; rareori îşi pierdea vremea cu vorbe de consolare.

— Încă nu ştim ce fel de oameni sunt. Dar am descoperit de mult că este mult mai util să nu subestimăm duşmanul. Dacă ulterior se dovedeşte că l-am supraestimat, nu este decât în avantajul meu. Curând o să mobilizăm mai multe forţe aici, continuă Havelock, şi de asemenea la dumneavoastră acasă, dotate cu echipament electronic. Vrem să monitorizăm telefoanele pe care le primiţi, deci, cât sunteţi în această clădire, primiţi toate apelurile pe linia obişnuită. Arătă spre biroul lui Sloane: Dacă primiţi telefon de la răpitori, faceţi ceea ce trebuie făcut – vorbiţi cât mai mult cu putinţă, chiar dacă în ziua de azi putem intercepta convorbirile mult mai repede ca înainte, şi asta o ştiu şi criminalii.

— Presupun că ştiţi că telefoanele de acasă nu sunt înregistrate.

— Da, însă eu presupun că răpitorii le au deja. Sunt câteva persoane care le cunosc, nu-i aşa? întrebă Havelock

şi scoase din buzunar un carnet: Acum, domnule Sloane, trebuie să-mi răspundeţi la câteva întrebări.

— Daţi-i drumul.

— Vă puteţi aminti dacă aţi primit, dumneavoastră sau membrii familiei dumneavoastră, ameninţări de vreun fel? Gândiţi-vă bine, vă rog.

— După câte ştiu eu, nu.

— E posibil să fi relatat ceva la actualităţi care să fi provocat o reacţie ostilă deosebită din partea cuiva, o persoană sau un grup?

Sloane ridică mâinile a neputinţă.

— Cel puţin o ştire pe zi.

— Mi-am închipuit eu, dădu omul de la FBI din cap. De aceea doi dintre colegii mei vor viziona benzile emisiunilor dumneavoastră, pe toate din ultimii doi ani, să vadă dacă le vine vreo idee. Dar corespondenţă ostilă? Precis că aţi primit aşa ceva.

— La mine nu ajunge niciodată. Cei care lucrează în reţea sunt scutiţi de a primi corespondenţă. E o decizie luată de conducere.

Văzând expresia de mirare de pe chipul lui Havelock, Sloane explică:

— Tot ceea ce transmitem noi generează o cantitate impresionantă de scrisori. Ne-ar lua prea mult timp să le citim pe toate. După care poate că am vrea să răspundem unora dintre ele, ceea ce ar lua şi mai mult timp. Şi mai e un lucru ce a determinat conducerea să ia această decizie, şi anume că putem fi mult mai obiectivi şi să avem o viziune mult mai clară asupra evenimentelor dacă suntem feriţi de reacţiile individuale provocate de ştiri. Sloane dădu din umeri. Poate că unii nu sunt de acord, dar aşa stau lucrurile.

— Şi atunci ce se întâmplă cu scrisorile?

— Există o secţie numită Serviciul Telespectatorului, care se ocupă de ele. Acolo se răspunde tuturor scrisorilor, iar ceea ce pare demn de reţinut este trimis la preşedintele Departamentului de ştiri.

— Presupun că se păstrează toată corespondenţa.

— Aşa cred.

Havelock notă ceva în carnet.

— O să desemnăm câţiva oameni care să parcurgă şi corespondenţa.
Se auzi un ciocănit în uşă şi în birou intră Chuck Insen.
— Dacă nu vă supăraţi că întrerup...
Ceilalţi doi încuviinţară cu o mişcare a capului, astfel că producătorul executiv continuă:
— Crawf, ştii că toţi vrem să facem tot ce putem – pentru tine, pentru Jessica, Nicky...
— Da, ştiu.
— Ne-am gândit că e mai bine să nu prezinţi ştirile în seara asta. În primul rând pentru că cea mai mare parte a lor va fi *despre* tine. În al doilea rând, chiar dacă ai prezenta restul, ar arăta ca şi când nu s-a întâmplat nimic, ca şi când celor de-aici nu le-ar păsa, ceea ce bineînţeles că nu este adevărat.
Sloane cumpăni, apoi răspunse dus pe gânduri:
— Da, poate că ai dreptate.
— Şi ne întrebăm ce-ai zice dacă ţi s-ar lua un interviu în direct?
— Crezi că ar fi bine?
— Acum că s-a aflat, cred că e cu atât mai bine cu cât acordăm evenimentului mai multă atenţie. Există întotdeauna şansa ca un telespectator care ne urmăreşte să deţină informaţii care ne-ar fi utile.
— M-ai convins.
Insen dădu din cap şi adăugă:
— Îţi închipui, cred, că presa şi celelalte canale de televiziune vor să-ţi ia interviuri. Ce zici, ai putea suporta o conferinţă de presă în această după-amiază?
Sloane făcu un gest de neputinţă, apoi cedă:
— În regulă, da.
— Când termini aici, ai putea veni la mine în birou să discutăm puţin împreună cu Les? Am dori să-ţi aflăm părerea în legătură cu nişte planuri de-ale noastre.
— Pe cât posibil, interveni Havelock, aş dori ca domnul Sloane să stea la dânsul în birou şi să fie aproape de telefonul ăsta.
— Oricum am să fiu aproape de el, îl asigură Sloane.
Leslie Chippingham apucase să-i telefoneze Ritei Abrams în Minnesota, dându-i ştirea nefericită că planurile lor de

îndrăgostiţi pe care şi le făcuseră pentru acel weekend trebuiau abandonate. Nu era chip, îi explicase el, să plece tocmai acum din New York, în toiul unor asemenea evenimente.

În ciuda dezamăgirii, Rita înţelegea foarte bine situaţia. Oamenii care lucrau în departamentele de ştiri ale televiziunii erau obişnuiţi ca existenţele, chiar şi legăturile ilicite, să le fie tulburate de evenimente neaşteptate.

— Aveţi nevoie de mine în povestea asta?

— Dacă o să avem, o s-o afli foarte curând.

După cum se dovedi, agentul special Havelock se legase într-atât de Crawford Sloane, încât intenţiona să-l însoţească până şi la şedinţa din biroul lui Insen. Dar producătorul executiv i se puse în drum.

— Avem de discutat nişte probleme interne ce privesc strict activitatea reţelei. Vi-l returnăm pe domnul Sloane imediat cum terminăm. Dar dacă se iveşte ceva urgent, consideraţi-vă liber să daţi buzna.

— Dacă nu aveţi nimic împotrivă, spuse imperturbabil Havelock, aş prefera să dau buzna chiar acum, să văd unde se va afla domnul Sloane.

Îl ocoli hotărât pe Insen şi inspectă încăperea.

În spatele mesei lui Insen erau două uşi. Havelock le deschise pe amândouă. Una dădea într-o debara plină cu tot felul de lucruri; aruncă o privire înăuntru, apoi închise uşa. A doua încăpere era o sală de baie. Agentul intră, se uită în toate părţile, ieşi.

— Voiam doar să mă asigur, îi spuse el lui Insen, că nu mai există nicio altă cale de acces în această cameră.

— V-aş fi putut oferi chiar eu această informaţie, zise Insen.

Havelock schiţă un zâmbet subţire.

— Unele lucruri prefer să le verific singur.

Părăsi încăperea şi-şi găsi un scaun în hol, nu departe de uşă.

Leslie Chippingham se instalase în birou înainte ca agentul FBI să fi venit în inspecţie. Rămas în sfârşit singur cu Insen şi cu Sloane, i se adresă primului:

— Chuck, spune-i tu lui Crawf.

— Treaba e următoarea, începu Insen privindu-l pe

Sloane în ochi, noi nu avem încredere în agenţiile guvernamentale şi în capacitatea lor de a rezolva această situaţie. Les şi cu mine nu vrem să te descurajăm, dar nu putem să uităm cât i-a trebuit FBI-ului să dea de urma Patriciei Hearst – mai mult de un an şi jumătate. Şi mai e ceva.

Insen căută printre hârtiile de pe birou şi scoase la iveală o carte, pe care Sloane o recunoscu imediat a fi tocmai cartea scrisă de el, *Aparatul de filmat şi adevărul.* Insen o deschise la o pagină însemnată.

— Cu mâna ta ai scris, Crawf: „Noi, cei care trăim în America, nu vom mai fi multă vreme feriţi de acte teroriste chiar în ograda noastră. Dar noi nu suntem pregătiţi mental şi nici altfel să facem faţă acestui gen de conflict crâncen care pătrunde peste tot". Insen închise cartea. Les şi cu mine, continuă el, suntem de aceeaşi părere. În totalitate.

Urmă o tăcere. Propriile sale cuvinte, care tocmai fuseseră citite, îl surprinseră şi-l şocară pe Sloane. În ungherele tainice ale minţii lui începuse să se întrebe dacă nu cumva la originea răpirii lui Jessica, Nicky şi a tatălui său se afla o motivaţie teroristă, poate legată chiar de el. Sau era o idee mult prea absurdă până şi să fie gândită? Dar uite că nu era, de vreme ce şi alţii, oameni cu experienţă care lucrau în domeniul ştirilor, o puneau în discuţie.

Într-un târziu spuse:

— Chiar credeţi că teroriştii...

— E o posibilitate, nu-i aşa? răspunse Insen.

— Da, recunoscu Sloane dând încet din cap. Şi eu cred asta.

Chippingham interveni:

— Nu uita că deocamdată nu ştim cine sunt cei care ţi-au răpit familia, sau ce anume vor. S-ar putea să aflăm că e vorba de o răpire obişnuită, în care se cere o răscumpărare în bani, şi pot să spun că e destul de grav şi atât. Dar trebuie să luăm în calcul – ţinând cont de cine şi ce eşti tu – şi posibilităţi cu bătaie lungă.

— Vorbeam de FBI, reveni Insen la ceea ce spusese mai devreme. Repet, nu vrem să te neliniştim şi mai mult, dar dacă ai tăi sunt cumva scoşi din ţară, ceea ce nu este exclus, mă tem că guvernul va trebui să recurgă la CIA. Ei

bine, în toţi anii aceia în care conaţionalii noştri au fost ţinuţi ostatici în Liban, cu toată puterea şi resursele pe care le are – sateliţi de spionaj, servicii de contrainformaţii şi infiltrări – CIA n-a fost în stare să descopere unde-i ţinea ascunşi banda aia de terorişti semianalfabeţi ticăloşi. Şi asta într-o ţară mică, doar cu puţin, mai mare decât statul Delaware. Şi atunci, cine ne poate garanta că aceeaşi veche CIA va face o ispravă mai bună în alte colţuri ale lumii?

Concluzia o trase preşedintele Departamentului de ştiri:

— Deci iată la ce ne referim, Crawf, când spunem că nu avem încredere în agenţiile guvernamentale. Credem, în schimb, că noi înşine – o organizaţie de ştiri cu multă experienţă, obişnuită să facă investigaţii când e vorba de reportaje – avem o şansă mult mai mare să descoperim unde a fost dusă familia ta.

Pentru prima oară de la aflarea nenorocirii, Sloane se învioră.

— Drept care am hotărât, continuă Chippingham, să întemeiem propria noastră echipă, a celor de la CBA News, care să facă cercetări. La început pe cuprinsul întregii ţări, şi apoi peste tot în lume, dacă va fi nevoie. Vom pune la bătaie toate resursele noastre, plus tehnicile de investigaţie pe care le-am folosit în trecut. Cât despre oameni, vom convoca cele mai strălucite talente pe care le avem, şi asta începând chiar de acum.

Sloane se simţi inundat de recunoştinţă şi uşurare.

— Les... Chuck... începu el.

Chippingham îl opri cu un gest.

— Nu-i nevoie. Bineînţeles că o facem şi pentru că e vorba de tine, dar asta este şi meseria noastră.

Insen se aplecă în faţă.

— În legătură cu acest lucru, vrem să te întrebăm ceva, Crawf. Echipa de cercetare trebuie să fie condusă de un corespondent sau un producător experimentat, cineva care să ţină frâiele în mâini şi care să se priceapă la asemenea tip de investigaţii şi în care tu să ai încredere. Există cineva la care te-ai gândi în mod special?

Crawford Sloane ezită preţ de o fracţiune de secundă, punând în balanţă sentimentele personale şi cartea care se

juca. Apoi spuse răspicat:
— Îl vreau pe Harry Partridge.

2

Precum vulpile care se întorc la vizuina tăinuită, răpitorii grupului Medellín s-au pitit în sediul lor temporar, casa luată cu chirie la sud de Hackensack, New Jersey.

Proprietatea era formată dintr-un ansamblu de construcţii vechi, părăginite – o casă principală şi trei anexe – care stătuseră abandonate câţiva ani buni, până când Miguel, după ce a cercetat şi alte amplasamente posibile şi a urmărit anunţurile publicitare imobiliare, a semnat un contract pe un an de zile cu plata anticipată pentru întreaga perioadă. Un an era cel mai scurt interval de timp prevăzut în contractele de închiriere şi impus de agenţii imobiliari. Nevrând să dezvăluie faptul că spaţiul respectiv avea să fie ocupat doar pentru ceva mai mult de o lună, Miguel acceptase condiţiile fără să se tocmească. Genul acesta de proprietate şi amplasarea ei – într-o zonă puţin populată şi destul de ocolită – erau ideale din multe puncte de vedere. Casa încăpătoare îi putea adăposti pe toţi cei şapte membri ai bandei columbiene, iar starea ei jalnică nu avea nicio importanţă. În anexe era loc suficient pentru cele şase autovehicule, ferindu-le astfel de priviri indiscrete. Nicio altă proprietate locuită nu se găsea în apropiere, copacii din jur şi tufărişul oferind o protecţie suplimentară. Şi mai exista un avantaj – la mai puţin de o milă distanţă se afla aeroportul Teterboro. Folosit în principal de avioanele particulare, aeroportul ocupa o poziţie-cheie în planul răpitorilor.

Încă de la începutul conspiraţiei, Miguel prevăzuse că imediat după răpirea victimelor se va da alarma, drumurile vor fi blocate de poliţie şi vor începe căutările. Prin urmare, îşi spusese el, era riscant să aibă de străbătut un drum lung. Pe de altă parte, aveau nevoie de o ascunzătoare temporară, la o distanţă strategică de Larchmont.

Proprietatea Hackensack se găsea la o depărtare de

aproximativ douăzeci şi cinci de mile pe şosea de locul unde se petrecuse răpirea. Uşurinţa cu care se întorseseră aici şi faptul că nimeni nu-i urmărise dovedeau că planul lui Miguel era bun – deocamdată.

Cei trei prizonieri – Jessica, Nicholas şi Angus Sloane – se aflau acum în clădirea principală. Încă în stare de inconştienţă de pe urma sedativelor administrate, fuseseră duşi într-o încăpere mare de la etajul doi. Spre deosebire de celelalte încăperi, lăsate în paragină şi igrasioase, aceasta era singura curăţată lună şi proaspăt văruită. Pe pereţi fuseseră instalate aplice, iar de tavan atârna o instalaţie nouă de neon; podeaua era acoperită cu linoleum verde pal, nou şi el. Fostul doctor Baudelio ceruse toate aceste îmbunătăţiri şi-l supraveghease personal pe Rafael, mecanicul bun-la-toate care se ocupase de renovare.

În mijlocul camerei se aflau două paturi de spital cu bare laterale mobile. Pe unul fusese întinsă Jessica, pe celălalt băiatul, Nicholas. Picioarele şi braţele le erau legate de barele laterale cu chingi de piele – o măsură de prevedere pentru momentul în care-şi recăpătau cunoştinţa, deşi, deocamdată, nu se punea problema.

Cu toate că anesteziologia nu era o ştiinţă exactă, Baudelio era sigur că „pacienţii” lui – cum îi considera el acum – vor rămâne sedaţi încă cel puţin o jumătate de oră, poate chiar mai mult.

Lângă cele două paturi de spital se mai găsea un pat îngust de metal, acoperit cu o saltea care fusese adusă în grabă pentru a-l putea întinde pe Angus, a cărui prezenţă nu intrase în socotelile lor. Nici chingi nu aveau pentru el, drept care îl legaseră cu sfori. Privindu-i pe prizonieri din partea cealaltă a camerei, Miguel încă nu ştia ce hotărâre să ia în privinţa bătrânului. Să-l omoare şi să-l îngroape afară după lăsarea întunericului? Sau să-l includă în vreun fel în planul iniţial? Trebuia să se hotărască repede.

Baudelio se agita în jurul trupurilor inerte; instala suporturi pentru perfuzii intravenoase, de care atârna pungile cu perfuzie. Pe o masă acoperită cu o pânză verde, îşi aranjase instrumentele, pacheţelele cu sedative şi câteva tăvi. Deşi mai mult ca sigur că nu avea să aibă nevoie de nimic altceva decât de catetere intravenoase,

Baudelio îşi pregătise la îndemână, conform obiceiului său, şi alte instrumente, necesare în caz de urgenţă sau situaţii neprevăzute. În toate aceste pregătiri îl ajuta Socorro, femeia care avea legături atât cu Cartelul de la Medellín, cât şi cu Sendero Luminoso, şi care, de când stătea în Statele Unite, se calificase ca infirmieră.

Socorro îşi legase părul negru ca pana corbului într-un coc la ceafă; era o femeie suplă, mlădioasă, cu pielea măslinie, iar trăsăturile feţei ar fi putut fi chiar frumoase dacă nu s-ar fi ascuns în spatele unei expresii veşnic acre. Deşi îndeplinea tot ceea ce i se cerea şi nu se aştepta la niciun favor din pricină că era femeie, Socorro vorbea arareori şi niciodată nu-şi trăda gândurile. Nu o dată respinsese cu vorbe grosolane avansurile sexuale din partea bărbaţilor din grup.

Din aceste pricini, Miguel o etichetase în mintea lui pe Socorro „enigmatica". Cunoştea afiliaţia ei dublă, precum şi faptul că de fapt Sendero Luminoso insistase ca Socorro să fie inclusă în grupul de răpire, dar el, unul, nu avea motive să nu aibă încredere în ea. Se întreba însă uneori dacă nu cumva contactul îndelungat al lui Socorro cu realitatea americană îi slăbise oarecum loialitatea faţă de organizaţiile din Columbia şi Perú.

La această întrebare nici chiar Socorro n-ar fi ştiut ce să răspundă.

Pe de o parte, ea fusese întotdeauna un spirit revoluţionar, iniţial găsindu-şi o supapă pentru fervoarea ei în gherilele M-19 columbiene, iar mai apoi – alegându-se şi cu un oarecare profit – în activităţile Cartelului de la Medellín şi ale lui Sendero Luminoso. Convingerea ei în ceea ce privea guvernele Columbian şi peruan era aceea că ticăloasa clasă conducătoare trebuia omorâtă până la ultimul om, masacru la care ea ar fi fost bucuroasă să ia parte. În acelaşi timp, fusese îndoctrinată să considere structura puterii americane ca fiind la fel de ticăloasă. Cu toate acestea, în cei trei ani de când trăia în State, unde fusese întâmpinată cu omenie şi prietenie, nicidecum cu ostilitate şi discriminare, cărora i-ar fi fost mai uşor să le facă faţă, îi venise tot mai greu să dispreţuiască America şi poporul american şi să-i catalogheze drept duşmani.

În momentul de faţă, făcea tot ce-i stătea în putinţă să-i urască pe cei trei captivi – gunoaie burgheze *rico,* îşi repeta în sinea ei pentru a se autoconvinge – dar nu reuşea întru totul... ceea ce era un lucru de *condamnat,* pentru că sentimentul de *milă* la un revoluţionar era *demn de tot dispreţul!*

Dar o dată ce vor fi plecat din această ţară derutantă, aşa cum aveau cu toţii să o facă foarte curând, Socorro era sigură că se va descurca mult mai bine şi va dovedi mai multă forţă interioară, va fi mult mai fermă în capacitatea ei de a urî.

Din şezlongul în care se instalase, în colţul îndepărtat al încăperii, Miguel i se adresă lui Baudelio:

— Aş vrea să ştiu ce faci acolo.

Tonul vocii sugera limpede un ordin.

— Mă grăbesc, pentru că efectul midazolamului pe care l-am administrat nu mai durează mult. şi din acel moment voi începe să injectez propofol, un anestezic intravenos cu efect mult mai îndelungat decât al celuilalt, şi mult mai potrivit pentru ceea ce urmează.

În timp ce se învârtea în jurul paturilor şi dădea explicaţii, Baudelio părea să se fi transformat într-o cu totul altă persoană, din individul pierit şi spectral, cum era de obicei, în profesorul şi anestezistul practician care fusese odată. Ca şi cum conştiinţa unei demnităţi de mult abandonate se trezise dintr-un somn adânc – o reacţie pe care o avusese şi înainte de răpire. Dar nici atunci şi nici acum nu se arăta prin nimic tulburat de faptul că pregătirea sa profesională era folosită în scopuri criminale, sau că situaţia în care se afla era condamnabilă.

— Propofolul este un sedativ parşiv, continuă el. Doza optimă variază de la individ la individ, şi dacă doza administrată intravenos este prea mare, poate provoca decesul. Deci se începe cu doze experimentale, care trebuie monitorizate cu mare atenţie.

— Eşti sigur că te descurci? întrebă Miguel.

— Dacă ai îndoieli, răspunse Baudelio sarcastic, eşti liber să aduci pe altcineva.

Şi pentru că Miguel nu-i răspunse, fostul doctor explică mai departe:

— Deoarece aceşti oameni vor fi în stare de inconştienţă în timpul transportului, trebuie să ne asigurăm că în caz de reacţie de vomă nu vor aspira în plămâni. Deci câtă vreme mai stăm aici, pentru ei va urma o perioadă de înfometare drastică. Dar nu trebuie să se deshidrateze, din care pricină le voi administra lichide intravenos. La capătul celor două zile de aşteptare – atât mi-ai spus că durează – totul va fi pregătit să-i punem în alea.

Şi făcu un semn cu capul peste umăr.

Sprijinite în picioare de peretele din spatele lui se aflau două coşciuge deschise, solid făcute şi căptuşite cu mătase. Unul era mai mic decât celălalt. Capacele ornamentate, prevăzute cu balamale, fuseseră scoase şi puse alături.

Acum, că se referise la ele, Baudelio îşi aminti de un amănunt. Arătă spre Angus Sloane şi întrebă:

— Vrei să-l pregătesc şi pe el sau nu?

— Dacă-l luăm cu noi, îţi ajunge deocamdată ceea ce ai?

— Da. Am rezerve din toate în cazul în care ceva nu merge ca lumea. Dar mai avem nevoie de unul...

Şi ochii i se îndreptară spre perete.

— N-am nevoie să-mi spui tu, pufni Miguel iritat.

Stătea încă în cumpănă. Ordinele iniţiale transmise de

Cartel şi Sendero Luminoso specificau răpirea femeii şi a copilului, acţiune urmată, cât mai curând cu putinţă, de transportarea lor în Perú. Coşciugele reprezentau camuflajul în timpul călătoriei; fusese pusă la punct până în cele mai mici amănunte şi o poveste de acoperire, în cazul în care autorităţile vamale americane ar fi dorit să facă un control la ieşirea din ţară. Din momentul în care ajungeau în Perú, prizonierii deveneau ostatici foarte valoroşi – jetoane cu miză mare, în schimbul cărora se cerea satisfacerea cererilor deosebite formulate de Sendero Luminoso, al căror conţinut avea să fie dezvăluit abia ulterior. În acest caz, prezenţa neaşteptată a tatălui lui Crawford Sloane avea să fie considerată ca o pradă suplimentară, sau reprezenta un risc inutil şi o povară?

Dacă ar fi avut posibilitatea, Miguel ar fi căutat să afle răspuns de la superiorii săi. Dar singura cale de comunicare ce n-ar fi prezentat niciun pericol nu-i era deocamdată

accesibilă, iar dacă telefona de la unul din telefoanele celulare, apelul ar fi rămas înregistrat. Miguel le atrăsese în mod deosebit atenţia tuturor celor din grupul operaţional că telefoanele se foloseau strict pentru comunicarea între autovehicule şi cartierul general. Erau categoric interzise apelurile telefonice către alte persoane, chiar dacă erau membri ai Cartelului. Iar în puţinele ocazii în care fusese totuşi necesar să se comunice cu exteriorul, convorbirile fuseseră făcute de la telefoane publice.

Dată fiind situaţia, decizia rămânea în exclusivitate la latitudinea lui. Trebuia să ţină cont, de asemenea, de faptul că obţinerea unui al treilea coşciug implica riscuri suplimentare. Merita oare?

După socoteala lui, merita. Ştia din experienţă că, în mod absolut cert, după ce Sendero Luminoso dădea publicităţii condiţiile pe care le impunea pentru răscumpărare, unul dintre ostatici trebuia omorât, cadavrul urmând să fie abandonat într-un loc unde putea fi descoperit lesne şi cât mai repede – un avertisment că răpitorii nu se ţineau de bancuri. Faptul că Angus Sloane se afla în mâinile lor însemna că aveau la dispoziţie o victimă în plus pentru realizarea acestui scop, rămânând ca femeia sau băiatul să fie executaţi ulterior, dacă se dovedea necesar să îşi facă şi mai limpede mesajul. Deci în acest sens, captivul Angus era chiar o bonificaţie.

— Da, îi răspunse Miguel lui Baudelio, bătrânul merge cu noi.

Baudelio încuviinţă cu o înclinare a capului. În ciuda aerului de siguranţă pe care-l afişa, prezenţa lui Miguel îl neliniştea, deoarece, cu o seară înainte, comisese o greşeală gravă, cum îşi dădea el seama abia acum, un posibil atentat la securitatea întregului grup. La un ceas la care rămăsese doar cu sine însuşi, într-un moment de profundă singurătate şi descurajare, folosise unul din telefoanele celulare pentru a telefona în Perú. Vorbise cu o femeie, companioana lui în viaţa de mizerie pe care o ducea, singurul lui prieten, a cărei prezenţă, adeseori înecată în aburi de alcool, îi lipsea cumplit.

Neliniştea pricinuită de acel telefon îl făcea acum pe Baudelio să reacţioneze mai lent decât îi stătea lui în fire,

când deodată se trezi confruntat cu o criză neaşteptată.

În cele numai două-trei minute în care încercase să scape din mâinile agresorilor în faţa supermarketului din Larchmont, Jessica apucase să-şi dea seama, întâi şocată, apoi îngrozită, de gravitatea situaţiei. Chiar şi după ce-i puseseră căluş pentru a-i curma ţipetele, ea a continuat să se zbată cu sălbăticie şi disperare, căci văzuse că şi Nicky încăpuse pe mâinile brutelor necunoscute care-i înconjurau din toate părţile, iar Angus Sloane zăcea fără cunoştinţă la pământ din pricina loviturii primite. Dar câteva clipe mai târziu, sub efectul rapid al sedativului puternic ce-i fusese injectat în venă, mintea i se lăsase cuprinsă de întuneric, şi ea căzuse într-un leşin adânc.

Acum însă începea să-şi revină şi, fără să ştie cât timp trecuse de când se afla în starea asta, amintirea a ceea ce se petrecuse devenea tot mai clară. Percepea zgomotele din jur, la început confuze, îndepărtate, apoi tot mai desluşit. Încercă să se mişte, să vorbească, dar descoperi că nu putea niciuna, nici alta. Îşi încordă voinţa să deschidă ochii, însă şi în asta se dovedi neputincioasă.

Parcă era în afundul unei fântâni de întuneric, chinuindu-se să facă *ceva, orice,* şi nereuşind să facă nimic.

După încă o bucată de timp, câteva minute poate, vocile se limpeziră şi amintirea cumplită a grozăviei din Larchmont deveni mai acută.

În sfârşit, Jessica deschise ochii.

Baudelio, Socorro şi Miguel se uitau toţi trei în altă parte, numai la ea nu, încât nu observară că se trezise.

Jessica îşi dădea foarte bine seama de senzaţia pe care o trăia, parcă se reîntorcea în propriul ei trup, dar nu înţelegea de ce braţele şi picioarele nu voiau să se mişte, decât foarte puţin. Apoi văzu că braţul aflat în raza ei vizuală, cel stâng, era prins într-o chingă de piele, şi abia acum pricepu că zăcea întinsă pe ceva ce semăna cu un pat de spital şi că braţul drept şi ambele picioare îi erau imobilizate în acelaşi fel.

Întoarse încet capul şi ceea ce văzu o făcu să îngheţe de groază.

Nicky era întins pe alt pat, legat în acelaşi fel ca şi ea, şi dincolo de el Angus, cu braţele şi picioarele pironite în

frânghii. Iar mai încolo – *Ah, nu! Doamne Dumnezeule!* – zări cele două coşciuge, unul mai mic decât celălalt, destinate fără îndoială ei şi lui Nicky.

În clipa următoare, Jessica începu să ţipe şi să se zbată sălbatic. În teroarea vecină cu nebunia ce pusese stăpânire pe ea, reuşi să-şi desfacă mâna stângă.

Cei trei conspiratori se răsuciră fulgerător spre ea. Pentru o fracţiune de secundă Baudelio, care ar fi trebuit să acţioneze instantaneu, rămase împietrit de uluială. Dar Jessicăi i-a fost de ajuns ca să le vadă chipurile.

Zbătându-se la fel de îndârjit, întinse mâna stângă, încercând cu disperare să găsească ceva ce ar fi putut să-i servească drept armă ca să se apere pe sine şi pe Nicky. Masa cu instrumente era chiar lângă ea. Pipăind înnebunită cu degetele, dădu peste un obiect care avea aparent forma unui cuţit de tranşat carne. Era un bisturiu.

Reuşind să-şi revină din stupefacţie, Baudelio se repezi la ea. Zări braţul eliberat, al Jessicăi şi cu ajutorul lui Socorro încercă să-l prindă la loc în chingă.

Dar reacţia Jessicăi fu mai rapidă. În disperarea ei, ridică mâna în care ţinea obiectul de metal şi izbi violent, reuşind să spintece obrazul lui Baudelio, apoi mâna lui Socorro. La început se iviră doar dâre subţiri de sânge. În clipa următoare, sângele inundă obrazul şi mâna.

Fără să ia seamă la durere, Baudelio încercă să prindă mâna care se agita în aer. Sărind de la locul lui, Miguel îi trase Jessicăi un pumn greu ca o măciucă, apoi îl ajută pe Baudelio. În ciuda sângelui din obrazul lui Baudelio, care curgea şiroaie peste Jessica şi peste pat, cei doi bărbaţi izbutiră să lege la loc chinga în jurul braţului.

Miguel descleştă degetele Jessicăi de pe bisturiu. Zbaterea ei, deşi la fel de disperată, era acum inutilă. Înfrântă şi neputincioasă, Jessica izbucni în plâns.

Ca şi când atât n-ar fi fost de ajuns, o nouă complicaţie se ivi: anestezia lui Nicky începea să-şi piardă efectul. Cu mintea încă tulbure, Nicky auzi totuşi strigătele şi înţelese că mama lui era lângă el, ceea ce-l făcu să-şi vină mai repede în simţiri. Începu şi el să ţipe, dar, în ciuda zvârcolirilor, nu izbuti să se elibereze din legăturile care-i îngrădeau mişcările.

Angus, în schimb, care primise porţia de sedativ mai târziu decât ceilalţi, nu se clintea.

Zgomotele şi deruta erau totale, dar atât Baudelio, cât şi Socorro ştiau că mai înainte de orice trebuiau să aibă grijă de propriile lor răni. Cum a ei era superficială comparativ, Socorro se mulţumi deocamdată să-şi lipească un pansament steril pe mână, apoi se ocupă de Baudelio. Îl şterse cu tampoane de tifon, care imediat se îmbibau de sânge.

Revenindu-şi din şocul de la început, Baudelio dădu din cap în semn de mulţumire, arătă spre echipamentul pregătit mai devreme şi murmură:

— Ajută-mă.

Socorro legă un garou deasupra cotului stâng al Jessicăi. Baudelio înfipse acul hipodermic într-o venă şi injectă propofolul, pregătit şi el din vreme. Pironindu-l cu privirile şi ţipând înnebunită, Jessica încercă să se împotrivească efectului anestezicului, dar ochii i se închiseră şi ea îşi pierdu încă o dată cunoştinţa.

Baudelio şi Socorro trecură la Nicky şi repetară operaţia. Ţipetele îndurerate ale băiatului se curmară şi mintea i se întunecă, punând capăt scurtei perioade de luciditate.

În sfârşit, socotind că era mai bine să nu rişte ca şi bătrânul să-şi revină şi să le dea bătaie de cap, îi administrară şi lui Angus porţia de propofol.

Miguel, care nu se amestecase în această ultimă fază a pregătirii ostaticilor, era turbat de furie. Şi-o revărsă acuzator asupra lui Baudelio:

— Cur incompetent! urlă el cu ochii scăpărând. *¡Pinche cabrón!*[11] Puteai ruina totul! Ştii ce faci acum?

— Da, ştiu, spuse Baudelio. În ciuda tampoanelor de tifon, obrazul continua să sângereze. Am comis o eroare de raţionament. Promit să nu se mai repete.

Fără să răspundă, însă cu faţa congestionată de furie, Miguel ieşi valvârtej din încăpere.

După plecarea lui, Baudelio folosi o oglindă de buzunar ca să-şi inspecteze rana. Două lucruri îi erau clare dincolo de orice îndoială. Întâi, va rămâne cu o cicatrice care-i va

---

11 Pungaş ticălos (sp.).

brăzda obrazul de sus şi până jos pentru tot restul vieţii. În al doilea rând, cel mai important lucru de altfel, rana era o tăietură deschisă, ale cărei margini trebuiau imediat apropiate şi suturate. În situaţia dată nu-şi putea permite să se ducă la spital sau la un alt doctor. Ştia că n-avea de ales, trebuia să o sutureze singur, oricât de greu şi de dureros avea să fie. Iar **Socorro** urma să-l ajute cum se pricepea ea mai bine.

În primii ani de facultate, Baudelio învăţase, ca orişicare alt student, să sutureze rănile superficiale. Mai târziu, ca anestezist, asistase la sute de suturi de incizii. Iar ulterior, când începuse să lucreze pentru Cartelul de la Medellín, el însuşi suturase câteva răni, deci ştia cum trebuia să procedeze.

Cuprins de slăbiciune, se aşeză în faţa oglinzii şi îi spuse lui Socorro să-i aducă trusa medicală. Din ea alese acele de sutură, firul şi un anestezic local, lidocaină.

Îi explică lui Socorro ce aveau amândoi de făcut. Ca de obicei, răspunsurile lui Socorro se rezumară la câte un *„Si!”* sau *„¡Está bien!”*[12] ocazional. Apoi, fără să mai lungească vorba, Baudelio începu să-şi injecteze lidocaină în marginile tăieturii.

Întreaga operaţie dură aproape două ore şi, în ciuda anestezicului, durerea era de-a dreptul năucitoare. De câteva ori, Baudelio aproape că-şi pierdu cunoştinţa. Mâinile lui tremurau nestăpânit, drept care sutura arăta inegală. Ca treaba să fie şi mai complicată, trebuia să lucreze privindu-se în oglindă, ceea ce-i stânjenea şi mai mult mişcările. Socorro îi dădea instrumentele de care avea nevoie şi o dată sau de două ori, când îl văzu că e gata să se prăbuşească, îl sprijini. Baudelio reuşi, totuşi, să-şi ţină firea până la capăt şi, deşi sutura imprecisă avea să-i urâţească şi mai mult cicatricea, spintecătura din obraz era acum închisă şi urma să se vindece fără complicaţii ulterioare.

În sfârşit, ştiind că partea dificilă a contractului său cu Medellín/Sendero abia începea şi că pentru asta trebuia să se odihnească, Baudelio înghiţi două sute de miligrame de

12 Da. În regulă (sp.).

Seconal şi se duse la culcare.

3

În jurul orei 11, 50 a.m., în apartamentul din Port Credit, Harry Partridge deschisese televizorul din living pe un program transmis din Buffalo, New York, afiliat la CBA. Toate staţiile TV din Buffalo, ale căror semnale nu aveau de parcurs decât o distanţă de şaizeci de mile peste Lacul Ontario, neîntâlnind niciun obstacol în cale, erau receptate cu claritate în Ontario.

Vivien ieşise, se întorcea abia pe la mijlocul după amiezii.

Partridge spera să afle din telejurnalul de prânz ultimele noutăţi despre dezastrul din ziua precedentă de la aeroportul Dallas-Fort Worth, în care fusese implicată compania de zbor Muskegon Airlines. Prin urmare, la 11, 55, când programul fu întrerupt de ediţia specială CBA News, Partridge era cu ochii la ecran.

Ştirea îl şocă şi-l îngrozi şi pe el, ca pe toţi ceilalţi. Oare chiar era adevărat, se întrebă el nevenindu-i să creadă, sau totul era o cacealma înfiorătoare? Ştia, totuşi, din experienţă că CBA News nu transmitea o ştire fără să-i fi verificat în prealabil autenticitatea.

Urmărind chipul lui Don Kettering şi ascultând buletinul, se simţi cuprins, mai mult decât de orice altceva, de o îngrijorare personală pentru soarta Jessicăi. Şi în emoţiile care-l copleşeau se strecura un sentiment de camaraderie şi compasiune pentru Crawford Sloane.

Ştia, de asemenea, fără să trebuiască să facă un efort de gândire, că vacanţa lui, care abia începuse, luase sfârşit.

Astfel că telefonul pe care-l primi, aproximativ patruzeci de minute mai târziu, nu-l surprinse nepregătit: era rugat să se întoarcă la sediul din New York al canalului CB A. Ceea ce-l surprinse totuşi era faptul că rugămintea îi era adresată de Crawford Sloane personal.

Vocea lui Sloane, desluşi Partridge, era cu greu stăpânită. După schimbul de cuvinte inevitabil într-o asemenea situaţie, Sloane spuse:

— Am disperată nevoie de tine, Harry. Les şi Chuck organizează o secţie specială; se va lucra pe două niveluri – rapoarte zilnice în emisie şi investigaţii de profunzime. M-au întrebat pe cine aş dori eu să preia comanda. Le-am spus că nu doresc decât o singură persoană – pe tine.

Partridge îşi dădu seama că, în toţi aceşti ani de când se cunoşteau ei doi, niciodată nu fuseseră mai apropiaţi ca în aceste clipe.

— Ţinte tare, Crawf, răspunse el, vin cu primul avion.

— Îţi mulţumesc, Harry. Spune-mi, vrei să lucrezi cu cineva anume?

— Da. Găseşte-o pe Rita Abrams, oriunde-ar fi – undeva în Minnesota, în orice caz – şi adu-o. La fel cu Minh Van Canh.

— Dacă n-or să fie deja aici, aşteptându-te, or să vină la scurtă vreme după tine. Altcineva?

Fără să stea prea mult pe gânduri, Partridge răspunse:

— Îl vreau pe Teddy Cooper, din Londra.

— Cooper? făcu Sloane contrariat, apoi îşi aminti; e tipul care se ocupă cu investigaţiile noastre, da?

— Exact.

Teddy Cooper era un englez de douăzeci şi cinci de ani, un produs al universităţii de cărămidă roşie[13], cum o numeau cu snobism englezii, şi un exponent Cockney debordând de bună dispoziţie, care ar fi putut să apară cu mult succes în *Me and My Girl*[14]. În plus, după părerea lui Partridge, individul era aproape un geniu când era vorba să transforme o cercetare de rutină în investigaţie de detectiv, urmărindu-şi scopul propus cu deducţii pline de perspicacitate.

Partridge îl descoperise pe Cooper pe vremea când lucra în Europa; simplu bibliotecar la British Broadcasting Corporation, Cooper îl impresionase pe Partridge cu inventivitatea de care dăduse dovadă într-o investigaţie importantă. Ulterior, Partridge a mijlocit angajarea lui Cooper în cadrul biroului CBA din Londra, unde primea un

---

13 *Red-brick university* – una dintre universităţile înfiinţate în Anglia la sfârşitul secolului XIX şi începutul secolului XX (n.tr.).

14 Emisiune de divertisment (n.tr.).

salariu mai mare şi avea perspective mai bune.

— E al tău, răspunse Sloane. Va veni cu primul Concorde.

— Dacă te simţi în stare să-mi răspunzi, aş dori să-ţi pun nişte întrebări ca să-mi pot stabili câteva repere până ajung la voi.

— Bineînţeles. Dă-i drumul.

Urmă o serie de întrebări aproape identice cu acelea pe care i le pusese agentul Havelock de la FBI. Au fost ameninţări înainte?... vreun conflict anume?... experienţe neobişnuite?... avea cea mai vagă, mai neplauzibilă idee despre cine puteau fi făptaşii?... exista vreun amănunt cunoscut de ei şi care nu fusese difuzat pe post?

Interogatoriul era necesar, dar răspunsurile erau toate negative.

— Poate că totuşi îţi vine în minte ceva, insistă Partridge, vreun incident cât de mic, pe care să zicem că l-ai ignorat la vremea respectivă sau nici măcar nu l-ai băgat în seamă, dar care ar putea să aibă o legătură cu ceea ce s-a întâmplat?!

— Deocamdată răspunsul este negativ, dar am să mă mai gândesc.

După ce convorbirea luă sfârşit, Partridge îşi continuă pregătirile de plecare. Chiar înainte să-i fi telefonat Sloane, el începuse să-şi facă valiza pe care abia o despachetase cu o oră în urmă. Telefonă la Air Canada, rezervă un loc pentru Cursa de 2, 45 p.m. De pe Aeroportul Pearson International din Toronto. La New York ajungea la 4 p.m. pe La Guardia. Apoi comandă un taxi care să vină să-l ia în douăzeci de minute.

După ce isprăvi cu împachetatul, Partridge îi scrise câteva cuvinte de despărţire lui Vivien. Ştia că va fi dezamăgită de plecarea lui neaşteptată, aşa cum era şi el, de altfel. Completă de asemenea un cec cu o sumă generoasă pentru repararea şi remobilarea apartamentului, aşa cum plănuiseră ei mai de mult.

Se uită în jur, să vadă unde să pună biletul şi cecul, şi tocmai atunci se auzi un bâzâit în apartament. Era interfonul, prin care era anunţat de jos, din holul blocului, că taxiul sosise şi-l aştepta.

Ultimul lucru pe care-l văzu, pe etajera din antreu, erau

biletele la concertul Mozart din acea seară. Se gândi cu tristeţe că aceste bilete – ca şi multe altele nefolosite şi invitaţii neonorate – reprezentau, mai mult decât orice altceva, tiparul incert al existenţei unui reporter TV.

Zborul Air Canada nu făcea escală; era un 727, cu locuri numai la *economy-class.* Deoarece nu erau toate ocupate, Partridge se trezi că avea norocul să nu aibă pe nimeni alături, îi promisese lui Sloane că în drum spre New York se va gândi la răpire, şi chiar intenţionase să înceapă schiţarea unui plan de acţiune pentru el şi echipa specială de investigaţie de la CBA News. Dar informaţiile pe care le deţinea erau sumare; era evident că avea nevoie de mai multe date. Astfel că după un timp renunţă şi, sorbind din paharul cu vodcă şi tonic, se cufundă în gânduri.

Îşi îngădui să reflecteze la Jessica şi la sine însuşi dintr-o perspectivă personală.

De-a lungul anilor, după evenimentele din Vietnam, se obişnuise să se gândească la ea ca la o fiinţă ce aparţinea în exclusivitate trecutului, o femeie pe care o iubise cândva, dar care încetase să mai însemne ceva pentru el, şi care, oricum, îi era total inaccesibilă. Până într-un anumit punct, înţelese Partridge, felul cum privise lucrurile fusese un act de autodisciplină, o pavăză împotriva autocompătimirii, sentiment pe care îl detesta.

Dar acum, când Jessica se găsea în primejdie, recunoştea în sinea lui că ţinea la ea la fel ca la început, şi întotdeauna a ţinut. *Hai, fii cinstit, încă o mai iubeşti. Da, o iubesc.* Şi nu ca pe o fiinţă dintr-o amintire ceţoasă, ci ca pe o fiinţă vie, plină de viaţă, reală.

Deci, indiferent de rolul pe care avea să-l joace în găsirea Jessicăi – şi Crawf însuşi ceruse ca rolul lui să fie cel mai important – Harry Partridge ştia că dragostea lui pentru Jessica îl va susţine şi-l va împinge înainte, deşi o va păstra în taină, lăsând-o să ardă în suflet fără ca nimeni să o vadă.

Oare *sunt infidel?* se întrebă el în clipa următoare, cu acel umor echivoc pe care şi-l recunoştea a-i fi caracteristic.

Infidel faţă de cine? Faţă de Gemma, bineînţeles, care era moartă.

Ah, Gemma, iubita mea! Ceva mai devreme, când îşi amintise de acea singură excepţie în aparenta lui neputinţă

de a plânge, aproape că se lăsase copleşit de amintirile legate de ea. Dar le alungase cât mai repede cu putinţă, nesimţindu-se în stare să le îndure şi pe ele. Acum însă, gândul la Gemma îl invada încă o dată. Ea avea să vină întotdeauna înapoi.

La câţiva ani după ce isprăvise stagiul în Vietnam şi îndeplinise şi alte misiuni în condiţii vitrege, CBA îl trimisese pe Partridge la Roma, pe post de corespondent. Şi-a petrecut acolo cinci ani.

Oricine lucra într-o reţea de televiziune ştia că postul de corespondent la Roma era o adevărată pleaşcă. Un nivel de trai ridicat, totul mult mai ieftin comparativ cu alte oraşe mari şi, deşi nu erai ferit de tensiunile şi presiunile transmise inevitabil din New York, viaţa de acolo avea un ritm calm şi relaxat.

Pe lângă raportarea ştirilor locale şi, uneori, din zone foarte îndepărtate, Partridge realiza, de asemenea, reportaje despre Vatican. Avusese astfel de câteva ori ocazia să călătorească în avioanele papale, însoţindu-l pe Papa Ioan Paul II în turneele pontificale internaţionale.

Într-una dintre aceste călătorii, Partridge a cunoscut-o pe Gemma.

Partridge se amuza adesea de presupunerile celor din afară, anume că o călătorie cu avionul pontifical reprezenta un exerciţiu de bună-cuviinţă şi de abstinenţă. Realitatea era cu totul alta. Şi absolut contrară în special în compartimentul rezervat presei la coada avionului. Invariabil acolo domneau buna-dispoziţie şi agapele – licori găsindu-se în cantităţi nelimitate şi gratuite – iar în timpul zborurilor lungi ce aveau loc noaptea, nu erau rare hârjoanele sexuale.

Partridge îl auzise odată pe un coleg de-al său de breaslă descriind avionul papal ca pe o structură cu mai multe niveluri, cel mai de jos fiind – precum în Infernul *lui Dante – iadul, iar cel mai de sus – raiul. (Deşi nu exista un avion anume destinat în exclusivitate zborurilor pontificale, configuraţia interioară atât de specifică era întotdeauna aceeaşi).*

În timpul fiecărei călătorii, avionul pus la dispoziţie avea în faţă o cabină spaţioasă, pregătită anume pentru Papă.

Conţinea un pat şi două fotolii largi şi confortabile, uneori trei.

Următorul compartiment înspre coadă era rezervat înalţilor demnitari papali – secretarul de stat, câţiva cardinali, doctorul Papei, secretarul personal şi valetul. Urma cabina episcopilor şi a feţelor bisericeşti mai mici în rang.

Între aceste cabine, în funcţie de tipul de avion, era amenajat un spaţiu în care erau depozitate toate cadourile primite de Papă în timpul călătoriei. Un adevărat morman de fiecare dată, fără excepţie.

În sfârşit, ultimul compartiment – al oamenilor de presă. Configuraţia locurilor era asemănătoare aceleia din avioanele turistice, însă cu serviciu de clasa întâi, cu multe stewardese, mâncăruri şi băuturi pe cinste. Ziariştii primeau şi ei daruri generoase, de obicei din partea liniei aeriene respective, care cel mai adesea era Alitalia. Versate în ceea ce privea relaţiile cu publicul, companiile aeriene nu pierdeau niciodată ocazia să-şi facă publicitate.

Cât despre ziarişti, constituiau un grup pestriţ al celor implicaţi în branşă, un amestec internaţional de reporteri din presa scrisă şi orală, cei de la televiziune fiind însoţiţi de echipele tehnice – toţi cu interese dintre cele mai fireşti, cu o doză la fel de firească de scepticism şi, uneori, cu o înclinaţie spre comportamentul ireverenţios. Deşi nicio reţea de televiziune n-ar fi recunoscut-o deschis vreodată, în mod confidenţial era de preferat ca reporterii care transmiteau comentarii pe teme religioase, cum era, spre exemplu, un turneu papal, să nu fie partizanii nici unei credinţe. Un simpatizant religios ar fi realizat – se temeau şefii canalelor de televiziune – reportaje pline de dulcegării. De aceea era salutat întotdeauna scepticismul sănătos.

Din acest punct de vedere, Harry Partridge răspundea întru totul cerinţelor.

La şapte ani după ce propria sa experienţă în zborurile papale luase sfârşit, Partridge încă nutrea o adevărată admiraţie faţă de un reportaj de televiziune realizat în 1987 de reporterul Judd Rose de la ABC, în care era prezentată vizita Papei Ioan Paul II la Los Angeles. Prin comentariul său, Rose reuşise strălucita performanţă să stabilească o

linie de demarcaţie extrem de subtilă între informaţia exactă şi scepticismul absolut.

Pentru Hollywood, capitala mediilor de informare, acesta este un eveniment mediatic dintre cele mai fericite, întreaga pompă tipică unei căsătorii regale, întreaga publicitate extravagantă ce se face de obicei în jurul unui *Super Bowl*[15] – toate acestea pentru o distribuţie de mii de figuranţi şi o stea aflată chiar în mijlocul lor... Tehnologia erei cosmice şi imaginile dramatice – iată ce este pe placul Papei Ioan Paul II şi ce este iubit de camera de luat vederi.

Papa este mânuit şi controlat cu multă atenţie. Ţine adesea discursuri, dar rareori i se adresează cineva. Singurul moment în care reporterii pot să-i pună întrebări este în cadrul scurtelor conferinţe de presă din avion, în timpul călătoriei... Reflectarea în mediile de informare este exhaustivă. Călătoria papală a devenit o extravaganţă electronică, la fel ca şi Zilele Libertăţii, şi unii catolici se întreabă dacă există cu adevărat vreo diferenţă.

Teologia şi tehnologia – un sindicat puternic, de care Ioan Paul se foloseşte pentru a-şi predica mesajul, cum niciun Papă nu a mai făcut-o înaintea lui. Lumea urmăreşte totul, dar testul adevărat pentru marele mecanism de transmisiune este dacă şi ascultă ceea ce i se spune.

Rose avea perfectă dreptate, îşi amintea Partridge, în ceea ce privea răgazul scurt din timpul zborului în care i se puteau pune întrebări Papei. De fapt, dacă nu ar fi fost acel schimb frugal de întrebări şi răspunsuri, n-ar fi existat nici ceea ce a urmat între el şi Gemma...

Era unul dintre turneele lungi ale Papei Ioan Paul – în aproape douăsprezece ţări din America Centrală şi zona caraibiană – şi avionul era un Alitalia DC-10. Zborul durase toată noaptea, şi a doua zi dimineaţă, cu aproximativ două ore înainte de aterizare. Papa a apărut pe nepusă masă în compartimentul de la coada avionului, unde se afla presa. Era îmbrăcat în veşmântul său de zi cu zi – rasa albă, o zuchetto *pe cap, iar în picioare mocasini maro – o îmbrăcăminte normală, pe care o schimba doar cu ocazia*

15 *Super Bowl* – echivalentul american al unui campionat naţional de fotbal (n.tr.).

missei papale.

S-a oprit lângă Partridge, cu o expresie contemplativă pe chip. Luminile camerelor video, s-au aprins repede; câţiva reporteri dăduseră deja drumul la reportofoane.

Partridge s-a ridicat în picioare şi, în speranţa că avea să reuşească să înjghebe un dialog ce ar fi putut fi transmis drept reportaj, a întrebat politicos:

— Aţi dormit bine, Sanctitatea Voastră?

— Foarte puţine, a răspuns Papa zâmbind.

Partridge l-a privit nelămurit:

— Foarte puţine, Sanctitatea Voastră? Foarte puţine ore?

N-a urmat niciun răspuns, doar o înclinare uşoară a capului. Deşi Ioan Paul cunoştea la perfecţie câteva limbi străine, uneori engleza lui era presărată cu greşeli gramaticale. Partridge ar fi putut să converseze cu el în italiană, dar dorea ca Papa să se exprime în limba telespectatorilor care urmăreau CBA-ul.

Pentru următoarea întrebare, Partridge s-a hotărât să abordeze un subiect mai apropiat de sfera de interes a buletinelor de ştiri. De câteva săptămâni se purtau discuţii şi existau controverse privind o posibilă vizită papală în Uniunea Sovietică. Drept care a întrebat:

— Sanctitatea Voastră, intenţionaţi să vizitaţi Uniunea Sovietică?

De data asta a urmat un „Da” răspicat, apoi Papa a adăugat:

— Polonezii, ruşii, sunt toţi sclavi. Dar sunt toţi poporul meu.

Partridge n-a mai apucat să pună şi o a treia întrebare, pentru că Papa s-a răsucit pe călcâie şi s-a depărtat, întorcându-se în cabina sa din avion.

Printre reporteri a izbucnit brusc o zumzăială în mai multe limbi, fiecare întrebând şi făcând speculaţii. Stewardesele cursei Alitalia, care pregăteau micul dejun, s-au oprit din lucru şi ascultau cu atenţie. Cineva din grupul de presă tocmai întreba:

— Aţi auzit ce-a spus – sclavi!

Partridge şi-a privit colegii – cameramanul şi sunetistul. Amândoi au dat din cap. Sunetistul a răspuns:

— L-am înregistrat.

Cineva derula înapoi o casetă de reportofon. Cuvântul „sclavi” se auzea cu claritate.

— A vrut să spună „slavi”. El însuşi este slav, şi-a exprimat opinia, destul de nesigur, un reporter de la sindicatul de presă britanic.

— Să fiu al dracu’ dacă nu-i mai grozav reportajul cu „sclavi”, s-a auzit altă voce.

Şi avea dreptate. Partridge ştia şi el asta. Transmiterea literală a dialogului cu „sclavi” ar fi stârnit interesul lumii întregi şi ar fi dat naştere la discuţii, poate chiar ar fi creat un conflict internaţional cu acuzaţii şi schimburi tăioase de replici între Kremlin, Varşovia şi Vatican. Situaţia astfel creată ar fi fost penibilă pentru Papă, tulburând turneul său triumfal.

Partridge era unul dintre reporterii mai în vârstă aflaţi la bordul avionului, deci cu mai multă experienţă, şi era respectat de colegii lui. Unii priveau acum la el, aşteptându-i decizia.

A stat câteva clipe şi s-a gândit. Povestea era uluitoare, arareori se întâlneau cu o asemenea ocazie în timpul unui turneu papal. Foarte posibil să nu se mai ivească alta. Scepticul din el era înclinat s-o folosească. Şi totuşi, scepticismul nu anihila bunul-simţ; şi pentru unii care lucrau în presă, etica jurnalistică era un lucru real.

Hotărându-se, Partridge a spus răspicat, pentru ca toţi să audă:

— El s-a referit la „slavi”. E limpede că asta a vrut să spună. N-am să folosesc materialul.

Nimeni nu s-a pronunţat în niciun fel, nici pro, nici contra, dar, cum s-a dovedit ulterior, materialul nu a fost difuzat pe niciun canal de televiziune.

În timp ce reporterii şi echipele tehnice se întorceau la locurile lor, stewardesele companiei Alitalia s-au apucat iar de treabă.

Când Partridge a primit tava cu micul dejun, a constatat că pe ea se afla ceva ce nu se găsea pe celelalte tăvi – un trandafir, într-o vază mică de sticlă.

Şi-a ridicat privirile spre tânăra stewardesă îmbrăcată în eleganta uniformă verde cu negru, care îi adusese zâmbind tava. O mai văzuse şi înainte, iar colegele ei o strigau

Gemma. Dar acum, când stătea atât de aproape de el, a simţit că i se opreşte respiraţia în piept şi limba i se lipeşte de cerul gurii.

De atunci încoace, mai ales în momente de cumplită singurătate, şi-o amintea pe Gemma aşa cum a fost în acea clipă vrăjită – douăzeci şi trei de ani, frumoasă, cu păr lung, negru, lucios, ochi căprui şi scăpărători, şi bucurându-se de viaţă ca o floare în aerul proaspăt al dimineţii pe coama lină, verde, însorită a dealului.

Cu o stângăcie nefirească pentru el, Partridge a arătat spre floarea din vază. Mai târziu avea să afle că Gemma se strecurase în compartimentul Papei şi o şterpelise de acolo. Atunci însă a întrebat-o:

— De ce mi-o dai mie?

Ea i-a zâmbit şi, cu un uşor accent italian, i-a răspuns

— Am adus-o pentru că eşti un om bun şi dulce. Îmi place de tine.

Chiar şi lui i s-a părut banal şi nepotrivit răspunsul pe care i l-a dat.

— Şi tu îmi placi mie.

Banal sau nu, în acele câteva minute a început marea şi statornica lui dragoste pentru Gemma.

Cu puţin înainte ca avionul Air Canada să aterizeze la New York, Partridge reveni cu gândurile în prezent. Coborî primul şi se îndreptă repede spre terminalul La Guardia. Neavând altceva decât bagajul de mână, părăsi aeroportul fără să mai piardă vremea şi luă un taxi până la sediul Departamentului de ştiri al canalului CB A.

Intră în biroul lui Chuck Insen, dar îl găsi pustiu.

— Salut, Harry! strigă un producător principal de la Potcoavă. Chuck este într-o conferinţă de presă organizată pentru Crawf. Se înregistrează totul. Ai să vezi şi tu banda.

Partridge se apropie de Potcoavă.

— Apropo, dacă încă n-ai aflat, Crawford e pe tuşă în seara asta. Tu ai să prezinţi ştirile.

În seara zilei respective, în bârlogul Medellín de la Hackensack, Miguel ţinea radioul deschis pe un post exclusiv de ştiri. În acelaşi timp, era cu ochii la ecranul unui televizor portabil, alături de el mai aflându-se câţiva din bandă, şi schimba programele de ştiri, care toate transmiteau reportaje speciale despre răpirea familiei Sloane.

În ciuda interesului larg şi al speculaţiilor care se făceau, era limpede că până în acel moment nu se aflase nimic despre identitatea sau motivaţiile răpitorilor. Iar autorităţile responsabile cu aplicarea legilor nu aveau niciun indiciu despre traseul pe care-l urmaseră când fugiseră de la locul faptei, sau unde anume ar fi putut să se ascundă răpitorii şi victimele lor. Unele rapoarte sugerau că probabil se aflau de-acum la zeci de mile depărtare de New York. Altele informau despre autovehicule suspecte oprite şi reţinute la barajele instalate pe şoselele ce duceau spre Ohio, Virginia şi graniţa canadiană. Activitatea poliţienească avusese ca rezultat arestarea mai multor infractori, dar niciunul nu avea vreo legătură cu cazul Sloane.

Continua să fie difuzată descrierea dubei Nissan, despre care se credea că fusese folosită de răpitori. Asta însemna că maşina abandonată de Carlos la White Plains nu fusese încă descoperită. Iar Carlos revenise la Hackensack de câteva ore bune, şi fără niciun incident.

Cei aflaţi în încăpere răsuflară uşuraţi, deşi fiecare ştia că toate forţele de poliţie din întreaga Americă de Nord erau pe urmele lor şi siguranţa de acum era doar temporară. Din pricina pericolelor care încă îi pândeau, Miguel hotărâse că trebuiau să facă de gardă cu schimbul. Luis şi Julio erau deja afară, patrulau înarmaţi cu pistoale-mitralieră Beretta, încercând să se ţină cât mai mult în umbra casei şi a anexelor.

Miguel ştia că dacă vizuina lor era descoperită şi poliţia intervenea în forţă, aproape că nu exista nicio şansă ca vreunul dintre ei să scape. Pentru situaţia respectivă, ordinele lui iniţiale erau clare: niciuna dintre victime nu trebuia lăsată în viaţă. Singurul lucru care se schimbase între timp era acela că în loc de două victime, acum era vorba de trei.

Din multitudinea emisiunilor de ştiri pe care le urmărea, Miguel era interesat în mod deosebit de Telejurnalul de seară transmis de CBA. Îl amuza faptul că Crawford Sloane nu-şi mai ocupase obişnuitul său fotoliu de crainic; cel care-l înlocuia era unul Partridge, pe care Miguel îşi amintea că-l mai văzuse şi înainte. Totuşi, Sloane era intervievat în emisie şi se arătau imagini înregistrate la o conferinţă de presă la care el luase parte ceva mai devreme.

Conferinţa de presă înregistrase o participare numeroasă, reporteri din presa scrisă, audio şi vizuală, pe lângă ei fiind şi echipele de cameramani şi de sunetişti. Fusese organizată într-un alt corp de clădire al-CBA-ului, aflată la o stradă distantă de sediul central al Departamentului de ştiri. Scaunele pliante, aşezate în mare grabă pe un podium, erau ocupate până la ultimul, mulţi participanţi fiind nevoiţi să rămână în picioare.

Renunţând din capul locului la introducerile formale, Crawford Sloane a început printr-o declaraţie scurtă. A mărturisit că era profund şocat şi tulburat, apoi a făcut un apel la mass media şi la public să furnizeze orice informaţie care ar fi putut ajuta la descoperirea locului unde fuseseră duşi soţia, fiul şi tatăl lui, precum şi a făptaşilor. Apoi a anunţat că CBA-ul instituise un centru de primire a informaţiilor şi a dat numărul de telefon la care se putea suna. Apelurile urmau să fie preluate de un număr impresionant de operatori, coordonaţi de un operator-şef.

— O să fiţi asaltaţi de telefoane aiurea, s-a auzit o voce.

— Riscăm. O singură informaţie solidă ne e de ajuns. Undeva trebuie să existe cineva care să o aibă.

De două ori în timpul declaraţiei sale, Sloane a fost nevoit să se oprească pentru a-şi stăpâni emoţia din voce. De ambele dăţi, participanţii au păstrat o tăcere plină de înţelegere. A doua zi, un reporter de la *Los Angeles Times* avea să scrie despre Sloane că se comportase „plin de demnitate şi cu adevărat impresionant în aceste circumstanţe cumplite”.

În încheiere, Sloane a spus că e dispus să răspundă întrebărilor.

La început, întrebările au fost şi ele pline de înţelegere. Dar inevitabil, pe parcurs, unii reprezentanţi ai presei au

intervenit cu altele mai dure.

— Consideraţi că este posibil, aşa cum se speculează deja, ca familia dumneavoastră să fi fost răpită de terorişti străini? a întrebat o reporteriţă de la Associated Press.

Sloane a clătinat din cap.

— Este încă prea devreme să ne gândim la asemenea lucru.

— N-aţi răspuns la întrebare, a obiectat reprezentanta AP. Eu am întrebat dacă dumneavoastră consideraţi că este posibil.

— Presupun că da, a admis Sloane.

Cineva de la un post local de televiziune a pus eterna întrebare:

— Care sunt sentimentele dumneavoastră în această privinţă?

De undeva s-a auzit un geamăt exasperat, iar lui Sloane i-a venit să întrebe: *Ale tale care dracu' ar fi* în loc de asta, a răspuns:

— Evident, nu pot decât să sper că nu e adevărat.

Un corespondent cărunt, care lucrase înainte pentru CBA iar acum reprezenta CNN-ul, a ridicat în sus un exemplar al cărţii lui Sloane:

— Continui să crezi, după cum ai scris aici, că „ostaticii trebuie sacrificaţi", şi continui să fii împotriva eliberării prin răscumpărare, cum zici tu aici – „direct sau indirect"?

Sloane anticipase întrebarea, drept care a răspuns:

— Nu consider că cineva implicat emoţional, aşa cum sunt eu acum, poate să emită o judecată obiectivă în această privinţă.

— Ei, hai, Crawf, a insistat corespondentul CNN. Dacă ai fi tu în locul meu, nu te-ai mulţumi cu un asemenea răspuns. Atunci am să reformulez întrebarea: regreţi că ai scris aceste cuvinte?

— În acest moment, tot ce pot să spun este că mi-aş dori să nu fie citate împotriva mea.

— Nu-s citate împotriva dumneavoastră, dar la întrebare tot n-aţi răspuns, a răsunat altă voce.

— Sunt sigură, s-a auzit vocea penetrantă a unei repor teriţe de la programul „Magazin" al ABC-ului, că afirmaţia dumneavoastră în legătură cu ostaticii americani care pot fi

sacrificaţi a provocat o mare tulburare familiilor care au rude ţinute încă în captivitate în Orientul Mijlociu. Manifestaţi mai multă simpatie acum pentru familiile respective?

— Întotdeauna am manifestat simpatie, s-a apărat Sloane, dar în aceste momente poate că le înţeleg mai bine neliniştea.

— Vreţi să spuneţi că aţi greşit în ceea ce aţi scris?

— Nu, nu asta vreau să spun.

— Deci, dacă se cere o răscumpărare, veţi fi la fel de implacabil în a refuza schimbul?

El a ridicat braţele într-un gest de neajutorare.

— Îmi cereţi să fac speculaţii în legătură cu o situaţie care nu s-a ivit încă. Şi asta n-am să fac.

Deşi nu-i plăcea defel cum evolua discuţia, Sloane recunoştea în sinea lui că şi el jucase tare în trecut, la alte conferinţe de presă, când fusese în poziţia celui care încolţea cu întrebări.

O întrebare neobişnuită a venit din partea corespondentului de la *Newsday.*

— Cunoaştem puţine lucruri despre fiul dumneavoastră, domnule Sloane.

— Pentru că nu facem publică viaţa noastră de familie. De fapt, soţia mea este cea care insistă în această privinţă.

— Dar acum a devenit publică, a remarcat corespondentul. Am aflat că Nicholas este un muzician talentat şi într-o bună zi ar putea să devină un mare pianist. E adevărat?

Sloane ştia că în alte circumstanţe Jessica ar fi obiectat, considerând întrebarea ca pe un amestec în existenţa lor. Dar în acest moment, nu ştia cum ar fi putut să evite un răspuns.

— Într-adevăr, fiul nostru iubeşte muzica, a iubit-o întotdeauna, iar profesorii spun că este foarte avansat pentru vârsta lui. Cât despre cariera de pianist, sau despre orice altceva în acest sens, timpul îşi va spune cuvântul.

În cele din urmă, când tirul întrebărilor părea să se fi domolit, Leslie Chippingham a ieşit în faţă şi a declarat conferinţa încheiată.

Sloane a fost imediat înconjurat de câţiva care voiau să-i

strângă mâna şi să-i ureze toate cele bune; apoi, prinzând un moment prielnic, s-a făcut nevăzut.

După ce a văzut toate-ştirile care-l interesau, Miguel stinse televizorul şi rămase pe gânduri, trecând în revistă ceea ce aflase.

Întâi, nici Medellín-ul şi nici Sendero Luminoso nu erau suspectate de a fi implicate în răpire. Deocamdată, acest lucru era de mare ajutor. În al doilea rând, şi la fel de util, era faptul că nu exista nicio descriere a lui sau a celorlalţi şase conspiratori. Dacă autorităţile ar fi avut aşa ceva, cu siguranţă că le-ar fi făcut publice până acum.

Ceea ce, concluzionă Miguel, reducea întrucâtva riscurile acţiunii pe care urma să o declanşeze.

Avea nevoie de mai mulţi bani, şi pentru a-i obţine, trebuia să telefoneze în seara asta şi să stabilească o întâlnire pentru a doua zi la Naţiunile Unite, sau undeva în apropiere.

De la bun început, introducerea unei sume mari de bani în Statele Unite reprezentase o problemă. Sendero Luminoso, care coordona această operaţiune, avea o grămadă de bani în Perú. Dificultatea consta în eludarea legilor peruane care reglementau convertirea monedei naţionale şi transferarea ei sub formă de dolari în Statele Unite, în acelaşi timp păstrând secretul asupra sursei, rutei şi destinaţiei banilor.

Totul fusese până la urmă rezolvat cu multă ingeniozitate, cu ajutorul unui simpatizant al mişcării revoluţionare, un aliat Sendero care ocupa o poziţie înaltă în sistemul bancar din Lima. Complicele său din New York era un diplomat peruan, consilier al ambasadorului peruan la Naţiunile Unite.

Valoarea fondurilor operaţionale alocate în timpul punerii la punct a planului de acţiune de către Sendero Luminoso şi Cartelul de la Medellín se ridica la 750.000 de dolari. În această sumă intrau onorariile pentru cei care luau parte direct la operaţiune, transportul lor şi cheltuielile de întreţinere, închirierea unui sediu secret, achiziţionarea a şase autovehicule, proviziile medicale, coşciugele, cheltuielile în cartierul Columbia cea Mică din Queens pentru cele necesare asigurării acoperirii şi pentru arme,

comisioane în Perú şi New York la transferul de bani, plus mituirea unei directoare americane de la bancă. De asemenea, se punea la socoteală costul transportului captivilor cu un avion particular din Statele Unite până în Perú.

Aproape toate sumele cheltuite în New York au fost extrase de Miguel în bani lichizi prin intermediul sursei de la Naţiunile Unite.

Procedeul era următorul – directorul de bancă din Lima convertea clandestin fondurile ce i le încredinţa Sendero Luminoso, în dolari americani, câte 50.000 de dolari la o tranzacţie. Apoi transfera suma respectivă la o bancă newyorkeză din Dag Hammarskjöld Piaza, lângă sediul Naţiunilor Unite, unde banii treceau într-un cont special al delegaţiei peruane la O.N.U. De existenţa acestui cont ştiau doar José Antonio Salverry, consilierul ambasadorului la Naţiunile Unite, care era autorizat să semneze cecuri, şi directorul adjunct al băncii, Helga Efferen. Ea era cea care se ocupa personal de contul special.

José Antonio Salverry era un alt sprijinitor secret al lui Sendero Luminoso, deşi sprijinul său se limita la a încasa comisionul provenit de pe urma transferului de fonduri. Helga se culca în mod regulat cu duplicitarul Salverry şi amândoi trăiau pe picior mare, în stil New York, ce le depăşea cu mult posibilităţile reale, dând petreceri şi învârtindu-se în societatea diplomaţilor cu mână spartă de la O.N.U. Din această pricină, banii pe care îi obţineau în plus de pe urma canalizării fondurilor venite din Perú erau mai mult decât bineveniţi.

De câte ori avea nevoie de bani, Miguel îi telefona lui Salverry şi îi comunica suma. Apoi stabileau o întrevedere pentru a doua sau a treia zi, de obicei la Sediul Naţiunilor Unite, uneori în altă parte. Între timp, Salverry procura o servietă plină de bani lichizi. Iar Miguel o lua şi pleca.

Un singur lucru îl neliniştea pe Miguel. La una dintre întrevederi, Salverry spusese că din întâmplare că, deşi nu cunoştea scopul exact al banilor sau unde se ascundeau Miguel şi ceilalţi acoliţi ai Medellín-ului, bănuia cu destulă certitudine care le era obiectivul. Ceea ce nu putea să însemne – şi-a dat seama Miguel – decât că în Perú se

produsese o fisură în sistemul lor de securitate. Deocamdată nu putea face nimic în această direcţie, dar devenise precaut în privinţa contactelor cu José Antonio Salverry.

Miguel aruncă o privire telefonului celular de lângă el. Preţ de o clipă fu tentat să-l folosească, dar ştia că nu avea voie s-o facă, ci trebuia să iasă. Era o cafenea la oarece depărtare de sediul lor, unde exista un telefon public, de care se folosise şi în alte dăţi. Se uită la ceas: 7, 10 p.m. Dacă avea noroc, îl va găsi pe Salverry în apartamentul său din inima Manhattan-ului.

Puse pe el o haină şi plecă în grabă, uitându-se atent în jur ca să descopere orice activitate neobişnuită în zonă. Dar nu observă nimic deosebit.

Până la cafenea avea de traversat opt intersecţii, astfel că avu răgazul să treacă din nou în revistă conferinţa de presă televizată a lui Crawford Sloane. Se pomenise acolo despre o carte scrisă de Sloane, care părea să cuprindă nişte afirmaţii de genul că răscumpărările nu ar trebui plătite, iar „ostaticii ar trebui sacrificaţi” – asta îi atrăsese lui Miguel atenţia în mod deosebit. Până acum nu ştiuse de existenţa cărţii, şi era sigur că nici ceilalţi din Cartel sau din Sendero Luminoso nu aveau cunoştinţă de ea. Dar chiar dacă ar fi ştiut, se îndoia că ar fi influenţat în vreun fel decizia de a anihila familia Sloane; una era ceea ce x sau y scria pentru a fi dat publicităţii, şi cu totul alta ce simţea sau făcea respectivul în viaţa particulară. Oricum ar fi fost, acum tot nu mai avea importanţă.

La conferinţa de presă se mai spusese încă un lucru interesant, şi anume că *mocoso* ăla, progenitura lui Sloane, era un posibil pianist de carieră. Fără să aibă o idee clară despre cum avea să folosească această fărâmă de informaţie, Miguel o puse la păstrare într-un ungher al minţii.

Când ajunse la cafenea, văzu prin geam că înăuntru erau puţini clienţi. Intră, se duse direct la telefonul care se afla în fundul sălii şi formă numărul ştiut pe de rost. După trei apeluri, Salverry răspunse.

— Alo, se auzi accentul puternic spaniol.

Miguel ciocăni de trei ori cu unghia în microfonul

receptorului, semnalul care-l identifica. Apoi spuse cu voce joasă:

— Mâine dimineaţă. Cincizeci de casete.

O „casetă” însemna o mie de dolari.

La celălalt capăt al firului se auzi un icnet scurt. Vocea care-l urmă părea speriată:

— *¿Estas loco*[16] să suni în seara asta? Unde eşti? Convorbirea poate fi interceptată?

— Crezi că-s *pendejo*! îl întrebă Miguel dispreţuitor.

Dar în aceeaşi clipă înţelese că Salverry făcuse legătura între el şi evenimentele din timpul zilei; asta însemna că întâlnirea cu el putea fi primejdioasă. Şi totuşi, nu exista nicio altă alternativă. Avea nevoie de bani lichizi ca să procure – printre altele – sicriul suplimentar pentru Angus Sloane. Nu-i era străin nici faptul că mai erau destui dolari în contul din New York, şi dorea să pună mâna pe câţiva pentru propria sa folosinţă înainte de a părăsi ţara. Era convins că de mâinile hrăpăreţe ale lui José Antonio Salverry se lipise ceva mai mult decât doar comisioanele.

— Mâine nu ne putem întâlni, spuse Salverry. Este prea devreme, şi timp prea scurt pentru a face rost de bani. Nu trebuie să mă...

— *¡Cállate!*[17] Să nu mă faci să-mi pierd vremea. Miguel îşi încleştă mâna pe receptor, stăpânindu-şi mânia, continuând să vorbească încet pentru ca ceilalţi aflaţi în cafenea să nu-l audă: Îţi dau un ordin. Să ai casetele la prima oră. Voi veni la tine ca de obicei, puţin înainte de prânz. Dacă nu faci ce trebuie, ştii cât de furioşi vor fi prietenii noştri comuni, şi braţul lor este foarte lung.

— Nu, nu! Nu e nevoie să-şi facă ei griji. Vocea lui Salverry se grăbise să adopte un ton conciliant. Ameninţarea cu răzbunarea din partea Cartelului de la Medellín nu trebuia tratată cu superficialitate. Am să fac tot ce pot, promise el.

— Chiar mai mult, mârâi Miguel. Pe mâine dimineaţă.

Închise telefonul şi părăsi cafeneaua.

În ascunzătoarea din Hackensack, cei trei captivi au

---

16 Eşti nebun? (Sp.).

17 Taci! (Sp.).

rămas sedaţi toată noaptea, sub supravegherea atentă a lui Socorro, care le-a administrat doze suplimentare de propofol la anumite intervale de timp, urmând întocmai instrucţiunile lui Baudelio; concomitent, cerceta semnele vitale şi trecea observaţiile într-un carnet. Cu puţin timp înainte de ivirea zorilor, Baudelio s-a trezit din propriul său somn provocat de sedative. După ce a studiat fişa de observaţie întocmită de Socorro, a dat din cap în semn de aprobare, apoi a trimis-o pe femeie la culcare.

La primele ore ale dimineţii, după un somn pe sponci, Miguel dădu din nou drumul la televizor. Cazul Sloane continua să fie ştirea zilei, deşi nu se adăugase nicio informaţie nouă.

Imediat după buletinul de ştiri, Miguel îl informă pe Luis că la unsprezece, se vor duce împreună în Manhattan, deplasare pentru care vor folosi furgonul mortuar.

Furgonul mortuar era cel de-al şaselea autovehicul aflat în dotarea grupului, un Cadillac în stare foarte bună, cumpărat la a doua mână. Până acum îl folosiseră doar de două ori. În restul timpului, furgonul mortuar, poreclit de ceilalţi din bandă *El ángel negro,* îngerul negru, stătea ascuns în anexa de la Hackensack. Podeaua vehiculului, pe care era depus în mod normal coşciugul, era făcută din lemn de trandafir; rolele de cauciuc fixate în podea asigurau alunecarea lină a coşciugului.

Pereţii interiori şi tavanul erau tapisaţi cu catifea albastră-închis.

Miguel se gândise iniţial să folosească furgonul doar ca un mijloc final de transport, înainte de călătoria pe calea aerului spre Perú, dar acum era limpede că reprezenta cel mai sigur autovehicul dintre toate. Maşinile şi camioneta fuseseră văzute de prea multe ori, mai ales în timpul supravegherii din Larchmont, şi era posibil ca semnalmentele lor să fi ajuns deja la cunoştinţa poliţiei şi să fi fost comunicate tuturor posturilor de control.

Vremea se schimbase, turna cu găleata, vântul bătea în rafale dezlănţuite, cerul era cenuşiu şi mohorât.

Luis era la volan; hotărâră să urmeze un drum ocolit, schimbând direcţia de mers de câteva ori şi oprindu-se în două rânduri ca să se asigure că nu erau urmăriţi. Luis

conducea foarte prudent, deoarece şoselele erau alunecoase şi vizibilitatea redusă; ştergătoarele se mişcau repede şi monoton. Luând-o mult către sud, până în Weehawken, pe malul dinspre New Jersey al Râului Hudson, intrară în Tunelul Lincoln şi ieşiră în Manhattan la 11, 45 dimineaţa.

Amândoi purtau costume închise la culoare şi cravată, ţinută potrivită cu faptul că se aflau într-un furgon mortuar.

După ce ieşiră din tunel se îndreptară spre est, pe Fortieth Street. Din pricina ploii torenţiale, prin oraş maşinile înaintau bară în bară şi chinuitor de încet. Miguel se uita la pietonii care abia se mişcau, ciocnindu-se unii de alţii pe trotuarele aglomerate şi ele.

Miguel era amuzat de paradoxul călătoriei lor într-un furgon mortuar prin New York. Pe de o parte, maşina bătea prea tare la ochi, dacă era să ţină seama de scopul deplasării lor; pe de altă parte, impunea respect. La una dintre intersecţii, un agent de circulaţie în uniformă – un „maroniu”, cum îi spuneau newyorkezii – oprise celelalte maşini pentru a le face lor cale liberă să treacă.

De asemenea, observă Miguel, mulţi trecători care vedeau furgonul îşi întorceau repede privirile. Era o reacţie pe care o sesizase şi înainte, şi de fiecare dată se întrebase dacă nu cumva amintirea morţii, marea uitare, îi tulbura într-atât? El nu se temuse niciodată de moarte, deşi, dacă era vorba să-i omoare pe alţii, s-ar fi grăbit să le uşureze chinul.

Mă rog, oricare ar fi fost explicaţia, nu avea nicio importanţă. Ceea ce conta acum era faptul că nimănui din mulţimea din jurul lor nu i-ar fi trecut prin cap că în acest furgon anume, atât de aproape de ei încât l-ar fi putut atinge cu mâna, se aflau doi dintre cei mai căutaţi criminali din această ţară, autorii unei infracţiuni care constituia subiectul cel mai fierbinte al emisiunilor de ştiri de pe tot cuprinsul ţării. Gândul acesta îl intriga pe Miguel. În acelaşi timp, îi dădea un sentiment de încredere.

Cotiră spre nord, în Third Avenue, şi puţin înainte de Forty-fourth Street Luis dădu colţul, opri şi Miguel coborî. Ridicându-şi gulerul ca să se apere de ploaia ce cădea şiroaie, Miguel străbătu pe jos drumul până la Sediul

Naţiunilor Unite, aflat două străzi mai încolo. În ciuda gândurilor de adineauri în legătură cu furgonul, dacă ar fi mers cu el până la locul întâlnirii ar fi însemnat să atragă inevitabil atenţia, şi Miguel numai de asta nu avea nevoie. Cât va sta el acolo, Luis trebuia, conform instrucţiunilor, să-şi vadă de drum mai departe şi să se întoarcă peste o oră, exact în acelaşi loc. Dacă Miguel nu apărea, bătea din nou străzile şi revenea după o jumătate de oră, ritual ce avea să se repete în cazul în care r Miguel nu se ivea nici de data asta.

În colţ la Forty-fourth, Miguel cumpără o umbrelă de la o dugheană de pe stradă, dar, din pricina vântului, îi era aproape cu neputinţă să o ţină ca lumea deasupra capului. Câteva minute mai târziu, traversă First Avenue şi se îndreptă spre faţada albă a Sediului Adunării Generale a Naţiunilor Unite. Catargele pentru steaguri se înălţau stinghere în ploaie, văduvite de drapele. Trecând de grilajul din fier şi de intrarea rezervată delegaţilor, urcă treptele până la o platformă unde erau primiţi vizitatorii. Cum Miguel nu ducea nimic în mâini, în afara umbrelei, gardienii nu-l opriră la punctul de control unde erau reţinuţi pentru verificare cei care aveau serviete sau pachete.

În holul larg, băncile erau ocupate de vizitatori care aşteptau, un amalgam de haine, porturi şi chipuri, la fel de pestriţ ca şi Organizaţia Naţiunilor Unite în sine. O boliviană, purtând pe cap melonul tradiţional, şedea cu un aer stoic. Alături de ea, un negrişor se juca liniştit cu un miel alb de pluş. În apropiere se aşezase un bătrân zbârcit şi gârbovit, având capul acoperit cu un şal afghan. Doi israelieni bărboşi se certau din pricina unor hârtii întinse între ei pe o altă bancă.

Amestecaţi în mulţime, se zăreau albi americani şi turişti britanici.

Ignorându-i pe cei care aşteptau, Miguel se îndreptă spre o pancartă mare pe care scria „Tururi cu ghizi însoţitori”, aflată la capătul celălalt al holului. Lângă ea aştepta José Antonio Salverry, cu o servietă diplomat în mână.

Seamănă cu o nevăstuică, îşi zise Miguel observându-i faţa îngustă şi agitată, fruntea lăţită de începutul de chelie şi mustaţa subţire. Diplomatul peruan, care de obicei era

atât de plin de sine, părea acum foarte neliniştit.

Se salutară cu o mişcare din cap abia perceptibilă. Salverry o luă înainte spre un birou de informaţii unde, făcând uz de statutul lui de diplomat, îl înregistră pe Miguel sub un nume fals, iar Miguel primi în schimb un ecuson de vizitator.

Cei doi urmară un culoar mărginit de coloane; în spatele peretelui de sticlă se vedea o grădină, iar dincolo de ea East River. Liftul îi duse până la etajul superior, unde intrară în Salonul Indonezian, în care aveau acces doar diplomaţii şi invitaţii acestora.

Încăperea mare, impresionantă, în care se întreţineau de obicei şefii de state, conţinea obiecte de artă magnifice, printre care draperia de la intrarea spre Kaaba din Meca, o tapiserie neagră, lucrată în fir de aur şi argint, oferită de Arabia Saudită. Un covor verde, gros, completa mobilierul din piele albă, canapelele şi fotoliile fiind astfel dispuse încât să ofere posibilitatea organizării concomitente a mai multor întrevederi, fără ca participanţii să se incomodeze unii pe alţii. Miguel şi Salverry se aşezară într-un separeu mic şi izolat.

Când se aflară faţă în faţă, buzele subţiri ale lui José Antonio Salverry se strânseră a vădită nemulţumire.

— Te-am avertizat că e periculos să vii aici! E şi aşa destul de riscant, n-avem nevoie şi de alte complicaţii.

— De ce reprezintă venirea mea aici un risc? întrebă Miguel.

Trebuia să afle cât ştia papă-laptele ăsta.

— Nebunule! Ştii foarte bine de ce. Televiziunea, ziarele sunt pline de ce-aţi făcut voi – oamenii ăia pe care i-aţi răpit. FBI-ul, poliţia au pus toate forţele la bătaie ca să vă dea de urmă. Salverry înghiţi în sec, apoi întrebă neliniştit: Când plecaţi – toţi, când ieşiţi din ţara asta?

— Presupunând că ceea ce mi-ai spus este adevărat, de ce vrei să ştii? Ce importanţă are pentru tine?

— Pentru că Helga este înnebunită de frică. Şi eu la fel.

Deci imbecilul ăsta slobod la gură i-a spus curvei ăleia de directoare de bancă tot ce ştia. Asta însemna că fisura iniţială în sistemul lor de securitate devenise mai largă şi se transformase într-un pericol iminent, ce trebuia eliminat.

Deşi Salverry n-avea de unde să ştie acest lucru, mărturisirea lui prostească pecetluise soarta femeii şi a lui.

— Înainte să-ţi dau eu răspunsul, zise Miguel, dă-mi tu banii.

Salverry acţionă încuietoarea cu cifru a servietei diplomat. Dinăuntru scoase o mapă voluminoasă, lipită cu bandă adezivă, şi i-o înmână lui Miguel.

Acesta deschise mapa, examină atent conţinutul, apoi lipi la loc banda adezivă.

— Nu vrei să-i numeri? întrebă Salverry iritat.

Miguel ridică din umeri.

— N-ai îndrăzni tu să mă tragi pe sfoară.

Rămase puţin pe gânduri, apoi zise cu aparentă indiferenţă:

— Deci vrei să ştii când plecăm eu şi anumite persoane.

— Da, vreau.

— Unde veţi fi tu şi femeia în seara asta?

— La mine acasă. Suntem prea necăjiţi ca să ieşim undeva.

Miguel fusese o dată în apartamentul lui şi-şi amintea adresa.

— Rămâneţi acolo, spuse. Nu pot telefona din motive pe care le vei înţelege ulterior. Prin urmare, va veni un mesager în seara asta şi-ţi va aduce informaţia pe care o doreşti. Va folosi numele de Plato. Când auzi numele, înseamnă că-l poţi lăsa să intre.

Salverry dădu energic din cap. Părea uşurat.

— Îţi fac acest serviciu, adăugă Miguel, în schimbul faptului că am obţinut banii cu promptitudine.

Şi, atinse mapa cu mâna.

— Îţi mulţumesc. Înţelegi că nu vreau să fiu nerezonabil…

— Înţeleg. Dar rămâneţi diseară acasă.

— Fii fără grijă.

Părăsind Sediul Naţiunilor Unite, Miguel traversă First Avenue spre hotelul United Nations Piaza. Intră în hol şi se îndreptă spre telefonul public de lângă standul de ziare.

Formă din memorie numărul pentru districtul Queens. Când la capătul celălalt răspunse o voce, înţelese că legătura îi fusese transferată automat la o casă particulară, un gen de fortăreaţă în cartierul Columbia cea Mică, de pe

Jackson Heights. Miguel vorbi scurt, evitând să folosească vreun nume, comunică numărul telefonului public de la care suna şi apoi închise.

Aşteptă răbdător lângă telefon; în două rânduri se prefăcu a-l folosi atunci când alte persoane se apropiară. După şapte minute, telefonul sună. O voce confirma faptul că vorbea de la alt telefon public. Convorbirea nu putea fi interceptată sau auzită de altcineva.

Cu voce coborâtă, Miguel spuse ce dorea. Se puteau întâlni, i se comunică. Stabiliră un contract, căzură de acord asupra sumei de şase mii de dolari. Miguel dădu adresa apartamentului lui Salverry şi menţionă că numele de cod pentru accesul nestingherit în locuinţă era „Plato”.

— Trebuie acţionat în seara asta şi să apară ca şi cum a fost o crimă urmată de sinucidere, sublinie el.

Primi asigurări că instrucţiunile lui vor fi urmate întocmai.

Miguel ajunse la punctul de întâlnire de pe Third Avenue după mai puţin de o oră de la despărţire. Câteva minute mai târziu, Luis apăru cu furgonul de după colţ.

Miguel urcă, scăpând în sfârşit de ploaie, şi îi spuse lui

Luis:

— Acum mergem la pompe funebre, unde am fost şi data trecută. Îţi aminteşti locul?

Luis dădu din cap şi curând după aceea cotea spre est, spre Podul Queensboro.

5

Uneori, când ştirile nu ardeau, departamentul de actualităţi al unei reţele de televiziune se asemăna cu un uriaş adormit.

Atunci funcţiona la o capacitate mult redusă faţă de perioadele de vârf, şi un număr considerabil din colaboratorii talentaţi erau, cum obişnuiau ei să spună, pe „tuşă” – adică nu participau activ.

Din care pricină, când apărea un eveniment major în lumea ştirilor, existau destule mâini experimentate care – altă expresie tipică a celor din branşă – puteau fi „apucate

şi puse pe foc”.

Vineri dimineaţa, a doua zi după răpirea familiei Sloane, procesul de punere pe foc avea să înceapă în momentul în care echipa specială de cercetare condusă de Harry Partridge, cu Rita Abrams ca producător principal, se va fi strâns în sediul Departamentului de ştiri al CBA.

Sosită din Minnesota la New York seara târziu, Rita se înfiinţă la ora 8 dimineaţa în birourile rezervate pentru echipa specială. Harry Partridge, care-şi petrecuse noaptea într-un apartament de lux reţinut de reţea la Hotelul Inter-Continental, apăru imediat după ea.

Fără să piardă vremea, el întrebă de cum intră:

— Vreo veste nouă?

— Pas, în ce priveşte răpirea, răspunse Rita. Dar e o adunare în faţa casei lui Crawf.

— Ce adunare?

Amândoi se găseau în ceea ce urma să fie sala de consiliu a echipei; Rita se lăsă pe spate în scaunul ei rotitor. În ciuda vacanţei mult prea scurte, ea avea un aer proaspăt, vitalitatea şi energia complet refăcute. Nu-şi pierduse cinismul echivoc, atât de apreciat de cei care lucrau cu ea.

— În zilele astea toată lumea vrea să atingă poala unui crainic. Acum, că i-au aflat adresa, fanii lui Crawf se revarsă în Larchmont. Sute, poate chiar mii. Poliţia are probleme să le facă faţă, încât au început să blocheze căile de acces.

— Avem o echipă la faţa locului?

— Bineînţeles. Au campat acolo toată noaptea. Le-am spus să rămână pe loc până pleacă Crawf la slujbă. Între timp trimit o altă echipă, schimbul doi.

Partridge aprobă cu o mişcare a capului.

— E foarte logic să presupunem că răpitorii au părăsit Larchmontul cu toată activitatea lor, continuă Rita, dar cred că e bine să ne luăm măsuri de prevedere şi să mai rămânem în zonă două-trei zile, în caz că se iveşte ceva nou. Asta dacă n-ai tu altă idee.

— Încă nu... Ştii că ni s-a semnat un cec în alb în ceea ce priveşte talentele pe care le vom racola?

— Am aflat şi eu aseară. Deci pentru început am cerut trei producători – Norman Jaeger, Iris Everly şi Karl Owens.

Vor sosi aici curând.

— Alegere strălucită.

Partridge îi cunoştea bine pe toţi trei. Din punct de vedere profesional, erau cei mai buni dintre colaboratorii CBA-ului.

— Ah, da, am repartizat birourile. Vrei să-l vezi pe-al tău?

Rita îl conduse în toate cele cinci birouri alăturate sălii de consiliu, care aveau să constituie baza de operaţiuni a echipei. Departamentele de actualităţi ale reţelelor se găseau într-o stare de flux continuu, proiecte temporare luau fiinţă şi se încheiau, astfel încât, atunci când era nevoie, se putea găsi uşor spaţiu pentru un proiect nou.

Partridge urma să ocupe singur un birou, la fel şi Rita. Alte două camere, deja pline de mobilierul adecvat, aveau să fie folosite în comun de ceilalţi producători, echipele de filmare şi personalul ajutător, dintre care unii se instalau deja. Partridge şi Rita îi salutară pe toţi cei prezenţi, apoi reveniră în a cincea încăpere, cea mai mare, sala de consiliu, pentru a continua stabilirea planului de bătaie.

— Aş dori, zise Partridge, să fixăm o şedinţă, cât mai curând cu putinţă, cu toţi cei care vor lucra cu noi. Să ştim fiecare ce avem de făcut şi să ne apucăm de treabă pentru telejurnalul din seara asta.

Rita se uită la ceas: 8, 45 a.m.

— O fixez pentru ora zece, zise. În clipa asta vreau să aflu mai multe despre ce se întâmplă în Larchmont.

— În toţi anii ăştia de când locuiesc aici, spuse agentul de poliţie din Larchmont, n-am mai văzut aşa ceva.

Se adresa agentului special FBI Havelock, care ieşise de câteva minute din casa lui Sloane pentru a se uita la marea de gură-cască din stradă. Mulţimea îşi îngroşase rândurile încă de la primele ore ale dimineţiiocupând acum în întregime ambele trotuare din faţa casei. În unele locuri se revărsaseră şi pe carosabil, şi poliţiştii se chinuiau, fără prea mult succes, să-i ţină sub control şi să se asigure traficul normal al maşinilor. Otis Havelock, care rămăsese în casă peste noapte, se gândea cu îngrijorare ca nu cumva Sloane, care se pregătea să plece la serviciu, să fie asaltat de mulţime când va ieşi.

În dreptul intrării, pe alee se strânseseră ciorchine

echipele de filmare şi alţi reporteri. La apariţia lui Havelock, camerele de luat vederi se îndreptară brusc spre el şi izbucni o ploaie de întrebări, urlate care mai de care mai tare.

— Aţi primit vreun semn de la răpitori?

— Cum se ţine Sloane?

— Putem vorbi cu Crawford?

— Tu cine eşti?

Drept răspuns, Havelock clătină din cap şi-şi flutură mâinile concediator.

Agentul FBI se întoarse către poliţist:

— Nu puteţi degaja strada?

— Încercăm. Şefu' a ordonat să se pună bariere. O să interzicem accesul pietonal şi auto, cu excepţia celor ce locuiesc în zonă, apoi o să încercăm să-i îndepărtăm şi pe aceştia. O să ne ia cel puţin o oră. Şefu' nu vrea să folosească forţa, din pricina aparatelor ăstora de filmat.

— Vreo idee de unde vin?

— I-am întrebat pe câţiva. Majoritatea au venit din afara Larchmont-ului. Cred că i-a stârnit toată agitaţia de la televizor, şi-acuma vor să-l vadă cu ochii lor pe domnul Sloane. Străzile din jur sunt pline de maşini.

Începu să plouă, dar privitorii nu dădeau semne de descurajare. Dimpotrivă, cei care aveau umbrele se adăpostiră sub ele, ceilalţi se înveliră strâns în haine.

Havelock intră înapoi în casă.

— Când plecăm, îi spuse el lui Sloane, care arăta obosit şi tras la faţă, ne urcăm în două maşini al FBI-ului care n-au niciun însemn pe ele. Vă rog să vă urcaţi în a doua. Ghemu iţi-vă pe jos între banchete şi o luăm din loc repede.

— Imposibil, spuse Sloane. Sunt oameni din presă acolo afară, fac şi eu parte dintre ei, nu pot să trec chiar aşa, parcă aş fi Preşedintele.

— S-ar putea ca în masa asta de oameni să fie şi unul dintre cei care v-au răpit familia. Vocea lui Havelock se înăspri. Cine poate şti ce vor încerca să facă, poate chiar să tragă asupra dumneavoastră? Deci nu faceţi pe naivul, domnule Sloane. Nu uitaţi că eu răspund de securitatea dumneavoastră.

În cele din urmă se învoiră să invite echipele de filmare şi

reporterii în holul casei, pentru o scurtă conferinţă de presă. Când trupa de ziarişti intră în casă, toţi se uitară în jur la interiorul luxos, cu vădită curiozitate şi unii chiar cu invidie, întrebările şi răspunsurile care urmară erau aproape identice cu acelea din ziua precedentă, singurul element în plus fiind că răpitorii nu dăduseră niciun semn de viaţă în noaptea precedentă.

— N-am ce să vă spun mai mult, încheie Sloane. Pur şi simplu nu e nimic nou. Aş fi vrut şi eu să fie.

Deşi prezent şi extrem de vigilent, Havelock refuză să ia parte la dialog şi în cele din urmă reporterii – unii nemulţumiţi pentru că nu erau noutăţi – plecară la fel precum veniseră.

— Deci, domnule Sloane, reluă Havelock, vreau să plecăm de aici aşa cum v-am spus – dumneavoastră în maşina din spate, cât mai ghemuit, să nu vă vadă nimeni.

Sloane acceptă fără tragere de inimă. Dar un eveniment neprevăzut şi nefericit dădu peste cap toate intenţiile bune ale planului lui Havelock.

Crawford Sloane urcase în maşina FBI-ului atât de repede, încât doar foarte puţini dintre curioşi apucaseră să-l vadă. Numai că acei câţiva spuseră imediat altora de lângă ei, mesajul răspândindu-se ca fulgerul – „Sloane e în a doua maşină”. În aceeaşi maşină se urcaseră pe bancheta din spate Havelock şi încă un agent FBI, iar Sloane se ghemuise între ei, în patru labe, într-o poziţie incomodă. Un al treilea agent FBI se afla la volan.

Mai erau doi agenţi FBI în prima maşină, şi amândouă maşinile o luară imediat din loc.

Dar cum mulţimea prinsese de veste că Sloane pleca, cei aflaţi în rândurile din spate se împinseră înainte, obligându-i pe cei aflaţi în faţă să coboare pe carosabil. În acel moment, câteva lucruri se succedară, cu repeziciune.

Prima maşină părăsi aleea casei şi porni pe stradă, pe culoarul deschis de un poliţist. Înainta repede, urmată îndeaproape de a doua. Brusc, atunci când curioşii de pe trotuarul de vizavi se treziră îmbrânciţi şi mai mult pe stradă, culoarul până mai adineauri liber pentru trecerea maşinilor se blocă. Speriat la vederea unui rând de oameni care i se pusese în drum, şoferul apăsă pe frână.

În alte condiţii, maşina s-ar fi oprit imediat, fără nicio problemă. Dar din pricină că plouase şi strada era udă, maşina derapă. În scrâşnetul cauciucurilor, urmat de o serie de blesteme şi înjurături îngrozite şi de urlete şi ţipete, maşina tăie o potecă prin primul rând de oameni.

Ocupanţilor celei de-a doua maşini – cu excepţia lui Sloane, care nu putea vedea ce se întâmpla – li se tăie răsuflarea de groază, şi aşteptară ca şi maşina lor să se năpustească în mulţime în clipa următoare. Dar pe măsură ce oamenii se repezeau pe celălalt trotuar, mulţimea se despărţi în două şi Havelock, negru la faţă, îi ordonă şoferului:

— Nu te opri! Mergi mai departe!

Mai târziu, Havelock avea să se dezvinovăţească pentru decizia lui aparent plină de cruzime, explicând că „totul s-a petrecut atât de repede, nu mai eram sigur de nimic. Mi-am închipuit că am nimerit într-o ambuscadă”.

Crawford Sloane, care nu înţelegea decât că avusese loc ceva neprevăzut, îşi înălţă capul să se uite afară. Exact în acel moment, o cameră TV deja fixată asupra maşinii prinse în prim-plan chipul lui Sloane, apoi urmări maşina care se depărta în goană de la locul accidentului. Telespectatorii, care aveau să vadă mai târziu înregistrarea video transmisă pe post, nu puteau şti că Sloane se rugase de agenţi să se întoarcă, dar Havelock refuzase, insistând că „erau poliţişti acolo. Or să facă ei tot ce trebuie făcut”.

Poliţia din Larchmont ţinu într-adevăr sub control întreaga situaţie, şi câteva ambulanţe sosiră imediat la locul accidentului. Bilanţul victimelor era de opt răniţi – şase cu leziuni minore, şi un bărbat şi o femeie răniţi grav. Bărbatul se alesese cu un braţ şi câteva coaste fracturate, în schimb femeii îi fusese zdrobit piciorul, încât a trebuit amputat.

Deşi tragic, accidentul nu ar fi atras atât de mult atenţia în alte condiţii. Dar în contextul răpirii familiei Sloane, el a fost difuzat de toate reţelele naţionale şi, după cât se părea, unele posturi au aruncat o parte din vină asupra lui Crawford Sloane.

Conform înţelegerii, Teddy Cooper, referentul de la filiala din Londra a CBA-ului, sosi în New York în aceeaşi

dimineaţă cu prima cursă Concorde. De la aeroport veni direct la sediul echipei de cercetare, ajungând cu puţin înainte de ora 10, şi se prezentă imediat în biroul lui Harry Partridge, apoi în al Ritei. După care toţi trei se duseră în sala de consiliu, unde începuseră să se adune cei convocaţi la şedinţă. Înainte de a intra, Cooper îl întâlni pe Crawford Sloane, abia sosit şi el, încă zguduit de ceea ce se întâmplase în Larchmont.

Cooper, o mână de om, slab ca un ţâr, radia energie şi încredere. Părul castaniu şi drept, mai lung decât era moda acum, încadra o faţă palidă ce purta încă semnele unei acnee juvenile. Ceea ce-i dădea un aer chiar şi mai tineresc decât îl arătau cei douăzeci şi cinci de ani ai săi. Deşi născut şi crescut la Londra, fusese în America de mai multe ori şi cunoştea New York-ul destul de bine.

— Îmi pare rău de domniţă şi de familie, domnule S, dar capu’ sus! i se adresă el lui Sloane. Am venit! Iau eu urma bandiţilor ălora. La asta nu mă-ntrece nimeni.

Sloane se uită la Partridge şi ridică din sprâncene contrariat, ca pentru a întreba: *Eşti sigur că avem nevoie de bărzăunele ăsta?*

— Teddy n-a suferit niciodată de modestie, explică Partridge pe un ton sec. Îi dăm un capăt de sfoară şi-ai să vezi de ce-i în stare.

Cuvintele acestea nu păreau să-l afecteze pe Cooper”.

— Întâi şi-ntâi, Harry, i se adresă el lui Partridge, trebuie să aflu toate elementele şi să citesc tot ce există. Apoi vreau să văd locul crimei şi să stau de vorbă cu toţi holbaţii ăia care au văzut ce s-a întâmplat. Adică absolut cu toţi. Nu-i bine să tragi chiulul de la tema de acasă, altfel piesele puzzle-ului n-or să se potrivească. Şi dacă e cineva care să poată face acest lucru, apoi acela sunt eu.

— Faci totul aşa cum ştii tu, zise Partridge, amintindu-şi de alte situaţii în care-l văzuse pe Cooper la lucru. Tu răspunzi de partea de investigaţii şi vei avea doi colaboratori.

Colaboratorii, un tânăr şi o tânără care fuseseră împrumutaţi de la un alt proiect de investigaţii al CBA-ului, se găseau deja în sală. Înainte să înceapă şedinţa, Partridge făcu prezentările.

Cooper le strânse mâna şi spuse:

— E o experienţă extraordinară pentru voi să lucraţi cu mine, copii. Dar nu fiţi nervoşi din pricina asta – sunt un tip neprotocolar. Mă mulţumesc să-mi spuneţi „excelenţa voastră” şi să mă salutaţi la prima oră în fiecare dimineaţă.

Tinerii se amuzară de vorbele lui Cooper şi toţi trei începură să discute despre panoul cu „Succesiunea evenimentelor”, care fusese deja instalat în încăpere, ocupând un perete întreg. Panoul constituia un element standard al recuzitei unei echipe de investigaţii, pe el avea să fie consemnat în succesiune fiecare detaliu cunoscut despre răpirea familiei Sloane. Pe un alt perete era fixat un alt panou lat, botezat „Diverse”. Acesta avea să conţină informaţii întâmplătoare, speculaţii, zvonuri, într-o succesiune irelevantă sau necunoscută. Din când în când, pe măsură ce „Diversele” căpătau consistenţă, aveau să fie trecute pe celălalt panou – toate acestea intrând în grija echipei de investigaţii.

Panourile aveau un dublu rol: întâi, de a-i ţine la curent pe toţi cei din echipă cu informaţiile existente şi cu elementele nor apărute pe parcurs; în al doilea rând, de a oferi un tablou general pentru şedinţele de bilanţ şi analiză, care puteau – şi de obicei asta şi făceau – să dea naştere la idei noi.

La ora zece fix, Rita Abrams ridică glasul, ca să acopere zumzetul general al conversaţiei:

— Bun, toată lumea, atenţie! Trecem la treabă.

Locul ei era în capul unei mese lungi; Harry Partridge şedea lângă ea. În acea clipă intră şi Les Chippingham şi se aşeză. Prinse privirea Ritei şi amândoi îşi zâmbiră discret.

Crawford Sloane luă loc la celălalt capăt. Nu avea de gând să participe la discuţii în această fază, şi de altfel îi mărturisise şi lui Partridge că se simţea absolut neputincios, „total pierdut”.

Erau prezenţi şi cei trei producători recrutaţi de Rita. Norman Jaeger, cel mai în vârstă dintre ei, era un veteran al CBA-ului, care lucrase pe rând în toate secţiile Departamentului de ştiri. Cu vorbă blândă, plin de imaginaţie şi extrem de cultivat, era producător al programului-magazin „în spatele titlurilor”, mult apreciat de

publicul telespectator. Faptul că fusese solicitat acum dovedea o dată în plus de ce forţe excepţionale dispunea în acest moment echipa de cercetare.

Lângă Jaeger şedea Iris Everly, în vârstă de aproximativ douăzeci şi cinci de ani, o stea în ascensiune a scenei Departamentului de actualităţi. Minionă, drăguţă, absolventă a Universităţii Columbia, Facultatea de ziaristică, avea o minte ageră care funcţiona cu viteza luminii. Când lucra la realizarea unui reportaj încurcat, dovedea şiretenia şi tenacitatea lui Rasputin.

Karl Owens, al treilea producător, era cal de povară, îi mersese vestea de truditor stăruitor şi neobosit; uneori, în colaborarea sa cu corespondenţii, izbutea să rezolve cazuri în care toţi ceilalţi eşuaseră. Între Jaeger şi Iris Everly ca vârstă, şi fără să aibă inteligenţa imaginativă a nici unuia dintre ei, Owens era un om pe care se putea pune bază şi care-şi cunoştea temeinic meseria.

Mai departe stăteau Teddy Cooper şi cei doi asistenţi referenţi, colaboratorii săi, un redactor împrumutat de la redacţia de ştiri, Minh Van Canh, care urma să fie camera manul principal, şi o secretară pe post de secretar general de redacţie.

— Bun. Ştim cu toţii de ce ne aflăm aici. Spuse Rita deschizând şedinţa pe un ton de eficienţă maximă. Ceea ce vom discuta astăzi este cum să ne desfăşurăm activitatea. Întâi am să vorbesc eu despre organizare. După care Harry ne va trasa direcţiile concrete pe care le vom urma.

Rita se opri şi se uită la Crawford Sloane, în capătul celălalt al mesei.

— Crawf, n-o să ţinem discursuri aici. Nu cred că ar putea vreunul dintre noi să spună ceva fără să fie copleşit de emoţie, şi tu eşti destul de tulburat şi aşa, ca să nu mai ai nevoie de tulburările noastre. Dar vreau totuşi să-ţi spun, simplu, din partea tuturor – de dragul tău, al familiei tale, al nostru, pentru că ne pasă – o să facem pe *drucu' în patru!*

Se auzi un murmur general aprobator şi plin de simpatie.

Sloane dădu de două ori din cap, apoi reuşi să murmure:

— Mulţumesc – şi i se puse un nod în gât.

— Din acest moment, reluă Rita, vom opera pe două niveluri – proiect pe termen lung, şi ştirea cotidiană de

ultimă oră. Norm – continuă ea adresându-i-se celui mai în vârstă dintre producători –, vei răspunde de termenul lung.

— În regulă.

— Iris. Tu faci cotidianul, începând cu spotul pentru actualităţile de azi, pe care o să-l discutăm în câteva cuvinte.

— ,Nţeles, şi primul lucru pe care-l vreau este caseta cu buluceala aia din faţa casei lui Sloane.

Avea o voce foarte sigură de ea.

S loane tresări când o auzi pomenind de incident şi se uită aproape implorator la Iris, dar ea nu-l băgă în seamă.

— Ai s-o capeţi, zise Rita. Caseta e pe drum.

Apoi se întoarse către Owens, al treilea producător:

— Karl, tu te mişti între cele două proiecte, după cum va fi nevoie. Iar eu – adăugă ea –, voi lucra îndeaproape cu toţi trei.

Îşi îndreptă atenţia asupra lui Cooper:

— Teddy, înţeleg că vrei să te duci la Larchmont.

Cooper o privi surâzând:

— Da, doamnă. Să fac săpături ca vestitul Sherlock H. Îi privi pe toţi pe rând: Chestie la care mă pricep de minune.

— Teddy, interveni Partridge, vorbind pentru prima dată de la începutul şedinţei, fiecare din încăperea asta se pricepe de minune. De aceea se şi află aici.

— Atunci chiar că am să mă simt ca acasă, spuse el radios şi netulburat.

— După ce încheiem şedinţa aceasta, îi mai spuse Rita, Minh o să se ducă la Larchmont cu două echipe de filmare.

Ai să te duci cu el, Teddy, şi ai să-l cunoşti pe Bert Fisher, care este colaboratorul nostru extern pentru staţia locală afiliată. Am aranjat eu totul. Fisher a fost primul care ne-a anunţat ieri. El o să te ducă şi o să te prezinte persoanelor pe care vrei să le vezi.

— Straşnic! Să-mi notez asta: La pescuit cu Pescarul![18]

Norni Jaeger îi şopti lui Karl Owens:

— Înainte să terminăm treaba asta, cred că am să-l strâng de gât pe Insular.

---

18 Joc de cuvinte intraductibil: *go fishing* – a merge la pescuit; *Fisher* – pescar (n.tr.).

— Minh, i se adresă Iris Everly cameramanului, aş vrea să stăm de vorbă înainte să pleci la Larchmont.

Minh Van Canh, a cărui faţă smeadă şi colţuroasă era la fel de impasibilă ca întotdeauna, aprobă cu o mişcare a capului.

— Deocamdată astea ar fi detaliile practice, spuse Rita. Acum să trecem la lucrurile mai importante, la regia redacţională. Harry – e rândul tău.

— Primul nostru obiectiv, după cum văd eu treburile, începu Partridge, este să aflăm cât mai multe despre răpitori. Cine sunt? De unde vin? Ce urmăresc? Bineînţeles că e foarte posibil să ne comunice chiar ei toate aceste amănunte; dar noi n-o să stăm cu mâinile în sân până atunci. Deocamdată nu vă pot spune cum o să aflăm răspunsurile la aceste întrebări, doar că ne vom concentra cu toţii atenţia asupra a tot ceea ce s-a întâmplat până acum, plus fiecare nouă informaţie care apare pe parcurs. Astăzi vreau să studiaţi datele pe care le avem, să memoraţi detaliile. Cele două panouri vă vor ajuta în acest sens. Arătă spre panoul „Succesiunea Evenimentelor” şi „Diverse” şi adăugă: Amândouă vor fi completate la zi în cursul acestei dimineţi. După ce v-aţi documentat, vreau ca fiecare în parte şi toţi împreună să despicăm în patru tot ce se poate despica şi să le întoarcem pe toate feţele. Făcând asta, şi bazându-ne pe experienţe trecute, cu siguranţă că ne va veni o idee.

Cei din jurul mesei ascultau cu atenţie vorbele lui Partridge.

— De un lucru însă sunt sigur. Undeva, indivizii ăia – răpitorii – au lăsat nişte urme. Oricine lasă urme, indiferent cât încearcă să le şteargă. Chestia este să reuşim să dăm de câteva. Făcu un gest cu capul către Jaeger: Sarcina ta, Norman, este să te concentrezi pe acest aspect.

— Am recepţionat.

— Acum, termenul scurt. Iris, despre spotul de la telejurnalul din seara asta. Sunt sigur că te-ai gândit la ceva. Cum vezi tu scheletul? Ai vreun cadru anume?

— Dacă nu apare vreo evoluţie dramatică a evenimentelor între timp, răspunse ea în felul ei răspicat, un semn de viaţă din partea răpitorilor, de exemplu, după

ce anunţăm că nu avem nimic nou, trecem la bulibăşeala de azi-dimineaţă din faţa casei lui Crawf. Apoi, deoarece asta este prima zi plină de la eveniment încoace, o recapitulare a zilei de ieri. Am văzut înregistrarea de ieri. Bâlbâită. Azi o putem face mai bine, să fim mai coerenţi. Azi vreau interviuri noi cu martorii din Larchmont – Iris îşi consultă însemnările –, mai ales cu doamna aia bătrână, Priscilla Rhea, care deţine atâtea informaţii. Poate că ea şi ceilalţi şi-au mai amintit şi de alte lucruri.

— şi reacţiile? întrebă Jaeger. Cum e cea din Washington.

— Foarte pe scurt, răspunse Partridge, să zicem mesajul Preşedintelui. Şi dacă avem timp, nişte interviuri cu câţiva cetăţeni.

— Şi nimic de la Capitoliu?

— Poate mâine. Sau deloc. Toţi de acolo vor dori să fie implicaţi în vreun fel.

Îi făcu semn lui Iris să continue.

— La sfârşit, reluă ea, o analiză – un interviu cu un expert în materie de răpiri.

— Te-ai gândit la cineva anume? întrebă Partridge.

— Încă nu.

— Ştiu eu un tip, interveni Karl Owens. Se numeşte Ralph Salerno, un fost poliţist din New York, trăieşte în Naples, Florida. Umblă peste tot şi ţine poliţiştilor prelegeri de criminalistică, a scris nu ştiu câte cărţi pe această temă. Ştie multe despre răpiri. L-am văzut la televizor. E bun tipul.

— Atunci să luăm legătura cu el, hotărî Iris uitându-se la Partridge, care dădu din cap a confirmare.

— Karl, spuse Les Chippingham, avem un post afiliat în zona Naples. Poate reuşeşti să-l contactezi prin ei sau anunţă-l pe Salerno să urce în primul avion şi să se ducă la Miami.

— Oricum, îi atrase Iris atenţia, reţine spaţiu de transmisie prin satelit pentru interviul pe care o să-l facă Harry.

— Ca şi făcut, zise Owen notându-şi în agendă.

După alte cincisprezece minute de discuţii, Rita bătu în tăblia mesei.

— De ajuns pentru azi. Gata cu raportul. Începe munca adevărată.

În mijlocul treburilor serioase, o furtună tangenţială.

În ideea de a strânge cât mai multe date, Harry Partridge hotărâse să-i pună o serie de întrebări lui Crawford Sloane. Era convins că Sloane, ca mulţi oameni care ajung să fie implicaţi într-o situaţie complexă, ştia mai multe decât îşi dădea el seama, şi că anumite întrebări, puse cu insistenţă şi formulate cu dibăcie, puteau să dezgroape amănunte noi. Sloane acceptase interviul cu Harry.

Se aflau încă în sala de conferinţe, şedinţa se terminase, şi Partridge tocmai îi amintea lui Sloane de înţelegerea lor, când auziră o voce din spate:

— Dacă nu vă deranjează, aş dori să iau loc şi să ascult. S-ar putea să aflu şi eu câte ceva.

— Cum să spun, se răsuci Partridge spre cel care vorbise, dacă mă întrebaţi, vă răspund că mă deranjează.

— Sunteţi cumva domnul FBI? Rita Abrams se uită scrutător la Havelock.

— Adică un gen de „Miss America”? întrebă la rândul său, binevoitor, Havelock. Colegii mei s-ar putea să vă contrazică.

— De fapt, continuă Rita, eu voiam să vă spun că nu aveţi deloc ce căuta aici. Zona aceasta este interzisă tuturor, cu excepţia celor care lucrează propriu-zis aici.

Havelock păru surprins.

— Intră în sarcina mea să-l protejez pe domnul Sloane. În plus, dumneavoastră faceţi investigaţii în legătură cu răpirea. Corect?

— Corect.

— Atunci, avem acelaşi obiectiv, să localizăm familia domnului Sloane. Deci orice descoperiţi dumneavoastră, cum sunt datele ce vor fi trecute aici – şi arătă spre panoul „Succesiunea evenimentelor” –, trebuie să ajungă şi la cunoştinţa FBI-ului.

Cei prezenţi, printre care şi Leslie Chippingham, se uitau la el fără să scoată un cuvânt.

— În acest caz, spuse Rita, contractul e bilateral. Pot să trimit chiar acum un corespondent la biroul FBI din New York, ca să examineze toate rapoartele pe care le-aţi primit până acum?

Havelock clătină din cap.

— Îmi pare rău, dar e imposibil. Unele sunt confidenţiale.
— Exact!
— Uite ce-i, oameni buni... Conştient de atenţia tot mai concentrată îndreptată asupra lui, Havelock făcea un efort vizibil să se stăpânească. Nu sunt sigur că înţelegeţi pe deplin faptul că avem de-a face cu o crimă. Oricine deţine informaţii are obligaţia legală să le comunice, în acest caz FBI-ului. Cine nu o face comite un delict penal.
Rita, care rareori îşi lăsa răbdarea pusă la încercare, pufni:
— Pentru Dumnezeu, nu suntem copii! Şi noi facem investigaţii şi cunoaştem regulile jocului.
— Trebuie să vă spun, domnule Havelock, adăugă Partridge, că am colaborat strâns cu FBI-ul la realizarea câtorva anchete, şi colegii dumneavoastră sunt vestiţi că acaparează toate informaţiile pe care le pot obţine, fără să ofere nimic în schimb.
— FBI-ul nu e obligat să ofere ceva în schimb, se răsti Havelock. Stăpânirea de la început se evaporase. Noi suntem o agenţie guvernamentală, investiţi cu putere de către Preşedinte şi Congres. Ceea ce-mi pare că faceţi dumneavoastră aici este să vă erijaţi în rivali. Ei bine, permiteţi-mi să vă avertizez că dacă cineva o să împiedice desfăşurarea investigaţiilor oficiale prin tăinuirea de informaţii se va trezi în faţa unor acuzaţii foarte grave.
Chippingham hotărî că era momentul să intervină.
— Domnule Havelock, începu preşedintele Departamentului de ştiri, vă asigur că noi nu suntem dintre cei care încalcă legea. Totuşi, suntem *liberi* să facem orice investigaţii vrem, şi uneori avem mult mai mult succes decât „anchetatorii oficiali”, cum îi numiţi dumneavoastră. Mă refer aici – continuă Chippingham –, la ceva cunoscut uneori sub numele de „privilegiul reporterului”. Recunosc că termenul nu este clar circumscris, important însă este faptul că reporterii pot să facă investigaţii şi să-şi protejeze sursele, în afara cazului în care un tribunal cere dezvăluirea lor. Deci, cred că înţelegeţi, ar însemna o violare a propriei noastre libertăţi dacă v-am permite să aveţi acces imediat şi total la tot ceea ce primim noi. Prin urmare, trebuie să vă spun că, deşi ne bucurăm că vă aflaţi în mijlocul nostru,

există o limită a libertăţii dumneavoastră de mişcare şi un prag peste care nu aveţi permisiunea să păşiţi – exact acela –, şi arătă spre uşa sălii de consiliu.

— Ei bine, domnule, spuse Havelock, nu sunt sigur că am să accept tot ce mi-aţi spus, şi, fără supărare, am să pun povestea asta în discuţia Biroului.

— Nicio supărare. Sunt sigur că o să vă comunice că acţionăm în deplină legalitate.

Un lucru însă nu i-l spusese Chippingham, anume că CBA-ul, ca orice organizaţie de ştiri, avea să ia propriile ei hotărâri privitor la ceea ce va face public şi când anume, chiar dacă asta însemna să ciufulească niţel penele FBI-ului. Ştia că majoritatea celor din Departamentul de ştiri gândeau la fel ca el. Cât despre consecinţele posibile, reţeaua avea să le înfrunte atunci când şi dacă va fi cazul.

După ce Havelock ieşi ca să dea un telefon, Chippingham i se adresă Ritei:

— Cheamă-l pe administratorul clădirii. Cere nişte chei pentru birourile astea, le vom ţine încuiate.

În izolarea biroului său, Partridge începu interviul cu Sloane, având alături un reportofon în funcţiune. Partridge repetă întrebările anterioare referitoare la subiecte devenite de-acum familiare, intrând însă în mai multe detalii, dar răspunsurile nu dezvăluiau nimic nou. La un moment dat, Partridge întrebă:

— Ai ceva în minte, Crawf, în subconştient, poate, ce ai dori să lămureşti, ceva ce ar putea avea-o legătură cât de firavă cu tot ceea ce s-a petrecut? Există vreo întâmplare, cât de mică, ce te-a nedumerit la momentul respectiv şi pe care ai dat-o la o parte?

— M-ai întrebat asta şi ieri, răspunse Sloane gânditor.

Atitudinea lui faţă de Partridge se modificase vădit în ultimele douăzeci şi patru de ore. Într-un fel, era mai prietenoasă. În altul, Sloane se ferea mai puţin de Partridge, chiar se baza pe puterea lui de judecată, cum n-o mai făcuse niciodată până atunci. Oricât ar fi părut de ciudat, Sloane era aproape deferent, ca şi când ar fi văzut în Harry Partridge cea mai mare speranţă a lui de a-i aduce înapoi pe Jessica, Nicky şi tatăl său.

— Ştiu că te-am întrebat, spuse Partridge, şi mi-ai promis

că ai să te gândeşti.

— Păi, m-am gândit noaptea trecută, şi s-ar putea să fie ceva, deşi nu sunt sigur, e o senzaţie foarte vagă.

Sloane vorbea crispat. Nu se simţea în largul său când avea de-a face cu idei confuze, neclare.

— „Vorbeşte, îl îmboldi Partridge.

— Cred că, înainte să se fi întâmplat totul, am avut sentimentul că eram urmărit. Bineînţeles că s-ar putea să-mi fi venit gândul acesta după ce am aflat că mi-au supravegheat casa...

— Lasă asta. Deci crezi că ai fost urmărit. Unde şi când?

— Asta-i problema. Este atât de vag, încât se prea poate să fie o născocire, sentimentul că *trebuia* să găsesc ceva.

— Crezi că e o născocire?

Sloane ezită.

— Nu, nu cred.

— Dă-mi mai multe detalii.

— Am impresia că am fost urmărit în câteva rânduri în drum spre casă. Şi instinctul îmi spune, dar fir-ar al naibii, e atât de vag totul, că m-a ţinut sub observaţie cineva de aici, din interiorul CBA-ului – cineva care n-ar fi avut ce căuta aici.

— Toate astea pe o perioadă cât de lungă?

— O lună, poate? Sloane ridică mâinile a descurajare. Pur şi simplu nu pot fi sigur că nu inventez. În orice caz, ce mai contează?

— Nu ştiu, răspunse Partridge. Dar am să discut cu ceilalţi.

Mai târziu, Partridge bătu la maşină un rezumat al convorbirii cu Sloane şi agăţă foaia pe panoul „Diverse” din sala de consiliu. Întors în biroul lui, trecu la faza denumită de ziarişti „asaltul telefoanelor”.

În faţa lui, pe masă, stătea deschis „carnetul albastru” – repertoarul cu numele tuturor celor pe care-i cunoştea în lumea largă şi care-i fuseseră de ajutor în trecut şi puteau să-i fie şi acum. Erau trecuţi acolo şi cei pe care-i ajutase el, furniz îndule informaţii atunci când, la rândul lor, avuseseră nevoie de ele. Universul ştirilor era plin de debite şi credite; în momente ca acestea de acum, erau scoase pe tapet creditele. Un alt aspect folositor era faptul că oamenii erau

flataţi când erau solicitaţi de departamentele de ştiri TV.

Cu o noapte înainte îşi cercetase carnetul albastru şi întocmise o listă cu toţi aceia pe care urma să-i caute azi. Numele de pe listă cuprindeau contactele pe care le avea la Departamentul de Justiţie, Casa Albă, Departamentul de Stat, CIA, Biroul de Imigrări, Congres, câteva ambasade străine, Departamentul de Poliţie al oraşului New York, Poliţia Călare Regală Canadiană din Ottawa, Poliţia Judiciară din Mexic, un autor de cărţi despre crime adevărate şi un avocat cu clienţi din lumea crimei organizate.

Conversaţiile telefonice începeau într-un registru neutru, cu invariabila frază: „Bună ziua, sunt Harry Partridge. Nu v-am mai auzit de mult. Am sunat doar aşa, să ştiu cum o mai duceţi cu viaţa”. Stilul personal continua cu întrebări referitoare la soţii sau soţi, iubiţi, iubite, copii – Partridge avea notate numele tuturor – apoi trecea treptat la subiectul zilei. „Lucrez la cazul Sloane. Mă-ntrebam dacă aţi auzit ceva zvonuri, sau ne puteţi da unele indicii”.

Uneori întrebările erau mai directe. Aţi *auzit cumva opinii despre cine ar putea fi făptaşii? Credeţi că e posibil să fie vorba de o implicare a teroriştilor; dacă da, din ce direcţie? Circulă zvonuri, chiar şi cele mai aberante? Vreţi să vă interesaţi şi să mă sunaţi dacă aflaţi ceva?*

Era o practică absolut curentă, nu arareori anevoioasă, care cerea multă răbdare. Uneori dădea roade, câteodată cu întârziere, adeseori însă nu ieşea nimic. De pe urma telefoanelor de azi, nu apăruse nimic nou, deşi cea mai interesantă conversaţie, decise Partridge, fusese aceea cu avocatul crimei organizate.

Cu un an în urmă, Partridge îi făcuse o favoare – cel puţin aşa considerase avocatul. Fiica acestuia, aflată într-o excursie în Venezuela, organizată de colegiul la care studia, luase parte la o cumplită orgie cu droguri, despre care urlaseră toate posturile de ştiri din Statele Unite. Fuseseră implicaţi opt studenţi; doi muriseră. Printr-o agenţie din Caracas, CBA News obţinuse în exclusivitate fotografii de la faţa locului, cu prim-planuri ale participanţilor arestaţi de poliţie – fiica avocatului aflându-se printre ei. Partridge, care era în Argentina la acea dată, luase avionul într-acolo, ca să facă reportajul.

În New York, tatăl fetei aflase cumva de reportaj şi de fotografii, şi încercase să-l găsească pe Partridge la telefon. Îl implorase să nu pomenească numele fetei şi să nu-i arate fotografia, argumentând că ea era cea mai tânără din grup, nu fusese niciodată amestecată în nimic murdar şi expunerea ei la televiziunea naţională i-ar fi ruinat viaţa.

Partridge apucase să vadă fotografiile; ştia de fată şi hotărâse să nu o folosească în reportajul său. Dar chiar şi aşa, rezervându-şi libertatea să-şi schimbe hotărârea, s-a limitat doar la a-i promite avocatului că va face tot ce-i va sta în putinţă.

Mai târziu, când s-a adeverit că CBA-ul nu făcuse nicio referire directă la fată, avocatul i-a trimis lui Partridge un cec de o mie de dolari. Partridge i l-a returnat însoţit de o scrisoare politicoasă, şi de atunci cei doi n-au mai comunicat în niciun fel.

Astăzi, după ce a ascultat frazele convenţionale introductive ale lui Partridge, avocatul l-a luat direct:

— Îţi sunt dator. Acum vrei ceva. Spune-mi despre ce e vorba.

Partridge i-a explicat.

— N-am auzit altceva decât ştirile de la televizor, a răspuns avocatul, şi sunt cât se poate de sigur că niciunul dintre clienţii mei nu este implicat. Nu e genul de afacere de care s-ar atinge. Deşi uneori ei ajung să afle lucruri pe care alţii nu le ştiu. În următoarele zile am să sondez discret terenul. Dacă aflu ceva, te sun.

Partridge presimţea că aşa avea să se întâmple.

După o oră încheiată, epuizând jumătate din numele aflate pe listă, Partridge îşi îngădui o pauză şi ieşi în sala de consiliu ca să-şi toarne o cafea. Reveni în birou şi făcu ceea ce făceau zilnic aproape toţi cei din branşa ştirilor TV – răsfoi *New York Times* şi *Washington Post.* Vizitatorii departamentelor de ştiri erau întotdeauna miraţi de numărul mare de exemplare din cele două ziare, răspândite peste tot. Explicaţia era aceea că, în ciuda realizărilor indiscutabile ale departamentelor de ştiri TV, persista sentimentul subtil, adânc înrădăcinat, că nicio ştire nu era cu adevărat valabilă până nu apărea tipărită în *Times* sau *Post.*

Vocea puternică a lui Chuck Insen îi întrerupse lectura.

— Ţi-am adus paginaţia din seara asta, Harry, spuse producătorul executiv intrând în birou. S-a hotărât să fiţi doi crainici. Tu vei fi una din jumătăţile calului.

— Cea din faţă sau cea din spate?

Insen zâmbi palid.

— Cine poate şti? Oricum, începând din seara asta, tu vei prezenta tot ceea ce e în legătură cu răpirea familiei Sloane, şi cu asta vom deschide fiecare ediţie – în afară de cazul în care va fi împuşcat Preşedintele înainte de a intra noi în emisie. Crawf va prezenta restul, ca de obicei, chestia fiind că ai dracului să fim cu toţii dacă o să lăsăm o şleahtă de nenorociţi, oricine ar fi ăştia, să ne dicteze cum să ne organizăm viaţa la CBA.

— Eu sunt de acord. Presupun că şi Crawf este.

— Cinstit, ideea a fost a lui. Ca orice rege, se simte în nesiguranţă dacă stă departe de tron prea multă vreme. Pe lângă faptul că nu obţinem nimic dacă nu se arată la faţă. Da, şi încă o chestie – chiar la sfârşitul reportajului, Crawf va spune ceva spontan, de genul că mulţumeşte celor care i-au trimis veşti despre familie, sau şi-au manifestat compasiunea.

— Spontan?

— Bineînţeles. Avem trei redactori care trudesc acum la frazele respective.

În ciuda situaţiei, Partridge spuse amuzat:

— După cum se vede, voi doi reuşiţi să vă înţelegeţi deocamdată.

Insen dădu din cap:

— Am încheiat un armistiţiu nerostit, până când trece povestea asta.

— Şi după aceea?

— Om trăi şi om vedea.

6

Cu aproape o lună în urmă, curând după intrarea lui ilegală în Statele Unite, Miguel încercase să cumpere

coşciugele ce urmau să fie folosite în timpul transportului până în Perú al celor două victime pe care avea să le răpească. Planul fusese pus la punct cu mult înainte de a apărea el pe scenă, şi Miguel îşi închipuise că procurarea lor avea să se facă rapid şi fără bătaie de cap – ca orice treabă simplă. I-a fost însă dat să descopere că nu era chiar aşa.

S-a dus la o firmă de pompe funebre în Brooklyn, în dorinţa de a-şi extinde activitatea şi în alte cartiere, să nu o limiteze doar la zona Micii Columbii din Queens, centrul său de operaţiuni la acea vreme. Firma aleasă de el se afla lângă Prospect Park – o clădire albă şi elegantă, purtând numele „Field's", cu o parcare spaţioasă.

Miguel a intrat pe o uşă grea de stejar, care dădea într-un hol cu covoare bej-aurii, plante înalte în ghivece mari şi tablouri cu peisaje calme. L-a întâmpinat un bărbat între două vârste, cu o expresie cumsecade, îmbrăcat într-o haină neagră, cu garoafă albă la butonieră, pantaloni în dungi negre şi gri, cămaşă albă şi cravată neagră.

— Bună dimineaţa, domnule, a spus eleganţa întruchipată. Sunt domnul Field. Cu ce vă pot fi de folos?

Miguel îşi repetase dinainte fiecare cuvânt pe care avea să-l rostească.

— Am doi părinţi în vârstă care doresc să-şi aranjeze anumite lucruri înainte să... ăăă decedeze.

Cu o înclinare a capului, Field a încuviinţat şi şi-a exprimat simpatia.

— Înţeleg, domnule. Mulţi oameni în vârstă, spre apusul vieţii, doresc să se simtă liniştiţi în privinţa viitorului lor.

— Exact. Acum, ce ar dori părinţii mei...

— Scuzaţi-mă, domnule. Cred că ar fi mai potrivit să trecem în biroul meu.

— Prea bine.

Field a luat-o înainte. Poate că intenţionat l-a dus prin dreptul mai multor separeuri gen salon, cu canapele şi fotolii, una cu un rând de scaune pregătite pentru o slujbă. În fiecare separeu se afla un mort, cu faţa sulemenită cu tot felul de cosmeticale, sprijinit de o pernă cu dantelă şi întins în coşciugul deschis. Miguel a observat câţiva vizitatori. Dar unele separeuri din acestea erau goale.

Biroul era la capătul unui coridor, mascat discret. Pe pereţi erau atârnate în rame două diplome, asemănătoare cu acelea care puteau fi văzute în cabinetul unui doctor, doar că acestea erau una pentru „înfrumuseţarea” cadavrelor (într-o ramă împodobită cu panglici purpurii), iar cealaltă pentru îmbălsămare. La invitaţia lui Field, Miguel a luat loc pe un scaun.

— Cum vă numiţi, dacă nu vă supăraţi, domnule?

— Novack, a minţit Miguel.

— Bun, domnule Novack, pentru început să discutăm aspectele de ordin general. Aveţi, dumneavoastră sau părinţii dumneavoastră, un loc de veci ales, sau deja achiziţionat?

— Păi, nu.

— Atunci, acesta trebuie să fie primul element. Trebuie să-vi-l obţinem imediat, deoarece e tot mai dificil să obţii aşa ceva, mai ales unul bun. Doar dacă nu preferaţi cumva crematoriul.

Stăpânindu-şi nerăbdarea, Miguel a clătinat din cap.

— Nu. Dar ceea ce vreau de fapt să discutăm...

— Apoi trebuie luată în considerare religia părinţilor dumneavoastră. De ce serviciu anume va fi nevoie? Şi mai sunt şi alte hotărâri de luat. Poate că n-ar strica să parcurgeţi această listă.

Field i-a pus în faţă ceva ce semăna cu un meniu de restaurant foarte bogat. Cuprindea o listă lungă de elemente distincte şi preţurile aferente, spre exemplu, „îmbăierea, dezinfectarea, pregătirea şi cosmetizarea decedatului – 250 dolari”, „îngrijiri speciale pentru cazurile supuse autopsiei – 125 dolari”, „Asistenţă clericală – forme diverse – 100 dolari”. Un serviciu funerar tradiţional „complet” la 5 900 dolari includea, printre altele, un crucifix de 30 dolari pus în mâinile mortului. Sicriul costa în plus, cel mai scump fiind 20 600 dolari.

— Eu am venit să discut despre coşciug, a spus Miguel.

— Bineînţeles. Field s-a ridicat în picioare. Vă rog să mă urmaţi.

De data asta au coborât nişte scări până în subsol. Au intrat într-o sală de prezentare, cu covor roşu, şi Field s-a îndreptat mai întâi spre sicriul de 20 600 dolari.

— Acesta este cel mai bun. Din oţel cu grosimea de 48 mm, are trei capace – sticlă, alamă şi alamă capitonată – şi va ţine o veşnicie.

Ornamente bogate completau exteriorul coşciugului. Interiorul era îmbrăcat în catifea de culoarea levănţicii.

— Poate găsim ceva mai simplu, a spus Miguel.

S-au decis asupra a două sicrie, unul mai mic decât celălalt, la preţurile de 2 300 dolari şi respectiv 1 900 dolari.

— Mama mea este minionă, a explicat Miguel. *De înălţimea unui băieţel de unsprezece ani,* a completat el în gând.

Zărind câteva lăzi simple şi fără niciun ornament, l-a întrebat curios pe Field ce erau acelea.

— Sunt pentru evreii religioşi, care doresc ceva cât mai simplu. Lăzile au fundul găurit în două locuri, aşa cere credinţa lor, „ţărână în ţărână”. Sunteţi evreu cumva?

Când Miguel a clătinat din cap, Field s-a confesat:

— Cinstit, eu unul n-aş alege pentru cineva drag mie un asemenea ambalaj.

S-au întors în birou şi Field i-a spus:

— Acum vă propun să trecem la celelalte probleme. Întâi locul de veci…

— Nu e nevoie, l-a întrerupt Miguel. Eu aş dori să plătesc pentru sicrie şi să le iau.

Field l-a privit înmărmurit.

— Imposibil.

— De ce?

— Pur şi simplu pentru că nu se procedează aşa.

— Poate că ar fi trebuit să vă dau o explicaţie.

Miguel începea să-şi dea seama că n-avea să fie chiar atât de simplu pe cât se aşteptase.

— Părinţii mei doresc să aibă sicriele acum, în casă cu ei, să le pună acolo unde le pot vedea în fiecare zi. În felul acesta se vor putea obişnui, ca să zic aşa, cu viitorul lor domiciliu.

Field părea de-a dreptul distrus.

— Dar nu e chip să facem aşa ceva. Ceea ce aranjăm noi aici este – dacă-mi permiteţi să folosesc acest cuvânt – un „ambalaj”. Părinţii dumneavoastră pot veni, dacă ţin

neapărat, să vadă sicriele în care vor odihni ulterior. Dar după aceea regulamentul este să le păstrăm aici până se va ivi situaţia respectivă.

— Nu puteţi...

— Nu, domnule, categoric nu.

Miguel a simţit că bărbatul din faţa lui nu mai manifesta interes, ba chiar putea să devină suspicios.

— Prea bine. Voi reflecta la ce mi-aţi spus şi poate voi reveni.

Field l-a condus până afară. Miguel n-avea nici cea mai vagă intenţie să se mai întoarcă. Şi aşa lăsase o impresie mult prea puternică, ştia asta.

A doua zi a încercat în alte două locuri, şi mai departe de centrul de operaţiuni, de data asta scurtându-şi investigaţiile. Nimeni nu voia să-i vândă sicriele separat de „ambalaj”.

Miguel a înţeles că decizia lui de a se depărta de centru fusese o manevră greşită, drept care s-a reîntors in Queens şi la contactele lui din Columbia cea Mică. După câteva zile, a fost îndrumat spre o firmă de pompe funebre mică şi mohorâtă, în Astoria, nu departe de Jackson Heights. Acolo a făcut cunoştinţă cu Alberto Godoy.

În ierarhia firmelor de pompe funebre, a lui Godoy era comparativ cu aceea a lui Field cam cum este un bazar faţă de Tiffany – profilată pentru clientelă din pătura cea mai de jos. Decrepitudinea era trăsătura definitorie, nu numai a firmei ca atare, ci şi a proprietarului.

Godoy era obez, chel, cu degetele pătate de nicotină şi trăsături buhăite ca ale unui beţiv înrăit. Petele de mâncare apăreau desluşit pe uniforma lui de antreprenor – haină neagră, pantaloni în dungi negre şi gri. Avea o voce hârâită şi întreruptă de accese de tuse tabacică. În timpul întrevederii cu Miguel, desfăşurată în chichineaţa de birou în care domnea haosul general, a fumat trei ţigări, aprinzându-le una de la alta.

— Numele meu este Novack, şi am venit să cer informaţii, a spus Miguel.

Godoy a dat din cap.

— Da, ştiu.

— Am doi părinţi în vârstă...

— Aha, asta-i poezia?

Miguel însă a insistat, repetând povestea dinainte, în timp ce Godoy îl asculta cu un aer plictisit şi neîncrezător. La urmă a pus o singură întrebare:

— Cum plăteşti?

— Numerar.

Godoy s-a arătat o idee mai prietenos:

— Pe aici.

Şi de data aceasta subsolul găzduia oferta de coşciuge, numai că aici mocheta era de un maro închis şi roasă, iar paleta sortimentelor mult mai restrânsă decât la Field's. Expeditiv, Miguel a găsit două coşciuge potrivite, unul de lungime medie, altul mai mic.

— Pentru dimensiunea medie, l-a anunţat Godoy, trei mii de dolari. Pentru cel de copil, două mii cinci sute.

Deşi referirea la „copil" contrazicea povestea oferită de el şi era periculos de aproape de adevăr, Miguel s-a prefăcut că n-o auzise. De asemenea, deşi era convins că totalul de 5.500 dolari reprezenta cel puţin dublul preţului normal, l-a acceptat fără comentarii. Avea asupra sa bani gheaţă, astfel că a plătit în bancnote de o sută. Godoy a mai cerut încă 450 dolari, reprezentând TVA-ul pentru New York City, şi Miguel i-a dat şi pe aceştia, deşi se îndoia că trezoreria oraşului avea să-i vadă vreodată.

Miguel a tras duba recent achiziţionată până la rampa de încărcare unde, sub supravegherea atentă a lui Godoy, cele două coşciuge au fost instalate înăuntru. Apoi Miguel le-a dus la casa conspirativă şi le-a ţinut acolo până când, ulterior, le-a transferat la Hackensack.

Acum, după aproape o lună, revenea la firma lui Alberto Godoy, în căutarea a încă unui coşciug.

Lui Miguel nu-i plăcea deloc ideea că trebuia să se întoarcă acolo, şi asta din pricina riscurilor pe care le implica o atare acţiune. Îşi amintea de aluzia scăpată ca din întâmplare de Godoy, cum că al doilea sicriu ar fi destinat unui copil. Prin urmare exista oare posibilitatea – se întrebă Miguel – ca antreprenorul să fi făcut vreo legătură între răpirea de ieri a unei femei şi a unui copil şi achiziţionarea deunăzi a sicrielor? Puţin probabil, dar una din explicaţiile faptului că Miguel supravieţuise atât de mult ca terorist era

aceea că pusese în balanţă fiecare posibilitate. Cu toate acestea, deoarece hotărâse să-l transporte şi pe al treilea captiv în Perú, nu mai avea altă alternativă decât să se ducă la Godoy. Trebuia să rişte.

După ceva mai mult de o oră de la părăsirea Sediului Naţiunilor Unite, Miguel îi spuse lui Luis să parcheze furgo nul pe o stradă din apropierea firmei. Încă o dată Miguel deschise umbrela ca să se ferească de ploaia ce cădea fără încetare.

În holul de la intrare, o recepţioneră îl anunţă pe Godoy prin interfon despre sosirea clientului, apoi îi arătă lui Miguel drumul până la biroul proprietarului.

Matahala de om îl privi precaut pe Miguel, prin norul de fum gros ce se înălţa dintr-o ţigară.

— Va să zică dumneata eşti. Prietenii dumitale nu mi-au spus că vii.

— N-a ştiut nimeni.

— Ce mai vrei?

Indiferent de motivele care-l determinaseră prima dată să trateze cu Miguel, era limpede că acum avea rezerve.

— Am fost rugat să-i fac o favoare unui prieten mai în vârstă. A văzut sicriele pe care le-am cumpărat pentru părinţii mei, i-a plăcut ideea şi m-a întrebat dacă aş putea...

— Ufff, lasă balivernele!

Lângă masa lui Godoy se afla o scuipătoare de modă veche. Scoţând ţigara din gură, antreprenorul scuipă în ea.

— Ascultă, dom'le, nu mai pierde vremea cu braşoavele astea, doar ştim amândoi foarte bine că asta-mi torni. Eu te-am întrebat ce vrei.

— Un coşciug. Pe care-l plătesc ca şi pe celelalte.

Godoy îşi miji ochii.

— Eu conduc o firmă aici. Bineînţeles, uneori le fac câte un serviciu prietenilor matale; şi ei îmi fac mie. Dar ceea ce vreau eu să ştiu de la mata este: Mă bag în ceva care-o să pută a căcat?

— N-o să fie niciun căcat. În cazul în care cooperezi.

Miguel adoptase un ton ameninţător, care avu efect.

— În regulă, ai câştigat, spuse Godoy pe un ton ceva mai moderat. Dar de data trecută preţurile au crescut. Pentru acelaşi model de adult, patru mii.

Fără să scoată un cuvânt, Miguel deschise mapa cu bani pe care i-o dăduse José Antonio Salverry, şi începu să numere bancnotele de o sută. Îi dădu patruzeci lui Godoy, care spuse:

— Plus două sute cincizeci taxă de New York.

Închizând mapa, Miguel scrâşni:

— Tu şi New York-ul tău să mă pupaţi în cur. Şi adăugă: Maşina e afară. Du coşciugul la rampa de încărcare.

La rampă, Godoy se arătă uşor surprins când zări furgonul. Îşi aminti că primele două coşciuge fuseseră luate într-o dubă. Şi cum suspiciunile în privinţa clientului persistau, Godoy reţinu cifrele şi literele de pe placa de înmatriculare de New York, şi când reveni în birou, le notă, deşi nici el nu ştia prea bine de ce. Puse bucata de hârtie într-un sertar şi în clipa următoare şi uită de ea.

În ciuda sentimentului că se implicase în ceva despre care era mai bine să nu ştie mai multe, Godoy zâmbi când depozită cele patru mii de dolari în seif. O parte din bancnotele pe care le primise cu o lună în urmă de la vizitatorul de adineauri erau tot acolo în seif, şi nu numai că nu avea nicio intenţie să plătească impozitul rezultat din cele două tranzacţii, dar nu avea de gând nici să le declare la impozitul pe venit. Nu trebuia decât să-şi „aranjeze” inventarul firmei pentru a şterge urma celor trei coşciuge. Gândul îl înveseli într-o asemenea măsură, încât hotărî să facă ceea ce făcea de obicei – să se ducă la un bar din apropiere să tragă o duşcă.

La bar fu primit cu aplauze şi urale de mai mulţi amici de pahar. Nu trecu mult şi, muiat de trei whisky-uri Jack Daniel’s, le povesti câtorva dintre ei cum un gaşper a cumpărat de la el două coşciuge pe care le-a pus – aşa zicea ăla – în casa babacilor lui, aşteptând ca hodorogii să crape, după care gaşperul a venit înapoi să mai cumpere unul, de parcă venea să cumpere scaune sau cărţi.

Ceilalţi se tăvăleau pe jos de râs, drept care Godoy se împăună că-l dusese de nas pe imbecilul ăla, cerându-i de trei ori preţul normal pentru coşciuge. La care unul dintre amici scoase un chiot printre hohote, cerându-i lui Godoy – căruia i se evaporase toată îngrijorarea – să le dea un rând la toţi.

Printre cei aflaţi la acea oră în bar se găsea şi un fost Columbian, acum cetăţean american, care ţinea o rubrică la un săptămânal obscur de limbă spaniolă ce apărea in Queens. Folosindu-se de un ciot de creion, fostul ziarist scrise pe spatele unui plic poanta poveştii lui Godoy, traducând-o pe loc în spaniolă. Un subiecţel foarte bun pentru rubrica de săptămâna viitoare, îşi spuse el.

7

La CBA News fusese o zi turbată, mai ales pentru echipa de cercetare care se ocupa de cazul Sloane.

Elementul central al activităţii continua să fie elaborarea unui raport complet asupra răpirii, ce urma să fie transmis în cadrul Telejurnalului de seară, deşi în lume aveau loc în acelaşi timp şi alte evenimente, unele dintre ele majore.

Subiectului „răpire" i se rezervaseră cinci minute şi jumătate – un spaţiu de emisie absolut uluitor într-un domeniu în care se duceau lupte crâncene pentru segmente de cincisprezece secunde. Ca urmare, aproape întregul efort al echipei de cercetare a fost dedicat realizării materialului din ziua respectivă, nerămânând practic nicio clipă liberă pentru planificarea pe termen lung sau pentru reflecţie.

Telejurnalul începu cu Harry Partridge, care prezenta prima parte a ştirilor:

— *După treizeci şi şase de ore de aşteptare chinuitoare, nu avem nicio ştire nouă privind familia crainicului CBA Crawford Sloane, ai cărui soţie, fiu şi tată au fost răpiţi ieri dimineaţă în Larchmont, New York. Locul unde se află ascunşi doamna Jessica Sloane, Nicholas, în vârstă de unsprezece ani, şi domnul Angus Sloane rămâne încă o necunoscută.*

La fiecare nume pe care-l rostea, peste umărul lui Partridge era proiectată în imagine fotografia victimei.

— *Necunoscute rămân şi identitatea, motivele sau afiliaţiile răpitorilor.*

Pe ecran apăru chipul îngrijorat al lui Crawford Sloane,

care spuse cu voce gâtuită de tulburare:

— *Oricine aţi fi, oriunde aţi fi, pentru numele lui Dumnezeu, arătaţi-vă! Daţi-ne un semn.*

Vocea lui Partridge reveni peste imaginea exteriorului sediului FBI, clădirea J. Edgar Hoover din Washington.

— *În vreme ce FBI-ul, care răspunde acum de investigaţii, se abţine de la orice comentarii...*

Imaginea trecu brusc în biroul de presă al FBI şi un purtător de cuvânt spuse:

— *În acest moment nu ar ajuta la nimic să facem vreun comentariu...*

Din nou Partridge:

—*... în particular, oficialităţile FBI admit că nu s-a înregistrat niciun progres. De la comiterea crimei şi până acum s-au făcut auzite glasuri nenumărate exprimându-şi îngrijorarea şi indignarea, de la cel mai înalt nivel...*

Aici o trecere, prin „dizolv”, pe biroul de presă de la Casa Albă, cu Preşedintele adresându-se camerei de televiziune:

— *O asemenea ticăloşie nu-şi are locul în Statele Unite. Criminalii vor fi urmăriţi şi pedepsiţi.*

Partridge:

—*... până la cele mai modeste...*

Din Pittsburg, un oţelar negru, indignat la culme, cu faţa lucind în vâlvătăile unui furnal:

— *Mi-e ruşine că aşa ceva s-a putut întâmpla în ţara mea.*

Într-o brutărie din Topeka, scăldată de soare, o gospodină între două vârste:

— *Nu pot să înţeleg cum de nimeni nu a prevăzut ce se putea întâmpla şi nu s-au luat măsuri de securitate. Inima mea este alături de Crawford.* Şi arătând spre un televizor: *În casa asta, el face parte din familie.*

Aşezată într-o bancă de şcoală californiană, o fetiţă euroasiatică, spunând cu voce stinsă:

— *Sunt îngrijorată pentru Nicholas Sloane. Nu este drept ce i s-a întâmplat.*

În timpul zilei, echipele de filmare ale CBA-ului şi ale staţiilor afiliate de peste tot din ţară luaseră interviuri oamenilor obişnuiţi. Din cincizeci de interviuri vizionate de cei din reţea, au fost reţinute acestea trei.

Imaginea se mută pe casa lui Sloane din Larchmont, în

acea dimineaţă în timpul ploii – panoramare pe mulţimea care aştepta în stradă, apoi, apropiindu-se, obiectivul surprinzând chipurile oamenilor. Vocea lui Partridge din off:

— Cauzată în parte şi de interesul deosebit manifestat de public, astăzi s-a petrecut o nouă tragedie.

Vocea continuă, alternând cu sunetele naturale şi supra punându-se cu alte imagini: ieşirea celor două maşini FBI pe alee... năvala privitorilor în faţa primei maşini... maşina frânând, scăpând de sub control, derapând... scrâşnet de roţi, urmat de ţipetele celor răniţi... alţii îmbrâncindu-se înnebuniţi din faţa celei de-a doua maşini, care însă şi-a continuat drumul... prim-plan cu faţa uluită a lui Crawford Sloane... a doua maşină depărtându-se în viteză.

În timpul editării materialului, s-au formulat obiecţii privind includerea cadrelor cu chipul lui Sloane şi maşina care se depărta. Chiar şi Sloane a protestat:

— Creează o impresie greşită.

Dar Iris Everly, care montase cea mai mare parte a materialului, lucrând toată ziua împreună cu Bob Watson, unul dintre cei mai buni editori de imagine ai CBA-ului, a susţinut cu tărie includerea lor şi până la urmă a câştigat.

— Indiferent că lui Crawf îi place sau nu, a spus ea, sunt ştiri şi trebuie să ne păstrăm obiectivitatea. Plus că este singurul eveniment de ieri încoace.

Rita şi Partridge au fost de partea lui Iris.

Reportajul îşi schimbă ritmul, prezentând o recapitulare a zilei precedente, făcută cu profesionalism. Începea cu Priscilla Rhea, fosta învăţătoare, o bătrânică plăpândă, care descria încă o dată brutalitatea cu care au fost luaţi ostatici Jessica, Nicky şi Angus Sloane în faţa supermarketului din Larchmont.

Minh Van Canh îşi folosise camera cu ingeniozitate, apropiindu-se foarte mult de chipul domnişoarei Rhea şi rămânând pe o imagine prim-plan. Toate cutele adâncite de ani şi fiecare zbârcitură apăreau cu claritate, dar erau vădite şi inteligenţa şi caracterul ei dârz. Minh pusese câteva întrebări pe un ton blând, provocând-o astfel să vorbească – un procedeu folosit de regulă atunci când nu e de faţă un reporter, situaţie în care operatorii cu experienţă sunt şi cei care intervievează persoanele pe care le

filmează; întrebările sunt ulterior şterse de pe bandă, rămânând numai răspunsurile, difuzate drept declaraţie.

După descrierea încleştării din parcare şi plecarea dubei Nissan, domnişoara Rhea vorbi despre răpitori, şi vocea ei prinse brusc putere:

— Nişte bărbaţi brutali, fiare, nişte sălbatici!

Urmă şeful poliţiei din Larchmont, care confirma că nu înaintaseră nici măcar cu un pas în investigarea cazului şi că nu se primise niciun semn de viaţă de la făptaşi.

O dată încheiată recapitularea, se difuză interviul cu criminologul Ralph Salerno.

Salerno se afla în studioul din Miami, Harry Partridge în New York; interviul fusese înregistrat prin satelit ceva mai devreme în cursul după-amiezii. Recomandarea făcută de Karl Owens se dovedise inspirată: Salerno, o figură plină de autoritate, era elocvent şi bine informat. Iar Rita Abrams a fost atât de impresionată de el, încât l-a convins să rămână exclusiv la dispoziţia CBA-ului pe toată durata crizei. Urma să fie plătit cu 1.000 dolari pentru fiecare apariţie în direct, şi i se garantau cel puţin patru emisiuni.

Deşi reţelele de televiziune pretindeau că nu plăteau interviurile luate pentru emisiunile de ştiri – o declaraţie nu întotdeauna adevărată –, onorariul cuvenit unui consultant era cu totul altă poveste, şi reţeaua nu avea nimic de obiectat.

— Progresele făcute în cadrul unei investigaţii după o răpire reuşită – declară Ralph Salerno – *depind de veştile primite din partea răpitorilor. Până nu se primeşte un semn din partea lor, investigaţia bate pasul pe loc.*

Răspunzând unei întrebări puse de Partridge, Salerno spuse:

— FBI-ul se poate lăuda cu un procentaj mare de cazuri de răpiri rezolvate cu succes: nouăzeci şi două la sută din cazuri. Dar dacă cercetaţi cu atenţie cine a fost prins şi prin ce metode, veţi descoperi că majoritatea cazurilor au depins de mesajul venit din partea răpitorilor, după care i-au prins în timpul negocierilor sau al plăţii răscumpărării.

Partridge se grăbi să întrebe:

— Deci e aproape sigur că nu se vor întâmpla prea multe până nu primim o veste de la aceşti răpitori.

— *Exact.*

O ultimă declaraţie în această primă parte specială a ediţiei era făcută de preşedinta corporaţiei CBA, Margot Lloyd-Mason.

Ideea de a o include pe Margot fusese a lui Leslie Chippingham. Cu o zi înainte, imediat după întreruperea emisiunii reţelei cu buletinul special despre răpire, el avusese cu Margot o convorbire telefonică; şi încă una în cursul zilei de azi. Reacţia ei fusese, în general, plină de simpatie, iar după prima convorbire i-a telefonat lui Crawford Sloane, exprimându-şi speranţa că familia lui va fi găsită repede. Cu toate acestea, în discuţia cu preşedintele, Margot i-a atras atenţia asupra a două aspecte:

— În parte, chestiile astea se întâmplă din pricină că reţelele au greşit când i-au lăsat pe crainici să devină mai importanţi decât sunt în realitate, încât publicul se uită la ei ca la ceva nemaipomenit de special, aproape ca la nişte zei.

N-a dezvoltat ideea prezentând şi modalităţile prin care o reţea ar putea să controleze concepţiile publicului, chiar dacă ar fi dorit să o facă, iar cât îl privea pe el, Chippingham nu văzuse niciun motiv să o contrazică într-o chestiune atât de evidentă.

A doua observaţie privea echipa de cercetare.

— Nu doresc ca cineva – şi asta se referă în principal la tine, a accentuat Margot Lloyd-Mason, să înceapă să arunce cu bani în dreapta şi-n stânga. Trebuie să faceţi tot ceea ce este de făcut limitându-vă la bugetul alocat departamentului vostru.

— De asta nu sunt foarte sigur, a şovăit Chippingham.

— Atunci stabilesc o regulă foarte fermă. Nicio activitate care depăşeşte bugetul nu trebuie întreprinsă fără acordul meu prealabil. E limpede?

Oare femeii ăsteia îi curgea sânge sau gheaţă prin vine? s-a întrebat Chippingham, dar cu glas tare a răspuns:

— Da, Margot, e limpede, deşi ţin să-ţi reamintesc faptul că audienţa pentru Telejurnal a crescut imens ieri seară şi sper că acest lucru să continue cât durează criza.

— Ceea ce nu demonstrează, a zis ea pe un ton glacial, decât că evenimentele nefericite pot să fie transformate în

profit.

Implicarea preşedintelui corporaţiei în ediţia din această seară era o decizie absolut firească în situaţia dată, însă, în acelaşi timp, Chippingham spera să o îmblânzească întrucâtva pe Margot în privinţa cheltuielilor speciale de care, în opinia lui, avea să fie nevoie.

În emisie, Margot se exprimă răspicat şi hotărât, folosind frazele ce fuseseră redactate pentru ea, dar în care intervenise după cum crezuse necesar:

— *Vorbesc în numele tuturor celor care lucrează în cadrul acestei reţele şi în cadrul companiei care ne patronează, Globanic Industries, atunci când declar că toate resursele noastre vor fi puse la dispoziţie pentru găsirea membrilor răpiţi ai familiei Sloane.*

Deplângem cele întâmplate. Solicităm departamentelor responsabile cu aplicarea legilor să îşi continue eforturile de a-i aduce pe criminali în faţa justiţiei. Sperăm să-l vedem pe prietenul şi colegul nostru Crawford Sloane din nou alături de soţia, fiul şi tatăl lui în cel mai scurt timp posibil.

În versiunea iniţială nu se făcuse nicio referire la Globanic Industries. Când Margot a revăzut textul în liniştea oferită de biroul lui Chippingham şi a sugerat modificarea, Les a sfătuit-o:

— Eu nu aş face asta. Publicul are imaginea CBA-ului ca o entitate, o bucată de *Americană.* Dacă introduci numele de Globanic, îi bagi în ceaţă, şi asta nu va fi în avantajul nimănui.

— Deci ceea ce vrei tu să susţii, i-a retezat-o Margot, este că CBA-ul e un fel de bijuterie a coroanei şi în acelaşi timp independentă. Ei bine, nu e niciuna, nici alta. Cei de la Globanic sunt mai degrabă tentaţi să considere CBA-ul ca pe o bubă-n fund. Modificarea rămâne valabilă. Ce poţi să scoţi, *à-propos* de Sloane, sunt cuvintele alea, „prietenul şi colegul nostru”. Cu toată răpirea asta, simt că mă-nec când le rostesc.

— Ce-ar fi să facem un târg? propuse Chippingham pe un ton sec. Eu promit să-i iubesc pe cei de la Globanic, dacă tu, în această singură ediţie, vei fi prietena lui Crawford.

Pentru prima oară Margot a izbucnit în râs.

— Drace, aşa să fie.

Lipsa oricărui progres după o primă zi de muncă turbată a echipei de cercetare nu-l surprindea pe Harry Partridge. Mai fusese implicat în proiecte asemănătoare şi înainte, şi ştia că orice nouă echipă avea nevoie de cel puţin o zi ca să se orienteze pe teren. Dar chiar şi aşa, era imperios necesar să nu mai amâne nicio zi în plus conceperea planului de bătaie.

— Hai să organizăm un dineu de lucru, îi propuse el Ritei în timpul după-amiezii.

Zis şi făcut. Rita stabili ca cei şase membri cu funcţii de răspundere în echipa specială – Partridge, Rita, Jaeger, Iris, Ownes, Cooper – să se întâlnească la un restaurant chinezesc imediat după Telejurnalul de seară. Optă pentru restaurantul Shun Lee West, pe West Sixty-fifth, lângă Lincoln Center, unde mergeau de obicei cei care lucrau în televiziune. Când telefonă ca să reţină o masă, îi spuse lui Andy Jung, care era *maître d'hôtel:*

— Nu ne zăpăci cu cine ştie ce meniuri. Alege tu ce crezi că-i mai bun şi pregăteşte-ne o masă mai retrasă, unde să putem vorbi.

În timpul clipului publicitar ce urmă reportajului de cinci minute despre răpire, cu care începuse Telejurnalul de seară, Partridge se ridică din scaunul crainicului, dându-i locul lui Crawford Sloane. Aşezându-se, Sloane îl prinse pe Partridge de braţ şi murmură:

— Mulţumesc, Harry – pentru tot.

— Câţiva dintre noi o să lucrăm în seara asta, îl asigură el, o să-ncercăm să găsim nişte idei.

— Ştiu. Vă sunt recunoscător.

Intrându-şi imediat în rol, Sloane parcurse repede notele pe care asistentul le pusese în faţa lui pe masă. Privindu-l, Partridge rămase şocat de înfăţişarea lui. Nici măcar machiajul nu putea să ascundă urmele lăsate de ultimele treizeci şi şase de ore de disperare pe care le trăise Sloane. Obrajii arătau supţi, pleoapele îi erau înroşite, avea pungi sub ochi; probabil că plânsese în singurătatea de acasă, îşi spuse Partridge.

— Te simţi bine? îl întrebă el şoptit. Eşti sigur că vrei să faci asta?

Sloane dădu din cap.

— N-or să mă scoată ticăloşii ăia pe linie moartă.

Regizorul de platou strigă:

— Cincisprezece secunde.

Partridge ieşi din perimetrul camerelor de filmare şi părăsi în tăcere studioul. Rămase lângă un monitor din redacţie, până când se convinse că Sloane va reuşi să prezinte ştirile până la capăt. Apoi luă un taxi şi se îndreptă spre Shun Lee West.

Masa rezervată se afla în fundul restaurantului, într-un colţ liniştit.

Spre sfârşitul primului fel – o supă aburindă de pepene de iarnă, uşor condimentată – Partridge se întoarse către Cooper. Tânărul englez îşi petrecuse aproape toată ziua în Larchmont, stând de vorbă cu toţi cei care aveau cea mai vagă informaţie despre răpire, inclusiv poliţia locală. Revenise la sediul echipei speciale târziu după-amiaza.

— Teddy, să-ţi auzim părerile de până acum, şi dacă ţi-a venit o idee încotro trebuie să ne îndreptăm de aici încolo.

Cooper împinse deoparte farfuria goală şi se şterse la gură. Deschise un blocnotes jerpelit de atâta folosinţă şi răspunse:

— Bun, întâi impresiile.

Paginile din faţa lui erau înnegrite de însemnări scrise de-a valma.

— Numărul unu: treaba a fost clar făcută de profesionişti. Nemernicii ăia îşi cunosc meseria, au pus la cale totul la secundă, ca un orar de tren, n-au comis nicio eroare. Un element esenţial al tacticii lor a fost acela de a nu lăsa nicio urmă. Numărul doi: au bani cu grămada.

— De unde ştii? întrebă Jaeger.

— Speram să întrebi.

Cooper zâmbi larg şi se uită pe rând la toţi. Apoi răspunse:

— Întâi, toate informaţiile indică faptul că indivizii i-au supravegheat multă vreme înainte să declanşeze acţiunea. Aţi auzit ce-au spus vecinii, că au văzut maşini în apropierea casei lui Sloane, o dată sau de două ori chiar şi o camionetă, şi au crezut că tipii dinăuntru îl *păzeau* pe domnul S, în niciun caz că-l spionau. Ei bine, de ieri încoace au fost cinci asemenea declaraţii; azi am vorbit cu patru

vecini. Toţi mi-au spus că au văzut maşinile respective venind şi plecând timp de trei săptămâni, poate chiar o lună. Apoi, mai este şi domnul S, care are impresia că a fost urmărit.

Cooper se uită la Partridge.

— Harry, am citit pe panoul de informaţii minuta interviului vostru şi cred că domnul S avea dreptate; a *fost* urmărit. Am o teorie în legătură cu asta.

În timp ce vorbea, pe masă apărură feluri noi de mâncare – soté de creveţi cu piper, languste prăjite, mazăre de zăpadă, orez prăjit. Tăcură toţi, ca să poată degusta mâncarea fierbinte, apoi Rita se arătă nerăbdătoare:

— Ce-i cu teoria aia, Teddy?

— Deci: domnul S este o mare stea a televiziunii, e o personalitate puternică, lumea îl recunoaşte oriunde s-ar duce, şi el îşi dă foarte bine seama de acest lucru. Prin urmare, el îşi creează o reacţie în *subconştient* de a nu se lăsa deranjat de privirile străinilor, de capetele care se întorc după el, sau de felul în care este arătat cu degetul. Poate că de aceea a eliminat din minte ideea că era urmărit – ceea ce eu cred că s-a întâmplat, pentru că asta explică faptul că indivizii cunoşteau toată familia Sloane.

— Şi să zicem că aşa ar fi, acceptă Karl Owens, unde duce asta?

— Ne ajută să ne formăm o imagine despre răpitori, răspunse Harry Partridge. Dă-i înainte, Teddy.

— Bun, prin urmare, bandiţii au folosit un purcoi de bani, dacă punem la socoteală timpul şi tot ce-a însemnat spionarea. Aici intră şi maşinile pe care le-au folosit pentru supraveghere, camioneta, poate chiar două diferite, şi duba Nissan de ieri – un adevărat parc de maşini. Şi mai e o chestie specială cu maşinile astea.

Cooper dădu pagina şi continuă:

— Poliţiştii din Larchmont mi-au arătat rapoartele despre maşini. Şi pot să spun că ies la iveală nişte elemente interesante. Deci, când cineva vede o maşină, poate că nu-şi aminteşte mare lucru despre ea, dar ceea ce-i rămâne cu siguranţă în minte este culoarea. Ei bine, cei care au dat declaraţii despre maşini au menţionat *opt culori diferite.* Şi atunci stau şi mă întreb: oare banda asta care-a comis

răpirea are opt maşini diferite?

— Tot ce se poate, spuse Iris Everly, dacă le-au închiriat.

Cooper clătină din cap.

— Nu e cazul găştii de care ne ocupăm; indivizii sunt mult prea precauţi. Ştii că închirierea unei maşini implică identificarea – permis de conducere, cărţi de credit. Plus că maşinile închiriate au numere de înmatriculare care pot fi şi ele identificate.

— Deci tu ai altă idee, puse Iris punctul pe I. Corect?

— Corect. Eu cred că s-a întâmplat în felul următor: răpitorii au avut probabil trei maşini pe care le-au revopsit, să zicem o dată pe săptămână, în speranţa că astfel vor reduce şansele de a atrage atenţia, şi de fapt aşa s-a şi întâmplat. Numai că, revopsindu-le, au făcut o greşeală cretină.

Sosiră alte farfurii cu mâncare – două platouri cu raţă Pekin. Cei de la masă îşi repeziră beţigaşele şi începură să înfulece lacomi, doar Cooper continuă:

— Să ne întoarcem puţin în urmă. Unul dintre vecinii din Larchmont a observat ceva mai mult decât ceilalţi în ceea ce priveşte maşinile. Asta pentru că tipul lucrează la o agenţie de asigurări de maşini şi se pricepe la mărci şi modele.

— Tot ce spui este foarte interesant, amice britanic, îl întrerupse Jaeger, dar dacă vrei să mai apuci şi tu o ciozvârtă de raţă pechineză, ai face mai bine să te arunci înainte s-o termine yankeii ăştia nesătui.

— Raţă internaţională! spuse Cooper şi se înfruptă cu poftă alături de ceilalţi, apoi reveni la subiect: Oricum, tipul de la asigurări a observat mărcile şi modelele şi a spus că n-a văzut decât trei, mereu aceleaşi – un Ford *Tempo,* un Chevy *Celebrity* şi un Plymouth *Reliant,* modele de anul acesta toate, şi îşi aminteşte şi de unele culori.

— Şi tu cum ţi-ai dat seama că au fost revopsite? îl iscodi Partridge.

— Azi după-masă l-am rugat pe colaboratorul vostru, Beri Fisher, să telefoneze la câţiva comercianţi de maşini. Şi am aflat că unele dintre culorile despre care oamenii au spus că le-au văzut nu sunt folosite la respectivele modele. De exemplu, tipul de la asigurări ne-a spus că a văzut un Ford

Tempo galben, dar marca aceasta de maşină nu există în culoarea galbenă. La fel cu albastrul pentru Plymouth *Reliant.* Altcineva a descris o maşină verde, dar la niciuna dintre mărci nu se foloseşte verdele.

Owens căzu pe gânduri.

— S-ar putea să fii pe o pistă, zise el. Bine-nţeles că e posibil ca una dintre maşini să fi fost implicată într-un accident, dar e puţin probabil ca explicaţia să fie valabilă pentru toate trei tipurile.

— Şi încă ceva, interveni Jaeger, atunci când duci o maşină la un atelier de vopsitorie, cei de acolo folosesc în general culorile fabricii. Doar dacă proprietarul sau altcineva nu cere o nuanţă mai deosebită.

— Ceea ce iarăşi e puţin probabil, adăugă Iris, dacă ţinem cont de ce-a spus Teddy adineauri despre indivizii pe care-i căutăm, că sunt discreţi. Mai degrabă nu vor să atragă atenţia, decât invers.

— Sunt întru totul de acord, băieţi, zise Cooper, ceea ce mă face să mă gândesc la faptul că tipii şi-au vopsit singuri maşinile, fără să ţină prea mult seama de culorile folosite la respectivele modele, poate chiar neştiind de ele.

— Asta înseamnă să mergem foarte departe cu speculaţiile, făcu Partridge gânditor.

— Aşa o fi? nu se arătă convinsă Rita. Vreau să-ţi amintesc ce-a spus Teddy mai devreme. Că indivizii în discuţie au practic un parc de automobile – cel puţin trei maşini, o camionetă sau două chiar, o dubă Nissan pentru răpirea propriu-zisă... Oricum, de cinci ştim noi. Acum, e foarte logic că vor să le ţină pe toate într-un singur loc, care în acest caz trebuie să fie mare. Şi nu e oare posibil să fie suficient de mare ca să cuprindă şi un atelier de vopsitorie?

— Adică te referi la un stat major de operaţiuni, înţelese Jaeger. Se uită la Teddy; un respect tot mai profund înlocuise scepticismul din acea dimineaţă al bătrânului: Nu la asta te gândeşti? Nu aici voiai să ne aduci?

— Ba da, jubilă Cooper. Chiar aici.

Masa lor – care urma să fie compusă din opt feluri de mâncare – continua. Acum în faţa lor se afla soté de homar, cu ghimbir şi praz. Se serviră în tăcere, fiecare reflectând la concluzia la care tocmai ajunseseră.

— Un centru de operaţiuni, murmură Rita. Poate pentru cei implicaţi, oricine-ar fi ăştia, şi pentru maşinile lor. Ştim din ceea ce a spus bătrâna că au fost patru sau cinci bărbaţi la locul faptei. În afară de aceştia, pot să mai fie şi alţii. N-ar fi logic ca totul şi toţi să se găsească într-un singur loc?

— Inclusiv ostaticii, adăugă Jaeger.

— Dacă presupunem asta, zise Partridge, şi, foarte bine, să zicem că pe moment asta presupunem, următoarea întrebare este „unde”?

— Evident, nu ştim, acceptă Cooper, dar dacă facem un efort de gândire, am putea să ne imaginăm ce *fel* de loc ar putea fi acela; de asemenea, poate, cât de departe a fost – sau este – de Larchmont.

Oarecum amuzată, Iris îl iscodi:

— Un efort de gândire pe care tu l-ai făcut deja?

— Păi, se codi Cooper, dacă tot m-ai întrebat...

— Termină cu umflatu' în pene, Teddy, se răsti Partridge. Treci la subiect.

Cooper răspunse netulburat:

— Am încercat să gândesc aşa cum ar gândi un răpitor. Deci mi-am pus întrebarea: după răpire, după ce-am înhăţat ce-am vrut să înhaţ, care mi-ar fi următoarea dorinţă?

— Ce-ai zice de răspunsul acesta? „Să scap de urmărire; deci s-o iau din loc cât mai repede cu putinţă şi să mă ascund” zise Rita.

Cooper bătu din palme.

— Exact. Şi unde ar fi cea mai bună ascunzătoare în altă parte decât la acel cartier general din apropiere?

— Cum adică? făcu Owens nedumerit. Vrei să spui că statul major n-ar fi departe?

— Uitaţi-vă cum văd eu treaba asta, explică englezul. Numărul unu, trebuie să se găsească suficient de departe de Larchmont; ar fi periculos să stea în zonă. Dar, numărul doi, nu trebuie să fie nici prea departe. Răpitorii ştiu că în cel mai scurt timp posibil, poate chiar în câteva minute, s-ar da alarma şi poliţiştii ar împânzi locul în căutarea lor. Deci tipii au calculat foarte exact cât timp aveau la dispoziţie.

— Dacă încă mai gândeşti cu mintea lor, cât timp aveau?

— Nu pot decât să presupun, să zic o jumătate de oră. Chiar şi numai atât şi tot e riscant, dar trebuie să şi-l asume ca să ajungă suficient de departe.

— Şi dacă traducem asta în mile... tărăgănă Owens, amintindu-ne topografia zonei... aş spune douăzeci şi cinci.

— Cam la atât m-am gândit şi eu.

Cooper scoase o hartă a New York-ului şi o despături pe masă. Pe hartă trasase cu creionul un cerc, în mijlocul căruia se afla Larchmont.

— Raza de douăzeci şi cinci de mile, zise arătând cu degetul. Socotesc că statul major este undeva în interiorul acestei zone.

8

În seara de vineri, la ora 8, 40, în timp ce grupul de la CBA News se mai afla încă la restaurantul Shun Lee West, soneria ţârâi în apartamentul diplomatului peruan José Antonio Salverry, din inima Manhattan-ului. Semn că la intrare era un musafir.

Apartamentul, situat pe Forty-eighth Street, lângă Park Avenue, era la etajul douăzeci al unui bloc de locuinţe. Deşi intrarea în bloc era păzită de un portar, musafirii foloseau un sistem exterior de interfon pentru a-şi anunţa sosirea, apoi erau lăsaţi să intre direct de către locatari.

Salverry stătea ca pe ghimpi încă de dimineaţă, după întâlnirea cu Miguel la Sediul Central al Naţiunilor Unite, şi abia aştepta să audă că grupul Medellín/Sendero Luminoso părăsise cu bine ţara. Plecarea lor, socotea el, punea capăt implicării lui în acea problemă înspăimântătoare care-l obseda de ieri.

De mai bine de o oră zăcea împreună cu prietena lui, Helga Efferen, directoarea de bancă, în faţa şemineului şi beau vodcă şi tonic; niciunul dintre ei n-avea chef să se ducă la bucătărie să pregătească cina, şi nici să telefoneze la restaurant să ceară să li se aducă ceva. Deşi băutura îi relaxase fizic, nu izbutise să le alunge neliniştea.

Cei doi formau o pereche ciudată – Salverry, mărunt şi

iute în mişcări ca o nevăstuică; Helga, în schimb, putea fi descrisă printr-un singur cuvânt: „masivă”. Avea oase mari, cărnuri revărsate, sâni cât pepenii şi păr blond natural. Dar natura nu se ostenise s-o înfrumuseţeze: faţa ei avea o duritate şi o expresie aspră ce repugna majorităţii bărbaţilor, cu excepţia lui Salverry. De la prima lor întâlnire la bancă, el se simţise atras de Helga, văzând probabil în ea o reflecţie a propriei sale persoane şi ghicindu-i senzualitatea ascunsă, însă puternică.

Dacă aceasta era explicaţia, atunci o nimerise în ambele privinţe. Împărtăşeau aceleaşi concepţii de viaţă, care se bazau în principal pe pragmatism, egoism şi avariţie. Cât despre sex, în timpul deselor lor giugiuleli, o Helga excitată se asemăna cu o balenă înnebunită – aşa îi apărea lui José Antonio alias Jonah, pe care-l înconjura din toate părţile şi aproape că-l înghiţea, iar lui tocmai asta îi plăcea. Unde mai pui că Helga izbucnea în strigăte, uneori în fipete, atunci când atingea orgasmul. Ceea ce pe el îl făcea să se simtă mascul feroce şi – în toate sensurile posibile – mai mare decât ea.

O excepţie de la această plăcere erotică o trăiseră ceva mai devreme în cursul serii. Începuseră să facă amor, în speranţa să uite, măcar şi pentru scurtă vreme, de marea lor îngrijorare. Dar n-au reuşit, şi după puţin timp şi-au dat seama că nici unuia nu-i stătea inima la ceea ce făceau, drept care au renunţat.

Empatia mentală rămăsese însă intactă, accentuată şi mai mult de atitudinea lor faţă de răpirea familiei Sloane.

Amândoi îşi dădeau seama că deţineau informaţii importante privitoare la crima senzaţională care domina ştirile şi ai cărei victime şi făptaşi erau căutaţi de aproape toate forţele poliţieneşti din ţară. Mai rău decât atât, ei erau cei care ajutaseră banda de criminali şi-i asiguraseră finanţarea.

Dar nu situaţia în care se găseau victimele îi îngrijora pe José Antonio şi pe Helga, ci propria lor siguranţă. Salverry ştia că dacă se descoperea implicarea sa în toată această poveste, nici măcar imunitatea diplomatică nu l-ar fi salvat de consecinţe extrem de neplăcute, inclusiv expulzarea din Naţiunile Unite şi din Statele Unite, încheierea carierei sale

şi, mai mult decât probabil, răzbunarea cumplită a organizaţiei Sendero Luminoso acasă, în Perú. Iar Helga, nebeneficiind de protecţia diplomatică, putea fi trimisă la închisoare pentru complicitate, tăinuirea de informaţii şi, de asemenea, acceptarea de mită pentru deturnarea de fonduri în cadrul băncii unde lucra.

Acestea erau gândurile ei când soneria ţârâi şi amantul ei sări ca fript şi fugi la interfonul fixat pe perete, care asigura legătura cu intrarea principală. Apăsând pe buton, întrebă în microfon:

— Da, cine e?

O voce, cu rezonanţă metalică din pricina instalaţiei, anunţă:

— Plato.

Răsuflând uşurat, Salverry îi spuse Helgăi:

— El e.

Apoi în microfon:

— Urcă, te rog – şi apăsă pe un buton care deschidea uşa de la holul blocului.

Douăzeci de etaje mai jos, bărbatul care vorbise cu Salverry intră în bloc prin uşa grea de sticlă armată. Era un om de înălţime medie, cu faţa îngustă şi smeadă, cu ochii adânciţi în orbite şi melancolici, şi păr negru şi lucios. Vârsta lui putea fi oricare între treizeci şi opt şi cincizeci şi cinci. Purta un trenci, deschis în faţă, peste un costum maro obişnuit. Avea mănuşi din piele necăptuşită, pe care, în ciuda căldurii din hol, nu le scoase.

Portarul în uniformă, care-l văzuse venind şi folosind interfonul, îi arătă unde se afla liftul. În faţa acestuia mai aşteptau trei persoane, care intrară în acelaşi lift cu el. Bărbatul apăsă butonul pentru etajul douăzeci şi rămase impasibil, cu privirile fixate înainte. Celelalte persoane coborâră la alte etaje, mai jos.

Coborî şi el şi urmă săgeata către apartamentul pe care-l căuta, observând cu atenţie că mai erau încă trei apartamente pe etaj şi o scară de incendiu în dreapta. Nu că ar fi avut de gând să se folosească de această informaţie, dar îşi formase obiceiul să memoreze căile de scăpare. Se opri în faţa uşii apartamentului, apăsă pe sonerie şi dinăuntru auzi un clinchet stins. Aproape în

aceeaşi clipă uşa se deschise.

— Domnul Salverry? întrebă. Vocea lui era moale, cu un uşor accent latin.

— Da, da. Intraţi. Îmi daţi voie să vă iau haina?

— Nu. Nu stau decât puţin.

Musafirul se uită repede în jur. Văzând-o pe Helga, întrebă:

— E femeia e de la bancă?

Cam nedelicat formulată întrebarea, dar Salverry răspunse:

— Da, domnişoara Efferen. Şi numele dumneavoastră?

— Plato e suficient. Făcu un gest cu capul spre şemineu: Putem merge acolo?

— Bineînţeles.

Lui Salverry nu-i scăpă faptul că bărbatul nu-şi scotea mănuşile. O fi fost vreun fetiş de-al lui, îşi spuse Salverry, sau poate că suferea de o diformitate.

Erau toţi trei în faţa şemineului. Bărbatul o salută pe Helga cu o scurtă înclinare a capului, apoi întrebă:

— Mai e cineva aici?

Salverry clătină din cap.

— Suntem singuri. Poţi vorbi fără probleme.

— Am un mesaj, spuse bărbatul băgând mâna în buzunar. Când o scoase, ţinea un pistol Browning de nouă milimetri, cu un amortizor fixat la ţeavă.

Alcoolul pe care-l băuse îl făcea pe Salverry să reacţioneze mai lent ca de obicei, deşi, chiar dacă ar fi fost amândoi perfect treji, tot n-ar fi putut face nimic să schimbe cursul evenimentelor care au urmat. Peruanul rămase înmărmurit şi, înainte să apuce să facă vreun gest, bărbatul îi puse pistolul la frunte şi apăsă pe trăgaci. În ultima fracţiune de secundă a vieţii, gura victimei se deschise larg de surpriză şi stupoare.

Rana lăsată de glonţ era mică – un cerc roşu, curat, înconjurat de arsură de la pulbere. Dar rana produsă la ieşire, la ceafă, era mare şi hidoasă, cu bucăţi de oase, creier şi cu sânge împroşcate peste tot. În clipa în care corpul începu să se prăvălească la podea, bărbatul în trenci mai avu timp să observe arsura provocată de pulbere, exact efectul pe care scontase. Apoi se întoarse spre

femeie.

Helga stătea şi ea ca împietrită din pricina şocului. Numai că surpriza se transformă în groază. Începu să ţipe şi încercă să fugă.

Dar ambele reacţii se dovediră zadarnice. Bărbatul, un ţintaş desăvârşit, îi străpunse inima cu un glonţ. Ea căzu şi muri pe loc, iar sângele ţâşni şuvoi, îmbibându-se în mochetă.

Asasinul, pe care-l contactase Miguel în Columbia cea Mică şi-l plătise pentru treaba asta, rămase nemişcat, ciulind urechile. Amortizorul înăbuşise eficient ambele împuşcături, dar nu dorea să rişte nimic, astfel că aşteptă să audă vreo posibilă reacţie din exterior. Dacă ar fi sesizat cel mai mic zgomot din vecini sau alte semne de curiozitate, ar fi plecat imediat. Dar liniştea era la fel de profundă, astfel că se apucă să facă, repede şi eficient, tot ce mai avea de făcut, conform instrucţiunilor.

Întâi deşurubă amortizorul şi-l băgă în buzunar. Deocamdată puse pistolul lângă trupul lui Salverry. Apoi, dintr-un alt buzunar al hainei, scoase un spray cu vopsea. Se apropie de unul dintre pereţi şi stropi pe toată lăţimea lui cu vopsea neagră cuvântul CORNUDO.

Reveni lângă Salverry şi picură câţiva stropi de vopsea pe mâna lui dreaptă, apoi îi puse sprayul în mână şi-i îndoi degetele încă moi în jurul dozei, apăsându-le bine, ca să-i rămână amprentele pe metal. Abandonă sprayul pe o masă alăturată, luă arma şi o puse şi pe aceasta în mâna mortului, apăsând din nou degetele pe metal, pentru ca şi aici să rămână amprentele lui Salverry. Aranjă arma şi mâna în aşa fel încât să pară că Salverry s-a împuşcat, după care s-a prăbuşit la podea.

Trupul femeii nu-l interesa pe asasin, îl lăsă în acelaşi loc, exact aşa cum căzuse.

Acum intrusul scoase din buzunar o foaie de hârtie împăturită, conţinând un text dactilografiat. Textul suna astfel:

Deci n-ai vrut să mă crezi când ţi-am spus că e o curvă nimfomană, care nu te merită. Îţi închipui că te iubeşte, dar ceea ce simte ea pentru tine e *numai dispreţ. Ai avut încredere în ea, i-ai dat cheia de la apartamentul tău. Şi ştii*

ce-a făcut cu ea? A dus acolo alţi bărbaţi, pentru acte sexuale neruşinate. Uite fotografiile incriminatorii. Ea a venit cu bărbatul şi l-a lăsat pe prietenul lui să-i fotografieze. Nimfomania ei merge până-ntr-acolo că strânge fotografiile pentru propria ei plăcere. Nu crezi că felul în care se foloseşte ea de apartamentul tău într-un mod atât de monstruos este insulta supremă adusă unui mascul aşa ca tine?

Fosta (şi adevărata) ta Prietenă.

Asasinul trecu din living în ceea ce arăta neîndoios a fi dormitorul lui Salverry. Mototoli hârtia, transformând-o într-un ghemotoc pe care-l aruncă în coşul de hârtii. Când apartamentul va fi percheziţionat de poliţie, cum nu încăpea îndoială că avea să fie, absolut sigur vor găsi hârtia. Exista o mare probabilitate ca biletul să fie considerat o scrisoare semianonimă, autoarea fiind cunoscută doar de Salverry, pe vremea când mai trăia.

Ultimul element era un plic, adus şi el de asasin, conţinând câteva bucăţele de fotografii lucioase în alb-negru, fiecare fragment ars la margini. Intrând în baia alăturată dormitorului, asasinul goli conţinutul plicului în toaletă, lăsând bucăţile să plutească.

Bucăţile erau prea mici ca să fie identificate. Oricum, presupunerea cât de cât logică era aceea că Salverry, după ce a primit scrisoarea incriminatoare, a dat foc fotografiilor alăturate şi a aruncat resturile în toaletă, deşi mai rămăseseră câteva bucăţele nearse complet. Şi aflând din scrisoare de aparenta trădare a iubitei sale Helga, a împuşcat-o într-o furie de gelozie şi apoi s-a sinucis.

Dar înainte de a comite crima-sinucidere, a scris pe perete acel unic cuvânt, un mesaj patetic prin care exprima ceea ce se considera el a fi. (Dacă agenţii de poliţie care aveau să se ocupe cu ancheta nu ştiau spaniola, s-o găsi cineva care să-i lumineze şi să le spună versiunea englezească a cuvântului: „Încornoratul”).

Se distingea chiar şi o tentă de măiestrie artistică în acel strigăt de despărţire stropit atât de primitiv. Poate că un anglo-saxon sau un american nu l-ar fi stropit atât de artistic; era însă o trăsătură tipică pentru caracterul labil al amantului cu sânge latin.

O ultimă presupunere: disperat, nevrând să suporte consecinţele actului său, Salverry s-a sinucis, arsura din jurul găurii din frunte fiind caracteristică împuşcăturilor în cap provocate cu propria mână.

După cum prea bine ştiau cei care puseseră la cale toată această crimă, oameni cu experienţă în domeniu în New York, unde crimele nerezolvate erau un lucru comun şi detectivii erau copleşiţi de cazuri, poliţia nu prea avea să-şi piardă vremea cu investigarea unei crime ale cărei circumstanţe şi motivaţii erau atât de evidente.

Asasinul mai dădu o raită prin living, pentru o ultimă verificare, apoi plecă în linişte. Ieşi din clădire nestingherit – abia dacă stătuse înăuntru un sfert de oră. Câteva străzi mai încolo îşi scoase mănuşile şi le aruncă într-un coş de gunoi de pe stradă.

9

— Crezi că Teddy Cooper o să vină cu o idee bună? întrebă Norman Jaeger.

— Nu m-ar surprinde, răspunse Partridge. S-a întâmplat de câteva ori până acum.

Era ora zece şi jumătate şi cei doi se plimbau pe Broadway, pe lângă Central Park. Cina de la Shun Lee West luase sfârşit în urmă cu o jumătate de oră, la scurt timp după ce Cooper îşi expusese teoria că sediul grupului de răpitori trebuie să se afle pe o rază de douăzeci şi cinci de mile depărtare de Larchmont. Apoi nu întârziase să adauge acestei prime teorii o a doua: anume că răpitorii şi victimele lor se aflau la sediu acum, criminalii preferând să iasă din peisaj până când acţiunea de căutare a lor se va mai fi domolit şi barajele pe care poliţia le instalase pe şosele vor fi fost reduse sau abandonate complet – ceea, ce, inevitabil, se va întâmpla în curând. După care, banda şi prizonierii lor se vor muta undeva mai departe, poate în Statele Unite, poate în altă parte.

Teoria lui Cooper fusese cântărită atent de ceilalţi şi declarată de Rita Abrams ca fiind „mai rezonabilă decât

orice am auzit până acum”.

Karl Owens însă simţise nevoia să precizeze:

— Cred că realizezi că este vorba de o arie enormă, foarte populată, pe care este exclus să o putem controla eficient, chiar dacă am avea o armată la dispoziţie. Asta, bineînţeles, dacă nu mai ai tu o altă idee genială pe care o pritoceşti acolo, a continuat el, tachinându-l pe Cooper.

— Nu acum, a recunoscut Cooper, mai întâi am nevoie de un somn bun. Pe urmă, dimineaţă poate o să apar cu o idee „genială”, aşa cum ai fost tu amabil să o numeşti.

Discuţia se încheiase aici şi, deşi a doua zi era sâmbătă, Partridge convocase o nouă întâlnire a echipei speciale pentru ora zece dimineaţa. Apoi, majoritatea părăsise restaurantul în taxiuri, în timp ce Partridge şi Jaeger preferaseră să meargă la hotel pe jos, pentru a se bucura din plin de aerul nopţii.

— Unde l-ai găsit pe tipul ăsta, Cooper? întrebă Jaeger.

Partridge începu să-i povestească despre cum îl descoperise la BBC, cum fusese impresionat de felul în care lucra şi cum îi găsise mai târziu o slujbă mai bună pentru CB A.

— Una din primele lui misiuni pentru noi a apărut pe vremea când Marea Roşie începuse să fie minată, în 1984. O mulţime de nave săreau în aer şi se scufundau tot timpul, dar nimeni nu ştia cine instalează minele. Mai ţii minte?

— Bineînţeles că ţin minte. Principalii suspecţi erau Iranul şi Libia, dar nimeni nu ştia cu certitudine. Nu aveam dovezi. Era evident că un vas era responsabil de exploziile alea, dar nimeni nu ştia ce vas sau sub ce pavilion naviga.

Partridge dădu din cap aprobator:

— Exact. Ei bine, Teddy a început să cerceteze problema şi şi-a petrecut zile întregi la Lloyds, în Londra, examinând răbdător toate informaţiile despre mişcarea navelor din Marea Roşie. A pornit de la premisa că, oricare ar fi fost vasul ce împrăştia minele, el trebuia să fi trecut prin Canalul Suez. Aşa că a început prin a alcătui liste cu toate navele ce trecuseră prin Suez înainte de a se porni exploziile, şi, pot să-ţi spun – erau o groază. Pe urmă a luat alte dosare şi s-a apucat să urmărească mişcările *fiecărui vas de pe listă,* din port în port, şi să le compare cu datele

minelor explodate în anumite zone. Şi până la urmă, după o *lungă, foarte lungă* confruntare, s-a prezentat la noi cu numele unei singure nave – *Ghat,* care se aflase *în toate punctele* unde se produseseră scufundări, şi, în majoritatea cazurilor, numai cu o zi sau două înainte. Aşa cum ştii, vasul era libian şi, o dată aflat numele său, nu a fost dificil să se găsească dovezi că Khaddafi se afla în spatele întregii afaceri.

— Ştiam că noi o luaserăm înaintea celorlalţi cu reportajul, spuse Jaeger, dar habar n-aveam de toată povestea asta.

— Nu aşa se întâmplă întotdeauna? zâmbi Partridge bine dispus. Noi, corespondenţii, primim toate laudele pentru munca pe care o fac alţii, oameni ca tine sau ca Teddy.

— Eu nu mă plâng. Şi să-ţi mai spun ceva, Harry, n-aş schimba locul cu tine; mai ales la vârsta mea. Apoi Jaeger adăugă gânditor: Cooper e doar un puşti. Toţi sunt nişte puşti. Munca asta parcă e plină de puşti acum, ei au energia şi inteligenţa necesare. Spune-mi, ai şi tu zile, ca mine, când te simţi îngrozitor de bătrân?

— Mult prea des în ultimul timp.

Discutând, ajunseseră la Columbus Circle. La stânga lor se afla întunericul înfricoşător al Central Park-ului, unde puţini newyorkezi se aventurează după căderea nopţii, imediat în faţă era West Fifty-ninth Street şi, dincolo de ea, eternele lumini vesele ale Manhattan-ului. Partridge şi Jaeger traversară strada atenţi la traficul intens care îi prindea oriunde ca într-un vârtej.

— Noi doi am văzut o mulţime de lucruri de când suntem în meseria asta, spuse Jaeger. Şi, cu puţin noroc, s-ar putea să apucăm să mai vedem câteva.

— Şi cum vezi tu viitorul nostru?

— Pot să-ţi spun cum nu-l văd. În ciuda tuturor prezicerilor sumbre, nu văd „Telejurnalul” dispărând, nici măcar schimbându-se prea mult. Poate CNN-ul va ajunge să ocupe un loc de frunte, ar fi posibil. Dar ce e important este că există în continuare un apetit sănătos pentru ştiri, poate chiar mai mult decât a existat vreodată în istoria noastră, şi nu numai la noi, ci în toate ţările.

— Ăsta e meritul televiziunii.

— Sigur. Televiziunea, este echivalentul pe care secolul XX l-a găsit pentru Gutenberg şi Caxton. Şi adevărul e că, în ciuda tuturor imperfecţiunilor sale, televiziunea este cea care i-a făcut pe oameni flămânzi după tot mai multe ştiri, doritori să afle mai mult. Datorită televiziunii, şi ziarele au devenit mai puternice, şi o să-şi menţină poziţia.

— Mă îndoiesc că ziarele ar recunoaşte asta.

— Pot să nu recunoască, dar ne dau atenţie. Don Hewitt, de la CBS, a arătat la un moment dat că *New York Times* are de patru ori mai mulţi oameni care lucrează permanent la subiectul „televiziune” decât are reporteri pentru Naţiunile Unite. Şi toate articolele astea sunt despre *noi* – ştirile TV, oamenii care le concep, felul cum lucrează. Dar, ia să vedem invers! Când s-a întâmplat ceva suficient de important la *Times* ca să fie inclus într-un reportaj TV? Şi acelaşi lucru este valabil pentru întreaga presă scrisă. Şi atunci te întrebi: care este mediul de informare cel mai important?

Partridge rânji:

— Aşa, colorează-mă important!

— Culoare! se repezi Jaeger să prindă din zbor ideea. Ăsta e încă un aspect pe care televiziunea l-a schimbat radical. Ziarele arată din ce în ce mai mult ca nişte ecrane TV, o modă pe care a lansat-o *USA Today.* Noi doi, Harry, o să trăim să vedem şi prima pagină din *New York Times* în patru culori.

— Azi eşti plin de poveşti la gura sobei! Ce altceva mai prevezi?

— Prevăd dispariţia revistelor săptămânale, care sunt doar nişte dinozauri întârziaţi. Când reviste ca *Time* şi *Newsweek* ajung la cititori, ştirile din ele sunt vechi de o săptămână sau zece zile. Şi pe cine interesează ştirile răsuflate? Apropo, din câte am auzit, şi cei care le plătesc reclamele au început să-şi pună aceeaşi întrebare. Deci, cu toate datele lor necinstite şi cu toate articolele lor pline de stil, săptămânalele de ştiri vor lua drumul dispariţiei, cum au făcut-o şi reviste ca *Look, Collier’s* sau *Saturday Evening Post.* Apropo, ştii că majoritatea puştilor ăstora care lucrează azi la ştiri nici nu au auzit de ele?

Plimbându-se agale, ajunseseră în faţa hotelului Parker-

Meridien, unde stătea Jaeger. Partridge preferase Intercontinentalul de pe East Forty-eighth, pe care îl considera mai plăcut, mai confortabil.

— Suntem nişte mârţoage bătrâne, Harry. Ne vedem mâine.

Jaeger îi strânse mâna lui Partridge şi dispăru cu un zâmbet pe uşa hotelului.

Jumătate de oră mai târziu, stând în pat înconjurat de mai multe ziare pe care le cumpărase în drum spre hotel, Partridge începu să citească. Dar nu pentru mult timp, deoarece foarte curând rândurile începură să-i joace în faţa ochilor şi se văzu nevoit să pună ziarele deoparte. Putea să le citească şi la micul dejun, împreună cu ediţiile proaspete care îi vor sosi odată cu cafeaua.

Şi totuşi, somnul întârzia să vină; prea multe se întâmpla seră în ultimele treizeci şi şase de ore! Gândurile i se învârteau în caleidoscopul evenimentelor, ideilor, responsabilităţilor, toate amestecându-se cu imaginea Jessicăi, trecutul, prezentul... amintirile reînviate...

Oare unde se afla Jessica acum? Era adevărată teoria lui Teddy despre raza de douăzeci şi cinci de mile în jurul Larchmont-ului? Exista vreo şansă ca el, Harry, Războinicul Călit, să conducă, asemenea unui cavaler în armură strălucitoare, cruciada care va duce la descoperirea şi salvarea vechii sale iubiri?

Termină cu aiurelile! Lasă gândul la Jessica şi la ceilalţi pentru mâine! încercă să-şi golească total mintea, ca să se poată odihni, sau măcar să se gândească la altceva...

Inevitabil, acel „altceva” deveni Gemma, a doua mare dragoste a vieţii sale.

Cu o zi înainte, în timpul zborului de la Toronto, retrăise acel zbor memorabil în avionul Papei – aparatul Alitalia DC-10... secţiunea pentru presă şi întâlnirea cu Papa... decizia lui Partridge de a nu folosi remarca suveranului pontif despre „sclavi” şi trandafirul de la Gemma, drept recompensă pentru hotărârea lui... începutul dragostei şi al pasiunii lor...

Fără să mai încerce să alunge gândurile legate de Gemma, aşa cum făcuse atât de mult timp, reluă amintirile de acolo unde se oprise cu o zi înainte...

Acel turneu papal prin America Centrală şi Caraibe fusese lung şi obositor, unul dintre cele mai ambiţioase întreprinse de Papă. Itinerarul includea opt ţări şi zboruri lungi, unele dintre ele noaptea.

Din momentul primului lor schimb de cuvinte, Partridge hotărâse să o cunoască mai bine pe Gemma, dar îndatoririle sale de reporter CBA nuri îngăduiau prea mult timp în cursul opririlor. Începuseră însă să se observe tot mai mult unul pe celălalt şi, câteodată, în timpul zborurilor, când Gemma nu era prea ocupată, venea să stea lângă el. În curând au început să se ţină de mână şi, o dată, înainte de a părăsi avionul, Gemma s-a apropiat de el şi l-a sărutat. La această atingere, dorinţa lui pentru ea, deja foarte puternică, a crescut şi mai mult.

Vorbeau cât de des puteau şi el a început să afle câte ceva despre ea.

Mezina unei familii cu trei fete, Gemma se născuse în Toscana, într-o mică staţiune de munte, Vallombrosa, nu departe de Florenţa.

— Nu este o staţiune la modă, unde să se adune oamenii bogaţi, Harry care, dar este foarte frumoasă.

Vallombrosa, i-a povestit ea, era raiul păturii mijlocii din Italia, care venea acolo să-şi petreacă vara. La o milă distantă se afla II Paradisino, unde trăise odată John Milion şi unde, potrivit legendei, poetul găsise inspiraţia pentru Paradisul pierdut.

Tatăl Gemmei era un artist talentat, care îşi câştiga existenţa restaurând picturi şi fresce, şi din această pricină trebuia să călătorească adesea la Veneţia. Mama ei era profesoară de muzică, şi astfel pictura şi muzica fuseseră parte integrantă a vieţii lor de familie, şi continuau să fie parte a vieţii ei.

La Alitalia se angajase cu trei ani în urmă.

— Doream să văd lumea şi nu exista nicio altă modalitate prin care mi-aş fi putut permite luxul ăsta.

Partridge a întrebat-o:

— Şi aşa ai reuşit s-o vezi?

— O parte, i-a răspuns ea, dar nu atât de mult cât mi-aş fi dorit, şi am obosit să fiu o chelneriţă în cer.

El a râs:

— Eşti mai mult decât o chelneriţă. Şi, oricum, probabil că ai întâlnit o mulţime de oameni. Apoi, cu un ghimpe de gelozie: O mulţime de bărbaţi?

Gemma a dat din umeri:

— Pe majoritatea nu mi-aş dori să îi mai întâlnesc în afara avionului.

— Dar au fost şi altfel de bărbaţi?!

Ea i-a aruncat un zâmbet, zâmbetul acela al ei atât de dulce, atât de tipic personalităţii ei:

— Nu a fost nimeni care să îmi placă atât de mult ca tine.

O spusese foarte simplu, şi Partridge s-a întrebat dacă era naiv sau fraier că o credea. Dar apoi s-a gândit: De ce nu aş crede-o, când şi eu simt exact acelaşi lucru, când nicio femeie de la Jessica încoace nu a mai avut un asemenea efect asupra mea?

Pentru amândoi, simţea el, călătoria se apropia prea repede de sfârşit. Mai rămânea atât de puţin timp! Şi, la sfârşitul ei, fiecare îşi va urma propriul drum şi nu se vor mai vedea niciodată.

Poate şi din cauza acestui sentiment că timpul zboară ireversibil, într-o noapte memorabilă, când luminile erau stinse în cabină şi toţi ceilalţi adormiseră, Gemma a venit să se culce lângă el şi, acoperiţi de o pătură, au făcut dragoste. Pe bancheta îngustă de trei persoane de la clasa „Turist” ar fi trebuit să se simtă îngrozitor de inconfortabil, şi totuşi se simţiseră minunat şi aceea a rămas una dintre cele mai inimoase experienţe ale vieţii lui.

Imediat după ce au făcut dragoste, dintr-un impuls, dar şi pentru că-şi amintea că o pierduse pe Jessica din pricina propriei sale nehotărâri, i-a şoptit la ureche:

— Gemma, vrei să te măriţi cu mine?

Iar ea i-a şoptit la rândul ei:

— Amor mío, *bine-nţeles că o să mă mărit cu tine.*

Următoarea oprire urma să fie Panamá. Continuând să şoptească, Partridge îi punea o mulţime de întrebări şi făcea o mulţime de planuri, în timp ce Gemma, râzând înăbuşit, ştrengăreşte, în semiîntuneric, aproba tot ce plănuia el.

În zori, au aterizat pe aeroportul panamez Tocumen. Avionul Alitalia DC-10 s-a oprit pe pistă, Papa a coborât şi,

ca un adevărat actor cu experienţă ce fusese cândva, a început să sărute pământul, în timp ce o mulţime de camere de luat vederi eternizau gestul. După aceasta, au început obişnuitele formalităţi.

Înainte de aterizare, Partridge discutase cu echipa sa de filmare şi cu producătorul, rugându-i să se ocupe de vizita Papei câteva ore fără ajutorul lui, urmând ca el să sosească mai târziu ca să înregistreze comentariul şi să ajute la montajul reportajului pentru ştirile de seară. Panamá, care nu adoptase un orar de vară, era cu numai o oră în urma New York-ului, deci avea destul timp.

Deşi curioşi, colegii săi de la CBA nu l-au întrebat nimic, dar Partridge era convins că atracţia crescândă dintre el şi Gemma nu trecuse neobservată.

Apoi se apropiase de reporterul de la New York Times *aflat la bord, care, întâmplător, era chiar Graham Broderick, şi îl rugase să împartă cu el însemnările zilei respective. Broderick a ridicat întrebător din sprâncene, dar s-a rezumat la a se declara de acord. Un ziarist, se cunoaşte, nu refuză niciodată o asemenea rugăminte, pentru că nu ştie când ar putea să aibă şi el nevoie de un asemenea serviciu.*

Când ceilalţi au coborât din avion, Partridge a rămas în urmă. N-a aflat ce explicaţie i-a dat Gemma şefului ei, dar i s-a alăturat imediat şi au părăsit avionul împreună. Gemma era încă în uniforma ei Alitalia – nu avea cum să se schimbe în alte haine, i-a explicat ea. Dar nu a apucat să termine explicaţia, pentru că el a întrerupt-o:

— Te iubesc aşa cum eşti.

Ea s-a întors spre el cu o expresie serioasă în ochi şi l-a întrebat:

— Mă iubeşti cu adevărat, Harry?

Iar el a dat din cap încet, privind-o în ochi:

— Cu adevărat.

Amândoi au continuat să se privească intens, parcă satisfăcuţi de ce vedeau unul în celălalt.

Când au ajuns în aeroport, Partridge s-a îndreptat către un ghişeu turistic şi a pus câteva întrebări unui tânăr imberb din spatele biroului. Rânjind cu gura până la urechi, tânărul i-a spus că tot ce trebuie să facă este să o ducă pe

domnişoara la Las Bóvedas, în Plaza de Francia, care era lipită de zidul oraşului vechi. Acolo putea să-l găsească pe Juzgado Municipal.

Partridge şi Gemma s-au urcat într-un taxi care i-a dus în oraşul vechi, într-o piaţă cu un vechi obelisc cu o cruce în vârf, ridicat pentru a-i comemora pe constructorii francezi de canale, în frunte cu Ferdinand de Lesseps.

Vreo douăzeci de minute mai târziu, stând în faţa unui juez, *într-un birou foarte ornamentat care fusese cândva o celulă de închisoare, Harry Partridge şi Gemma Baccelli au fost declaraţi soţ şi soţie. În timpul unei ceremonii care a durat cinci minute,* juez-*ul, îmbrăcat într-o simplă* guayabera *de bumbac, a semnat o* Acta Matrimonial, *care i-a costat douăzeci şi cinci de dolari, şi Harry a mai împărţit câte douăzeci de dolari celor doi stenografi care făcuseră şi oficiul de martori.*

Mirele şi mireasa au fost informaţi că actul oficial de înregistrare a căsătoriei era opţional, şi, de fapt, inutil, până atunci când se vor întoarce pentru divorţ.

— O să ne înregistrăm oficial, a spus Partridge cu convingere, şi n-o să ne întoarcem pentru divorţ!

La sfârşitul acestei ceremonii, juez-ul *Le-a urat fără prea multă convingere* ¡Que vivan los novios![19], *lăsându-le sentimentul că o mai spusese de prea multe ori înainte.*

Şi atunci, şi mai târziu, Harry s-a tot întrebat cum de Gemma, o catolică, împăcase în mintea ei această ceremonie civilă cu convingerile religioase. În fond, era o catolică înnăscută, iar primii ani de studiu şi-i petrecuse la o şcoală Sacré Coeur. Dar ea i-a răspuns cu simplitatea ei obişnuită:

— Dumnezeu o să înţeleagă.

Ceea ce era tipic, după presupunerea lui, pentru atitudinea destul de relaxată a multor italieni faţă de religie. Cineva îi spusese odată că italienii au fost dintotdeauna convinşi că şi Dumnezeu e italian, unul de-al lor.

Bineînţeles, inevitabil, vestea căsătoriei lor s-a răspândit repede în avionul papal sau, cum se exprimase

19 Trăiască mirii! (Sp.).

corespondentul de la London Times, *citând din* Apocalipsă, *„mai repede decât cele patru vânturi ale pământului”. În cabina presei, imediat după decolarea din Panamá, a început o petrecere de sărbătorire, cu şampanie şi caviar din belşug. Pe cât le permiteau îndatoririle de bord, şi membrii echipajului apăreau unul câte unul şi îi repetau Gemmei că e scutită pentru tot restul zilei. Chiar şi căpitanul avionului şi-a părăsit cabina ca să vină să-i felicite şi să ciocnească un pahar.*

Dar dincolo de toate urările şi de veselie, Partridge simţea clar îndoiala unora că această căsătorie va dura, dar şi invidia altora dintre bărbaţi.

În mod special, dar nu surprinzător, a existat o absenţă pregnantă a părţii ecleziastice, şi pe tot restul călătoriei Partridge a simţit în permanenţă răceala şi dezaprobarea lor. Dacă Papa însuşi auzise despre eveniment era un lucru pe care niciunul dintre ziarişti, în ciuda tuturor eforturilor, nu a reuşit să-l afle. Au constatat însă că Papa nu a mai vizitat cabina presei cât a mai durat călătoria. În puţinul timp liber pe care îl aveau la dispoziţie, Partridge şi Gemma au început să facă planuri pentru viitorul lor comun.

Într-o cameră de hotel din New York, imaginea Gemmei începea... încet, trist... să pălească. Prezentul înlocuia trecutul. Până la urmă, extenuat, Harry Partridge adormi.

10

La sediul lor de la Hackensack, Miguel primi un apel telefonic la ora şapte şi jumătate, a doua zi, sâmbătă dimineaţa. Ridică telefonul din încăperea mică de la etajul întâi al clădirii principale, pe care o oprise pentru sine şi care îi servea de birou şi de dormitor.

Din cele şase telefoane celulare pe care le folosea grupul, acesta era rezervat pentru comunicări speciale, iar numărul era cunoscut doar de puţinele persoane autorizate să-l folosească. Miguel păstra telefonul în permanenţă în preajma sa.

Respectând cu stricteţe ordinele, cel care suna se folosea

de un telefon public, astfel încât apelul să nu poată fi depistat.

Miguel era încordat şi pregătit, pentru că aştepta acest apel de mai bine de o oră; la primul ţârâit al telefonului, răspunse aproape instantaneu:

— Şi

Persoana de la telefon îşi verifică apoi interlocutorul cu un cod pregătit şi memorat dinainte de începerea acţiunii:

— *¿Tiempo?*

La care Miguel răspunse:

— *Relámpago.*

Existau evident şi răspunsuri alternative. Dacă la întrebarea „Vremea?” răspunsul lui Miguel ar fi fost „Tunet” în loc de „Fulger”, asta însemna că, dintr-un motiv sau altul, grupul avea nevoie de douăzeci şi patru de ore în plus. Iar „Fulger” însemna „Suntem gata. Comunicaţi-ne ora şi locul”.

Atunci urmă mesajul crucial:

— *Sombrero profundo sur* două mii.

Sombrero era Aeroportul Teterboro, la mai puţin de o milă distanţă; *profundo sur* indica ora – 20, adică opt seara – la care victimele răpirii şi cei care le însoţeau urmau să plece într-un Learjet 55 LR, înregistrat în Columbia, care îi va aştepta acolo. 55, după cum ştia Miguel, era un model mai mare şi mai spaţios decât seriile 20 şi 30, mai familiare, ale jet-ului. LR însemna „cu rază lungă de acţiune”.

Miguel confirmă scurt mesajul:

— *Lo comprendo*[20], apoi închise telefonul.

Anonimul de la telefon era, de fapt, un alt diplomat, de această dată ataşat Consulatului General Columbian de la New York, şi fusese principalul mesager încă de la sosirea lui Miguel în Statele Unite, cu o lună înainte. Atât corpul diplomatic peruan, cât şi cel Columbian viermuiau de asemenea agenţi, fie pe statele de plată ale Cartelului de la Medellín, fie simpatizanţi ai organizaţiei Sendero Luminoso, atraşi în acest joc dublu de sumele enorme de bani pe care le împărţeau regii drogului din America Latină.

---

20 Înţeleg (sp.).

După confirmarea telefonică, Miguel trecu prin toată casa şi îi informă pe ceilalţi de ora plecării, deşi ştia foarte bine că pregătirile începuseră deja şi că fiecare membru al grupului cunoştea exact ce are de făcut. Cei care urmau să călătorească cu Learjetul, însoţind victimele în sicriele lor, erau Miguel, Baudelio, Socorro şi Rafael. Julio urma să rămână în Statele Unite, reluându-şi vechea identitate şi devenind, din nou, un agent în rezervă al Cartelului de la Medellín. Carlos şi Luis trebuiau să părăsească ţara şi să se întoarcă în Columbia separat, discret, în câteva zile.

Toţi trei însă – Carlos, Julio şi Luis – mai aveau de îndeplinit o misiune după plecarea avionului şi înainte de a dispărea, la rândul lor – să ducă maşinile în locuri cât mai îndepărtate şi diferite şi să le abandoneze.

Miguel cântărise îndelung şi problema ascunzătorii lor de la Hackensack şi luase în considerare, iniţial, chiar posibilitatea de a da foc clădirilor, cu maşini cu tot. Cele câteva construcţii erau atât de vechi, încât ar fi luat foc imediat şi ar fi ars cât ai clipi, mai ales dacă le stropeau cu puţin gaz. Dar un incendiu ar fi atras atenţia asupra locului şi, o dată începute investigaţiile, nu se ştia ce indicii ar mai fi dat la iveală cenuşa. Chiar dacă în câteva zile toată lumea va fi oricum plecată, nu avea niciun sens să uşureze sarcina poliţiei americane. Aşa că, până la urmă, renunţă la ideea incendiului.

Dacă nu făceau altceva decât să părăsească pur şi simplu ascunzătoarea, lăsând-o aşa cum era, existau toate şansele ca locul de sechestrare a victimelor răpirii să nu fie descoperit săptămâni sau luni de zile, poate chiar niciodată. Mai rămânea de rezolvat doar problema vehiculelor, care trebuiau duse în locuri cât mai îndepărtate şi abandonate. E adevărat că şi asta implica unele riscuri, în special pentru cei care urmau să conducă cele trei maşini, camionul şi furgonul mortuar, dar la timp.

Miguel apreciase că ele nu erau suficient de mari ca să-l îngrijoreze. Oricum, hotărâse că aceasta era cea mai bună cale.

Primul pe care îl întâlni fu Rafael şi îi spuse:

— Plecăm în seara asta la 7, 40.

Solidul Rafael, mecanicul improvizat al grupului, care se

afla în magazia folosită drept garaj şi atelier de vopsitorie, dădu din cap mormăind, aparent mai interesat de camionul GMC, pe care tocmai îl revopsise, decât de mesajul lui Miguel. Fostul camion alb cu înscrisul „Pâine super” se transformase într-unul complet negru, pe care se putea citi, în litere aurii, discrete, „Pompe funebre”. Miguel însuşi ordonase metamorfoza camionului. Acum, satisfăcut, înclină din cap spre Rafael:

— *¡Bien hecho!*[21] Păcat că o să-l folosim doar o dată.

Uriaşul se răsuci spre el, vizibil încântat de apreciere, cu un zâmbet nelalocul lui pe faţa sa abrutizată şi acoperită cu cicatrice. Era ciudat, se gândea Miguel, că Rafael, care putea fi atât de sălbatic în timpul unei acţiuni, simţind o plăcere diabolică în a chinui sau a omorî, avea momente când se purta ca un copil timid şi ahtiat după laude.

Miguel arătă spre numerele de înmatriculare ale camionului:

— Astea sunt cele noi?

Rafael dădu din cap.

— Da, din ultimul set. Nu le-am folosit până acum. Şi le-am schimbat şi pe celelalte.

Ceea ce însemna că toate cele cinci vehicule disponibile aveau acum numere de înregistrare care nu fuseseră văzute în timpul acţiunii de la Larchmont, şi astfel riscurile conducerii şi abandonării lor erau sensibil reduse.

Apoi Miguel se duse afară, unde, la adăpostul unui grup de copaci, Julio şi Luis săpau o groapă adâncă. Pământul era ud după ploaia din ziua precedentă, ceea ce nu le uşura munca. Julio se chinuia să reteze cu sapa o rădăcină de copac, dar dând cu ochii de Miguel, se opri, îşi şterse faţa smeadă, transpirată, cu mâneca de la haină, şi începu să înjure vârtos.

— *¡Pinche arbol*![22] Asta e o muncă de rahat, făcută pentru vite, nu pentru oameni!

Cicatricea urâtă de pe faţa lui Julio se făcuse roşie ca sângele, semn că era furios, violent şi căuta ceartă.

— Puteţi să vă odihniţi, aruncă el scurt. Este timp. Plecăm

---

21 Bine lucrat! (Sp.).

22 Afurisitu’ ăsta de copac! (Sp.).

diseară la 7, 40.

Ar fi fost o prostie să se işte o bătaie tocmai în ultimul moment. Şi, oricum, Miguel avea nevoie de cei doi ca să termine groapa în care vor arunca toate telefoanele celulare şi o parte din echipamentul medical de care Baudelio nu mai avea nevoie.

În special îngroparea telefoanelor îl îngrijora – nu era o idee prea bună, Miguel ar fi preferat să le arunce undeva, într-o apă adâncă. Dar, deşi era apă suficientă în zona New Jersey-New York, nu erau prea multe şanse să poată scăpa de ele neobservat, oricum nu în puţinul timp disponibil.

Mai târziu, după ce groapa va fi umplută din nou, va avea grijă ca Julio şi Luis să împrăştie frunze deasupra, pentru a nu lăsa urme care ar fi putut să atragă atenţia asupra obiectelor îngropate dedesubt.

Carlos, spre care Miguel se îndreptă în continuare, avea treabă într-o altă magazie, ardea hârtii într-o sobă de fier. Tânăr şi cu o educaţie bună, Carlos fusese cel care organizase dosarele supravegherii timp de o lună a familiei Sloane şi trierea tuturor fotografiilor lor şi ale musafirilor, care erau acum aruncate pradă flăcărilor. Când Miguel îi comunică ora plecării, Carlos păru uşurat. Buzele lui subţiri schiţară un zâmbet când remarcă:

— *¡Qué bueno!*

Apoi ochii săi reveniră la obişnuita lor duritate.

Miguel îşi dăduse foarte bine seama de felul cum tensiunea îi afectase pe toţi în ultimele patruzeci şi opt de ore, şi mai ales pe Carlos, pentru că el era cel mai tânăr. Dar tânărul se controlase admirabil tot timpul, şi Miguel îi prevedea un rol strălucit de comandă în organizaţiile de terorism, poate chiar foarte curând.

O grămadă mică din ceea ce păreau a fi hainele lui Carlos aştepta lângă sobă. El, ca şi Miguel şi Baudelio, urma să poarte haine închise de doliu în timpul retragerii pe calea aerului, pozând în rudă îndoliată şi având pregătită o poveste de acoperire construită cu grijă şi atenţie la detaliu în cazul unui posibil control din partea autorităţilor americane. Toate celelalte haine şi obiecte rămâneau aici.

Miguel arătă spre grămadă:

— Pe alea nu le arde, scot prea mult fum. Goleşte

buzunarele, desprinde toate etichetele şi pe urmă îngroapă-le cu restul echipamentului. Apoi, arătând în direcţia celor doi bărbaţi care continuau să transpire săpând: Spune-le şi celorlalţi.

— În regulă. Mai puse câteva hârtii pe foc şi adăugă, gânditor: Ne-ar trebui şi nişte flori.

— Flori?

— Da, să le punem pe coşciugul care o să meargă cu furgonul mortuar, poate şi pe celelalte. Aşa ar face o familie, ar pune flori.

Miguel ezită. Ştia că avea dreptate Carlos şi că era ceva ce nu luase în consideraţie când planificase ieşirea lor din Statele Unite via Teterboro, apoi cu jetul spre Aeroportul Opa Locka, Florida, de unde urmau să zboare direct până în Perú.

Iniţial, când credea că vor avea doar două victime în stare de inconştienţă, Miguel intenţionase să facă două drumuri cu furgonul mortuar, de la Hackensack şi până la Aeroportul Teterboro, transportând câte un coşciug o dată, pentru că numai unul încăpea în maşină. Dar trei drumuri cu trei sicrie ar fi fost prea mult şi ar fi triplat riscurile. De aceea, pusese la punct un alt plan.

Unul dintre coşciuge – Baudelio urma să decidă care dintre ele va fi transportat la Teterboro în furgonul mortuar. Camionul revopsit va transporta celelalte două sicrie.

Ştia că Learjetul 55LR era prevăzut cu o uşă pentru marfă suficient de mare ca să fie introduse două sicrie, încărcarea celui de-al treilea putea să le creeze probleme, dar Miguel era convins că vor reuşi până la urmă.

Cântărind în continuare sugestia lui Carlos, se gândi că nişte aranjamente florale ar da mai multă credibilitate poveştii lor; coroanele de flori sunt triste, convingătoare. La Teterboro vor trebui să treacă de controalele de securitate, plus forţele suplimentare de poliţie alertate în urma spectaculoasei răpiri. Era aproape sigur că vor trebui să răspundă la o mulţime de întrebări despre coşciuge şi conţinutul lor. Trebuiau să se aştepte la momente de tensiune maximă, mai ales la Teterboro – cheia către succesul final al misiunii lor, aşa cum vedea Miguel lucrurile. Florile le-ar fi fost de folos aici. De la Opa Locka,

aeroportul de unde vor părăsi de fapt ţara, nu anticipa niciun fel de probleme.

Luând toate acestea în consideraţie, Miguel hotărî să-şi asume un mic risc acum, pentru a preveni unul mai mare mai târziu, aşa că se uită la Carlos şi dădu din cap:

— Da, să cumpărăm flori.

— O să iau una dintre maşini, spuse Carlos. Ştiu unde să mă duc în Hackensack. O să fiu foarte precaut.

— Ia Plymouth-ul.

Maşina fusese revopsită în albastru-închis, şi avea numere de înmatriculare noi, aşa cum spusese şi Rafael.

Lăsându-l pe Carlos să se ocupe de problemă, Miguel plecă să-l caute pe Baudelio, care se găsea cu Socorro la etajul al doilea din clădirea principală, într-o cameră mare, care se transformase de acum într-un salon de spital. Baudelio însuşi arăta ca un pacient, cu partea dreaptă a feţei acoperită de pansamente, ascunzând copcile pe care şi le pusese după ce Jessica îl tăiase adânc în scurtul ei moment de trezire.

Baudelio arăta de obicei slăbit, palid, şi mai bătrân decât era în realitate, dar astăzi arăta şi mai rău. Faţa îi era de un alb bolnăvicios şi fiecare mişcare pe care o făcea necesita un efort vizibil. Îşi continua însă conştiincios pregătirile pentru plecare şi când Miguel îl informă asupra orei, nu făcu decât să confirme scurt:

— Vom fi gata.

Luat la întrebări de Miguel, fostul doctor raportă că, după o zi şi jumătate de experimentare cu sedativul propofol, acum ştia exact ce cantitate trebuia administrată fiecărui pacient ca să-l menţină în stare de inconştienţă pe perioade precise de timp, informaţii de care aveau nevoie pentru momentele când fiecare „pacient” se va afla nesupravegheat în câte un coşciug sigilat.

Totodată, perioada de înfometare forţată pentru toţi trei – care urma să fie de cincizeci şi şase de ore în momentul plecării – era satisfăcătoare. În felul acesta, niciunul nu putea să vomite şi să aspire voma în plămâni, deşi, ca o precauţie suplimentară împotriva sufocării, Baudelio fixase un tub în gâtlejul fiecăruia, iar trupurile urmau să fie întoarse pe o parte înainte de închiderea coşciugelor. Între

timp, le fuseseră injectate intravenos lichide pentru a preveni deshidratarea, iar din pungi transparente agăţate deasupra patului picura încet glucoză prin cateterele fixate în venele lor.

Miguel se opri o clipă, uitându-se atent la cele trei trupuri întinse pe paturi. Feţele lor păreau liniştite, respiraţia – normală. Se gândi că femeia avea o oarecare frumuseţe; mai târziu, dacă se va ivi ocazia, intenţiona să se folosească de ea sexual. Bărbatul arăta distins chiar şi în poziţia aceea, ca un bătrân soldat care se odihnea, ceea ce şi era, potrivit articolelor din ziare. Băiatul părea fragil, cu faţa suptă; poate că înfometarea forţată îl slăbise mai tare, dar nu conta prea mult atâta timp cât ajungea viu în Perú, aşa cum promisese Miguel liderului organizaţiei Sendero Luminoso. Toţi trei erau palizi, fără pic de culoare în obraji, dar respirau normal. Satisfăcut de starea victimelor sale, Miguel se îndepărtă.

Sicriele în care Angus, Jessica şi Nicky urmau să fie mutaţi înaintea exodului general spre Aeroportul Teterboro erau plasate orizontal pe suporturi. Miguel ştia că fiecare avea o serie de găuri minuscule pentru ventilaţie, pentru că îl văzuse pe Rafael când le perforase, dar niciuna nu se vedea, nici măcar la o privire mai atentă. Invizibile, găurile erau totuşi suficiente pentru a permite pătrunderea aerului curat de afară.

— Ce e acolo? întrebă Miguel arătând cu degetul un recipient cu cristale care se afla lângă coşciuge.

— Granule de acid de sodiu, îi explică Baudelio. Le punem înăuntru, de jur-împrejur, pentru a împiedica formarea bioxidului de carbon de la respiraţie. O să mai fixăm şi nişte tuburi de oxigen, reglabile de afară, de la distanţă.

Nescăpându-i din vedere că, în orele dificile ce urmau, îndemânarea medicală a lui Baudelio era vitală pentru ei, Miguel întrebă liniştit:

— Şi ce altceva?

— Spune-i tu, răspunse fostul doctor uitându-se la Socorro. Oricum, tu o să mă ajuţi de acum.

Socorro stătuse liniştită până atunci, privind şi ascultând, cu o expresie de nepătruns, ca întotdeauna. Miguel avea

încă îndoielile sale cu privire la loialitatea ei, dar astăzi era tulburat de trupul ei provocator, de mişcările lui senzuale şi sexualitatea lui irezistibilă. Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, vocea ei căpătă o notă zeflemitoare:

— Dacă vreunul din ei are nevoie să urineze, chiar şi în starea asta de inconştienţă, ar putea să se mişte sau să facă zgomot. Aşa că înainte de a închide astea, zise ea arătând spre coşciuge, le vom pune sonde. Adică nişte tuburi în cocoşelul bărbaţilor şi în păsărica târfei ăsteia. ¿*Entiendes*[23]?

— Ştiu ce este o sondă, răspunse Miguel iritat.

Era pe punctul de a-i spune că tatăl său fusese doctor, dar se stăpâni la timp. Un moment de slăbiciune, influenţa unei femei, şi fusese cât pe-aci să dezvăluie un amănunt din trecutul său, ceea ce nu făcea niciodată. Înciudat, o întrebă pe Socorro:

— Poţi să plângi, dacă o să fie nevoie?

Ca personaj în scenariul plănuit de ei, ea urma să fie ruda îndoliată.

— Da, pot.

Baudelio interveni, cu tenta de mândrie profesională care apărea câteodată la suprafaţă:

— O să-i pun puţin piper pe pleoapele de jos, şi mie la fel. Asta provoacă lacrimi din abundenţă din cauza iritării permanente care nu se opreşte decât când scoatem piperul din ochi. Pot să-ţi pun şi ţie, dacă vrei, îi spuse el lui Miguel.

— Mai vedem noi.

Baudelio îl privi şi continuă cu lista stratagemelor sale:

— În sfârşit, în fiecare coşciug o să fie şi un minuscul monitor cardiac, pentru a controla respiraţia şi profunzimea somnului. Şi infuzia cu propofol poate fi controlată şi ajustată de afară.

În ciuda temerilor şi îndoielilor sale anterioare, Miguel începea să se convingă de faptul că Baudelio ştia ce face, şi Socorro la fel.

Acum nu mai trebuia decât să aştepte sfârşitul zilei. Orele rămase i se păreau interminabile.

---

23 Înţelegi? (Sp.).

11

La sediul Departamentului de ştiri al Canalului CBA, întâlnirea echipei speciale, anunţată pentru sâmbătă dimineaţă la ora 10, nici nu începuse bine când fu brusc întreruptă. Harry Partridge, aşezat în capul mesei de consiliu, tocmai deschisese discuţia – dar chiar atunci interfonul prinse viaţă cu un anunţ din redacţia principală de ştiri. Partridge se opri să asculte, împreună cu ceilalţi şase:

— Biroul de însărcinări. Richardson. Acum câteva clipe am primit un telex de la UPI...

„White Plains, New York – O dubă, care se presupune a fi vehiculul folosit joi la răpirea familiei Sloane, a explodat violent şi devastator în urmă cu câteva minute. Cel puţin trei persoane şi-au pierdut viaţa, iar altele au fost rănite. Poliţia fusese anunţată şi se afla pe drum pentru a inspecta duba, când a avut loc explozia din parcarea de lângă centrul comercial Center City. Incidentul a intervenit tocmai când o mulţime de cetăţeni soseau în maşinile lor pentru cumpărăturile de sfârşit de săptămână. Clădirea este serios avariată, iar pompieri, echipe de salvare şi ambulanţe s-au grăbit spre scena tragediei, descrisă de martori ca fiind „ca un coşmar din Beirut”.

Încă înainte ca anunţul să ia sfârşit, în sala de conferinţe scaunele erau împinse înapoi şi membrii echipei săreau în picioare. Partridge ieşi primul în fugă din încăpere îndreptându-se spre redacţia de ştiri aflată cu un etaj mai jos, iar Rita Abrams se repezi în urma lui.

În orice departament de ştiri, sâmbăta dimineaţa este o perioadă relativ relaxată. Majoritatea celor care lucrează de luni până vineri se află la casele lor, iar cei de serviciu, deşi sub presiunea neschimbată a responsabilităţii, sunt conştienţi de absenţa binefăcătoare a şefilor. Din acest motiv, îmbrăcămintea este şi ea lejeră, predominând blugii şi lipsind marcant cravatele.

Redacţia principală de ştiri dormita într-o tăcere mormântală, numai o treime din birouri erau ocupate, iar

editorul-şef de la redacţia de însărcinări, Orv Richardson, avea în grijă şi redacţia de ştiri interne. Tânăr, proaspăt şi impetuos, Richardson tocmai fusese transferat de la o redacţie regională, şi, deşi nu era deloc nemulţumit că avea puterea de decizie în această zi, ştirea importantă de la White Plains îl neliniştea puţin.

Aşa că fu cuprins mai degrabă de uşurare văzând intrarea în scenă a unui Corespondent Barosan, Harry Partridge, şi a producătorului principal, Abrams, care dădură năvală în redacţia de ştiri. În timp ce Partridge rupea telexul tipărit venit de la UPI, şi urmărea pe computer continuarea ştirii, Rita îi spuse lui Richardson:

— Trebuie să intrăm imediat cu ştirea pe post. Cine ne poate da aprobarea acum?

— Am un număr aici.

Cu telefonul prins între umăr şi bărbie şi o agendă în mână, redactorul-şef formă numărul unuia dintre vicepreşedinţii CBA, aflat de serviciu acasă. Când acesta răspunse, Richardson îi explică situaţia şi îi ceru permisiunea să întrerupă programul cu un buletin special. Vicepreşedintele îi aruncă fără ezitare:

— Se aprobă. Daţi-i drumul!

Ceea ce urmă era ca o reluare a filmului din joia precedentă, când ştirea răpirii fusese anunţată prin întreruperea programului obişnuit cu puţin înaintea ştirilor de prânz. Singurele diferenţe constau în personajele implicate şi natura ştirii de azi. Partridge se afla în studioul de rezervă ocupând „scaunul fierbinte” al corespondentului, Rita era producător executiv, iar în camera de control apăru un alt regizor, adus pe sus dintr-o altă parte a clădirii, în urma anunţului că va difuza o „Ediţie specială”.

CBA-ul intră pe post cu buletinul la patru minute după primirea telexului UPI, iar celelalte posturi, urmărite ca de obicei pe monitoarele din camera de control, îşi întrerupseră programul aproape în acelaşi timp.

Harry Partridge apăru pe ecran, ca întotdeauna, calm, controlat şi exprimându-se clar, profesionistul desăvârşit. Nu mai avusese timp să scrie ştirea sau să o introducă pe *autocue,* aşa că memorase pur şi simplu conţinutul

telexurilor şi improviză.

În două minute, Ediţia specială se încheiase, pentru că relataseră doar faptele, cu puţine detalii şi fără imagini, doar câteva fotografii, adunate în grabă, cu familia Sloane, casa lor din Larchmont şi magazinul „Grand Union”, unde avusese loc răpirea, toate proiectate în imagine peste umărul lui Partridge. Telespectatorilor le fusese promisă o ştire mai pe larg, cu imagini de la White Plains, pentru Telejurnal de seară de la CBA.

Imediat ce becul roşu din studio se stinse, Harry o sună pe Rita în camera de control:

— Plec imediat la White Plains. Aranjezi tu cu echipa?

— Am aranjat deja. Merg Iris şi Minh. Iris o să monteze ştirea pentru diseară. Tu ai să faci o prezentare în picioare şi pe urmă un comentariu mai târziu. Maşina şi şoferul aşteaptă în faţă.

Oraşul White Plains avea o istorie veche, datând din 1661, când fusese o tabără a indienilor Siwanoy, care o denumiseră Quarropas – însemnând „câmpiile albe” sau „balsamul alb” – după copacii de esenţă moale care creşteau acolo. În secolul al XVIII-lea, devenise un important centru minier şi o răscruce de drumuri pentru transportul de mărfuri. În 1776, în timpul Revoluţiei americane, în urma unei bătălii pe dealul Chatterton din apropiere, Washington fusese nevoit să se retragă din oraş, dar în acelaşi an, un Congres regional la White Plains a votat *Declaraţia de Independenţă* şi crearea statului New York. Mai existaseră de atunci şi alte puncte de referinţă în istoria oraşului, dar niciunul care să se compare cu infamia exploziei pregătite în parcarea centrului comercial City Mall de către Cartelul de la Medellín şi Sendero Luminoso.

Mai târziu, lanţul evenimentelor din acea zi a părut tuturor inevitabil. În cursul nopţii precedente, un gardian din 7 corpul de pază notase mărcile şi numerele de înmatriculare ale tuturor maşinilor lăsate în parcare pe parcursul nopţii – o procedură normală şi un mijloc de precauţie împotriva şoferilor care mai încercau să-i înşele afirmând că şi-au pierdut biletul de parcare şi că nu folosiseră spaţiul decât o zi.

Prezenţa dubei Nissan fusese remarcată şi în noaptea

precedentă – ceea ce, din nou, nu era nimic neobişnuit; câteodată, din diferite motive, vehiculele erau lăsate în parcare câte o săptămână sau chiar mai mult. Dar în cursul celei de-a doua nopţi de staţionare, un paznic mai conştiincios începuse să se întrebe dacă duba Nissan nu ar putea fi chiar aceea căutată în legătură cu răpirea familiei Sloane.

Aşa că a lăsat o menţiune în acest sens pentru supraveghetor, care a citit-o a doua zi dimineaţă şi a chemat imediat poliţia din White Plains. Aceştia, la rândul lor, au trimis imediat o maşină ca să investigheze informaţia. Potrivit dosarelor poliţiei, amândouă convorbirile au avut loc în jurul orei 9, 50 dimineaţa.

Din nenorocire, supraveghetorul a avut ideea nefericită de a nu mai aştepta poliţia şi s-a dus singur la duba Nissan cu un pumn de chei de maşină, pe care le strânsese în decursul anilor. Colecţia era o veşnică sursă de mândrie pentru el şi îi plăcea să se laude că nu există multe maşini pe care să nu le poată descuia cu unul din „exemplarele” sale.

Toate acestea se întâmplau într-un moment când cumpărătorii de sâmbătă începuseră să ia cu asalt parcarea cu propriile lor maşini. Supraveghetorului nu i-a trebuit mult pentru a găsi o cheie care să se potrivească Nissan-ului, şi nici să descuie portiera şoferului. A fost actul final al ultimelor sale secunde de viaţă.

Cu o bubuitură pe care unii martori au comparat-o mai târziu cu zgomotul a „cincizeci de tunete”, duba s-a dezintegrat într-o cascadă intensă, distrugătoare, de flăcări, împreună cu o parte considerabilă a clădirii, şi cu multe din maşinile aflate în preajmă, din fericire, goale, care au devenit în scurt timp o masă de schelete metalice înnegrite, de nerecunoscut. Explozia a găurit totodată planşeele de beton care despărţiseră Nissan-ul de etajul de sus şi de jos al parcării, iar maşinile cuprinse de pârjol s-au prăbuşit prin aceste găuri, răspândind dezastrul.

Efectul exploziei nu s-a restrâns doar la parcare. Chiar şi centrul comercial a suferit avarii serioase ale structurii de rezistenţă, iar geamurile şi uşile de sticlă au explodat furios în urma suflului. Toate rămăşiţele dezastrului, cioburi,

bucăţi de metal încins, ciment şi bucăţi de automobile, care fuseseră iniţial aruncate în aer, s-au prăbuşit apoi cu efecte devastatoare pe străzile dimprejur, pe clădiri şi pe oameni.

Şocul a fost total. Când bubuitura iniţială a exploziei s-a stins, în afara zgomotului focului şi al obiectelor care plouau împrejur, domnea o tăcere profundă. După câteva minute, tăcerea a fost ruptă de ţipete, urlete de neînţeles şi înjurături, strigăte isterice de ajutor, ordine neinteligibile şi, foarte curând, sirene apropiindu-se din toate direcţiile.

Părea într-adevăr extraordinar că, până la urmă, numărul victimelor conflagraţiei nu a fost mai mare. În afară de decesul instantaneu al supraveghetorului, alte două persoane au murit la puţin timp în urma rănilor suferite, iar alţi patru martori au fost răniţi grav şi se aflau la spital între viaţă şi moarte. Încă douăzeci şi două de persoane, printre care şi şase copii, au fost răniţi mai uşor şi se aflau şi ei sub supraveghere medicală. Adunându-le însă pe toate, comparaţia cu Beirutul din telexul UPI se dovedea nimerită.

Ulterior aveau să se încingă lungi discuţii despre ce s-ar fi întâmplat dacă supraveghetorul ar fi aşteptat sosirea poliţiei. Ar mai fi avut loc explozia? Poliţia va afirma că nu, că ar fi solicitat intervenţia FBI-ului, ai cărui experţi ar fi examinat duba, ar fi descoperit bomba şi ar fi dezamorsat-o. Dar alţii erau sceptici în privinţa asta, convinşi că poliţia ar fi deschis uşile dubei oricum, fie cu mijloace proprii, fie folosindu-se de cheile supraveghetorului. Într-un târziu, însă, lumea a recunoscut că discuţia era inutilă şi a renunţat la ea încetul cu încetul.

Un singur lucru se putea afirma cu certitudine. Nissan-ul distrus fusese într-adevăr folosit cu două zile înainte de răpitorii familiei Sloane. Apropierea de Larchmont, prezenţa înregistrată a dubei în parcarea de la Center City în ziua de joi, ca şi faptul că ea conţinea o bombă-capcană, toate indicau această concluzie. Suspect era şi numărul de înregistrare, care, în fişele oficiale, era trecut ca aparţinând unui Oldsmobile din anul 1983, iar numele, adresa şi numărul de asigurare ale proprietarului s-au dovedit a fi false; poliţia nu a putut afla nimic nici din fişa de asigurare – taxa fusese plătită în bani lichizi, proprietarul nu lăsase în urmă niciun fir care să îl identifice.

Aceasta nu însemna decât că vechiul Oldsmobile dispăruse, probabil aruncat la fiare vechi, dar numărul fusese păstrat în scopuri ilegale. Prin urmare, numărul de înregistrare al Nissan-ului era ilegal, dar nu figura pe niciuna din „listele fierbinţi” ale poliţiei, deci nu erau date în urmărire.

Apoi a apărut o altă dilemă, legată de locul de înregistrare: unul dintre martori afirmase că Nissan-ul avea numere de New Jersey, în timp ce numerele recuperate din parcarea de la White Plains erau de New York. Dar, aşa cum explicase unul din ofiţerii angajaţi în investigaţie, schimbarea numerelor imediat după comiterea unei crime era o practică normală pentru criminali.

— O altă concluzie importantă a fost exprimată de şeful poliţiei din White Plains, aflat la locul exploziei, în faţa unui grup de ziarişti:

— Asta e-clar opera unor terorişti fără scrupule.

Întrebat dacă, extinzând raţionamentul, era de părere că un grup de terorişti străini ar fi fost responsabil de răpirea celor trei Sloane, el a răspuns:

— Nu s-a întâmplat pe terenul meu, dar eu aşa cred.

— Hai să facem din teoria teroriştilor străini centrul ştirilor din seara asta, îi spuse Harry Ritei şi lui Iris Everly, când auzi de comentariile şefului de poliţie.

Contingentul de la CBA ajunsese la locul accidentului în urmă cu câteva minute, în două vehicule – echipa de filmare într-un Jeep, iar Pariridge, Rita, Iris şi Teddy Cooper într-un Chevrolet condus de unul dintre curierii reţelei – după ce parcursese cele douăzeci şi cinci de mile din centrul Manhattan-ului până la White Plains în numai treizeci de minute şi pe cauciucuri care scoteau fum. Pe lângă grupul de oameni de presă aflaţi la locul exploziei, o masă crescândă de curioşi era reţinută cu greu în spatele barierelor poliţiei. Minh Van Canh şi sunetistul Ken O’Hara înregistrau deja imaginile şi sunetele din clădirea distrusă, cele ale răniţilor care continuau să fie scoşi într-un şir continuu dinăuntru, şi ale mormanelor de vehicule deteriorate distruse, unele încă arzând. Şi ajunseră la timp pentru a prinde, într-o conferinţă de presă improvizată,

remarcile şefului poliţiei.

După ce cântări rapid situaţia, Partridge îi chemă pe Minh şi pe O'Hara şi începu o serie de interviuri cu câţiva dintre cei angajaţi în operaţiunile de salvare, ca şi cu unii dintre martorii exploziei. Era genul de muncă ce putea fi realizată ori numai de echipa de filmare, ori împreună cu producătorul, dar lui Partridge îi plăcea să se implice, să fie în miezul acţiunii, să „simtă" ştirea direct pentru prima dată.

A „simţi" ştirea este important din punct de vedere psihologic pentru un corespondent, indiferent cât de bine este el (sau ea) informat asupra a ceea ce se întâmplă sau a fundalului, istoricul poveştii. Deşi Partridge lucra la ştirea răpirii familiei Sloane de patruzeci şi două de ore, nu avusese încă niciun contact direct cu vreunul dintre elementele ei. Fuseseră momente când se simţise închis, frustrat, având numai un birou, un telefon şi un terminal de computer care să-l conecteze la realitate. Reportajul de la White Plains, indiferent cât de tragic ar fi fost, suplinea o nevoie. Şi ştia că acelaşi lucru era valabil şi pentru Rita.

Gândul la Rita îi aminti de altceva; se îndreptă spre ea şi o întrebă:

— A vorbit cineva cu Crawf?

— Da, l-am sunat eu acasă. Tocmai voia să vină încoace, dar l-am convins să nu vină. În primul rând, ar fi fost asaltat. Şi în al doilea rând, ar fi fost cumplit de afectat dacă ar fi văzut de ce sunt capabili ticăloşii ăştia.

— Oricum o să vadă imaginile.

— Asta şi vrea. Ne aşteaptă la studio, împreună cu Les, şi o să le ducem ce am filmat până acum, spuse Rita. Uitându-se la cele câteva casete deja înregistrate pe care le ţinea în mână, adăugă: Cred că noi doi ar trebui să mergem acum. Iris şi cu Minh pot să mai rămână să tragă ce mai urmează.

Partridge dădu din cap:

— Bine, dar mai lasă-mă un minut.

Erau la etajul al treilea al clădirii parcării. Lăsând-o în urmă pe Rita, se îndreptă spre un colţ singuratic, neafectat de dezastru, de unde avea o imagine panoramică a oraşului şi oamenilor săi care-şi continuau activităţile zilnice

obişnuite. În depărtare se putea vedea autostrada spre New England şi, dincolo de ea, dealurile înverzite ale Westchesterului – toate de o normalitate care contrasta izbitor cu dezastrul din imediata lor apropiere.

Se îndepărtase câteva minute de haosul din jur pentru că avea nevoie de un moment de linişte ca să-şi răspundă la o întrebare chinuitoare: acum, când se angajase să-i găsească, cumva, şi poate să-i elibereze pe Jessica, fiul ei Nicky şi pe tatăl lui Crawford, exista vreo şansă... cea mai mică şansă... să reuşească? în acest moment, Harry se temu că răspunsul era „nu”.

Ceea ce se întâmplase în clădirea asta, realitatea a ceea ce erau capabili să facă adversarii săi fuseseră ca un duş rece, care stârnea şi mai multe întrebări: cum puteau să facă faţă unei asemenea sălbăticii nemiloase? Acum, când implicarea unui grup terorist era aproape confirmată, existau resurse civilizate pentru a urmări şi a învinge un asemenea inamic? Şi, chiar dacă răspunsul era „da”, şi în ciuda optimismului iniţial de la CBA, nu era un orgoliu ieftin să creadă că va reuşi acolo unde poliţia, guvernele, agenţiile secrete şi spionajul militar dăduseră greş de atâtea ori?

Dialogând în continuare cu sine însuşi, Partridge realiză că aceasta nu era o bătălie directă, pe faţă, genul de război care, ciudat sau nu, îl stimula atât de mult şi făcea să-i pompeze adrenalina în organism. Ci era o luptă ascunsă şi murdară, cu un duşman nevăzut, cu victime inocente şi o victorie incertă...

Şi chiar excluzând sentimentele sale personale, nu era cazul ca, din motive practice, să sugereze renunţarea la orice angajare directă a reţelei de televiziune şi întoarcerea la rolul lor obişnuit de „povestitori” ai ştirilor, sau, dacă asta nu era posibil, măcar să treacă responsabilitatea pe umerii altcuiva?

Cufundat în gânduri, simţi o mişcare în spatele său. Întorcându-se, o văzu pe Rita, care îl întrebă blând:

— Pot să te ajut cu ceva?

— Niciodată n-am mai fost într-o situaţie ca asta, în care atât de multe depind nu numai de cum relatăm o ştire, dar de ce anume facem, concret.

— Da, ştiu. Te gândeai să cedezi altcuiva responsabilitatea?

Nu era prima dată când Rita îl surprindea cu intuiţia ei.

— Da, la asta mă gândeam.

— N-o face, Harry, îl îndemnă ea. Nu renunţa! Pentru că, dacă tu renunţi, nu există nimeni altcineva măcar pe jumătate atât de bun ca tine.

12

Partridge, Rita şi Teddy Cooper se întoarseră în Manhattan împreună, într-o viteză mult mai puţin nebunească decât la venire – Harry în faţă, lângă şoferul staţiei, Teddy şi Rita în spate.

Cooper, care luase în ultima clipă decizia de a merge cu ei la White Plains, stătuse tot timpul undeva, în fundal, fără să-i încurce, observând doar ce se întâmpla; atunci, ca şi cum, părea preocupat, ca şi cum s-ar fi concentrat asupra unei probleme. Nici Partridge şi nici Rita nu păreau la început prea dornici de discuţii. Pentru amândoi experienţa acestei dimineţi fusese terifiantă: deşi avuseseră nenumărate ocazii să urmărească efectele actelor teroriste în străinătate, această invazie a suburbiei americane era traumatizantă. Era ca şi cum lumea lor fusese cuprinsă de o nebunie barbară, otrăvind un mediu care, deşi nu foarte calm, se lăudase până atunci cu un fundament de raţiune. Se temeau că eroziunea acestui fundament, începută astăzi, se va extinde şi va fi, probabil, ireversibilă.

După o pauză îndelungată, Partridge se răsuci în scaun spre ceilalţi doi din spate şi dădu glas gândurilor care îl preocupau:

— Britanicii au fost convinşi că terorismul de import nu va ajunge niciodată în ţara lor, dar a ajuns. O mulţime de oameni au crezut acelaşi lucru şi aici.

— Şi s-au înşelat de la bun început, răspunse Rita. Era inevitabil; nu se punea problema dacă, ci când.

Amândoi porneau de la presupunerea, confirmată de şeful poliţiei din White Plains, că răpirea familiei Sloane

fusese opera unui grup „terorist străin.

— Atunci cine dracu' sunt? explodă Partridge. Pe această problemă trebuie să ne concentrăm. *Cine sunt'*?

Rita îşi dădu seama că Harry renunţase la ideea de a abdica de la conducerea echipei speciale a CBA-ului, şi îi răspunse uşurată:

— Firesc ar fi să ne gândim întâi la Orientul Mijlociu – Iranul, Libia, Libanul... şi toate fracţiunile religioase – Hezbollah, Amal, shiiţii, Jihadul Islamic, OEP-ul, tot restul.

Partridge dădu din cap:

— Şi eu m-am gândit la ei. Dar pe urmă m-am întrebat: *„De ce ar face-o?”* De ce s-ar obosi să acţioneze atât de departe de casă, cu toate riscurile pe care le implică organizarea unei acţiuni aici, când ar avea ţinte mult mai convenabile aproape de ei?

— Poate ca să impresioneze. Să-l convingă pe „Marele Satan” că nu este în siguranţă nicăieri.

Partridge aprobă gânditor:

— S-ar putea să ai dreptate. Apoi, către Cooper: Teddy, crezi că IRA ar fi una dintre posibilităţi?

Referentul se trezi din reveria sa:

— Nu, nu cred. Cei de la IRA sunt nişte gunoaie capabile de orice, dar nu în America, pentru că există încă o mulţime de americani idioţi de origine irlandeză care le furnizează bani. Dacă ar începe să fie activi aici, ar omorî găina care face ouă de aur.

— Atunci ai alte idei?

— Sunt de acord cu opinia ta, Harry, despre şleahta din Orientul Mijlociu. Cred că ar trebui să ne îndreptăm atenţia spre sud.

— America Latină, spuse Rita. Da, ar fi logic. Nicaragua e cea mai probabilă, Hondurasul şi Mexicul sunt şi ele nişte posibilităţi, chiar şi Columbia.

Continuară să speculeze în felul acesta, fără să ajungă la nicio concluzie, când Partridge îi spuse lui Teddy:

— Ştiu că ceva se învârte în mintea aia a ta întortocheată. Ai de gând să ne spui şi nouă?

— De ce nu? replică Teddy, cântărindu-şi cuvintele. Cred că au părăsit deja ţara.

— Cine, răpitorii?

— Da, şi au luat cu ei şi familia domnului S. Ce s-a întâmplat azi aici, spuse el arătând din cap spre White Plains, este ca o semnătură. Ca să ne arate cu ce fel de oameni avem de-a face, cât de duri pot fi. Şi ca să ne amintim mai târziu, când va trebui negociat cu ei.

— Stai, să fiu sigur că am înţeles, îl rugă Partridge. Crezi că au estimat cam cât timp va trece până să fie descoperită duba şi şi-au planificat lucrurile în aşa fel încât să explodeze *după* ce vor fi plecat?

— Cam aşa ceva.

Partridge obiectă:

— Tu ghiceşti acum. S-ar putea la fel de bine să te înşeli.

— E mai mult decât ghiceală, îl contrazise Cooper, este, să zicem, o evaluare inteligentă a acţiunilor lor. Deci, probabil am dreptate.

— Dar, presupunând că *ai dreptate,* interveni Rita, ce ne rămâne de făcut?

— Ce ne rămâne de făcut este să decidem dacă vrem să facem un efort costisitor de-a le găsi ascunzătoarea, chiar dacă suntem convinşi că o s-o găsim goală.

— De ce s-o mai căutăm dacă este aşa cum presupui şi au plecat deja?

— Din motivul pe care l-a invocat Harry ieri: pentru că oricine lasă urme. Oricât de atenţi ar fi fost, şi ei trebuie să fi lăsat.

Maşina se apropia de Manhattan; se aflau pe Autostrada Major Deegan, înaintea Podului de la Third Avenue, şi şoferul fu nevoit să încetinească pe măsură ce circulaţia devenea tot mai aglomerată. Partridge aruncă o privire pe fereastră, identifică locul în care se aflau, apoi se întoarse din nou către ceilalţi:

— Azi-noapte, îi aminti el lui Cooper, ai spus că ai să te concentrezi asupra unei modalităţi de a localiza sediul teroriştilor. „Efortul costisitor” de care vorbeai este cumva parte a unui plan la care te-ai gândit?

— Probabil. Dar este totuşi o soluţie hazardată.

— Spune-ne despre ce e vorba, îl încurajă Rita.

Cooper consultă un carneţel cu însemnări şi începu:

— Întâi şi întâi m-am gândit la tipul de clădire de care ar fi avut nevoie banda ca să efectueze toate operaţiunile

discutate de noi aseară – să parcheze cel puţin cinci vehicule, undeva, departe de privirile curioase, să pună la punct un atelier suficient de mare ca să poată vopsi maşinile în el, şi apoi să aibă spaţii de locuit, dormit şi mâncat pentru cel puţin patru persoane, plus două mai târziu. Aveau nevoie de un loc de depozitare, un loc sigur în care să-i încuie pe cei trei Sloane după ce i-au răpit şi – pentru o operaţiune de dimensiunile astea – un birou, ceva. Deci nu poate fi vorba de un spaţiu restrâns, şi cu atât mai puţin cu vecini care să observe toată activitatea.

— Bine, până acum sunt de acord, îl aprobă Partridge.

— Deci, ce fel de loc căutăm? Cum văd eu problema, cel mai probabil ar fi unul din următoarele trei: ori o fabrică mică, părăsită, ori un depozit gol, ori o casă mare, cu mult teren împrejur. Dar oricare dintre ele trebuie să fi fost într-o zonă izolată, fără prea multă circulaţie şi, cum am căzut de acord deja, la cel mult douăzeci şi cinci de mile de Larchmont.

— *Tu* ai căzut de acord deja, îi aminti Rita. Noi, ceilalţi, nu te-am contrazis pentru că niciunul nu avem o idee mai bună.

— Problema este, observă Partridge, că şi pe raza asta de douăzeci şi cinci de mile pot fi douăzeci de mii de locuri care să se potrivească descrierii tale.

— Nu chiar atât de multe. După cina de aseară, am vorbit şi cu ceilalţi şi am ajuns la concluzia că, incluzând chiar şi partea mai părăsită din raza asta, tot nu pot fi mai mult de unul până la trei mii.

— Bun, şi atunci cum dracu' să-l găsim pe cel de care avem nevoie?

— V-am zis că e cam hazardat, dar ar exista o modalitate.

Partridge şi Rita ascultară surprinşi în timp ce Cooper îşi descria planul:

— Păi, s-o luăm cu începutul. Ia gândiţi-vă, când nemernicii ăştia au ajuns aici, indiferent din ce direcţie, trebuiau să se stabilească pe undeva pe lângă Larchmont, dar nu prea aproape – aşa cum ziceam. Şi care era cea mai probabilă metodă de a căuta un loc bun? Întâi, să se hotărască asupra unei zone potrivite, şi apoi să facă ce face

toată lumea, mai ales când nu are prea mult timp la dispoziţie – să se uite prin reclamele firmelor imobiliare din ziare, iar genul de cuib de care aveau nevoie pentru închiriat trebuie să fi fost în coloane, nu pe un spaţiu special. Bineînţeles, nu putem fi siguri de asta, dar există toate şansele să fi obţinut ascunzătoarea în felul ăsta.

— Sigur, sunt toate şansele. Aşa cum sunt toate şansele să-i fi ajutat cineva din zonă, care să le fi organizat ascunzătoarea dinainte de a ajunge ei aici.

Cooper oftă:

— Ai dreptate, din păcate. Dar când tot ce ai sunt doar posibilităţi, le apuci pe cele care-ţi sunt mai la îndemână.

— Nu fac decât să-ţi prezint şi argumentele contra, Teddy. Tu continuă!

— Bun, deci să mergem mai departe... Ce avem de făcut este să studiem toate anunţurile imobiliare din toate ziarele locale şi regionale publicate în ultimele trei luni în acest perimetru de douăzeci şi cinci de mile cu centrul în Larchmont. Uitându-ne prin ziare, am căuta un anumit gen de anunţuri, pentru genul de clădiri de care discutam, în special anunţurile care s-au repetat un timp, şi apoi au dispărut.

Rita rămase cu gura căscată:

— Ai cea mai *vagă idee* câte ziare, cotidiane şi săptămânale, şi câţi oameni...

— Şi eu zic asta, spuse Partridge, dar lasă-l să-şi termine ideea.

Cooper dădu din umeri:

— Dacă ştiu câte ziare? Nu, nu ştiu exact, dar trebuie să fie o groază. Dar ce-am putea face ar fi să angajăm oameni – nişte puşti isteţi – care să meargă peste tot şi să se uite prin ele. Am aflat că există o carte... Cooper se opri pentru a-şi consulta însemnările... „Anuarul editorilor şi publiciştilor”, care conţine liste cu toate ziarele, mari sau mici. Am putea începe de aici, pe urmă s-ar putea merge la biblioteci care păstrează dosare ale presei, unele pe microfilm. Pe celelalte le-am putea găsi mergând direct la redacţiile respective şi cerând să ne uităm prin numerele lor din urmă. Bineînţeles, este nevoie de mulţi oameni, şi asta repede, până nu se pierd urmele.

— Şi crezi că ultimele trei luni de anunţuri ar... începu Harry.

— Gândeşte-te, ştim că oamenii ăştia au începu să se învârtească în jurul familiei Sloane de acum o lună şi pun pariu că aveau deja sediul organizat înainte de a începe urmărirea. Aşa că trei luni este o perioadă sigură.

— Şi ce se întâmplă când găsim un anunţ care se potriveşte cu genul de loc pe care îl căutăm?

— Probabil vor fi multe care să se „potrivească”. Le-am clasifica pe priorităţi, şi pe urmă i-am pune pe aceiaşi oameni să meargă mai departe pe fir. Mai întâi, contactându-i pe cei care au dat anunţul şi punându-le întrebări. Pe urmă, în funcţie de răspunsuri, am decide în care dintre locuri ar trebui să mergem să aruncăm o privire. Cooper ridică din umeri. Multe dintre ele vor fi alarme false, dar unele s-ar putea să nu fie. Cred că o să mă duc chiar eu să le controlez pe cele mai probabile.

Un timp, Partridge şi Rita cântăriră propunerea în tăcere. Harry fu primul care să dea verdictul:

— Felicitările mele pentru o idee strălucită, Teddy, dar tu însuţi ai spus că e o idee hazardată, şi, la naiba, chiar aşa şi este. Foarte, *foarte* hazardată. În momentul ăsta, nu prea văd cum am reuşi.

— Sinceră să fiu, spuse şi Rita, cred că ceea ce vrei să faci e imposibil. În primul rând, din cauza numărului mare de ziare care ar trebui controlate – o adevărată avalanşă. În al doilea rând, genul de ajutor plătit de care vorbeşti ar costa o avere!

— Şi nu merită, dacă îi aducem domnului S înapoi familia?

— Bineînţeles că ar merita, acceptă Rita, dar ceea ce propui tu *nu* i-ar aduce înapoi. În cel mai bun caz ar aduce nişte informaţii, şi chiar şi asta e îndoielnic.

— Oricum, puse punct Partridge discuţiei, n-o să luăm o decizie acum. Din cauza banilor implicaţi, Les Chippingham va fi cel care o va lua. Mai târziu, când ne întâlnim cu el, Teddy, poţi să-i prezinţi ideea ta.

Ştirea de două minute şi jumătate produsă de Iris Everly pentru Telejurnalul de seară era dramatică, şocantă, şi, cum se spune, bogată în imagini. La White Plains, Minh Van

Canh îşi folosise, ca de obicei, camera în mod creativ. Întoarsă cu imaginile la sediul Departamentului de ştiri al Canalului CBA, şi lucrând din nou împreună cu editorul de imagine, Bob Watson, Iris crease o mostră de capodoperă de teatru în actualităţi.

Procesul de creaţie a început cu Iris, Partridge şi Watson într-o cabină de montaj minusculă, una din cele douăsprezece aliniate una lângă alta şi suprasolicitate pe măsură ce se apropia ora buletinului de ştiri. Aici cei trei s-au uitat pe toate casetele, în timp ce Iris îşi nota pe scurt conţinutul fiecăreia. Una dintre ultimele casete, care urma să fie folosită cu siguranţă, înregistrase sosirea agenţilor FBI la locul exploziei, întrebat dacă exista vreun mesaj de la răpitori, liderul grupului de la FBI răspunsese sec, arătând în jurul său cu o expresie încordată: „Numai ăsta”.

Alte casete conţineau scene ale devastării produse de explozie şi interviurile lui Partridge de la locul dramei.

Când au terminat de vizionat casetele, Iris a spus:

— Cred că ar trebui să începem cu grămada aia de maşini în flăcări, să arătăm unde s-au prăbuşit etajele parcării şi apoi să intrăm cu morţii şi răniţii transportaţi afară.

Partridge s-a declarat de acord, şi, după o scurtă dezbatere, s-au înţeles asupra unui scenariu general al materialului.

Apoi, tot în cabina de montaj, Partridge a înregistrat un comentariu audio, peste care urmau să se monteze imaginile. Textul, bătut în grabă la maşină pe o foaie de hârtie, începea astfel: *„Astăzi, orice îndoială că răpitorii familiei Crawford Sloane sunt terorişti profesionişti a fost spulberată cu brutalitate*...”

Participarea lui Partridge la telejurnalul din seara aceasta urma să fie diferită de cele două zile precedente – joi, când prezentase singur ştirile, şi vineri, când le prezentase împreună cu Crawford Sloane. Astăzi urma să-şi joace obişnuitul rol de corespondent, pentru că telejurnalul de sâmbătă avea un alt prezentator permanent – Teresa Toy – o încântătoare şi foarte populară americană de origine chineză. Teresa discutase deja cu Partridge şi cu Iris liniile generale ale materialului lor şi pe urmă, ştiind că avea de-a

face cu unii dintre cei mai buni profesionişti ai reţelei, i-a lăsat să-şi vadă de treabă.

Când a terminat de înregistrat comentariul, Partridge a plecat să se ocupe de alte treburi, în timp ce lui Watson şi lui Iris le-au mai trebuit trei ore pentru a încheia munca asiduă de montaj, un aspect al televiziunii rar înţeles de spectatori, care nu văd decât produsul final cizelat.

Privit din afară, Bob Watson părea un candidat improbabil pentru munca meticuloasă, răbdătoare, pe care o implica slujba sa de editor de imagine. Era masiv, o faţă ca de maimuţă şi degete butucănoase. Deşi se bărbierea în fiecare dimineaţă, până după-amiază bărbia lui era acoperită de nişte ţepi care păreau neraşi de trei zile. Şi fuma încontinuu trabucuri groase, urât mirositoare, de care cei obligaţi să lucreze cu el în cabina minusculă se plângeau tot timpul. Dar el le spunea: „Dacă nu pot să fumez, nu pot să gândesc prea bine, şi o s-aveţi un material de tot rahatu'!". Şi producători ca Iris Everly îi suportau fumul pentru talentul său deosebit.

Editarea imaginilor şi sunetului ştirilor se făcea la sediul reţelei de televiziune, în birouri îndepărtate răspândite în lumea largă, sau chiar la locul unde se producea evenimentul cu pricina. Telejurnalele difuzate zilnic de reţelele de televiziune cuprindeau ştiri editate de obicei în toate aceste trei locuri posibile.

Uneltele standard ale unui editor TV, în faţa cărora se aflau acum Watson şi Iris – minionă, dar plină de personalitate – erau două instalaţii complexe, fiecare un video-recorder sofisticat, cu controale şi contoare foarte precise. Montate deasupra lor şi legate cu cabluri de recordere se aflau o serie de monitoare TV şi difuzoare. Restul pereţilor erau acoperiţi de rafturi pline de casete primite de la operatorii staţiei, de la videotecă sau de la staţiile afiliate.

Obiectivul acestei aglomerări era de a transfera pe caseta de montaj, aflată în recorderul din stânga, secvenţe, scene şi sunete din multitudinea de casete aduse, care erau vizionate şi revizionate pe recorderul din dreapta până când era luată o decizie cu privire la secvenţele ce urmau să fie folosite şi la ordinea lor. Transferarea unei secvenţe,

rareori mai lungă de trei secunde, pe casetele de montaj din stânga cerea îndemânare artistică şi discernământ profesional, o răbdare fără sfârşit şi delicateţea unui ceasornicar. Pentru ca, în final, conţinutul casetei de montaj să fie transmis în eter.

Watson începu prin a monta scena de deschidere asupra căreia se înţeleseseră deja – maşinile arzând şi clădirea distrusă.

Cu viteza unui lucrător de la trierea scrisorilor, el extrase câteva casete din rafturi, introduse una în recorderul din dreapta, şi, derulând-o pe „repede înainte”, găsi scena căutată. Nemulţumit, apăsă grăbit pe butoane, derulă înainte şi înapoi şi se opri la o altă secvenţă, apoi se întoarse iarăşi la prima.

— Nu. Mai e o secvenţă pe aici, un cadru larg din unghiul opus, care e mult mai bună.

Alese o a doua casetă, o văzu şi o elimină şi pe aceasta, apoi o a treia, pe care găsi, în sfârşit, ceea ce căuta.

— Uite, ar trebui să începem cu asta, şi pe urmă să continuăm cu prima, cu prim-planul de acolo.

Iris se declară de acord, şi Watson începu să copieze imaginile şi sunetul pe caseta de montaj. Iarăşi nemulţumit de prima şi a doua lipitură, le şterse şi încercă o a treia variantă, pe care o mai vizionă o dată, ca să fie sigur. Puţin mai târziu, Iris îi ceru:

— Hai să vedem din nou imaginea aia standard cu Nissan-ul.

O vizionară pentru a doua oară: o secvenţă cu un Nissan nou-nouţ şi strălucind de curăţenie, aruncând sclipiri în lumina soarelui în timp ce aluneca aproape fără sunet pe lângă un câmp nefiresc de verde.

— Idilic, comentă Iris. Ce zici, s-o folosim pe asta şi pe urmă să lipim direct cadrul cu rămăşiţele dubei folosite în răpire, aşa cum arată după explozie?

— Cred că merge.

După câteva încercări, Watson le combină pe cele două artistic, pentru ca efectul să fie cât mai şocant.

— E perfect, murmură producătorul.

— Nici tu nu eşti proastă, puştoaico, răspunse editorul, învăluindu-se într-un nor de fum.

Ideile şi schimburile de replici continuară să curgă în cabina de montaj. Alianţa profesională dintre producător şi editor este adesea descrisă ca un duet. Ceea ce şi este. Câteodată.

Numai că procesul de montaj lasă loc unei serii practic infinite de prejudecăţi şi distorsiuni. Mişcările persoanelor din imagine pot fi scoase din context şi remontate. Un candidat politic, de exemplu, poate fi văzut râzând la vederea unui grup de oameni fără adăpost, când în realitate el plângea, râsul fiind luat dintr-o secvenţă anterioară şi un moment anterior, provocat de cu totul altceva. Folosind o tehnică de „montaj sonor”, dialogul, sunetul în general, poate fi transpus de la o scenă la alta, şi numai producătorul şi editorul ştiu de schimbare. Când urmează să se facă asemenea montaje, dacă un corespondent se află în cabină, este rugat să plece; corespondentul probabil că bănuie ce intenţii au cei doi, dar preferă să nu ştie.

Oficial, practicile de genul acesta sunt condamnate de toată lumea, dar reţelele de televiziune închid ochii atunci când se întâmplă în propriile cabine de montaj.

Iris îl întrebase odată pe Bob Watson dacă îşi lăsa prejudecăţile politice – care, se ştia, erau prosocialiste – să-i influenţeze montajele.

— Sigur, răspunsese el sincer. La vremea alegerilor, când ştiu că pot strecura un mic „artificiu de calcul”. Nu e aşa de greu să faci pe cineva să arate bine, rău sau de-a dreptul ridicol, dacă şi producătorul e de acord.

— Cu mine să nu încerci, îl avertizase Iris, dacă nu vrei să ai necazuri.

Watson se mulţumise să zâmbească şi să-şi atingă tâmpla cu degetele, într-o parodie de salut militar.

Acum, continuând cu montajul materialului de la White Plains, Iris îi sugeră:

— Încearcă aici cadrul ăla cu efectul de gogoaşă.

— Da, e mai bine aşa. Uf, să-l ia dracu’ pe idiotul ăla neatent!

Cadrul fusese umplut de capul unui fotograf, care reuşise să strice toată secvenţa, ca un simbol al eternului război dintre fotografii de presă şi echipele de filmare ale

televiziunilor.

Într-un punct, imaginile de pe caseta de montaj nu se potriveau cu coloana sonoră. Watson spuse gânditor:

— Harry va trebui să schimbe câteva cuvinte aici.

— O să le schimbe. Hai să terminăm noi întâi.

Apoi Watson începu să bolborosească comentarii ireverenţioase despre obligativitatea de a limita secvenţele la trei secunde.

— La televiziunea britanică, ăia lasă secvenţele să curgă cinci secunde, şi poţi şi tu să creezi atmosferă, să foloseşti sunetul în mod creator. Ştiai că britanicii au o durată a atenţiei mai lungă decât noi?

— Parcă am auzit.

— Aici, dacă foloseşti cadre de cinci secunde mai mult de o dată pe an, douăzeci de milioane de tâmpiţi se plictisesc şi mută pe alt canal.

Când făcură o pauză de câteva minute ca să bea o cafea iar Watson să-şi aprindă un nou trabuc, Iris îl întrebă:

— Cum ai ajuns în meseria asta?

El zâmbi amuzat:

— Dacă ţi-aş spune, nu m-ai crede.

— Încearcă.

— Locuiam la Miami, eram om de serviciu în tura de noapte la o staţie locală de televiziune. Unul dintre tinerii care erau de serviciu noaptea la ştiri a văzut că mă interesa, şi mi-a arătat cum funcţionează maşinile de montaj; asta se întâmpla pe vremea când se folosea peliculă de film, nu casete. După aceea, băgam viteză la curăţat, şi pe la trei-patru dimineaţa eram în cabina de montaj şi mă jucam cu fragmentele de film pe care le aruncaseră în ziua respectivă; montam poveşti întregi din ele. Bănuiesc că, după un timp, am ajuns să mă perfecţionez.

— Şi ce s-a întâmplat?

— Odată, pe când eram încă om de serviciu, a început la Miami o răzmeriţă rasială, o nebunie întreagă. Era noapte, o mare parte a cartierelor negre, Liberty City, ardea. Postul TV pentru care lucram şi-a chemat toţi oamenii la serviciu, dar mulţi dintre ei lipseau, pentru că nu puteau trece de barierele de poliţişti şi „luptători”. Nu apăruse niciun editor

de imagine şi aveau nevoie de unul ca de aer.

— Aşa că te-ai oferit tu.

— Da, da’ la început nimeni nu voia să creadă că sunt în stare. Pe urmă, ajunseseră destul de disperaţi ca să mă lase să încerc. Materialele montate urmau să intre pe post imediat. Unele din ele au fost trimise reţelelor de televiziune, care le-au folosit toată ziua următoare. Am lucrat nonstop zece ore. Pe urmă, directorul postului m-a chemat la el şi m-a dat afară.

— Te-a dat afară?!

— Din postul de om de serviciu. A zis că-mi pierd vremea noaptea, că nu mi-e gândul la ce făceam. Şi pe urmă, spuse Watson râzând, m-a angajat ca editor. Şi de atunci n-am mai privit înapoi.

— Ce poveste minunată! Când o să scriu o carte, într-o bună zi, am s-o folosesc.

Mai târziu, la sugestia lui Watson şi Iris, Partridge se întoarse în cabina de montaj ca să schimbe câteva cuvinte din comentariu pentru a le sincroniza cu montajul, şi Partridge înregistră noua variantă. Înregistră apoi şi prezentarea finală a materialului, într-un prim-plan în faţa clădirii CBA.

Încă de la întoarcerea de la White Plains, Partridge se gândise îndelung, storcându-şi creierii, la cuvintele pe care urma să le spună. Dacă ar fi fost un material obişnuit, cele câteva propoziţii de încheiere ar fi fost simple, dar nu era un material obişnuit, mai ales din cauza modului dureros în care era implicat Crawford Sloane. Unele dintre expresiile pe care intenţiona să le folosească aveau să-i provoace multă durere lui Sloane, Harry era conştient de asta. Şi atunci, ce să facă? Să încerce să le înmoaie puţin, să o scalde puţin, sau să fie ziaristul dur cu un singur ţel – obiectivitatea?

Până la urmă, decizia s-a impus parcă de la sine. În faţa clădirii CBA, cu echipa aşteptându-i semnalul şi camera îndreptată asupra lui, ca şi atenţia celor câţiva curioşi care se opriseră să-l privească, Harry îşi notă în grabă sensul comentariului pe care trebuia să-l facă şi pe urmă, memorând însemnările, începu să vorbească liber:

— *Evenimentele de azi de la White Plains – o tragedie*

îngrozitoare pentru victimele inocente din acest oraş – constituie totodată o veste proastă pentru prietenul şi colegul meu, Crawford Sloane. Nu putem decât să deducem că soţia sa, fiul şi tatăl se află în mâinile unor criminali sălbatici, fără milă, ale căror identitate şi origine sunt încă un semn de întrebare. Singurul lucru ştiut este că, indiferent care este obiectivul lor, vor face totul ca să-l atingă.

Natura crimei de la White Plains şi momentul în care a survenit mai ridică un semn de întrebare pentru noi toţi – să însemne asta că victimele răpirii au fost deja transportate din Statele Unite către o destinaţie îndepărtată, necunoscută celor care anchetează cazul?

Harry Partridge, Telejurnalul CBA, New York.

13

Teddy Cooper se înşela. Răpitorii şi victimele lor nu părăsiseră încă Statele Unite. Deşi, dacă toate planurile mergeau bine, aveau să plece în câteva ore.

Grupul trimis de Cartel, ascuns încă în sediul de la Hackensack, era cu nervii întinşi la maximum, într-o tensiune care atinsese aproape punctul erupţiei explozive. Sursa imediată a îngrijorării şi stresului erau informaţiile difuzate la radio şi televiziune despre evenimentele de la White Plains din acea dimineaţă.

Miguel, neliniştit şi fără stare, răspundea răstit întrebărilor celorlalţi şi-i înjura pe cei care le puneau. Când Carlos, de obicei mai calm decât toţi ceilalţi columbieni, sugeră furios că plasarea explozibilului din duba Nissan fusese *una ideea imbéci*[24], Miguel se repezi la cuţit, dar, controlându-se cu greu în ultima clipă, puse cuţitul la loc. De fapt, Miguel ştia acum că transformând Nissan-ul într-o bombă-capcană făcuse o mare greşeală. Intenţia lui fusese de a lansa un avertisment dur cu privire la intenţiile răpitorilor, dar numai după ce ei vor fi plecat.

După era cuvântul-cheie aici. Miguel fusese convins că,

---

24 O idee tâmpită (sp.).

datorită schimbărilor aduse exteriorului dubei – eliminarea geamurilor întunecate, schimbarea numerelor de înmatriculare – maşina va rămâne neobservată în parcarea de la White Plains cel puţin cinci-şase zile, probabil chiar mai mult.

Estimarea lui fusese greşită, era clar; mai mult, explozia de dimineaţă şi consecinţele ei aduseseră din nou în atenţia publicului răpirea familiei Sloane şi pe autorii ei şi alertaseră poliţia, tocmai când ei se pregăteau s-o şteargă discret din ţară.

Nici Miguel şi nici ceilalţi nu dădeau doi bani pe victimele şi distrugerile de la White Plains şi, în altă situaţie, chiar i-ar fi amuzat, dar le păsa de faptul că primejdia era acum mai mare pentru ei, şi *asta s-ar fi putut evita.*

Conspiratorii de la Hackensack se chinuiau deci cu întrebări vitale pentru ei: barierele poliţieneşti, care, potrivit informaţiilor din presă, se mai răriseră de joi, vor fi acum din nou instalate? Dacă da, vor exista una sau mai multe între ascunzătoarea lor şi aeroportul Teterboro? Dar la aeroport? Vor fi măsurile de securitate mai restrictive din cauza noii alerte? Şi chiar dacă cei patru care urmau să plece cu avionul reuşeau să părăsească aeroportul în siguranţă la bordul Learjet-lui, ce se va întâmpla la escala de la Aeroportul Opa Locka din Florida? Cât de mare era pericolul acolo?

Nimeni, nici măcar Miguel, nu deţinea răspunsuri la toate aceste întrebări. Nu ştiau altceva decât că erau constrânşi să urmeze planul; maşinăria transferului lor fusese pusă în mişcare şi ei erau nevoiţi să-şi asume riscurile.

O altă sursă de tensiune, inevitabilă probabil, era incapacitatea din ce în ce mai accentuată a conspiratorilor de a se suporta unul pe celălalt. După ce stătuseră închişi împreună mai bine de o lună, având contacte limitate cu lumea din afară, cele mai mici iritări personale luaseră proporţii de ură veşnică.

Deosebit de insuportabil pentru ceilalţi era obiceiul lui Rafael de a scuipa oriunde s-ar fi aflat, inclusiv în timpul mesei. La un moment dat, Carlos a fost atât de scârbit,

încât l-a numit *un bruto odioso*[25], ceea ce a stârnit o reacţie instantanee din partea lui Rafael, care l-a luat de umeri, l-a aruncat într-un perete şi a început să-l lovească cu pumnii săi de gorilă. Numai intervenţia lui Miguel i-a salvat viaţa. Dar Rafael nu şi-a schimbat obiceiul, iar Carlos continua să spumege.

Luis şi Julio deveniseră şi ei duşmani. Cu o săptămână înainte, Julio îl acuzase pe Luis că trişează la cărţi. Din bătaia care a urmat, niciunul nu a ieşit învingător, dar amândoi se aleseseră cu feţele umflate şi nu mai schimbaseră nicio vorbă de atunci.

Pe urmă Socorro – ea era o altă sursă de fricţiuni. În ciuda faptului că respinsese de mai multe ori avansurile lor sexuale, cu o seară înainte se culcase cu Carlos. Zgomotele animalice care răsunau din camera de alături stârniseră invidia în ceilalţi bărbaţi şi o gelozie furioasă în Rafael, care o dorise pe Socorro pentru el şi nu ezitase să-i amintească de asta în aceeaşi dimineaţă. Dar ea îi spusese rece, de faţă cu ceilalţi, în timpul micului dejun:

— Să-ţi schimbi manierele scârboase dacă vrei să-ţi înfigi *verga* în mine!

Situaţia era şi mai mult complicată de dorinţa pe care o simţea Miguel însuşi faţă de Socorro. Columbianul trebuia să-şi amintească iar şi iară că, în calitate de lider al grupului, nu se putea alătura competiţiei de a obţine favorurile ei.

Rolul de lider, realiză el uitându-se în oglindă, avusese şi alte efecte asupra sa, făcându-l să-şi piardă aspectul anonim, de „om obişnuit”. Semăna din ce în ce mai puţin cu funcţionarul inofensiv sau directoraşul mărunt, camuflajul său natural până atunci. Vârsta şi responsabilitatea începuseră să îl arate aşa cum era de fapt – un comandant puternic, cu experienţă.

Ei bine, îşi spuse el, orice comandant poate să facă o greşeală, iar White Plains fusese greşeala lui.

Astfel, din motive diferite, era pentru toţi o mare uşurare faptul că se apropia ora 7, 40 p.m. şi că procedurile de ieşire din ţară erau deja în curs de desfăşurare.

---

25 Dobitoc scârbos (sp.).

Julio urma să se Afle la volanul furgonului mortuar, Luis la cel al camionului pe care scria „Pompe Funebre”. Amândouă vehiculele erau încărcate şi gata de drum.

Furgonul conţinea un singur coşciug, în care se găsea Jessica Sloane, cufundată într-un somn adânc. Angus şi Nicky, şi ei în stare de inconştienţă, se găseau în cele două coşciuge din camion. Pe capacul fiecărui coşciug, Carlos potrivise artistic coroanele de crizanteme albe şi garoafe roz, de care făcuse rost în aceeaşi dimineaţă.

În mod ciudat, prezenţa coşciugelor îi făcuse mai tăcuţi şi mai liniştiţi pe conspiratori, ca şi cum rolurile pe care le repetaseră în gând şi erau pregătiţi să le joace erau mai uşor de asumat la vederea coşciugelor.

Numai Baudelio, agitându-se în jurul celor trei „pacienţi” ai săi, controlând pentru ultima oară echipamentele exterioare, părea preocupat doar de grijile sale imediate, acesta fiind numai unul dintre momentele dificile din orele care îi aşteptau, când succesul operaţiunii depindea în exclusivitate de cunoştinţele şi de atenţia sa. Dacă o singură victimă şi-ar fi recăpătat cunoştinţa şi ar fi început să se zbată sau să strige în timpul drumului, mai ales în timpul unor eventuale chestionări din partea forţelor de securitate, atunci totul ar fi fost pierdut.

Chiar şi numai o umbră de suspiciune că cele trei coşciuge sunt mai neobişnuite ar fi avut drept rezultat deschiderea lor, şi deci undezastru total, aşa cum se întâmplase pe Aeroportul Stansted din Marea Britanie, în 1984. Atunci un nigerian, dr. Umaru Dikko, fusese răpit şi adormit şi urma să fie transportat spre Lagos într-o ladă sigilată. Dar salariaţii aeroportului remarcaseră un miros ciudat, „cam medicamentos”, şi raportaseră imediat ofiţerilor de la vamă, care au insistat să fie deschisă lada, iar victima a fost astfel descoperită, în stare de inconştienţă, dar vie, înainte de a putea fi scoasă din ţară.

Atât Miguel, cât şi Baudelio erau la curent cu incidentul din 1984, şi nu aveau nicio intenţie să împărtăşească soarta răpitorilor de atunci.

Când se apropie momentul plecării spre Aeroportul Teterboro, apăru şi Socorro, deosebit de seducătoare într-o rochie neagră de bumbac, cu o jachetă asortată. Părul îi era

ascuns sub o pălărie neagră, şi singurele ei podoabe erau o pereche de cercei de aur şi un lănţişor subţire de aur la gât. Obrajii îi erau scăldaţi de lacrimi, ca rezultat al tratamentului lui Baudelio cu praful de piper sub pleoapele de jos. Acelaşi tratament i-l aplică acum şi lui Rafael, care la început refuză, dar în cele din urmă cedă insistenţelor lui Miguel. Imediat ce ochii i se adaptară la uşorul disconfort, şi el începu să verse lacrimi de crocodil.

Rafael, Miguel şi Baudelio, în costumele lor închise la culoare şi cravate asemenea, erau îmbrăcaţi corespunzător rolului lor de rude îndoliate. Pentru oricine i-ar fi oprit să-i întrebe, Rafael şi Socorro erau fratele şi sora unei femei columbiene decedate într-un dezastruos accident de automobil petrecut în timp ce vizita Statele Unite, şi ale cărei rămăşiţe pământeşti trebuiau transportate acasă pe calea aerului, pentru a fi înmormântate cum se cuvine. Şi pentru că fiul femeii era una dintre celelalte două victime ale accidentului – aşa urma să sune povestea – Rafael şi Socorro urmau să fie unchiul şi mătuşa neconsolată a lui Nicky. Cel de-al treilea „mort”, Angus, urma să fie descris ca o rudă mai în vârstă, care îi însoţise pe cei doi în călătoria lor.

Baudelio era un membru sufletist al aceleaşi familii, iar Miguel un prieten apropiat.

O documentaţie elaborată şi atent pregătită urma să confirme povestea – certificate de deces false din Pennsylvania, unde pasămite se petrecuse accidentul respectiv, fotografii şocante ale unei scene de dezastru rutier, şi chiar şi articole, aparent publicate în *Philadelphia Inquirer,* dar de fapt tipărite pe o presă particulară. Documentele pregătite pentru ei includeau noi paşapoarte pentru Miguel, Rafael, Socorro şi Baudelio şi două certificate de deces de rezervă, dintre care unul fusese deja folosit pentru Angus. „Pachetul” de documente fusese obţinut printr-una dintre cunoştinţele lui Miguel din Columbia cea Mică şi costase mai mult de douăzeci de mii de dolari.

Un aspect esenţial fusese inclus în povestea de acoperire şi în documentaţia fabricată să o susţină – toate cele trei trupuri erau atât de arse şi de strivite, încât nu puteau fi

recunoscute. Miguel conta mult pe faptul că amănuntul va convinge pe oricine să nu deschidă coşciugele în timpul ieşirii din Statele Unite.

Furgonul mortuar şi camionul porniseră motoarele; în spatele lor se afla Plymouth-ul, cu Carlos la volan. El avea să-i urmeze pe ceilalţi de la distanţă, dar gata să intervină în caz de nevoie. Cu excepţia lui Baudelio, toţi erau înarmaţi.

Planul era să se îndrepte direct spre aeroport, ceea ce le-ar fi luat zece minute, cel mult un sfert de oră.

În curtea casei de la Hackensack, Miguel îşi aruncă ochii pe ceas; era ora 7, 35 p.m. Le strigă celorlalţi:

— Îmbarcarea, toată lumea!

Rămas singur, mai făcu un ultim tur de control al casei şi al împrejurimilor, pentru a se asigura că nu lăsaseră urme semnificative ale prezenţei lor acolo şi păru, în general, satisfăcut de „curăţenia” pe care o făcuseră. Doar un singur lucru îl deranja – în locul unde săpaseră o groapă pentru a ascunde telefoanele celulare şi restul echipamentului, pământul arăta inegal, mai ales în comparaţie cu zona dimprejur. Julio şi Luis se străduiseră cât putuseră să niveleze pământul şi să împrăştie frunze deasupra, dar mai rămăseseră semne vizibile că se umblase acolo. Miguel spera din toată inima că n-o să aibă prea multă importanţă şi, oricum, în acel moment nu se mai putea face nimic pentru a îndrepta situaţia.

Întorcându-se la furgonul mortuar, se urcă pe scaunul din faţă şi îi ordonă lui Julio scurt:

— Dă-i drumul!

Începuse să se întunece, iar ultimele sclipiri ale apusului dispăreau în dreapta lui în timp ce se îndreptau spre Aeroportul Teterboro.

Luis fu primul care sesiză luminile pâlpâinde ale girofaru lui poliţiei pe şosea, în faţa lor; înjurând în şoaptă, încetini. De pe scaunul pasagerului, le observă şi Miguel, apoi se răsuci pentru a avea o privire de ansamblu a propriei lor poziţii faţă de ceilalţi participanţi la trafic. Socorro şedea în mijloc, între cei doi bărbaţi.

Se îndreptau spre sud, pe Autostrada statală 17, cu trecerea suspendată la o milă în spatele lor, iar traficul în

ambele direcţii era deosebit de aglomerat. Între ei şi luminile poliţiei nu exista nicio ieşire din autostradă, iar gardurile betonate dintre sensurile de circulaţie împiedicau orice întoarcere pe loc. Miguel începuse să transpire abundent, dar se controlă şi îl instrui pe Luis cu o voce aproape normală:

— Mergi mai departe.

Se uită dacă şi camionul era în spatele lor. Era.

Acum ajunseseră suficient de aproape să vadă că traficul din direcţia lor era dirijat pe două benzi din dreapta de către un grup de poliţişti. Între benzi fuseseră instalate un fel de bariere mobile; alţi câţiva poliţişti păreau să intre în vorbă cu şoferii, pe măsură ce aceştia opreau în dreptul lor. Şi mai în dreapta erau parcate alte câteva maşini de poliţie cu giro farurile aprinse.

Miguel le spuse repede celorlalţi:

— Păstraţi-vă calmul. Lăsaţi-mă pe mine să vorbesc.

Se mai mişcară în pas de melc alte zece minute, până când ajunseră la un punct de unde puteau vedea capătul coloanei, dar, chiar şi atunci, nu era deloc clar ce se întâmpla; era deja întuneric şi aglomeraţia de lumini făcea totul să pară şi mai confuz. Tot ce puteau vedea era că, după un scurt schimb de cuvinte între poliţie şi ocupanţii maşinilor, unele erau îndemnate să-şi vadă de drum, altele erau dirijate spre banda din dreapta şi oprite.

Miguel îşi controlă din nou nervos ceasul. Era ora opt. Nu mai aveau nicio şansă să ajungă la timp la întâlnirea cu Learjetul.

În ciuda avertismentului celorlalţi de a rămâne calmi, Miguel simţea cum creşte în el tensiunea până la cote de necontrolat. După un succes atât de remarcabil până acum, oare avea să se sfârşească totul aici, cu prinderea şi închiderea lor sau cu moartea unora dintre ei într-un schimb de focuri cu poliţia? Dintre cele două posibilităţi, Miguel ştia că, în ceea ce-l privea, prefera moartea. Şansele lor de a ieşi neatinşi din această încurcătură păreau prea mici pentru a fi luate în consideraţie. Se întrebă din nou dacă era mai bine s-o ia cu toţii la goană acum, şi măcar să moară luptând, sau să aştepte mai departe minut după minut, în speranţa puţin probabilă că vor reuşi să

păcălească poliţia şi să scape?

Luis şuieră printre dinţi:

— Rahaţii ăştia au început să se îndrepte spre noi.

Strecurând mâna în haină în timp ce vorbea, scoase un pistol Walther P38 pe care îl puse pe scaun, lângă el.

Miguel şuieră, la rândul lui, furios:

— Ascunde chestia aia, tâmpitule!

Luis acoperi arma cu un ziar.

Lângă el, Miguel o simţea pe Socorro tremurând nestăpânit. Îi puse o mână liniştitoare pe braţ şi tremuratul încetă. O văzu uitându-se aparent liniştită drept înainte, la unul dintre poliţişti, care se apropia.

Silueta în uniformă părea să fie singură şi separată de grupul din fruntea şirului de maşini. În timp ce trecea, îşi arunca privirea în vehiculele staţionate, oprindu-se şi el din când în când, pentru a răspunde la întrebări. Când poliţistul era la doar câţiva metri de ei, Miguel decise să ia iniţiativa. Deschizând geamul din dreptul lui, se aplecă afară şi strigă:

— Domnule, puteţi să ne spuneţi şi nouă ce se întâmplă aici?

Bărbatul în uniformă, care de aproape părea doar un puşti, veni până în dreptul geamului. Pe ecusonul pe care-l purta la piept scria „Quiles”.

— Este doar un control de rutină, domnule, împotriva celor care beau la volan. E în interesul public, domnule, răspunse el cu un zâmbet ce părea forţat.

Miguel nu-l crezu nicio clipă.

După ce cântări din ochi furgonul mortuar şi conţinutul său, poliţistul adăugă:

— Sper că nu veniţi toţi de la un priveghi la care v-aţi înecat amarul în băutură.

Încercarea de a glumi nimeri ca nuca în perete în tăcerea mormântală, dar imediat Miguel sesiză că i se dădea o şansă să întoarcă roata în favoarea lui, drept care, îngheţându-l pe agentul Quiles dintr-o singură privire, îi spuse aspru:

— Dacă a fost o glumă, domnule poliţist, daţi-mi voie să spun că a fost de un prost gust remarcabil!

Expresia tânărului agent de poliţie se schimbă instantaneu; încercă să se scuze stânjenit:

— Îmi pare rău...

Ca şi cum nu l-ar fi auzit, Miguel continuă la fel de rece:

— Doamna de lângă mine a venit în ţara asta pentru o scurtă vizită. În coşciugul din spatele nostru se găseşte acum sora ei – decedată în mod tragic într-un accident de circulaţie, împreună cu alte două persoane, aflate în camionul din urmă. Trupurile lor neînsufleţite urmează să fie transportate pe calea aerului în ţara lor, pentru a fi înmormântate acolo cu tot respectul cuvenit. La Teterboro ne aşteaptă avionul, aşa că nu suntem în situaţia să apreciem nici umorul dumitale, şi nici această întârziere nejustificată.

Ca la un semnal, Socorro se întoarse cu faţa spre ei, în aşa fel încât poliţistul să-i poată vedea lacrimile şiroind pe obraji.

Quiles spuse spăsit:

— Am spus că îmi pare rău, domnule – doamnă. A fost doar o glumă care mi-a scăpat. Îmi cer scuze.

— Îţi acceptăm scuzele, spuse Miguel cu multă demnitate. Acum, poate că ne poţi ajuta să ne vedem de drum.

— Un moment, vă rog.

Quiles se duse repede spre barierele ridicate de poliţie, unde se consultă cu un sergent. Acesta îl ascultă, se uită în direcţia lor, apoi dădu din cap aprobator. Tânărul se întoarse şi îi spuse lui Miguel, parcă cerându-şi scuze:

— Mă tem că suntem toţi cam încordaţi în momentul ăsta, domnule.»

Apoi, coborând vocea confidenţial:

— Adevărul este că povestea cu controlul de rutină este doar o acoperire. De fapt, îi căutăm pe răpitorii aceia. Cred că aţi auzit ce s-a întâmplat azi la White Plains?

— Da, am auzit, răspunse Miguel cu gravitate în voce. E îngrozitor.

Între timp, maşina din faţa lor se mai deplasase câţiva metri, lăsând un spaţiu între ei.

— Amândoi şoferii dumneavoastră pot trece pe banda din stânga. Urmaţi-mă pe mine până la barieră, şi pe urmă puteţi să vă continuaţi drumul. Încă o dată, îmi cer scuze pentru remarca de mai înainte.

Poliţistul dirijă furgonul şi camionul în afara şirului de maşini care aşteptau la rând, făcând în acelaşi timp semn maşinii din spate că poate să se deplaseze mai în faţă. Aruncând o privire înapoi, Miguel nu zări nici urmă de Plymouth-ul care îi însoţea din umbră. Asta e, decise el în gând, Carlos va trebui să se descurce singur.

Tânărul agent de poliţie le deschise drumul până când ajunseră la cabina portabilă pe care o văzuseră de la distanţă, apoi le făcu semn să treacă. În faţa lor, şoseaua era liberă.

În timp ce treceau pe lângă el, Quiles se îndreptă de umeri într-un salut militar, poziţie în care rămase nemişcat până când amândouă maşinile îl depăşiră.

Povestea inventată de ei trecuse de primul test. Preocupat de riscurile pe care le aveau încă de înfruntat la Teterboro, Miguel se întrebă dacă povestea avea să ţină din nou.

În săptămânile pe care le petrecuseră la Hackensack, Miguel vizitase aeroportul de două ori ca să studieze terenul. Era un aeroport folosit în exclusivitate de avioane particulare. Aproximativ patru sute de zboruri erau programate aici în medie în decurs de douăzeci şi patru de ore, multe dintre ele în timpul nopţii. Circa o sută de avioane îşi aveau baza la Teterboro şi stăteau aliniate de-a lungul perimetrului nord-estic. La nord-vest se găseau câteva clădiri, sediile celor şase companii care asigurau serviciile pentru avioanele rezidente şi cele în tranzit. Fiecare companie avea o intrare separată în aeroport şi propriile sale forţe de securitate. Din cele şase, cea mai mare era Brunswick Aviation, pe care, la recomandarea lui Miguel, urma să o folosească şi Learjetul 55 LR din Columbia.

În timpul uneia dintre vizite, Miguel se dăduse drept proprietarul unui avion particular şi se întâlnise cu directorul general de la Brunswick, ca şi cu directorii altor două companii, în urma acestor discuţii, aflase că, în scopul încărcării unui avion, anumite zone ale aeroportului erau mult mai îndepărtate şi ascunse privirii decât altele. Cea mai solicitată şi mai apropiată zonă de sosire şi parcare era numită „Masa”, şi se găsea lângă sediile principale ale

companiilor.

Înarmat cu aceste cunoştinţe, Miguel trimise un mesaj la Bogotá prin intermediul omului său de legătură de la consulatul Columbian din New York, sugerând ca Learjetul ce urma să fie folosit să solicite un spaţiu la capătul sudic, lângă poartă. Iar în această dimineaţă utilizase pentru ultima dată telefonul celular, ca să sune la Brunswick Aviation şi să ceară ca poarta sudică să fie deschisă între 7, 45 şi 8, 15 seara.

Miguel ştia, din conversaţiile anterioare de la Teterboro, că o asemenea cerere nu era nicidecum neobişnuită. Proprietarii avioanelor particulare erau adesea angajaţi în treburi care era de preferat să rămână neştiute de nimeni, iar lucrătorii aeroportului aveau reputaţia de a fi discreţi. Unul dintre directori chiar îi descrisese lui Miguel un incident referitor la un transport de marijuana care aterizase pe aeroportul lor.

Observând nişte baloturi suspecte ce erau încărcate din avion într-un camion, directorul sunase la poliţie şi informase despre traficanţii de droguri; ulterior, aceştia au fost arestaţi. După aceea, însă, proprietarul avionului, un client regulat al Aeroportului Teterboro, protestase vehement împotriva atitudinii conducerii şi a „amestecului în viaţa sa personală”, spunând: „Credeam că ăsta e un aeroport discret, în care poţi avea încredere”.

Acum, când furgonul mortuar şi camionul se apropiau de aeroport, Miguel îl dirijă pe Luis spre poarta sudică. Deşi nu putea fi sigur că va scăpa complet de vigilenţa forţelor de securitate, cel puţin miza pe faptul că aici va fi mai puţin strictă decât la intrarea principală.

În maşină domnise o tăcere tensionată după incidentul cu poliţia statală. Dar, când atmosfera s-a mai destins, Socorro îi spuse lui Miguel, plină de admiraţie:

— Te-ai descurcat *magnifico*[26] cu puştiul ăla.

— Da, aşa e, adăugă şi Luis.

Miguel însă, ridică nepăsător din umeri:

— Nu vă relaxaţi încă. S-ar putea să mai avem de furcă.

Apropiindu-se de grilajul aeroportului, îşi consultă iarăşi

---

26 Excelent (sp).

ceasul. Era 8, 25. Întârziaseră jumătate de oră, şi zece minute peste ora la care ceruse deschiderea porţilor sudice.

Când farurile furgonului mortuar luminară poarta, văzură că aceasta era închisă şi încuiată cu lacăte. Iar în spatele ei – doar întunericul, nu se vedea nimeni prin preajmă. Iritat, Miguel repezi un pumn în bordul maşinii şi înjură înciudat:

„— *¡Mierda!*[27]

Luis se dădu jos de la volan pentru a privi mai atent lacătul. Din camionul din spate coborî şi Rafael, cercetă şi el sistemul de închidere a porţii şi, apropiindu-se de furgon, îi spuse lui Miguel:

— Pot să spulber drăcia aia dintr-un glonţ.

Miguel clătină din cap, întrebându-se de ce nu-i aştepta aici unul dintre piloţii Learjet-ului. În întunericul nopţii, putea distinge câteva avioane parcate în apropiere, dincolo de grilaj, dar nicio lumină sau vreun semn de activitate. Era posibil ca zborul să fi avut întârziere? Oricare ar fi fost răspunsul, era clar că n-aveau de ales – erau nevoiţi să folosească intrarea principală de la Brunswick Aviation.

Aplecându-se pe geam, afară, le ordonă lui Luis şi lui Rafael:

— Treceţi înapoi la volan!

Tocmai când întorceau maşinile de la poarta sudică, Plymouth-ul apăru de pe şosea şi se alinie în urma lor – Carlos reuşise să treacă cu bine de barierele poliţiei. Instrucţiunile sale erau să urmărească cele două maşini până la intrarea în aeroport, apoi să aştepte până când le vedea întorcându-se.

Apropiindu-se de clădirea firmei Brunswick, puternic iluminată, văzură o altă poartă blocându-le drumul, o barieră şi o gheretă în uşa căreia stătea în bărbat îmbrăcat în uniforma securităţii aeroportului. Lângă el, un bărbat înalt, cu un început de chelie, îmbrăcat civil, se uita atent în direcţia lor, încercând să distingă ceva în întuneric. Un detectiv în civil? Din nou, Miguel simţi cum i se strânge stomacul de emoţie.

Cel de-al doilea bărbat păşi în faţă când opriră în dreptul gheretei. Avea în jur de cincizeci de ani şi vădea multă

---

27 Drace! (Sp.).

autoritate. Luis coborî geamul şi necunoscutul întrebă:

— Aveţi un transport special pentru Señor Pizarro?

Un val de uşurare îl cuprinse pe Miguel. Era o întrebare codificată, stabilită dinainte, al cărei răspuns, codificat şi el, îl ştia pe de rost:

— Marfa este pregătită pentru transfer şi toate hârtiile sunt în ordine.

Nou-venitul dădu din cap, uşurat la rândul lui.

— Eu sunt pilotul vostru. Mă numesc Underhill. La dracu'! Aţi întârziat, spuse el cu accent american.

— Am avut nişte probleme.

— Nu mă interesează să le ştiu. Am depus deja planul de zbor. Hai să-i dăm drumul!

Înconjurând maşina pentru a urca pe scaunul pasagerului, Underhill îi făcu semn bărbatului în uniformă să ridice bariera.

Lui Miguel nu-i venea să creadă că nu trebuiau să treacă de niciun control de securitate, de nicio inspecţie a poliţiei. Povestea lor, pregătită cu atât de multă grijă, era inutilă, dar nu putea spune că regreta asta.

Cei patru de pe bancheta din faţă, stăteau cam înghesuiţi, dar reuşiră până la urmă să închidă portiera. Pilotul îl dirijă pe Luis, printre luminile albastre, spre perimetrul sudic al aeroportului. Camionul mergea cu grijă în urma lor.

În scurt timp, câteva avioane apărură în raza vizuală, iar pilotul arătă spre cel mai mare dintre ele, un Learjet 55 LR. O siluetă se detaşă din umbră şi le ieşi în întâmpinare.

Underhill le explică scurt:

— Faulkner. Copilot.

Pe partea stângă a avionului era deschisă o uşă; o scară conecta uşa cu solul. Copilotul urcă înăuntru şi câteva lumini se aprinseră pe rând în interiorul avionului.

Luis manevră furgonul mortuar cu partea din spate cât mai aproape de scară, pentru a începe descărcarea coşciugului. Din camionul oprit la mică distanţă săriră Julio, Rafael şi Baudelio.

După ce toată lumea se adună în jurul scării avionului, Underhill întrebă:

— Câte persoane vii zboară cu noi?

— Patru, răspunse Miguel.

— Am nevoie de numele lor pentru a încheia actele. Şi-mi trebuie şi numele morţilor. În afară de asta, nici eu nici Faulkner nu dorim să ştim nimic despre voi sau afacerea asta. Noi suntem responsabili de o cursă charter, nimic altceva.

Miguel dădu din cap. Nu avea nicio îndoială că amândoi piloţii fuseseră plătiţi gras pentru cursa asta. Rutele aeriene dintre SUA şi America Latină viermuiau de echipaje asemănătoare, americane sau de alte naţionalităţi, care lucrau undeva la limita legalităţii şi îşi asumau riscuri mari pentru bani grei. Cât îi privea pe piloţi, Miguel nu dădea doi bani pe dorinţa lor de a se delimita de ceea ce se întâmpla. Se îndoia că scrupulele lor ar mai fi contat în caz că ar fi avut necazuri şi totul s-ar fi terminat dramatic. Iar piloţii ar fi fost oricum acuzaţi de complicitate.

Primul coşciug, al Jessicăi, începu urcuşul pe scară, susţinut de Rafael, Julio, Luis şi Miguel, sub supravegherea pilotului. Întoarcerea coşciugului pe loc în uşa avionului era dificilă, câţiva centimetri să fi fost mai lat şi n-ar fi încăput. De şinele transversale din interior erau fixate curele pentru a ţine marfa – în cazul acesta, coşciugele – pe poziţie în timpul zborului.

Până când primul coşciug a fost fixat la locul lui, furgonul mortuar se depărtase deja şi camionul trăsese cu spatele la scară. Urmară celelalte două sicrie, după care

Miguel, Baudelio, Socorro şi Rafael urcară şi ei şi închiseră uşa avionului. Nimeni nu s-a obosit să-şi ia rămas bun, şi când Miguel se aşeză şi îşi aruncă ochii pe hublou, luminile celor două vehicule se stingeau în depărtare.

În timp ce copilotul continua să lege curelele în jurul coşciugelor, Underhill începu să apese pe butoane în cabina de pilotaj, şi curând se auzi vuietul motoarelor. Copilotul se aşeză pe scaunul lui, ceru permisiunea prin radio de a decola şi primi răspunsul afirmativ de la turnul de control. Câteva secunde mai târziu, rulau pe pista aeroportului.

Întorcându-se în scaun, Baudelio începu să conecteze echipamentul exterior de monitorizare la coşciuge, fără să se oprească din lucru nici după ce avionul decolă, urcând cu repeziciune în întuneric, cu destinaţia Florida.

Cei rămaşi la sol, mai aveau încă nişte treburi de rezolvat.

Când furgonul mortuar şi camionul apărură din nou pe poarta aeroportului, Carlos, care aştepta afară, porni cu Plymouth-ul în urma lor şi merse aşa până la Paterson, aproximativ zece mile spre vest. Aici, Luis trase maşina în faţa unei prăvălii modeste de pompe funebre, aleasă dinainte, la întâmplare, şi o părăsi acolo în parcare. Lăsă cheile în contact, se îndreptă cu paşi repezi spre Plymouth, şi plecă împreună cu Carlos.

În dimineaţa următoare, existau toate şansele ca proprietarul prăvăliei să se lupte un timp cu conştiinţa sa civică, indecis între a-şi face datoria şi a chema poliţia, sau a aştepta să vadă ce se întâmplă; oricum, darul neaşteptat al unui furgon mortuar aproape nou nu era chiar de lepădat. Dar, oricare ar fi fost decizia acestuia, Carlos, Luis şi ceilalţi urmau să fie departe până atunci.

De la Paterson, Carlos şi Luis mai merseră şase mile spre nord, până la Ridgewood, unde Julio ajunsese deja cu camionul şi îl abandonase în faţa unei firme de maşini uzate, care-şi închisese porţile pentru ziua respectivă. Din nou, era foarte probabil ca un camion aproape nou, părăsit, să fie absorbit în circuitul de afaceri şi prezenţa sa să nu fie raportată niciodată poliţiei.

Ceilalţi doi îl luară pe Julio din drum, dintr-un punct stabilit în prealabil, apoi toţi trei se întoarseră la ascunzătoarea din Hackensack pentru ultima oară. Aici, Julio şi Luis urcară unul în Chevrolet şi ceilalţi în Ford, singurele maşini rămase, şi, fără să mai întârzie inutil, dispărură împreună cu Carlos.

Urmau să părăsească maşinile în locuri îndepărtate, cu portierele descuiate şi cheile în contact – în speranţa că cineva nu va rezista tentaţiei să le facă dispărute, distrugând astfel orice legătură dintre autoturisme şi răpirea familiei Sloane.

Abia după Telejurnalul de seară reuşi echipa specială, a cărei şedinţă fusese întreruptă în acea dimineaţă de evenimentele tragice de la White Plains, să se întâlnească din nou. Era sâmbătă, ora 7, 10 seara, şi membrii echipei îşi anulaseră resemnaţi toate planurile pentru weekend. Se spune adesea, şi pe bună dreptate, că printre profesioniştii din televiziune, mai ales cei de la ştiri, cu orele lor de lucru neregulate, cu lungile absenţe de acasă şi imposibilitatea de a se angaja într-o viaţă socială previzibilă, există cel mai înalt procentaj de divorţuri dintre meseriile cu riscuri în acest sens.

Aşezat din nou în capul mesei din sala de consiliu, Harry Partridge îi cântări din ochi pe ceilalţi – Rita, Norman Jaeger, Iris Everly, Karl Owens şi Teddy Cooper. Majoritatea arătau obosiţi; Iris avea, în mod excepţional, o ţinută mai puţin impecabilă, cu părul în dezordine şi bluza albă pătată de cerneală. Jaeger, în cămaşă, stătea cu scaunul dat pe spate şi cu picioarele proptite pe masă.

Chiar şi încăperea arăta murdară, coşurile de gunoi revărsându-se de hârtii şi alte resturi, scrumierele pline, ceşti de cafea goale răspândite peste tot şi ziare aruncate pe jos sau pe oriunde se nimerise. Unul din preţurile pe care erau nevoiţi să le plătească pentru închiderea camerei fusese acela că femeile de serviciu nu avuseseră posibilitatea să pătrundă în sanctuar şi să facă puţină ordine. Rita îşi propuse să ţină minte să se ocupe de curăţenie până luni dimineaţa.

Pe tăbliţele cu „Succesiunea evenimentelor” şi „Diverse” apăruseră multe informaţii noi. Cea mai recentă contribuţie era un sumar al dezastrului din acea dimineaţă de la White Plains, bătut la maşină de Partridge. Şi totuşi, din păcate, pe tăbliţe nu apăruse nimic semnificativ despre identitatea răpitorilor sau despre locul unde îşi ascunseseră victimele.

— Are cineva ceva de raportat? întrebă Partridge.

Jaeger, care îşi lăsase picioarele să cadă pe podea şi îşi apropiase scaunul de masă, ridică o mână.

— Da, Norm, spune!

Producătorul veteran începu cu vocea sa liniştită, aproape didactică:

— Azi toată ziua n-am făcut decât să dau telefoane în

Europa şi Orientul Mijlociu – şefilor noştri de birouri din străinătate, corespondenţilor, contactelor mele de tot felul – şi tuturor le-am pus aceeaşi întrebare: ce au mai auzit ei nou sau neobişnuit despre activitatea teroriştilor din zonă? Există semne ale unor mişcări de trupe printre grupările teroriste? Au dispărut cumva recent terorişti sau grupuri presupuse a se fi dat la fund? Dacă da, este posibil să se fi îndreptat spre Statele Unite?, şi aşa mai departe.

Jaeger făcu o pauză şi îşi ordonă tacticos hârtiile cu însemnări ce se aflau în faţa lui, apoi continuă:

— Există câteva răspunsuri semipozitive. Un întreg grup al Hezbollah-ului a dispărut acum o lună din Beirut şi n-a mai apărut de atunci. Dar se zvoneşte că ar fi în Turcia şi plănuieşte un nou atac asupra evreilor, şi avem confirmarea de la Ankara că poliţia turcă e pe urmele lui, dar nicio dovadă, bine-nţeles, ar putea fi oriunde.

Pe urmă cei de la FARL[28] se spune că au câteva grupuri în mişcare, dar trei rapoarte separate, inclusiv unul de la Paris, afirmă că se află în Franţa. Iarăşi – nicio dovadă. Abu Nidal a dispărut din Siria şi se spune că ar fi ajuns în Italia, unde, împreună cu Jihadul Islamic şi Brigăzile Roşii, ar organiza ceva deosebit de neplăcut.

Jaeger îşi aruncă mâinile în aer, exasperat:

— Toţi golanii ăştia sunt alunecoşi ca peştii, nu poţi fi sigur de nimic, deşi sursele pe care le-am folosit au fost de încredere până acum.

În acel moment, în sala de consiliu intră Leslie Chippingham, urmat de Crawford Sloane, şi amândoi se alăturară celorlalţi din jurul mesei. La apariţia lor se lăsă tăcerea în încăpere, până când preşedintele îi îndemnă apăsat:

— Continuaţi, vă rog!

În timp ce Jaeger îşi relua firul expunerii, Partridge îl urmări pe Sloane şi se gândi că arăta ca o fantomă, chiar mai palid şi mai tras la faţă decât în ziua precedentă, ceea ce nu era deloc surprinzător, ţinând cont de tensiunea în care trăia.

— Sursele agenţiilor de informaţii, continuă Jaeger, au

---

28 Fracţiunile Armate Revoluţionare Libaneze (n.tr.).

mai raportat câteva mişcări printre terorişti. N-o să vă plictisesc cu detaliile, pentru că se pare că sunt restrânse la Europa şi Orientul Mijlociu. Mai important e faptul că toţi oamenii cu care am vorbit nu cred să fi existat un exod de terorişti, oricum, nu într-un număr semnificativ, spre S.U.A. ori Canada. Şi, dacă ar fi existat, eispun că e greu de presupus că nu s-ar fi auzit nimic. În orice caz, tuturor le-am cerut să-şi deschidă ochii şi urechile şi să ne raporteze dacă aud ceva nou.

— Mulţumesc, Norm. Partridge se întoarse spre Karl Owens: Ştiu că tu te-ai concentrat spre sud. Vreun rezultat, ceva?

— Nimic într-adevăr pozitiv.

Tânărul producător nu avea nevoie să trieze însemnări în urma telefoanelor pe care le dăduse. Tipic pentru stilul său de lucru meticulos, fiecare convorbire telefonică era înregistrată pe un cartonaş ceva mai mare decât o carte de vizită, cu scrisul său frumos, caligrafic, iar cartonaşele fuseseră aşezate în ordine dinainte:

— Am vorbit cu acelaşi gen de persoane ca şi Norm şi le-am pus aceleaşi întrebări – doar că oamenii mei sunt în Managua, San Salvador, Havana, La Paz, Buenos Aires, Tegucigalpa, Lima, Santiago, Bogotá, Brasília, México City. Ca „de „obicei, nu duc lipsă de activitate teroristă în toate zonele astea, şi nici de transferuri: pe acolo teroriştii trec graniţele aşa cum schimbă la noi navetiştii trenurile. Dar nimic din rapoartele primite nu indică o mişcare de grup de genul celei care ne interesează pe noi. Am dat însă peste ceva, mai lucrez încă la firul ăsta...

— Spune-ne totuşi, îl îndemnă Partridge, măcar ideea generală.

— bun, Deci e vorba de o informaţie din Columbia, despre un tip pe nume Ulises Rodríguez.

— A da interveni Rita, un terorist deosebit de periculos.

Am auzit de el. Este numit „Abu Nidal al Americii Latine”.

— E într-adevăr, foarte periculos şi lipsit de scrupule. Şi se ştie că a fost implicat în câteva răpiri în Columbia. În general nu prea se vorbeşte mult despre astea aici, dar acolo au loc tot timpul. Ei bine, acum trei luni, acest Rodríguez a fost văzut la Bogotá, apoi a dispărut fără urmă.

Cei care au idee de ce se întâmplă în zonele respective afirmă că ar fi activ pe undeva. Există un zvon că ar fi plecat la Londra, dar, oriunde s-ar afla, din iunie a reuşit să se dea la fund.

Aruncându-şi privirea pe următorul cartonaş, Owens completă:

— Şi încă ceva: am dat telefon, aşa, la inspiraţie, uneia dintre cunoştinţele mele de la Imigrări, din Washington, şi i-am pomenit numele şi descrierea lui Rodríguez. Mai târziu, mi-a telefonat şi mi-a spus că, în urmă cu trei luni, deci cam pe când a dispărut Rodríguez, Imigrările au fost avertizate de către CIA că individul s-ar putea să încerce să pătrundă în ţară prin Miami. Există un mandat federal de arestare pe numele lui, şi cei de la vamă şi Imigrări din Miami au intrat în alertă de gradul I, dar el n-a apărut.

— Sau a reuşit să intre nedescoperit, adăugă Iris Everly.

— Da, nu e exclus. Sau ar fi putut intra pe altă uşă, dinspre Londra de pildă, dacă zvonul pe care l-am auzit e corect. Şi am mai aflat ceva în legătură cu el – Rodríguez a studiat engleza la Berkeley şi vorbeşte fără accent, sau, mai bine zis, cu un accent american. Ce vreau să spun e că aici se confundă uşor cu peisajul.

— Devine interesant. Mai ai ceva despre el?

— Ceva, confirmă Owens.

Toţi ascultau cu atenţie şi concentrare, şi Partridge se gândi că numai cei din meseria asta – ziaristica – înţelegeau cât de multe informaţii se pot aduna prin contacte, cunoştinţe şi telefoane insistente.

— Puţinele informaţii pe care le-am găsit aici despre Rodríguez includ tot ce v-am spus deja, precum şi faptul că a terminat facultatea la Berkeley în 1972.

Partridge întrebă imediat:

— Deci există poze de-ale lui?

Dar Owens clătină din cap:

— Pe cei de la emigrări i-am întrebat şi n-au niciuna. Zero. Ei mi-au spus că nimeni nu deţine o fotografie a lui, nici măcar cei de la CIA. Rodríguez a fost foarte atent. Dar chiar şi aşa s-ar putea să avem noroc.

— Pentru Dumnezeu, Karl! protestă Rita. Dacă tot te comporţi ca un scriitor de suspans, măcar continuă cu

povestea. Ce te tot opreşti?

Owens zâmbi – „săpatul” răbdător era specialitatea lui, stilul său personal, şi nu avea de gând să şi-l schimbe pentru Abrams sau oricine altcineva. Deci continuă în acelaşi ritm:

— După ce am aflat de Rodríguez, am sunat la biroul nostru din San Francisco şi am rugat pe cineva să se ducă la Berkeley să investigheze situaţia. M-am folosit de numele tău, Les, preciză el întorcându-se spre Chippingham. Sper că n-ai nimic împotrivă. Am zis că sarcina e de prioritate maximă.

Preşedintele confirmă din cap că nu îl deranja, şi Owens merse mai departe:

— Au trimis-o pe Fiona Gowan care, întâmplător, e chiar absolventă a Colegiului Berkeley şi ştie unde să meargă şi pe cine să întrebe. Fiona a avut noroc – mai ales ţinând cont că era sâmbătă după-amiaza – şi, n-o să vă vină să credeţi, a găsit un profesor de la Catedra de engleză care chiar şi-l amintea pe Rodríguez din promoţia ’72.

— Ba credem, credem, spuse Rita exasperată, cu tonul cu care ar fi spus „Dă-i drumu’ odată!”

— Se pare că Rodríguez era un singuratic, nu avea prea mulţi prieteni, nimeni apropiat. Şi tipul de la facultate şi-a mai amintit că era foarte timid în faţa aparatelor de fotografiat, nu lăsa pe nimeni niciodată să-l fotografieze. *Daily Cal,* ziarul facultăţii, a vrut la un moment dat să-l includă într-un articol însoţit de o fotografie cu studenţii străini, dar Rodríguez i-a refuzat categoric. Până la urmă, ciudăţenia asta a lui a devenit o glumă generală, şi unul dintre colegii lui, care era un foarte bun portretist, i-a făcut o schiţă în cărbune fără ştirea lui. Când tipul a început să o arate celorlalţi, Rodríguez a făcut o criză de nervi. Furios la culme, s-a oferit să cumpere schiţa, şi artistul i-a vândut-o, pe mult mai mult decât merita, bineînţeles. Poanta era că artistul făcuse de fapt vreo douăsprezece schiţe, pe care le-a împărţit prietenilor, dar Rodríguez n-a aflat asta niciodată.

— Copiile acelea... începu Partridge.

— Ne-am ocupat deja, Harry, zâmbi Owens, refuzând în continuare să se grăbească. Fiona s-a întors la San Francisco şi a stat cu mâna pe telefon toată după-amiaza.

Nu este o treabă simplă, pentru că promoţia ’72 avea nu mai puţin de trei sute optzeci şi opt de absolvenţi. Oricum, a reuşit deja să afle câteva nume şi câteva numere de telefon, şi, chiar înainte de a veni eu aici, mi-a telefonat să-mi spună că a localizat una dintre copii şi că o va avea mâine. Imediat ce pune mâna pe ea, biroul din San Francisco ne-o trimite nouă.

Un murmur aprobator se răspândi în încăpere.

— A făcut o treabă bună, dădu glas Chippingham părerii tuturor. Mulţumeşte-i Fionei din partea mea.

— Dar nu trebuie să ne pierdem simţul proporţiilor, îi avertiză Owens. Deocamdată nu avem decât coincidenţe şi presupunerea că Rodríguez ar putea fi implicat în răpire. Iar schiţa în cărbune este veche de douăzeci de ani.

— Oamenii nu se schimbă chiar atât de mult în douăzeci de ani, opină Partridge. Putem să arătăm schiţa asta celor de la Larchmont şi să-i întrebăm pe toţi dacă l-au văzut prin zonă sau îşi amintesc de el. Altceva, ce mai avem?

— Biroul de la Washington ne-a sunat să ne spună că FBI-ul n-are nimic nou. Experţii lor lucrează la rămăşiţele Nissan-ului de la White Plains, dar nu sunt prea optimişti. Aşa cum zicea şi Salerno în transmisia de vineri, în cazurile de răpiri, cei de la FBI depind de răpitori şi aşteaptă să stabilească ei contactul întâi.

Partridge se uită spre Sloane cu părere de rău:

— Regret, Sloane, dar se pare că asta e tot ce avem deocamdată.

Rita interveni, ca să-i amintească:

— În afară de ideea lui Teddy.

— Ce idee? întrebă Sloane tăios. Nu mi-aţi spus nimic de nicio idee.

— Mai bine să-l lăsăm pe Teddy să ne explice, zise Partridge, arătându-l pe tânărul englez, aşezat şi el la masă, care se lumină brusc în momentul în care atenţia se concentră asupra lui.

— Este o cale posibilă de a afla unde se găsea ascunzătoarea răpitorilor, domnule S, deşi sunt toate şansele ca ei să fi plecat de-acum.

Chippingham întrebă:

— Dacă au plecat, la ce ne mai foloseşte să ştim?

Sloane dădu din mână nerăbdător:

— Lasă asta! Vreau să aud ideea.

În ciuda intervenţiei, Cooper îi răspunse întâi lui Chippingham:

— Ne foloseşte la urme, domnule C. Întotdeauna există o şansă ca oamenii să lase urme, care pot să ne arate cine sunt, de unde au venit, poate chiar încotro s-au îndreptat.

Incluzându-i şi pe ceilalţi în remarcile lui, Cooper repetă în amănunt sugestiile făcute mai devreme Ritei şi lui Partridge... descrise genul de proprietate şi locul care ar fi servit răpitorilor drept ascunzătoare... convingerea lui că teroriştii ar fi putut obţine sediul prin intermediul anunţurilor din ziare... planul de a examina toate anunţurile clasificate din toate ziarele apărute în ultimele trei luni pe o rază de douăzeci şi cinci de mile pornind din Larchmont... obiectivul căutării – să găsească ceva care să se potrivească descrierii teoretice stabilite de comun acord... munca stăruitoare care trebuia depusă prin biblioteci, redacţii de ziare, de către tineri isteţi angajaţi în acest scop... care, mai târziu, urmau să investigheze posibilele locuri descoperite prin căutările lor...

— Este o modalitate hazardată, recunosc, încheie Cooper expunerea.

— Nici măcar, spuse Chippingham. Începuse să se încrunte în timpul relatării, iar îngrijorarea i se adânci când auzi de angajări. Despre câţi oameni vorbim de fapt aici?

— Am analizat şi eu situaţia, îi răspunse Rita. În zona respectivă există o sută şaizeci de ziare, inclusiv cotidianele şi săptămânalele. Bibliotecile nu păstrează numerele din urmă decât ale câtorva dintre ele, deci munca ar consta mai ales din drumuri la diferite redacţii, unde vor trebui controlate colecţiile lor. Va fi o muncă uriaşă să se meargă la toate ziarele, să se citească anunţurile ultimelor trei luni, să se ia notiţe etc., dar, dacă vrem ca această acţiune să ne fie de ajutor, totul trebuie început cât mai repede posibil...

— Ce-ar fi să-mi răspundă şi mie cineva la întrebare: câţi angajaţi noi?

— Eu apreciez că e nevoie cam de şaizeci, îi zise Rita. Şi, în plus, de cineva care să supervizeze operaţiunile,

bineînţeles.

Chippingham se întoarse neîncrezător spre Partridge:

— Harry, vrei să spui că susţii serios propunerea asta?

Tonul lui implica: *„Nu poţi fi atât de nebun!”.* Partridge ezită. Împărtăşea îndoielile lui Chippingham; chiar în dimineaţa aceasta, când se întorcea de la White Plains, etichetase în gând sugestia lui Teddy ca fiind un plan nebunesc; şi de atunci n-avusese motiv să-şi schimbe părerea. Dar pe urmă se gândi că nu e rău să te pronunţi ferm câteodată, chiar asupra unor propuneri hazardate.

— Da, Les, zise el în final. Eu recomand ideea. După mine, trebuie să încercăm totul şi, recunoaşte şi tu, în momentul ăsta nu suntem tocmai copleşiţi de idei şi piste noi pe care să le urmăm.

Chippingham era foarte nemulţumit de răspuns. Nici nu voia să se gândească ce însemna să angajeze pe timp de câteva săptămâni mai mult de şaizeci de oameni, cărora să le mai plătească şi cheltuielile de călătorie şi celelalte cheltuieli – şi pentru ce? Genul ăsta de operaţiuni se puteau ridica la sume astronomice. Fireşte, în zilele de mult apuse ale televiziunii, n-ar fi ezitat nicio clipă, nimeni n-ar fi ezitat. Dar acum nu putea să nu-şi amintească cu groază ordinele lui Margot Lloyd-Mason: *„Nu vreau ca cineva să înceapă să cheltuiască în dreapta şi-n stânga... Nimeni n-o să se angajeze într-o cheltuială ce depăşeşte bugetul, fără aprobarea mea expresă.*

Ei bine, gândi Chippingham, şi el dorea cel puţin la fel de mult ca oricine altcineva să afle unde fuseseră duşi Jessica, micuţul Sloane şi Angus, şi, dacă era nevoie, era dispus să se bată cu Margot pe tema banilor, dar trebuia să fie o cheltuială pentru ceva în care putea crede, şi nu rahatul ăsta idiot de la englezul ăla arogant.

— Harry, n-am de gând să aprob ideea, cel puţin deocamdată. Pur şi simplu nu cred că ne oferă suficient să merite efortul.

Chiar şi acum, dacă ceilalţi i-ar fi ghicit logica ce o includea şi pe Margot, l-ar fi făcut laş. Dar ce conta – avea şi el probleme, inclusiv necesitatea de a-şi păstra slujba, de care ceilalţi nu ştiau nimic.

— Les, eu aş fi crezut... începu Jaeger.

Dar Sloane îl întrerupse înainte de a spune ce credea:

— Norm, dă-mi voie mie. Când Jaeger îi cedă cuvântul, vocea lui Sloane se înăspri brusc: Când spui că nu se justifică efortul, Les, bănuiesc că te referi la faptul că nu eşti dispus să cheltuieşti banii?

— Da, şi ăsta e un factor. Întotdeauna este, ştii şi tu asta. Dar m-am referit mai ales la o apreciere raţională. Ce sugeraţi voi nu este, pur şi simplu, o idee bună.

— Poate că ai tu una mai bună.

— Nu, nu în momentul ăsta.

— Atunci am să-ţi pun o întrebare la care doresc un răspuns cinstit, spuse Sloane pe un ton glacial. Margot Lloyd-Mason a îngheţat cumva bugetul acestei operaţiuni?

Chippingham îi răspunse stingherit:

— N-am făcut decât să discutăm problema bugetului. Ascultă, n-am putea noi doi să discutăm între patru ochi?

— Nu! urlă Sloane sărind în picioare şi privindu-l furios pe Chippingham. Nu vreau secrete cu scorpia aia fără scrupule. Mi-ai răspuns deja la întrebare. A instituit o îngheţare a fondurilor, nu-i aşa?

— Nu e nimic important. Pentru orice acţiune care merită, pot să sun la Stonehenge...

— Iar eu o să sun presa pentru a anunţa o conferinţă, aici, chiar în seara asta, tună Sloane. Şi o să spun întregii lumi că, în timp ce familia, mea suferă în cine ştie ce iad. Dumnezeu ştie unde, reţeaua asta bogată viermuieşte de contabili care revizuiesc în fiecare zi bugetul şi se târguie pentru fiecare bănuţ...

Chippingham protestă:

— Nimeni nu se târguie! Crawf, n-are rost să te înfurii, îmi pare rău...

— Şi la ce foloseşte asta?

Celorlalţi adunaţi în jurul mesei nu le venea să-şi creadă urechilor. În primul rând, aflau cu stupoare că bugetul pentru echipa lor specială fusese îngheţat în secret, şi în al doilea rând li se părea de neconceput că în situaţia disperată în care se aflau nu aveau voie să încerce toate posibilităţile. Şi încă ceva părea la fel de incredibil – faptul că CBA-ul îndrăznea să-şi jignească în felul acesta cel mai ilustru cetăţean – principalul lor crainic. Se menţionase

numele lui Margot Lloyd-Mason, deci nu se putea deduce decât că ea reprezenta mâna de fier a companiei Globanic Industries în problema asta.

Norman Jaeger se ridică şi el în picioare, în cea mai simplă formă de protest, şi spuse încet:

— Harry e de acord că trebuie să dăm o şansă ideii lui Teddy. Şi eu sunt de aceeaşi părere.

Karl Owen i se alătură:

— Şi eu.

— Trece-mă şi pe mine pe listă. Iris Everly.

Rita ezită, cu gândul la situaţia lui Chippingham, dar spuse şi ea până la urmă:

— Cred că poţi să mă treci şi pe mine printre susţinători.

— Bine, bine, să lăsăm drama, spuse Chippingham, dându-şi seama că făcuse o eroare de judecată, dar şi că, indiferent ce-ar fi făcut, ar fi fost în pierdere; înjurând-o în sinea lui pe Margot, spuse:

— Îmi retrag părerea. Poate am greşit eu. Puteţi începe operaţiunea.

Dar nu avea de gând, hotărî Chippingham instantaneu, să se ducă la Margot să-i ceară aprobarea; ştia prea bine, şi probabil ştiuse de la început, care va fi răspunsul. Va autoriza el însuşi cheltuiala, cu toate riscurile.

— Dacă vrem să începem operaţiunea, spuse Rita, ca întotdeauna practică şi încercând să risipească tensiunea, vă propun să ne mişcăm imediat, nu ne putem permite să pierdem timpul de pomană. Până luni trebuie să găsim toţi cercetătorii de care avem nevoie. Deci, cu ce începem?

— O să-l întrebăm pe Unchiul Arthur, sugeră Chippingham. O să-l sun în seara asta şi să-i spun să vină mâine la birou să înceapă recrutarea.

— O idee foarte bună, începu să se lumineze Sloane.

Teddy Cooper, aşezat lângă Jaeger, îl întrebă pe acesta în şoaptă:

— Cine dracu’ e Unchiul Arthur?

Jaeger râse înfundat:

— Nu l-ai întâlnit încă pe Unchiul Arthur? Nu-i nimic, băiete, mâine o să ai parte de o experienţă unică.

— Fac eu cinste la băuturi, se oferi Chippingham, adăugând în gând: *Doar v-am adus aici ca să lecuim rănile*

de mai înainte.

El şi cu ceilalţi mutaseră şedinţa la „Sfuzzi”, un restaurant cu bar de pe lângă Centrul Lincoln, cu un decor *nouveau*-antic-roman. Era unul dintre localurile obişnuite ale celor care lucrau în televiziune. Deşi la „Sfuzzi 1 era întotdeauna aglomeraţie sâmbăta seara, reuşiseră să găsească o masă în jurul căreia se înghesuiseră toţi, cu câteva scaune suplimentare.

Chippingham îl invitase inclusiv pe Crawford Sloane, dar crainicul refuzase să vină, hotărând în schimb să se întoarcă acasă însoţit de escorta sa FBI, Otis Havelock. Urmau să aştepte acolo încă o noapte mult speratul telefon de la răpitori.

Când toţi aveau câte un pahar cu băutură în mână şi atmosfera se mai relaxase puţin, Partridge remarcă:

— Les, există ceva care, cred eu, trebuie spus. Mie nu mi-ar trebui slujba ta pentru nimic în lume, nici în cele mai bune condiţii. Dar, mai ales acum, sunt convins că niciunul dintre noi n-ar putea să ordoneze priorităţile şi să jongleze cu oamenii cum faci tu, măcar atât – nu mai bine.

Chippingham îi aruncă lui Partridge o privire recunoscătoare şi dădu din cap; era o declaraţie de înţelegere de la cineva pe care îl respecta, şi totodată un avertisment pentru ceilalţi că nu toate problemele erau simple şi nici deciziile uşoare.

— Harry, spuse el, ştiu cum lucrezi tu şi cum „simţi” imediat situaţiile. Ce se întâmplă cu povestea asta?

— Cred că, în sfârşit, am început să o „simt”, cum spui tu. Teddy, aici de faţă, remarcă el arătând cu privirea spre Cooper, este convins că păsările au părăsit deja cuibul, iar eu am ajuns la aceeaşi concluzie. Dar mai e ceva; instinctul îmi spune că ne apropiem de nişte evenimente ce vor arunca o rază de lumină asupra răpirii, şi care vor fi provocate ori de eforturile noastre, ori se vor întâmpla, pur şi simplu. Şi atunci vom şti ceva despre răpitori: cine, unde...

— Şi când o să ştim?

— Când o să ştiţi, răspunse Partridge, eu am şi plecat. Oriunde ne-ar duce firul, eu vreau să fiu acolo repede şi primul.

— Vei fi, şi îţi promit că vei avea tot sprijinul de care ai nevoie, se angajă Chippingham.

Partridge râse şi arătă cu degetul în jurul mesei:

— Aţi auzit asta, cu toţii. Să ţineţi minte dacă încearcă să nege.

— Sigur c-am auzit, zise Jaeger. Şi, Les, dacă o să fie nevoie, o să-ţi amintim ce-ai zis.

Chippingham clătină din cap:

— N-o să fie nevoie.

Discuţia continuă apoi pe un ton mai relaxat. În acest timp, Rita părea preocupată să caute ceva în geantă, dar de fapt mâzgălea câteva cuvinte pe o bucăţică de hârtie. Apoi se întinse discret pe sub masă şi o puse în mâna lui Chippingham. Acesta aşteptă până când atenţia celorlalţi era îndreptată în altă parte şi îşi aruncă pe furiş ochii pe bileţelul Ritei.

Conţinea doar câteva cuvinte: *Les, ce zici de un pat moale? Hai să plecăm de aici.*

15

Merseră cu taxiul la apartamentul Ritei, de pe West Seventysecond, nu departe de „Sfuzzi”. Chippingham locuia ceva mai încolo, pe Eighties, o adresă temporară, cât se judeca divorţul dintre el şi Stasia, dar apartamentul era mic şi ieftin pentru New York, şi Les nu era prea mândru de el. Îi părea rău după apartamentul luxos din Sutton Place unde locuise cu Stasia zece ani, până la despărţirea lor; acum era teritoriu interzis pentru el, o utopie spulberată. Avocaţii Stasiei avuseseră grijă şi de asta.

Oricum, tot ce-şi doreau, el şi cu Rita, în momentul acela era doar cel mai apropiat loc unde se puteau refugia. Mâinile lor începuseră să se agite încă din taxi, până când el îi spusese:

— Dacă nu te opreşti, am să explodez precum Vezuviul şi s-ar putea să treacă luni întregi până când vulcanul să devină din nou activ.

— Nu e cazul tău, spuse ea râzând, oprindu-se totuşi din

„Joacă”.

Pe drum, Chippingham îi spuse taximetristului să oprească în dreptul unui chioşc de ziare. Coborî din taxi şi se întoarse cu un teanc din ediţiile de duminică ale ziarelor *New York Times, Daily News* şi *Post.*

— Cel puţin acum ştiu unde mă situez în scara ta de priorităţi. Sper măcar că nu ai de gând să le citeşti pe toate înainte de...

— Nu, mai târziu, o asigură el. *Mult, mult* mai târziu.

Spunând acestea, Chippingham se întrebă dacă avea vreo şansă să se maturizeze în privinţa femeilor. Probabil că nu, sau cel puţin nu până nu-i va scădea puţin libidoul. Ştia că unii bărbaţi i-ar fi invidiat virilitatea, care acum, când mai avea câteva luni până să împlinească cincizeci de ani, era la fel de mare ca atunci când avea pe jumătate vârsta asta. Pe de altă parte, o stare de permanentă excitaţie îşi avea dezavantajele ei.

Deşi Rita îl excita acum, aşa cum se întâmplase şi în alte dăţi, şi deşi ştia că îl aşteptau momente de plăcere intensă, mai ştia şi că peste câteva ore se va întreba: *Merita asta toate necazurile?* Genul de întrebare pe care şi-o punea adesea: meritau toate aventurile astea sexuale pierderea soţiei sale, la care ţinea cu adevărat, şi riscurile pentru cariera sa? – aceasta din urmă fiind o realitate pe care i-o subliniase cât se poate de clar Margot Lloyd-Mason la ultima lor întâlnire de la Stonehenge.

Şi dacă nu, de ce o făcea? Parţial, pentru că nu rezista niciodată tentaţiei unor jocuri carnale, atunci când se ivea ocazia, şi în lumea ştirilor ocaziile erau de la sine înţelese. Apoi, era plăcerea vânătorii, care nu scăzuse niciodată, şi, în sfârşit, împlinirea fizică – plăcerea de a primi şi de a da, amândouă la fel de importante.

Les Chippingham ţinea un jurnal – ascuns cu grijă, bineînţeles – al cuceririlor sale sexuale – o listă de nume întocmită într-un cod special, inventat de el, şi pe care numai el îl putea descifra... Toate numele aparţineau unor femei pe care le simpatizase şi altora pe care, cel puţin pentru un timp, le iubise cu adevărat.

Numele Ritei, adăugat recent, era cel de-al o sută douăzeci şi şaptelea capitol. Chippingham se străduia să nu

privească agenda ca pe un răboj, deşi în realitate asta era.

Unii oameni care duceau vieţi mai liniştite sau mai inocente ar fi fost şocaţi de acest număr, l-ar fi găsit excesiv, poate chiar greu de crezut. Dar cei care lucrau la televiziune, sau în oricare al domeniu de creaţie – artişti, actori, scriitori – nu s-ar fi îndoit de realitatea cifrei.

Se îndoia că Stasia avea idee de numărul aventurilor sale extraconjugale – ceea ce îl duse cu gândul la altă întrebare obsesivă: exista vreo şansă să repare răul apărut în căsnicia lor, să se întoarcă la intimitatea de care se bucuraseră amândoi, chiar şi atunci când ea ştia de infidelităţile lui? Şi-ar fi dorit din toată inima ca răspunsul să fie „da”, dar era conştient de faptul că era prea târziu. Stasia era prea copleşită de amărăciune şi durere. În urmă cu câteva săptămâni încercase să-i scrie o scrisoare, o tentativă discretă de apropiere. Dar singurul răspuns pe care îl primise fusese de la avocatul Stasiei, care îl avertizase să nu mai încerce în viitor să comunice direct cu clienta sa.

Bun, reflectă el filosofic, chiar dacă jocul era pierdut, asta nu trebuia să-l împiedice să se bucure de următoarele ore.

Şi Rita se cufundase între timp într-un studiu al relaţiilor, deşi la un nivel mult mai simplu. Nu se măritase niciodată, pentru că nu întâlnise niciodată un bărbat liber de care să vrea să-şi lege existenţa pentru totdeauna. În ce privea relaţia ei actuală cu Les Chippingham, ştia prea bine că nu exista un viitor pe termen lung. Îl cunoştea şi îl studia de prea mult timp ca să nu ajungă la concluzia că era incapabil de fidelitate. Se plimba de la o femeie la următoarea cu degajarea cu care alţi bărbaţi îşi schimbă cravatele. Dar şarmul lui era trupul acela înalt, solid, cu toate accesoriile de rigoare, iar o escapadă sexuală cu el era un vis euforic, fericit, paradiziac. Era deja cufundată în acest vis când taxiul ajunse în faţa apartamentului ei; Les plăti şoferului şi o conduse înăuntru.

Rita închise şi zăvorî uşa apartamentului şi în clipa următoare era în braţele lui, sărutându-se. Apoi, fără să mai piardă timpul, se îndreptă spre dormitor, iar Les o urmă, lăsând să-i cadă sacoul, trăgând de cravată şi descheindu-şi cămaşa.

Dormitorul era tipic pentru Rita – organizat, dar într-un mod confortabil, degajat, cu stofe pastelate şi perne împrăştiate peste tot. Cu gesturi îndemânatice, Rita dădu la o parte cuvertura şi o împături rapid, aruncând-o pe un fotoliu din apropiere. Apoi se dezbrăcă iute, aruncându-şi hainele în toate direcţiile, un gest instinctiv al iubitei care aruncă astfel deoparte şi toate inhibiţiile. Peste fiecare piesă de îmbrăcăminte care lua drumul aerului, îi arunca un zâmbet lui Les. El, la rândul lui, o cântărea din priviri în timp ce-şi scotea chiloţii, aruncându-i pe urmele slipului şi sutienului ei.

Ca de atâtea ori înainte, îi plăcea ceea ce vedea.

Rita, o brunetă naturală, începuse să se vopsească după ce împlinise treizeci de ani şi îi apăruseră primele fire albe. Dar după ce-şi schimbase postul şi imaginea din corespondent în producător, lăsase natura să-şi urmeze cursul, iar acum părul ei era o combinaţie atrăgătoare de şaten închis şi argintiu. Şi silueta i se mai împlinise, dar îşi purta cu graţie cele cinci kilograme în plus la vechea ei greutate de şaizeci.

— Se poate spune, remarcase Les după ce o văzuse pentru prima dată goală, că am trecut de la Afrodita la o Venus confortabilă. Mă mulţumesc şi cu Venus.

Oricum, trupul de un metru şaizeci şi şapte al Ritei era încă în formă, cu şolduri frumos rotunjite şi sâni fermi.

Rita îl privi şi văzu că Les nu avea nevoie de altă sursă de excitaţie. Totuşi, el se apropie de ea încet, sărutându-i fruntea, pleoapele şi buzele. Apoi, cu mâna rotunjită blând în jurul sânilor, îşi coborî gura pe fiecare sfârc în parte. Un fior de plăcere o străbătu în timp ce îi simţea întărindu-se.

Respirând adânc, fiecare mişcare a corpului ei exprimând încântarea, mâinile Ritei coborâră între picioarele lui Les şi începură să se mişte încet, uşor, cunoscătoare. Îi simţi trupul întreg încordându-se şi auzi inspiraţia lui scurtă, apoi oftatul moale, profund, de plăcere.

Chippingham o întinse blând pe pat, iar mâinile şi buzele lui continuară să exploreze umezeala caldă, dulce, a corpului ei. Când niciunul dintre ei nu-şi mai putea înfrâna dorinţa, el coborî deasupra ei şi o pătrunse încet. Rita scoase un strigăt şi, câteva momente mai târziu, plăcerea

ei atinse paroxismul şi strigătul se transformă într-un suspin prelung.

Rita se lăsă un timp purtată de valurile plăcerii care o cuprindea întotdeauna după o experienţă sexuală reuşită, se bucură de câteva momente de lenevie absolută, până când mintea ei mereu activă începu să pună întrebări. De fiecare dată când făcea dragoste cu el totul era atât de lin, de perfect, de experimentat, încât se întreba: oare toate femeile cu care se culcase Les simţiseră acelaşi lucru? Probabil că da. Avea un stil de a manevra corpul femeii care o arunca pe Rita – şi probabil pe toate celelalte – în extaz. Şi excitaţia ei, fără îndoială, i-o sporea pe a lui. Căci numai după ce ea se lăsă cuprinsă de inegalabila beţie – şi ce minunat era că nu trebuia să se prefacă, sau să se străduiască din răsputeri să ajungă acolo! – explodă şi el în ea.

Mai târziu, cu trupurile umede şi transpiraţia prelungin du-le parcă dulcea împreunare, leneviră un timp unul lângă celălalt, respirând adânc, satisfăcuţi.

— Leslie Chippingham, ţi-a spus vreodată cineva că eşti amantul cel mai desăvârşit din lume?

El râse şi o sărută:

— Dragostea e poezie. Poezia se hrăneşte din inspiraţie. Acum, tu eşti inspiraţia mea.

— Te pricepi şi la vorbe. Poate că ar trebui să lucrezi la ştiri, glumi ea.

După un timp adormiră şi, când se treziră, făcură din nou dragoste.

Până la urmă, inevitabil, Chippingham şi Rita trecură din pat pe canapeaua pe care îi aşteptau ziarele de duminică, cumpărate de Les în drum spre casă. Le deschiseră pe toate şi Rita începu să citească *The Post,* iar Chippingham *The Times.*

Amândoi se cufundară în relatările despre ultimele evenimente legate de răpirea familiei Sloane, cu accentul pe explozia de sâmbătă dimineaţa de la White Plains a vehiculului folosit de răpitori şi pe dezastrul care a urmat. Din punct de vedere profesional, Rita constată cu satisfacţie că Telejurnalul CBA nu omisese nimic important în materialul difuzat la Telejurnalul de seară. Deşi presa

scrisă avea articole mai lungi, cu mai multe interviuri şi impresii, esenţa era aceeaşi.

De la povestea răpirii, Rita şi Les trecură la alte materiale interne şi internaţionale, cărora le dăduseră o atenţie mai mică decât de obicei în agitaţia ultimelor zile. Niciunul dintre ei nu se obosi să citească, şi nici măcar nu observă o informaţie pe o singură coloană care apărea numai în *The Post,* îngropată pe una din ultimele pagini.

UN DIPLOMAT
ÎŞI OMOARĂ IUBITA, APOI SE SINUCIDE
ÎNTR-O CRIZĂ DE GELOZIE

Un diplomat la Naţiunile Unite, José Antonio Salverry, şi prietena sa, Helga Efferen, au fost găsiţi împuşcaţi, sâmbătă, în apartamentul lui Salverry de pe 48th Street. Poliţia a declarat că este vorba de „crimă şi sinuciderea unui amant gelos”.

Salverry era membrul unei delegaţii peruane la Naţiunile Unite. Efferen, cetăţeană americană, fostă imigrantă libaneză, lucra la Banca American-Amazonas, filiala din Dag Hammarskjöld Piaza.

Corpurile neînsufleţite ale celor doi au fost descoperite sâmbătă de către un administrator. Medicul legist aproximează ora morţii între 8 şi 11 în seara precedentă. Dovezi substanţiale, afirmă poliţia, ar indica faptul că Salverry descoperise că Efferen folosea apartamentul lui pentru întâlniri sexuale cu alţi bărbaţi. Furios, a ucis-o întâi pe ea, apoi s-a sinucis.

16

Cu graţia unui pescăruş, Learjetul 55 LR coborî, străpungând noaptea, cu motoarele sale puternice temporar frânate. Avionul se orientă paralel cu cele două rânduri de lumini din faţă ale pistei 18 de pe Aeroportul Opa Locka. Dincolo de aeroport sclipea galaxia de lumini din Miami, reflecţia lor creând o vastă aureolă pe cer, ca într-o competiţie cu Calea Lactee.

De pe fotoliul său din cabina pentru pasageri, Miguel se

răsuci ca să privească printr-unul dintre hublouri, sperând că luminile Americii şi tot ce reprezentau ele vor rămâne curând în urmă.

Se uită la ceas. Era 11, 18 p.m.; zborul de la Teterboro durase ceva mai mult de două ore şi un sfert.

Pe scaunul din faţa lui, Rafael urmărea luminile pistei. Lângă el, Socorro părea să fi aţipit.

Miguel întoarse capul spre Baudelio care, la câţiva metri mai încolo, continua să monitorizeze cele trei coşciuge cu ajutorul echipamentului extern pe care îl conectase încă de la începutul zborului. Baudelio dădu din cap în semn că totul era în ordine, iar Miguel se concentră asupra unei alte probleme potenţiale care tocmai se ivise.

Cu câteva minute mai devreme, se dusese în cabina piloţilor şi-l întrebase pe Underhill:

— După ce ajungem la Opa Locka, cât de repede poţi să închei formalităţile şi să ne scoţi de acolo?

— N-ar trebui să ne ia mai mult de jumătate de oră, răspunsese Underhill. Tot ce trebuie să facem este să umplem rezervorul şi să depunem planul de zbor. Deşi – pilotul ezită o secundă, nehotărât – dacă cei din vamă decid să-şi arunce o privire, s-ar putea să dureze mai mult.

Miguel se răsti:

— Dar nu avem control vamal aici.

— În mod normal, nu, îl aprobase Underhill. Nu prea se obosesc ei cu avioanele care ies din ţară. În ultimul timp, însă, am auzit că fac controale din când în când, mai ales noaptea.

Deşi încercase să pară nepăsător, vocea îi trădase îngrijorarea.

Vestea îl şocase pe Miguel. Opa Locka fusese ales ca punct de ieşire din ţară tocmai pentru că atât el, cât şi Cartelul de la Medellín deţineau cu totul alte informaţii.

Ca şi Teterboro, Aeroportul Opa Locka din Florida era folosit numai de avioane particulare. Din cauza curselor externe, deţinea şi un punct de control vamal – un birou mic, improvizat într-o rulotă, cu un personal proporţional de redus, în comparaţie cu birourile vamale ale marilor aeroporturi internaţionale, cum ar fi Miami, New York, Los Angeles sau San Francisco, Opa Locka era ruda săracă,

obligată să folosească proceduri mai puţin stricte decât în alte părţi. De obicei, numai doi ofiţeri erau de serviciu, şi numai între 11 dimineaţa şi 7 seara în timpul săptămânii, şi între 10 şi 6 duminicile. Actuala călătorie fusese planificată pornind de la premisa că la ora aceea târzie biroul vamal va fi fost de mult închis, iar funcţionarii plecaţi pe la casele lor.

Underhill se simţise obligat să adauge:

— Dacă e cineva de serviciu la vamă şi are radioul aeroportului deschis pe frecvenţă, o să ne audă comunicând cu turnul de control. După aceea, poate le trezim interesul, poate nu.

Miguel realizase că era prea târziu să mai facă altceva decât să se întoarcă la scaunul lui şi să aştepte. O dată ajuns acolo, începuse să enumere în gând posibilităţile.

Dacă întâlneau într-adevăr pe cineva de la vamă în seara aceasta, povestea lor era pregătită, documentată, şi o puteau folosi. Socorro, Rafael şi Baudelio or să-şi joace rolurile lor, el – pe al lui. Baudelio putea foarte uşor să deconecteze firele echipamentului... nu, problema nu consta în povestea lor şi în toate dovezile pe care le aveau. Problema era că vameşul trebuia să urmeze un anumit regulament cu privire la coşciugele ce părăseau ţara.

Miguel studiase regulamentele oficiale şi le ştia pe de rost. Pentru fiecare trup neînsufleţit era nevoie de anumite acte – un certificat de deces, un permis de transport emis de un Departament statal pentru sănătate şi o autorizaţie de intrare din partea ţării de destinaţie. Nu era nevoie de paşaportul decedatului, dar – şi aici era nodul problemei – coşciugul trebuia deschis, inspectat de un funcţionar vamal, apoi închis la loc şi sigilat.

Printr-o prevedere înţeleaptă, Miguel se înarmase cu toate documentele necesare – falsuri, dar falsuri excelente. În plus, avea şi fotografiile cu imaginile îngrozitoare ale accidentului, greu de identificat, dar potrivite poveştii, ca şi tăieturile false din ziar, în care se preciza amănuntul că trupurile erau atât de strivite şi arse, încât erau imposibil de recunoscut.

Deci, dacă exista cineva de serviciu la vama din Opa Locka dornic să inspecteze transportul, toate hârtiile erau în ordine, dar va insista oare vameşul să deschidă sicriele?

Sau, după ce va citi descrierile din ziare, va mai *vrea* să le deschidă?

Încă o dată, Miguel se simţi din ce în ce mai încordat pe măsură ce Learjetul efectua manevrele de aterizare şi se îndrepta spre Hangarul 1.

Inspectorul vamal Wally Amsler nu putea să-şi imagineze decât că un birocrat cu chef de joacă de la Washington visase într-o noapte acţiunea asta, în care fusese şi el implicat, ca şi alţi nefericiţi – Operaţiunea Exit. Oricine ar fi fost el (sau ea), inspectorul putea să pună pariu că respectivul se găsea în pat la ora asta dormind liniştit, ceea ce ar fi preferat să facă şi el în loc să bântuie ca o bufniţă în capătul ăsta de lume, Aeroportul Opa Locka, uitat de Dumnezeu ziua şi pustiu ca pe lună noaptea. Mai era o jumătate de oră până la miezul nopţii şi încă două după aceea, până când el şi ceilalţi doi funcţionari vamali vor putea să uite de Operaţiunea Exit şi să meargă în sfârşit acasă.

Lui Amsler nu-i stătea în fire să fie prost dispus; era un om prietenos şi vesel, mai puţin cu aceia care încălcau legea apărată de el. Atunci putea fi rece şi dur, cu un simţ al datoriei inflexibil. În general, îi plăcea munca sa, deşi nu-l pasiona deloc să fie de serviciu noaptea, şi evita asta pe cât putea. Dar cu o săptămână în urmă îl pălise o uşoară viroză şi nu-şi revenise încă de tot; mai devreme intenţionase chiar să sune la serviciu şi să se învoiască pentru ziua respectivă pe caz de boală. La această stare de disconfort fizic se mai adăuga ceva ce-l deranja foarte mult în ultimul timp – statutul său în cadrul Departamentul vamal.

Deşi îşi îndeplinise cu conştiinciozitate îndatoririle în ultimii douăzeci de ani şi mai bine, nu avansase atât cât considera că ar fi trebuit până la vârsta de aproape cincizeci de ani pe care o avea. Statutul său era de inspector GS-9, adică o funcţie minoră, de tranzit, nimic mai mult. Mulţi alţii mai tineri decât el şi cu mult mai puţină experienţă erau deja inspectori principali, GS-11, iar el trebuia să asculte de ordinele lor.

Crezuse întotdeauna că, într-o bună zi, va fi promovat inspector principal, dar, realist fiind, ştia că de acum încolo

şansele sale sunt minime. Era cinstit aşa? Nu era prea sigur. Avusese o carieră nepătată şi pusese întotdeauna obligaţiile de serviciu mai presus decât oricare altele, inclusiv unele personale. Pe de altă parte, niciodată nu se zbătuse din răsputeri să avanseze, să devină un conducător, şi nimic din ce realizase pe plan profesional nu fusese spectaculos; poate că asta era problema. Bineînţeles, nici ca GS-9 salariul nu era rău. Cu toate orele suplimentare, lucrând şase zile pe săptămână, câştiga în jur de 50 de mii de dolari pe an, şi ştia că peste vreo cincisprezece ani îl aştepta o pensie bunicică.

Dar salariul şi pensia nu erau suficiente în sine. Avea nevoie să fie mai activ, să realizeze ceva, chiar şi modest, ca oamenii să-şi amintească de el. Şi-ar fi dorit foarte mult să se întâmple ceva care să-i ofere această şansă, şi simţea că o merita din plin. Numai că nu erau prea multe şanse să se întâmple ceva la Opa Locka în toiul nopţii, în timp ce el se plictisea cu Operaţiunea Exit.

Exit era un program ce presupunea inspectarea prin sondaj a diferitelor avioane care părăseau S.U.A., îndreptându-se spre alte ţări. Nu exista nicio modalitate să fie controlate toate, vama nu dispunea, pur şi simplu, de suficient personal pentru aşa ceva. Aşa că pusese la punct o operaţiune-blitz, în care o echipă de inspectori descindea neanunţată într-un aeroport şi în următoarele ore se urca la bordul avioanelor cu destinaţii străine – de obicei avioane particulare. Programul se efectua adesea noaptea.

Pretextul oficial al operaţiunii era că se căuta echipament electronic de înaltă performanţă care era adesea exportat ilegal. Neoficial, vama căuta în special bani în sume ce depăşeau limitele legale, mai ales sume provenind din traficul de droguri. Cel de-al doilea motiv trebuia să fie neoficial, pentru că, din punct de vedere legal, potrivit Amendamentului 4, nu aveau voie să caute bani „fără un motiv prealabil”. În schimb, dacă o sumă mare de bani era găsită întâmplător în cursul unei percheziţii în alt scop, vama avea dreptul să aplice legea.

Câteodată, Exit dădea rezultate – uneori spectaculoase – dar nimic de genul acesta nu se întâmplase când Amsler era de serviciu, ceea ce-l făcea să nu fie prea entuziasmat

de program. Oricum, Exit era motivul pentru care el împreună cu alţi doi ofiţeri se aflau la Opa Locka în seara aceasta, deşi zborurile în afara ţării fuseseră chiar mai puţine decât de obicei şi părea improbabil că vor mai exista multe până când urmau ei să închidă prăvălia.

Unul din ele se pregătea să decoleze în curând – un Learjet care venea de la Teterboro şi depusese, în urmă cu câteva minute, planul de zbor cu destinaţia Bogotá, Columbia. Amsler decise să se îndrepte spre Hangarul 1 şi să-i arunce o privire.

Spre deosebire de cea mai mare parte a Floridei, orăşelul Opa Locka era un loc lipsit de farmec. Numele provine de la un cuvânt al indienilor seminóle, *opalishawockalocka,* adică un „deal înalt, uscat”. Descrierea i se potrivea, ca şi aceea, mai recentă, a scriitorului T.D. Allman, în viziunea căruia Opa Locka era un „ghetou” ajuns la sapă de lemn, ca „un parc de distracţii vandalizat şi abandonat de o veşnicie”. Aeroportul, deşi destul de frecventat, nu avea decât câteva clădiri, iar uscăciunea plată a zonei – în vârful acelui „deal” natural dădea impresia de deşert.

În mijlocul acestui deşert, Hangarul 1 era o oază. O clădire modernă, atrăgătoare, cu un terminal luxos ce oferea servicii avioanelor particulare, pasagerilor şi piloţilor.

În total, şaptezeci de oameni lucrau în Hangarul 1, îndatoririle lor variind de la curăţarea interiorului avioanelor ce aterizau, golirea coşurilor de gunoi, reaprovizionarea dulapurilor cu alimente şi băuturi, până la întreţinerea mecanică – mici reparaţii sau revizii majore. Alţi membri ai personalului lucrau în baruri, restaurante şi o mică sală de conferinţe echipată cu instrumente audio şi video, fax, telex şi maşini de copiat.

Dincolo de o linie invizibilă, dar respectată cu stricteţe, se găseau facilităţi similare pentru piloţi, precum şi o arie largă pentru planificarea zborurilor. În acea arie l-a găsit inspectorul vamal Wally Amsler pe pilotul Learjet-ului, Underhill, care tocmai studia un telex cu starea vremii.

— Bună seara, căpitane. Înţeleg că vă îndreptaţi spre Bogotá.

Underhill ridică privirea, fără să se mire la vederea uniformei:

— Da, aşa e.

De fapt, şi răspunsul lui şi planul de zbor erau false. Destinaţia Learjet-ului era o mică pistă de aterizare din Anzi, lângă Sion, în Perú, şi zborul până acolo urma să fie nonstop. Dar instrucţiunile severe pe care le primise Underhill, pentru care era plătit cu o sumă substanţială, specificau ca în planurile de zbor să fie trecută Bogotá. Şi oricum nu conta, pentru că de îndată ce scăpa de Controlul de Trafic al Statelor Unite, imediat după decolare, putea să zboare oriunde ar fi dorit şi nimeni nu ar fi controlat sau nu s-ar fi interesat.

— Dacă nu aveţi nimic împotrivă, aş dori să inspectez avionul şi pasagerii de la bord.

Underhill avea ceva împotrivă, dar ştia că nu are niciun rost să se împotrivească. Nu putea decât să spere că ciudatul cvartet de pasageri pe care îl transportă era în stare să-i ofere explicaţii satisfăcătoare tipului ăstuia de la vamă, ca el să pornească avionul şi să decoleze naibii de aici. Era totuşi neliniştit, nu din pricina pasagerilor, ci a posibilei sale implicări în ceea ce se întâmpla şi despre care habar n-avea.

Denis Underhill bănuia că trebuie să fie ceva neobişnuit, poate ilegal, cu sicriele alea, iar bănuiala sa era că ori conţineau altceva decât trupuri neînsufleţite, o marfă de contrabandă, bunăoară, ori, dacă erau într-adevăr trupuri, aparţinuseră probabil unor victime ale vreunui război de clan între columbieni şi peruani, şi trebuiau scoase din ţară înainte ca autorităţile să realizeze ce se întâmpla. Oricum, nu crezuse nicio secundă povestea care i se îndrugase atunci când fusese aranjată cursa charter la Bogotá, cu victimele unui accident şi familia îndoliată. Dacă era atât de simplu, de ce tot misterul ăsta de roman poliţist? Ca să nu mai vorbim că remarcase şi faptul că cel puţin doi dintre pasageri erau înarmaţi. Şi, tot aşa, de ce efortul ăsta de a evita ceea ce se întâmpla acum – o inspecţie a vameşilor americani?

Deşi Underhill nu era proprietarul Learjet-ului – avionul aparţinea unui Columbian bogat şi era înregistrat în Columbia – el era „administratorul” avionului, se ocupa de el şi primea, pe lângă un salariu generos, un procentaj

convenabil din profituri. Era convins că şeful său ştia că uneori transporturile erau cel puţin discutabile, dacă nu de-a dreptul ilegale, cel puţin la graniţa dintre lege şi fărădelege, dar omul avea încredere că

Underhill se va descurca în situaţii dificile şi va salva avionul şi investiţia sa de câte ori va fi nevoie.

Amintindu-şi de această încredere şi de propriul său interes, Underhill decise să folosească el însuşi povestea cu victimele accidentului, în speranţa că, orice s-ar fi întâmplat, se va recunoaşte că el mai multe nu ştia, iar avionul va fi salvat.

— Este o situaţie tristă, spuse el, şi începu să-i povestească vameşului istoria dramatică care îi fusese servită la Bogotá şi care, deşi Underhill nu avea de unde să ştie asta, se potrivea cu documentele aflate în buzunarul lui Miguel.

Amsler ascultă fără să facă vreun comentariu şi îl îndemnă scurt:

— Să mergem, căpitane.

Mai întâlnise şi în alte ocazii genul lui Underhill, şi nu îl impresiona prea tare; după părerea lui, Underhill era doar un fel de mercenar, dispus să zboare oriunde cu orice la bord dacă i se ofereau suficient de mulţi bani; apoi, mai târziu, dacă apăreau probleme, era primul să-şi declare inocenţa, o victimă indusă în eroare de cei care îl angajaseră. De obicei, considera Amsler, oamenii de felul lui erau infractori flagranţi care reuşeau să scape basma curată.

Merseră împreună spre clădirea principală a Hangarului 1, unde Learjetul fusese parcat sub o prelată ca un acoperiş. Uşa era deschisă şi pilotul o luă înaintea inspectorului pe scări, până în cabina pasagerilor, unde anunţă, ca un avertisment:

— Doamnă şi domnilor, ne bucurăm de vizita prietenească a Vămii Statelor Unite.

În timpul celor cincisprezece minute care trecuseră de la aterizarea avionului, cei patru membri ai Cartelului de la Medellín rămăseseră la bord la ordinul lui Miguel. După ce motoarele fuseseră oprite şi amândoi piloţii părăsiseră Learjetul – Underhill pentru a prezenta planul de zbor, iar

Faulkner pentru a supraveghea umplerea rezervoarelor – Miguel începuse o discuţie serioasă cu ceilalţi trei.

Întâi îi avertizase de posibilitatea unei inspecţii vamale şi de faptul că puteau fi puşi în situaţia de a-şi juca rolurile pregătite dinainte. Toţi deveniseră nervoşi şi agitaţi, dar îi dăduseră de înţeles, fiecare în felul lui, că erau pregătiţi.

Socorro, folosindu-se de oglinjoara din trusa de machiaj, îşi pusese iarăşi puţin piper pe pleoapele de jos. Imediat aproape, ochii i se umpluseră de lacrimi. Rafael protestase de data aceasta, promiţând că se va descurca şi fără piper şi fără lacrimi, iar Miguel îl lăsase în pace. Baudelio deconectase deja echipamentul exterior, după ce se asigurase că ocupanţii sicrielor dormeau profund şi nu se puteau trezi timp de cel puţin încă o oră, chiar dacă el nu mai avea posibilitatea să intervină.

Apoi Miguel le spusese că el urma să fie „purtătorul de cuvânt"; ceilalţi trebuiau să se orienteze după el în atitudinea lor.

După toate aceste pregătiri psihice şi practice, nimeni nu păru foarte şocat auzind anunţul lui Underhill şi văzând un om în uniforma vămii apărut în uşa avionului.

— Bună seara, oameni buni, îi salută Amsler pe acelaşi ton politicos pe care îl folosise şi faţă de Underhill. Aceasta nu-l împiedică să arunce o privire rapidă în jur, să observe sicriele fixate de o parte a cabinei şi să-i cântărească din ochi pe pasageri – trei stăteau jos şi numai Miguel îl aştepta în picioare.

— Bună seara, domnule inspector, răspunse Miguel, ţinând în mână un dosar cu documente şi patru paşapoarte. Îi întinse lui Amsler întâi paşapoartele.

Amsler le acceptă, dar nu-şi coborî privirea pe ele.

— Unde vă duceţi şi care este scopul acestui zbor? se interesă el.

Vameşul văzuse deja planul de zbor şi ştia ce destinaţie era înscrisă acolo, iar de la Underhill aflase şi ceva despre motivul călătoriei; dar una din tehnicile funcţionarilor de la Vamă sau Imigrări era să-i facă pe oameni să înceapă conversaţia; câteodată comportamentul lor, plus unele mici semne de nervozitate comunicau mult mai mult decât răspunsurile.

— Este o călătorie tragică, domnule inspector, iar o familie fericită cândva este acum copleşită de durere.
— Cum vă numiţi, domnule?
— Eu sunt Pedro Palacios. Nu fac parte din familia îndoliată, ci sunt un bun prieten al acesteia şi am însoţit-o încoace să dau o mână de ajutor în caz de nevoie.
Miguel folosea o nouă identitate, pentru care avea şi un paşaport potrivit, de cetăţean Columbian. Paşaportul era real, fotografia la fel, dar numele şi celelalte detalii, ca şi viza de intrare în S.U.A., datată cu câteva zile mai devreme, erau doar falsuri foarte reuşite. După o tăcere scurtă, adăugă:
— Prietenii mei m-au rugat pe mine să vorbesc, pentru că engleza lor nu e prea fluentă, mai ales în aceste condiţii triste.
Amsler îşi aruncă în sfârşit privirile pe paşapoartele din mâna sa, îl găsi pe al lui Miguel, compară fotografia cu trăsăturile din faţa sa şi îl complimentă:
— Da, vorbiţi engleza foarte bine, Señor Palacios.
După o fracţiune de secundă de gândire, Miguel răspunse hotărât:
— Mi-am efectuat o parte a studiilor la Berkeley şi iubesc foarte mult această ţară. Dacă motivul care m-a adus aici ar fi fost cu totul altul, aş fi fost fericit doar să mă aflu aici.
Răsfoind celelalte trei paşapoarte, Amsler le compară fotografiile cu persoanele cărora le aparţineau, apoi i se adresă lui Socorro:
— Doamnă, aţi înţeles ce am discutat până acum?
Socorro îşi ridică faţa răvăşită de lacrimi. Inima îi bătea atât de tare, încât îi era frică să nu audă şi vameşul. Vorbi împiedicat, renunţând la engleza ei fluentă:
— Da... puţin.
Înclinând din cap, Amsler se întoarse din nou spre Miguel, arătând cu un gest sicriele:
— Acum spuneţi-mi despre astea.
— Am toate documentele necesare...
— Mai târziu. Întâi explicaţi-mi.
Miguel simulă o voce înecată de emoţie, ceea ce nici nu era prea greu, pentru că îşi simţea gâtlejul sugrumat de frică:

— E vorba de un accident îngrozitor. Sora acestei doamne, fiul ei şi un membru mai în vârstă al familiei se aflau în vacanţă în America. Tocmai ajunseseră la Philadelphia şi conduceau... un camion, scăpat de sub control, a traversat intersecţia cu viteză mare... A lovit maşina lor în plin, omorând pe loc toţi trei pasagerii. Traficul era foarte intens... alte opt maşini s-au ciocnit de rămăşiţele automobilului lor...

alţi morţi... a fost un incendiu îngrozitor şi trupurile lor... oh, Doamne! Trupurile lor...

Ca la un semn, Socorro începu să plângă şi să se lamenteze. Rafael îşi ţinea capul în mâini şi hohotele tăcute îi scuturau tot trupul – Miguel trebui să recunoască în sinea lui că spectacolul mut era mult mai convingător decât lacrimile. Baudelio nu făcu decât să arate aşa cum era de felul lui, trist şi tras la faţă.

În timp ce vorbea, Miguel urmărea atent expresia vameşului. Dar nu putea citi nimic pe faţa acestuia – Amsler asculta liniştit, cu o expresie de nepătruns. Miguel împinse din nou documentele în direcţia inspectorului vamal, adăugând simplu:

— Aveţi totul aici. Vă rog, domnule inspector, citiţi şi veţi vedea.

De această dată, Amsler primi hârtiile şi le răsfoi. Certificatele păreau a fi în ordine, ca şi permisele de transport al trupurilor neînsufleţite şi permisiunea de intrare în Columbia. Începu să citească articolele din ziare, dar la vederea cuvintelor „trupurile arse... mutilate... de nerecunoscut...” simţi că i se întoarce stomacul pe dos. Urmară fotografiile; o singură privire i-a fost de ajuns, aşa că le acoperi repede. Îşi aminti că mai devreme avusese intenţia de a se învoi de la serviciu pentru seara asta şi se întrebă de ce nu fusese suficient de isteţ s-o facă. În acest moment, avea o senzaţie de rău fizic, şi i se făcea şi mai rău la gândul îndatoririi sale următoare.

Miguel, care nu-l scăpa din ochi pe inspector, habar nu avea că omul era şi el foarte îngrijorat, dar dintr-un motiv cu totul diferit.

Wally Amsler nu se îndoia de veridicitatea poveştii pe care o auzise. Documentele erau în ordine, restul

materialului le susţinea şi nimeni, îşi spuse el, nu putea simula genul de durere căreia îi fusese martor în ultimele minute. Fiind şi un familist cumsecade, avea toată simpatia pentru oamenii aceştia şi şi-ar fi dorit din toată inima să-i poată lăsa să plece imediat. Dar nu putea. Legea era clară: sicriele trebuiau deschise pentru inspecţie, şi asta îl îngrijora teribil.

Pentru că Wally avea şi el o slăbiciune – nu putea suporta să vadă cadavre şi simţea că i se face greaţă de frică şi oroare numai la gândul de a privi rămăşiţele mutilate descrise de Palacios şi de articolele din ziar.

Problema aceasta a lui începuse pe când avea opt ani şi fusese silit să-şi sărute bunica moartă şi întinsă în coşciug. Amintirea cărnii reci, ca de ceară, pe buzele sale, în timp ce se zbătea şi ţipa împotrivindu-se, încă îl mai făcea şi acum să se cutremure, şi Wally şi-ar fi dorit să nu mai vadă un cadavru în viaţa lui. Mai târziu, când se maturizase, aflase că psihiatria avea un nume pentru ceea ce simţea el – necrofobie. Dar, indiferent cum s-ar fi numit, Wally nu avea decât o singură dorinţă – să se ţină departe de cadavre.

Numai o singură dată în toată cariera sa de funcţionar de vamă fusese nevoit să vadă un cadavru: când corpul neînsufleţit al unui american decedat în străinătate sosise noaptea târziu cu un avion, iar el era singur de serviciu. Paşaportul decedatului indica o greutate de şaptezeci şi şapte de kilograme, dar greutatea sicriului depăşea o sută cincizeci. Chiar luând în consideraţie greutatea containerului în care se găsea, diferenţa tot părea extrem de suspectă, iar Amsler ceruse, fără prea mare tragere de inimă, deschiderea sicriului. Rezultatul fusese oribil.

Bărbatul dinăuntru era enorm, se îngrăşase foarte mult de când îi fusese eliberat paşaportul. Mai rău, moartea şi o îmbălsămare prost executată desfiguraseră de tot cadavrul, făcându-l să intre într-o putrefacţie îngrozitoare şi să răspândească un miros oribil care îi mai dădea fiori şi acum. Încercând din răsputeri să-şi ţină respiraţia, Amsler făcuse semn să fie închis capacul. Apoi ieşise afară şi vomitase violent, cu spasme de nestăpânit. Mirosul şi gustul din gură nu i s-au şters multe zile după aceea, şi de câte ori îşi amintea de acel episod, i se făcea rău.

Dar mai puternic decât amintirea, mai puternic decât spaimele sale, era simţul datoriei, aşa că îi spuse lui Miguel:

— Îmi pare foarte rău, dar regulamentul cere să deschid sicriele pentru inspecţie.

Exact de ceea ce îi era mai teamă lui Miguel; încercă totuşi să-l înduplece cu argumente raţionale:

— Vă rog, domnule inspector. Oamenii ăştia au suferit deja atât de mult! Vă implor. Noi suntem prieteni ai Americii.

Sunt sigur că, măcar din compasiune, se poate face o excepţie în cazul ăsta.

Apoi, adresându-i-se lui Socorro în spaniolă:

— El hombre quiere abrir los ataúdes[29]*.*

Primind semnalul, Socorro sări în picioare, urlând de groază:

— ¡Ay, no! ¡Madre de Dios, no!

Rafael se alătură şi el corului:

— ¡Le suplicamos, señor. En el nombre de la decencia, por favor, no![30]

Baudelio, cenuşiu la faţă, şopti şocat:

— ¡Por favor, no lo Haga, señor! ¡No lo Haga![31]

Fără să cunoască spaniola, Amsler înţelese în mare ce spuneau şi îl rugă pe Miguel:

— Vă rog informaţi-i pe prietenii dumneavoastră că nu eu am scris regulamentele. Câteodată nu-mi face deloc plăcere să le respect, dar asta e meseria mea, datoria mea.

Miguel nu mai insistă, nu mai avea niciun rost să prelungească jocul ăsta. Sosise clipa deciziei. Idiotul de la vamă continua să pălăvrăgească:

— Aş propune ca sicriele să fie duse undeva, într-un loc discret. Pilotul dumneavoastră poate aranja asta, şi o să ne ajute şi cineva din Hangarul 1.

Miguel ştia că nu poate permite aşa ceva – sicriele nu trebuiau să părăsească avionul. Deci nu le mai rămânea decât o singură soluţie – forţa armată. Nu ajunseseră atât de departe ca să fie înfrânţi de un singur *cabrón* de la

29 Omul ăsta vrea să deschidă sicriele (sp.).

30 Vă implorăm, domnule. În numele bunei-cuviinţe, vă rugăm, nu! (Sp.).

31 Vă rog nu faceţi asta, domnule. Nu faceţi asta! (Sp.).

vamă, aşa că ori îl executau pe loc, aici, în avion, ori îl luau cu el în Perú pentru a fi ucis mai târziu. Următoarele câteva secunde vor decide. Pe urmă şi piloţii vor trebui ţinuţi cu pistolul la ceafă; altfel, speriaţi de consecinţe, vor refuza cu siguranţă să decoleze. Miguel îşi strecură mâna în haină, pipăi după pistolul său Makarov de 9 mm pe care îl ţinea acolo şi îi trase siguranţa. Privi spre Rafael şi îl văzu dând din cap. Socorro începuse şi ea să caute ceva prin poşetă.

— Nu, nu pot permite ca sicriele să fie mişcate din loc, spuse Miguel hotărât şi schimbându-şi uşor poziţia, astfel încât să se afle între vameş şi uşă, tăind şi piloţilor vederea. Degetele i se încordară în jurul pistolului. Era momentul. *Acum.*

— Ecou unu-şapte-doi, răspunde, aici Sectorul.

Vocea, apărută de nicăieri, îi îngheţă pe toţi, în afară de Wally Amsler, obişnuit cu aparatul său de emisie-recepţie pe care îl purta agăţat de curea. Fără să îşi dea seama de schimbarea atmosferei din jurul său, ridică emiţătorul la gură şi răspunse:

— Sector, aici Ecou unu-şapte-doi.

— Ecou unu-şapte-doi, pârâi o voce masculină, Lima doi şase-opt a ordonat să întrerupi imediat misiunea prezentă şi să-l contactezi imediat pe telefonul intern la patru-şase-şaptedoi-patru-doi-patru. Nu folosi, repet, *nu* folosi emiţătorul.

— Sector. Zece – patru. Aici Ecou unu-şapte-doi, terminat.

În timp ce transmitea confirmarea ordinului, Amsler îşi stăpâni cu greu bucuria din voce. Chiar în ultimul moment reuşise să scape de deschiderea sicrielor, pentru că primise un ordin direct şi urgent pe care nu-l putea ignora. Lima doi-şaseopt era numărul de cod al şefului său pe zona Miami şi „imediat”, în vocabularul lui, însemna „mişcă-te acum”. Amsler recunoscu de altfel şi numărul de telefon: era de la Departamentul de marfă al Aeroportului Miami International.

Ceea ce voia să spună probabil mesajul era că se primise un pont despre vreun zbor de contrabandă – majoritatea succeselor vamale începeau aşa – şi era nevoie de întăriri. Iar ordinul repetat de a folosi telefonul şi nu radioul se

datora probabil necesităţii de a păstra secretul operaţiunii. Trebuia să ajungă la un telefon cât mai repede.

— Am fost chemat de urgenţă, Señor Palacios, aşa că voi da avionului dumneavoastră permisiunea de a decola imediat.

Mâzgălind câteva cuvinte pe documente pentru a finaliza formalităţile, Amsler nu simţi destinderea bruscă a stării de tensiune, nu numai a celor patru pasageri, dar şi a piloţilor. Underhill şi Miguel avură un schimb de priviri. Pilotul, care intuise că urmau să fie scoase pistoalele, se întrebă dacă să ceară să-i fie predate lui înainte de decolare. Dar cântărindu-l din ochi pe Miguel şi privirea sa de gheaţă, decise să lase lucrurile aşa cum erau. Îi ajungeau întârzierile şi complicaţiile de până acum. Vor cere permisiunea de la Turn şi vor decola imediat.

Câteva momente mai târziu, îndreptându-se în grabă spre Hangarul 1 şi spre cel mai apropiat telefon, Amsler auzi uşa avionului închizându-se şi motoarele pornind. Era bucuros să scape de incidentul acesta minor, dar atât de neplăcut. Oare ce îl aştepta la Miami International? Să fie oare ocazia mult sperată de a se afirma?

Learjetul 55 LR ieşi din spaţiul aerian al Statelor Unite şi se îndreptă spre Sion, Perú, urcând... din ce în ce mai sus... puternic şi graţios... străpungând noaptea.

PARTEA A TREIA

1

În cadrul Departamentului de ştiri al Canalului CBA, Arthur Nalesworth – elegant, impunător şi cunoscut în ultima vreme sub numele de „Unchiul Arthur” – fusese în tinereţea lui un angrenaj foarte important al sistemului. În cei treizeci de ani de când lucra în reţea, ocupase rând pe rând mai multe posturi de conducere, printre care şi cel de vicepreşedinte al secţiei de ştiri externe, producător executiv al redacţiei de actualităţi şi vicepreşedinte executiv al întregului Departament de ştiri, într-o bună zi norocul l-a părăsit şi, ca mulţi alţii înaintea lui şi după el, a fost trecut pe linie moartă la vârsta de cincizeci şi şase de ani, a fost înştiinţat că pentru el perioada responsabilităţilor majore luase sfârşit şi i s-a oferit să aleagă între pensionare şi un post minor, de învârtit hârtii.

Majoritatea celor puşi în faţa acestor două alternative alegeau din mândrie pensionarea. Arthur Nalesworth însă, care nu era ros de infatuare, ci dăduse întotdeauna dovadă de un spirit filosofic eclectic, a preferat să aleagă slujba – orice slujbă i se oferea. Iar reţeaua, neaşteptându-se la această decizie, s-a văzut pusă în situaţia de a-i găsi ceva de lucru. La început, l-au anunţat că va avea titulatura de vicepreşedinte.

„În instituţia asta avem trei feluri de vicepreşedinţi” – avea să spună mai târziu Unchiul Arthur –, „vicepreşedinţi activi, care îndeplinesc funcţii cinstite, productive, şi-şi câştigă existenţa; vicepreşedinţi din birocraţia departamentului, neproductivi, în schimb deţin poziţia în care încasează şuturi de la cei aflaţi deasupra lor, atunci când ceva nu merge ca lumea; şi «foşti», acum ocupându-se de agrafe de birou, şi din categoria asta fac şi eu parte”.

Iar dacă se găsea vreunul să-l încurajeze, el adăuga:

„Pentru asta ar trebui să se pregătească toţi cei care cunosc oarece succes în această meserie a noastră, dar majoritatea nu o fac: pentru ziua în care încetăm a mai fi importanţi. Când ajungem sus în vârful stâlpului uns cu toate alifiile, ar trebui să ne amintim că vom fi măturaţi mai curând decât ne închipuim noi, vom fi daţi uitării şi înlocuiţi cu oameni mult mai tineri şi poate mai buni. Bineînţeles că”... şi aici Unchiului Arthur îi plăcea să citeze din *Ulise al lui Tennyson... „Moartea pune capăt la toate: dar până aproape de sfârşit, o lucrare nobilă încă mai poate fi făcută...”*

Pe neaşteptate, după ce zilele sale de zbor spre înălţimi luaseră sfârşit, şi spre surprinderea atât a celor din reţea, cât şi a sa, Unchiul Arthur şi-a descoperit „lucrarea nobilă” pe care o mai avea de făcut.

Era vorba de tinerii care doreau să se angajeze.

Directorii din conducerea TV erau adesea sâcâiţi şi uneori puşi în încurcătură atunci când prietenii, rudele, relaţiile din domeniul afacerilor, politicienii, doctorii, stomatologii, optometriştii, brokerii de la bursă, musafirii la petreceri, o listă practic fără sfârşit, le puneau cam aceeaşi întrebare: „Vrei să-l ajuţi pe fiul/fiica/nepoata/nepotul/finul/elevul/protejatul meu să obţină o slujbă în Departamentul de ştiri?”

Erau perioade, în special în preajma examenelor de absolvire la colegii, când cei care lucrau deja în branşă aveau impresia că o întreagă generaţie de tineri încerca să dărâme porţile şi să dea năvală în sediile televiziunilor.

Cât despre sponsorii acestora, unii erau repede concediaţi de executivii TV abordaţi astfel, dar nu era cazul tuturor. Printre cei de care nu se puteau descotorosi se numărau reprezentanţi cu funcţii importante în agenţiile publicitare, sau chiar agenţiile ca atare, membri ai consiliului directoral al CBA-ului, persoane din Washington cu relaţii sus-puse la Casa Albă sau la Capitoliu, alţi politicieni pe care ar fi fost o neghiobie să-i ofenseze printr-un refuz, surse valoroase pentru corespondenţii de presă şi mulţi alţii.

În epoca IDUA – iniţialele semnificând „înainte de Unchiul Arthur” – directorii CBA-ului obişnuiau să-şi piardă mult

prea multă vreme dându-şi telefoane unul altuia ca să se intereseze de posturile libere, apoi încercând să-i împace pe aceia ai căror fii/fiice etc. nu puteau fi „aranjaţi”.

Dar acum se terminase cu toate acestea. Numirea lui Arthur Nalesworth într-un post creat în parte din disperare de către conducerea CBA News i-a scăpat pe colegii lui de toată această bătaie de cap.

Drept care, când un mahăr din CBA era abordat de propteala unui solicitant, răspunsul suna în felul următor: „Cum să nu, vă ajut cu cea mai mare plăcere. Avem un vicepreşedinte care se ocupă special de tinerii inteligenţi, talentaţi. Spuneţi-i candidatului dumneavoastră să sune la acest număr, să spună că eu l-am trimis, şi va fi programat pentru interviu”.

Dreptul la interviu era acordat fără probleme, deoarece Arthur Nalesworth îi intervieva pe *toţi* în micul lui birou fără ferestre ce-i fusese pus la dispoziţie. Niciodată până acum nu se înregistrase un număr atât de mare de interviuri în vederea ocupării unui post, şi toate durau mult, o oră cel puţin. În timpul interviului se puneau întrebări cu caracter general, se făceau confidenţe. La urmă, candidatul îşi lua la revedere cu convingerea că s-a simţit bine la CBA, chiar dacă nu se alegea cu nicio slujbă – cum era mai întotdeauna cazul – iar Nalesworth rămânea cu o înţelegere profundă a personalităţii şi a capacităţilor tânărului pe care-l avusese în faţa lui, de cealaltă parte a mesei.

La început, numărul interviurilor şi timpul acordat fiecăruia devenise subiect de glumă în departament, cu aluzii răutăcioase la „umplerea timpului” şi „clădirea imperiului”. Iar atitudinea încurajatoare şi plină de simpatie a lui Nalesworth faţă de fiecare solicitant, indiferent cât era de promiţător, dăduse naştere poreclei de „Unchiul Arthur”, şi aşa i-a şi rămas numele.

Dar cu timpul, scepticismul a fost înlocuit cu un respect ranchiunos, ce s-a accentuat atunci când Unchiul Arthur a început să sprijine cu insistenţă angajarea anumitor tineri care, de cum îşi intrau în pâine, deprindeau cu repeziciune totul şi înregistrau succese peste succese în viitoarea activităţii din Departamentul de ştiri. Treptat, faptul de a fi fost ales de Unchiul Arthur a devenit un motiv de mândrie,

ca şi când s-ar fi obţinut o diplomă.

Unchiul Arthur împlinise şaizeci şi cinci de ani, mai avea doar cinci luni până la pensionarea legală, şi ştabii Departamentului de ştiri hotărâseră să-l roage să nu se retragă. Brusc, şi spre surpriza tuturor, Arthur Nalesworth devenise din nou o persoană importantă.

Într-o dimineaţă de duminică, în a treia săptămână a lui septembrie, Unchiul Arthur sosi la sediul CBA News pentru a-şi prelua rolul în căutarea Jessicăi, a lui Nicholas şi a lui Angus Sloane. După cum îl instruise Les Chippingham la telefon cu o seară înainte, Arthur se îndreptă direct spre sala de consiliu a echipei de cercetare, unde îl întâmpinară Partridge, Rita şi Teddy Cooper.

Bărbatul din faţa lor era lat în umeri, îndesat, de înălţime mijlocie, cu un chip angelic, capul acoperit de păr bogat, cărunt, pieptănat cu grijă. Avea un aer degajat şi încrezător. Ştiind că nu era o zi obişnuită de lucru, în locul costumului negru pe care-l purta de obicei la slujbă Unchiul Arthur îmbrăcase o jachetă Harris de tweed maro, pantaloni de stofă gri deschis, cu dungă impecabilă, cravată lată şi pantofi solizi, din piele bine lustruită.

Vocea îi era sonoră, inconfundabilă. Un fost coleg de-al lui spusese odată că atunci când Arthur Nalesworth exprima o idee, era ca şi când ar fi gravat-o în piatră.

Unchiul Arthur dădu mâna cu Partridge şi Rita, cu Teddy Cooper care se prezentă, apoi spuse:

— Înţeleg că aveţi nevoie de şaizeci dintre cei mai buni şi mai inteligenţi candidaţi ai mei – asta *dacă* pot să strâng atâţia într-un timp atât de scurt. Totuşi, pentru început v-aş propune să-mi spuneţi care-i povestea.

— O să-ţi spună Teddy, zise Partridge şi-i făcu semn lui Cooper să înceapă.

Unchiul Arthur ascultă relatarea referentului britanic despre ceea ce întreprinseseră ei până în acel moment pentru a descoperi identitatea răpitorilor şi punctul aparent mort în care ajunseseră în această tentativă a lor. Apoi Cooper îşi expuse planul de a cerceta anunţurile imobiliare în speranţa că astfel ar putea localiza posibilul cartier general folosit de răpitori, pornind de la teoria lui că indivizii închiriaseră un spaţiu undeva într-un perimetru cu

raza de douăzeci şi cinci de mile de la locul faptei.

— Ştim cât este de hazardat ceea ce vrem să facem, Arthur, dar deocamdată e cea mai bună soluţie.

— Din propria mea experienţă, răspunse Unchiul Arthur, am învăţat că atunci când n-ai de unde să începi, cel mai bine e să te iei după idei hazardate.

— Mă bucur că spuneţi asta, domnule, zise Cooper.

Unchiul Arthur dădu din cap.

— Chestia cu ideile astea este aşa, continuă el, că poate nu găseşti ce cauţi, ceea ce se întâmplă cel mai adesea, dar dai peste ceva ce te va ajuta în altă direcţie. Şi-ai să mai descoperi, tinere, adăugă el adresându-i-se direct lui Cooper, că printre tinerii pe care am de gând să-i convoc vor fi câţiva absolut formidabili, cam aşa cum eşti şi dumneata.

Cooper îl însoţi pe Unchiul Arthur în micul lui birou, unde bătrânul începu să acopere masa cu dosare şi fişe de cartotecă. Apoi se puse pe telefonat – convorbiri nenumărate, având toate acelaşi text, deşi fiecare părea o convorbire particulară cu un prieten apropiat.

—... Ei bine, Ian, ai spus că vrei să ai ocazia să lucrezi aici, indiferent cât de modest ar fi postul, şi uite că am găsit ceva… Nu, Bernard, nu pot să-ţi promit că o muncă de două săptămâni va garanta o angajare permanentă, dar de ce să nu încerci?... Exact, Pamela, sunt de acord cu tine că slujba asta temporară nu înseamnă o activitate importantă în jurnalistică. Dar nu uita că sunt nume mari în televiziune care au început uite aşa, ca oameni-buni-la-toate… Da, Howard, ai dreptate, cinci dolari cincizeci pe oră nu-i un salariu încurajator. Dar dacă tu te uiţi numai la bani, uită de cariera de ziarist şi îndreaptă-te către Wall Street... Felix, înţeleg foarte bine că nu-ţi prea convine perioada; în general aşa se întâmplă. Dar dacă vrei să lucrezi în televiziune, la Departamentul de ştiri, va trebui să o ştergi, dacă e nevoie, chiar de la sărbătoarea zilei de naştere a nevesti-tii. Nu uita, Erskire, că vei putea menţiona în fişa ta personală că ai fost angajat de CBA pentru o treabă extrem de specială.

După o oră, Unchiul Arthur telefonase la douăsprezece numere din cele de pe masă şi primise confirmarea de

„sigur” din partea a şapte dintre cei contactaţi, care aveau să se prezinte la sediu a doua zi, plus un „probabil”. Dar telefoanele nu se încheiau aici.

Unul dintre numerele formate nu se afla pe niciuna din fişe – aparţinea prietenului de o viaţă al Unchiului Arthur, Profesorul Kenneth K. Goldstein, prodecan al facultăţii Columbia de ziaristică. Auzind despre ce era vorba, profesorul se arătă interesat şi dornic să dea o mână de ajutor.

Deşi amândoi ştiau că programa de învăţământ foarte încărcată făcea imposibilă solicitarea suplimentară a „studenţilor, poate că existau printre absolvenţii, ocupaţi cu pregătirea masteratului în ziaristică unii pe care i-ar fi putut interesa o atare colaborare. Sau unii dintre proaspeţii absolvenţi, care încă nu-şi găsiseră un loc de muncă.

— Uite cum am să fac, spuse prodecanul, am să spun că treaba asta este un caz de forţă majoră. Fac tot ce pot să-ţi găsesc zece – cincisprezece nume şi te sun mai încolo.

— Columbia să trăiască! exclamă Unchiul Arthur şi formă alt număr.

Între timp, Teddy Cooper revenise în sala de consiliu şi se apucase să întocmească un plan de lucru pentru angajaţii temporar care aveau să se înfiinţeze a doua zi. Cei doi colaboratori ai lui se aflau şi ei acolo, şi toţi trei trecură la consultarea *Anuarului internaţional al editorilor şi al publicaţiilor,* a hărţilor locale, cărţilor de telefon, scoţând numele şi adresele bibliotecilor şi ale redacţiilor de ziare ce urmau să fie vizitate, stabilind traseele şi orarele la minut ce trebuiau respectate.

Concomitent, Cooper formulă reperele orientative pentru tinerii „recruţi” care urmau să parcurgă anunţurile imobiliare din ultimele trei luni, apărute în aproximativ o sută şaizeci de ziare. Ce trebuiau ei să caute?

Pe lângă specificaţia că spaţiul respectiv trebuia să se înscrie în perimetrul cu raza de douăzeci şi cinci de mile pornind din centrul Larchmont, Cooper mai adăugă:

• Un spaţiu relativ izolat, fără prea multă activitate în jur. Indivizii pe care-i căutăm au vrut să fie cât mai izolaţi, cu posibilităţi de deplasare spre şi dinspre centru, fără să atragă atenţia cuiva. Orice casă sau spaţiu într-o zonă

agitată sau dens populată se şterge de pe listă.

• Spaţiul respectiv ar putea fi o fabrică mică abandonată, un depozit sau o casă spaţioasă. Dacă e casă, mai degrabă veche, dărăpănată, deci nu prea căutată. Probabil cu anexe în care ar fi loc pentru mai multe autovehicule şi un atelier de vopsitorie. Cel mai probabil o fermă abandonată. Să se caute şi alte tipuri de spaţii de locuit, care să se încadreze în parametrii generali; a se pune la bătaie imaginaţia.

• Spaţiu de locuit pentru cel puţin patru sau cinci persoane, posibil şi alte spaţii de locuit. Dar nu e exclus ca ocupanţii să se mulţumească să locuiască în orice fel de condiţii, deci se prea poate ca anunţul să nu specifice neapărat un asemenea spaţiu. (Menţionând „alt spaţiu de locuit”, Cooper se gândea la o închisoare pentru victimele răpite, dar acest amănunt nu-l mai adăugă pe hârtie).

• Amplasarea şi condiţiile nu atrag pe cineva care caută un spaţiu pentru birouri sau pentru locuit. Deci trebuie să se acorde o atenţie specială oricărui anunţ care este publicat în mod repetat pe o perioadă mai lungă de timp, după care brusc nu mai apare. Asta ar putea fi un indiciu al faptului că nu s-au ivit solicitanţi, dar deodată a fost închiriat sau vândut într-un scop mai puţin obişnuit.

— Preţul chiriei sau chiar cel de vânzare nu reprezintă un element important în selectarea anunţurilor. Este aproape sigur că indivizii căutaţi deţin fonduri importante de bani.

Atât era suficient, hotărî Cooper. Deşi dorea să contureze o idee generală cât mai amplă, nu voia să impună limite prea stricte şi astfel să descurajeze iniţiativa personală. De asemenea, voia să stea de vorbă cu „recruţii” Unchiului Arthur a doua zi, întâlnire pentru care o rugase pe Rita să găsească o sală potrivită.

La prânz, Cooper îl însoţi pe Unchiul Arthur la masă, la snack-barul sediului CBA. Unchiul Arthur comandă file de crap şi lapte, iar Cooper un triunghi de carne cu maioneză, o plăcintă galben-canar şi – cu un aer resemnat – o ceaşcă de ceai.

— Din nefericire, îşi ceru scuze Unchiul Arthur, „21” e închis astăzi. Mergem altă dată acolo.

Fiind o zi de duminică, în clădire se aflau mai puţini

oameni ca de obicei, drept care puteau să stea singuri la o masă. De cum se aşezară, Cooper începu:

— Aş vrea să vă întreb ceva, domnule...

Dar Unchiul Arthur îl întrerupse cu un gest.

— Mă flatează respectul tău britanic. Dar acum te afli pe tărâmul marilor nivelări, unde omul de rând se adresează regelui cu „Joe” sau „Hei, tu ăla!” şi tot mai puţini oameni scriu Dl sau Dna pe plicuri. Aici toţi, de la mic la mare, îmi spun pe numele mic.

— În regulă, Arthur, acceptă puţin stingherit Cooper. Voiam să te întreb cum vezi tu Departamentul de ştiri TV în ziua de azi, comparativ cu...

— Comparativ cu zilele de odinioară când eram şi eu cineva? S-ar putea să te surprindă răspunsul meu. E mult mai bine, în general. Producătorii şi reporterii sunt mult mai buni decât cei din vremea mea, incluzându-mă şi pe mine printre ei. Dar asta se explică prin faptul că însuşi procesul de transmitere a ştirilor se îmbunătăţeşte. Şi aşa a fost mereu.

Cooper ridică din sprâncene a mirare.

— Sunt mulţi cei care cred exact pe dos.

— Asta pentru că, dragul meu Teddy, respectivii suferă de constipaţia nostalgiei. Le-aş recomanda o clismă mentală. O metodă este aceea de a vizita Muzeul Televiziunii, aici în New York, unde să urmărească – aşa cum am făcut eu recent – câteva emisiuni de ştiri din cele vechi, să spunem din anii şaizeci. Comparate cu standardele de astăzi, majoritatea par slabe, chiar treabă de amatori, şi mă refer nu numai la calitatea tehnică, ci şi la profunzimea abordării gazetăreşti.

— Unii dintre cei care nu ne plac spun că în ziua de azi mergem prea departe cu aprofundarea.

— O critică formulată de obicei de cei care au ceva de ascuns.

Cooper izbucni în râs, iar Unchiul Arthur continuă încălzit:

— O dovadă a faptului că ziaristica a devenit tot mai bună este şi aceea că rămân ascunse tot mai puţine aspecte care trebuie scoase la iveală. Sunt demascate abuzurile care se fac la adresa încrederii opiniei publice. Bineînţeles că sunt şi mulţi oameni de bună-credinţă care

plătesc pentru aceste abuzuri. În primul rând prin expunerea în public a vieţii lor private. Dar rezultatul final este acela că societatea nu are decât de câştigat.

— Deci nu consideri că reporterii de demult erau mai buni decât cei de azi?

— Nu numai că nu erau mai buni, dar majoritatea nu aveau această neînduplecare, această indiferenţă faţă de autorităţi, dorinţa de a strânge de beregată, care se aşteaptă din partea unui jurnalist de primă mână din ziua de azi. Nu neg faptul că reporterii aceia erau buni după standardele vremii lor, şi câţiva erau chiar excepţionali. Dar chiar şi aceia, dacă-i analizăm după cerinţele de azi, ar fi ruşinaţi de canonizarea cu care sunt răsplătiţi.

Cooper miji ochii nelămurit:

— Canonizare?

— Da, exact. Nu ştiai că noi, ziariştii împătimiţi, considerăm chemarea asta a noastră către profesie ca fiind o religie? Sunt tot felul de cuvinte la modă pe care le folosim, de exemplu ştirile sunt „o datorie sfântă”. Vorbim sentenţios despre „epoca de aur a televiziunii” – la trecut, bineînţeles – apoi ridicăm stelele jurnalisticii la rangul de sfinţi. La CBS l au creat pe Sfântul Ed Murrow – o adevărată personalitate la vremea lui, fără îndoială. Dar Ed şi-a avut şi el slăbiciunile lui lumeşti, deşi legenda preferă să le ignore. N-o să treacă mult şi-o să-l canonizeze şi pe Cronkite, Sfântul Cronkite, deşi mă tem că Walter va trebui mai întâi să moară. O persoană aflată încă în viaţă nu poate suporta o asemenea glorie. Şi acum vorbim doar de CBS, care ocupă poziţia de veteran în domeniul departamentelor de ştiri. Dar aşteaptă să le vezi pe alea mai tinere, cu timpul îşi vor crea şi ele sfinţii lor, nicio grijă – ABC-ul îl va avea inevitabil pe Sfântul Arledge. La urma urmei, Roone, mai mult decât oricine altcineva, ca persoană vorbesc, a dat forma actuală a departamentelor de ştiri la nivel de reţele.

Unchiul Arthur se ridică de la masă.

— Dragul meu Teddy, a fost foarte instructiv să-ţi ascult opiniile. Dar acum trebuie să mă reîntorc la acel stăpân omniprezent al existenţelor noastre, telefonul.

La sfârşitul zilei, Unchiul Arthur i-a anunţat că cincizeci şi opt dintre „cei mai inteligenţi şi mai buni” candidaţi ai săi

se vor prezenta la datorie luni dimineaţa.

2

La primele ore ale dimineţii de duminică, Learjet 55 LR intra în spaţiul aerian de deasupra provinciei San Martin din Selva, sau jungla peruană, o zonă foarte puţin populată. La bordul avionului, Jessica, Nicholas şi Angus Sloane zăceau încă în coşciuge, în stare de inconştienţă.

După un zbor de cinci ore şi jumătate din Opa Locka, Florida, Learjetul se apropia de destinaţie – câmpul de aterizare Sion, între dealurile de la poalele Anzilor. Ora locală: 4, 15 a.m.

În carlinga slab luminată, cei doi piloţi îşi întindeau lung gâturile şi-şi mijeau ochii pentru a putea zări ceva în întunericul de afară. Altitudinea avionului era de 3.500 picioare deasupra nivelului mării, dar numai la o mie de picioare deasupra junglei. Nu departe în faţă se ridicau lanţurile înalte ale munţilor.

În urmă cu optsprezece minute părăsiseră ruta aeriană obişnuită, de-a lungul căreia erau ghidaţi de semnalele radio, iar acum, pentru a localiza câmpul de aterizare, recurseseră la sistemul de navigaţie GNS-500 VLF, un dispozitiv atât de exact, încât piloţii spuneau adesea despre el că „era în stare să descopere o bubuliţă pe fundul unei muşte”. Totuşi, când ajungeau în apropierea sau deasupra câmpului, trebuiau să zărească şi un semnal luminos de jos, de la sol.

Reduseseră considerabil viteza de zbor, dar tot mai aveau peste 500 km/oră.

Copilotul Faulkner zări primul lumina albă a semnalizării de la sol. De trei ori se aprinse, apoi se stinse de tot, dar nu înainte ca Faulkner, care preluase comanda avionului, să vireze şi să se îndrepte spre direcţia unde zărise lumina.

Căpitanul Underhill, care văzuse şi el lumina înainte să se stingă, era acum ocupat cu radioul, folosind o frecvenţă specială şi transmiţând un mesaj codificat:

— *Atención, amigos de Huallaga. Este es el avión „La*

Dorada”. *Les traemos el embarque Pizzaro*[32].

Mesajul codificat îi fusese comunicat lui Underhill atunci când se negociase zborul cu charterul. Răspunsul veni aproape imediat:

— *Somos sus amigos de la tierra. Les estamos esperando. „La Dorada” se puede aterrizar. No hay viento*[33].

Permisiunea de aterizare era binevenită, nu însă şi vestea că la sol nu bătea vântul, care ar fi ajutat la frânarea avionului greu. Underhill confirmă totuşi recepţionarea mesajului şi lumina se aprinse din nou, semnalizând cu intermitenţă. Câteva momente mai târziu, la o oarecare depărtare de ea, trei reflectoare se aprinseră în acelaşi timp de-a lungul pistei de pământ. Underhill, care mai fusese în această zonă de două ori înainte, ştia că radioul folosit adineauri pentru transmiterea mesajului era o staţie de campanie instalată probabil pe acelaşi camion care transporta şi un proiector mobil. Instalaţia sofisticată nu-l surprindea. Traficanţii de droguri aterizau adeseori pe acest câmp şi, când era vorba de echipamente, cartelurile drogurilor nu se uitau la bani.

— Preiau eu comanda, spuse Underhill, şi copilotul se retrase.

Rămânând la înălţimea de o mie de picioare, pilotul survolă zona, desluşind cu greu câmpul de aterizare şi apreciind posibilităţile. Ştia că aveau nevoie de fiecare palmă de pământ, ştia de asemenea că de o parte şi de alta a pistei erau copaci şi desiş, deci aterizarea trebuia făcută cu cât mai mare precizie. Satisfăcut de cele văzute, începu să se apropie, înălţând botul avionului, apoi zbură paralel cu pista, reducând tot mai mult din înălţime.

Lângă el, Faulkner făcea verificarea dinainte de aterizare. La „Tren de aterizare coborât”, se auzi uruitul specific. Virară din nou spre stânga, pentru ultima etapă a aterizării, şi cele trei lumini verzi de aterizare ale avionului clipiră.

Înainte de ultima manevră, cele două lumini puternice de

---

32 Atenţie, prieteni din Huallaga. Acesta este avionul „La Dorada”. Vă aducem încărcătura Pizzaro (sp.).

33 Suntem prietenii de la sol. Vă aşteptăm. „La Dorada” poate să aterizeze. Nu bate vântul (sp.).

aterizare sfâşiară întunericul din faţă, şi Underhill reduse viteza la aproximativ 300 km/oră. Se trezi dorind ca aterizarea să fi avut loc ziua, dar carburantul nu le-ar fi ajuns ca să se învârtă în aer până când răsărea soarele la ora şase. Când pista se apropie şi mai mult, Underhill îşi dădu seama că încă zburau la o înălţime mult prea mare. Reduse din putere. Pragul de aterizare se afla la mai puţin de cincizeci de picioare depărtare. Trase tare de maneta de frânare, reduse tracţiunea motoarelor, orientă avionul cu botul în sus. Asta era! Aproape că se izbiră de pista plină de hârtoape şi denivelări. Acţionă palonierul pentru a păstra direcţia dreaptă; în luminile de aterizare copacii apărură ca nişte umbre neclare. Puse în funcţiune reversoarele de tracţiune... frânele! Trecuseră de reflectorul din mijloc, viteza se reducea tot mai mult. Suficient de mult? Capătul pistei se afla îngrijorător de aproape, dar şi viteza era aproape de zero. Or să reuşească, şi au reuşit – fără niciun incident.

— Bravo, îl felicită Faulkner.

Nu-i prea plăcea de Underhill; era un individ egoist, îngâmfat şi distant. Dar ca pilot era extraordinar.

Când Underhill întoarse avionul şi rulă înapoi spre capul pistei, cei doi piloţi văzură un camion şi câteva siluete agitate. Dincolo de camion, la marginea câmpului, se desluşea o coşmelie prăpădită, înjghebată parcă la repezeală; iar lângă ea vreo cincisprezece bidoane de metal.

— Acolo-i carburantul nostru, spuse Underhill arătând cu degetul. Tipii ăia te vor ajuta să-l pompezi în rezervor, şi fă-o repede, pentru că vreau s-o luăm din loc de cum se luminează de ziuă.

Bogotá, Columbia era următoarea lor destinaţie, şi totodată sfârşitul cursei. După ce decolau din nou, zborul avea să fie scurt şi uşor.

Underhill mai ştia şi că zona asta a junglei era pământul nimănui, pentru care se băteau Sendero Luminoso, Armata

Peruană şi uneori poliţia antiteroristă guvernamentală. Brutalitatea extremă a unora şi a altora era binecunoscută, încât nu era un loc în care să-ţi pierzi prea mult vremea. Dar pasagerii Learjet-ului urmau să fie debarcaţi aici, astfel

că Underhill îi făcu semn lui Faulkner şi acesta se întinse în spate şi deblocă uşa aflată între cabina piloţilor şi cea a pasagerilor.

Miguel, Socorro, Rafael şi Baudelio răsuflară uşuraţi când se văzură pe pământ după aterizarea pe întuneric. Dar aproape în aceeaşi clipă îşi amintiră că de-acum începea o nouă etapă a acţiunii lor. Baudelio în special, care pe parcursul zborului monitorizase sicriele înconjurate de tot felul de instrumente, începu imediat să diminueze procesul de sedare, ştiind că sicriele vor fi deschise curând şi pacienţii lui – tot aşa îi considera şi acum – vor fi scoşi la aer.

Câteva clipe mai târziu, Learjetul se opri, uruitul motoarelor se stinse şi Faulkner deschise larg uşa. Brusc, faţă de temperatura ţinută sub control în interior, îi izbi aerul sufocant de cald şi de umed de afară.

Ocupanţii ieşiră pe rând; nu scăpă nici unuia faptul că respectul şi consideraţia celor ce-i aşteptau pe câmp erau îndreptate asupra lui Miguel şi Socorro. Bineînţeles că primirea pe care i-o făceau lui Miguel se datora poziţiei lui de lider, iar lui Socorro datorită legăturilor ei cu Sendero Luminoso.

Echipa de la sol era formată din opt bărbaţi. Chiar şi prin întuneric, lumina reflectată făcea posibil să li se vadă chipurile smede, cu pielea bătută de vânturi şi soare, şi constituţia solidă, robustă, specifică ţăranilor de prin partea locului. Acela care părea cel mai tânăr dintre ei păşi în faţă şi spuse pe un ton repezit că-l chema Gustavo. Apoi, se adresă lui Miguel:

— *Tenemos órdenes de ayudarle cuando lo necesite, señor*[34]. Îşi exprima astfel disponibilitatea de a primi orice ordin, apoi se întoarse către Socorro, înclinându-se uşor în faţa ei: *Señora, la destinación de sus prisioneros será Nueva Esperanza. El viaje será noventa kilómetros, la mayor parte por el río. El barco está listo*[35].

Tocmai atunci se apropie şi Underhill de grup, auzind

---

34 Avem ordine să vă ajutăm dacă aveţi nevoie, domnule (sp.).

35 Doamnă, destinaţia prizonierilor dumneavoastră va fi Nueva Esperanza. Va fi o călătorie de nouăzeci de kilometri, în cea mai mare parte pe apă. Vasul e pregătit (sp.).

astfel ultimele cuvinte.

— Care prizonieri vor fi duşi nouăzeci de kilometri cu barca? întrebă el răstit.

Miguel n-ar fi dorit ca Underhill să audă numele destinaţiei lor finale, Nueva Esperanza. Dar, oricum, se cam săturase de pilotul ăsta arogant; nu putea să uite cu ce vorbe îi întâmpinase la Teterboro, *„Fir-ar a dracu' de treabă, aţi întârziat*!”, precum şi alte câteva ocazii în timpul călătoriei, când ostilitatea pilotului fusese cu greu mascată. Acum, că Miguel se afla pe teritoriul unde celălalt nu mai avea nicio autoritate, îi răspunse cu arţag:

— Nu te priveşte.

— Ba mă priveşte tot ce se petrece în avionul ăsta, îl înfruntă bătăios pilotul.

Îşi întoarse privirile spre sicrie. La început refuzase să afle amănunte, susţinând că, desigur, cu cât ştia mai puţine, cu atât mai bine. Acum însă, mai mult din instinct decât mânat de raţiune, îşi spuse că mai bine era să ştie, pentru propria lui protecţie mai târziu.

— Ce-i în alea?

Neluându-l în seamă pe pilot, Miguel îi zise lui Gustavo:

— Dígales a los hombres que descarguen los ataúdes cuidadosamente san moverlos demasiado, y que los lleven adentro de la choza[36]*.*

— Nu! Interdicţia venea din partea lui Underhill. Se puse în uşa avionului. N-o să descărcaţi sicriele până nu-mi răspundeţi la întrebare!

Din pricina căldurii, faţa şi ţeasta cheală îi erau scăldate în sudoare.

Miguel prinse privirea lui Gustavo şi dădu scurt din cap. Brusc se produse agitaţie, se auziră câteva ţăcănituri metalice şi Miguel se trezi privind în gurile negre ale şase Kalaşnikov-uri, toate ţinute cu mâini sigure, cu degetele pe trăgaci, de bărbaţii din echipa de la sol.

Cuprins de nelinişte, pilotul strigă:

— Pentru Dumnezeu, am înţeles! îşi mută ochii de la arme la Miguel. M-ai convins. Lasă-ne să ne luăm

---

36 Spuneţi-le oamenilor să descarce sicriele cu grijă, fără să le mişte prea mult, şi să le ducă înăuntru, în şandrama (sp.).

carburantul şi-o ştergem.

Ignorându-i rugămintea, Miguel mârâi:

— Mută-ţi curu’ din uşă!

Underhill se depărtă; Miguel dădu din nou din cap, bărbaţii coborâră armele şi patru dintre ei se urcară în avion şi se apropiară de sicrie. Copilotul îi însoţi, desfăcu chingile, apoi coşciugele fură coborâte pe rând şi duse în coşmelie. Baudelio şi Socorro intrară şi ei.

Trecuse o oră şi jumătate de la aterizarea Learjet-ului şi acum, cu câteva minute înainte de răsăritul soarelui, pista de aterizare şi terenul din jur începeau să se desluşească mai clar. Între timp, cu ajutorul unei pompe, rezervorul avionului fusese umplut cu carburantul din bidoane, necesar zborului spre Bogotá. Underhill îl căuta din priviri pe Miguel ca să-l anunţe că în curând avea să decoleze.

Miguel şi ceilalţi se găseau în coşmelia improvizată, îl informă Gustavo. Underhill se îndreptă într-acolo.

Uşa cocioabei era întredeschisă, darcum dinăuntru se auzeau voci, pilotul o deschise de tot. În clipa următoare îngheţă – stupefiat şi îngrozit de ceea ce avea în faţa ochilor.

Pe podeaua de pământ erau aşezate trei fiinţe, cu spatele rezemate de perete, capetele atârnând, gurile căscate, într-o stare de semiconştienţă, dar neîndoielnic în viaţă. Două dintre sicriele coborâte din avion – deschise acum şi goale – fuseseră aşezate de-o parte şi de alta a celor trei, pentru a-i sprijini să stea în şezut. Scena era luminată de un singur lămpaş.

Underhill îşi dădu imediat seama cine erau cei trei. Imposibil să nu-şi dea seama. Asculta zilnic programele americane de ştiri la radio, citea ziarele americane pe care le găsea la aeroporturile şi hotelurile străine. Şi mediile de informare columbiene transmiseseră reportajele despre familia răpită a faimosului crainic american.

Denis Underhill fu cuprins de teamă, de o teamă care-l îngheţă. Mai trecuse el graniţele crimei şi înainte – oricine pilota charteruri latino-americane făcea asta. Dar niciodată înainte nu fusese implicat în ceva atât de ticălos ca acum. Ştia, fără să trebuiască măcar să se gândească la asta, că dacă avea să se afle în America de rolul pe care-l jucase în

transportul acestor oameni, putea să înfunde puşcăria pe viaţă.

Ştia că ceilalţi din coşmelie erau cu ochii pe el – cei trei bărbaţi şi femeia, care fuseseră pasagerii lui de la Teterboro prin Opa Locka, până în Sion. Şi ei păreau surprinşi de apariţia lui.

În acel moment, femeia semiconştientă, aşezată pe pământ, începu să dea semne de trezire. Cu greu îşi înălţă capul. Uitându-se drept la Underhill, ochii ei părură să-şi limpezească privirea, iar buzele i se mişcară, deşi niciun sunet nu ieşi printre ele. Dar, după încă un moment, reuşi să îngaime:

— Ajută... te rog ajută... spune cuiva...

Ochii îşi pierdură concentrarea, capul îi căzu în piept.

Din colţul îndepărtat al coşmeliei, o siluetă se apropie în grabă de Underhill. Era Miguel. Cu un pistol Makarov de 9 mm în mână îi făcu semn să iasă, însoţindu-şi gestul cu un singur cuvânt:

— Afară!

Underhill o luă înainte, Miguel îl urmă până în desişul copacilor. Acolo îi spuse pe un ton sec:

— Te pot omorî acum. Nimeni n-o să-ţi simtă lipsa.

Underhill simţi cum amorţeşte din cap până-n picioare. Se scutură înfiorat.

— Oricum m-ai omorât, nenorocitule. M-ai făcut părtaş la răpirea oamenilor ălora, aşa că orice va urma de aici încolo nu prea mai contează.

Ochii lui coborâră spre pistol; piedica era ridicată. Asta e, îşi spuse. Mai fusese el în situaţii pe muchie de cuţit şi înainte, dar cea de acum nu prea arăta că-i dădea vreo şansă de scăpare. Cunoscuse şi alţi indivizi de teapa gunoiului ăstuia de Palacios – sau care i-o fi fost numele adevărat. Viaţa unui om nu preţuia nimic pentru ei, te curăţau de parcă ar fi scuipat în ţărână. Singura lui speranţă era ca individul să-l împuşte drept în inimă. Măcar aşa îl va termina repede şi fără durere... De *ce n-a făcut-o încă?...* Deodată, în ciuda lucidităţii, Underhill fu copleşit de o frică disperată. Deşi era lac de sudoare, tremura din toate mădularele. Deschise gura ca să se milogească, dar o simţi plină de salivă şi vorbele i se opriră în gât.

Dintr-o pricină sau alta, omul cu pistolul din faţa lui ezita – era limpede asta.

De fapt, Miguel cumpănea. Dacă ucidea un pilot, trebuia să-i ucidă pe amândoi, ceea ce însemna că Learjetul nu putea să-şi ia zborul deocamdată – o complicaţie de care se putea lipsi. Mai ştia, de asemenea, că proprietarul Columbian al avionului avea prieteni în Cartelul de la Medellín. Proprietarul putea să facă tărăboi...

Miguel coborî piedica. Spuse ameninţător:

— Poate că doar ţi s-a părut că ai văzut ceva. Poate că n-ai văzut nimic, la urma urmei. Poate că în toată călătoria asta nu ai văzut nimic...

Mintea lui Underhill reacţionă rapid: *Dintr-un motiv pe care nu-l ştia, i se dădea o şansă.* Răspunse pripit, cu răsuflarea tăiată:

— Aşa e. Al dracului să fiu dacă am văzut ceva.

— Fă-te naibii că scoţi avionul ăla de-aici, mârâi Miguel, şi dup-aia ţine-ţi gura. Dacă n-o faci, îţi promit că oriunde te-ai ascunde o să fii găsit şi curăţat. Clar?

Tremurând de uşurare, ştiind că fusese mai aproape de moarte decât oricând înainte şi că ameninţarea finală era reală, Underhill dădu din cap.

— Clar.

Se răsuci pe călcâie şi se îndreptă spre pistă.

Deasupra junglei atârnau negurile dimineţii şi nori sparţi din loc în loc. Learjetul urca printre ei. Soarele care se înălţa scăpăra prin ceaţă, semn pentru cei rămaşi la sol că ziua avea să fie dogoritoare şi umedă.

Dar Underhill, care executa manevrele cu gesturi de automat, se gândea numai la ceea ce-l aştepta pe el.

După toate probabilităţile, Faulkner, care şedea lângă el, nu îi văzuse pe captivii Sloane şi nu ştia nimic de implicarea lui Underhill, sau de cele întâmplate cu puţin timp în urmă. *Şi aşa avea să şi rămână.* Nu numai că nu exista nicio pricină ca Faulkner să afle acum că în acele coşciuge pe care le transportaseră zăcuseră fiinţe vii, răpite, dar dacă nu afla, copilotul putea oricând după aceea să jure că nici Underhill nu ştiuse.

Acesta era lucrul esenţial pe care trebuia să insiste Underhill atunci când se vor face cercetări, căci era convins

că se vor face: *Nu ştiuse.* De la început şi până la sfârşit, nu ştiusenimic de cei trei Sloane.

Îl vor crede? Poate că nu, *dar nu conta*, îşi spuse el tot mai încrezător. *Nu conta, atâta vreme cât nu era nimeni care să susţină contrariul.*

Îşi aminti de femeia care i se adresase. Numele ei era Jessica, aşa scria în toate ziarele. Ea o să-şi amintească oare că l-a văzut? O să-l poată identifica mai târziu? Dacă punea la socoteală starea în care se aflase, puţin probabil să-l recunoască, şi cu cât se gândea mai mult la asta, îşi dădea seama că la fel de puţin probabil era ca ea să părăsească vie Perú.

Îi făcu semn lui Faulkner să preia comanda avionului, iar el se rezemă de spetează; un zâmbet fugar îi traversă faţa.

Nicio clipă nu-i trecu prin gând alternativa că familia Sloane ar putea fi eliberată. Nu se gândi nici să raporteze autorităţilor cine şi unde îi ţinea pe captivi.

3

După mai puţin de trei zile de investigaţii de dimineaţa până seara, echipa de cercetare de la CBA News repurtă un succes notabil.

În Larchmont, New York, un terorist Columbian extrem de periculos, pe nume Ulises Rodríguez, fusese identificat fără niciun dubiu ca fiind unul dintre răpitorii celor trei Sloane, şi poate chiar liderul bandei de criminali.

Duminică dimineaţa – conform promisiunii făcute cu o zi înainte – la sediul Departamentului de ştiri al Canalului CBA sosise o copie a unei schiţe în cărbune reprezentându-l pe Rodríguez, schiţă făcută în urmă cu douăzeci de ani de un coleg de-al lui de la Universitatea Berkeley din California. Producătorul Karl Owens, care descoperise numele lui Rodríguez prin contactele lui din Bogotá şi de la Departamentul de Imigrări al S.U.A., o luase cu sine şi, mai târziu în cursul zilei, se dusese cu ea în Larchmont. Era însoţit de o echipă de filmare şi un corespondent din New York, convocat în grabă.

În faţa aparatului de filmat, Owens îl rugase pe corespondent să arate şase fotografii Priscillei Rhea, învăţătoarea pensionară care fusese martoră la răpirea din parcarea supermarket-ului „Grand Union”. Una dintre fotografii reproducea schiţa lui Rodríguez, celelalte cinci fuseseră luate din dosarele unor indivizi asemănători la înfăţişare. Domnişoara Rhea pusese din prima clipă degetul pe fotografia lui Rodríguez.

— Ăsta-i. Ăsta-i cel care a strigat că făceau un film. E mai tânăr în fotografie, dar e acelaşi bărbat. L-aş recunoaşte oricând. Când l-am văzut, a adăugat ea, mi s-a părut că el conducea.

O informaţie pe care, în acel moment, CBA-ul o deţinea în exclusivitate.

(Bineînţeles că nu se ştia că Ulises Rodríguez folosea numele de cod Miguel, sau că în timpul zborului spre Perú îl adoptase pe acela de Pedro Palacios. Dar cum orice terorist folosea de obicei mai multe nume, acest amănunt nu avea importanţă).

Descoperirea generă duminică seara o discuţie neoficială între patru membri ai echipei de cercetare Harry Partridge.

Rita Abrams, Karl Owens şi Iris Everly. Încântat pe bună dreptate de pasul înainte pe care-l făcuse, Owens dorea ca ştirea să fie inclusă în ediţia de luni a Telejurnalului de seară.

Văzându-l pe Partridge că ezită, Owens insistă:

— Ascultă, Harry, încă n-o are nimeni. Suntem înaintea întregii haite. Dacă o dăm mâine pe post, toţi vor fi nevoiţi să o preia şi să ne citeze ca sursă, şi printre ăştia vor fi şi *New York Times* şi *Washington Post* – chiar dacă ştim că nu le convine deloc s-o facă. Dar dacă nu intrăm şi aşteptăm prea mult, s-ar putea să se audă de Rodríguez şi pierdem exclusivitatea. Ştiţi la fel de bine ca şi mine că oamenii vorbesc. Femeia asta, Rhea, din Larchmont, poate să zică ea cuiva şi vorba zboară. Chiar şi ai noştri pălăvrăgesc. Şi nu e exclus să prindă de veste cineva de la o altă reţea.

— Susţin tot ce-ai spus, zise Iris Everly. Mă gândesc că e mai bine să-i dăm drumul pe post, dar sunt şi câteva motive să mai aşteptăm. Am să iau mâine o decizie.

Ceilalţi trebuiră să accepte hotărârea ei.

În sinea lui, însă, Partridge îşi spuse că trebuia să stea de vorbă cu Crawford Sloane şi să-l anunţe ce descoperiseră. Bănuia în ce agonie psihică se găsea Crawf, încât orice pas înainte, chiar dacă neconcludent, ar fi fost o adevărată uşurare.

Deşi se făcuse târziu – aproape zece seara – Partridge hotărî să-l viziteze pe Sloane. Evident, nu putea să-i telefoneze.

Toate apelurile telefonice la casa lui Sloane din Larchmont erau interceptate de FBI. Şi încă nu sosise momentul să ofere FBI-ului informaţia cea nouă.

Folosind un telefon din biroul care-i fusese pus la dispoziţie cât dura investigaţia, ceru o maşină a CBA-ului şi un şofer care să-l aştepte la intrarea principală a clădirii departamentului.

— Mă bucur că mi-ai spus, Harry, îi mulţumi Crawford Sloane după ce Partridge îi relatase despre descoperire. O daţi mâine la Telejurnalul de seară?

— Nu sunt sigur.

Partridge îi prezentă toate aspectele pro şi contra unei asemenea decizii, apoi adăugă:

— Vreau să reflectez până mâine.

Şedeau şi beau în living, acolo unde, cu numai patru seri înainte – se gândea Sloane cu tristeţe –, şezuse şi pălăvrăgise cu Jessica şi Nicholas după ce se întorsese de la serviciu.

Când Partridge intrase în casă, un agent FBI îl privise întrebător. Agentul respectiv îl înlocuia în acea noapte pe Otis Havelock, care se dusese acasă la familia lui. Dar Sloane închisese ferm uşa ce dădea spre holul de la intrare, şi acum cei doi vorbeau aproape în şoaptă.

— Indiferent ce decizie iei, îi spuse Sloane, sunt întru totul de acord cu tine. Oricum, ai suficiente motive să porneşti spre Columbia?

Partridge clătină din cap.

— Încă nu, pentru că Rodríguez este un asasin angajat. A operat în întreaga Americă Latină şi în Europa. Deci am nevoie de mai multe date – şi anume, unde îşi are baza operaţiunea asta. Mâine mă apuc din nou de dat telefoane. Ceilalţi vor face la fel.

Una dintre persoanele pe care intenţiona să le caute era avocatul celor de la Crima organizată, cu care vorbise vineri, dar care nu revenise cu telefonul. Instinctul îi spunea că oricine opera în Statele Unite, aşa cum după toate aparenţele făcuse Rodríguez, avea nevoie de legături în lumea crimei organizate.

Când Partridge se ridică să plece, Sloane îşi puse mâna pe umărul lui.

— Harry, prietene, îi spuse cu vocea gâtuită de emoţie, am ajuns să cred că singura şansă pe care o am de a-i găsi pe ai mei eşti tu. După o clipă de ezitare, continuă: Au fost perioade, zic eu, în care noi doi n-am fost prea apropiaţi, nici măcar aliaţi, şi îmi pare rău pentru tot ceea ce s-a petrecut din vina mea. Dar, dincolo de asta, vreau să ştii că aproape tot ce am şi iubesc pe această lume depinde acum de tine.

Partridge ar fi vrut să-i răspundă, însă nu-şi găsea cuvintele. Se resemnă să dea de câteva ori din cap, îşi puse şi el mâna pe umărul lui Sloane şi îi ură noapte bună.

— Încotro, domnule Partridge? îl întrebă şoferul.

Era aproape de miezul nopţii: Partridge îi răspunse obosit:

— Hotelul Inter-Continental, te rog.

Rezemându-se de spetează şi amintindu-şi de cuvintele de despărţire ale lui Sloane, Partridge îşi spuse că, într-adevăr, ştia şi el ce însemna să fi pierdut sau să fii pe punctul de a pierde o fiinţă iubită. În cazul său, cu multă vreme în urmă, o pierduse mai întâi pe Jessica, deşi circumstanţele de atunci nu se comparau defel cu situaţia disperată prin care trecea Crawf acum. Apoi, mai târziu, a fost Gemma.

Nu! se stăpâni el deodată. În seara asta n-o să se lase copleşit de gândul la Gemma. În ultima vreme îl năpădiseră de prea multe ori amintirile legate de ea... de fiecare dată îl cuprindea o oboseală nefirească... şi, odată cu amintirile, se cuibărea durerea.

Cu un efort de voinţă, se concentră din nou asupra lui Crawf, care, în circumstanţe la fel de neîndurătoare ca acelea în care se găsea Jessica, suferea în plus de pe urma pierderii unui copil, fiul său. El, Partridge, n-a ştiut niciodată

ce înseamnă să ai un copil. Şi totuşi, ştia cât de insuportabilă era pierderea unui copil, poate cea mai insuportabilă suferinţă dintre toate. El şi Gemma îşi doriseră un copil...

...*Ahhh, iubită Gemma...*

Cedă... se relaxă rezemat de spetează, în timp ce maşina înainta lin spre Manhattan... îşi lăsă gândurile să hoinărească.

După acea simplă ceremonie de căsătorie oficiată în Panamá City, când el şi Gemma stătuseră în faţa juez*-ului municipal îmbrăcat în* guayabera *de bumbac, şi depuseseră cu simplitate jurămintele de credinţă şi fidelitate, Partridge avea să fie întotdeauna convins că ceremoniile simple duceau la căsătorii mai trainice, pe când circurile pompoase, extravagante, erau mai degrabă urmate de divorţuri.*

Recunoştea că era o idee preconcepută, bazată în mare parte pe propria lui experienţă. Prima sa căsătorie în Canada începuse cu o „nuntă albă”, cu tot cortegiul de domnişoare de onoare, sute de invitaţi, coruri în biserică – mama miresei ţinuse morţiş să fie aşa – precedată de repetiţii ca la teatru, toate părând să văduvească ceremonia propriu-zisă de orice semnificaţie. Ca după aceea căsătoria să nu meargă, Partridge recunoscând că şi el era pe jumătate vinovat, iar jurământul de a fi împreună „până când moartea ne va despărţi” să fie scurtat la un singur an – prin înţelegere reciprocă, de data aceasta la tribunal, în faţa judecătorului.

În schimb, căsătoria cu Gemma, în ciuda acelui debut incert de la bordul avionului papal, devenise tot mai stabilă pe măsură ce dragostea lor se adâncea. Nicicând altcândva în viaţa lui, Partridge nu fusese mai fericit.

El a continuat să fie corespondentul CBA la Roma, unde jurnaliştii străini puteau „trăi ca regii”, cum se exprimase un coleg de breaslă care lucra pentru CBS. Aproape imediat după ce au revenit din zborul papal, Partridge şi Gemma au găsit un apartament într-un palazzo *din secolul al XVI-lea. Situat la mijlocul distanţei dintre Treptele Spaniole şi Fontana di Trevi, era compus din opt camere şi trei balcoane. În acele zile, când reţelele de televiziune risipeau*

banii de parcă nu exista ziua de mâine, corespondenţii îşi găseau singuri locuinţele, sumele investite fiindu-le decontate. În ultima vreme însă, cu bugete mai strânse la pungă şi contabili cu puteri decizionale mai mari, reţeaua era aceea care se ocupa de găsirea apartamentelor – mai modeste calitativ şi mai ieftine.

Atunci însă aşa stăteau lucrurile; uitându-se în jur la ceea ce urma să fie prima lor casă, Gemma a exclamat:

— Harry, mi-o amore, *acum e un rai aici. Dar am să fac şapte raiuri din el.*

Şi s-a ţinut de cuvânt.

Gemma avea darul minunat de a răspândi în jurul ei râsul şi bucuria şi dragostea de viaţă. Se pricepea de asemenea să conducă eficient treburile gospodăreşti, era o bucătăreasă neîntrecută. Ceea ce însă nu ştia să facă – şi Partridge şi-a dat seama de asta foarte repede – era să gospodărească banii sau să completeze corect carnetul de cecuri. De câte ori folosea un cec, uita să completeze cotorul, încât suma din contul lor era invariabil mai mică decât îşi închipuia ea. Pe lângă asta, chiar şi când îşi amintea să-l completeze, aritmetica ei lăsa de dorit – uneori aduna în loc să scadă şi viceversa – încât Gemma avea mereu conflicte cu funcţionarii de la bancă.

— Harry, tesoro, *s-a plâns ea după un adevărat perdaf din partea guvernatorului băncii, bancherii ăştia n-au niciun fel de consideraţie. Sunt… care e cuvântul acela englezesc?*

— „Pragmatici”, cumva? i-a sugerat el amuzat.

— Ah, Harry, ce isteţ eşti! Da, a confirmat Gemma pe un ton sentenţios, bancherii sunt mult prea pragmatici.

Soluţia era simplă, şi-a dat Partridge seama. Nu avea decât să preia el capitolul financiar al familiei, o contribuţie modestă, considera el, în schimbul multelor plăceri ce apăruseră în viaţa lui.

Mai exista o problemă în ceea ce o privea pe Gemma, care trebuia rezolvată cu multă delicateţe. Îi plăceau la nebunie maşinile, avea o rablă de Alfa Romeo şi, asemenea majorităţii italienilor, conducea ca un maniac dezlănţuit. Erau momente în care, şezând lângă ea în Alfa Romeo sau în propriul său BMW (Gemma îl conducea cu aceeaşi plăcere), Partridge închidea ochii încredinţat că în clipa

următoare avea să se producă dezastrul. Nu se producea, dar el se simţea ca o pisică ce şi-a mai pierdut una dintre cele nouă vieţi.

După socoteala lui, îi mai rămăseseră doar patru atunci când şi-a luat inima în dinţi să o roage pe Gemma să renunţe la condus.

— Te rog doar pentru că te iubesc imens de mult, a asigurat-o el. Când nu sunt cu tine am coşmaruri, sunt îngrozit să nu se întâmple ceva cu maşina şi să te găsesc în spital când mă întorc.

— Dar, Harry, a protestat Gemma nepricepându-i îngrijorarea, eu sunt un şofer prudente, *foarte bun.*

Partridge n-a mai insistat pe moment, dar, din când în când, relua subiectul, strategia lui fiind aceea de a o asigura că ea era într-adevăr un şofer prudent, doar că el suferea de nervi. Tot ceea ce a reuşit să obţină a fost o promisiune condiţionată.

— Mio amore, *când am să rămân însărcinată, n-am să mai conduc. Îţi jur.*

O promisiune ce le amintea amândurora cât de mult îşi doreau să aibă copii.

— Cel puţin trei, îl anunţase Gemma imediat după căsătorie, şi Partridge n-avea niciun motiv să nu fie de acord.

Între timp, el pleca periodic din Roma cu diferite însărcinări primite de la CBA, iar Gemma continua să fie stewardesă. Curând însă, şi-a dat seama că, din pricina acestei situaţii, apucau să se vadă foarte puţin, deoarece Partridge abia se întorcea dintr-o călătorie, că Gemma se pregătea să plece în alta; sau viceversa. Gemma a fost aceea care a găsit o rezolvare pentru această situaţie, renunţând la postul ei de stewardesă.

Din fericire, când i-a anunţat pe cei de la Alitalia că era hotărâtă să-i părăsească, compania i-a oferit un post la sol, care îi permitea să rămână permanent în Roma. Şi ea şi Partridge au fost încântaţi, pentru că astfel puteau să fie mult mai mult timp împreună.

Îşi petreceau orele libere bătând oraşul în lung şi-n lat, bucurându-se de tot ce le oferea, cufundându-se în mileniul de istorie despre care, a descoperit Partridge, mintea

Gemmei ascundea o adevărată comoară de informaţii.

— Împăratul Augustus, Harry – era fiul vitreg al lui Iulius Cezar – a întemeiat o brigadă de pompieri formată din sclavi. Dar odată a izbucnit un incendiu mare pe care n-au reuşit să-l stingă, şi atunci i-a înlocuit pe sclavi cu oamenii liberi, vigiles, *care s-au dovedit mai buni, Asta pentru că oamenii care sunt liberi vor să stingă incendiile.*

— Chiar aşa a fost? s-a arătat Partridge neîncrezător.

Gemma s-a mulţumit doar să zâmbească; dar, făcând ulterior cercetări, Partridge s-a convins că Gemma nu inventase nimic, într-adevăr înlocuirea sclavilor cu oamenii liberi se petrecuse în anul 6 după Hristos. Drept urmare, când a trebuit să transmită un reportaj despre simpozionul cu tema „Libertatea individului", ţinut de Naţiunile Unite la Roma, Partridge a strecurat cu îndemânare povestea despre brigada de pompieri în textul difuzat apoi de CBA News.

— Capela Sixtină, i-a spus altă dată Gemma, unde sunt aleşi papii cei noi, şi-a primit numele de la Papa Sixtus IV. El a înfiinţat bordelurile în Roma şi a avut mai mulţi fii, unul conceput chiar cu sora lui. Pe trei dintre fii i-a făcut cardinali.

Sau:

— Faimoasele noastre Trepte Spaniole, Scala di Spagna, *au un nume greşit. Ar fi trebuit să se numească* Scala di Francia. *Francezii au fost cei care au venit cu ideea acestor trepte, un francez a lăsat bani anume pentru asta în testamentul său. Iar Ambasada spaniolă pur şi simplu îşi avea sediul acolo. Spania n-are absolut nimic,* dar nimic, Harry, *de-a face cu treptele alea.*

Când timpul şi munca le permiteau, Partridge şi Gemma făceau călătorii mai lungi, până la Florenţa, Veneţia, Pisa. La sfârşitul uneia dintre aceste călătorii, pe când se întorceau de la Florenţa cu trenul, Gemma a fost cuprinsă de o paloare neobişnuită şi, de câteva ori, s-a dus la toaletă. Când Partridge a întrebat-o îngrijorat ce are, ea l-a liniştit spunându-i că nu era nimic grav.

— Probabil am mâncat ceva ce nu mi-a căzut bine. Nu-ţi face griji.

După ce-au coborât din tren la Roma, Gemma şi-a

revenit la starea ei normală şi a doua zi Partridge s-a dus ca de obicei la lucru, la sediul CBA. Totuşi, seara, când s-a întors acasă, a văzut cu surprindere că pe masă, lângă farfuria lui, se mai afla o farfurioară, iar pe ea cheile de la Alfa Romeo-ul Gemmei. Întrebând despre ce era vorba, Gemma i-a răspuns cu un zâmbet în colţul gurii:

— Când promiţi ceva, trebuie să te ţii de cuvânt.

Întâi a privit-o nedumerit, ca în clipa următoare, cuprins de un val de iubire, să izbucnească într-un chiot de bucurie: îşi amintise de vorbele ei – „Dacă rămân însărcinată, nu mai conduc".

Cu ochii plini de lacrimi, Gemma s-a apropiat de el; s-au sărutat şi au rămas strâns îmbrăţişaţi.

O săptămână mai târziu, CBA News îl anunţa pe Partridge că nu va mai fi corespondent la Roma, ci i se dădea o însărcinare mult mai importantă, aceea de corespondent principal la Londra.

Prima lui reacţie a fost să se întrebe ce va zice Gemma când va auzi de schimbare. Îngrijorare neîntemeiată, pentru că răspunsul Gemmei a fost entuziast:

— Ce veste minunată, Harry caro. *Ador Londra. Am fost acolo cu Alitalia. O să avem o viaţă foarte bună acolo împreună.*

— Am ajuns, domnule Partridge.

Partridge, care stătuse cu ochii închişi în maşina CBA-ului – nu mai mult de câteva minute, îşi închipuise el – îi deschise şi descoperi că se aflau deja în Manhattan, pe Forty-eighth Street, în faţa Hotelului Inter-Continental. Îi mulţumi şoferului, îi ură noapte bună şi intră în hotel.

Urcând cu liftul, constată că era deja luni – începutul unei săptămâni ce se întrevedea crucială.

4

Jessica făcea eforturi disperate să-şi păstreze luciditatea, să-şi ţină mintea în stare de funcţionare şi să înţeleagă ce se petrecea în jurul ei, dar îi era aproape imposibil. Avea momente de limpezime, în care izbutea să vadă alte

chipuri, îşi simţea propriu trup – durerea din el, starea de disconfort, greaţa, o sete acută. Dar chiar şi în această stare, panica punea stăpânire pe ea cu un singur gând dominant: *Nickyl Unde era Nicky*? *Ce se întâmplase?* Apoi, brusc, totul se înceţoşa, transformându-se într-o înlănţuire de imagini ameţitoare, neclare, din care nu putea să reţină nimic în minte, nici măcar cine era. În asemenea momente, părea să se cufunde într-un lichid opac, vâscos.

Şi totuşi, chiar şi în timpul acestor pendulări între luciditate şi inconştienţă, reuşea să se agaţe de imaginile pe care le înregistrase în fracţiuni de secundă. Ştia că ceva anume ce stătuse prins de braţul ei dispăruse între timp şi în acel loc rămăsese doar o durere pulsatorie. Era conştientă că fusese ajutată să se ridice dintr-un loc unde zăcuse întinsă, apoi, pe jumătate mergând pe propriile ei picioare, pe jumătate susţinută, fusese adusă aici, unde şedea acum, pe ceva ce părea – în momentele ei de trezie – să ţie o suprafaţă plană. Şi mai simţea ceva solid – n-ar fi putut spune ce – în spatele ei.

Între aceste gânduri, odată cu spaima şi panica ce o cuprindeau, se străduia să-şi repete ceea ce considera ea a fi important: *Păstrează-ţi controlul!*

Asupra unui lucru nu avea însă nicio îndoială, şi anume imaginea bruscă, devenită acum amintire, a unui bărbat. Imagine clară, pregnantă. Bărbatul era înalt, cu început de chelie, se ţinea drept de spate şi părea să aibă multă autoritate. Tocmai acel aer de autoritate o făcuse să încerce să-i vorbească, să-i ceară ajutorul. Ştia că pe bărbat îl surprinsese vocea ei; reacţia lui îi rămăsese la fel de bine imprimată în mine, deşi realitatea existenţei acelui bărbat dispăruse. Dar rugămintea ei pătrunsese oare până la el? Se va întoarce să o ajute? *Ah, Dumnezeule! Cine putea şti?*

Acum... luciditatea reveni încă o dată. Un alt bărbat, de data asta se apleca asupra ei... *Stai*! mai văzuse asta şi înainte, recunoştea chipul... *Da!* Doar cu câteva minute în urmă, când ea se lupta disperată cu un fel de cuţit, îi spintecase obrazul, văzuse cum ţâşnise sângele... Dar de ce nu mai sângera acum? Cum de avea obrazul bandajat?

În mintea Jessicăi, lungul interval de inconştienţă nu exista...

Gândi: *Omul acesta era un duşman.* Acum îşi amintea: *Omul acesta îi făcuse ceva lui Nicky. Ah, cum îl mai ura!...* O mânie sălbatică stârni adrenalina în sângele ei, readuse viaţă în membrele ei. Întinse mâna, prinse bandajul şi-l smulse. Unghiile se agăţară în carne vie şi în crustă.

Cu un ţipăt speriat, Baudelio sări înapoi. Îşi duse mâna la obraz, o privi, era roşie de sânge... *Femeia asta blestemată!* Iar i-a făcut harcea-parcea obrazul. Până acum, instinctiv, gândise ca un doctor, iar pe ea o privise ca pe un pacient, dar nu şi de data asta! înnebunit de furie, îşi încleştă pumnul, se aplecă şi o lovi cu toată puterea.

În clipa următoare, din motive clinice, regretă că se lăsase pradă furiei. Voise să vadă cât de mult îşi reveniseră captivii din starea de inconştienţă – până în acest moment totul era satisfăcător, pulsul şi respiraţia normale. Femeia părea să-şi fi recăpătat cunoştinţa mai repede decât ceilalţi. Tocmai o dovedise, gândi el cu obidă.

Bineînţeles, toţi trei aveau să resimtă efectele sedării – le cunoştea prea bine din experienţa lui de medic anestezist. O stare de buimăceală, urmată probabil de depresiune, amorţeală, dureri de cap intense, fără îndoială greaţă. Efectul general putea fi asemănat cu mahmureala de după beţie. Curând li se va da apă; se va îngriji personal de asta. Dar mâncare încă nu – cel puţin până când vor ajunge la următoarea destinaţie. Tabăra iadului, îşi spuse Baudelio.

Zărind-o pe Socorro lângă el, îi spuse că avea nevoie de apă. Ea dădu din cap şi ieşi, să vadă unde putea găsi nişte apă. Paradoxal – Baudelio ştia asta – în jungla puţin populată, plină de umezeală, apa potabilă reprezenta o problemă. Deşi se găseau la tot pasul, râurile şi pâraiele erau poluate de substanţe chimice – acid sulfuric, kerosen şi alte produse derivate folosite de traficanţii de droguri în procesul de transformare a frunzelor de coca în pastă de coca – materia din care se obţinea cocaina. Pe lângă asta, mai exista pericolul îmbolnăvirii de malarie şi febră tifoidă, încât până şi ţăranii săraci obişnuiau să bea băuturi nealcoolice, bere şi, când era posibil, apă fiartă.

Intrând în coşmelie tocmai când avea loc incidentul dintre Jessica şi Baudelio şi auzind ce instrucţiuni îi dăduse doctorul lui Socorro, strigă în urma femeii care tocmai

ieşea:

— Adă ceva să le legăm mâinile gunoaielor ăstora, şi tot tu ai să le legi – la spate.

Întorcându-se spre Baudelio, îi ordonă:

— Pregăteşte prizonierii pentru plecare. Întâi vom merge cu camionul. După aia pe jos, toată lumea.

Miguel vorbise cu voce tare, neştiind că Jessica se prefăcea doar că era leşinată.

De fapt, lovind-o, Baudelio îi făcuse un serviciu. Efectul pumnului primit fusese acela de a o ajuta să treacă brusc peste pragul lucidităţii. Acum ştia cine era, memoria îi revenea. Dar instinctul o avertiza să nu se trădeze deocamdată.

Ştia că îi fusese teamă şi intrase în panică în urmă cu câteva minute, dar că acum trebuia să-şi facă ordine în gânduri. Întâi şi-ntâi: Unde se găsea? Cum ajunsese aici?

Răspunsurile se limpezeau... *Totul se limpezea în mintea ei:* supermarketul „Grand Union” şi vestea despre Crawford şi accident – evident o minciună. Apoi în parcare, capturarea brutală a ei, a lui Nicky şi...

Nickyi îi făcuseră vreun rău? Unde era el acum?

Luptându-se să-şi păstreze controlul, îşi aminti că, preţ de câteva clipe, îl zărise pe Nicky întins pe un fel de pat, legat... la fel şi Angus. *Ah, săracul Angus!* îi văzuse pe amândoi atunci când se luptase cu bărbatul acela căruia îi tăiase faţa... Se mai găsea încă în acelaşi loc? După cât îşi dădea seama, nu. Dar mai important era să ştie dacă Nicky se afla acolo cu ea. Abia întredeschizând pleoapele, fără să-şi înalţe capul, îndrăzni să tragă cu coada ochiului. *Slavă Domnului! Nicky era chiar acolo, lângă ea!* Ochii i se deschideau şi i se închideau. Căsca.

Şi Angus? Da! Angus era după Nicky, cu ochii închişi, dar putea vedea că şi el respira.

Ceea ce o făcu să-şi pună încă o întrebare: *De ce fuseseră luaţi ostatici toţi trei?* însă răspunsul la această întrebare trebuia să mai aştepte, hotărî ea.

Mai urgentă era altă problemă: *Unde se aflau*? Din cât apucase să vadă, se găseau într-o încăpere mică şi semiîntunecoasă, fără ferestre, abia luminată de o lampă de petrol. *De ce nu existau becuri?* Ea şi ceilalţi doi erau

aşezaţi pe ceva ce i se părea a fi o podea de lut, chiar avea impresia că simţea nişte insecte mişcându-se, dar făcu efortul să nu se gândească la ele. Era îngrozitor de cald, un aer înăbuşitor, ceea ce o surprindea, pentru că în anul acesta luna septembrie era neobişnuit de răcoroasă şi nu se prognoza nicio schimbare a vremii.

Deci... era limpede că era în cu totul alt loc decât acela în care-i văzuse legaţi de paturi pe Nicky şi pe Angus, dar cum ajunseseră aici? Oare fusese drogată? Gândul acesta o făcu să-şi amintească de încă un amănunt: tamponul de pe nas şi gură, după ce o trăseseră cu forţa în dubă, în parcarea supermarketului.

Nu-şi mai amintea de nimic din cele întâmplate în dubă; deci o drogaseră, probabil că şi pe ceilalţi. Cât timp? O jumătate de oră, aprecie ea – poate cel mult o oră. Amintirea înfruntării din parcare era mult prea apropiată ca să fi trecut mai mult de atât.

Deci foarte posibil că încă se mai găseau în apropiere de Larchmont, undeva în statul New York, New Jersey sau Connecticut. Se gândi la Massachusetts şi Pennsylvania, dar în clipa următoare le alungă din minte. Amândouă erau prea departe... Nişte voci îi întrerupseră şirul gândurilor...

— Căţeaua asta se preface, spuse Miguel.

— Ştiu, răspunse Baudelio. E trează şi-şi închipuie că mă duce. Trage cu urechea la ce vorbim.

Miguel întinse piciorul drept şi o izbi cu vârful ghetei.

— În picioare, scârbă! Trebuie s-o luăm din loc.

Lovitura o făcu să se chircească de durere, şi pentru că nu vedea ce rost mai avea să se prefacă, Jessica înălţă capul şi deschise ochii. Îi recunoscu pe amândoi bărbaţii care se uitau la ea – cel cu obrazul tăiat, şi celălalt pe care abia apucase să-l vadă în dubă. Gura îi era uscată, vocea hârâită din pricina asta, dar reuşi totuşi să îngaime:

— O să vă pară rău pentru asta. O să fiţi prinşi. Pedepsiţi.

— Gura!

Miguel îşi folosi din nou piciorul, de data asta ca să o izbească în stomac.

— De acum încolo ai să vorbeşti numai când eşti întrebată.

De lângă ea, Jessica îl auzi pe Nicky foindu-se şi

întrebând:

— Ce s-a întâmplat? Unde suntem?

Ghici în vocea lui aceeaşi panică pe care o resimţise şi ea. Îi răspunse Angus, cu voce înceată:

— După cât mi se pare, bătrâne, am fost răpiţi de nişte indivizi cam ticăloşi. Dar păstrează-ţi firea! Ţinte tare! Tatăl tău o să ne găsească.

Încă ameţită de lovitura sălbatică, Jessica simţi o mână pe braţul ei şi auzi vocea lui Nicky întrebând-o blând:

— Mami, eşti bine?

Ochii Jessicăi se umplură de lacrimi la gândul că Nicky era îngrijorat de soarta ei. Întorcându-şi faţa spre el, încercă să dea din cap a confirmare, dar în clipa aceea văzu cum şi el este lovit fără milă. Îngrozită, se întrebă: Ce efect va avea toată grozăvia asta asupra lui?

— Regula tăcerii te include şi pe tine, idiot mucos ce eşti! strigă Miguel. Nu uita!

— Ooo, n-o să uite. Fusese vocea lui Angus, uscată şi spartă, dar vădit dispreţuitoare. Cine ar putea să uite un exemplar de gunoi uman, care e atât de curajos încât poate lovi o femeie neajutorată şi un copil?

Bătrânul se chinuia să se ridice în picioare.

— Angus, te rog, nu! şopti Jessica.

Ştia că în acest moment nimic nu putea să le amelioreze situaţia; cuvintele dure n-ar fi făcut decât să le-o înrăutăţească.

Angus era ameţit, se ţinea cu greu în picioare. Miguel se uită în jur şi, văzând pe podea o creangă de copac, o apucă în mână. Se apropie de Angus şi îl lovi cu furie peste cap şi umeri. Bătrânul căzu la pământ, cu un ochi închis pe partea unde primise lovitura, gemând de durere.

— Să vă fie de învăţătură la toţi! se răsti Miguel. Gura! Se răsuci spre Baudelio: Pregăteşte-i de plecare.

Socorro se întorsese între timp cu o găleată cu apă şi o frânghie aspră.

— Întâi trebuie să bea apă, atrase Baudelio atenţia şi adăugă uşor iritat: Adică, dacă vrei să-i ţii în viaţă.

— Întâi leagă-le mâinile, ordonă Miguel. Nu mai am chef de complicaţii.

Părăsi coşmelia înjurând. Afară, căldura umedă devenea

insuportabilă pe măsură ce soarele se înălţa.

Jessica era tot mai nedumerită în legătură cu locul în care se aflau.

Cu câteva minute în urmă, ea, Nicky şi Angus fuseseră scoşi dintr-o construcţie improvizată – îşi dădu Jessica seama acum – şi mutaţi în remorca descoperită a unui camion, lângă un morman de coşuri, lăzi şi saci. Mânaţi din coşmelia aia cu mâinile legate la spate, mai multe perechi de mâini îi ridicaseră şi-i îmbrânciseră cu brutalitate în remorcă. Apoi câţiva bărbaţi îmbrăcaţi cu haine bălţate, care ar fi putut foarte bine să fie ţărani, doar că purtau arme, s-au urcat după ei, urmaţi de bărbatul pe care Jessica îl poreclise în mintea ei Faţă Tăiată, şi încă unul, pe care îşi amintea vag că-l mai văzuse şi înainte. După care peretele rabatabil al camionului a fost ridicat şi fixat bine în cârlige.

În tot acest timp, Jessica îşi concentrase atenţia pe ceea ce era în jur, încercând să vadă cât mai multe cu putinţă, dar asta nu-i fusese de niciun ajutor. Nu se zărea nicio altă construcţie, nimic altceva decât pădure deasă de jur-împrejur, iar şleaul ce ducea până la coşmelie cu greu putea fi numit drum. Încercase să vadă placa de înmatriculare, dar dacă exista vreuna, peretele rabatabil al camionului o acoperise vederii.

Din punct de vedere fizic, Jessica se simţea mai bine după ce băuse apă. Înainte de a părăsi coşmelia, Nicky şi Angus primiseră şi ei câte o porţie de la o femeie cu faţa acră – îşi aminti că şi pe ea o mai văzuse înainte, foarte puţin, parcă în timpul acelei lupte cu Faţă Tăiată.

Încercând să facă apel la ea, ca o femeie la altă femeie, Jessica şoptise printre înghiţiturile de apă ce-i erau date dintr-o gamelă:

— Mulţumesc pentru apă. Te rog! Poţi să-mi spui unde suntem şi de ce?

Răspunsul fusese aspru şi neaşteptat. Punând jos gamela, femeia o plesnise peste ambii obraji, cu palma deschisă şi cu dosul palmei, atât de tare încât îi răsucise capul într-o parte şi-n cealaltă. Apoi şuierase printre dinţi:

— Ai auzit ordinul. *¡Silencio!* încă o vorbă, şi n-ai să mai capeţi apă toată ziua.

După aceea Jessica n-a mai scos niciun cuvânt. Nici

Nicky, nici Angus.

Aceeaşi femeie şedea acum în cabină, lângă şofer, care tocmai dăduse drumul motorului. Tot acolo se instalase şi bărbatul care-i lovise pe Jessica şi pe Nicky şi-l doborâse pe Angus. Jessica auzise pe careva strigându-l pe numele de

Miguel; el părea să fie şeful. Camionul se puse în mişcare, clătinându-se şi săltând pe terenul accidentat.

Căldura era şi mai intensă decât în cocioabă. Transpiraţia ţâşnea pe toată suprafaţa pielii. *Deci unde se găseau?* Ideea dinainte, că s-ar afla undeva în zona New York-ului, i se părea tot mai puţin plauzibilă. Nu-i venea în minte nicio regiune unde ar fi putut fi atât de cald în această perioadă a anului. Decât dacă...

Oare era posibil, se întrebă Jessica, să fi fost drogaţi şi în stare de inconştienţă o perioadă mai lungă de timp decât îşi închipuise ea la început? Şi dacă aşa stăteau lucrurile, oare fuseseră duşi undeva mult mai departe, spre Sud, în Georgia poate, sau Arkansas? Cu cât se gândea mai mult la ţinutul pe care-l străbăteau, cu atât i se părea că semăna cu regiunile îndepărtate ale acelor state, şi acolo într-adevăr era cald. Perspectiva aceasta o descuraja, pentru că, dacă era adevărată, atunci speranţa de salvare iminentă era pierdută.

Căutând şi alte indicii, începu să asculte conversaţia dintre bărbaţii înarmaţi de lângă ei. Recunoştea limba, era spaniola, şi deşi n-o vorbea, ştia câteva cuvinte.

...*¡Maldito camión! Me hace daño en la espalda... ¿Por qué no te acuestas encima de la mujer? Ella es una buena almohada...* Hohote de râs... *No, esperaré hasta que termine el viaje. ¡Entonces, el la debe tener cuidado!... Los Sinchis, esos cabrones, torturaron a mi hermano antes de matarlo... El río no puede llegar tan pronto como yo desearía que llegara. La Selva ve y oye todo...*[37]

Jessica îşi spuse că indivizii erau probabil imigranţi, veniţi nu de mult în ţară; Statele Unite erau invadate în ultima

---

37 ...Blestematul ăsta de camion! Mă doare spatele din cauza lui... De ce nu te lungeşti peste femeie? E o pernă bună... Nu, o să aştept până la sfârşitul călătoriei. Atunci, să se păzească! Ticăloşii ăia l-au torturat pe frate-meu înainte să-l omoare... Mai e mult până la râu, mai mult decât aş vrea eu. Selva vede şi aude tot... (sp.).

vreme de cetăţeni de naţionalitate spaniolă. Brusc îşi aminti de individul care-o acostase mai devreme în supermarketul din Larchmont. Vorbea engleza cu accent spaniol. Să fie vreo legătură? Nu se putea gândi la niciuna.

Doar că amintindu-şi de Larchmont, gândul îi zbură la Crawf. Cât de chinuit trebuia să fie! Angus îi spusese ceva lui Nicky în cocioabă; *„Tăticul tău ne va găsi”.* Era sigură că Crawf răscolea deja cerul şi pământul ca să le dea de urmă, şi avea destule relaţii, o mulţime de prieteni sus-puşi care-l vor ajuta. *Dar vor şti unde să-i caute?* Trebuia să afle cumva unde se găseau şi să descopere un mijloc să-i dea de ştire lui Crawf.

Şi mai era ceva ce-i spusese Angus lui Nicky, anume că fuseseră răpiţi. Până acum ea nu se gândise la asta – nu avusese când –, dar presupunea că Angus avea dreptate. Dar de ce să fi fost răpiţi? Pentru bani? Nu acesta era motivul obişnuit? Mă rog, bineînţeles că familia Sloane avea bani, dar nu sume mari, acele sume pe care Crawf le numise „cantităţi industriale sau de Wall Street”.

Şi ce coincidenţă incredibilă, îşi spuse ea, că tocmai seara trecută – dacă *fusese* seara trecută; nu mai avea noţiunea timpului – Crawf să-i fi vorbit despre posibilitatea de a fi răpit el însuşi...

Şirul gândurilor i se întrerupse când se uită spre Nicky. De când pornise camionul, din pricina mâinilor legate, lui Nicky îi fusese greu să-şi păstreze poziţia şezândă, iar acum alunecase de tot în poziţie orizontală, încât la fiecare zdruncinătură capul i se izbea de podeaua remorcii.

Înnebunită de ceea ce vedea, însă neputând să facă nicio mişcare, Jessica era pe punctul de a rupe tăcerea şi a-l ruga pe Faţă Tăiată să-l ajute pe băiat, când îl zări pe unul dintre bărbaţii înarmaţi că observă chinul lui Nicky şi se trage aproape de el. Ridicându-l pe băiat pe jumătate, îl aşeză cu spatele rezemat de un sac şi cu picioarele proptite de o ladă, ca să nu mai poată aluneca pe o parte. Jessica încercă să-i mulţumească bărbatului cu ochii şi cu un zâmbet în colţul gurii. Drept răspuns, bărbatul schiţă un gest cu capul. Consolare vagă, îşi spuse ea, dar cel puţin se găsea cineva printre indivizii ăştia brutali care avea o fărâmă de suflet.

Bărbatul rămase lângă Nicky. Îi murmură câteva cuvinte,

iar băiatul, care începuse de curând să înveţe spaniola, păru să înţeleagă. Cât dură călătoria în camion, mai schimbară în două rânduri câteva cuvinte.

După aproximativ douăzeci de minute, într-un loc unde drumul pe care veniseră dispărea cu totul şi în jur nu se mai vedeau decât copaci, camionul se opri. Jessica, Nicky şi Angus fură din nou pe jumătate îmbrânciţi, pe jumătate ridicaţi din remorcă. Când ajunseră cu picioarele pe pământ, Miguel coborî din cabină şi, apropiindu-se, le spuse răstit:

— De aici mergem pe jos.

Gustavo şi încă doi bărbaţi înarmaţi o luară înainte, urmând o potecă neregulată abia vizibilă prin desiş. Frunzele şi ramurile îi plesneau şi-i zgâriau din ambele părţi, şi deşi copacii ofereau suficientă umbră, căldura incredibilă persista, însoţită de un bâzâit de insecte neîntrerupt.

Din când în când, cei trei captivi mergeau aproape unul de altul. La un moment dat, Nicky şopti abia auzit:

— Poteca ne duce la un râu, mami. Apoi luăm o barcă.

— Ţi-a spus omul ăla? şopti Jessica la rândul ei.

— Da.

Puţin mai târziu, Jessica auzi şoapta lui Angus:

— Sunt mândru de tine, Nicky. Eşti curajos...

De când părăsiseră coşmelia, era pentru prima oară că auzea vocea lui Angus. Răsuflă uşurată constatând că bătrânul făcea măcar faţă situaţiei, deşi se temea de efectul pe care această experienţă îngrozitoare avea să-l aibă asupra lui, ca de altfel şi asupra lui Nicky. Încă se mai gândea la şansele de salvare. Aveau vreuna? Când şi cum avea să vină ajutorul?

Nicky aşteptă să i se ivească o ocazie favorabilă şi abia atunci îi răspunse şoptit lui Angus:

— Aşa m-ai învăţat tu, bunicule. Când eşti cu adevărat speriat, ţine-ţi firea.

Cuprinsă de o emoţie copleşitoare, Jessica îşi aminti de conversaţia ce avusese loc la micul dejun – ei patru, împreună cu Crawf, când vorbiseră despre raidul de bombardament asupra Germaniei... *Schweinfurt?...* Nicky repetase aproape întocmai vorbele de atunci ale bătrânului.

Şi cât timp trecuse de la acel mic dejun?... Azi; ieri; alaltăieri?... îşi dădu seama încă o dată că pierduse orice socoteală a timpului.

După alte câteva minute, Nicky întrebă:

— Bunicule, tu cum te simţi?

— Mai e viaţă în câinele ăsta bătrân.

Încă o pauză, apoi:

— Jessica – tu ce faci?

Când se ivi un nou prilej, ea răspunse:

— Încerc să mă dumiresc unde suntem. Georgia? Arkansas? Unde?

Răspunsul veni de la Nicky:

— Ne-au scos din America, mami. Mi-a spus omul ăla. Suntem în Perú.

5

— Mai devreme azi-dimineaţă, spuse Teddy Cooper rândurilor de chipuri tinere şi atente din faţa lui, plănuiam să stau aici şi să vă spun o aiureală romanţată despre motivul pentru care aţi fost angajaţi şi ce veţi avea de făcut. Ca un isteţ ce sunt, îmi închipuiam că am pritocit un basm convingător. Dar ceva mai înainte, după ce am discutat cu câţiva dintre voi, mi-am dat seama că sunteţi mult prea inteligenţi ca să vă lăsaţi duşi de braşoave, aşa că acum nu vă mai ofer niciuna. Şi mai cred că, atunci când veţi cunoaşte adevărul, veţi pleca de aici puşi pe treabă, cu buzele lipite şi hotărâţi. Deci drepţi şi atenţie la mine, băieţi. Acum vi se va încredinţa tot adevărul.

Introducerea fu salutată cu câteva zâmbete şi cu atenţie neabătută.

Era luni dimineaţa, ora 9, 30. În ultima jumătate de oră, şaizeci de tineri şi tinere, nici mai mulţi, nici mai puţini, un număr aproape egal de băieţi şi fete, se prezentaseră pentru un post temporar la CBA News, după ce Unchiul Arthur insistase cu telefoanele până duminică seara târziu, ca să ofere, aşa cum i se ceruse, o listă completă. Acum erau adunaţi cu toţii în clădirea CBA auxiliară, la o stradă

depărtare de sediul central, aceeaşi care joia trecută fusese folosită pentru conferinţa de presă condusă de Crawford Sloane. Scaunele pliante ocupau din nou podiumul solid, îndreptate spre pupitru.

Majoritatea celor convocaţi aveau în jur de douăzeci şi doi de ani şi erau proaspeţi absolvenţi ai universităţilor, cu rezultate dintre cele mai bune. Erau cultivaţi, dornici să se afirme şi să pătrundă în lumea ştirilor TV.

Cam o treime din cei prezenţi era formată din tineri de culoare, şi printre ei era unul asupra căruia Unchiul Arthur îi atrăsese lui Cooper atenţia în mod deosebit – Jonathan Mony.

— Poate că vei dori să-l foloseşti pe post de coordonator, l-a sfătuit bătrânul. A absolvit Universitatea Columbia, facultatea de jurnalistică, s-a angajat chelner pentru că are nevoie de bani. Dar dacă vei fi la fel de impresionat ca şi mine, poate că atunci când se termină toată povestea asta o să-l putem aduce să lucreze la CBA.

Mony, care se prezentase printre primii în această dimineaţă, avea alura şi agilitatea unui baschetbalist profesionist. Trăsături frumos conturate, ochi irezistibili, încrezători.

Vocea îi era clară, baritonală; nu vorbea în jargon, rostea propoziţii concise. Prima întrebare pe care i-a adresat-o lui Cooper, după ce şi-a declinat identitatea, a fost:

— Pot să vă ajut cu ceva?

— Cum să nu, a răspuns Cooper, simpatizându-l din prima clipă, şi i-a pus în braţe un teanc de formulare pe care reţeaua le voia completate de către cei prezenţi.

După numai câteva minute, Mony îi conducea pe nou-veniţi la locurile lor şi îi lămurea asupra formularului peste care abia dacă apucase să-şi arunce ochii.

Peste alte câteva minute, Cooper l-a rugat pe Mony să dea două telefoane şi să transmită nişte mesaje. Fără să pună întrebări, Mony a dat simplu din cap şi s-a făcut nevăzut. Reveni curând şi îi raportă lui Cooper:

— În regulă, domnule Cooper. Ambele răspunsuri sunt afirmative.

De atunci trecuseră zece minute. Acum Teddy Cooper îşi continuă discursul introductiv, după ce tăcuse câteva

momente pentru ca ultima lui propoziţie, în care anunţase că li „se va încredinţa tot adevărul”, să-şi facă efectul.

— Deci, motivul convocării voastre este răpirea – despre care cu siguranţă aţi auzit – a doamnei Crawford Sloane, a tânărului Nicholas Sloane şi a domnului Angus Sloane. Treaba pe care o veţi face voi ar urma să ajute la găsirea celor trei victime, şi este mai mult decât importantă. Când veţi ieşi de aici, vă veţi îndrepta spre sediile ziarelor locale şi spre câteva biblioteci, unde veţi citi numerele apărute în ultimele trei luni. Şi nu numai că le veţi citi, ci veţi căuta ca nişte adevăraţi Sherlock Holmes anumite indicii despre care vă voi vorbi imediat, şi care ne vor putea conduce la răpitori.

Interesul pe care-l citea pe chipurile din faţa lui era acum şi mai mare ca înainte, însoţit de un murmur care se linişti repede atunci când Cooper vorbi din nou:

— De cum termin eu de perorat, veţi fi împărţiţi în grupe şi vi se vor da indicaţii precise privind locurile unde trebuie să mergeţi şi ce să faceţi acolo. La unele redacţii am sunat noi deja mai devreme; s-au dovedit cooperanţi şi vă aşteaptă. La altele va trebui să spuneţi cine sunteţi şi că reprezentaţi CBA-ul. Înainte de a pleca, veţi primi o legitimaţie CBA. Păstraţi-o – o amintire pentru nepoţii voştri.

Cât despre transport, continuă el, avem câteva maşini la dispoziţie, care vor duce grupurile în fiecare zi cât durează acţiunea asta, lăsând pe fiecare în parte pe drum în punctele unde începe activitatea. De acolo, fiecare se va deplasa pe cont propriu oriunde va avea de mers. Toţi sunteţi tineri cu iniţiativă; veţi avea şansa să o folosiţi. Unii dintre voi vor trebui să ajungă la locul de destinaţie cu trenul sau autobuzul. Oricum, cheltuielile trec în contul CBA-ului.

Nu trebuie să vă întoarceţi aici la sfârşitul fiecărei zile, dar *trebuie* să raportaţi telefonic – o să vă dăm câteva numere de telefon – şi, de asemenea, sunaţi imediat cum aţi descoperit ceva important.

Toate aceste aranjamente pe care le descria Teddy Cooper acum fuseseră puse la punct duminică şi luni dimineaţa devreme de el şi de cei doi asistenţi referenţi,

plus o secretară împrumutată de la redacţia de ştiri. Câteva aspecte organizatorice, cum erau de pildă apelurile telefonice la diferite ziare, continuau încă.

— Deci, reluă Cooper, până acum aţi servit aperitivul, urmează carnea şi cartofii. Ar trebui să primiţi nişte foi de hârtie... Ah, da, uite-le.

Entuziastul Jonathan Mony, care se consultase până atunci cu asistenţii lui Cooper la o masă în partea cealaltă a încăperii, se apropia cu braţele încărcate de un vraf de hârtii – copii ale planului general şi reperelor orientative gândite de Cooper cu o zi înainte şi dactilografiate în cursul nopţii, începu să le împartă colegilor săi temporari.

— Când ajungeţi la sediile ziarelor locale, explică Teddy, veţi cere mai întâi să vedeţi numerele apărute în ultimele luni până joia trecută – deci începând cu 14 iunie. Când le aveţi în faţa voastră, deschideţi la paginile de anunţuri imobiliare şi uitaţi-vă după anunţurile care oferă spre închiriere fabrici mici, depozite sau o casă veche de dimensiuni mari – dar nu *orice* clădire veche... şi, ca să fiu mai precis, uitaţi-vă la pagina întâi a notelor pe care le-aţi primit.

În timp ce explica raţionamentul său şi planul pe care-l avea, Teddy Cooper se felicită în gând că le dezvăluise adevărul. Cât de mult sau de puţin trebuia să le spună acestor ajutoare fusese lăsat la latitudinea lui, încât faptul că nu le îndrugase o poveste inventată făcea ca totul să fie mai simplu. Bineînţeles că asta implica şi riscuri. Unul era acela ca intenţia Departamentului de ştiri CBA să ajungă la urechile concurenţei, o altă reţea spre exemplu, care să o facă publică sau să iniţieze în paralel un program propriu. Cooper intenţionase să-i avertizeze pe aceşti tineri să nu dezvăluie niciun amănunt despre scopurile de culise ale CBA-ului. Spera ca încrederea lui să fie justificată. Cuprinzând cu privirea audienţa, atentă încă, cei mai mulţi luându-şi notiţe, Cooper îşi spuse că putea avea încredere.

În tot acest timp, trăsese cu coada ochiului la uşă. Telefoanele pe care Jonathan Mony le dăduse la cererea lui erau mesaje către Harry Partridge şi Crawford Sloane, rugându-i să vină şi ei pentru câteva minute. Îl bucurase faptul că amândoi acceptaseră.

Cei doi sosiră odată. Cooper, care tocmai descria cum îşi imagina el că arăta baza de operaţiuni a răpitorilor, se opri şi arătă spre uşă. Toate capetele se întoarseră într-acolo şi un murmur de surpriză străbătu încăperea atunci când Sloane înaintă urmat de Partridge.

Cu respectul cuvenit, Cooper coborî de la pupitru. Nu considera că era necesar să-l prezinte pe crainicul Telejurnalului de seară, îi lăsă doar locul liber ca să urce.

— Salut, Teddy, spuse Sloane. Ce ai vrea să fac?

— În principal, domnule, cred că toţi ar vrea să vă vadă şi să vă audă.

Cu acelaşi glas şoptit, Sloane îl mai întrebă:

— Spune-mi, cât anume ştiu tinerii ăştia?

Între timp ajunsese şi Partridge la pupitru.

— Aproape totul. Am hotărât că aşa vor dovedi mai mult entuziasm, şi că ar trebui să avem încredere în ei.

— Sunt de acord, aprobă Partridge.

Sloane dădu şi el din cap.

— În regulă, zise şi se apropie de şirurile de scaune, ignorând pupitrul. Chipul lui era grav; nimeni nu s-ar fi aşteptat să-l vadă zâmbind şi fericit astăzi; când începu să vorbească, vocea îi era la fel de gravă ca şi înfăţişarea.

— Doamnelor, domnişoarelor şi domnilor, s-ar putea ca, în zilele ce vor urma, ceea ce veţi face toţi sau unii dintre voi să contribuie în mod direct la revenirea soţiei mele, a fiului şi a tatălui meu acasă, vii şi nevătămaţi. Dacă, printr-un mare noroc, acest lucru se va întâmpla, puteţi fi încredinţaţi că vă voi căuta pe fiecare pentru a vă mulţumi personal. Deocamdată, doresc să vă mulţumesc că vă aflaţi aici, să vă urez numai bine. Noroc la toţi!

Sloane nu se retrase imediat, căci mulţi tineri se ridicaseră în picioare, şi unii se apropiau de el ca să-i strângă nuna şi să-i ureze toate cele bune; Teddy Cooper observă că unii dintre ei aveau ochii în lacrimi. În sfârşit, Sloane îşi luă la revedere cu un gest al mâinii şi plecă la fel de discret precum venise... Partridge mai întârzie câteva clipe, dădu mâna cu câţiva dintre ei, schimbă câteva cuvinte, apoi plecă şi el.

Cooper îşi reluă expunerea, explicându-le acum ce anume trebuiau să caute aceşti detectivi neofiţi. Când îi

invită să pună întrebări, mai multe mâini se ridicară.

Primul era un tânăr cu un tricou purtând emblema NYU.

— Bun, deci unul dintre noi găseşte un anunţ care se potriveşte coordonatelor pe care le-aţi descris, şi poate că este chiar locul pe care-l căutaţi. Deci anunţă telefonic. Şi apoi?

— Pentru început, aflăm cine a dat anunţul. De obicei există un nume în anunţ, ni-l comunicaţi. Dacă nu e nume, e un număr de cutie poştală, voi atunci încercaţi să obţineţi informaţii de la redacţia în care vă aflaţi, şi dacă tipii strâmbă din nas, ne anunţaţi şi ne ocupăm noi de asta.

— Şi apoi?

— Dacă putem, luăm legătura telefonic cu persoana care a dat anunţul şi-i punem câteva întrebări. Dacă n-o putem contacta telefonic, îi facem o vizită. Apoi, dacă firul arată la fel de promiţător ca la început, aruncăm o privire – foarte precaută – la locul indicat în anunţ.

— Tot vorbeşti de „noi”, se auzi un glas. Era al unei tinere atrăgătoare, îmbrăcată într-un costum bej elegant. Te referi la tine şi la ceilalţi granguri mari, sau vom putea participa şi noi, cei de aici, la partea interesantă, adică acolo unde este acţiunea propriu-zisă?

Se auziră chicoteli, câteva hohote. Teddy Cooper pufni şi el în râs. A

— Întâi şi-ntâi că eu sunt numai un grănguraş. (Alte chicoteli). Dar atâta pot să vă promit: în măsura în care va fi posibil, vă vom implica în fiecare etapă, în special pe cei care declanşează acţiunea. Un motiv: vom avea nevoie de voi. Nu avem prea mult personal pentru treaba asta, şi dacă apare o ţintă, aveţi toate şansele să fiţi îndreptaţi într-acolo.

— Când veţi ajunge şi la faza aceea, întrebă o minionă roşcată, va fi şi televiziunea de faţă?

— De fapt vrei să ştii dacă vei apărea *tu* la televizor?

— Cam aşa ceva, zâmbi ea.

— E o hotărâre pe care nu o iau eu, dar aş zice că e posibil.

Când se sfârşiră întrebările, Cooper încheie cu câteva gânduri ale sale, pe care nu le discutase cu nimeni altcineva dar la care reflectase îndelung cu o seară înainte.

— Şi mai este ceva: pe lângă anunţuri, vreau să folosiţi ocazia asta să vă uitaţi la fiecare pagină şi să semnalaţi tot ce vi se pare neobişnuit. Nu-mi cereţi să vă spun ce ar putea fi atât de neobişnuit, pentru că nici eu nu ştiu. Dar ţineţi minte un lucru: răpitorii ăştia pe care-i căutăm se află în zonă, credem noi, de cel puţin o lună, poate chiar două. În tot acest timp, indiferent cât au fost de atenţi, este posibil să fi făcut ceva, oricât de neînsemnat, care a lăsat o urmă. Şi există şansa ca acel ceva foarte neînsemnat să fi ajuns cumva în vreo pagină de ziar.

— Cam vagă şansa asta, răsună un glas.

Teddy Cooper confirmă cu o înclinare a capului.

— Am putea spune că e una la zece mii să se fi întâmplat ceva care să fi fost ulterior relatat în presă, şi o şansă şi mai mică să o descoperiţi. Dar nu uitaţi că la loterie se câştigă şi când şansa este de unu la câteva milioane. Tot ce vă pot spune este *să gândiţi, să gândiţi, să gândiţi!* Căutaţi intens şi cu inteligenţă. Folosiţi-vă imaginaţia. Aţi fost angajaţi pentru că avem convingerea că sunteţi inteligenţi, deci dovediţi-ne că avem dreptate. Da, căutaţi primul obiectiv – anunţurile de casă sau ce-o fi – dar fiţi cu ochii în patru şi la celălalt obiectiv, oricât de hazardat.

La sfârşitul acestor consideraţii, spre marea surprindere a lui Cooper, tinerii din faţa lui se ridicară şi aplaudară.

Ceva mai devreme în aceeaşi dimineaţă, imediat după ora de deschidere a birourilor, Harry Partridge dăduse telefon avocatului cu clienţii din lumea crimei organizate. Răspunsul a fost mai puţin decât cordial.

— Ah, dumneata eşti. Ţi-am spus vineri că am să mă interesez discret, şi am făcut deja acest lucru, fără rezultate. Şi nu am deloc nevoie să-mi stai în cârcă.

— Îmi pare rău dacă... a început Partridge, dar celălalt nu l-a lăsat să vorbească:

— Ceea ce nu înţelegeţi voi, ăştia care vânaţi ştiri, este că pe butuc stă capul meu. Oamenii cu care am eu de-a face, clienţii mei, au încredere în mine, şi am de gând să nu le înşel încrederea. Şi mai ştiu că ei nu dau nici mucii pe problemele altora, inclusiv ale tale şi ale lui Crawford Sloane, indiferent cât de grave ar fi.

— Înţeleg asta. Dar e vorba de o răpire şi...

— Taci şi-ascultă! Ţi-am spus când am vorbit la telefon, eram sigur că niciunul dintre cei pe care-i reprezint eu nu avea vreo legătură cu răpirea. Şi sunt la fel de sigur şi acum. Am recunoscut de asemenea că-ţi sunt dator şi voi încerca să aflu tot ce pot. Dar trebuie să umblu ca pe un teren minat şi, în al doilea rând, să-i conving pe toţi cei cu care stau de vorbă că este în avantajul lor să fie cooperanţi dacă ştiu ceva sau au auzit vreun zvon.

— Ascultă, am spus că-mi pare rău dacă...

— Deci, şi-a continuat avocatul tirada, nu este ceva ce poţi să faci cu buldozerul sau cu expresul. Pricepuşi?

— Pricepui, a răspuns Partridge oftând în sinea lui.

Vocea avocatului s-a mai domolit.

— Mai lasă-mă câteva zile. Şi nu mă suna; te caut eu.

Închizând telefonul, Partridge a cugetat în sinea lui că, deşi asemenea, relaţii puteau fi utile, nu era neapărat necesar să-ţi şi placă.

Înainte să ajungă la CBA News, Partridge reflectase îndelung dacă era sau nu cazul să dezvăluie la Telejurnalul de seară că un binecunoscut terorist Columbian, Ulises Rodríguez, era neîndoielnic implicat în răpirea familiei Sloane.

Şi hotărârea pe care a luat-o în cele din urmă era aceea de a păstra deocamdată secretă informaţia.

După ce ieşi din sala în care avea loc şedinţa lui Cooper cu „recruţii” săi, Partridge îi căută pe membrii echipei de cercetare pentru a-i informa asupra deciziei sale. În sala de consiliu îi găsi pe Karl Owens şi pe Iris Everly.

— Hai să privim lucrurile astfel, începu el să le explice: în acest moment, Rodríguez reprezintă singurul fir pe care-l avem, şi el nu ştie că îl avem. Dar dacă transmitem pe post ceea ce ştim, sunt şanse foarte mari ca Rodríguez însuşi să audă, şi asta înseamnă că ne-am dat cărţile pe faţă.

— Şi ce contează? întrebă îndoit Owens.

— Eu cred că contează. Totul indică faptul că Rodríguez a acţionat sub o altă identitate, şi dezvăluirea îl va provoca să se dea şi mai mult la fund. E inutil să vă spun cât va reduce asta sorţii de a-i descoperi – pe el şi pe cei trei Sloane în egală măsură.

— Înţeleg foarte bine, acceptă Iris, dar tu, Harry, chiar crezi că o ştire incandescentă ca asta, ştiută deja de cel puţin o duzină de oameni, poate sta bine mersi sub obroc până când suntem noi pregătiţi s-o difuzăm? Nu uita că fiecare reţea, fiecare ziar, fiecare post de radio şi-au mobilizat cele mai bune capete să-şi spargă creierii pentru povestea asta. Nu dau mai mult de douăzeci şi patru de ore până vor afla toţi.

Rita Abrams şi Norman Jeager, care intraseră între timp în sală, ascultau atenţi.

— S-ar putea să ai dreptate, zise Partridge, dar cred că trebuie să ne asumăm riscul ăsta. Şi adăugă: Nu-mi place să spun platitudini, dar e bine să ne amintim din când în când că munca asta a noastră de reporteri nu e ca şi când am căuta mereu Sfântul Graal. Când relatăm despre vieţi şi libertăţi ameninţate, ştirile trebuie să fie pe planul doi.

— Nici eu nu vreau să par obtuz, interveni Jaeger. Dar aici sunt de acord cu Harry.

— Şi mai e un lucru, atrase Owens atenţia, anume FBI-ul. Dacă nu îi informăm, am putea da de bucluc.

— M-am gândit şi la asta, recunoscu Partridge, şi am hotărât să riscăm. Dacă îl deranjează pe vreunul dintre voi, vă reamintesc că eu răspund. Chestia e că dacă spunem FBI-ului, ştim din proprie experienţă ce se va întâmpla, mai mult ca sigur că vor face o declaraţie presei, şi atunci s-a zis cu exclusivitatea.

— Ca să revenim la problema principală, spuse Rita, există precedente în situaţia dată. Ceva asemănător s-a întâmplat la ABC.

— Adică? vru să ştie Iris.

— Vă amintiţi de deturnarea TWA-ului aceluia, Beirut 1985?

Da, îşi aminteau, ca şi de faptul că în acea perioadă Rita lucrase pentru ABC News; deturnarea fusese un act terorist odios, în atenţia lumii întregi mai bine de două săptămâni, timp în care un scafandru al Marinei americane, pasager la bordul cursei TWA 847, fusese ucis cu sălbăticie.

— De la bun început ABC-ul a ştiut că la bordul avionului se aflau trei membri ai forţelor armate americane,

îmbrăcaţi civil, şi credeam că deţinem informaţia în exclusivitate. Întrebarea era dacă s-o difuzăm pe post. Ei bine, n-am făcut-o, închipuindu-ne că, dacă o făceam, teroriştii vor prinde de veste şi militarii vor fi ca şi morţi. În cele din urmă indivizii au aflat-o singuri, dar speranţa noastră a fost că, procedând aşa cum am procedat, am salvat măcar pe doi dintre ei.

— În regulă, cedă Iris, cred că accept. Deşi, dacă până mâine informaţia noastră nu apare pe niciun post, propun să reconsiderăm problema.

— De acord, consimţi Owen, şi cu asta discuţia a luat sfârşit.

Totuşi, având în vedere importanţa hotărârii, Partridge îşi spuse că era mai bine să stea de vorbă şi cu Les Chippingham şi Chuck Insen.

Preşedintele departamentului, care-l primi pe Partridge în biroul lui cu pereţi lambrisaţi, se mulţumi să ridice din umeri la aflarea deciziei şi spuse:

— Tu eşti cel care ia hotărârile în echipa de cercetare, Harry; dacă n-am avea încredere în puterea ta de judecată, n-ai fi aici. Oricum, îţi mulţumesc că m-ai informat.

Producătorul executiv al Telejurnalului de seară şedea la locul său de onoare la Potcoavă. Ascultând argumentele lui Partridge, ochii lui Insen se luminară. La sfârşit, dădu din cap.

— Interesant, Harry; frumoasă investigaţie. Când o să ne-o dai, o punem în capul ştirilor. Dar tu trebuie să ne spui când.

Astfel că Partridge era acum liber să se apuce din nou de telefoane; drept care se retrase în biroul său temporar.

Îşi scoase încă o dată carnetul albastru cu nume şi numere, dar, spre deosebire de săptămâna trecută, când apelase în special la sursele sale americane, de data asta îşi căută contactele din Columbia şi ţările învecinate – Venezuela, Brazilia, Ecuador, Panamá şi Perú – plus Nicaragua. În toate aceste locuri, de unde transmisese adesea reportaje pentru CBA News, erau persoane pe care putea conta că-l vor ajuta şi pe care le ajutase la rândul său.

În plus, astăzi mai avea şi pista Rodríguez, care se

traducea prin două întrebări concrete: *Cunoşti un terorist pe nume Ulises Rodríguez? Dacă da, ai vreo idee unde se află sau ce se ştie despre el că face?*

Deşi Karl Owens discutase vineri cu persoanele pe care le cunoştea în America Latină, Partridge considera că ceea ce făcea el nu era inutil – nimic neobişnuit în asta, de vreme ce atât producătorii, cât şi corespondenţii îşi cultivau propriile surse şi nu le divulgau nimănui.

Astăzi, răspunsurile la prima întrebare au fost aproape toate „da”, iar la a doua „nu”. Confirmând rapoartele anterioare ale lui Owens, Rodríguez părea să fi dispărut în urmă cu trei luni şi de atunci nimeni nu-l mai văzuse. Un element interesant se ivi totuşi într-o conversaţie cu un vechi prieten Columbian, un reporter de ştiri de la un post de radio din Bogotá.

— Dacă mă întrebi unde se află, îi răspunse crainicul, îţi pot spune aproape sigur că nu este în ţara asta. E Columbian la urma urmei, şi deşi se ţine departe de autorităţi, e prea bine cunoscut ca să poată sta mai multă vreme pe teritoriul ţării sale fără să se audă ceva. Deci, pun pariu că e în altă parte.

O concluzie cât se poate de rezonabilă.

Partridge avea oarecare bănuieli în ceea ce privea Nicaragua, unde regimul sandinist era vestit pentru duplicitatea şi tirania sa şi era potrivnic Statelor Unite. Putea oare regimul să fie implicat în vreun fel în răpire, sperând să obţină de pe urma ei un avantaj încă nedivulgat? întrebarea nu prea avea sens, dar măcar de-ar fi fost singura. Cu toate acestea, în urma câtorva telefoane date în capitala Managua, obţinu răspunsul unanim că Rodríguez nu se găsea în Nicaragua şi nici nu trecuse pe acolo.

Urma Perú. Partridge telefonă în mai multe locuri; una dintre conversaţii îl puse pe gânduri.

Vorbise cu o cunoştinţă veche. Manuel León Seminario, redactor-şef şi proprietar al săptămânalului *Escena,* publicat la Lima.

După ce Partridge îşi spuse numele, Seminario preluă imediat convorbirea. Vorbea o engleză impecabilă. Partridge şi-l imagină aşa cum îl ştia – zvelt, argint viu,

îmbrăcat la patru ace, după ultima modă.

— Ei, ei, dragul meu Harry, ce minunat să te aud! Şi unde eşti? în Lima, sper.

Când află că apelul era din New York, proprietarul-redactor şef îşi exprimă dezamăgirea.

— O clipă am crezut că putem lua mâine prânzul la *La Pizzeria.* Te asigur că mâncarea e la fel de bună ca întotdeauna. Ce-ar fi să te arunci într-un avion şi să vii-încoa'?

— Mi-ar plăcea, Manuel. Din nefericire, sunt prins până peste cap într-o treabă foarte importantă.

Şi îi explică despre rolul său în echipa de cercetare ce investiga răpirea familiei Sloane.

— Dumnezeule! Trebuia să-mi dau seama că eşti băgat în asta. Ce chestie îngrozitoare! Am urmărit îndeaproape cazul şi o să avem o pagină întreagă în numărul următor. A mai apărut ceva nou ce ar trebui inclus?

— *Este* ceva nou, şi de aceea te-am şi sunat. Dar deocamdată e la secret, deci ţi-aş fi recunoscător dacă discuţia noastră rămâne neoficială.

— Păi... Vocea era prudentă. Numai să nu fie ceva ce avem şi noi.

— Putem să avem încredere unul în altul, Manuel. Pornind de la premisa de mai sus – eşti de acord?

— Pornind de la premisa de mai sus – da.

— Avem motive să credem că Ulises Rodríguez este implicat.

Câteva clipe de tăcere, apoi ziaristul spuse încet:

— Vorbeşti de o companie foarte proastă, Harry. Pe aici numele ăsta are o reputaţie ticăloasă, e de temut.

— De ce de temut?

— Tipul e bănuit că pune la cale răpiri, se furişează din Columbia în Perú, unde-l angajează tot felul de indivizi exact pentru asemenea chestii. Ăsta-i stilul de lucru al elementelor criminal-revoluţionare de la noi. Cred că ştii că în Perú răpirile au devenit aproape un stil de viaţă. Ţintele favorite sunt oamenii de afaceri înstăriţi şi familiile lor. Mulţi dintre noi angajează gărzi de corp şi avem maşini blindate, în speranţa că astfel ne putem apăra.

— Ştiam. Dar uite că am uitat.

Seminario oftă în receptor.

— Nu eşti singurul, amice. Atenţia pe care o acordă presa occidentală ţării noastre este sporadică, pentru a folosi un eufemism. Cât despre emisiunile voastre de ştiri de la televizor, parcă nici n-am exista.

Partridge ştia că era ceva adevăr în spusele lui. Şi n-ar fi putut să găsească o explicaţie a faptului că americanii manifestau arareori faţă de Perú acelaşi interes constant pe care-l manifestau faţă de alte ţări. Dar acum n-avea timp de reflecţii, aşa că întrebă:

— Ai auzit vreo veste cum că Rodríguez s-ar afla în Perú, chiar acum poate, sau dacă a lucrat în ultima vreme pentru cineva de-acolo?

— Păi... nu.

— Mă-nşel eu, sau ai ezitat?

— Nu în ceea ce-l priveşte pe Rodríguez. Despre el n-am auzit nimic, Harry. Ţi-aş spune dacă aş şti ceva.

— Şi-atunci, ce?

— În ultimele săptămâni a fost o linişte ciudată pe frontul criminal-revoluţionar, cum îl numesc eu. Mai că nu s-a întâmplat nimic. Nimic important.

— Şi?

— Am mai văzut eu situaţii asemănătoare şi altă dată, şi cred că sunt caracteristice doar pentru Perú. Când e cea mai mare linişte e semn că urmează să se întâmple ceva foarte important. De obicei neplăcut şi de o natură imprevizibilă.

Vocea lui Seminario îşi schimbă ritmul, deveni practică:

— Dragul meu Harry, mi-a făcut mare plăcere să vorbesc cu tine şi mă bucur că m-ai sunat. Dar *Escena* nu se face de la sine, aşa că trebuie să te las. Fă-mi cât de curând o vizită în Lima şi ţine minte: prânz la *La Pizzeria* – invitaţie valabilă oricând.

Vorbele lui Manuel îl obsedară pe Partridge toată ziua: *„Când e cea mai mare linişte e semn că urmează să se întâmple ceva foarte important”.*

Din pură coincidenţă, în aceeaşi zi în care Harry Partridge a vorbit cu proprietarul-redactor şef al revistei *Escena,* Perú a fost luat în discuţie într-o şedinţă ultrasecretă, la cel mai înalt eşalon, a corporaţiei care patrona reţeaua CBA, Globanic Industries Inc. Era vorba de una dintre şedinţele bianuale, „un seminar politic” de trei zile, condus de preşedintele şi directorul executiv al conglomeratului, Theodore Elliott. Asistenţa era constituită din alţi şefi executivi – ai celor nouă filiale ale Corporaţiei, ele însele companii importante, majoritatea cu filiale subordonate proprii.

La asemenea şedinţe se schimbau impresii personale privind activitatea Corporaţiei, se puneau la cale planuri secrete, unele dintre ele având puterea de a încuraja sau de a nimici concurenţa, investitorii sau pieţele de peste tot din lume. Dar nu existau ordini de zi sau procese-verbale ale acestor parlamentări bianuale. Securitatea era foarte strictă şi în fiecare zi, înainte de începutul lucrărilor, sala de şedinţe era verificată electronic pentru detectarea posibilelor microfoane.

În afara sălii, niciodată înăuntru, se foia personalul auxiliar – şase-şapte pentru fiecare filială şi subfilială – convocat pentru furnizarea de date sau note pe care le solicitau unii sau alţii dintre şefi.

Localul în care se desfăşurau şedinţele era de obicei acelaşi. Ca şi în alte dăţi, şedinţa de acum se ţinea în incinta clubului Fordly Cay, lângă Nassau, în Insulele Bahamas.

Fordly Cay, unul dintre cele mai exclusiviste cluburi private din lume, cu amenajări de staţiune de agrement, incluzând un port pentru iahting, terenuri de golf, de tenis şi plaje cu nisip alb, permitea uneori anumitor grupuri VIP folosirea acestor înlesniri recreative contra unor sume exorbitante. Întrunirile cu număr mare de participanţi erau strict interzise; licitaţii nu se ţineau în incinta clubului.

Legitimaţia de membru permanent era foarte greu de obţinut; exista o listă de solicitări, pe baza căreia nenumăraţi aspiranţi aşteptau o perioadă lungă de timp, unii dintre ei în zadar. Theodore Elliott devenise membru de

curând, după ce aşteptase doi ani să i se aprobe cererea.

Înainte cu o zi de sosirea tuturor participanţilor, Elliott jucase rolul de patron, urând personal bun-venit soţiilor sau soţilor angajaţilor corporaţiei, care aveau să-şi facă simţită prezenţa doar în timpul întrunirilor cu caracter social şi al pauzelor de tenis, golf şi croaziere. Astăzi, prima zi a şedinţei se desfăşura într-o sală mică de bibliotecă, mobilată confortabil cu fotolii adânci îmbrăcate în piele crem, şi cu podeaua acoperită de la un capăt la altul de covoare înflorate. Între rafturile de cărţi, înalte până în tavan, se găseau vitrine discret luminate în care tronau diferite trofee sportive din argint. Deasupra şemineului, folosit arareori, portretul fondatorului clubului zâmbea radios spre micul grup select.

Elliott era îmbrăcat în ţinută adecvată: pantaloni albi şi un tricou albastru-deschis, cu mâneci scurte, croit în jurul gâtului, purtând emblema clubului – un scut pătrat cu frunze de palmier, două rachete de tenis încrucişate, realizate în broderie, crose de golf şi un iaht, toate plutind pe valurile mării. Cu sau fără aceste accesorii vestimentare, Théo Elliott putea fi considerat un bărbat de o frumuseţe clasică – înalt, suplu, lat în umeri, cu maxilare puternice şi păr bogat, acum albit în întregime. Părul amintea că peste doi ani preşedintele ajungea la vârsta pensionării şi avea să fie urmat, aproape cu certitudine, de unul dintre cei prezenţi.

Admiţând faptul că unii şefi de companii erau prea în vârstă ca să mai fie aleşi, existau trei candidaţi cu şanse egale; Margot Lloyd-Mason era unul dintre ei.

Margot ştia foarte bine acest lucru atunci când luă cuvântul la începutul şedinţei, pentru a prezenta un raport despre situaţia de la CBA.

Vorbind la obiect, ea menţionă că, de când Globanic Industries achiziţionase reţeaua de radio şi televiziune CBA împreună cu toate staţiile afiliate, fusese introdus un control financiar foarte strict, în care intrau şi limitarea bugetelor şi concedierea personalului redundant. Ca rezultat, profiturile în primele trei trimestre ale anului financiar aveau să se ridice cu douăzeci şi doi la sută faţă de anul dinaintea achiziţionării.

— Început promiţător, comentă Theodore Elliott, deşi aşteptăm rezultate şi mai bune în viitor.

Participanţii aprobară cu mişcări din cap.

Margot se îmbrăcase cu multă grijă pentru această zi, nevrând să pară prea feminină, dar nici să piardă avantajele sexului. Întâi se oprise asupra unui deux-pièces, aşa cum purta de obicei la Stonehenge – porecla dată sediului în care se afla biroul ei –, dar mai apoi se gândise că nu era tocmai potrivit pentru clima semitropicală. În cele din urmă, alesese o pereche de pantaloni din bumbac crem şi un pulover din acelaşi material, o nuanţă de piersică palidă. Îmbrăcămintea îi scotea în evidenţă silueta bine proporţionată, fapt confirmat de privirile lungi ale unora dintre bărbaţi.

În continuarea prezentării ei, Margot se referi la recenta răpire a familiei Sloane.

Preşedintele Companiei International Forest Products, DeWitt se numea, din Oregon de origine, un tip debordând de energie, interveni:

— Un eveniment extrem de nefericit, şi cu toţii sperăm că făptaşii vor fi prinşi cât mai repede. Până una-alta, de pe urma lui reţeaua beneficiază de o atenţie deosebită.

— Atât de deosebită, îl informă Margot, încât popularitatea Telejurnalului de seară a crescut de la 9, 2 la 12, 1 la sută în decurs de cinci zile, adică un plus de şase milioane de telespectatori, ceea ce ne-a împins puternic în faţă, ajungând pe primul loc. A crescut de asemenea şi popularitatea emisiunilor-concurs, pe care le difuzează cele cinci staţii satelit imediat după ştiri. La fel şi cu emisiunile la oră de largă audienţă, cum e Ben Largo Show, care e difuzat vinerea, şi al cărui coeficient de popularitate a crescut de la 22, 5 la 25, 9. Toţi sponsorii sunt încântaţi; ca rezultat, îi presăm să ne dea reclame pentru sezonul următor.

Cineva întrebă:

— Creşterea popularităţii înseamnă că majoritatea telespectatorilor nu schimbă canalele?

Întrebarea îi aminti lui Margot că până şi în sânul acestui grup de sus-puşi exista o fascinaţie intrinsecă faţă de detaliile neînsemnate ale transmisiunilor TV.

— Reţelele ştiu din proprie experienţă că, dacă telespectatorii aleg un canal de ştiri, există toate şansele ca ei să rămână pe acelaşi post şi în următoarele nouăzeci de minute, uneori chiar mai mult. Pe parcurs se adaugă şi alţi telespectatori.

— Deci tot răul spre bine... cum s-ar zice, zâmbi preşedintele produselor forestiere.

Margot zâmbi la rândul ei.

— Că tot suntem între noi, aşa zic şi eu, deşi vă rog să nu mă citaţi.

— Aici nimeni nu citează pe nimeni, spuse Théo Elliott. Şedinţele acestea se bazează pe discreţie şi pe adevăr.

— Apropo de cei care fac reclamă la voi, Margot...

Cel care vorbea era Leon Ironwood, de la West World Aviation, un californian bronzat, cu alură de atlet, al doilea dintre cei trei candidaţi la scaunul lui Elliott. Compania pe care o conducea era un furnizor al Ministerului Apărării, construind cu mult succes avioane de luptă.

—... Care-s ultimele date privind acea problemă cu video recorderele? Ce proporţie reprezintă aparatele particulare?

— Cincizeci la sută, recunoscu Margot, adăugând: şi ai dreptate numind-o „problemă”. Majoritatea celor ce înregistrează programele reţelei sar peste reclame fără să le urmărească, ceea ce înseamnă o diminuare a eficienţei lor.

Ironwood dădu din cap:

— Mai ales de când proprietarii VCR-urilor reprezintă un grup de populaţie semnificativ ca număr. Şi eu mă includ în el.

— Şi să nu uităm comanda de tăiere a sunetului, spuse altcineva. Eu închid sunetul ori de câte ori urmează o reclamă.

— Adevărul e, spuse Margot, că problema asta cu VCR urile şi comenzile de tăiere a sunetului planează ca nişte nori de furtună deasupra noastră, din care pricină reţelele au tot evitat să analizeze cu adevărat efectele. De mult s-ar fi putut stabili nişte criterii de apreciere şi sondaj, dar chestia e că noi nu vrem să aflăm veştile proaste, şi în asta avem un aliat – agenţiile publicitare, care se tem că adevărul i-ar alunga pe cei care investesc bani grei în

publicitate, lipsind astfel agenţiile de un procent enorm din afacerile lor.

— Sunt sigur că planul vostru fiscal ţine cont de acest fapt, interveni prompt Elliott.

— Aşa e, Théo. Privind în perspectivă şi acceptând faptul că sumele pe care reţeaua le obţine din reclame se vor micşora, căutăm surse de venituri suplimentare, şi asta explică de ce CBA-ul şi alte reţele au cumpărat instalaţii de transmisiune prin cablu şi vor continua să cumpere. Reţelele beneficiază de capital suficient în acest sens şi s-ar putea ca într-o bună zi televiziunea prin cablu să se trezească subordonată în întregime reţelelor. În acelaşi timp, căutăm să încheiem contracte de colaborare cu companiile de telefoane.

— Contracte de colaborare? făcu nedumerit Ironwood.

— Explic acum. Întâi trebuie să acceptăm faptul că transmisiunea terestră prin antenă şi-a cant trăit traiul. În zece – cincisprezece ani, cred că singurul loc unde vei mai găsi o antenă TV clasică va fi la Muzeul Naţional; iar staţiile TV îşi vor fi abandonat transmiţătorii convenţionali pentru că vor fi neeconomici.

— Iar cablurile şi antenele parabolice vor intra puternic în scenă?

— Parţial, nu de tot, zâmbi Margot.

Se afla pe un teren familiar ei, demonstrând concomitent, cum spera, că avea capacitate de prevedere.

— Următorul lucru de care trebuie să ţinem seama, continuă ea, este acela că viitorul nu este chiar atât de promiţător pentru transmisiunile prin cablu, dacă rămân de capul lor. Pentru a supravieţui, trebuie să-şi unească eforturile – aşa cum vom face şi noi – cu ale celor de la companiile telefonice, *ale căror cabluri au pătruns deja în fiecare casă.*

Mai mulţi dădură din cap aprobator, şi ea continuă:

— Tehnologia combinării cablurilor telefonice cu acelea de televiziune care folosesc cablurile cu fibre optice există deja. Nu se mai pune decât problema aplicării în practică a sistemului, ceea ce înseamnă ca o reţea ca a noastră să dezvolte programe speciale pentru transmisiuni prin cablu. Profitul potenţial este uriaş.

— Nu există restricţii guvernamentale în ceea ce priveşte asocierea companiilor telefonice cu transmisiunile TV? vru să ştie Ironwood.

— Există, dar Congresul va avea grijă să le schimbe. Deja lucrăm la un proiect legislativ.

— Şi sunteţi convinşi că Congresul va accepta?

Théo Elliott izbucni în râs.

— Dacă ea este convinsă, are motive întemeiate. Presupun că majoritatea dintre noi a citit deja cartea *Cel mai bun Congres ce poate fi cumpărat cu bani.* Dacă n-aţi citit-o încă, e o lectură obligatorie pentru oameni ca noi... Cine-i autorul?

— Philip Stern, răspunse Margot.

— Exact. Ei bine, aşa cum scrie Stern în carte, Globanic Industries contribuie cu bani frumoşi la fiecare Comitet Politic de Acţiune care se preocupă de problemele noastre, ceea ce înseamnă că voturile congresmanilor sunt cumpărate şi gata pregătite atunci când avem nevoie de ele. Când Margot doreşte să schimbăm reglementările respective, nu are decât să mă anunţe. Iar eu anunţ pe cine trebuie.

— Se vorbeşte că se va aboli sistemul CPA, spuse DeWitt.

— Şi cam la asta se rezumă tot – la vorbe, ripostă Elliott. În plus, chiar dacă se schimbă numele, puteţi fi siguri că cei din Congres vor găsi altă cale să facă exact ceea ce fac acum.

Discuţia deschisă, neoficială, a continuat. Dar subiectul răpirii familiei Sloane n-a mai fost pomenit.

Spre prânz, a venit rândul lui K. Phocis („Fossie”) Xenos, preşedintele lui Globanic Financial Services, să se adreseze colegilor prezenţi.

Cu trei ani în urmă, Tri-Trade Financial Services, cum se numea atunci, era o agenţie de credit care acorda împrumuturi pentru americanii din clasa de mijloc, lucrând într-o reţea de firme cu birouri la stradă; de asemenea, încheia asigurări peviaţă şi contra accidentelor. Apoi Globanic a cumpărat Tri-Trade, Théo Elliott văzând în această agenţie o bază gata pregătită (mult mai simplu, deci, decât să întemeieze o companie nouă) pentru atragerea investitorilor străini amatori de riscuri de

antreprenoriat şi de afirmare. Ca şef l-a numit pe Fossie Xenos – un grec american din a doua generaţie, tânăr, cu diplomă MBA obţinută la Wharton, care îi atrăsese atenţia lui Elliott în urma unor manevre de investiţii bancare bine gândite.

De cum şi-a ocupat fotoliul de preşedinte, Xenos a pus capăt afacerilor cu credite, care aduceau profituri extrem de modeste, şi a desfiinţat reţeaua de birouri mici; aceeaşi soartă au avut-o şi asigurările, pe care el le descria ca pe „o pierdere de vreme cu bătaie scurtă, pentru handicapaţi mintal”. Acum era interesat să găsească ceva proaspăt şi incitant pe scena financiară – achiziţiile pe datorie, cunoscute sub iniţialele L.B.O., finanţate prin obligaţiuni „murdare”.

De atunci încoace, lucrând cu tot ceea ce era „fierbinte” financiar, Fossie Xenos a adus profituri strălucitoare pentru Global Financial, iar sieşi şi-a creat o reputaţie de persoană extrem de dinamică. Aceasta din urmă era şi pricina pentru care Margot Floyd-Mason îl considera pe Fossie, care era al treilea candidat la preşedinţie, ca pe cel mai de temut rival.

În ciuda talentelor sale manipulative şi a succeselor înregistrate, Fossie îşi păstrase un aer tineresc, părând cel puţin cu opt ani mai tânăr decât vârsta pe care o avea – patruzeci şi unu de ani. Nu ţinea cont de etichetă, părul îi era mereu ciufulit, pentru că îşi trecea mâinile prin el în timp ce vorbea împroşcând cuvintele cu viteza focurilor de mitralieră. Ştia să fie stăruitor şi convingător; şi dacă la asta adăuga zâmbetul fermecător pe care-l îndrepta asupra fiecăruia, putea fi sigur de reuşită.

Astăzi, Fossie Xenos făcea un raport asupra unui proiect complex, delicat şi destul de secret în această fază iniţială, dar care, spera el, putea să aducă un beneficiu de mai multe miliarde de dolari în vistieria lui Global Financial. Era vorba de aşa-numitele „swaps”[38] de datorie-contra-titluri de valoare şi un fond uriaş de investiţii în proprietăţi imobiliare, amândouă având legătură cu Perú, ţară cu al cărei guvern Globanic lucra mână în mână.

---

38 Tranzacţie dublă de vânzare şi respectiv cumpărare a aceluiaşi activ (n.tr.).

Etapele şi condiţiile prezentate de Fossid colegilor săi erau următoarele:

— În acest moment, Perú avea o datorie externă de mai mult de 16 miliarde de dolari, pe care nu o achitase, prin aceasta tăindu-şi accesul la comunitatea financiară internaţională, care refuza să-i mai acorde credit. Cu toate acestea, aflat într-o criză economică disperată, Perú ţinea morţiş să-şi recâştige un statut onorabil şi să înceapă din nou să primească împrumuturi.

— Fără să facă valuri, Globanic Financial Services a cumpărat 4, 5 miliarde din datoria impresionantă a Perú-ului – mai bine de un sfert – plătind în medie cinci cenţi pentru fiecare dolar, în total 225 milioane dolari. Creditorii iniţiali, în principal bănci americane, au fost bucuroşi să vândă chiar şi la acest preţ scăzut, cu atât mai mult cu cât îşi făcuseră de mult socoteala că nu vor mai recupera nimic. Globanic „securizase” datoria peruană – adică o schimbase în hârtii de valoare negociabile.

— Guvernul peruan, prin trei dintre miniştrii săi – ai Finanţelor, Turismului şi Lucrărilor Publice – fusese informat că acum avea o ocazie absolut unică să şteargă acele 4, 5 miliarde din datorie, cumpărând datoria „securizată” de la Globanic Industries cu zece cenţi dolarul, *dar toate plăţile făcându-se în moneda slabă peruană, inti.* Aceasta era capcana-momeală a lui Fossie, căci în acest fel mica şi preţioasa rezervă de valută forte – în special dolari – aflată în vistieria peruană rămânea intactă.

— Trei condiţii critice însoţeau acceptarea de către Globanic a monedei peruane. Globanic nu dorea bani gheaţă, ci „swaps” de datorie-contra-titluri de valoare, obţinând astfel dreptul exclusiv de proprietate asupra a două baze de agrement spectaculoase, aflate deocamdată în proprietatea guvernului. Global Financial intenţiona să le dezvolte şi apoi să le exploateze, cu încredinţarea că amândouă aveau un potenţial uriaş dacă erau folosite ca staţiuni de vacantă de lux. Una dintre ele, un oraş situat pe coasta oceanului, urma să devină „Punta del Este a Pacificului”. Cealaltă, o localitate închisă între versanţii Anzilor, avea să fie o extraordinară bază de pornire spre Machu Picchu şi Cuzco, două dintre cele mai cunoscute

atracţii turistice din lume.

- — Pe lângă acele vaste întinderi de pământ, guvernul avea să mai ofere şi garanţii că Globanic putea să se ocupe nestingherit de dezvoltarea bazelor, după cum credea de cuviinţă, în acelaşi timp, Globanic aducea în ţară valută forte pentru a plăti lucrările de dezvoltare, creând odată cu acestea o mulţime de locuri de muncă pentru populaţia locală, amândouă fiind de mare ajutor ţării.

— Ultima condiţie, care urma să rămână un secret al guvernului peruan şi Globanic, era aceea că preţul ce urma să fie plătit pentru cele două staţiuni de agrement avea să fie mai mic cu douăzeci şi cinci la sută faţă de cel real.

— Beneficiile lui Globanic Financial erau multiple: întâi, prin vânzarea datoriei „securizate” la un preţ dublu faţă de cel de cumpărare. Apoi, prin achiziţionarea a două staţiuni magnifice la un preţ ce reflecta doar trei pătrimi din valoarea lor, prin atragerea de investiţii mondiale pentru dezvoltarea staţiunilor, şi, în cele din urmă, prin obţinerea unor profituri astronomice de pe urma administrării lor.

Raportul lui Fossie se încheie cu informaţia că, în urma unor negocieri lungi şi delicate, cu câteva zile în urmă se ajunsese la o înţelegere între guvernul peruan şi Globanic Financial, şi toate pretenţiile acesteia din urmă fuseseră acceptate.

Când J. Phocis Xenos termină de vorbit şi se aşeză, audienţa, redusă ca număr, dar deţinând o putere nebănuit de mare, izbucni în aplauze.

Radiind de încântare, Théo Elliott se adresă celor prezenţi:

— Aveţi întrebări?

— Despre miniştrii aceia de care ai pomenit, începu Warren Graydon – preşedintele lui Empire Chemical Corporation. Avem vreo garanţie că or să-şi respecte cuvântul?

— Am să răspund eu la această întrebare, spuse Elliott. Da, am luat toate măsurile de precauţie. Dar nu cred că este nevoie să expunem detaliile, nici chiar în acest cadru.

Cei prezenţi zâmbiră cu subînţeles, răspunsul sugerând că era vorba de mituire. De fapt, când înţelegerea între

Perú şi Globanic avea să fie semnată şi parafată, cei trei miniştri urmau să primească numere de cont într-o bancă elveţiană, deschis pe numele lor, cu câte un milion şi jumătate de dolari depuşi pentru fiecare. În plus, puteau să se folosească după bunul plac, oricând doreau aceasta, de apartamente luxoase în Londra, Paris şi Geneva, cu beneficiile suplimentare de rigoare. Companiile internaţionale de genul lui Globanic Industries făceau în mod frecvent asemenea aranjamente pentru amicii politici.

— Spune-ne cum e cu stabilitatea în Perú, Fossie, ceru Margot. În ultima vreme s-a intensificat activitatea revoluţionară, nu numai în regiunea Anzilor, deja binecunoscută, dar şi la Lima şi în alte părţi. În aceste condiţii, vor fi profitabile staţiunile? Vor fi căutate de vilegiaturişti?

Margot ştia că merge pe sârmă. Pe de o parte, din pricina relaţiei de concurenţă dintre ei, nu-şi putea permite să-l lase pe Fossie Xenos să scape doar cu prezentarea proiectului, fără nicio dispută; iar dacă mai târziu ceva avea să nu meargă cum trebuie, voia ca toţi să-şi amintească de faptul că ea avusese îndoieli de la bun început. Pe de altă parte, dacă Margot devenea noul preşedinte la Globanic Industries, îi vor fi necesare prietenia lui Fossie şi contribuţiile lui impresionante la veniturile conglomeratului. Fără să ignore niciunul dintre aceste aspecte, încercase să formuleze întrebarea cât mai logic şi mai moderat cu putinţă.

Dacă Fossie intuise manevra, nu se trădă prin nimic, ci răspunse vesel:

— Din informaţiile pe care le deţin, atmosfera revoluţionară n-are să dureze mult, iar pe termen lung Perú va supravieţui cu un sistem democratic solid, bazat pe o legislaţie serioasă, favorabilă extinderii turismului. Este o prognoză care se fondează pe o tradiţie îndelungată a valorilor democratice.

Margot se rezumă la această contribuţie, notând totuşi că Fossie trădase o slăbiciune pe care ea va putea într-o bună zi să o exploateze. Mai observase ea acest lucru şi la alţii, în special la aceia care se ocupau de tranzacţii imobiliare, când obiective impresionante puteau să prevaleze în faţa

unor judecăţi firesc de prudente. Psihologii o numeau „suspendarea realităţii” şi, în opinia lui Margot, oricine îşi închipuia că întrevedea un sfârşit al insurecţiei armate în Perú cădea exact în această capcană.

Bineînţeles, îşi spunea ea, staţiunile puteau să-şi continue activitatea fără să aibă nimic de suferit; la urma urmei, în tot mai multe colţuri, ale lumii turismul şi pericolul coexistau în acelaşi spaţiu. Dar în cazul Perú-ului, numai timpul şi cheltuielile uriaşe aveau să limpezească urmările.

Era clar că Théo Elliott nu împărtăşea îndoielile lui Margot.

— Dacă nu mai există alte întrebări, spuse el, daţi-mi voie să spun următoarele: cunosc de mai multă vreme cele expuse de Fossie aici, iardacă v-am informat şi pe voi, am avut motive întemeiate. În primul rând, ştiu că toţi putem păstra un secret, şi este în avantajul nostru să-l păstrăm pe acesta. În al doilea rând, nu vreau ca ceva să ne strice relaţia încă fragilă cu guvernul peruan, şi prin aceasta să afecteze ceea ce s-ar putea dovedi afacerea secolului.

Preşedintele se ridică în picioare.

— Acestea fiind zise, vă invit la masă.

7

Lui Jessica îi trebuiră câteva minute bune până să fie în stare să accepte posibilitatea ca răspunsul lui Nicky – anume că se aflau în Perú – să fie adevărat.

Era imposibil! Nu fusese timp pentru aşa ceva!

Dar treptat, renunţând la presupunerile anterioare, şi pe măsură ce memoria îi revenea, această posibilitate părea tot mai plauzibilă. Nu era exclus, îşi spuse, ca ei trei să fi rămas în stare de inconştienţă o perioadă mult mai lungă decât socotise ea, chiar mai lungă decât ar fi fost necesar ca să ajungă într-un stat din sudul Statelor Unite.

În acelaşi timp. Dacă acum se găseau în Perú, cum ajunseseră aici? Doar nu era chiar atât de uşor să scoţi clandestin din ţară trei persoane fără simţire...

O străfulgerare de amintire! O imagine precisă, limpede,

pe care însă o uitase cu desăvârşire, până în această clipă.

În acel scurt interval de timp când se luptase şi reuşise să cresteze obrazul lui Faţă Tăiată... în acele clipe disperate văzuse *două sicrie goale, unul mai mic decât celălalt.* Acea imagine terifiantă o convinsese că ea şi Nicky urmau să fie omorâţi.

Dar acum. Jessica îşi dădu seama – şi această realizare o făcu să se înfioare – că era foarte probabil să fi fost aduşi aici în acele coşciuge – *ca nişte persoane decedate!* Gândul era atât de îngrozitor, încât refuză, *nu era capabilă,* să-l ducă până la capăt. Astfel că se forţă să revină în prezent, oricât de sumbru şi de dureros era.

Cu mâinile legate la spate, Jessica, Nicky şi Angus continuau să meargă, împiedicându-se la tot pasul pe cărăruia îngustă, sugrumată de copacii lipiţi unul de altul şi de vegetaţie. Câţiva dintre bărbaţii înarmaţi erau în faţă, ceilalţi îi urmau. La orice semn de încetinire a ritmului, cei din spate strigau *¡Andense! ¡Apúrense!*[39]*,* înghiontindu-i cu puştile ca să-i facă să meargă mai repede.

Şi era cald. Incredibil de cald. Toţi erau scăldaţi în sudoare.

Jessica era disperată de îngrijorare pentru Nicky şi Angus. Ea însăşi suferea de o durere de cap cumplită, de greaţă, şi din pricina miilor de insecte care bâzâiau în jurul ei şi pe care nu avea cum să le alunge. *Cât avea să mai dureze calvarul acesta?* Nicky spusese că se îndreptau spre un râu. *Nu putea să fie prea departe!*

Da, hotărî Jessica, cel care-l informase pe Nicky spusese cu siguranţă adevărul. *Erau* în Perú, şi, realizând cât de mult se îndepărtaseră de casă şi cât de slabe erau şansele să fie salvaţi de aici, îi veni să plângă.

Pământul de sub picioare era tot mai îmbibat cu apă, făcând înaintarea din ce în ce mai dificilă. Brusc, în urma ei Jessica auzi un ţipăt ascuţit, o altercaţie şi o bufnitură. Se răsuci şi-l văzu pe Angus căzut la pământ, cu faţa în noroi.

Viteaz, bătrânul încercă să se ridice în picioare, dar nu izbuti din pricina mâinilor legate. Bărbaţii înarmaţi izbucniră în râs. Unul dintre ei se aplecă, dând să-l izbească pe

---

39 Mişcaţi-vă! Grăbiţi-vă! (Sp.).

bătrân cu ţeava puştii în spate.

— Nu, nu, nu! ţipă Jessica.

Cuvintele îl făcură pe bărbat să se îndrepte stupefiat şi, până să-şi revină din uluială, Jessica se apropiase în fugă de Angus şi căzuse în genunchi lângă el. Reuşi să-şi ţină spatele drept, chiar şi cu mâinile legate, deşi nu avea cum să-l ajute pe Angus. Bărbatul cu puşca înaintă mânios spre ea, dar se opri brusc atunci când auzi vocea tăioasă a lui Miguel. Acesta venea din capul coloanei, urmat de Baudelio şi de Socorro.

Înainte să apuce careva să scoată un cuvânt, Jessica spuse cu o voce îndârjită din pricina emoţiei:

— Da, suntem prizonierii voştri. Nu ştim de ce, dar ştim că nu putem scăpa, şi ştiţi şi voi asta. Atunci de ce ne ţineţi cu mâinile legate? Nu vrem decât să ne ajutăm unii pe alţii, să nu cădem. Uite ce se întâmplă dacă nu putem! Vă rog, vă rog, fie-vă puţin milă! Vă implor, dezlegaţi-ne mâinile!

Pentru prima oară Miguel păru că ezită, mai ales când Socorro îi spuse încet:

— Dacă vreunul îşi rupe o mână sau un picior, sau se taie cumva, s-ar putea infecta. În Nueva Esperanza n-o să avem cum să tratăm o infecţie.

— Are dreptate, confirmă Baudelio.

Cu un gest nerăbdător, Miguel dădu un ordin răstit în spaniolă. Unul dintre bărbaţii înarmaţi păşi în faţă – acelaşi care-l ajutase pe Nicky în camion. Dintr-o teacă prinsă la curea scoase un cuţit şi se aplecă în spatele Jessicăi. Ea simţi cum frânghia care-i lega mâinile cedează şi cade. Urmă Nicky. Angus fu ridicat întâi în genunchi, până i se tăiară legăturile, apoi Jessica şi Nicky îl sprijiniră să stea în picioare.

Urmară câteva comenzi răstite şi grupul porni din nou la drum.

În ciuda tulburării, în cele câteva minute care trecuseră Jessica aflase mai multe lucruri. Întâi, destinaţia lor era Nueva Esperanza, deşi numele nu-i spunea nimic. Doi, bărbatul care se împrietenise oarecum cu Nicky se numea Vicente – îl auzise strigat astfel când le tăiase legăturile. Trei, femeia care intervenise pe lângă Miguel, aceeaşi care o pălmuise pe Jessica în coşmelie, deţinea oarece

cunoştinţe medicale. La fel şi Faţă Tăiată. Foarte posibil ca unul dintre ei să fie doctor, dacă nu chiar amândoi.

Stocă aceste informaţii într-un ungher al minţii, urmân du-şi instinctul care-i spunea că orice afla putea să se dovedească folositor mai târziu.

Nu după multă vreme, când coloana o luă spre stânga urmând poteca, în faţa ochilor lor apăru un râu lat.

Miguel îşi aminti că în zilele lui nihiliste de odinioară citise că, dacă dorea să reuşească în ceea ce făcea, un terorist trebuia să alunge orice stări emoţionale convenţionale şi să-şi atingă scopurile prin insuflarea terorii în toţi cei care se împotriveau dorinţelor şi voinţei lui. Chiar şi sentimentul de ură, deşi ajuta la inducerea în terorist a unei stări de patimă psihică, devenea un inconvenient dacă depăşea o anumită Limită, întunecând judecata lucidă.

În cariera lui de terorist, Miguel urmase aceste reguli cu sfinţenie, adăugând încă una: acţiunea şi pericolul erau stimulentele teroristului. El, unul, avea nevoie de ele la fel cum un morfinoman avea nevoie de droguri.

Aceasta era pricina pentru care priveliştea ce se deschidea în faţa ochilor nu-i provoca nicio plăcere.

De patru luni de zile, începând cu zborul spre Londra şi achiziţionarea paşaportului ilegal pe care-l folosise pentru intrarea în Statele Unite, fusese stimulat de surescitarea stârnită de pericolul mereu prezent, de nevoia – de care depindea viaţa lui – de a planifica totul cu mare atenţie, iar de curând de gustul ameţitor al izbândei, şi în general de vigilenţa permanent necesară pentru a-şi asigura supravieţuirea.

Dar aici, în tărâmul apelor din jungla peruană, pericolele nu mai erau la fel de mari. E drept că exista întotdeauna posibilitatea ca forţele guvernamentale să apară ca din senin şi să secere cu focuri de armă automată, şi abia apoi să pună întrebări, dar celelalte ameninţări erau ori neglijabile, ori lipseau cu desăvârşire. Cu toate acestea, Miguel acceptase să rămână aici – sau cel puţin în Nueva Esperanza, cătunul în care aveau să ajungă astăzi – pe o perioadă de timp nedeterminată, şi asta pentru că aşa hotărâse Sendero Luminoso atunci când încheiase afacerea cu Cartelul de la Medellín. Care era explicaţia? Miguel nu

ştia.

Şi nu ştia nici de ce fuseseră răpiţi prizonierii şi ce avea să se întâmple cu ei acum că se aflau aici. Ştia totuşi că trebuiau păziţi cu străşnicie, ceea ce explica probabil faptul că el, unul, nu era înlocuit, căci avea reputaţia de om de nădejde, în celelalte privinţe, bănuia că acţiunea se afla în mâinile lui Abimael Guzmán, nebunul descreierat – aşa-l considera Miguel – care întemeiase organizaţia Sendero Luminoso şi se considera a fi un Iisus maoist imaculat. Asta, bineînţeles, presupunând că Guzmán mai era în viaţă. Dar despre veridicitatea sau neveridicitatea acestui amănunt, zvonurile circulau cu persistenţa şi imprecizia ploilor din junglă.

Miguel ura jungla – sau Selva, cum o numeau peruanii. Ura umiditatea atotstăpânitoare, descompunerea şi putreziciunea… senzaţia de claustrofobie, de parcă acea vegetaţie care se dezvolta cu repeziciune şi devenea impenetrabilă te întemniţa pentru totdeauna în tentaculele ei... şi zumzetul infernal, neîncetat al insectelor, care te făcea să tânjeşti după o clipă de linişte şi de eliberare... şi legiunea scârboasă de şerpi alunecoşi şi tăcuţi. Unde mai pui că jungla era imensă, aproape de două ori mai mare decât California, acoperind trei cincimi din Perú, deşi numai cinci la sută din populaţia ţării locuia în această zonă.

Peruanilor le plăcea să declare că existau trei ţări în Perú: regiunea de coastă, agitată, cu o mie de mile de oraşe, centre comerciale, plaje amenajate; Anzii sudici, piscurile lor magnifice rivalizând cu masivul himalayan, o regiune care perpetua istoria şi tradiţiile incaşe; şi, în sfârşit, această junglă, Selva amazoniană – cu populaţia indiană, sălbatică şi tribală. Ei bine, Miguel putea suporta şi chiar îi plăceau primele două. Dar nimic n-ar fi putut să-i alunge aversiunea pentru cea de-a treia. Jungla era *asquerosa*[40].

Gândurile lui se întoarseră la Sendero Luminoso – Calea Luminoasă spre revoluţie, numele fiind luat din scrierile decedatului filosof marxist peruan José Carlos Mariátegui. În 1980, Abimael Guzmán urmase doctrina acestuia şi la scurtă vreme după aceea se autoproclamase „al patrulea

40 Scârboasă, respingătoare (sp.).

paloş al revoluţiei mondiale”, predecesorii lui fiind, conform propriei viziuni, Marx, Lenin şi Mao Zedong. Toţi ceilalţi revoluţionari erau dispreţuiţi de Guzmán ca fiind nişte şarlatani palizi, incluzând printre aceştia pe succesorii sovietici ai lui Lenin şi pe însuşi Castro al Cubei.

Gherilele Sendero Luminoso erau convinse că puteau răsturna guvernul existent şi domni peste întregul Perú. Dar asta nu se putea face cu una, cu două. Mişcarea avea pretenţia să măsoare timpul în decenii, nu în ani. Şi totuşi, Sendero era numeroasă şi deja foarte puternică, trupele de lideri şi puterea lor creşteau permanent, iar Miguel era încredinţat că el, unul, avea să mai apuce să fie martor la răsturnare. Dar în niciun caz din jungla asta *odiosa.*

Deocamdată, Miguel aştepta să primească instrucţiuni privind soarta prizonierilor, care probabil aveau să vină din Ayacucho, un oraş istoric situat între dealurile de la poalele Anzilor, unde Sendero exercita un control aproape total. Nu că i-ar fi păsat lui Miguel cine dădea ordine, atâta vreme cât o acţiune, oricare, numai să-l implice în vreun fel, avea să-i fie comunicată cât de curând.

Dar acum, râul Huallaga se afla chiar în faţa lui – o deschidere neaşteptată în peisajul constrângător al junglei. Se opri să cuprindă totul cu privirea.

Lat, de o culoare maronie-gălbuie, noroios din pricina aluviunilor de latent ale Anzilor, râul Huallaga curgea necontenit spre confluenţa cu râul Maranon, la trei sute de mile depărtare, şi curând după aceea spre întâlnirea cu puternicul Amazon. Cu multe secole în urmă, exploratorii portughezi denumiseră tot acest complex amazonian *O Rio Mar,* Râul-Mare.

Când se apropiară, Miguel zări două şalupe pescăreşti din lemn, lungă fiecare de aproximativ treizeci şi cinci de picioare, cu motoare la prora şi pupa, amarate aproape de mal. Gustavo, liderul micii forţe armate care îi întâmpinase la pista de aterizare, dădea ordine în legătură cu încărcarea proviziilor pe care le aduseseră cu ei. Tot el arăta cum urmau să se aşeze în bărci: prizonierii aveau să fie în prima. Lui Miguel nu-i scăpă faptul că instrucţiunile lui Gustavo includeau şi două gărzi înarmate care să păzească îmbarcarea proviziilor, o precauţie necesară în cazul unei

apariţii inopinate a forţelor guvernamentale.

Satisfăcut de felul în care se desfăşurau lucrurile, Miguel consideră că nu avea de ce să se amestece. La Nueva Esperanza o să preia el din nou comanda totală.

Pentru Jessica, râul intensifica şi mai mult senzaţia de izolare care o stăpânea. I se părea o deschidere dezolantă spre o lume necunoscută, fără legătură cu aceea rămasă în urmă. Înghiontiţi de ţevile puştilor, ea, Nicky şi Angus înaintară cu greu prin apă, afundându-se până la genunchi în mâl, ca să se urce într-una dintre şalupe, iar după ce urcară, li se ordonă să se aşeze pe fundul ud, o suprafaţă plată alcătuită din scânduri lungi de la prora la pupa, fixate deasupra chilei. Puteau să se rezeme, dacă voiau, de muchia unei scânduri puse de-a curmezişul pe cele două margini ale ambarcaţiunii, dar asta nu însemna decât să aleagă între două poziţii incomode, niciuna de îndurat prea multă vreme.

Deodată, Jessica văzu că Nicky se albeşte la faţă şi este cuprins de spasme de vomă. Deşi nu ieşea nimic din el în afară de fiere, spasmele continuau. Jessica se apropie de el şi-l sprijini cu braţele, uitându-se disperată în jur după ajutor.

Îl zări pe Faţă Tăiată, care între timp ajunsese şi el lângă şalupă. Înainte ca Jessica să apuce să scoată un cuvânt, femeia pe care o văzuse şi înainte apăru lângă ei şi Faţă Tăiată îi spuse:

— Mai dă-le nişte apă – întâi băiatului.

Socorro umplu cu apă o gamelă de aluminiu şi i-o întinse lui Nicholas, care bău cu lăcomie; spasmele încetară.

— Mi-e foame, scânci el cu voce stinsă.

— Aici n-avem de mâncare, se răsti Baudelio. Va trebui să aştepţi.

— Nu se poate să nu fie *ceva* pentru el, protestă Jessica.

Faţă Tăiată nu răspunse, dar ordinul pe care-l dăduse în privinţa apei îi definise clar statutul, încât Jessica se adresă acuzator:

— Eşti doctor!

— Asta nu te priveşte.

— Şi e american, adăugă Angus. Auzi-l cum vorbeşte.

Apa băută părea să-l fi înviorat pe Angus; se răsuci spre

Baudelio:

— Am dreptate, nu-i aşa, ticălos nenorocit? Chiar nu ţi-e ruşine?

Dar Baudelio îi întoarse spatele şi se urcă în a doua şalupă:

— Vă rog, mi-e foame, repetă Nicky. Se întoarse spre Jessica: Mămico, mi-e frică.

— Şi mie, scumpule, recunoscu Jessica strângându-l în braţe.

Socorro, care auzise schimbul de cuvinte, se arătă nehotărâtă.

În sfârşit, băgă mâna în sacul ce-i atârna de umăr şi scoase o bucată mare de ciocolată Cadbury. Fără să scoată un cuvânt, desfăcu hârtia, rupse şase pătrăţele din ciocolată şi dădu câte două fiecărui prizonier. Pe ultimele două i le întinse lui Angus, care clătină din cap:

— Dă-le băiatului.

Socorro îşi stăpâni iritarea şi sub impulsul momentului aruncă toată ciocolata în şalupă, la picioarele Jessicăi. Şi cu aceasta se depărtă şi se urcă în cealaltă ambarcaţiune.

Câţiva dintre bărbaţii înarmaţi care-i însoţiseră în camion şi prin junglă urcară acum alături de prizonieri, şi şalupele se puseră în mişcare. Jessica observă că şi bărbaţii care avuseseră grijă de ambarcaţiuni erau înarmaţi. Chiar şi cei doi timonieri ţineau puşti pe genunchi şi aveau aerul că sunt gata în orice clipă să le folosească. Şansele de a scăpa, în eventualitatea că ar fi avut unde să fugă, erau ca şi inexistente.

În vreme ce şalupele înaintau împotriva curentului, Socorro era mânioasă pe sine însăşi din pricina a ceea ce făcuse. Spera ca nimeni să nu fi băgat de seamă, deoarece faptul că dăduse prizonierilor ciocolata aia bună, imposibil de procurat în Perú, era o dovadă de – slăbiciune, de milă prostească – un sentiment demn de tot dispreţul la un revoluţionar.

Problema era că în sinea ei avea momente de şovăială, o inhibare psihică.

Cu mai puţin de-o săptămână în urmă, Socorro îşi ţinuse singură o predică în sinea ei despre nevoia de a se împotrivi emoţiilor banale. Asta fusese în seara de după

răpire, în timp ce femeia Sloane, copilul şi bătrânul zăceau inconştienţi în „salonul” medical de la etajul doi al casei din Hackensack. Socorro făcea toate eforturile ca să-i urască pe captivi – gunoaie burgheze *rico,* îi etichetase ea atunci, şi la fel gândea şi acum. Dar în acea seară făcuse cu adevărat un efort să-i urască, iar acum povestea se repeta – spre ruşinea şi ciuda ei.

Ceva mai devreme în timpul zilei, în coşmelia de lângă pista de aterizare, când femeia Sloane pusese o întrebare după ce Miguel îi ordonase să tacă din gură, Socorro o lovise în mod deliberat cu toată puterea, făcând-o să se clatine sub palma ei. Şi în acelaşi timp, bănuind că Miguel o privea, dorise pur şi simplu să-i arate că-l susţine. Dar câteva momente mai târziu, i se făcuse ruşine de propriul ei gest. *Ruşine! Nu avea voie* să simtă aşa ceva.

Trebuia să lase în urmă, o dată pentru totdeauna, cugetă ea mustrător, toate acele lucruri care-i plăcuseră – *rectificare:* se autoamăgise că-i plăceau – în cei trei ani cât stătuse în Statele Unite. Trebuia să *urască, urască, urască* America. Şi pe aceşti prizonieri.

Nu trecu mult şi, în timp ce râul şi ţărmurile lui ascunse de vegetaţie şi nelocuite curgeau pe lângă ei, Socorro adormi. După alte trei ore de la plecare, şalupele îşi încetiniră alunecarea şi se abătură de la cursul principal, urmând un braţ secundar mai puţin lat, ale cărui maluri se apropiau tot mai mult şi se înălţau abrupte pe măsură ce bărcile înaintau. Semn că mai era puţin până la Nueva Esperanza, bănui Socorro, iar acolo era sigură că avea să-şi întărească şi să-şi intensifice fervoarea radicală.

Urmărind ambarcaţiunea din faţă, care părăsea acum râul Huallaga şi intra pe o vale secundară, Baudelio înţelese că drumul lua sfârşit, şi se bucură. Timpul pe care-l petrecuse cu acest proiect se încheia şi el; în curând, spera el, va fi în Lima. Aşa i se promisese, că va fi lăsat să plece imediat după ce captivii vor fi fost livraţi aici sănătoşi.

Ei bine, *erau* sănătoşi, chiar şi pe căldura asta umedă şi sufocantă.

Ca şi cum gândul la umezeală ar fi avut puterea să invoce şi mai multă, cerul se întunecă brusc, deveni un cenuşiu sumbru, şi un torent de ploaie se prăvăli şuvoaie,

pătrunzând, în câteva clipe, până şi în cele mai ascunse cotloane.

Undeva în faţă se distingeau un debarcader şi nişte ambarcaţiuni amarate, dar trecură alte câteva minute bune până când în sfârşit ajunseră şi ei, şi în tot acest timp atât captivii, cât şi cei care-i păzeau n-aveau de ales decât să rămână la locurile lor şi să se lase muiaţi de ploaie.

Lui Baudelio nu-i păsa, cum nu-i păsa aproape de nimic din cele întâmplate în aceste zile – de exemplu, cuvintele jignitoare cu care-l înfruntaseră prizonierul bătrân şi femeia Sloane. De mult nu-i mai păsa de asemenea lucruri, şi orice sentimente umane pe care le resimţise vreodată faţă de aceia cu care venise în contact ca medic îi dispăruseră cu ani în urmă.

Dacă îi era cu adevărat dor de ceva în aceste momente, ei bine, îi era dor de un pahar de băutură – mai multe pahare; de fapt, îşi dorea să se îmbete cât mai curând cu putinţă. Deşi lua în continuare pastilele Antabuse, care îi provocau o greaţă înfiorătoare în clipa în care punea în gură alcool – Miguel încă mai insista ca fostul medic alcoolic să înghită o pastilă în fiecare zi în prezenţa lui –, Baudelio avea de gând să întrerupă tratamentul în clipa în care se va despărţi de Miguel, eveniment care, după câte ştia el, n-avea să se petreacă decât peste câteva zile.

Şi îşi mai dorea ceva – femeia din Lima. Ştia că era o târâtură, fostă curvă, beţivă ca şi el, dar în haosul vieţii lui distruse, ea era tot ce-i mai rămăsese, şi-i ducea dorul. Propria sa singurătate pustie fusese pricina pentru care, cu o săptămână în urmă, folosise pe ascuns unul dintre telefoanele celulare ale casei din Hackensack, pentru a-i telefona femeii. După acel telefon, dat împotriva ordinelor lui Miguel, Baudelio îşi făcuse multe griji, temându-se ca nu cumva Miguel să descopere fărădelegea. Dar, după toate aparenţele, apelul nu fusese descoperit, ceea ce-l făcea acum să răsufle uşurat.

Offff, cum mai avea nevoie de băutura aia!

Deşi nu fuseseră decât un amăgitor înlocuitor al hranei adevărate, bucăţelele de ciocolată îi ajutaseră.

Jessica nu se osteni prea mult să înţeleagă ce o făcuse pe femeia cu faţă acră să le facă atât de impetuos un

asemenea dar, reţinând totuşi că era o persoană cu umori imprevizibile. Deocamdată, însă, ascunse ciocolata într-un buzunar al rochiei, pentru ca nu cumva să fie observată de bărbaţii înarmaţi aflaţi în barcă.

Cât dură drumul, Jessica îi dădu lui Nicky cele mai multe pătrăţele; mâncă şi ea câteva şi îl obligă pe Angus să ia şi el. Era absolut vital, le explică ea cu voce şoptită, să-şi păstreze toţi trei puterile – căci era limpede că forţele îi părăseau după drumul epuizant, întâi în camion şi apoi prin junglă, şi după cele câteva ore petrecute în şalupă.

În ceea ce privea starea de inconştienţă în care zăcuseră, Jessica îşi dădu seama că putea aprecia cu aproximaţie timpul scurs uitându-se la barba lui Angus. Până acum nu observase cât de lungi crescuseră firele cărunte nerase. Îi atrase şi lui luarea-aminte; Angus îşi trecu mâna peste obraz şi îi răspunse că era semn că trecuseră patru sau cinci zile de când se răsese ultima oară.

Poate că acest fapt nu avea nicio importanţă în situaţia de faţă. Dar Jessica înregistra şi asimila orice informaţie, oricât de mică, motiv pentru care şi încercase să stea cât mai atentă tot timpul călătoriei pe râu în sus.

Prea multe nu avea de văzut, doar copacii crescuţi unul lângă altul, frunzişul des de pe ambele maluri şi râul însuşi, care se desfăşura sinuos, rareori întinzându-se în linie dreaptă, în câteva rânduri, zărise nişte canoe în depărtare, dar niciuna nu se apropiase.

Ceea ce o chinuia cel mai tare erau mâncărimile. Când îşi venise în simţiri în cocioabă, aşezată pe podeaua de pământ, simţise cum se căţărau pe ea tot felul de gângănii. Acum îşi dădea seama că erau purici, care o pişcau cu înverşunare. Dar cum nu se putea dezbrăca, nu avea nici cum să scape de ei. Spera doar ca, indiferent unde erau duşi, să găsească apă suficientă ca să se spele.

Asemenea tuturor celorlalţi, Jessica, Nicky şi Angus erau uzi până la piele din pricina ploii care cădea fără contenire. Dar când barca se apropie în viteză de un ponton improvizat din câteva scânduri, ploaia încetă la fel de brusc precum se pornise, şi în aceeaşi clipă cei trei simţiră cum îi cuprinde disperarea când dădură cu ochii de locul îngrozitor, respingător de-a dreptul, unde urmau să

poposească.

La capătul celălalt al unei poteci abrupte, noroioase, ce urma în sus malul, se zăreau câteva adăposturi părăginite, cam două duzini cu totul, unele dintre ele nişte bordeie încropite din ambalaje şi tablă ondulată ruginită, sprijinite de tulpini de bambus. Majoritatea nu aveau ferestre, deşi două dintre ele păreau să aibă ceva ce semăna cu nişte vitrine. Acoperişurile de paie şi frunze erau într-o stare avansată de dărăpănare, din loc în loc zărindu-se găuri larg căscate. Cutii de conserve goale şi alte gunoaie zăceau împrăştiate peste tot în jur. Câteva găini numai pene şi oase zburătăceau de colo-colo. Într-o latură, un câine mort era ciugulit de şorecari.

Oare mai departe să fie ceva mai bine? Răspunsul descurajant apăru atunci când în faţa ochilor lor se ivi un alt drum, la fel de aspru şi de mocirlos, care pornea din partea cealaltă a cătunului. Drumul urca panta unui deal, ca apoi să se afunde între cei doi pereţi ai junglei ce pornea din spatele celor câteva bordeie mărginaşe. În coama dealului drumul dispărea.

Ulterior, cei trei prizonieri aveau să afle că Nueva Esperanza era în principal un sat de pescari, deşi Sendero Luminoso îl folosea din când în când în scopuri pe care nu le dezvăluia.

— *¡Váyanse a tierra! ¡Muévanse! ¡Apúrense!*[41] le strigă Gustavo prizonierilor, făcându-le totodată semn să se urnească.

Abătuţi, speriaţi de tot ceea ce îi aştepta în viitor, Jessica, Nicky şi Angus se supuseră.

Ceea ce se întâmplă în următoarele minute era chiar şi mai cumplit decât se temuseră ei.

După ce Gustavo şi alţi patru bărbaţi înarmaţi îi escortară în sus pe poteca noroioasă, îi împinseră pe toţi trei într-o baracă, cea mai depărtată de râu. O dată ajunşi înăuntru, le trebuiră câteva clipe ca ochii să li se adapteze semiîntunericului. Abia apoi Jessica scoase un ţipăt îngrozit.

— Vai, Dumnezeule mare, nu! Doar n-o să ne închideţi în alea! Nu în cuşti, ca pe animale! *Vă rog! Vă rog, nu!*

---

41 Jos pe uscat! Mişcaţi-vă! Grăbiţi-vă! (Sp.).

În fundul barăcii, Lângă perete, erau trei celule separate una de cealaltă, cu o suprafaţă de aproximativ opt picioare fiecare. În loc de zăbrele – tulpini de bambus, subţiri, dar rezistente, bine legate între ele. În plus, între pereţii celulelor fuseseră fixate plase dese de sârmă, pentru ca prizonierii alăturaţi să nu poată avea niciun contact fizic şi să nu-şi poată trece nimic unul altuia. În partea din faţă a fiecărei celule era o uşă-grilaj fixată cu un drug de oţel aşezat transversal şi încuiată cu un lacăt masiv.

În celule se găsea câte un pat de scânduri, scund, acoperit cu o saltea subţire şi jegoasă, iar lângă pat un hârdău zincat, care probabil folosea drept toaletă. Duhoarea era de nesuportat.

Cu toate protestele şi rugăminţile Jessicăi, Gustavo o prinse brutal de braţ. Ea se zbătu, încercând să scape, dar mâinile lui erau ca nişte cleşti. O împinse înainte şi ordonă:

— *¡Vete para adentro!*[42] şi într-o engleză nesigură: Tu intri acolo.

„Acolo” însemna îngrăditura cea mai îndepărtată de intrarea în baracă; îmbrâncindu-o fără menajamente, Gustavo aproape că o izbi pe Jessica de peretele din fund al celulei. Ea căzu, iar uşa se închise în urma ei şi imediat se auzi păcănitul metalic al lacătului. Afară, din capătul celălalt al barăcii, Jessica îl auzi pe Angus protestând şi zbătându-se, dar şi el avu parte de-aceeaşi soartă; imobilizat, aruncat în celulă, închis cu lacătul. În celula alăturată, Jessica îl auzi pe Nicky plângând.

Lacrimi de furie, frustrare şi disperare îi brăzdară obrajii.

8

Trecuse o săptămână şi jumătate de când cei şaizeci de „recruţi” temporari fuseseră „sloboziţi” de CBA pentru a studia ziarele locale în căutarea sediului pe care trebuie să-l fi folosit răpitorii familiei Sloane. Dar nu făcuseră niciun progres, şi nici nu existaseră rezultate pozitive în direcţiile cercetate de ceilalţi.

---

42 Hai, intră! (Sp.).

Deşi nu recunoscuseră oficial, cei de la FBI nu numai că nu aflaseră nimic, dar nici nu mai aveau alte fire pe care să le urmărească, drept care nu aveau ce să raporteze. CIA, care, se zvonea, s-ar fi implicat în caz, nu dăduse încă nicio declaraţie.

Aparent, toată lumea aştepta un semn de la răpitori, evident însoţit de condiţiile în care erau dispuşi să-şi elibereze victimele. Deocamdată, totul era tăcere.

Răpirea era încă omniprezentă în ştiri, dar nu mai era materialul cu care se deschideau telejurnalele reţelelor de televiziune, iar în ziare nu mai figura pe pagina întâi.

Şi totuşi, în ciuda unei aparente scăderi a interesului public, speculaţii şi teorii se făceau din plin. Printre ziarişti se întărise convingerea că victimele răpirii fuseseră scoase din ţară şi erau ţinute undeva, în străinătate. Cât despre locul probabil, majoritatea ipotezelor se concentrau în Orientul Mijlociu.

Numai la sediul CB A opiniile difereau. După ce echipa specială îl identificase pe teroristul Columbian Ulises Rodríguez ca participant şi, probabil, lider în răpirea celor trei, centrul atenţiei devenise America Latină. Din păcate, nimeni nu se putea opri asupra unei anumite ţări ca bază probabilă a acţiunii teroriste.

Spre surprinderea tuturor, informaţiile despre implicarea lui Rodríguez rămăseseră exclusivitatea CBA-ului. Toţi se aşteptaseră ca descoperirea să fie rapid preluată de alţii, să apară pe alte canale sau în ziare, devenind astfel informaţie publică, dar, deşi riscul era din ce în ce mai mare şi se putea întâmpla oricând, nu se întâmplase încă, fapt de care cei de la CBA erau foarte mulţumiţi, în ciuda îngrijorării legate de FBI şi de reacţia Biroului când vor afla că Departamentul de ştiri păstrase o asemenea informaţie importantă fără să o comunice autorităţilor.

Între timp, CBA-ul, mai mult decât oricare altă reţea, se străduia să menţină ştirea agresiv de vie, folosind o tehnică împrumutată de la rivalul lor, CBS-ul. În timpul crizei ostaticilor din Iran, între 1979-1981, Walter Cronkite, pe atunci crainic la CBS, încheia fiecare emisiune cu următoarele cuvinte „Şi aceasta s-a întâmplat astăzi (data), a... zi de captivitate pentru ostaticii americani din Iran”

(numărul zilelor ajunsese în final la 444).

Aşa cum explicase şi Barbara Matusow, istoriograf al televiziunii, în cartea ei *Stelele de seară,* Cronkite acţionase în urma deciziei că „ostaticii... erau atât de importanţi, încât reflectorul atenţiei publice nu trebuia să se mişte de pe ei nici măcar pentru o seară”.

În mod similar, Harry Partridge, care era în continuare crainicul oricărei ştiri legate de răpire, începea fiecare emisie cu „în a... (numărul) zi de la răpirea soţiei, fiului şi tatălui crainicului CBA Crawford Sloane...” Şi apoi urma prima ştire.

Cu aprobarea lui Les Chippingham şi acordul producătorului executiv Chuck Insen, se introdusese politica de-a face de fiecare dată, în fiecare buletin, o referire la răpirea familiei Sloane, chiar dacă numai pentru a spune că nu s-au făcut progrese în găsirea lor.

Dar iată că miercuri dimineaţă, la zece zile după ce începuse acţiunea „Ziarele locale”, s-a întâmplat ceva care i-a adus din nou în stare de alertă pe cei de la Telejurnalul CBA şi a pus capăt unei perioade de inactivitate care-i frustrase pe toţi membrii echipei speciale.

Harry Partridge se găsea în biroul său, când, ridicând privirea, îl văzu în uşă pe Teddy Cooper şi, în spatele lui, pe Jonathan Mony, tânărul de culoare care făcuse o impresie atât de bună mai înainte, când se ţinuse şedinţa cercetătorilor temporari.

— S-ar putea să fie un fir, Harry, spuse Cooper bucuros.

Partridge le făcu amândurora semn să intre şi să ia loc.

— O să-ţi povestească Jonathan, preciză Cooper, apoi, către Mony: Dă-i drumul!

— Domnule Partridge, ieri am mers la un ziar local din Astoria. Asta se găseşte in Queens, pe lângă Jackson Heights. Am făcut tot ce ne-aţi spus, însă n-am găsit nimic. Dar, când am ieşit din nou în stradă, am văzut alături birourile unui săptămânal de limbă spaniolă numit *Semana,* care nu era pe listă; am zis să controlez oricum.

— Ştii spaniola?

— Destul de bine. Ei, şi i-am rugat să mă lase să mă uit prin numerele din ultimele trei luni, în care nu am găsit nimic, dar, când să plec, mi-au dat şi ultimul număr. L-am

luat cu mine şi m-am uitat pe el aseară.

— Şi azi-dimineaţă mi l-a adus mie, completă Cooper, scoţând un ziar de tip „tabloid” şi deschizându-l pe biroul lui Partridge. Uite articolul care cred că o să te intereseze, şi asta e traducerea făcută de Jonathan.

Partridge aruncă o privire ziarului, apoi începu să citească traducerea, bătută la maşină pe o singură foaie de hârtie:

„Salutare! N-aţi zice, nu, că sunt unii care cumpără sicrie aşa cum noi am cumpăra brânză de la alimentară. Şi totuşi, se întâmplă; dacă nu mă credeţi, întrebaţi-l pe Alberto Godoy, de la firma de pompe funebre.

Se pare că a venit un tip în magazin şi a cumpărat, aşa, pur şi simplu, din raft, două sicrie – unul obişnuit şi unul mic. Zicea că vrea să le ducă bătrânilor săi, cel mare pentru tata şi cel micuţ pentru mama. Ce ziceţi de stilul ăsta de a arunca aluzii părinţilor: «E timpul s-o ştergeţi, mămico şi tăticule, s-a terminat petrecerea».

Şi staţi aşa, că asta nu e tot. Săptămâna trecută, deci cu şase săptămâni mai târziu, acelaşi tip vine înapoi şi spune că mai vrea unul, de mărime normală. L-a luat cu el, a plătit bani gheaţă, ca şi pentru celelalte două, dar n-a zis pentru cine era ăsta. Oare a aflat că îl înşală soţia?

Chiar aşa, să vă spun cui nu-i pasă – lui Alberto Godoy, care zice că ar fi oricând dispus să facă asemenea afaceri”.

— Şi mai e ceva, Harry, spuse Cooper. Acum câteva minute am telefonat la biroul ziarului *Semana,* a vorbit Jonathan, şi am avut noroc. Tipul care a scris articolul era chiar acolo.

— Ce mi-a spus, continuă Mony, a fost că articolul l-a scris săptămâna trecută, vineri. Tocmai îl auzise pe Godoy vorbind într-un bar, iar Godoy tocmai vânduse coşciugul, în ziua aia.

— Adică, adăugă şi Cooper, chiar a doua zi după răpire.

— Staţi, spuse Partridge agitat. Tăceţi puţin, lăsaţi-mă să mă gândesc.

Se concentră în tăcere, urmărit cu atenţie de ceilalţi doi.

„Fii calm”, îşi spuse el, *„Nu te lăsa dus de entuziasm”.* Dar posibilităţile pe care le deschidea informaţia erau reale: primele două sicrie, cumpărate cu şase săptămâni înaintea

răpirii, cu numai puţin înainte de a începe supravegherea şi urmărirea timp de o lună a familiei Sloane, şi încadrându-se în timpul maxim de operare de trei luni pe care îl estimaseră ei; apoi mărimea sicrielor – unul normal, unul mic, al doilea aparent destinat unei femei bătrâne, *dar care putea fi la fel de bine destinat unui băiat de unsprezece ani.* Şi apoi, al treilea sicriu – unul de mărime normală, potrivit ziarului. Şi un fapt stabilit: tatăl lui Crawf, bătrânul Angus, sosise la ei acasă aproape pe neaşteptate, nu făcuse decât să telefoneze cu o zi înainte. Deci, dacă familia nu îl aştepta, cu atât mai puţin ştiau răpitorii de sosirea lui. Dar îl capturaseră şi pe el, împreună cu ceilalţi doi,» mama şi fiul – trei victime în loc de două.

Întrebări: Oare răpitorii aveau deja cele două sicrie? Prezenţa bătrânului îi făcuse să-l cumpere pe al treilea? Lui îi era destinat al treilea sicriu cumpărat de la Godoy, *chiar a doua zi după răpire*?

Sau era toată povestea doar o coincidenţă incredibilă? Se putea, dar dacă nu era?

Partridge se întoarse în sfârşit către cei doi care îl priveau atent. Cooper dăduse semne că înţelegea ce se petrecea în mintea lui Harry:

— Ridică nişte întrebări povestea, nu-i aşa?

— Crezi că...

— Ce cred este că s-ar putea să fi dat peste metoda pe care au folosit-o ca să-i scoată din ţară pe doamna S şi pe ceilalţi.

— În sicrie? Crezi că sunt deja morţi?

— Nu, clătină din cap Cooper. Doar adormiţi. S-a mai întâmplat.

Răspunsul confirma teoria care începuse să prindă contur în mintea lui Partridge.

— Şi acum ce facem, domnule Partridge? întrebă Mony.

— Imediat o să-i luăm un interviu omului ăstuia de la pompe funebre... spuse Partridge aruncându-şi privirea pe traducerea bătută la maşină, pe care erau trecute şi numele şi adresa firmei... Godoy. O să merg chiar eu.

— Pot să merg şi eu cu dumneavoastră?

— Cred că merită să fie de faţă, Harry, îl susţinu Cooper.

— Şi eu cred, zâmbi Partridge în direcţia lui Mony. Ai

făcut treabă bună, Jonathan.

Tânărul referent se lumină, încântat.

Hotărârã să plece imediat, şi să ia şi un operator. Partridge îl instrui pe Cooper:

— Minh Van Canh este în sala de consiliu, mi se pare. Spune-i să-şi adune repede echipamentul şi să vină cu noi.

După ce Cooper se îndepărtă pentru a-şi îndeplini misiunea, Partridge ridică receptorul unuia dintre telefoane şi ceru o maşină.

În drum spre ieşire, în timp ce trecea prin redacţia de ştiri, el şi Mony se întâlniră cu Don Kettering, corespondentul pe probleme economice, cel care, după ce se aflase de răpirea familiei Sloane, fusese trimis în studioul de rezervă şi intrase primul pe post cu „Ediţia specială” dedicată evenimentului. Văzându-l pe Partridge, îl întrebă în trecere:

— Ceva noutăţi, Harry?

Îmbrăcat impecabil într-un costum maro de comandă, cu mustaţa sa subţire proaspăt ajustată, Kettering părea, ca de obicei, întruchiparea omului de afaceri.

Partridge era pe punctul de a da un răspuns superficial şi de a trece grăbit mai departe, dar ezită. Avea un mare respect pentru Kettering, nu numai ca specialist, dar şi ca reporter de primă mână. Cu genul său de cunoştinţe şi talent, Kettering s-ar fi putut să fie mai familiarizat cu subiectul pe care urmau să-l abordeze decât Partridge însuşi.

— Da, tocmai am aflat ceva, Don. Eşti ocupat acum?

— Nu prea. Pe Wall Street este relativ linişte azi. Ai nevoie de ajutor?

— S-ar putea. Vino cu noi şi o să-ţi explic pe drum.

— Stai să anunţ la Potcoavă întâi, îl rugă Kettering, ridicând receptorul unui telefon din apropiere. Vă ajung din urmă.

Unul dintre Jeepurile reţelei trase în faţa intrării principale de la CBA la mai puţin de un minut după ce Partridge, Mony şi Minh Van Canh apărură în stradă. Ajutat de Mony, operatorul urcă în spate cu echipament cu tot. Partridge se aşeză pe scaunul din faţă, lângă şofer. Chiar în timp ce închidea portiera, apăru şi Don Kettering şi îşi făcu loc în

spate, lângă ceilalţi doi.

— Mergem in Queens, îi spuse Partridge şoferului. Luase cu el articolul din *Semana* şi traducerea lui Mony, şi din ea citi cu voce tare adresa firmei de pompe funebre Godoy.

Făcând o întoarcere pe loc şi luând-o spre est, şoferul se îndreptă repede spre Queensboro Bridge.

— Don, începu Partridge, răsucindu-se în scaun pentru a putea vorbi cu cei din spate, uite ce am aflat şi ce teorie avem...

Douăzeci de minute mai târziu, în biroul supraîncărcat, afumat, al lui Alberto Godoy, Harry Partridge, Don Kettering şi Jonathan Mony se confruntară cu proprietarul obez şi chel al firmei, care stătea jos, la masa lui de lucru.

Potrivit instrucţiunilor lui Partridge, Minh Van Canh rămăsese afară, în Jeepul televiziunii, cu înţelegerea că va fi chemat mai târziu, dacă aveau nevoie să filmeze ceva. Până atunci, îşi scurta aşteptarea filmând discret exteriorul firmei.

Din spatele ţigării sale veşnic aprinse, proprietarul îi cântărea pe musafirii săi cu suspiciune. Lor, la rându-le, nu le scăpaseră aspectul jigărit al clădirii, trăsăturile buhăite ale lui Godoy, care sugerau consumul excesiv de alcool, şi petele care păreau la ele acasă pe sacoul său negru şi pe pantalonii în dungi gri. Era evident că nu era o firmă de calitate şi, probabil, niciuna care să fie condusă cu o corectitudine scrupuloasă.

— Domnule Godoy, aşa cum i-am spus şi secretarei dumneavoastră, noi suntem de la postul de televiziune CBA.

Godoy deveni deodată interesat:

— Nu v-am văzut pe ecran? Ceva de pe la Casa Albă?

— Nu, acela e John Cochran, oamenii ne confundă câteodată. El lucrează pentru NCB. Eu sunt Harry Partridge.

Godoy îşi trânti o palmă peste genunchi a revelaţie:

— N-ai făcut mătăluţă chestiile alea despre răpire?

— Ba da, şi ăsta este şi motivul pentru care ne aflăm aici. Putem sta jos?

Godoy făcu un gest vag cu mâna în direcţia scaunelor. Partridge şi ceilalţi doi se aşezară cu faţa la el. Scoţând numărul din *Semana,* Partridge îl întrebă:

— Pot să vă întreb dacă aţi văzut articolul acesta?

Expresia proprietarului deveni brusc acră:

— Ticălosul ăla băgăcios şi cu gura mare! N-avea niciun drept să publice ceva ce a auzit, ceva ce nu i s-a spus lui personal.

— Deci *aţi văzut* articolul şi ştiţi despre ce e vorba.

— Bineînţeles că ştiu. Şi ce-i cu asta?

— V-am fi recunoscători dacă ne-aţi răspunde la câteva întrebări, domnule Godoy. Întâi, cum îl chema pe bărbatul care a cumpărat sicriele? Cum arăta? Puteţi să ni-l descrieţi?

Proprietarul clătină din cap:

— Nu, astea sunt treburile mele particulare.

— Este *foarte* important să aflăm. Partridge îşi menţinu în mod deliberat tonul blând şi prietenos. Este posibil să existe o legătură între omul ăsta şi evenimentul pe care tocmai l-aţi menţionat – răpirea familiei Sloane.

— Nu prea văd cum, spuse Godoy, adăugând încăpăţânat: Oricum, este o chestiune personală, aşa că lăsaţi-o baltă! Şi, dacă n-aveţi nimic împotrivă, sunt ocupat.

Don Kettering interveni pentru prima dată:

— Cum e cu preţurile alea pe care le-ai cerut, Godoy? Nu ne spui cât au fost?

Faţa proprietarului se înroşi brusc de furie:

— De câte ori trebuie să vă spun? Eu îmi văd de treaba mea, aşa că vedeţi-vă şi voi de a voastră!

— Asta şi facem. Îl ameninţă Kettering. De fapt, treaba noastră acum este să mergem de aici direct la Biroul TVA din New York. Deşi în articolul ăsta scrie că toate trei sicriele ţi s-au plătit cu bani gheaţă, sunt convins că ai aplicat şi plătit mai departe taxa pe valoarea adăugată, deci asta trebuie să existe în dosarele lor, inclusiv numele cumpărătorului.

Apoi, nonşalant, adresându-i-se lui Partridge:

— Harry, dacă el nu vrea să ne ajute, hai să mergem acum la băieţii care încasează TVA-ul.

Godoy păli brusc, după care începu să se bâlbâie:

— Hei, staţi aşa! Staţi un pic!

Kettering se întoarse spre el cu o expresie inocentă pe faţă:

— Da?
— Poate...
— Poate că nu ai plătit niciun fel de TVA, poate nici măcar n-ai raportat vânzarea, deşi pun pariu că banii pe taxă i-ai încasat.
Vocea lui Kettering devenise dură, iar el, abandonând orice simulacru de prietenie, se aplecă peste biroul lui Godoy. Partridge nu-l mai văzuse niciodată pe corespondentul pe probleme economice în acţiune într-un asemenea mod, şi se bucură că avusese ideea să-l ia cu ei.
— Ascultă la mine, Godoy, şi ascultă bine, şuieră Kettering peste birou. O reţea ca a noastră are multă greutate, şi o să ne folosim de asta dacă e nevoie, mai ales că acum ne luptăm pentru unul de-ai noştri şi împotriva unei crime oribile – răpirea unei familii. Avem nevoie urgent de nişte răspunsuri, şi dacă ne ajuţi, s-ar putea să te ajutăm şi noi pe tine nerelatând despre lucruri care nu sunt importante din punctul nostru de vedere, ca de exemplu TVA-ul sau impozitul, pe care îl plăteşti sau nu-l plăteşti tu. Dar dacă nu primim nişte răspunsuri cinstite în următoarele două minute, îţi aducem pe cap, chiar astăzi, FBI-ul, poliţia din New York, şi Garda Financiară. Aşa că, alege! Ori ai de-a face cu noi, ori cu ei!
Godoy îşi trecea nervos limba peste buze.
— Bine, o să vă răspund la întrebări, oameni buni, spuse el cu voce gâtuită.
Kettering dădu din cap:
— E omul tău, Harry.
— Domnule Godoy, preluă interogatoriul Partridge, cine a cumpărat sicriele acelea?
— Zicea că-l cheamă Novack, da’ nu l-am crezut.
— Pe bună dreptate, probabil. Ce mai ştii despre el?
— Nimic.
— Partridge băgă mâna în buzunar:
— Am să-ţi arăt chipul unui individ. Doar să-mi spui ce crezi. Şi scoase fotocopia portretului lui Ulises Rodríguez, făcut în urmă cu douăzeci de ani.
Fără să ezite, Godoy îl recunoscu:
— Da, el e. Novack. E mai bătrân decât în poză...
— Da, ştim. Eşti absolut sigur?

— Sigur că sunt sigur. L-am văzut de două ori. Stătea chiar acolo, pe scaunul matale…

Pentru prima dată după mult timp, Partridge simţi un val de satisfacţie la gândul succesului pe care reuşise să-l obţină echipa specială: în sfârşit stabilise o legătură clară între sicriele cumpărate şi răpire. Întâlnind privirile lui Kettering şi Mony, îşi dădu seama că şi ei împărtăşeau aceeaşi satisfacţie.

— Hai să auzim care a fost dialogul dintre dumneata şi Novack ăsta, de la început, îi ceru lui Alberto Godoy.

Într-o succesiune rapidă de întrebări şi răspunsuri, Partridge scoase tot ce se putea de la proprietarul firmei de pompe funebre. Dar până la urmă trebui să accepte faptul că nu era foarte mult şi că Ulises Rodríguez fusese foarte atent să nu lase informaţii în urma lui.

Partridge îl întrebă pe Kettering:

— Mai ai vreo idee, Don?

— Da, mai am, spuse acesta şi, adresându-i-se lui Godoy: în legătură cu banii primiţi de la Novack. Din câte spui, dacă adunăm vânzările, se fac aproape 10.000 de dolari, în special în bancnote de o sută. Corect?

— Da.

— Ce ai de spus în legătură cu ele?

— Ce ar fi de spus despre bani, decât că sunt bani?

— Erau bancnote noi?

Proprietarul se gândi puţin.

— Unele din ele, poate. Dar cele mai multe nu.

— Şi ce ai făcut cu banii?

— S-au dus. I-am folosit, i-am cheltuit, am avut nişte plăţi de făcut. Godoy ridică din umeri, încercând să pară relaxat: Banii se duc repede în ziua de azi.

Jonathan Mony îl urmărise atent în tot timpul interogatoriului şi acum, când venise vorba de bani, era sigur că a surprins urme clare de nervozitate în atitudinea lui Godoy. Scoase o bucată de hârtie pe care scrise repede câteva cuvinte şi i-o dădu lui Kettering: *„Minte. Cred că mai are ceva din banii ăia, dar îi e frică să recunoască pentru că este încă îngrijorat de cei cu TVA-ul şi impozitele.*

Corespondentul pe probleme economice citi mesajul, dădu uşor din cap şi înapoie bileţelul. Vorbind blând, în timp ce făcea gestul de a se scula, ca pentru plecare, îl întrebă pe Godoy:

— Îţi mai aminteşti ceva, sau mai ai ceva care ne-ar putea fi de folos?

Şi se întoarse cu spatele la el.

Godoy, relaxat şi liniştit acum, dorindu-şi cu ardoare să scape de ei, răspunse:

— Nu, nimic.

Kettering se răsuci brusc pe călcâie, cu faţa congestionată de furie, se repezi spre birou cu pas apăsat, se aplecă şi începu să-l scuture zdravăn pe proprietar. Trăgându-l în sus, până ajunseră nas în nas, scuipă cuvintele:

— Eşti un mincinos afurisit, Godoy. Mai ai încă din banii ăia, şi, de vreme ce nu vrei să ni-i arăţi, o să vedem dacă nu poate Garda Financiară să-i scoată de la tine. Ţi-am promis că n-o să le spunem nimic dacă ne ajuţi. Ei bine, nu mai e valabil acum.

Kettering îl împinse pe Godoy în scaunul lui, scoase dintr-un buzunar o agendă subţire de telefon şi trase telefonul de pe birou mai aproape.

Godoy urlă:

— Nu! şi, smulgându-i telefonul din mână, mârâi, respirând greu: Ticălosule! Bine, o să vă arăt ce mi-a rămas.

— Vezi că e ultima oară când ne mai jucăm de-a v-aţi ascunselea. Data viitoare...

Godoy, în picioare, dădea jos o diplomă înrămată de pe peretele din spatele biroului său, scoţând la iveală un seif. Începu să învârtească rotiţa pentru cifru.

Câteva minute mai târziu, în timp ce era urmărit cu atenţie de ceilalţi, Kettering examină atent bancnotele pe care le scosese proprietarul din seif – aproape 4.000 de dolari. Corespondentul pe probleme economice studia atent fiecare faţă a bancnotelor şi le separa în trei grămezi – două mai mici şi una mai substanţială. La sfârşit, împinse grămada mai mare de bancnote spre Godoy şi arătă spre cele două care rămăseseră pe masă:

— De astea avem nevoie. O să le împrumutăm şi o să-ţi dăm în schimb o chitanţă din partea Departamentului de ştiri al Canalului CBA. Dacă vrei, poţi să treci pe ea şi seriile bancnotelor, iar eu şi Harry le vom semna. Eu, personal, îţi garantez că vei avea banii înapoi în patruzeci şi opt de ore, fără alte întrebări.

Godoy cedă fără tragere de inimă:

— E în ordine, bănuiesc.

Kettering le făcu semn lui Partridge şi lui Mony să se apropie de masă şi de cele două grămăjoare de bancnote:

— Mulţi oameni de afaceri sunt suspicioşi cu bancnotele de o sută, temându-se că ar putea să fie false. Aşa că de multe ori îşi notează chiar pe hârtie provenienţa lor. De exemplu, dacă închiriezi o maşină şi plăteşti pentru ea cu bancnote de o sută, funcţionarul de la Hertz, sau de unde o fi, îşi notează pe fiecare bancnotă numărul contractului, ca să te găsească mai târziu dacă hârtia e falsă. Din acelaşi motiv şi unii funcţionari de la bancă notează numele depunătorului sau numărul de cont pe hârtiile de o sută care le intră în casierie.

— Da, i-am văzut făcând asta şi m-am întrebat de ce, spuse Harry.

— Eu nu. Hârtiile de genul ăsta nu prea intră în raza mea vizuală, interveni şi Mony.

Kettering zâmbi:

— Stai prin preajma televiziunii, puştiule, şi-or să intre. Apoi continuă: Toate semnele astea pe hârtii sunt ilegale, bineînţeles. Degradarea bancnotelor e un delict, dar rareori se iau măsuri în privinţa asta, aproape niciodată. Deci, pe bancnotele de aici, din stânga, sunt trecute numere, iar pe astea – nume. Dacă vrei, Harry, o să le arăt pe cele cu numere unui prieten de-al meu bancher, care s-ar putea să-şi dea seama cine le foloseşte, şi pe urmă introducem datele pe un computer. Cât despre nume, luăm cartea de telefon şi încercăm să-i contactăm pe cei care au deţinut la un moment dat bancnotele respective şi le-au folosit.

— Cred că îmi dau seama unde baţi, Don, spuse Partridge, dar poate ar fi mai bine să ne explici clar ce căutăm de fapt.

— Căutăm bănci. Informaţiile pe care le primim ar trebui

să ne conducă la băncile unde au fost depuse bancnotele astea la un moment dat; poate că cineva de la bancă a scris pe ele nume sau numere vizibile. Apoi, dacă avem noroc porcesc, putem să identificăm banca ce a manevrat toţi aceşti bani şi pe urmă i-a plătit cuiva.

— Înţeleg, se lumină Mony. I-a plătit răpitorilor care i-au folosit ca să cumpere sicriele de la dl Godoy.

Kettering aprobă:

— Exact. Recunosc, este o idee hazardată, dar dacă reuşim, *vom şti ce bancă au folosit răpitorii* şi unde probabil aveau un cont. Şi, o dată ce avem informaţia asta, investigaţia ta poate merge mai departe, Harry.

— Ar fi grozav, Don, mai ales că până acum am obţinut destule cu idei din astea hazardate.

Văzând numărul din ziarul *Semana* care îi adusese aici, îşi aminti de cuvintele Unchiului Arthur la începutul operaţiunii „Ziarele locale”: *„Avantajul cu ideile hazardate este că, deşi rareori găseşti ceea ce cauţi, ai toate şansele să dai peste altceva care te va ajuta în alt fel”.*

9

În biroul lui Alberto Godoy, tensiunea scăzuse simţitor.

Acum, că le dăduse satisfacţie belferilor de la televiziune şi înlăturase astfel ameninţările îndreptate împotriva lui, proprietarul pompelor funebre îşi îngădui să se relaxeze. În fond, se convinse el, nu făcuse nimic-ilegal când îi vânduse cele trei sicrie lui Novack, sau cum l-o fi chemând. De unde era să ştie el că sicriele urmau să fie folosite într-o acţiune criminală? Bineînţeles că avusese bănuielile lui în legătură cu Novack, încă de prima dată când venise la el, şi nu crezuse niciun cuvânt din povestea pe care i-o îndrugase ca să-i explice de ce avea nevoie de ele. Dar să încerce cineva să dovedească asta! Imposibil! Nimeni nu putea dovedi aşa ceva.

Cele două lucruri care îl îngrijoraseră de când începuse circul din dimineaţa asta erau TVA-ul, pe care îl încasase pentru primele două sicrie, dar pe care nu îl raportase, şi

faptul că îşi aranjase registrul de aşa natură încât cele zece mii primite de la Novack nu apăreau nicăieri trecute la venituri. Dacă ar fi aflat cei de la Impozite, l-ar fi băgat în şaptesprezece tipuri de rahat din pricina asta. Ei, isteţii ăştia de la televiziune, promiseseră să nu ciripească nimic despre cele două ghiduşii; bănuia că se vor ţine de cuvânt. După cum auzise el, prin înţelegeri de soiul ăsta reuşeau tipii de la ştiri să dezgroape tot felul de informaţii. Şi, trebuia să recunoască, acum că se terminase chinul, îi dăduse fiori de plăcere să-i vadă în acţiune. Dar era al naibii de sigur că nici nu avea de gând să vorbească despre ce se petrecuse azi la el în birou, dacă era şi băgăciosul ăla idiot de la *Semana* prin preajmă.

— Dă-mi o foaie de hârtie, spuse Kettering arătând spre cele două grămezi de bani care se mai găseau încă pe birou, să-ţi fac o chitanţă pentru banii ăştia pe care îi luăm cu noi.

Godoy deschise un sertar în care ţinea tot felul de nimicuri şi scoase un top de hârtie liniată. În timp ce închidea sertarul, îi căzu privirea pe opagină ruptă dintr-o agendă, pe care era propriul său scris. În urmă cu o săptămână pusese hârtia acolo la întâmplare şi uitase cu totul de ea între timp.

— Hei, am găsit ceva! Ultima dată când a venit Novack aici...

— Ce este? întrebă Partridge repede.

— V-am zis că a venit într-un furgon mortuar, cu un şofer la volan. În el au încărcat sicriul.

— Da, ne-ai spus.

Godoy le arătă foaia de hârtie;

— Ăsta era numărul de înmatriculare al furgonului. Mi l-am notat atunci şi l-am pus aici în sertar. Pe urmă am uitat.

— De ce ţi l-ai notat? întrebă Kettering.

— Poate că am avut o intuiţie, răspunse Godoy. Are vreo importanţă?

— Nu, n-are, interveni Partridge. Mulţumesc, oricum o să controlăm numărul ăsta.

Împături hârtia şi o puse în buzunar, deşi nu era foarte optimist în privinţa rezultatului; îşi aminti că numărul Nissan-ului de la White Plains era fals şi nu dusese nicăieri.

Oricum, toate firele trebuiau urmărite, nimic nu trebuia lăsat la voia întâmplării, pentru că nu se ştia niciodată.

Apoi, gândul lui Partridge sări la probleme concrete de televiziune; era sigur că aproape tot ce descoperiseră, inclusiv implicarea lui Ulises Rodríguez, trebuia băgat în emisie curând, probabil în următoarele câteva zile. Exista o limită la cantitatea de informaţii ce putea fi adunată la CBA fără să se producă „scurgeri”. Deşi norocul îi însoţise până acum, situaţia se putea schimba în orice moment. Şi apoi, meseria lor *erau* ştirile. Partridge se simţi din ce în ce mai surescitat la gândul de a prezenta ceea ce aflaseră, şi hotărî că *în momentul acesta* era timpul să conceapă în minte structura materialului.

— Domnule Godoy, primele noastre schimburi de cuvinte au fost destul de neplăcute, dar ne-ai fost de mare ajutor. Ce-ai zice să facem o înregistrare video, în care să povesteşti ce ne-ai spus şi nouă?

Ideea de a apărea la televizor, şi încă la o reţea mare cum era CBA-ul, îl încântă la început pe Godoy. Dar apoi îşi dădu seama că asta îl va expune la tot felul de întrebări, mai ales despre taxele şi impozitele care l-au îngrijorat de la bun început. Aşa că refuză clătinând din cap.

— Nu, mulţam.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Partridge îl linişti:

— Nu este nevoie să spunem cine eşti sau să-ţi arătăm faţa. Putem face ceea ce se cheamă un interviu-siluetă, folosind lumina din spate, astfel că tot ce vor vedea spectatorii va fi doar o umbră. Putem chiar să-ţi schimbăm vocea.

— Da, şi o să mă aud de parcă vorbesc dintr-o maşină de râşnit cafeaua, protestă Godoy, dar Kettering îl îndemnă:

— Nici propria ta nevastă n-o să te recunoască. Ei, hai, Godoy, ce ai de pierdut? Avem afară un operator care este un adevărat expert, şi poţi să ne ajuţi să-i găsim pe oamenii ăştia care au fost răpiţi.

— Păi... Proprietarul ezită. Promiteţi că totul o să rămână confidenţial, că n-o să spuneţi la nimeni?

— Promit, spuse Partridge.

— Şi eu, adăugă Kettering.

Mony interveni şi el:

— Puteţi să contaţi pe mine.

Partridge şi Kettering avură un schimb de priviri, conştienţi că promisiunea pe care o făcuseră şi pe care intenţionau să o respecte – aşa cum procedează orice ziarist, indiferent de consecinţe – le va da multe probleme mai târziu. FBI-ul şi ceilalţi nu vor fi de acord ca ei să păstreze secretul, şi vor cere să li se spună cui îi aparţinea silueta din interviu. Asta e, avocaţii reţelei vor trebui să se ocupe de acest aspect; mai avuseseră ei frecuşuri de acelaşi gen şi înainte.

Partridge îşi aminti cum, în 1986, NBC-ul reuşise să obţină un interviu mult invidiat, dar şi controversat, cu teroristul palestinian Mohammed Abul Abbas. Mai târziu, o armată de critici reproşaseră NBC-ului, nu numai că difuzase aşa ceva, dar mai făcuse şi o înţelegere anterioară – pe care şi-a respectat-o – de a nu deconspira locul unde fusese filmat. Chiar şi unii oameni de televiziune protestaseră, deşi aici era, evident, şi o mică doză de invidie profesională. Discuţiile pe tema asta escaladaseră, un purtător de cuvânt al Departamentului de stat se făcuse foc şi pară, Ministerul Justiţiei ameninţase cu somaţii şi interogatorii echipa de filmare care fusese la faţa locului, dar până la urmă nu se întâmplase nimic (când fusese intervievat pe tema aceasta, Secretarul de stat din momentul respectiv, George Shultz, spuse doar „Eu cred în libertatea presei”).

Adevărul, cunoscut de toată lumea, era că reţelele de televiziune acţionau în multe privinţe ca un stat în stat. În primul rând, pentru că puţini politicieni şi puţine departamente guvernamentale s-ar fi luptat cu ele prin tribunale. Şi apoi pentru că ziaristica din lumea liberă era încă, în general, sinonimul adevărului, libertăţii şi integrităţii. Evident, lucrurile nu stăteau întotdeauna aşa, acţiunile ziariştilor se situau sub standardele ideale de mult prea multe ori, pentru că şi ei erau doar oameni. Dar cine ar fi îndrăznit să devină un oponent inexorabil a tot ce reprezintă ziaristica era foarte probabil să fie, sau să fie etichetat drept „suspect de murdar”, nicidecum „curat”.

În timp ce Harry Partridge cântărea în gând aspectele contradictorii ale meseriei sale, Minh Van Canh îşi instala

camera pentru interviul cu Alberto Godoy, pe care urma să-l ia Kettering.

Chiar Partridge sugerase ca Don Kettering să se ocupe de interviu, în parte din cauză că Don Kettering îşi manifestase dorinţa de a se implica în continuare în anchetarea răpirii – care era, în fond, un subiect foarte aproape de inimile şi minţile tuturor celor din Departamentul de ştiri. Şi parţial pentru că existau alte aspecte ale problemei de care Partridge intenţiona să se ocupe personal.

Hotărâse deja că va pleca spre Bogotá, Columbia, de îndată ce se va putea. În ciuda opiniei hotărâte a prietenului său de la postul de radio Columbian că Ulises Rodríguez nu se afla în ţară, Partridge era convins că sosise vremea să-şi înceapă cercetările în America Latină, şi Columbia era cel mai bun loc de unde putea porni ancheta.

Minh Van Canh anunţă că era gata să înceapă.

Câteva minute mai devreme, după ce fusese chemat de afară şi aruncase o privire în interiorul clădirii, Minh hotărâse să facă interviul la subsol, unde erau depozitate sicriele. Datorită iluminării speciale pe care urma să o folosească, nu se mai vedea mare lucru din încăpere, numai peretele din spatele lui Godoy ar fi fost puternic luminat, cu intervievatul stând în umbră, dar lângă silueta lui Godoy se proiecta astfel umbra unui coşciug, iar efectul era ingenios de macabru. Disimularea vocii lui Godoy urma să se facă mai târziu, în montaj.

De această dată nu aveau cu ei niciun sunetist, drept care Minh folosea echipament pentru o singură persoană, un Betacam care înregistra imaginea şi sunetul în acelaşi timp; mai adusese cu el şi un monitor minuscul, pe care îl plasă astfel încât Godoy să poată vedea exact ceea ce vedea şi camera – o tehnică gândită pentru a face subiectul, în situaţii mai speciale, ca aceasta de acum, să se relaxeze suficient şi să vorbească degajat.

Godoy nu era relaxat, ci amuzat, şi îi spuse lui Kettering, care stătea în apropiere, dar în afara cadrului:

— Hei, da’ ştiţi că sunteţi deştepţi?!

Kettering, care avea propriile lui idei despre cum urma să se desfăşoare interviul, îi aruncă doar un zâmbet subţire pe deasupra hârtiilor pe care îşi nota câteva puncte de reper.

La un semn al lui Minh, începu direct cu întrebarea; urmând să scrie ulterior introducerea care preceda interviul în timpul emisiei.

— Prima oară când l-ai văzut pe bărbatul care acum ştii că este teroristul Ulises Rodríguez, care a fost impresia dumitale?

— Nimic special. Părea un om obişnuit.

Chiar şi fără să i se divulge identitatea, Godoy nu avea de gând să recunoască faptul că fusese de la început suspicios în privinţa lui Novack-Rodriguez.

— Deci nu te-a deranjat cu nimic să-i vinzi două sicrie, iniţial, şi apoi încă unul?

Silueta ridică nepăsătoare din umeri:

— De ce să mă deranjeze? Cu asta mă ocup.

— „De ce să mă deranjeze”, zici. Repetând cuvintele lui Godoy, Kettering reuşi să sugereze scepticismul. Dar genul ăsta de vânzare nu este extrem de neobişnuit?

— Poate... oarecum.

— Şi ca director al acestei firme de pompe funebre, nu aranjezi de obicei servicii complete, adică tot ce ţine de o înmormântare?

— De obicei, da.

— De fapt, nu este adevărat că, înainte de a vinde sicriele acelea teroristului Ulises Rodríguez, nu s-a mai întâmplat *niciodată* să vinzi sicrie în felul acesta?

Kettering se baza doar pe o presupunere, dar Godoy nu avea de unde să ştie asta, şi erau şanse ca într-un dialog înregistrat să spună adevărul.

— Bănuiesc că da, murmură Godoy întunecat, pentru că interviul luase deja o întorsătură la care nu se aşteptase. În întunericul parţial, îi aruncă o privire duşmănoasă lui Kettering, dar ziaristul insistă:

— Deci, cu alte cuvinte, răspunsul este „nu”, n-ai mai vândut sicrie în felul acesta până acum.

Vocea proprietarului deveni uşor piţigăiată:

— M-am gândit că nu e treaba mea pentru ce îi trebuiau.

— Te-ai gândit vreun moment să iei legătura cu autorităţile – cu poliţia, de exemplu – şi să le spui ceva de genul „Uitaţi, mi s-a cerut ceva ciudat, ceva ce nu mi s-a mai întâmplat până acum, şi mă întreb dacă n-ar fi mai bine

să vedeţi ce e cu persoana asta”? Te-ai gândit să procedezi astfel?

— Nu, nu m-am gândit. N-aveam de ce.

— Pentru că nu aveai nicio bănuială că ceva nu e în ordine?

— Exact.

Dar Kettering continua să sape:

— Dar dacă nu aveai niciun fel de suspiciuni, de ce a doua oară când te-a vizitat Rodríguez ţi-ai notat în mod deliberat numărul furgonului mortuar în care venise să ridice sicriul şi de ce ai ţinut informaţia ascunsă până azi?

Godoy urlă furios:

— Ia ascultă, dacă ţi-am spus ceva confidenţial, asta nu înseamnă că ai dreptul...

— Greşeşti, domnule Director de la Pompele Funebre! N-ai precizat *nimic* despre confidenţialitatea acestei informaţii.

— Dar aşa m-am gândit.

— Asta e cu totul altceva. şi, apropo, nici când ne-ai dezvăluit înaintea acestui interviu că preţul pe care l-ai cerut pe cele trei sicrie a fost de zece mii de dolari, nici atunci n-ai precizat că informaţia ar fi confidenţială. Pentru genul de sicrie pe care ni le-ai descris, n-a fost cam piperat preţul?

— Tipul care le-a cumpărat nu s-a plâns. De ce ai face-o matale?

— Poate că nu s-a plâns pentru că avea motive să n-o facă, spuse Kettering pe un ton care devenise îngheţat şi acuzator. Nu e adevărat că ai cerut un asemenea preţ ridicat pentru că ştiai că omul îl va plăti, pentru că ştiai tot timpul că era ceva suspect la mijloc, şi că puteai să profiţi de situaţie, să câştigi nişte bani în plus...

— Nu trebuie să stau aici să ascult toate rahaturile astea! Las-o baltă! Eu nu mai zic nimic.

Furios, Godoy se ridică de pe scaun şi se îndepărtă, smulgând firul de la microfon. Betacamul se afla în calea lui, iar Minh întoarse camera instinctiv în direcţia lui, prinzându-l întâmplător în prim-plan, din faţă, în plină lumină, amuzat de faptul că Godoy îşi trădase astfel singur identitatea. Mai târziu urmau să ia o decizie dacă să

folosească acest cadru final sau nu.

— Ticălos nenorocit, îi strigă Godoy lui Kettering.

Corespondentul îi răspunse calm:

— Nici eu nu te iubesc prea tare.

— Ascultă, anulez toată înţelegerea, îi zise Godoy lui Partridge arătând spre cameră. Nu vă dau voie să folosiţi asta, mă-nţelegi?

— Înţeleg ce spui, răspunse Partridge, dar nu pot garanta că n-o s-o folosim. Asta depinde de decizia reţelei.

— Ştergeţi-o dracului de aici!

Alberto Godoy spumega, în timp ce echipa CBA-ului demonta echipamentul şi părăsea clădirea.

În timp ce se întorceau la sediu, Don Kettering anunţă:

— Aş vrea să cobor de îndată ce ajungem în Manhattan. Intenţionez să încep imediat să merg pe firul banilor ălora, şi e un birou pe Lexington Avenue unde aş putea să mă aşez pe telefon.

— E posibil să merg şi eu cu dumneavoastră? întrebă Jonathan Mony, apoi, privindu-l întrebător pe Partridge: Aş vrea să văd cum se acţionează în continuare în operaţiunea de astăzi.

— Din punctul meu de vedere, e-n ordine, îl asigură Kettering. Dacă Harry e de acord, o să-ţi arăt ziaristica economică în acţiune.

Partridge se declară de acord, aşa încât drumurile lor se despărţiră după ce traversară Podul Queensboro. Partridge merse mai departe cu Jeepul spre sediul Departamentului de ştiri al Canalului CBA, iar Kettering şi Mony luară un taxi spre o agenţie de schimb de pe Lexington Avenue, lângă Hotelul Summit.

Ajunşi acolo, intrară într-o cameră spaţioasă în care vreo douăzeci şi cinci de persoane – unii stând jos, alţii în picioare – urmăreau un ecran mare, suspendat la vedere, pe care erau înscrise cifrele mereu în schimbare ale cotaţiilor la bursă. Un covor verde-închis se asorta cu pereţii vernil, iar scaunele confortabile, prinse de podea în rânduri regulate, erau tapiţate în tweed verde şi portocaliu. Unii dintre cei care urmăreau cotaţiile la bursă aveau în mâini carneţele şi pixuri pregătite de scris; alţii doar urmăreau detaşat. Un tânăr oriental studia nişte partituri

muzicale; câţiva citeau ziarele, iar unii chiar aţipiseră.

Pe o latură a încăperii se găseau un şir de computere şi câteva telefoane interioare, deasupra cărora era agăţat un afiş pe care scria: PENTRU AFACERI, RIDICAŢI RECEPTORUL. La câteva din telefoane se discuta aprins şi, în ciuda vocilor coborâte, se puteau auzi fragmente de conversaţie: „Ai cumpărat două mii? Vinde-le”... „Poţi să obţii cinci sute cu optsprezece? Fă-o!”... „Bine, atunci retrage-te la cincisprezece şi un sfert”.

La capătul încăperii, o secretară îi văzu intrând şi, recunoscându-l pe Kettering, îi zâmbi şi ridică receptorul unui telefon. În spatele ei se găseau mai multe uşi, câteva deschise, care dădeau spre birourile interioare.

— Aruncă o privire în jurul tău, îi spuse Kettering lui Mony. Genul ăsta de bursă va fi în curând doar o amintire; aceasta e una dintre ultimele. Majoritatea au dispărut aşa cum a dispărut contrabanda după abandonarea prohibiţiei.

— Dar nu a dispărut şi speculaţia la bursă.

— E adevărat. Dar agenţii de schimb s-au mai uitat o dată la cheltuielile lor şi au ajuns la concluzia că în locuri ca acesta nu-şi scot banii. Prea mulţi oameni intră ca să se odihnească sau doar din curiozitate. Pe urmă, au început să li se alăture cei fără adăpost – ce alt loc ar fi putut găsi – iarna – în care să-şi petreacă o zi la căldură şi relaxare? Din păcate, cei fără adăpost nu aduc prea multe comisioane agenţilor de schimb.

— Poate că ar trebui să faceţi un material despre ei, sugeră Mony. Ceva nostalgic, aşa cum spuneaţi, înainte ca ultimul dintre ele să dispară.

Kettering îl privi cu interes:

— Asta e o idee grozavă, amice. Oare mie de ce nu mi-a dat prin cap? O să vorbesc cu cei de la Potcoavă săptămâna viitoare.

În spatele secretarei se deschise o uşă şi în prag apăru un bărbat solid cu sprâncene stufoase, care veni să-l întâmpine pe Kettering cu căldură.

— Don, mă bucur să te văd. N-ai mai fost pe aici în ultimul timp, deşi noi îţi suntem admiratori fideli. Pot să te ajut cu ceva?

— Mulţumesc, Kevin. Kettering arătă spre Mony: Tânărul

meu coleg, Jonathan, ar vrea numele unor acţiuni pe care să le cumpere astăzi şi a căror valoare să se tripleze până mâine. În afară de asta, ai un birou şi un telefon pe care să-l pot folosi jumătate de oră?

— Biroul şi telefonul – nicio problemă. Vino în spate şi foloseşte-l pe al meu. E mai ferit. Cât despre cealaltă doleanţă, îmi pare rău, Jonathan, dar globul nostru de cristal e în revizie. Dacă ni-l aduc înapoi până pleci, te anunţ.

Îi conduse într-un birou mic, confortabil, cu o masă de mahon, două scaune tapiţate în piele, inevitabilul computer şi un telefon. Pe uşă era un cartonaş cu numele Kevin Fane.

— Simţiţi-vă ca la voi acasă, spuse Fane, eu o să vă trimit sandviciuri şi cafea.

Când rămaseră singuri, Kettering îi zise lui Mony:

— Când eu şi Kevin eram la colegiu, ne angajam în timpul verii curieri la Bursa din New York şi de atunci am păstrat legătura. Ai nevoie de un sfat profesional?

— Bine-nţeles.

— În calitate de corespondent, ceea ce se pare că ai putea deveni, ai întotdeauna nevoie de o mulţime de cunoştinţe, de contacte, nu numai la nivel înalt, ci la toate nivelurile, şi din când în când mai faci o vizită ca să le menţii „proaspete”, aşa cum facem noi acum. Este o modalitate de a obţine mereu informaţii, câteodată de unde te aştepţi mai puţin. Şi ţine minte că oamenilor le place să-i ajute pe reporterii TV; chiar şi faptul că te lasă să le foloseşti telefonul îi face să se simtă mai aproape de tine şi, în mod ciudat, îţi sunt recunoscători pentru asta.

În timp ce vorbea, Kettering scosese din buzunarul interior cele câteva bancnote de o sută de dolari pe care le împrumutase de la Godoy, şi le întinsese pe masă. Acum deschise un sertar, în care găsi nişte coli de hârtie pe care să facă însemnări.

— Întâi, o să ne încercăm norocul cu bancnotele care au nume scrise pe ele. Mai târziu, dacă o să fie nevoie, o să ne ocupăm şi de cele cu numere de cont. Ia să vedem – James W. Mortell – suta asta de dolărei a trecut prin mâinile lui la un moment dat. Vezi dacă îl găseşti în cartea de telefon, Jonathan.

După câteva momente, Mony anunţă:

— L-am găsit.

Şi citi cu voce tare numărul, în timp ce Kettering îl forma la telefon. După două apeluri, o voce plăcută de femeie răspunse:

— „Instalaţii Mortell”. Cu ce vă putem fi de ajutor?

— Bună dimineaţa. Pot vorbi cu domnul Mortell?

— Este plecat pe teren. Eu sunt soţia lui. Cu ce vă pot fi de folos?

Nu numai o voce plăcută, dar şi tânără şi fermecătoare, se gândi Kettering.

— Mulţumesc, doamnă Mortell. Numele meu este Don Kettering. Sunt corespondentul pe probleme economice de la CB A.

O pauză, apoi un răspuns ezitant:

— E cumva o glumă?

— Nu e nicio glumă, doamnă. Kettering era relaxat şi şarmant. La CBA avem o cercetare în curs şi credem că domnul Mortell ne poate ajuta. În absenţa lui, poate ne ajutaţi dumneavoastră.

— *Sunteţi* într-adevăr Don Kettering, vă recunosc vocea acum. Cu ce să vă ajut? Aveţi o ţeavă spartă pe acolo? glumi ea.

— Din câte ştiu, nu, dacă aud de vreuna, n-o să vă uit. De fapt, este vorba de o bancnotă de o sută de dolari, care are pe ea numele soţului dumneavoastră scris de mână.

— Sper că n-am făcut nimic rău.

— Nu, deloc, doamnă Mortell, dar se pare că bancnota a trecut prin mâinile soţului dumneavoastră şi încerc să descopăr unde a mers mai departe.

Femeia de la telefon răspunse gânditoare:

— Păi, avem câţiva clienţi care plătesc cu bani gheaţă, inclusiv cu hârtii de o sută. Dar noi nu punem niciodată întrebări.

— Nici n-aţi avea de ce.

— Pe urmă, când depunem hârtiile astea la bancă, câteodată funcţionarul îşi notează numele nostru pe ele. Cred că nu au voie, dar unii aşa fac. Am întrebat o dată de ce, şi unul dintre ei mi-a explicat că există atât de multe bancnote false, încât e doar o măsură ca să se protejeze.

— Exact cum mi-am închipuit, şi probabil de aceea a fost scris numele pe hârtia pe care o am, spuse Kettering făcându-i în acelaşi timp semn de victorie lui Mony. Aveţi ceva împotrivă, doamnă Mortell, să ne spuneţi numele băncii dumneavoastră?

— Nu văd de ce-aş avea. E Citibank.

— Mulţumesc. Aceasta e informaţia de care aveam nevoie.

— Un moment, domnule Kettering. Pot să vă întreb ceva?

— Sigur.

— Toate astea vor apărea la telejurnal? Şi, dacă da, cum pot să aflu şi eu când?

— Simplu. Doamnă Mortell, aţi fost atât de amabilă, încât în ziua în care o să apară pe post, o să vă sun personal şi să vă spun.

În timp ce Kettering punea din nou receptorul în furcă, Mony spuse:

— Ştiam eu c-o să am ceva de învăţat. Aşa s-a şi întâmplat.

— Ce anume?

— Cum să-mi fac-un prieten.

Kettering zâmbi. În sinea lui, hotărâse deja că doamna Mortell părea atât de fermecătoare, cu un ton de invitaţie în voce, că, în loc să telefoneze, va merge până acolo să o anunţe. Îşi notă adresa – era în centru, nu departe de locul unde se aflau. Deşi n-ar fi exclus să rămână dezamăgit după ce o vedea; vocile pot fi înşelătoare, iar ea putea arăta mult mai bătrână decât părea, şi cu o faţă urâtă ca noaptea, dar instinctul îi spunea că nu era aşa. Asta era un alt lucru pe care Jonathan avea să-l înveţe cu timpul – faptul că unul dintre avantajele televiziunii erau frecventele posibilităţi romantice, care puteau duce – dacă doreai – la interludii sexuale plăcute.

Alese o altă bancnotă de o sută de dolari şi îi spuse lui Mony:

— Hai s-o încercăm pe asta. Caută la Nicolini Brothers.

Aflară că era o brutărie şi patiserie de pe Third Avenue. Bărbatul care răspunse păru suspicios la început şi, după câteva întrebări, dăduse chiar să închidă telefonul. Kettering, insistent, dar politicos, îl convinse de seriozitatea

sa. Până la urmă aflară numele băncii unde se plăteau în mod obişnuit încasările – inclusiv în bancnote mari – ale brutăriei – era vorba de American-Amazonas’ Bank, din Dag Hammarskjöld Piaza.

Numele de pe alte două bancnote nu figurau în cartea de telefon.

Următoarea dădu rezultate sub forma unui director cooperant de la un magazin de confecţii bărbăteşti. Magazinul, îi informă el, avea un cont la Leumi Bank, la intersecţia dintre Third şi Sixty-seventh.

Un alt nume de pe o altă bancnotă se dovedi imposibil de găsit. Următoarea îi făcu să dea peste o femeie neîncrezătoare şi cu gura slobodă, la care Kettering nu avu niciun fel de succes şi renunţă.

Al cincilea telefon îi prilejui comunicarea indirectă cu un bărbat de optzeci şi şase de ani, care locuia într-un apartament de pe East End Avenue. Era prea slăbit ca să vorbească la telefon, şi o asistentă trebuia să vorbească pentru el, dar era evident că funcţiile sale cerebrale erau în regulă. Putea fi auzit şoptind bine dispus că fiul său, proprietar al câtorva cluburi de noapte, trecea adesea pe acolo şi îi lăsa tatălui său bancnote de o sută de dolari, care erau mai târziu depuse într-un cont bancar pe care, adăugă bătrânul râzând, îl păstra pentru bătrâneţe. A, da, şi banca sa era American-Amazonas, din Dag Hammarskjöld Piaza.

Următorul telefon nimeri la un restaurant specializat în fructe de mare de lângă Gara Centrală şi Kettering îşi pierdu timpul vorbind cu diferite persoane, dintre care niciuna nu-i comunică nimic important. Până la urmă, fu localizat proprietarul restaurantului, care spuse impacientat:

— Ce naiba, sigur că putem să vă spunem numele băncii; poate ne menţionaţi la telejurnal în schimb. Deci banca este în piaţa aia căreia niciodată nu pot să-i pronunţ numele şi se numeşte American-Amazonas.

Când închise telefonul, Kettering adună toate bancnotele şi îi spuse încântat lui Mony:

— Am găsit lozul cel mare. Nu mai e nevoie de alte telefoane. Avem răspunsul.

La privirea întrebătoare a lui Jonathan răspunse:

— Gândeşte-te. Faptul că trei oameni din cinci au numit aceeaşi bancă e prea mult ca să fie o simplă coincidenţă. Deci celelalte nume, de pe hârtiile care au mers la Citibank şi Leumi, trebuie să fi fost depuse mai devreme şi hârtiile au circulat din nou, probabil tot prin American-Amazonas.

— Deci de aici provin banii folosiţi de Novack-Rodriguez ca să-i plătească lui Godoy sicriele.

— Exact! Şi aş pune pariu că asta e banca de unde ticăloşii ăia şi-au scos banii şi unde aveau – poate mai au încă – un cont.

Mony întrebă:

— Deci, următoarea oprire – Dag Hammarskjöld Piaza?

Kettering împinse scaunul înapoi şi se ridică.

— Bine-nţeles. Unde altundeva? Hai!

10

Don Kettering fu recunoscut imediat ce intră în clădirea Băncii American-Amazonas şi avu de la început senzaţia că prezenţa sa acolo nu era tocmai o surpriză pentru nimeni.

Când îşi exprimă dorinţa de a vorbi cu directorul, o secretară cu aer matern, între două vârste, îl informă:

— Este cineva la el în momentul ăsta, domnule Kettering, dar îl voi întrerupe să-l informez că sunteţi aici. Sunt sigură că n-o să aveţi mult de aşteptat, domnilor, mai zise ea uitându-se şi la Mony.

În timp ce aştepta, Kettering privi atent în jurul său. Banca ocupa parterul unei vechi clădiri de cărămidă în partea de nord a pieţei, şi, văzută de afară, intrarea cenuşie nu era deloc impunătoare. Dar interiorul, deşi destul de mic pentru o bancă newyorkeză, era colorat şi atrăgător. În locul convenţionalei podele de gresie, un covor imprimat în nuanţe de roşu, corai şi portocaliu acoperea întreaga suprafaţă a încăperii, iar pe o plăcuţă mică, aurie, scria că fusese ţesut în Amazonas, Brazilia. Deşi încăperea era amenajată convenţional – pe o parte a încăperii un şir de ghişee pentru funcţionari, iar pe cealaltă, trei birouri pentru supraveghetori – toată lemnăria era de cea mai bună

calitate. Pe un perete, care atrăgea atenţia clienţilor, o frescă izbitoare – o scenă revoluţionară cu cai în galop, cu coamele vâlvoi, purtând în spate bărbaţi duri în uniforme colorate.

Kettering tocmai studia fresca atunci când secretara apăru şi-l anunţă:

— Domnul Armando vă poate primi acum. Poftiţi pe aici, vă rog.

În timp ce intrau într-un birou cu o parte din pereţi de sticlă, permiţând o vedere generală a sălii în care se desfăşurau operaţiunile bancare, directorul înaintă spre ei cu mâna întinsă. O plăcuţă pe biroul lui îl identifica drept Emiliano W. Armando, Jr.

— Domnule Kettering, ce plăcere să vă cunosc. Vă urmăresc adesea la televizor şi admir multe lucruri din ceea ce spuneţi. Dar presupun că auziţi asta tot timpul.

— Da, oricum vă mulţumesc.

Corespondentul îl prezentă pe Mony. La un gest din partea lui Armando, cei trei se aşezară, vizitatorii cu faţa la o tapiserie în nuanţe de albastru şi galben intens, care continua decorul tematic al băncii.

Kettering îl cântări pe directorul băncii, un bărbat mic de statură, cu o faţă ridată ce trăda oboseala, păr alb cu un început de chelie, şi sprâncene stufoase. Armando avea gesturi repezi şi nervoase şi o expresie îngrijorată, făcându-l pe Kettering să îl asemene în gând cu un bătrân terier ce nu se putea adapta la lumea în schimbare din jurul său. Dar se trezi simţind o simpatie instinctivă pentru el – în contrast cu sentimentele pe care i le inspirase recenta întâlnire cu Alberto Godoy.

Sprijinindu-se obosit de spătarul scaunului său, directorul oftă:

— Mi-am închipuit că dumneavoastră sau altcineva din aceeaşi branşă va veni aici în curând. Pentru noi, cred că înţelegeţi, este un moment nefericit, confuz.

Kettering se aplecă înainte confidenţial. Era clar că directorul era convins că el ştie ceva, care lui, de fapt, îi scăpa. Fără a lăsa să se întrevadă asta, răspunse prudent:

— Da, aşa se întâmplă adesea.

— De curiozitate, spuneţi-mi, dumneavoastră cum aţi

auzit?

Corespondentul rezistă tentaţiei de a întreba „Ce să aud?”

şi se mulţumi să zâmbească:

— Noi, la televiziune, avem diferite surse de informaţie, deşi de multe ori nu le putem dezvălui.

Păstra o faţă impasibilă, dar văzu amuzat cum Mony urmărea conversaţia lor cu interes şi fără să înţeleagă; tânărul avea astăzi parte de lecţii de ziaristică pe săturate.

— Mă întrebam dacă nu cumva aţi citit articolul din *The Post,* zise Armando, deşi, evident, lăsa multe întrebări neelucidate.

Kettering încreţi fruntea gânditor:

— S-ar putea să-l fi citit. Aveţi cumva ziarul la îndemână?

— Fireşte. Armando deschise un sertar şi scoase un articol decupat din ziar şi învelit în folie de plastic. Titlul anunţa:

UN DIPLOMAT

ÎŞI OMOARĂ IUBITA, APOI SE SINUCIDE.

ÎNTR-O CRIZĂ DE GELOZIE

Kettering citi articolul, observând în treacăt că era dintr-un număr vechi de zece zile, datat cu două duminici în urmă. Văzând referirile la cele două persoane care muriseră – Helga Efferen şi José Antonio Salverry, un membru al delegaţiei peruane la Naţiunile Unite – se dumiri care era sursa îngrijorării directorului. Era însă neclar dacă incidentul avea sau nu vreo legătură cu problema ce-i adusese pe ei aici.

Kettering îi trecu articolul lui Mony, apoi se întoarse din nou spre Armando, încurajându-l direct:

— Vorbeaţi de întrebările neelucidate…

— Da, ceea ce scrie în articol este opinia poliţiei despre ce s-a întâmplat. Personal, eu nu cred.

Bâjbâind încă după o posibilă legătură, Kettering întrebă:

— Îmi puteţi spune de ce?

— Toată afacerea e prea complexă pentru o explicaţie atât de simplă.

— Este evident că o cunoşteaţi pe femeie, care era angajată aici. Pe bărbat, pe Salverry, îl cunoşteaţi?

— Aşa cum a reieşit, din păcate – da.

— Puteţi să-mi explicaţi ce vreţi să spuneţi?

Armando ezită puţin înainte de a răspunde:

— Tendinţa mea este să fiu sincer cu dumneavoastră, domnule Kettering, în special deoarece cred că ce am aflat aici la bancă în ultimele zece zile va ieşi la iveală oricum, şi ştiu că sunteţi obiectiv în materialele dumneavoastră. Dar am şi o obligaţie faţă de bancă. Suntem o firmă mare şi respectată în America Latină, şi avem mai multe filiale în Statele Unite. Nu e posibil să aşteptăm o zi-două, pentru a-mi permite să iau legătura cu administraţia firmei, care nu se află aici în ţară?

Exista o conexiune! Asta îi spunea instinctul lui Kettering; scutură din cap cu un gest decisiv:

— Este imposibil să aşteptăm. Suntem într-o situaţie critică ce implică siguranţa şi chiar viaţa mai multor persoane, spuse el, considerând că sosise vremea să facă şi el nişte dezvăluiri. Domnule Armando, noi, cei de la CBA, avem motive să credem că banca dumneavoastră a fost implicată într-un fel în răpirea, acum două săptămâni, a doamnei Sloane şi a altor doi membri ai familiei Sloane. Sunt convins că aţi auzit despre asta. Deci, apare întrebarea: acest nou episod – moartea lui Salverry şi a lui Efferen – are vreo legătură cu răpirea?

Dacă Armando era îngrijorat înainte, dezvăluirea lui Kettering îl fulgeră pe loc, făcându-l să sară din scaun ca împins de un arc. Apoi, copleşit parcă şi incapabil să se mai împotrivească, îşi sprijini coatele pe masă şi capul în mâini. După câteva secunde, îşi ridică privirea întunecată şi spuse într-o şoaptă aproape imperceptibilă:

— Da, este posibil. Acum îmi dau seama. De fapt nu e numai posibil, e chiar probabil. Apoi continuă obosit: ştiu că e un gând egoist, dar urma să mă pensionez în câteva luni, şi nu pot să nu mă întreb de ce trebuia să se întâmple asta tocmai acum. Nu puteau aştepta până plecam eu?

— Vă înţeleg sentimentele, zise Kettering încercând să-şi controleze nerăbdarea. Dar adevărul este că eu şi cu dumneavoastră suntem aici şi *suntem* implicaţi. Este evident că amândoi deţinem informaţii diferite şi este la fel de evident că am înainta mult dacă am face un schimb.

— Sunt de acord, acceptă Armando. De unde să

începem?

— O să încep eu. O mare sumă de bani, cel puţin zece mii de dolari bani gheaţă, probabil mult mai mult, a trecut prin banca dumneavoastră în interesul răpitorilor.

Directorul dădu din cap grav:

— Adunând informaţiile dumneavoastră şi ale mele, probabil că au fost mult mai mulţi bani. Dacă vă ajut să umpleţi golurile cu nişte detalii, este esenţial să mă citaţi?

Kettering cântări cererea implicită:

— Probabil că nu. Există un aranjament care sună „surse ce au dorit să-şi păstreze anonimatul...”. Dacă vreţi, discutăm pe această bază.

— Da, aş prefera, spuse Armando, după care făcu o pauză pentru a-şi pune gândurile în ordine. La această bancă avem mai multe conturi ale unora dintre delegaţiile la Naţiunile Unite. N-o să intru în amănunte, o să vă spun doar că banca are legături puternice cu anumite ţări; şi acesta este motivul pentru care e situată atât de aproape de sediul ONU. Diverse persoane din delegaţiile la ONU au autorizaţie asupra acestor conturi, iar unul, în special, era controlat de domnul Salverry.

— Un cont al delegaţiei peruane.

— Legat de delegaţia peruană, da. Deşi nu sunt foarte sigur câte persoane ştiau de contul ăsta, în afara lui Salverry, care avea dreptul să-l folosească, drept de semnătură. Dar trebuie să înţelegeţi că orice delegaţie la ONU are un număr de conturi, unele pentru scopuri speciale.

— Bine, dar haideţi să ne concentrăm asupra celui important.

— Ei bine, în ultimele câteva luni, sume substanţiale de bani au intrat şi au ieşit din contul acesta – operaţiuni legale, fără ca banca» să fi făcut ceva ieşit din comun, cu excepţia unui amănunt mai neobişnuit.

— Adică?

— Domnişoara Efferen, care avea responsabilităţi serioase aici ca director adjunct, s-a dat peste cap ca să manevreze ea însăşi contul, ferindu-mă pe mine şi pe ceilalţi de cunoştinţe directe despre existenţa contului şi operaţiunile pe care le executa.

— Cu alte cuvinte, nimeni nu ştia sursa din care proveneau banii care intrau în cont şi nici cui îi erau plătiţi.

— Exact, confirmă Armando.

— Şi cui îi erau plătiţi?

— Întotdeauna lui José Antonio Salverry, pe baza semnăturii lui. Nu există alte semnături în cont, şi fiecare plată a fost făcută în bani gheaţă.

— Haideţi să ne întoarcem puţin. Aţi spus că nu credeţi în concluziile poliţiei despre moartea lui Salverry şi Efferen. De ce?

— Săptămâna trecută şi asta, când am început să descopăr diferite lucruri, m-am gândit că persoana care trecea banii prin contul acesta – presupunând că Salverry era doar un intermediar, ceea ce sunt convins că era – a pus probabil la cale crimele, aranjând lucrurile în aşa fel încât să apară ca o crimă pasională şi o sinucidere. Iar acum, când îmi spuneţi că răpitorii familiei Sloane au fost implicaţi, se pare că ei trebuie să fi fost beneficiarii banilor şi totodată ucigaşii.

Deşi micul şi uscăţivul director era obosit, stresat şi în preajma pensiei, judecata sa nu funcţiona deloc rău, se gândi Kettering şi, observându-l pe Mony cum se foieşte în scaun, îl îndemnă:

— Dacă ai vreo întrebare, Jonathan, dă-i drumul.

Mony puse deoparte nişte însemnări pe care le făcuse în timpul dialogului şi se aplecă în faţă:

— Domnule Armando, dacă ceea ce spuneţi este adevărat, aveţi vreo bănuială de ce au fost ucişi cei doi?

— După părerea mea – pentru că ştiau prea multe.

— De exemplu numele răpitorilor?

— Din nou, judecând după ce mi-a spus domnul Kettering, aceasta pare o probabilitate.

— Dar ce ştiţi despre sursa banilor aflaţi sub controlul omului acestuia – Salverry?

Pentru prima dată de la începutul dezvăluirilor, directorul ezită:

— De luni încoace am avut convorbiri cu membrii delegaţiei peruane la ONU, care au iniţial şi ei o investigaţie a lor. Ce au descoperit ei până acum, şi în acelaşi timp obiectul îngrijorării noastre, a fost până în acest moment

confidenţial...

— N-o să vă cităm direct, interveni Kettering, ne-am înţeles deja asupra acestui lucru. Deci, haideţi, să auzim! De unde proveneau banii?

Armando oftă:

— Daţi-mi voie să vă întreb ceva, domnule Kettering. Aţi auzit vreodată de o organizaţie numită Sendero Luminoso sau...

— Calea Luminoasă? încheie Mony propoziţia.

Expresia feţei lui Kettering se întunecă şi vocea i se aspri:

— Da, am auzit.

— Nu suntem încă siguri, dar ei s-ar putea să fie cei care au alimentat contul cu bani.

După ce se despărţiră de Kettering şi Mony la intrarea în Manhattan, lângă Podul Queensboro, Harry Partridge şi Minh Van Canh se opriră un timp pentru a lua prânzul la Wolf’s Delicatessen de la intersecţia străzilor West Fifty-seventh şi Sixth. În timp ce mestecau sandviciurile enorme, fierbinţi, cu pastramă, Partridge îl privea pe Minh, care părea chiar mai gânditor de la un timp, preocupat parcă de ceva, deşi asta nu îi afectase munca, eficientă, ca de obicei, de la firma de pompe funebre a lui Godoy. Stând vizavi la masă, Minh, cu chipul său „accidentat” şi trupul îndesat, îi întâlnea privirea impasibil printre înghiţiturile de pastramă înecată în muştar.

— Ai ceva pe suflet, bătrâne prieten? întrebă Partridge.

— Câteva lucruri.

Răspunsul era tipic pentru Van Canh, şi Partridge ştia că nu are rost să insiste asupra unui răspuns. Minh îi va spune totul în felul lui, când considera că e momentul.

În schimb, Partridge începu să-i vorbească despre planul de a pleca în Columbia, poate chiar a doua zi, şi îi explică de ce nu era sigur că ar fi bine să meargă cineva cu el. Se va sfătui şi cu Rita, dar oricum, atunci când va fi nevoie de o cameră de luat vederi, ori a doua zi ori mai târziu, ar fi vrut ca Minh să vină cu el.

Van Canh cântări cererea, parcă luând o decizie, apoi dădu din cap:

— Bine, o s-o fac pentru tine, Harry, şi pentru Crawf. Dar o să fie ultima călătorie, ultima aventură.

Partridge tresări surprins:
— Vrei să spui că renunţi la slujbă?
— Am promis familiei mele. Am discutat despre asta aseară. Soţia mea vrea să stau mai mult pe acasă. Copiii au nevoie de mine, şi afacerile trebuie supravegheate. Aşa că, după ce ne întoarcem, eu plec.
— Dar decizia asta e atât de bruscă!
Chipul lui Van Canh se lumină într-unul din rarele sale zâmbete:
— La fel de brusc este şi ordinul, la trei dimineaţa, de a pleca în Sri Lanka sau la Gdańsk, nu-i aşa?
— Ştiu ce vrei să spui, dar o să-mi fie dor de tine. Călătoriile n-or să mai fie la fel fără tine.
Partridge clătină din cap trist, deşi, dacă stătea şi se gândea, decizia nu-l surprindea prea tare. Ca vietnamez care lucra pentru Departamentul de ştiri al Canalului CBA, Minh trecuse prin primejdii teribile în timpul războiului din Vietnam şi le supravieţuise, reuşind să-şi ia soţia şi copiii într-unul din ultimele zboruri înainte de a cădea Saigonul, şi în tot timpul acesta să şi filmeze, pe fugă, fragmente de istorie.
În anii care au urmat, familia Van Canh s-a adaptat noii vieţi în America – copiii, aşa cum se întâmplă adesea în familiile de emigranţi vietnamezi, au învăţat bine şi au obţinut note bune la şcoală şi apoi la colegiu. Partridge îi ştia bine şi le admira foarte mult, chiar le invidia, solidaritatea lor de familie. În numele acesteia, familia trăise modest, în timp ce Minh economisea şi investea cea mai mare parte din salariul substanţial pe care îl primea de la CBA; câteodată economiile erau atât de evidente, încât exista acum un zvon printre colegii săi că Minh ar fi ajuns milionar.
Ceea ce nu era imposibil, după cum ştia Partridge, pentru că în ultimii cinci ani Minh achiziţionase câteva magazine cu aparate video în suburbiile newyorkeze, creând un lanţ şi extinzându-şi clientela, cu ajutorul soţiei sale, Thanh, care îl sprijinea în afaceri.
Şi, de asemenea, era rezonabil ca în acest moment al vieţii sale Minh să decidă că a călătorit destul şi a lipsit suficient de acasă, că şi-a asumat destule riscuri, inclusiv

alături de Harry Partridge, în misiunile sale.

— Apropo de afaceri, cum merge treaba? se interesă Partridge.

— Foarte bine, zâmbi Minh din nou, dar a început să o depăşească pe Thanh, mai ales în timpul absenţelor mele.

— Mă bucur pentru tine, pentru că ştiu că nimeni nu merită asta mai mult ca tine. Şi sper să continuăm să ne vedem din când în când.

— Poţi să te bazezi pe asta, Harry. La noi în casă, numele tău o să rămână întotdeauna primul pe lista noastră de musafiri onoraţi.

Pe drumul de întoarcere, după ce se despărţi de Van Canh, Harry se opri la un magazin de articole sportive şi îşi cumpără nişte şosete groase, o pereche de ghete de drumeţie şi o lanternă mare; după cum evoluau lucrurile, avea să le simtă nevoia curând. Se făcuse mijlocul după-amiezii când ajunse înapoi la CBA.

În sala de consiliu a echipei speciale, Rita îi făcu semn să se apropie.

— Te-a căutat în disperare un bărbat. A sunat de trei ori de azi-dimineaţă. N-a vrut să-şi lase numele, dar a zis că e esenţial să vorbească azi cu tine. I-am spus că te întorci tu mai devreme sau mai târziu.

— Mulţumesc. Trebuie să discutăm. Am hotărât că trebuie să plec la Bogotá...

Partridge se opri. Amândoi ridicară miraţi privirile la zgomotul unor paşi grăbiţi care se apropiau de sala de conferinţe. Un moment mai târziu, intră Don Kettering, cu Jonathan Mony fugind pe urmele lui.

— Harry! Rita! începu Kettering, respirând greu în urma alergăturii. Cred că am dezlegat misterul – de-a binelea!

Rita aruncă o privire în jurul ei, dându-şi seama că toţi ceilalţi din încăpere se opriseră din treabă ca să asculte.

— Haideţi să mergem într-un birou mai ferit, spuse ea, şi o luă înainte spre biroul ei.

Lui Kettering îi trebuiră douăzeci de minute, ajutat din când în când de Mony, să le povestească tot ce aflase. Scoase o copie a ziarului *New York Post* cu articolul despre presupusa crimă-sinucidere din cazul Efferen-Salaverry, o copie pe care i-o pregătise directorul băncii înainte de

plecare. Cei doi corespondenţi şi Rita ştiau foarte bine că, la sfârşitul acestei întâlniri, serviciul de documentare de la CBA News va obţine toate materialele publicate despre acest subiect, o treabă de rutină pentru cei de acolo.

După ce parcurse tăietura din ziar, Rita îl întrebă pe Kettering:

— Crezi că ar trebui să facem investigaţii privind moartea celor doi?

— Poate ar trebui să aflăm câte ceva, deşi toate astea sunt colaterale acum. Principala informaţie este filiera peruană.

— Sunt de acord, iar Perú-ul a fost deja luat în discuţie, interveni şi Partridge, amintindu-şi conversaţia avută în urmă cu două zile cu Manuel León Seminario, proprietar şi redactor-şef la publicaţia *Escena* din Lima.

Deşi nu-i comunicase nimic concret, Partridge nu putea uita cuvintele lui Seminario: „În zilele de azi, răpirile au devenit aproape un mod de viaţă în Perú”.

— Deşi avem o conexiune cu Perú-ul, le atrase atenţia Rita, să nu uităm că nu ştim încă sigur dacă victimele răpirii au fost scoase din ţară.

— Nu uit, spuse Partridge. Don, mai ai şi altceva?

— Da. Înainte de a pleca de la bancă, am reuşit să-l conving pe director să fie de acord cu un interviu televizat, pe care o să-l înregistrez probabil chiar azi, mai târziu. Ştie că asta poate să-i creeze dificultăţi cu proprietarii băncii, dar este un bătrân cu simţul răspunderii şi spune că o să trebuiască să rişte nemulţumirea şefilor. Dacă vrei, Harry, pot să mă ocup tot eu de asta în continuare.

— Vreau. Şi, oricum, e materialul tău, aprobă Partridge, apoi întorcându-se spre Rita: A căzut Bogotá, plec la Lima. Vreau să fiu acolo mâine, devreme.

— Şi atunci cât din ce am aflat transmitem pe post, şi când?

— Totul şi curând. Când exact, va trebui să discutăm cu Les şi cu Chuck, dar, dacă e posibil, aş vrea un avans de cel puţin douăzeci şi patru de ore în Perú înainte să mă împiedic de o armată de reporteri şi de corespondenţi, care vor alerga şi ei într-acolo de îndată ce vom transmite ce avem. Deci, începând din momentul ăsta, vom lucra toată

noaptea ca să punem totul cap la cap. Sună adunarea pentru echipa specială pentru ora... se uită la ceas: arăta 3, 15 după-amiaza... pentru ora cinci.

— Da, domnule, zâmbi Rita, bucurându-se că, în sfârşit, vor intra în acţiune.

În acelaşi moment sună telefonul de pe biroul ei. După ce răspunse, acoperi receptorul şi îi şopti lui Partridge:

— Este acelaşi bărbat care te-a căutat toată ziua.

Harry îi luă receptorul din mână:

— Harry Partridge la telefon.

— Nu folosi niciun nume în timpul acestei conversaţii. Este clar?

Cuvintele de la celălalt capăt al firului sunau înăbuşite, poate în mod deliberat, dar Partridge recunoscu imediat vocea cunoştinţei sale, avocatul crimei organizate.

— Da, e clar.

— Ştii cine sunt.

— Ştiu.

— Sun de la un telefon public, pentru ca apelul să nu poată fi reperat. Şi încă ceva. Dacă îmi divulgi vreodată numele ca sursă a ceea ce am să-ţi comunic, am să neg totul şi am să jur că eşti un mincinos. E clar şi asta?

— Da.

— Mi-am asumat nişte riscuri imense ca să aflu ce te interesa, şi dacă anumite persoane ar afla de această conversaţie, m-ar putea costa viaţa. Deci, la sfârşitul discuţiei noastre, îmi voi fi plătit datoria din plin. S-a înţeles?

— Foarte clar.

Ceilalţi trei din birou tăceau cu ochii fixaţi la Partridge, în timp ce vocea înăbuşită, pe care numai el o putea auzi, continuă:

— Unii dintre clienţii mei au legături în America Latină.

Legături cu comerţul cu cocaină, se gândi Partridge.

— Aşa cum ţi-am spus deja, nu s-ar atinge niciodată de o poveste ca asta despre care discutăm, dar uneori mai aud diferite lucruri.

— Înţeleg, îl încurajă Partridge.

— Bine, deci, uite, şi informaţia e sigură, îţi garantez. Oamenii pe care îi cauţi au fost scoşi cu avionul din ţară

sâmbăta trecută şi sunt ţinuţi undeva în Perú. Ai înţeles?

— Da, spuse Partridge. Pot să pun o întrebare?

— Nu.

— Am nevoie de un nume. Cine e responsabil de asta, cine îi ţine? îl rugă Harry.

— La revedere.

— Aşteaptă, te rog, aşteaptă. Bine, nu te rog să-mi spui un nume, hai să facem altfel: o să zic eu un nume, şi, dacă greşesc, dă-mi un semnal oarecare care să semnifice „nu”. Dacă am dreptate, nu spune nimic. Eşti de acord?

După o pauză, veni răspunsul:

— Grăbeşte-te.

Partridge trase adânc aer în piept şi murmură:

— Sendero Luminoso.

La celălalt capăt al firului – tăcere. Apoi clicul receptorul pus în furcă.

11

Aproape de la început, de când Jessica îşi recăpătase cunoştinţa în coşmelia întunecoasă de la Sion şi descoperise curând că ea, Nicky şi Angus erau prizonieri în Perú, acceptase faptul că ea singură trebuia să se transforme în liderul şi susţinătorul acestui trio aruncat într-o situaţie disperată.

Înţelesese că avea nevoie de calităţile acestea esenţiale dacă doreau să supravieţuiască în timp ce aşteptau şi sperau într-o eventuală salvare. Singura alternativă era să-şi dea frâu disperării, să cedeze emoţional, ceea ce putea să-i distrugă pe toţi.

Angus era plin de curaj, dar prea bătrân şi slăbit pentru a fi mai mult decât un sprijin, şi, în final, chiar şi el putea să aibă nevoie să se hrănească din forţa ei. Iar Nicky, ca întotdeauna, trebuia să fie principala ei grijă şi responsabilitate.

Presupunând că urmau să iasă din coşmarul ăsta – şi Jessica refuza să ia în considerare orice altă variantă – era posibil ca Nicky să rămână marcat psihic pentru tot restul

vieţii. Iar intenţia ei era să facă tot ce putea ca acest lucru să nu se întâmple, indiferent ce chinuri şi privaţiuni îi aşteptau. Îl va învăţa pe Nicky – şi pe Angus, dacă va fi necesar – că, înainte de toate, trebuie să-şi păstreze respectul de sine şi demnitatea.

Şi ştia şi cum. Luase parte mai demult la un curs de pregătire, pe care majoritatea prietenilor ei îl considerau doar un capriciu de-al Jessicăi. Şi participase mai mult pentru că soţul ei, care trebuia de fapt să fie prezent, nu avusese timp pentru asta. Simţind că măcar unul din familie trebuie să facă un gest, Jessica se prezentase în locul lui.

Mulţumesc şi Dumnezeu să te binecuvânteze, colonele Wade! Nici n-am visat, când făceam exerciţiile alea şi îţi ascultam cursurile, că voi avea nevoie şi mă voi folosi de tot ce m-ai învăţat.

Colonelul Cedric Wade fusese sergent în Armata britanică în timpul războiului din Coreea şi, mai târziu, ofiţer în forţele britanice de elită SAS. Acum se pensionase, se retrăsese la New York şi conducea un curs cu participare limitată despre lupta antiteroristă, dar avea o asemenea reputaţie, încât chiar şi armata americană îi trimitea câteodată cursanţi.

În 1951, în Coreea, sergentul Wade fusese capturat de forţele nord-coreene şi, timp de nouă luni şi jumătate, fusese închis singur într-o groapă sub pământ, de aproximativ cinci metri pătraţi. Deasupra capului său erau gratii care lăsau să pătrundă soarele şi ploaia. Pe tot parcursul prizonieratului, nu fusese niciun moment eliberat din „celula” solitară, avusese doar contacte minime cu paznicii, care refuzau să-i vorbească, nu avusese nimic de citit şi nimic de privit în afara cerului de deasupra capului.

Îşi descrisese liniştit experienţa în timpul unui curs pe care Jessica şi-l amintea acum aproape cuvânt cu cuvânt: „Am *ştiut de la început că încercau să-mi înfrângă spiritul. Am hotărât că nu vor reuşi şi că, oricât de greu îmi va fi, chiar dacă va trebui să sfârşesc în gaura aia, nu-mi voi pierde niciodată respectul fată de mine însumi”.*

Şi nu şi l-a pierdut, după cum povestea cursanţilor. Încercase să păstreze orice urmă de ordine şi normalitate

de care putea să se agaţe. Pentru început, alocase fiecărui colţ al minusculei sale celule o altă funcţie. Prima a fost una destul de neplăcută – nu avea altă soluţie decât să-şi facă nevoile pe podeaua celulei. Unul dintre colţuri avea numai acest scop şi avea grijă ca nicio altă porţiune a spaţiului său vital să nu fie degradată în mod similar: „La *început, duhoarea era groaznică şi îmi făcea rău, dar după un timp m-am obişnuit cu ea, pentru că ştiam că nu am încotro”.*

Colţul opus, cât mai departe posibil de primul, era rezervat consumării hranei sărăcăcioase care i se dădea. Un al treilea colţ era pentru dormit, iar al patrulea era pentru stat şi meditat. Mijlocul celulei îl folosea la exerciţiile zilnice, inclusiv la alergatul pe loc. *„M-am gândit că, dacă mă menţin în formă, asta ar fi fost încă o şansă să rămân o persoană în propriii mei ochi şi să-mi păstrez demnitatea”.*

Primea zilnic o porţie de apă de băut, dar nimic pentru spălat. Din apa de băut, păstra de fiecare dată un pic, cu care se spăla. *„Nu era uşor şi uneori eram tentat să o beau pe toată, dar n-am făcut-o şi eram în schimb tot timpul curat – ceea ce e foarte important pentru felul în care te simţi”.*

După nouă luni, profitând de neatenţia unui paznic, sergentul Wade a evadat; trei zile mai târziu a fost capturat din nou şi băgat înapoi în cuşca lui, dar, după alte două săptămâni, forţele americane i-au împins înapoi pe nord-coreeni şi l-au eliberat. Atunci şi-a făcut prietenii care, mult timp după aceea, au dus la stabilirea lui în Statele Unite.

Colonelul Wade o mai învăţase ceva pe Jessica – LCC – lupta corp la corp – o formă de luptă fără arme în care chiar şi o persoană de talie şi greutate mică poate, deprinzând o anumită îndemânare, să dezarmeze un atacant, să-l orbească sau să-i rupă o mână, un picior sau gâtul. Jessica fusese un elev îndemânatic şi făcuse progrese rapide la cursul ăsta.

De când ajunsese în Perú, existaseră ocazii în care şi-ar fi putut pune în aplicare cunoştinţele, dar de fiecare dată se abţinuse, ştiind că o asemenea acţiune n-ar fi dus la niciun rezultat. Preferase să-şi ascundă îndemânarea, pentru a o folosi într-un moment în care ar fi fost decisivă – dacă un asemenea moment va apărea vreodată.

La Nueva Esperanza asta nu se întâmplase încă, şi nici nu prea părea posibil să se întâmple.

În acele prime minute îngrozitoare, când Jessica, Nicky şi Angus fuseseră aruncaţi în cuştile lor separate, Jessica plânsese la auzul suspinelor lui Nicky şi cedase unui sentiment de dezorientare şi disperare, pe care nici cele mai bune intenţii nu fuseseră în stare să-l alunge. Jessica se prăbuşise în deznădejde, ca şi ceilalţi doi. Dar nu pentru mult timp.

Nu trecuseră nici zece minute, când îşi strigă încetişor fiul:

— Nicky, mă auzi?

După un moment, veni un răspuns suspinat:

— Da, mamă.

Răspunsul fu urmat de o uşoară mişcare, când Nicky se apropie de paravanul dintre ei. Ochii li se obişnuiseră cu întunericul, şi cei doi se puteau vedea unul pe altul, chiar dacă nu se puteau atinge. Jessica întrebă:

— Eşti bine?

— Cred că da. Apoi, cu voce tremurată: Nu-mi place aici.

— Of, dragul meu, nici mie. Dar trebuie să suportăm, cel puţin până găsim o soluţie. Aminteşte-ţi tot timpul că tata şi toţi ceilalţi ne caută, spuse Jessica sperând din toată inima că vocea îi suna suficient de sigură şi liniştitoare.

— Te aud, Jessie. Şi pe tine, Nicky. Era Angus, vorbind din celula de lângă Nicky, dar vocea sa era foarte slabă. Trebuie să continuăm să credem că vom scăpa de aici. Şi vom scăpa!

— Încearcă să te odihneşti puţin, Angus, îl sfătui Jessica, amintindu-şi de bătaia pe care o primise socrul ei de la Miguel în coliba în care îşi reveniseră toţi, de mersul obositor prin junglă şi căzătura lui Angus, apoi de călătoria cu barca şi felul cum se zbătuse când ajunseseră aici.

În timp ce vorbea, se auzi un târşâit de paşi venind din umbra de dincolo de celule şi o siluetă apăru în faţa lor. Era unul dintre pistolarii care îi însoţiseră în timpul călătoriei, un bărbat solid cu mustaţă, pe care mai târziu urmau să afle că-l cheamă Ramón. Ducea pe umăr un Kalaşnikov şi, îndreptându-l spre Jessica, ordonă:

— *¡Silencio!*

Jessica era pe punctul de a protesta, când îl auzi pe Angus sfătuind-o în şoaptă:

— Jessie, nu, lasă.

Ea îşi înghiţi protestul şi toţi trei rămaseră tăcuţi. După o scurtă pauză, Ramón coborî arma şi se întoarse la scaunul său.

Experienţa se dovedi numai prima dintr-o succesiune de incidente cu paznicii înarmaţi care stăteau în permanenţă de gardă în coliba lor şi se schimbau la fiecare patru ore.

Curând descoperiră că şi exigenţa paznicilor varia considerabil. Cel mai îngăduitor era Vicente, acelaşi care îl ajutase pe Nicky în camion şi care, la ordinul lui Miguel, le tăiase funiile din jurul mâinilor. În afară de faptul că le atrăgea atenţia să coboare vocile, Vicente îi lăsa să vorbească atât cât doreau. Ramón era cel mai strict şi nu permitea nicio şoaptă, iar ceilalţi paznici erau pe undeva pe la mijloc.

În perioadele când puteau să vorbească, Jessica le împărtăşi lui Nicky şi lui Angus amintirile de la cursul de luptă antiteroristă, în special experienţa şi preceptele colonelului Wade. Nicky părea fascinat de povestea lui Wade, probabil pentru că îi lua gândul de la propria sa detenţie şi de la monotonia existenţei lor. Era o restricţie crudă pentru un băiat activ, foarte inteligent, de unsprezece ani, şi Nicky obişnuia să întrebe de câteva ori pe zi:

— Ce crezi că face tata acum ca să ne salveze de aici?

Jessica încerca să-şi folosească imaginaţia când îi răspundea, iar la un moment dat îl asigură:

— Tatăl tău cunoaşte atâţia oameni, că nu este practic nimeni la care să nu poată suna pentru a cere ajutorul. Sunt sigură că a vorbit deja cu Preşedintele, care poate să pună o mulţime de oameni să ne caute.

Chiar dacă era adevărat, era o demonstraţie de vanitate pe care Jessica în mod normal ar fi evitat-o. Dar dacă reuşea să-i întărească speranţele lui Nicky, altceva nu mai conta.

Jessica îi îndemnă apoi pe ceilalţi doi săurmeze cât puteau mai mult exemplul colonelului Wade. În problema folosirii veceului improvizat, îşi respectau unul altuia

intimitatea întorcându-se cu spatele când unul din ei o cerea şi necomentând în niciun fel inevitabilul miros. În a doua zi începură să facă exerciţii, din nou sub comanda ei.

După primele câteva zile, viaţa lor nefericită intră totuşi într-un program căruia încercau să-i imprime o oarecare normalitate. De trei ori pe zi li se aducea o mâncare înecată în unsoare, neapetisantă – compusă în special din manioca, orez şi tăiţei. În prima zi, Nicky se înecă din pricina grăsimii care avea un gust acru, iar Jessica aproape vomită; dar până la urmă foamea învinse scârba şi se forţară să mănânce. O dată la două zile, găleţile care le serveau drept veceu erau luate şi golite de o indiancă; dacă le spăla cumva, o făcea superficial, pentru că atunci când le aducea înapoi miroseau la fel de tare. Apa de băut era adusă în sticle de plastic folosite, iar din când în când li se aducea în nişte vase altă apă, pentru spălat. Paznicii îi avertizau pe prizonieri prin semne să nu bea apa, care era maronie şi nisipoasă.

Moralul lui Nicky – cel mai important lucru pentru Jessica – deşi nu ridicat, rămânea cel puţin la cote stabile; mai mult, băiatul se dovedise destul de rezistent o dată ce trecuse şocul iniţial al existenţei lor în cuştile acelea. Jessica – la New York lucra din când în când ca asistent social pentru familiile amărâte – observase de mai multe ori că în situaţii tragice copiii se descurcau adesea mai bine decât adulţii. Asta era probabil pentru că felul de a gândi al copiilor este mai puţin complicat şi mai deschis; sau poate pentru că pe plan mental deveneau adulţi atunci când era absolută nevoie. În cazul lui Nicky, indiferent care ar fi fost cauza, era evident că făcea faţă situaţiei.

Băiatul încerca să lege conversaţie cu paznicii. Spaniola lui Nicky era rudimentară dar, în funcţie de răbdarea şi bunăvoinţa celui care-i păzea, reuşea să dialogheze cumva şi să capete informaţii. Din nou, Vicente se dovedea cel mai cooperant.

De la Vicente aflară de plecarea iminentă a „doctorului” – evident cel pe care Jessica îl numise în sinea ei Faţă Tăiată şi care, bănuia Vicente, „se întorcea acasă, la Lima”. Dar rămânea „sora”, care era, bineînţeles, femeia acră al cărei nume descoperiseră că era Socorro.

Între ei, făcură tot felul de presupuneri în legătură cu Vicente, de ce era diferit de ceilalţi paznici, mai binevoitor şi mai amabil. Până la urmă, Jessica îi avertiză:

— Nu este „diferit” de ceilalţi. Este unul din cei care ne-au adus aici şi ne ţin prizonieri – să nu uităm asta. Dar nu este la fel de dur şi de lipsit de omenie ca ceilalţi, şi de aceea în comparaţie cu ei ne pare amabil.

Mai erau şi alte aspecte ale problemei pe care Jessica ar fi vrut să le discute, dar amână asta pentru mai târziu. Se va simţi nevoia unor noi teme de gândire şi discuţie în zilele goale care urmau să vină. Deocamdată, se mulţumi doar să adauge:

— Dar, pentru că este aşa cum este, să profităm de el cât putem.

La sugestia Jessicăi, Nicky îl întrebă pe Vicente dacă prizonierii nu aveau voie cumva să iasă din celule, să meargă afară. La această întrebare, Vicente clătină din cap, deşi nu era sigur dacă răspunsul era nu, sau doar nu înţelesese. Jessica insistă, cerând să-i fie transmis un mesaj lui Socorro că prizonierii doreau să o vadă. Nicky se strădui să tălmăcească, dar din nou o clătinare din cap fu singurul răspuns, ceea ce-i făcu să creadă mai degrabă că mesajul nu va fi transmis.

Succesul, chiar şi relativ, al lui Nicky cu limba spaniolă o surprinse pe Jessica, care ştia că lecţiile de spaniolă de la şcoală nu începuseră decât cu câteva luni înainte. Când îşi exprimă surprinderea cu voce tare, Nicky îi explică că doi dintre prietenii săi de la şcoală erau imigranţi cubanezi, care sporovăiau în spaniolă în timp ce se jucau prin curte.

— Unii dintre noi îi ascultăm şi prindem şi noi câte ceva... Nicky se opri, apoi continuă râzând: N-o să-ţi placă asta, mamă, dar ştiu toate înjurăturile. Ne-au învăţat şi pe noi.

Angus, care ascultase în linişte până atunci, îl întrebă:

— Şi ştii nişte insulte aşa, murdare?

— Da, bunicule.

— Poţi să mă înveţi şi pe mine câteva? Să mă exersez cu cei de aici când o să fie nevoie.

— Nu sunt sigur că mama o să fie de acord...

— Nu mă deranjează. Daţi-i drumul! îi încurajă Jessica; fusese atât de minunat să audă râsul lui Nicky.

— Bine, bunicule, dacă vrei într-adevăr să înjuri pe cineva, atunci zici… Nicky traversă celula şi începu să-i şuşotească bunicului prin paravanul dintre ei.

Se părea că se mai găsise o modalitate de a-şi petrece timpul, îşi spuse Jessica.

Mai târziu, în aceeaşi zi, apăru Socorro, în urma mesajului lor.

Se opri în uşa de la intrare, silueta ei profilându-se distinct, înaltă şi subţire, pe pătratul de lumină; se opri să se uite la cele trei cuşti, strâmbând din nas din pricina mirosului.

Fără să mai aştepte, Jessica îi spuse;

— Ştim că eşti infirmieră, Socorro. De aceea ţi-a păsat suficient de mult ca să ne iei apărarea şi să-i convingi să ne dezlege mâinile, şi de aceea ne-ai dat ciocolata.

Apropiindu-se de celule, Socorro răspunse supărată:

— Nu sunt infirmieră, doar ajutor.

— Nu are nicio importanţă, nu aici, oricum. Acum, că pleacă doctorul, tu vei fi singura care are cât de cât cunoştinţe medicale.

— Încerci să fii şmecheră, dar nu ţine. Ai cerut să mă vezi. De ce?

— Pentru că ai arătat deja că vrei să ne ţii în viaţă şi sănătoşi. Dar dacă nu ieşim de aici, dacă nu respirăm aer curat în curând, ne vom îmbolnăvi cu toţii.

— Trebuie să rămâneţi înăuntru. Nu vor să fiţi văzuţi.

— De ce nu? Şi cine sunt „ei”?

— Asta nu e treaba ta şi n-ai niciun drept să pui întrebări.

— Am dreptul unei mame de a mă îngriji de fiul meu, i-o întoarse Jessica. Şi de socrul meu, care este bătrân şi a fost tratat cu brutalitate.

— A meritat-o. Vorbeşte prea mult. Şi tu la fel.

Instinctul îi spunea Jessicăi că ostilitatea lui Socorro era în parte forţată, şi încercă un compliment:

— Vorbeşti engleza excelent. Probabil că ai stat mult în America.

— Nu e treaba… Socorro se opri şi ridică din umeri.

Trei ani. Nu puteam să suport America. Este o ţară murdară, coruptă.

— Nu cred că gândeşti într-adevăr aşa, spuse blând

Jessica. Cred că ai fost tratată bine şi acum îţi vine greu să ne urăşti.

— Crede ce vrei, se răsti Socorro, îndepărtându-se, dar în uşă se opri şi se întoarse: O să încerc să las să intre mai mult aer aici. O să fie mai sănătos pentru paznici, spuse ea, cu colţurile buzelor ridicate pentru prima dată ca într-un zâmbet.

A doua zi apărură doi bărbaţi cu o trusă de scule. Tăiară nişte deschizături în peretele colibei, creând câteva ferestre neacoperite, chiar vizavi de şirul de celule. Imediat, lumina înlocui semiîntunericul, astfel încât se puteau vedea clar unul pe celălalt şi pe paznic. Se simţea şi un curent de aer prin colibă, o briză ocazională, şi, deşi duhoarea nu dispărea total, fusese cel puţin redusă considerabil.

Era o victorie pentru Jessica şi o dovadă că, în spatele durităţii ei aparente, Socorro nu era chiar atât de ostilă cum încerca să pară, o vulnerabilitate care putea fi eventual exploatată mai târziu, se gândi Jessica.

Dar victoria luminii-şi-aerului nu fusese decât una minoră şi, aşa cum urmau să se convingă, mai aveau de îndurat mari chinuri. Unul din ele se contura deja, fără ştirea Jessicăi.

12

La şase zile după ce captivii şi însoţitorii lor ajunseseră la Nueva Esperanza, Miguel primi o serie de ordine scrise de la Sendero Luminoso, trimise de la Ayacucho printr-un mesager care călătorise cu un camion; îi trebuiseră două zile pentru a parcurge cinci sute de mile pe şosele întortocheate, prin trecători muntoase periculoase şi şleauri tăiate abia vizibil prin jungla întunecată şi umedă. Odată cu ordinele, mesagerul le livră şi câteva obiecte – echipament de specialitate de care aveau nevoie pentru a le îndeplini.

Cea mai importantă instrucţiune consta în a înregistra o casetă video cu o declaraţie a prizonierei. Fusese trimis şi textul, cu ordinul explicit de a fi citit întocmai, fără nicio schimbare sau deviere de la exprimarea aleasă de ei.

Executarea ordinelor urma să fie supravegheată de Miguel personal.

O altă instrucţiune confirma faptul că îndatoririle lui Baudelio se încheiaseră şi că trebuia să-l însoţească pe mesager în camionul său înapoi spre Ayacucho, de unde va zbura spre Lima. Camionul urma să mai facă un drum la Nueva Esperanza după câteva zile, pentru aprovizionare şi pentru a ridica videocaseta.

Vestea că Baudelio se întoarce la Lima, deşi nicidecum surprinzătoare, îl nemulţumi pe Miguel, în primul rând pentru că fostul doctor ştia prea multe. În al doilea rând, era sigur că va începe iarăşi cu beţiile, iar băutura şi vorba multă făceau casă bună împreună. Nu se ştia ce era în stare să spună după câteva pahare în plus, deci era o ameninţare nu numai la securitatea micii lor garnizoane, dar, şi mai important în ochii lui Miguel, la siguranţa lui personală.

În condiţii diferite, l-ar fi obligat pe Baudelio să-l însoţească la o plimbare prin junglă, din care numai el, Miguel, s-ar fi întors. Dar Sendero Luminoso, deşi era o organizaţie total lipsită de scrupule, putea fi foarte violentă când cineva din afară omora pe unul de-al lor, oricare ar fi fost motivul.

Aşa că, până la urmă, Miguel se mulţumi să trimită prin intermediul mesagerului un bilet confidenţial, dar gândit în termeni convingători, în care sublinia pericolul pe care îl reprezenta Baudelio dacă era lăsat liber. Organizaţia urma să ia singură hotărârea, iar Miguel nu avea nicio îndoială care va fi aceea.

Un lucru îi dăduse satisfacţie în instrucţiunile primite: i se ordonase să „aibă grijă ca cei trei prizonieri să rămână sănătoşi, până când va primi ordine contrarii”. Referirea la „trei” prizonieri, număr pe care şefii organizaţiei l-au aflat prin intermediul articolelor din presă, indica aprobarea clară a deciziei lui Miguel de a-l include pe bătrân în acţiunea lor, ceea ce nu fusese planificat iniţial.

Mulţumit, Miguel îşi îndreptă atenţia spre echipamentul video adus de la Ayacucho pentru înregistrarea video şi audio, care includea o cameră Sony cu casetele aferente, un trepied, un set portabil de reflectoare şi un generator de

110 volţi, ce funcţiona pe bază de benzină. Niciunul dintre obiecte nu reprezenta o problemă pentru Miguel, care se mai ocupase şi alte dăţi de „acţiuni” de înregistrare a victimelor.

Dar realiză că va avea nevoie de sprijin şi de câteva măsuri drastice pentru a obţine colaborarea femeii şi supunerea ei totală, dacă, aşa cum bănuia, se va dovedi recalcitrantă. Se opri asupra lui Gustavo şi Ramón, care – observase el erau deosebit de duri cu prizonierii şi n-ar fi strâmbat din nas la ordinele sale, indiferent cât de cruntă era pedeapsa pe care decidea să o aplice.

Înregistrarea, deci, va avea loc a doua zi dimineaţă, cu ajutorul lui Ramón şi Gustavo, hotărî Miguel.

În fiecare dimineaţă, imediat ce se lumina de ziuă, Jessica se punea pe treabă.

După ce ea, Angus şi Nicky îşi recăpătaseră cunoştinţa, în Perú, descoperiseră că buzunarele le fuseseră golite de tot ce avuseseră la ei, inclusiv banii, puţini, de care dispuneau în momentul răpirii. Chiar şi poşeta Jessicăi dispăruse fără urmă, ceea ce n-o surprindea câtuşi de puţin. Printre puţinele lucruri care le mai rămăseseră se numărau nişte agrafe pentru hârtie, un pieptene de-al Jessicăi, un mic carneţel în buzunarul din spate al pantalonilor lui Angus, care fusese trecut cu vederea, se pare, şi un pix în căptuşeala de la jacheta lui Nicky, ce căzuse acolo printr-o gaură din buzunar şi de aceea nu fusese descoperit.

La îndemnul Jessicăi, carneţelul şi pixul au fost ascunse cu grijă, şi erau folosite numai dacă paznicul de serviciu era unul dintre cei mai îngăduitori, nu unul dintre mercenarii linguşitori, ca Ramón.

Jessica adunase obiectele la ea – carneţelul de la Angus şi pixul de la Nicky. Deşi paravanele dintre cuştile prizonierilor făceau imposibil orice schimb între ei, Vicente fusese cumsecade, le adunase şi i le dăduse ei în timp ce era de serviciu.

Ceea ce intenţiona să facă Jessica era să deseneze portretele oamenilor pe care îi întâlnise, cât timp chipurile lor îi erau încă proaspete în minte. Deşi era departe de a fi o mare artistă, era totuşi un amator destul de competent în ale desenului şi era sigură că feţele creionate de ea vor fi

uşor de recunoscut dacă va ajunge vreodată să le poată folosi pentru a-i identifica pe cei implicaţi în răpire şi în evenimentele ce au urmat.

Primul desen, de care se apucase cu o zi înainte şi la care lucra încă, era chipul bărbatului înalt, autoritar, cu un început de chelie, pe care Jessica îl văzuse când îşi dăduse seama de ce se întâmpla în jurul ei în coşmelia întunecată unde se treziseră. Deşi nu fusese pe deplin conştientă în momentul respectiv, îşi amintea rugămintea ei disperată: *„Ajută... te rog, ajută... Spune cuiva...”.* Impresia ei ulterioară, care i se întipărise în memorie foarte clar şi amănunţit, era că omul reacţionase extrem de uluit, dar între timp devenise evident că nu făcuse nimic să-i ajute.

Cine era? De ce se afla acolo? Trebuie să fi fost implicat, din moment ce se afla acolo. Jessica era convinsă că bărbatul era american, dar, indiferent dacă avea dreptate sau nu, spera că într-o zi desenul ei va ajuta autorităţile să-l prindă.

Când termină de desenat, rezultatul eforturilor ei era un portret uşor de recunoscut al pilotului de pe Learjet, căpitanul Denis Underhill.

Un zgomot de paşi se auzi afară, şi Jessica împături repede desenul şi îl ascunse în sutien, primul loc la care se putuse gândi. Carneţelul şi pixul le împinse iute sub salteaua subţire de pe patul ei.

Nici nu apucă bine să ascundă preţioasele obiecte, că în uşa colibei îşi făcură apariţia Miguel, Gustavo şi Ramón. Toţi trei cărau un echipament pe care Jessica îl recunoscu imediat:

— A, nu! îi strigă ea lui Miguel. Nu-ţi pierde vremea instalând chestia aia. Nu avem de gând să vă ajutăm să faceţi o înregistrare.

Miguel o ignoră. Fără să se grăbească, instală camera pe trepied, şi aranjă micile reflectoare, pe care le conectă într-un prelungitor, care ducea afară, de unde se putea auzi zgomotul unui generator. Într-o secundă, zona din faţa celulelor se lumină orbitor, reflectoarele fiind îndreptate spre un scaun plasat în faţa camerei.

La fel de liniştit, Miguel se îndreptă către celula Jessicăi şi îi spuse cu o voce rece şi răspicată, întinzându-i trei pagini

dactilografiate:

— Ai să faci exact ce îţi spun şi când îţi spun, căţea ce eşti! Uite ce ai să citeşti – exact asta, nimic mai mult, nimic mai puţin, fără să schimbi un cuvânt, s-a înţeles?

Jessica luă paginile, le parcurse rapid, apoi le rupse în bucăţi şi le aruncă afară, printre gratiile de bambus:

— Am spus că n-o să citesc.

Miguel nu reacţionă, dar îi aruncă o privire lui Gustavo care aştepta în apropiere. Miguel îi făcu semn din cap.

— Adu băiatul! ordonă el.

În ciuda atitudinii ei hotărâte, un fior de nelinişte o cuprinse pe Jessica.

Sub privirile ei, Gustavo deschise lacătul cuştii lui Nicky şi, intrând înăuntru, îl apucă de umeri şi de un braţ; răsucindu-i braţul la spate, îl împinse afară, până ajunseră în faţa cuştii Jessicăi. Deşi foarte speriat, Nicky nu scoase niciun sunet.

— Ce vreţi să faceţi? întrebă ea înnebunită, transpirată toată de spaimă.

Nimeni nu-i răspunse.

În schimb, Ramón aduse din cealaltă parte a colibei scaunul rezervat în mod normal paznicilor. Gustavo îl împinse pe Nicky în scaun şi amândoi începură să-l lege cu funii, înainte de a-i prinde şi mâinile, Gustavo deschise cămaşa băiatului, expunându-i pieptul subţirel. Între timp, Romón îşi aprinsese o ţigară.

Jessica intui îngrozită ceea ce avea să urmeze şi îi strigă lui Miguel:

— Aşteaptă! Poate că m-am pripit adineaori. Stai! Putem să ne înţelegem!

Miguel nu răspunse. Aplecându-se, adună câteva din bucăţelele de hârtie, pe care Jessica le aruncase mai devreme pe jos.

— Erau trei pagini acolo. Din fericire, am bănuit c-ai să faci vreo prostie, aşa că nu ţi-am dat decât o copie. Dar, oricum, trei este cifra pe care ne-ai indicat-o.

Îi făcu un semn lui Ramón, ridicând în aer trei degete:

— *Quémelo bien... tres veces*[43].

Ramón inhală şi capătul ţigării deveni de un roşu incandescent. Apoi, cu un gest rapid, deliberat, scoase ţigara din gură şi lipi capătul aprins de pieptul lui Nicky. Pentru o secundă, băiatul fu atât de surprins, încât nu îi scăpă niciun sunet; apoi, în durerea electrizantă a arsurii, scoase un urlet înfiorător.

Jessica începu şi ea să urle – sălbatic, incoerent, implorându-i în cuvinte fără şir să înceteze, asigurându-l pe Miguel că va face tot ce îi va cere.

— Orice! Orice! Nu-mi pasă! Spuneţi-mi ce vreţi să fac şi o să fac! Dar opriţi-vă! Opriţi-vă!

În celula sa, Angus lovea gratiile cu pumnii, strigând şi înjurând. Vorbele i se pierdeau printre celelalte ţipete, dar din când în când se putea auzi:

— Ticăloşi nenorociţi! Laşilor! Sunteţi bestii, nu oameni!

Ramón privea şi asculta cu un uşor zâmbet pe buze. Apoi duse din nou ţigara la gură, trăgând tare din ea, pentru a reîncinge vârful aprins, care aproape se stinsese pe pielea lui Nicky. Când începu să ardă din nou incandescent, o apropie de o altă parte a pieptului lui Nicky. Ţipetele băiatului deveniră şi mai sfâşietoare în timp ce, pentru a treia oară, Ramón trase din ţigară şi repetă gestul. De acum, un miros cumplit de carne arsă întovărăşea urletele şi suspinele disperate ale lui Nicky.

Miguel rămase impasibil, parcă indiferent la ce se întâmpla în jurul său.

După cea de-a treia arsură, aşteptă puţin până ce se mai potoli vacarmul, apoi o informă pe Jessica:

— Ai să stai în faţa camerei şi ai să vorbeşti când îţi fac eu semn. Am scris pe nişte plăcuţe ce ai de spus. Ai să citeşti de pe ele, vor fi ţinute sus, deasupra camerei, şi vom avea grijă să le schimbăm la timp. Tu ai să spui exact ce scrie pe ele. S-a înţeles?

— Da, spuse Jessica, parcă paralizată, s-a înţeles.

Auzindu-i vocea uscată şi înecată, Miguel îi ordonă lui Gustavo:

— Adu-i nişte apă.

---

43 Arde-l bine... de trei ori (sp.).

Jessica protestă:

— Nu, nu eu... Nicky are nevoie de ceva... ceva pentru arsurile alea... Socorro ştie...

— Taci din gură! o repezi Miguel. Dacă mai aud ceva de la tine, băiatul va avea de suferit din nou. O să rămână unde e. Tu faci ce ţi-am spus!

Apoi îi aruncă o privire urâtă lui Nicky, care continua să suspine.

— Şi tu să taci! Ramón, ţine pregătit vătraiul ăla.

— *Sí, jefe*[44], răspunse Ramón, inhalând din ţigară până când vârful ei luci iarăşi roşu-aprins.

Jessica închise ochii. Propria ei încăpăţânare, se gândi ea, îi adusese aici. Poate că Nicky o s-o ierte într-o zi, dar, ca să-l protejeze acum, trebuia să se concentreze la ce avea de făcut, să execute totul fără greşeală. Deodată îşi aminti de ceva.

Acasă în Larchmont, chiar în seara dinaintea răpirii, când discuta cu Crawf, el îi descrisese semnele pe care le putea folosi un ostatic atunci când era înregistrat pentru a comunica pe ascuns cu cei de acasă. Ideea era că cineva de acasă cunoştea semnele şi le putea interpreta. Crawf se gândise că ar putea fi el răpit într-o zi şi va fi în situaţia să facă o asemenea înregistrare. Dar acum era ea în situaţia asta, ceva la care niciunul dintre ei nu s-ar fi gândit vreodată, şi se strădui să-şi amintească semnalele, ştiind că soţul ei va vedea caseta... *dar care erau*?

Încetul cu încetul conversaţia aceea îi revenea în memorie... memoria ei fusese întotdeauna bună... ţinea minte tot felul de lucruri... Crawf spusese: *„Dacă îmi umezesc buzele cu limba, înseamnă «Fac asta împotriva voinţei mele; nu trebuie să credeţi nimic din ceea ce spun»... Dacă mă scarpin la urechea, dreaptă – «Răpitorii mei sunt bine organizaţi şi puternic înarmaţi»... Urechea stângă – «Paza aici este câteodată mai puţin strictă. Un atac din afară ar putea avea succes»...*”. Crawf spusese că mai erau şi alte semnale, dar nu le descrisese, aşa că cele trei – sau mai degrabă două, de vreme ce nu putea folosi ambele semnale la ureche – vor trebui să fie de ajuns.

---

44 Da, şefule (sp.).

Celula Jessicăi fu deschisă de Gustavo, care îi făcu un semn să iasă afară.

Primul ei impuls, o dată scăpată din cuşcă, era să se repeadă la Nicky, dar faţa lui Miguel era întunecată şi Ramón, care o urmărea şi el, îşi aprinsese o nouă ţigară. Jessica se înfrână, ochii ei îi întâlniră pe ai lui Nicky, şi ştia că băiatul ei a înţeles. Sub îndrumarea lui Gustavo, se aşeză în scaunul din faţa camerei de luat vederi şi a reflectoarelor. Sorbi ascultătoare din paharul cu apă ce i se întinse. Mesajul pe care trebuia să-l rostească era scris cu litere mari pe trei pancarte pe care le ridicase Gustavo deasupra capului. Miguel se aşezase în spatele camerei şi se uita prin vizor. Îi ordonă:

— Când cobor braţul, îi dai drumul.

Semnalul veni şi Jessica începu să citească, încercând să păstreze un ton neutru:

— Cu toţii am fost trataţi bine şi corect. Acum, că ni s-a explicat motivul pentru care am fost răpiţi, înţelegem de ce a fost necesar. Ni s-a spus de asemenea cât de uşor le va fi prietenilor noştri americani să ne asigure întoarcerea acasă în siguranţă. Pentru a ne elibera...

— Stop!

Faţa lui Miguel era roşie şi contorsionată de furie:

— Căţea ce eşti! Citeşti de parcă ar fi lista de bucate – fără nicio expresie. Te crezi isteaţă, nu? Să pară neverosimil, ca şi cum ai fi forţată...

— Dar sunt forţată!

Era o izbucnire de revoltă pe care avea să o regrete imediat.

Miguel îi făcu un semn lui Ramón, care lipi iarăşi vârful aprins al ţigării de pieptul lui Nicky, făcându-l să urle din nou.

Scoasă din minţi, Jessica sări în picioare, implorându-i:

— Nu! Gata! O să vorbesc mai bine!... O să vorbesc aşa cum vreţi!... Promit!... Promit!

Spre marea ei uşurare, n-a mai urmat altă arsură. Miguel introduse o nouă casetă în cameră şi îi arătă Jessicăi scaunul pe care trebuia din nou să se aşeze. Gustavo apăru iarăşi cu paharul cu apă, şi, câteva secunde mai târziu, Jessica o luă de la capăt.

Dându-şi curaj în sinea ei, se strădui din răsputeri să pară convingătoare:

—... Pentru a ne elibera, trebuie doar să urmaţi – fără întârziere şi întocmai instrucţiunile care vor însoţi această înregistrare...

Imediat după cuvântul „înregistrare”, Jessica îşi umezi buzele cu limba; ştia că îşi asumă un risc, pentru ea, dar mai ales pentru Nicky, însă era convinsă că gestul va părea natural şi va scăpa neobservat. Absenţa oricărei obiecţii din partea lui Miguel îi confirmă presupunerea, iar Crawf şi ceilalţi vorşti acum că vorbele pe care le rostea nu-i aparţineau. În ciuda a tot ce se întâmplase, simţi un sâmbure de satisfacţie la faptul că a transmis totuşi ceva, şi continuă să citească cuvintele de pe tăbliţă, ştiind că nu avea nicio importanţă ce spunea.

—... dar de un lucru să fiţi siguri: dacă nu respectaţi instrucţiunile, n-o să ne mai vedeţi pe niciunul dintre noi – niciodată. Vă implorăm să nu faceţi ceva...

Oare în ce constau instrucţiunile – preţul eliberării lor pe care îl cereau răpitorii? Jessica nu putea decât să se-ntrebe, de acum le cunoştea prea bine reacţia ca să-i întrebe pe ceilalţi, între timp, mai rămăsese doar puţin de citit, şi ce era de făcut cu celălalt mesaj? Trebuia să aleagă... urechea dreaptă sau cea stângă? Care dintre ele?

Era adevărat că oamenii de aici erau înarmaţi şi poate bine organizaţi, dar securitatea era într-adevăr mai puţin strictă câteodată; de multe ori noaptea paznicii adormeau, ba unul, ba altul dintre ei, îi auzea sforăind... Luând o decizie, Jessica ridică mâna şi se scărpină, aparent într-o doară, la urechea stângă. A reuşit! Nimeni nu a observat nimic! continuă cu propoziţiile finale.

— Noi aşteptăm, ne bazăm pe voi, sperând cu disperare că veţi lua decizia justă şi...

Câteva secunde mai târziu, calvarul se încheiase. Jessica închise ochii uşurată, iar Miguel se ridică din spatele camerei, cu un uşor zâmbet de satisfacţie pe faţă.

Trecu mai bine de o oră până când apăru Socorro, o oră de suferinţă pentru Nicky. Şi de chin pentru Jessica şi Angus, care îl auzeau gemând încet în patul lui, dar nu se puteau duce să-i aline suferinţa. Jessica îl implorase pe

paznicul de serviciu – folosind cuvinte şi gesturi – să o lase să iasă din celula ei şi să se ducă la Nicky, şi era clar că omul, deşi nu înţelegea engleza, pricepuse cererea ei, dar clătinase din cap şi insistase:

— No se permete[45]*.*

Jessica fu cuprinsă de un sentiment cumplit de vinovăţie, îi repetă din nou lui Nicky prin paravanul ce îi despărţea:

— Dragul meu, dacă ai şti ce rău îmi pare. Dacă aş fi ştiut ce au de gând să facă, aş fi făcut înregistrarea imediat. Dragul meu, nu m-am gândit nicio clipă... îmi pare atât de rău...

— Nu te îngrijora mămico, spuse Nicky, care, în ciuda durerii, încerca să o liniştească. N-a fost vina ta.

— Nimeni nu s-ar fi putut gândi la ceea ce au făcut barbarii ăştia, Jessica, strigă şi Angus din celula sa. Te mai doare încă, bătrâne?

— E destul de rău, recunoscu Nicky cu voce tremurândă, încercând să-şi înghită lacrimile.

Jessica încercă iarăşi să-l înduplece pe paznic:

— Cheam-o pe Socorro! Sora! înţelegi? Socorro!

De această dată, bărbatul o ignoră cu totul. Stătea jos, citind ceva care arăta ca o carte cu benzi desenate, şi nici măcar nu ridică privirea.

Până la urmă apăru şi Socorro, aparent din proprie iniţiativă.

— Te rog, ajută-l pe Nicky, o rugă Jessica. Prietenii tăi l-au ars.

— Probabil a meritat-o.

Socorro îi făcu semn paznicului să deschidă uşa cuştii lui Nicky şi intră înăuntru. Văzând cele patru arsuri, clătină din cap, apoi se întoarse, părăsi celula şi paznicul o încuie din nou în urma ei.

Jessica îi strigă:

— Vii înapoi, nu-i aşa?

Pentru un moment, s-ar fi zis că Socorro intenţiona să le răspundă tot aspru, dar până la urmă nu făcu decât să dea

---

45 Nu e voie (sp.).

scurt din cap şi să plece. Câteva minute mai târziu reveni aducând cu sine un vas, o cană cu apă, tampoane şi un sul de pansament.

Urmărind prin paravan, Jessica o văzu spălându-i încet arsurile cu apă, şi pe Nicky tresărind puternic, dar fără să ţipe sau să plângă. Socorro îi tamponă uşor rănile, apoi plasă o bucată de pansament pe fiecare dintre ele, fixându-le cu leucoplast. Jessica îi spuse recunoscătoare:

— Mulţumesc, te pricepi la asta. Pot să te întreb...

— Sunt arsuri de gradul doi şi se vor vindeca. O să scot pansamentele în câteva zile.

— Nu poţi face ceva să nu mai simtă durerea?

— Nu sunteţi la spital aici. Trebuie să suporte, îi răspunse Socorro glacial, apoi se întoarse spre Nicky, cu faţa lipsită de orice expresie: Să stai liniştit azi, băiete. Mâine o să te doară mai puţin.

Jessica hotărî să mai facă o ultimă încercare:

— Te rog, pot să stau cu el? Are doar unsprezece ani şi eu sunt mama lui. Nu putem să stăm împreună, doar următoarele câteva ore?

— L-am întrebat pe Miguel. A zis că nu. Mai spuse ea înainte de a dispărea pe uşă.

Urmă o tăcere. Apoi Angus murmură blând:

— Aş vrea să pot face ceva pentru tine, Nicky. Viaţa nu e dreaptă. Tu nu meriţi nimic din toate astea.

O pauză. Apoi Nicky:

— Bunicule.

— Da, bătrâne.

— Poţi să faci ceva.

— Pot? Ce anume?

— Să vorbim despre cântecele alea vechi. Şi poate să cântăm unul.

Lui Angus i se umeziră ochii: era o cerere care nu avea nevoie de explicaţii.

Tot ce era legat de muzică şi cântece îl fascina pe Nicky, şi câteodată, în căsuţa familiei Sloane de pe lac, de lângă Johnstown, bunicul, şi nepotul ascultau şi vorbeau despre cântecele din cel de-al doilea război mondial, care, cu două generaţii înainte şi în vreme de restrişte, îl susţinuseră pe Angus şi pe mulţi ca el. Nicky nu părea să se plictisească

niciodată să-l asculte povestind despre ele, şi Angus se strădui acum să-şi amintească fraze şi cuvinte pe care le folosise atunci.

— Aceia dintre noi, Nicky, care zburam în cadrul Forţelor Aeriene păstram cu sfinţenie colecţiile noastre de discuri de 78 de turaţii... Discurile astea au dispărut de mult... pun pariu că tu n-ai văzut niciodată unul...

— Ba da, o dată. Tatăl unuia dintre prietenii mei avea câteva.

Angus zâmbi. Ştia, şi ştia şi Nicky, că un dialog aproape identic avuseseră cu câteva luni înainte.

— Ei, şi, oricum, noi duceam personal discurile alea de la o bază la alta, pentru că erau foarte fragile şi nimeni n-ar fi avut încredere în altcineva ca să le transporte. Şi fiecare COB – asta era Cantina Ofiţerilor Burlaci – bubuia de muzica marilor orchestre de atunci – Benny Goodman, Tommy Dorsey, Glenn Miller, şi a marilor cântăreţi – tânărul Frank Sinatra, Ray Eberle, Dick Haymes. Le ascultam cântecele şi le fredonam şi noi sub duş.

— Cântă-mi şi acum unul, bunicule.

— Dumnezeule! Nu ştiu dacă pot. M-a cam lăsat vocea.

— Încearcă, Angus, îl îndemnă Jessica. Dacă pot, o să cânt şi eu.

Bătrânul începu să-şi scormonească memoria: fusese vreun cântec care îi plăcuse în mod special lui Nicky, atunci când mai discutaseră despre asta? Şi îşi aminti – da, era unul. Reglându-şi respiraţia, începu, şi imediat aruncă o privire neliniştită paznicului – oare avea de gând să le impună iarăşi legea tăcerii? Dar pe bărbatul înarmat nu părea să-l deranjeze, ci continua să răsfoiască paginile cărţii sale cu benzi desenate.

Pe vremuri, Angus avusese o voce bună, dar acum era bătrână şi slăbită, ca şi el. Cuvintele, însă, îi erau întipărite clar în memorie, de neşters:

Te voi zări
În toate locurile noastre familiare
Pe care inima-mi le îmbrăţişează-n fiecare zi.

Jessica se alătură şi ea cântecului, memoria ei reuşind să găsească textul undeva, în faldurile îndepărtate ale trecutului. Un moment mai târziu, se adăugă şi vocea de

tenor firav a lui Nicky:

În micuţa cafenea
Parcul de peste drum
Toboganul copiilor
Castanii şi fântâna dorinţelor
Te voi zări
În fiecare zi luminoasă de vară
În tot ce e curat şi vesel
Pe veci te voi vedea astfel
Te voi zări în soarele de vară
Şi când noaptea se lasă adâncă
La lună mă voi uita
Şi te voi zări pe tine.

Pentru Angus, anii zburară înapoi, era din nou tânăr şi plin de viaţă; spiritul Jessicăi deveni mai uşor, departe de grijile imediate, iar pentru câteva minute, nici măcar rănile lui Nicky nu mai ardeau atât de tare.

13

De miercuri după-amiază, când Harry Partridge îşi anunţase decizia de a pleca în Perú a doua zi dimineaţă, echipa specială de la CBA începuse să se mişte tot mai repede.

Cealaltă decizie a sa – de a da drumul fluxului de informaţie la treizeci şi şase de ore după plecarea sa – a avut drept rezultat o serie de şedinţe şi consultări în cursul cărora s-a pus la punct şi aprobat un program de priorităţi pentru următoarele trei zile.

Primul lucru de pe listă era un material care trebuia scris şi înregistrat parţial în timpul nopţii, prezentat de Partridge, urmând să fie punctul central al Telejurnalului de seară în vinerea următoare. Acesta avea să cuprindă tot ce aflaseră despre răpirea familiei Sloane, inclusiv ultimele informaţii despre Perú şi Sendero Luminoso, identificarea teroristului Ulises Rodríguez, alias Miguel, sicriele pe care le cumpărase şi rolul directorului de la pompele funebre Alberto Godoy, Banca American-Amazonas şi presupusa crimă-sinucidere

care acum se bănuia a fi o crimă dublă – a lui José Antonio Salverry şi Helga Efferen.

Totuşi, înainte de a începe pregătirile, Harry Partridge îl vizită pe Crawford Sloane în biroul acestuia de la etajul patru, pentru că simţea în continuare că Sloane trebuie să fie printre primii informaţi de orice nouă dezvăluire, sau orice plan aveau.

De la tragedia care se petrecuse cu treisprezece zile în urmă, Crawford Sloane continuase să muncească, deşi de multe ori părea să-şi umple doar timpul cu ceva, fără să fie capabil să se concentreze deloc la ceea ce făcea. Astăzi părea mai tras la faţă ca oricând, cu linii adânci săpate pe obraz, mult mai adânci decât păruseră chiar cu câteva zile mai înainte. Tocmai discuta cu o editoare şi cu un producător, dar sări imediat când Harry îşi făcu apariţia în biroul său:

— Vrei să vorbeşti cu mine, Harry?

Când Partridge dădu din cap, îi rugă pe cei doi:

— Vă deranjează dacă ne lăsaţi acum? Continuăm mai târziu.

Sloane îi făcu semn colegului său să stea jos:

— Pare ceva serios. Veşti proaste?

— Mi-e teamă că da. Am aflat că familia ta a fost scoasă din ţară şi este acum prizonieră în Perú.

Sloane păru să se prăbuşească literalmente peste birou, apoi se ridică sprijinindu-se pe coate şi îşi trecu o mână peste faţă înainte de a răspunde:

— Mă aşteptam la ceva de genul ăsta sau, mai degrabă, mă temeam. Ştii cine e responsabil?

— Credem că Sendero Luminoso.

— Oh, Dumnezeule! Nu fanaticii ăia!

— Plec spre Lima mâine dimineaţă, Crawf.

— Vin şi eu cu tine.

Partridge clătină blând din cap:

— Ştii şi tu foarte bine că nu se poate, că nu ar merge. Şi, oricum, reţeaua n-ar fi de acord niciodată.

Sloane oftă, dar nu încercă să-l contrazică:

— Aţi aflat cumva ce vor criminalii ăia de la Sendero?

— Încă nu, dar sunt sigur că vom afla în curând.

Urmă o tăcere apăsătoare, după care Partridge continuă:

— Am anunţat o şedinţă a echipei speciale pentru ora cinci. M-am gândit că poate ai vrea să fii şi tu prezent. După aceea, majoritatea dintre noi vor munci toată noaptea, spuse el, începând apoi să-i povestească ce se întâmplase în timpul zilei şi planul lor de a transmite toate informaţiile de care dispuneau vineri seara.

— O să vin şi eu la şedinţă, îi confirmă Sloane. Şi mulţumesc. Apoi, văzând că Partridge intenţiona să se ridice, îl opri: Te grăbeşti, Harry?

Partridge ezită: avea multe de făcut, şi în foarte puţin timp, dar simţi că celălalt avea nevoie să vorbească, aşa că ridică din umeri:

— Da, dar câteva minute în plus sau în minus nu contează.

Urmă o altă pauză, după care Sloane începu, stânjenit:

— Nu sunt sigur că ştiu cum să-ţi spun ce am de spus, sau chiar dacă ar trebui. Dar când treci prin aşa ceva, începi să te gândeşti la tot felul de lucruri.

Sloane se opri, iar Partridge aşteptă, curios.

— Oricum, ce voiam să-ţi spun, Harry, este că m-am tot întrebat ce simţi tu faţă de Jessica. În fond, acum câţiva ani, voi doi aţi fost foarte apropiaţi.

Deci asta era – o obsesie secretă scoasă la lumină după atâta timp. Partridge se strădui să-şi aleagă cuvintele cu grijă, ştiind că momentul era important:

— Da, nu îmi e indiferent ce se întâmplă cu Jessica, parţial pentru că, aşa cum spui tu, am fost apropiaţi acum câţiva ani. Dar îmi pasă mai ales pentru că e soţia ta şi tu eşti prietenul meu. În ce priveşte ce a fost între mine şi ea, asta s-a terminat în ziua în care s-a măritat cu tine.

— Presupun că te-am întrebat acum din cauza a tot ce s-a întâmplat, dar să ştii că m-am gândit de multe ori la asta.

— Ştiu că te-ai gândit, Crawf, şi au fost multe dăţi când *eu* am vrut să-ţi spun ce ţi-am spus acum, şi că nu aveam niciun fel de resentimente faţă de tine pentru faptul că te-ai însurat cu Jessica, sau pentru că ai obţinut postul de crainic. Nu aveam de ce să am. Dar am simţit întotdeauna că, dacă aş fi încercat să-ţi spun asta, nu m-ai fi crezut.

— Probabil că ai dreptate, spuse Sloane după ce cântări un moment răspunsul lui Partridge, dar dacă are vreo

importanţă pentru tine, Harry, acum te cred.

Partridge înclină doar din cap – spuseseră destul, şi ar fi fost mai bine să plece. Din uşă, se mai întoarse o dată:

— Când ajung la Lima, o să fac pe dracu' în patru, Crawf. Poţi să fii sigur de asta!

În biroul lui Sloane, Partridge observase absenţa agentului FBI, Otis Havelock, care stătuse atât de mult în preajma colegului său timp de o săptămână după răpire. Oprindu-se la Potcoavă, unde îl informă pe Chuck Insen despre şedinţa echipei speciale, Partridge întrebă de agentul de la FBI.

— Bântuie încă pe aici, îi răspunse producătorul executiv, deşi cred că a început să urmărească şi alte fire.

— Ai idee dacă se întoarce astăzi?

— Habar n-am.

Partridge nu putea decât să spere că omul de la FBI va continua să fie angajat în altă parte pe tot restul zilei. Dacă nu se întorcea, era mult mai simplu să ţină secretă activitatea din acea noapte şi plecarea lui Partridge de a doua zi. Vineri, bineînţeles, presupunând că acţionau conform planului şi anunţau din timp dezvăluiri pentru Telejurnalul de seară, FBI-ul probabil avea să ceară insistent să ştie ce se întâmplă, şi va trebui dus cu vorba până la ora transmisiei. Dar Partridge va fi în Perú atunci, şi responsabilitatea de a se ocupa de asta va cădea în sarcina altcuiva.

Oricum, decise că modul de a acţiona faţă de agenţii FBI ar trebui să fie încă unul din aspectele ce trebuiau lămurite pentru următoarele două zile.

Toată lumea participa în forţă la întâlnirea echipei speciale din sala de consiliu. Les Chippingam şi Crawford Sloane erau prezenţi, Chuck Insen stătu şi el cincisprezece minute, apoi plecă, pentru că se apropia prima ediţie a Telejurnalului de seară, iar un alt producător din Potcoavă îi luă locul. Partridge se aşezase în capul mesei, cu Rita Abrams lângă el. Iris Everly, care pregătise un mic material despre răpire pentru telejurnalul din acea seară – fără noile informaţii obţinute în acea zi – întârzie câteva minute. Teddy Cooper sosi şi el, după o zi petrecută împreună cu tinerii cercetători, care continuau să viziteze redacţiile

publicaţiilor locale pentru a citi anunţurile imobiliare – fără succes deocamdată. Apăru şi Minh Van Canh, împreună cu producătorii Norman Jaeger şi Karl Owens. Existau şi chipuri noi la masa de conferinţe – cel al lui Don Kettering şi al lui Jonathan Mony, care nu plecase acasă şi fu acum prezentat tuturor. Secretarii şi asistenţii completau prezenţa la această întâlnire hotărâtoare.

Partridge începu cu o recapitulare a ceea ce realizaseră în timpul zilei, a intenţiei sale de a pleca în Perú a doua zidis-de-dim ineaţă şi a deciziei de a transmite toate informaţiile de care dispuneau în cursul Telejurnalului de seară de vineri.

Les Chippingham interveni:

— Sunt de acord cu tot ce ai spus, Harry, dar cred că ar trebui să mergem mai departe şi să realizăm un program special de o oră, tot vineri seara, cu o reconstituire a întregului lanţ de evenimente, începând cu răpirea şi incluzând noul material.

În jurul mesei se auziră murmure de aprobare, în timp ce preşedintele reţelei continuă:

— Îţi amintesc că dispunem de un spaţiu la o oră de vârf, deja programat pentru ora nouă, pe care îl putem folosi. Din câte am auzit eu, aveţi, slavă Domnului, cu ce să umpleţi o oră.

— O oră şi mai mult, îl asigură Rita.

Cu puţin timp înainte, vizionase interogatoriul „confidenţial” luat lui Alberto Godoy, ca şi interviul realizat de Don Kettering cu preşedintele Băncii American-Amazonas, Emiliano Armando, pe o casetă care tocmai îi fusese predată, şi amândouă o entuziasmaseră.

După vizionare, se iscase o discuţie între Rita, Partridge şi Kettering pe tema identităţii proprietarului firmei de pompe funebre, mai precis dacă era cazul să i-o protejeze sau nu, ţinând cont de faptul că, la sfârşitul agresiv al interviului, Godoy se deconspirase singur mişcându-se în lumină şi în cadrul urmărit de cameră. Fuseseră tentaţi să-i prezinte faţa pe ecran, fiindcă dacă îl protejau, asta urma să creeze probleme serioase pentru reţea. Dar, din cauza înţelegerii iniţiale cu el, existau aspecte întortocheate de etică profesională.

Până la urmă, hotărâseră că, dat fiind faptul că, tehnic vorbind, Godoy nu ştiuse ce face când îşi dezvăluise chipul, înţelegerea iniţială trebuia să rămână în picioare. Ca să se asigure că decizia nu va fi încălcată, Partridge pusese caseta în grupul de montaj şi ştersese porţiunea care includea faţa lui Godoy, astfel încât să nu poată fi recuperată mai târziu de pe caseta de filmare. În acest moment, ştergerea nu era o ilegalitate, dar ar fi fost dacă s-ar fi făcut după începerea investigaţiei oficiale în cazul său.

Toţi cei din jurul mesei de conferinţă ştiau că decizia de a avea o emisie specială de o oră nu era dificilă, de vreme ce spaţiul respectiv aparţinea oricum Departamentului de ştiri; deci, nu era nevoie să se consulte cu şefii CBA-ului pentru asta. Emisiunea programată iniţial pentru ora nouă, vineri seara, era „în spatele titlurilor de-o şchioapă”, un magazin de ştiri pe care, în mod, normal îl producea Norman Jaeger şi la care urma, fără îndoială, să se întoarcă de îndată ce îndatoririle sale în cadrul echipei speciale luau sfârşit. Chippingham hotărî că nu era nevoie să o informeze imediat pe Margot Lloyd-Mason despre schimbarea din program, deşi în cursul zilei de vineri va trebui, cândva, să-i spună ce urmau să prezinte la ora nouă.

Din acel moment, începu o avalanşă de idei şi decizii.

Partridge anunţă că Minh Van Canh şi Ken O’Hara, sunetistul cu care lucrase şi la aterizarea forţată de la Dallas-Fort Worth, cu două săptămâni înainte, îl vor însoţi în Perú.

Aruncându-i o privire lui Chippingham, Rita adăugă:

— Les, Biroul însărcinări a închiriat un Learjet pentru Harry şi ceilalţi, care va decola de la Teterboro mâine dimineaţă la şase. Îmi trebuie semnătura ta.

— Eşti sigură... începu Chippingham, care, conştient de cheltuielile crescânde, era pe punctul de a continua „... că *nu există un zbor comercial obişnuit la ora aceea?”,* când întâlni privirea rece ca de gheaţă a lui Sloane fixată asupra lui. Răzgândindu-se, preşedintele spuse scurt:

— Sunt de acord.

Hotărâră ca Rita să rămână la New York, pentru supervizarea materialului din cadrul telejurnalului de vineri şi a emisiunii speciale de o oră, în timp ce Iris urma să fie

producător pentru primul, iar Norm Jaeger şi Karl Owens să se ocupe de al doilea. Apoi, vineri noaptea, după emisie, Rita pleca la Lima, iar Norm Jaeger prelua rolul de producător principal la New York.

Partridge, care discutase deja acest aspect împreună cu Chippingham înaintea şedinţei, îi informă că, după plecarea sa, Don Kettering rămânea liderul echipei speciale din New York, iar sarcinile sale obişnuite de corespondent de probleme economice vor fi preluate de un asistent.

Oricum, le atrase atenţia Partridge, nici materialul din cadrul telejurnalului de vineri – şi nici emisiunea specială de după aceea – pe care urma să o prezinte el – nu trebuiau să dezvăluie cumva faptul că el plecase deja în Perú. Mai mult, dacă puteau să facă în aşa fel încât să pară că prezintă în direct, fără să mintă efectiv, cu atât mai bine.

Deşi era puţin probabil ca celelalte reţele de televiziune sau presa scrisă să se lase înşelate de o asemenea tactică, orice puteau face să se creadă că trimiterea propriilor corespondenţi în Perú nu era chiar atât de urgentă, ar fi fost un avantaj în sine. Chiar şi din punct de vedere practic, fără a ţine cont de riscurile rivalităţii, Harry avea mult mai multe şanse să facă progrese singur, decât dacă trebuia să se zbată într-un val de reporteri şi corespondenţi.

Ceea ce îi aduse la problema securităţii.

Tot ce urma să se realizeze în noaptea aceea şi în următoarele două zile, le spuse Chippingham, nu trebuia discutat cu nimeni, nici măcar cu ceilalţi colegi din cadrul Departamentului de ştiri care nu erau implicaţi, şi în niciun caz cu străinii, chiar şi familia. Criteriul luat în vedere era *„necesitatea de a şti”.* Nimeni din afară nu avea nevoie să ştie nimic, până în momentul transmisiei.

— Şi asta nu e o rugăminte, e un ordin, îi avertiză Chippingham, apoi continuă, uitându-se, pe rând, la fiecare din încăpere: Nu trebuie să spunem sau să facem *nimic* ce ar putea provoca o situaţie în care informaţiile noastre să răsufle înainte de vreme, iar Harry să fie privat de intervalul acesta de cel puţin douăzeci şi patru de ore, de care are atâta nevoie. Şi, mai ales, ţineţi minte că aici sunt în joc vieţi, vieţi foarte speciale şi apropiate nouă, încheie el cu privirile spre Sloane.

Începură să pună la punct tot felul de măsuri de securitate.

În următoarele două zile, când aveau nevoie de un studio şi de o cameră de control pentru a produce materialele din cele două transmisii, un paznic din securitatea clădirii va fi postat în permanenţă în faţa uşii studioului şi nu va permite nimănui să intre, în afara celor trecuţi pe o listă întocmită de Rita. Totodată, cablul obişnuit care leagă studioul de exterior va fi deconectat, astfel ca nimeni din afară să nu poată urmări pe un monitor ce se întâmplă înăuntru.

Hotărâră totuşi să renunţe la o parte din măsurile de securitate vineri dimineaţa, astfel încât să poată face o avanpremieră de reclamă a programului ce urma să fie difuzat seara. Aceasta îi va preveni pe telespectatori că noi informaţii importante despre răpirea familiei Sloane urmau să fie dezvăluite de CBA în cursul Telejurnalului de seară şi al programului special de la ora nouă. Tot în cursul dimineţii, cu o politeţe profesională obişnuită, celelalte reţele şi agenţiile de presă-vor fi informate în acelaşi sens.

În sfârşit, Partridge întrebă:

— Alte întrebări, sugestii, sau putem să trecem la treabă?

— Încă un amănunt, spuse Rita, cu o notă de umor în voce: Les, am nevoie de aprobarea ta pentru închirierea unui alt Learjet, vineri noaptea de astă dată, când plec eu în Perú. Iau cu mine un editor, pe Bob Watson, şi un grup portabil de montaj. Şi o să am şi o puşculiţă cu bani la mine.

Râsete înfundate în jurul mesei, şi un zâmbet chiar pe faţa lui Crawford Sloane. Rita îşi forţase şansele de a merge cu un avion particular, mai întâi luând cu ea un editor şi un grup de montaj – echipament de editare greu şi complex, aproape imposibil de transportat altfel; iar în al doilea rând, se ştia că nu e înţelept să te urci într-o cursă obişnuită cu sume mari de bani asupra ta, mai precis cu cincizeci de mii de dolari, deşi Rita nu menţionase suma. Dar valuta forte era esenţială într-o ţară ca Perú, unde moneda locală era aproape lipsită de valoare şi cu dolarii puteai cumpăra orice, inclusiv favoruri şi privilegii speciale, de care vor avea nevoie cu siguranţă.

Chippingham oftă în sinea lui. Se gândi că Rita îl pusese

într-o poziţie foarte dificilă fără să aibă nicio consideraţie pentru el, şi în ciuda amorului lor, care continua la fel de pătimaş.

— Bine, îi spuse el resemnat. Închiriază-l.

La numai câteva minute după încheierea şedinţei, Partridge se afla deja în faţa computerului său, scriind introducerea pe care urma să o prezinte vineri la Telejurnalul de seară:

CBA-ul a făcut mai multe descoperiri surprinzătoare în cazul răpirii, în urmă cu cincisprezece zile, a soţiei, fiului şi tatălui crainicului CB A, Crawford Sloane. Investigaţiile făcute ne îndreptăţesc convingerea că victimele răpirii au fost transportate în Perú, unde sunt ţinute ostatice de către gherilele revoluţionare maoiste unite sub numele Sendern Luminoso, sau Calea Luminoasă, care terorizează arii întinse ale Perú-ului de mai mulţi ani.

Încă nu se cunoaşte motivul răpirii.

Ceea ce se cunoaşte este că un diplomat la Naţiunile Unite, folosindu-se de un cont bancar din New York, a furnizat bani răpitorilor, făcând astfel posibilă răpirea, precum şi alte acte de terorism.

Povestea noastră începe, ca multe alte crime, de la bani. Ne oferă amănunte corespondentul pe probleme economice, Don Kettering.

În timp ce revizuia ceea ce scrisese deja, Partridge realiză că era doar prima din multele introduceri similare pe care trebuia să le scrie şi să le înregistreze înainte de a pleca din Manhattan spre Aeroportul Teterboro, la ora 5 dimineaţa.

PARTEA A PATRA

1

Era încă întuneric şi ploua la ora 6 dimineaţa, după orarul de vară pe Coasta de Est, când un Learjet 36A decolă de Pe Aeroportul Teterboro din New Jersey, cu destinaţia Bogotá, Columbia. La bord se aflau Harry Partridge, Minh Van Canh şi Ken O'Hara.

36A nu avea capacitatea pentru un zbor fără escală până la Lima, dar carburantul era suficient ca să ajungă la Bogotá, unde urmau să facă plinul şi apoi să aterizeze în capitala peruană nu mai târziu de 1, 30 după-amiaza, ora locală.

Partridge şi ceilalţi doi veniseră la aeroport direct de la sediul CBA News într-o maşină de serviciu. Cu toată agitaţia din timpul nopţii, Partridge reuşise să se repeadă pentru o jumătate de oră la hotel şi să-şi împacheteze cele câteva lucruri. Nu mai pierduse vremea cu achitarea notei; de asta avea să se ocupe dimineaţa cineva din cadrul reţelei.

Îi mai rugase, de asemenea, pe cei de la biroul de protocol al Departamentului de ştiri CBA să solicite asigurarea unor condiţii de odihnă în avion; o dată ajuns la bordul avionului, descoperise cu bucurie că cererea îi fusese îndeplinită întocmai. În partea dreaptă a cabinei pentru pasageri, două fotolii aşezate faţă în faţă fuseseră întinse şi transformate într-un pat, aşternut cu saltea, cearşafuri şi pături ademenitoare. Exista posibilitatea amenajării a încă unui pat în partea cealaltă, dar asta avea să rămână la latitudinea lui Minh şi a lui O'Hara. Oricum, noaptea lor nu fusese la fel de epuizantă ca a lui, cel puţin el aşa considera.

Până să decoleze avionul şi să se înscrie pe direcţia de zbor, Partridge era deja adormit. Dormi adânc timp de trei ore, apoi se trezi în cabina cufundată în semiîntuneric, căci

cineva avusese grijă să coboare transperantele la ferestre, deşi pe la margini pătrundea suficientă lumină ca să se poată desluşi ce era în jur. În capătul celălalt al cabinei, Minh dormea ghemuit într-un fotoliu. O'Hara se cuibărise în fotoliul din spatele lui.

Partridge se uită la ceas: 9 dimineaţa, ora New York-ului – abia 8 în Lima. Se întinse şi luă orarul de zbor pe care copi lotul îl pusese alături înainte de decolare, şi văzu că mai aveau două ore până la Bogotá, unde făceau escală pentru realimentare. Uruitul motoarelor era constant dar molcom, şi avionul nu era scuturat de nicio turbulenţă atmosferică. *O călătorie mătăsoasă,* îi veni în minte lui Partridge o expresie de demult. Savurând luxul călătoriei, se lăsă din nou pe spate şi închise ochii.

Însă de data asta, somnul refuza să vină. Poate că cele trei ore fuseseră de ajuns. Poate că se petrecuseră prea multe într-un timp prea scurt, pentru ca el să mai aibă răgazul să se odihnească pe săturate. Nu o dată în trecut descoperise că îi erau suficiente doar câteva ore de somn în perioadele de stres şi acţiune, şi acum era vorba de o asemenea situaţie, sau avea să fie în curând. Da, intra în acţiune – şi foarte probabil chiar într-o bătălie adevărată – şi toate simţurile lui erau în alertă într-un mod care-i făcea plăcere.

Era o senzaţie, avea el impresia, care somnolase dintotdeauna în fiinţa lui, deşi se trezise la viaţă pentru prima oară în Vietnam, iar mai târziu o alimentaseră alte bătălii, în alte colţuri ale lumii. Din pricina acestei stări a lui primise porecla de corespondentul „bum-bum”, o expresie argotică a celor din redacţiile de actualităţi TV, care îl enervase odată, dar acum îl lăsa indiferent.

De ce? pentru că erau momente în care era nevoie de „bum-bum”-i aşa ca el, la fel cum la Balaklava[46] fuseseră soldaţi care îşi îndepliniseră îndatoririle în timp ce

Tunuri în dreapta lor Tunuri în stânga lor Tunuri în faţa lor Trăgeau în salvă Şi bubuiau.

Zâmbi amuzat de romantismul lui Tennyson şi al său

46 Balaklava – port la mare în sudul Crimeii, unde cavaleria engleză a atacat armata rusă în 1854 – moment celebrat de Tennyson în poemul Atacul Brigăzii Uşoare (n.tr.).

propriu.

Dar el nu fusese tot timpul aşa. O vreme, cât a fost împreună cu Gemma, dăduse în mod voit uitării zonele de conflict şi primejdiile, pentru că viaţa era dulce atunci, prea minunat de fericită ca să rişte să-i pună capăt pe neaşteptate. Ştia că în acea vreme cuvântul de ordine în cadrul reţelei fusese: *Daţi-i lui Harry misiuni uşoare; le merită din plin. Lăsaţi-i deocamdată pe reporterii mai verzi să ia urma prafului de puşcă.*

Bineînţeles că toate acestea s-au schimbat ulterior. După ce Gemma a părăsit scena, Partridge n-a mai beneficiat de protecţie şi a fost trimis din nou pe câmpul de bătălie, în parte pentru că se pricepea atât de bine la reportajele de război, şi în parte pentru că dăduse el însuşi de înţeles că nu-i păsa de Viaţa lui. Era şi pricina – îşi spunea el – pentru care pornise în călătoria de acum.

I se părea ciudat că, de când începuse proiectul acesta, retrăise în minte existenţa lui cu Gemma. În timpul zborului dinspre Toronto, imediat după răpire, îşi amintise de avionul Alitalia DC-10 al Papei şi de întâlnirea cu Gemma... de conversaţia pe care o avusese cu Papa şi încurcătura aceea cu „slavi-sclavi” pe care o descurcase el... apoi Gemma, care-i adusese tava cu micul dejun şi trandafirul.

A doua zi după ce aflase ce avea de făcut – sau fusese a treia zi? – alte amintiri noaptea, în camera de hotel... cum se îndrăgostise de Gemma şi, în cursul aceleiaşi călătorii papale, o ceruse de nevastă. O scurtă escală le îngăduise să ia taxiul până în oraşul Panamá, şi Gemma stătuse lângă el în timp ce *juez*-ul, în biroul său bogat ornamentat, i-a declarat soţ şi soţie.

Apoi, cu nicio săptămână în urmă, pe când se întorcea noaptea târziu din Larchmont spre Manhattan după vizita făcută lui Crawford Sloane, îl năpădiseră amintiri legate de zilele idilice petrecute împreună cu Gemma la Roma, unde dragostea lor devenise şi mai puternică; darul minunat pe care i-l făcea Gemma cu râsul şi veselia ei; carnetul de cecuri pe care nu reuşea niciodată să-l completeze ca lumea; maşina pe care ea o conducea dezlănţuit, băgându-l în sperieţi... până când i-a pus în mână cheile şi i-a dat de înţeles că era însărcinată. Şi apoi vestea mutării lor din

Roma la Londra...

Şi iată-l acum într-o altă călătorie aeriană, în răgazul câtorva momente de linişte, întorcându-se din nou cu gândul la Gemma. Şi, spre deosebire de celelalte dăţi, acum nu se mai opuse amintirilor, ci se lăsă copleşit de ele.

Viaţa lor la Londra era incredibil de bună.

Au preluat un apartament mobilat, plăcut, în St. John's Wood, în care stătuse până atunci predecesorul lui Partridge şi căruia Gemma s-a grăbit să-i adauge tuşeul ei personal în materie de colorit şi decoraţiuni interioare. Camerele erau mereu pline de flori. Pe pereţi a atârnat tablourile pe care le aduseseră de la Roma; veselă de porţelan şi feţe de masă a cumpărat în Kensington; a achiziţionat o sculptură de bronz şocantă, a unui artist tânăr care expunea în Cork Street.

La biroul emisiunilor de actualităţi CBA din Londra, treaba lui Partridge mergea strună. Unele reportaje pe care le transmitea erau realizate în Anglia, altele pe continent – în Franţa, Olanda, Danemarca şi Suedia – deşi rareori lipsea o perioadă prea lungă de timp de acasă. În clipele de răgaz, explora Londra împreună cu Gemma, bucuroşi să descopere istoria, splendoarea, curiozităţile şi ciudăţeniile oraşului, uneori pe străzi înguste, fascinante, care arătau încă aşa cum le descrisese Dickens, alteori în cartiere întortocheate.

Mulţimea străzilor labirintice o uluia pe Gemma, care deseori se pierdea pe ele. Când Partridge i-a spus că unele cartiere din Roma erau la fel de complicate, ea a scuturat din cap.

— Nu degeaba se numeşte „Cetatea eternă", Harry caro. *În Roma mergi mereu înainte; e ceva ce poate fi simţit. Londra se joacă de-a şoarecele şi pisica; te întoarce în toate părţile şi nu ştii niciodată unde eşti. Dar o iubesc; este chiar ca un joc.*

Şi traficul o uluia pe Gemma. Stătea cu Partridge pe treptele de la National Gallery, urmăreau cercul ameţitor al mulţimii de taxiuri, maşini şi omnibuze care înconjurau Trafalgar Square, şi ea îi spunea:

— E atât de periculos, iubitule. Toate merg pe partea greşită a străzii.

Din fericire, pentru că nu se putea obişnui mental să conducă pe stânga, Gemma nu avea nicio dorinţă să se urce la volan şi, când Partridge nu era cu ea, mergea pe jos sau folosea metroul ori taxiul.

National Gallery era una dintre multele galerii pe care le vizitau; pe lângă ea mai erau şi alte lucruri de văzut, obiective turistice sau bizarerii, de la schimbarea gărzii la Buckingham Palace până la contemplarea ferestrelor zidite cu cărămidă ale clădirilor vechi – o rămăşiţă de la începutul secolului nouăsprezece, când se punea impozit pe ferestre pentru finanţarea războaielor napoleoniene.

Într-o zi au angajat un ghid, care le-a arătat statuia Reginei Anne; Regina, le-a spus ghidul, avusese nouăsprezece sarcini, şi era îngropată într-un sicriu pătrat, cu latura de patru picioare şi opt ţoli. Iar la New Zealand House, fostul Hotel Carlton, le-a spus despre Ho Şi Min, care a lucrat odată acolo ca paznic la bucătărie – informaţii pe care Gemma le adora, drept care le şi nota într-un carnet.

O distracţie favorită pentru duminici era vizitarea Colţului Oratorilor, lângă Marble Arch, unde, îi explicase Partridge, „profeţii urlă şi se umflă-n pene, iar nebunii nu se lasă mai prejos”.

— Şi ce e atât de formidabil în asta, Harry? l-a întrebat Gemma odată. Unele discursuri pe care le prezinţi cu seriozitate la TV nu sunt mai grozave. Ar trebui să faci la telejurnal un reportaj despre Colţul Oratorilor.

O idee pe care Partridge a comunicat-o, la scurtă vreme după aceea, Departamentului din New York, şi cei de la Potcoavă i-au dat lumină verde. Partridge a făcut reportajul, care a fost mult lăudat şi difuzat într-o vineri seara ca „trufanda” umoristică la încheierea telejurnalului.

O altă plăcere deosebită le-o producea vizitarea Hotelului Brown’s, fondat de majordomul lordului Byron, şi unde se servea ceaiul de după-amiază – cea mai desăvârşită experienţă britanică, beneficiind de un serviciu impecabil, sandviciuri delicioase, plăcinte, gem de zmeură şi lapte bătut.

— Este un ritual sacru, mio amore*, declară Gemma. La fel ca Sfânta împărtăşanie, doar că mai gustos.*

Pe scurt, tot ceea ce făceau împreună devenea un prilej

de bucurie. Şi în tot acest timp, sarcina Gemmei progresa, promiţând şi mai multă fericire în curând.

Când Gemma era în luna a şaptea, Partridge a fost trimis într-o misiune de o zi la Paris. Biroul CBA News din Paris, cu un personal redus ca număr, avea nevoie de cineva care să realizeze un reportaj despre acuzaţiile aduse unui film american ce prezenta în mod critic – şi inexact, se pretindea – Rezistenţa franceză din timpul celui de-al doilea război mondial. Partridge a făcut materialul, care a fost apoi transmis prin satelit la New York via Londra, deşi se îndoia că era chiar atât de important încât să fie difuzat în cadrul Telejurnalului de seară, ceea ce până la urmă nici nu s-a întâmplat.

Se afla în redacţia pariziană, tocmai se pregătea să plece la aeroport, când i s-a întins un receptor de telefon.

— Te caută Londra. E Zeke.

Zeke, adică Ezekiel Thomson, şeful biroului din Londra – mătăhălos, dur, mereu îmbufnat şi negru; iar pentru cei care lucrau cu el părea un ins insensibil. Primul lucru pe care l-a sesizat Partridge când l-a auzit pe Zeke la telefon a fost că vocea acestuia era gâtuită şi frântă.

— Harry, n-am fost niciodată în situaţia să fac aşa ceva... nu ştiu cum... dar trebuie să-ţi spun... abia a reuşit el să îngaime.

Cu chiu, cu vai a izbutit să-i spună şi restul.

Gemma era moartă. Începuse să traverseze strada la o intersecţie cu trafic intens din Knightsbridge, şi martorii au declarat că se uitase la stânga în loc să se uite la dreapta... Ah, Gemma! Iubită, minunată, scăpărătoare Gemma, care credea că toată lumea din Anglia conduce pe contrasens, care încă nu învăţase încotro să privească atunci când se afla ca pieton în mijlocul traficului*...Un camion care venea din dreapta a lovit-o şi a trecut peste ea. Cei care văzuseră cum s-a întâmplat au spus că şoferul nu era de vină, nu avusese ce să facă...*

Copilul lor – un băiat, a aflat ulterior – a murit şi el.

Partridge s-a întors la Londra, şi când s-au isprăvit toate câte erau de făcut şi a rămas singur în apartamentul pe care-l împărţise cu Gemma, a izbucnit în plâns. A stat aşa singur zile întregi, refuzând să vadă pe cineva, şi lacrimile

au curs şi au curs – nu numai pentru Gemma, ci şi pentru toate durerile strânse în el în anii mulţi în care nu vărsase nicio lacrimă.

În sfârşit plângea pentru copiii galezi morţi la Aberfan, ale căror trupuri patetice le văzuse scoase din înspăimântătoarea mare de noroi. Pentru flămânzii de pe continentul african, care mureau pe capete în faţa camerelor de luat vederi, în timp ce Partridge îşi scria reportajele. Plângea pentru atât de mulţi alţii din atât de multe alte locuri tragice pe care le văzuse la viaţa lui, unde stătuse în mijlocul celor năpăstuiţi, le auzise vaietele, consemnase cronica durerilor lor, numai că el era un jurnalist care-şi făcea meseria şi nimic mai mult.

Şi printre toate acestea şi-a amintit la un moment dat de vorbele psihiatrei care-l consultase odată: „Strângi totul, piteşti emoţia undeva într-un cotlon al fiinţei tale. Într-o zi totul se va revărsa, va izbucni şi atunci ai să plângi. Ooo, şi cât ai să mai plângi!”

După aceea, cum-necum, a început să-şi vină din nou în fire. CBA News i-a fost de ajutor dându-i mult de lucru, nelăsându-i timp pentru introspecţii» şi, imediat ce termina o misiune dură, alta îi lua locul. În scurtă vreme, oriunde se ivea o situaţie conflictuală în lume, o confruntare plină de pericole, Partridge intra în scenă. Îşi asuma riscuri, scăpa din toate cu bine, până când a început să-i pară, lui şi altora, că viaţa îi stătea sub semnul unei vrăji. Şi aşa au trecut lunile, apoi anii.

Acum erau intervale de timp când era în stare, dacă nu să o uite pe Gemma, cel puţin să nu se gândească la ea multă vreme. Apoi erau alte momente – ca aceste două săptămâni câte trecuseră de la răpirea familiei Sloane – când ea îi stăpânea gândurile.

Dar de la acele zile disperate după moartea Gemmei, el nu a mai plâns.

La bordul Learjet-ului şi având încă o oră până la Bogotá, somnul se reîntorcea în sfârşit, şi în mintea lui Harry Partridge trecutul şi prezentul se amestecau... Gemma şi Jessica deveneau o singură fiinţă... Gemma-Jessica... Jessica-Gemma... Indiferent cât de puţine şanse avea, o va găsi şi o va aduce înapoi... O va salva el cumva.

Somnul îl cotropi.

Când se trezi din nou, avionul făcea manevrele de aterizare în Bogotá.

2

Contrastele Limei, cugetă Harry Partridge, erau la fel de evidente şi de violente ca şi crizele şi conflictele politice şi economice care divizau ţara cu cruzime, adeseori cu sălbăticie.

Capitala imensă, uscată, răsfirată, era împărţită în mai multe segmente, fiecare etalând bogăţia opulentă sau sărăcia lucie, cele două extreme aruncând una spre cealaltă priviri de ură pătimaşă, ca nişte săgeţi otrăvite. Spre deosebire de majoritatea oraşelor pe care le cunoştea, în Lima aproape că nu exista nivelul mediu. Case grandioase înconjurate de grădini titirite, amenajate pe cele mai bune soluri ale Limei, stăteau alături de *barriadas* – mahalalele înghesuite unele în altele – dintre cele mai cumplite.

Mulţimea locuitorilor „neavuţi” din mahalale, îngrămădiţi în cocioabe mizere din carton, erau atât de evident de nenorociţi, mânia se citea atât de fioroasă în ochii întunecaţi, încât de câte ori venise în Perú, Partridge avusese sentimentul că revoluţia dospea peste tot. Iar acum, după numai o zi petrecută în Lima, insurecţia părea gata să izbucnească.

Partridge, Minh Van Canh şi Ken O’Hara aterizaseră pe Aeroportul Jorge Chávez din Lima la ora 1, 40 după-amiaza. La coborârea din avion fuseseră întâmpinaţi de Fernández Pabur, corespondentul CBA din Perú şi, când era nevoie – ca acum de pildă responsabil cu protocolul din partea reţelei.

Fernández i-a trecut prin Vamă şi prin Imigrări fără să mai aştepte la coadă – foarte posibil să fi fost vorba şi de pasarea unor bani dintr-o mână într-alta – şi apoi i-a condus la o dubă Ford al cărei şofer îi aştepta la volan.

Fernández era solid clădit, brunet, oacheş şi plin de

energie, în jur de treizeci şi cinci de ani, cu o gură botoasă şi dinţi albi proeminenţi, pe care-i scăpăra una-două când îşi lăţea buzele într-un zâmbet, spera el, cuceritor. În realitate, falsitatea zâmbetului era prea desluşită ca să cucerească pe cineva, dar Partridge nu lua seamă la asta. Ceea ce-i plăcea la Fernández, pe care se bizuise şi în alte ocazii, era faptul că omul ştia instinctiv de ce anume era nevoie şi rezolva totul cu cele mai bune rezultate.

Primul rezultat a fost un apartament pentru Partridge în elegantul Hotel Cesar's de cinci stele din Miraflores, şi alte două camere bune pentru ceilalţi doi.

La hotel, în timp ce se spăla şi-şi schimba cămaşa, Partridge îl rugă pe Fernández să dea telefon pentru a fixa prima întâlnire. Era vorba de o cunoştinţă veche, Sergio Hurtado, redactor de ştiri şi crainic pentru reţeaua Radio Andes.

O oră mai târziu, Hurtado şi Partridge stăteau alături într-un mic studio de radio, care servea şi drept birou.

— Harry, prietene, nu am să-ţi transmit decât veşti triste, îi spunea Sergio răspunzând la o întrebare de-a lui. În ţara noastră legea a dispărut. Democraţia nu mai este nici măcar o faţadă; este inexistentă. Suntem faliţi în toate sensurile. Masacrele au devenit loc comun, susţinute politic. Există escadroane secrete ale morţii în sânul partidului de guvernământ; oamenii dispar pur şi simplu. Ascultă-mă pe mine, suntem mai aproape de o baie de sânge totală decât oricând înainte în istoria ţării. Aş vrea să nu fie nimic adevărat în ce-ţi spun. Din păcate, este!

Deşi venea dintr-un trup grotesc de obez, vocea adâncă şi melodioasă era – observă Partridge – mai categorică şi mai persuasivă ca oricând. Nu era de mirare că Sergio se bucura de cea mai mare audienţă din ţară, ţinând cont de faptul că radioul deţinea încă supremaţia între mediile de informare, fiind mai important şi având mai multă influenţă decât televiziunea. Telespectatorii reprezentau o pătură înstărită, concentrată în oraşele mari.

Scaunul scârţâi indignat atunci când Sergio îşi aşeză mai comod muntele de carne. Cutele bărbiei erau ca nişte cârnaţi supradimensionaţi. Ochii, tot mai mici odată cu trecerea vremii şi cu buhăirea obrajilor, erau de-a dreptul

porcini. Dar mintea îi era brici, iar educaţia americană, şlefuită la Harvard, la fel de remarcabilă ca întotdeauna. Sergio era încântat când era vizitat de reporteri americani, de altfel numeroşi, care-i apreciau opiniile bine documentate.

Stabilind încă de la bun început că discuţia lor va fi neoficială până a doua zi seara, Partridge îl puse în temă în legătură cu cronologia răpirii familiei S Ioane, apoi întrebă:

— Poţi să-mi dai vreun sfat, Sergio? Ai auzit ceva ce-ar putea să-mi fie de ajutor?

Crainicul clătină din cap:

— N-am auzit nimic, şi nu mă surprinde. Sendero e as în tăinuiri, mai ales că-i omoară pe cei de-ai lor care ciripesc ce nu trebuie; dacă vor să rămână în viaţă, nu au voie să şuşotească. Dar, dacă pot, am să te ajut, pun senzorii la bătaie. Am sursele mele de informaţie plasate acolo unde trebuie.

— Mulţumesc.

— Cât despre emisiunea noastră de mâine seară, am să obţin o bandă pentru transmisiune prin satelit şi o adaptez la posibilităţile din studio. Până atunci, te anunţ că avem destule subiecte dezastruoase pe care le putem aborda. Ţara asta a apucat-o pe tobogan la vale din toate punctele de vedere, politic, financiar şi cum mai vrei tu.

— La noi se aud tot felul de zvonuri despre Sendero Luminoso. Chiar devine mai puternică?

— Răspunsul este da – şi nu numai că-s mai puternici cu fiecare zi care trece, dar controlează din ce în ce mai mult această ţară, din care pricină şi misiunea asta a ta e dificilă, chiar imposibilă, ar spune unii. Presupunând că victimele s-ar afla aici, sunt mii de locuri izolate unde ar putea să fi fost ascunse. Dar mă bucur că ai venit mai întâi la mine, pentru că eu am să-ţi dau un sfat.

— Anume?

— Nu căuta să obţii ajutorul oficial – adică de la forţele armate sau poliţieneşti peruane. De fapt, chiar evită să le iei ca aliate, pentru că nu mai sunt demne de încredere, dacă au fost vreodată. Când e vorba de crimă şi mutilări, nu se dovedesc mai breze decât Sendero Luminoso, chiar le egalează în cruzime.

— Există exemple recente?

— Cu duiumul. Am să-ţi dau câteva, dacă doreşti.

Partridge începuse deja să se gândească la materialele pe care le va transmite pentru Telejurnalul de seară. Stabilise încă înainte de plecare ca, după sosirea Ritei Abrams şi a editorului de imagine Bob Watson în cursul zilei de sâmbătă, să monteze împreună un material pentru emisiunea de luni. Până atunci, Partridge spera să realizeze câteva dialoguri interesante cu Sergio Hurtado şi alţi câţiva.

— Spuneai că nu există democraţie, reluă el discuţia dinainte. Retorică, sau chiar purul adevăr?

— Nu numai purul adevăr, dar pentru un număr uriaş de oameni din această ţară prezenţa sau absenţa democraţiei nu aduce nicio schimbare în viaţa lor.

— Opinie dură, Sergio.

— Numai din perspectiva voastră limitată, Harry. Americanii înţeleg democraţia ca pe un paliativ pentru toate relele – de administrat de trei ori pe zi, ca un medicament. La ei funcţionează. *Ergo!* – ar trebui să funcţioneze, pentru toată lumea. Ce uită America în naivitatea ei este următorul lucru: pentru ca o democraţie să funcţioneze, majoritatea populaţiei trebuie să deţină ceva personal, care să merite să fie păstrat. Vorbind la modul general, cei mai mulţi latino-americani n-au aşa ceva. Şi bineînţeles că se pune întrebarea „de ce?”

— De acord. De ce?

— Zonele cele mai problematice ale lumii, inclusiv a noastră, au două categorii principale de oameni – pe de o parte cei cu educaţie şi înstăriţi; iar pe de alta cei ignoranţi şi săraci fără de speranţă, şomeri în marea lor parte. Primul grup se înmulţeşte în limite rezonabile, al doilea însă se înmulţeşte precum muştele, îngroşându-şi rândurile pe zi ce trece – o bombă umană gata oricând să-l distrugă pe primul. Sergio făcu un gest cu mâna peste umăr: Du-te afară şi vezi ce se petrece.

— Şi tu ai vreo soluţie?

— America ar putea avea. Nu împărţind arme sau bani, ci trimiţând în lume echipe care să-i înveţe pe oameni cum să controleze rata natalităţii, aşa cum Kennedy trimitea Corpurile de Pace. Da, vor trebui generaţii, dar ţinerea sub

un control drastic a creşterii populaţiei ar putea să salveze lumea.

— Oare n-ai uitat ceva? îl iscodi Partridge.

— Dacă te referi la Biserica Catolică, ţin să-ţi amintesc că şi eu sunt catolic. Mulţi dintre prietenii mei sunt catolici – bine situaţi, şcoliţi şi bănoşi. Ciudat, dar aproape toţi au familii puţin numeroase. Şi mi-am pus întrebarea: şi-au înfrânat oare pornirile sexuale? Cunoscându-i şi pe bărbaţi şi pe femei, sunt sigur că n-au făcut-o. Într-adevăr, unii vorbesc foarte pe şleau, dezavuează dogma bisericii în privinţa planificării familiale – întâmplător, e o dogmă făcută de om. Cu ajutorul americanilor, adăugă el, vocile care se opun acestei dogme ar putea deveni tot mai numeroase.

— Apropo de vorbit pe şleau, ai fi dispus să repeţi cam tot ce mi-ai spus acum în faţa aparatului de filmat?

Sergio îşi ridică mâinile a mirare:

— Păi, dragul meu Harry, de ce nu? Poate că cea mai grozavă chestie pe care mi-au insuflat-o americanii este pasiunea pentru exprimarea necenzurată. Am spus ce gândesc şi aici, la radio, deşi uneori mă întreb cât or să mă mai îngăduie. Nici guvernul şi nici Sendero nu agreează ce spun, şi atât unii, cât şi ceilalţi au arme şi gloanţe. Dar nimeni nu trăieşte veşnic, deci, da, Harry, am s-o fac pentru tine.

Sub. Stratul gros de grăsime, se găsea un om cu principii solide şi cu mult curaj – îşi spuse Partridge privindu-l.

Înainte să-l ajungă în Perú, Partridge hotărâse că nu exista decât o singură cale prin care putea să localizeze victimele răpite. Adică să facă ceea ce ar face orice corespondent TV în situaţia dată – să întâlnească persoanele cunoscute, să stabilească alte contacte posibile, să iscodească pentru a afla informaţii, să călătorească peste tot pe unde se putea, întrebând şi iar întrebând şi tot timpul sperând să dea peste un capăt de drum, să descopere un indiciu, un semn care să-i arate unde ar putea fi ţinuţi captivii.

După care, bineînţeles, ar urma problema mai complicată, anume cum să-i salveze. Dar la asta se va gândi la vremea potrivită.

Fără puţin noroc, fără o breşă undeva, Partridge se aştepta ca investigaţia să fie grea, înceată, obositoare.

Continuând cu munca de rutină a unui corespondent TV, următoarea vizită o făcu la Entel Perú – compania naţională de telecomunicaţii, care îşi avea sediul în centrul Limei. Entel urma să fie baza CB A pentru comunicaţiile cu New York-ul, inclusiv transmisiunile prin satelit. Într-o zi sau două trebuiau să sosească şi alte echipe de la câteva reţele americane; şi ele aveau să folosească serviciile aceleiaşi companii.

Victor Velasco era managerul internaţional, mereu ocupat, mereu hărţuit, al Entel-ului, pe care Fernández Pabur îl contactase din timp. Trecut de patruzeci de ani, cu păr grizonant şi o expresie mereu îngrijorată pe chip, Velasco era clar preocupat de alte probleme atunci când îi spuse lui Partridge:

— A fost greu să găsesc spaţiu, dar avem o magherniţă pentru editorul tău şi echipament, şi am obţinut două linii telefonice. Oamenii tăi vor avea nevoie de legitimaţii de liberă trecere.

Partridge ştia foarte bine că în locuri ca Perú, unde politicienii şi şefii militari se umflau în pene şi se îmbogăţeau, cei care conduceau cu adevărat ţara erau managerii nevăzuţi de genul lui Velasco – conştiincioşi, suprasolicitaţi şi prost plătiţi. După ce reveni la hotel, Partridge puse o mie de dolari într-un plic şi i-l înmână lui Velasco în mod discret.

— Un modest semn de mulţumire pentru osteneală, señor Velasco. Ne mai vedem până plec.

Câteva clipe, Velasco îl privi stânjenit, şi Partridge se întrebă dacă nu cumva îl va refuza. Apoi, uitându-se la plic şi văzând valuta americană, Velasco dădu din cap şi puse plicul în buzunar.

— Mulţumesc. Şi dacă mai aveţi nevoie de ceva...

— Vom avea, îl asigură Partridge. Ăsta-i singurul lucru de care sunt sigur.

— Ce te-a reţinut atâta, Harry? vru să ştie Manuel León Seminario când Partridge îi telefonă de la hotel imediat după ora cinci după-amiază, abia întors de la Entel Perú. Te-aştept de când am vorbit ultima oară la telefon.

— Am mai trebăluit una-alta – prin New York.

Partridge îşi aminti de conversaţia avută în urmă cu zece zile cu proprietarul şi redactorul-şef al revistei *Escena*; pe atunci, implicarea Perú-ului în răpirea familiei Sloane fusese doar o posibilitate, nu o certitudine ca acum.

— Mă-ntrebam, Manuel, spuse el, dacă ai vreun aranjament pentru cină în seara asta.

— Am, într-adevăr. Voi cina la *La Pizzeria* la ora opt, şi oaspetele meu va fi un oarecare Harry Partridge.

Acum era 8, 20, sorbeau Pisco-uri, popularul cocteil peruan, acrişor, picant şi delicios. *La Pizzeria* era o combinaţie de bistrou şi restaurant tradiţional, unde puteau fi văzuţi adesea agitatorii şi aţâţătorii Limei.

Şeful revistei, un bărbat suplu, bine îmbrăcat, cu o bărbiţă Van Dyke luată din foarfecă, purta ochelari Cartier eleganţi şi un costum Brioni. Lângă el pusese o servietă diplomat plată, din piele vişinie.

Partridge îi spusese deja de ce se afla în Perú, astfel că acum adăugă:

— Am auzit că pe-aici lucrurile nu prea stau bine.

Seminario oftă.

— Aşa e, nu stau. Dar dacă-i pe-aşa, existenţa noastră e întotdeauna cu bune şi cu rele. Noi... cum zicea Milton?... *„Putem face rai din iad şi iad din rai”.* Totuşi, noi, *limeños*[47], suntem o specie de supravieţuitori, ceea ce încerc să arăt şi prin copertele revistei *Escena.* Se întinse şi deschise servieta. Uită-te la astea două, zise – ultimul număr şi coperta pentru numărul viitor. Luate împreună, cred că sugerează câte ceva.

Partridge se uită mai întâi la revista tipărită. Coperta era o fotografie color reprezentând acoperişul plat al unei clădiri înalte din centrul oraşului. De fapt un morman de moloz, evident în urma unei explozii. În centrul imaginii era o femeie moartă, întinsă pe spate. După toate aparenţele, era vorba de o femeie tânără; faţa, nu chiar mutilată, vădea că fusese frumoasă. Pântecele, în schimb, îi era sfârtecat, cu măruntaiele năclăite de sânge răspândite în jurul trupului. În ciuda familiarităţii sale cu imaginile de război,

47 Locuitori ai Limei (sp.).

Partridge se cutremură”.

— Te scutesc să citeşti povestea dinăuntru, Harry. Vizavi se desfăşurau lucrările unei convenţii comerciale. Sendero Luminoso, din care făcea parte şi femeia, a hotărât să arunce în aer sediul convenţiei. Din fericire pentru participanţii la lucrări, dar nu şi pentru femeie, bomba era artizanală şi a explodat înainte ca femeia să o poată arunca.

Partridge se mai uită o dată la fotografie, apoi privi în lături.

— Am impresia că Sendero e tot mai activă în Lima, spuse.

— Excesiv de activă. Oamenii lor se mişcă nestingheriţi, şi atentatul acesta nereuşit a fost o excepţie, majoritatea reuşesc. Dar acum uită-te la coperta numărului viitor.

Redactorul-şef îi întinse macheta.

Sex şi prăjitură cu brânză, frizând pornografia. O tânără suplă, în jur de nouăsprezece ani, mai curând dezbrăcată decât îmbrăcată, în ceva ce amintea de un costum de baie, stătea proptită într-o pernă de mătase, cu capul dat pe spate, buclele blonde răsfirate, buzele întredeschise, ochii închişi, picioarele pe jumătate desfăcute.

— Viaţa merge înainte şi totdeauna sunt două talere, chiar şi în Perú, spuse redactorul. Şi că veni vorba, hai să comandăm ceva, apoi am să-ţi dau câteva idei, Harry, ca să fiu sigur că şi viaţa ta va merge înainte.

Mâncarea era italienească, de cea mai bună calitate, serviciul ireproşabil. Către sfârşitul mesei, Seminario se rezemă de spetează.

— Un lucru pe care trebuie să-l înţelegi este acela că Sendero Luminoso ar putea să fi aflat deja de prezenţa ta aici; au spioni peste tot. Dar chiar dacă n-au aflat încă, o vor face foarte curând, poate după emisiunea CBA de mâine, care va fi preluată de toate posturile. Deci, din acest moment trebuie să ai un bodyguard care să te însoţească, mai ales dacă circuli noaptea.

— Cred că am şi obţinut unul, zâmbi Partridge.

Fernández Pabur insistase să-l ia pe Partridge de la hotel şi să-l aducă până aici. În duba Ford cu care veniseră, fuseseră însoţiţi de un bărbat tăcut, mătăhălos, care arăta

ca un boxer de categorie grea. Era şi înarmat, judecând după o umflătură sub jachetă. Când ajunseseră la destinaţie, individul coborâse primul, Fernández şi Partridge rămânând în maşină până când le făcuse semn că pot coborî. Partridge nu pusese nicio întrebare, îi spusese însă Fernández:

— Vom aştepta până termini cina.

Mai mult ca sigur că suita era încă afară.

— Bun, confirmă Seminario. Omul tău ştie ce face. Tu ai armă?

Partridge clătină din cap.

— Trebuie. Mulţi dintre noi au. Şi, ca să citez *American Expr*essul"; Nu pleca de-acasă fără ea". Încă un lucru: nu te duce în Ayacucho, e un bastion al mişcării. Sendero Luminoso va fi informat că eşti acolo şi asta e echivalent cu a te sinucide.

— S-ar putea să fiu nevoit să mă duc.

— Adică dacă eu sau alţii care încercăm să te ajutăm descoperim unde sunt ţinuţi prietenii tăi, vrei să spui. În acel caz va trebui să aplici elementul-surpriză, să intri ca fulgerul şi să ieşi la fel. Altă modalitate nu există, şi va trebui să foloseşti o cursă charter. Sunt câţiva piloţi aici care o vor face dacă vei plăti destul pentru factorul de risc.

Când au terminat de discutat, mulţi dintre clienţi părăsiseră localul şi chelnerii se pregăteau să închidă.

Afară îi aşteptau Fernández şi bodyguardul. În timp ce se întorceau la Hotelul Cesar's, Partridge îl întrebă pe Fernández:

— Poţi să-mi faci rost de o armă?

— Bineînţeles. Ai vreo preferinţă?

Partridge chibzui. Prin natura muncii sale învăţase destul de multe despre arme, ştia şi să le folosească.

— Aş vrea un Browning de zece milimetri şi un amortizor.

— Îl vei căpăta mâine. Şi în legătură cu ziua de mâine – ai ceva planuri despre care ar trebui să ştiu şi eu?

— Exact ca astăzi. Mă mai întâlnesc cu câteva persoane, în gând adăugă: *Şi cu mulţi alţii în zilele următoare – până când se va ivi breşa.*

3

Vinerea se dovedi o zi de acţiune intensă la CB A, New York. O parte dintre activităţi fuseseră anticipate; altele, şi mai multe, se întrezăreau.

Ca de obicei, programul reţelei începu la ora 6 dimineaţa, cu „Jurnalul de la răsăritul soarelui”. Pe parcursul emisiunii, Departamentul de ştiri CBA difuză, împreună cu spoturile publicitare, un anunţ scurt, care avea să se repete pe parcursul întregii zile. Anunţul consta într-un mesaj înregistrat, prezentat în studio de către Harry Partridge:

„În seara aceasta... în cadrul Telejurnalului de seară al CBA-ului... un reportaj în exclusivitate privind aspecte noi şi neaşteptate în dosarul răpirii familiei Sloane.

Iar la ora 9 seara, ora de pe Coasta de Est, şi ora 7, *ora centrală, un Buletin special de o oră – «Reţeaua în primejdie: răpirea familiei Sloane».*

Nu pierdeţi Telejurnalul din această seară şi Buletinul special”.

Alegerea lui Partridge pentru citirea mesajului era cum nu se poate mai potrivită, deoarece el era cel care prezenta în mod regulat toate ştirile de seară privitoare la răpire. Era, de asemenea, oportună având în vedere faptul că apariţia lui pe ecran sugera implicit că el se afla în Statele Unite, deşi la ora 6 dimineaţa el era deja de optsprezece ore în Perú.

Les Chippingham urmări anunţul în timp ce lua pe fugă micul dejun în apartamentul său de pe Eighty-second Street. Preşedintele Departamentului de ştiri era foarte grăbit, ştiind câte aveau să se întâmple în această zi, iar prin fereastra bucătăriei putea vedea limuzina CBA-ului şi şoferul care-l aşteptau în stradă. La vederea maşinii îşi aminti de ordinul pe care i-l dăduse Margot Lloyd-Mason când se întâlniseră prima dată, anume că ar face mai bine să folosească taxiurile, un ordin pe care, evident, îl ignorase. Dar nu trebuia să uite să o ţină la curent pe Margot, astfel că de cum sosea la birou avea să o sune, deoarece mai mult ca sigur văzuse şi ea anunţul lui Partridge.

Inutilă hotărârea lui. Nici nu se aşeză bine în maşină că şoferul îi dădu telefonul şi în microfon lătra vocea lui Margot.

— Ce-i toată povestea asta despre „aspectele noi”, şi eu de ce n-am fost informată?

— S-a întâmplat pe neaşteptate. Voiam să te sun imediat cum ajungeam.

— Lui Cutărescu i-au spus. Eu de ce trebuie să aştept?

— Margot, nici Cutărescu, nici Cutărică, nimeni n-a aflat nimic; li se va spune în seara asta. Cât despre tine, am să te informez în momentul în care ajung la birou, în niciun caz la acest telefon, pentru că nu ştiu cine ascultă.

Urmă o pauză, timp în care nu se auzi decât o respiraţie grea. Apoi:

— Telefonează-mi imediat ce ai ajuns.

— În regulă.

Cincisprezece minute mai târziu, pus din nou în legătură cu preşedintele reţelei, Chippingham începu:

— Sunt destul de multe de spus.

— Dă-i drumul!

— Întâi, din punctul tău de vedere, perspectiva este excelentă. Unii dintre cei mai buni oameni ai noştri au făcut câteva descoperiri extraordinare, absolut exclusive, care vor asigura diseară cea mai mare audienţă din istoria CBA-ului, şi, evident, popularitatea de rigoare. Din nefericire, ştirile despre familia Sloane sunt mai puţin bune pentru Crawf.

— Unde sunt ai lui?

— În Perú. Ţinuţi ostatici de Sendero Luminoso.

— Perú! Eşti absolut sigur?

— Cum ţi-am spus, unii dintre cei mai experimentaţi oameni ai noştri lucrează la acest caz, mai ales Harry Partridge, şi ceea ce am descoperit este convingător. Eu, unul, n-am nicio îndoială, şi sunt sigur că nici tu nu vei avea.

Şi totuşi, reacţia de teamă a lui Margot când îi pomenise de Perú îl surprinse pe Chippingham, făcându-l să se întrebe ce se ascundea de fapt în spatele ei.

— Aş dori să vorbesc cu Partridge, spuse ea tăios.

— Mă tem că este imposibil. El este deja în Perú, e acolo

de ieri. Aşteptam să primim de la el un reportaj de ultimă oră pentru ediţia de luni.

— De ce vă mişcaţi atât de repede?

— Asta-i lumea ştirilor, Margot. Aşa lucrăm întotdeauna.

Întrebarea îl ului şi mai mult. Ca şi nota de nesiguranţă, chiar nervozitate, din glasul lui Margot. Ceea ce-l făcu să observe:

— Pari îngrijorată de povestea asta cu Perú. Poţi să-mi spui şi mie de ce?

Urmă o tăcere vădit ezitantă înainte de răspuns:

— Deocamdată, zise ea în sfârşit, Globanic Industries are nişte afaceri foarte importante acolo. Sunt multe în joc, drept care este esenţial ca relaţiile noastre cu guvernul peruan să rămână dintre cele mai bune.

— Dacă-mi dai voie, trebuie să subliniez faptul că CBA News nu are nicio legătură sau alianţă cu guvernul peruan – nici bună, nici rea – şi cu niciun alt guvern.

— CBA *este* Globanic, pufni Margot ţâfnoasă. Globanic are o alianţă cu Perú; deci şi CBA-ul. Când ai să pricepi odată amănuntul ăsta?

Niciodată, ar fi vrut să răspundă Chippingham, dar ştia că nu putea, aşa că spuse:

— În primul rând, suntem o organizaţie de ştiri, şi avem datoria să transmitem ştirile aşa cum sunt. Şi, de asemenea, subliniez faptul că noi nu am implicat Perú; ci Sendero Luminoso, care după cât se pare a răpit familia crainicului nostru. În orice caz, de cum vom transmite reportajul în seara asta, toţi ceilalţi se vor repezi asupra lui.

Într-un colţ al minţii, Chippingham era nedumerit: *Chiar are loc această conversaţie? Şi ce să fac, să râd sau să plâng*?

— Ţine-mă la curent, ceru Margot. Dacă apar elemente noi, în special despre Perú, vreau să aflu imediat, nu a doua zi.

Chippingham auzi un declic şi conversaţia luă sfârşit.

În biroul ei elegant de la Stonehenge, Margot Lloyd-Mason stătea în cumpănă. Nu ştia ce să facă mai întâi, ceea ce nu-i era în fire. Să-l sune pe preşedintele de la Globanic, Théo Elliott, sau să nu-l sune? îşi aminti de avertismentul pe care-l făcuse acesta în legătură cu Perú, la întâlnirea de

la Fordly Cay Club: *„Nu vreau ca ceva să strice relaţia noastră încă delicată... şi astfel să ruineze ceea ce ar putea să devină afacerea secol*ului. În cele din urmă, hotărî că trebuia să-l informeze. Mai bine să audă noutăţile de la ea decât de la cine ştie ce post de ştiri.

Reacţia lui Elliott, după ce a auzit tot ce avusese ea de spus, a fost surprinzător de calmă:

— Bine, dacă şleahta aia de Sendero Luminoso a comis răpirea, presupun că *nu* există altă soluţie, decât să se dea ştirea. Dar să nu uităm că guvernul peruan nu este implicat în niciun fel, pentru că el şi Calea Luminoasă sunt duşmani de moarte. Ai grijă ca jurnaliştii tăi să clarifice acest aspect.

— O să am grijă, făgădui Margot.

— Ar putea face chiar mai mult, continuă Elliott. Ceea ce se întâmplă oferă posibilitatea de a arăta o faţă bună a guvernului peruan, şi CBA ar putea folosi chestia asta.

— În ce fel s-o folosească? făcu Margot nedumerită.

— Păi, e limpede că guvernul peruan va face tot ce-i stă în putinţă să-i găsească pe ostaticii americani şi să-i elibereze – cu ajutorul armatei şi poliţiei peruane. Deci, în situaţia asta, noi să le acordăm creditul ce li se cuvine, prezentând imagini optimiste la postul nostru de televiziune. După care îl pot suna pe preşedintele Castañeda, pe care-l cunosc personal, să-i spun: „Hei, uite în ce lumină nemaipomenită vă prezentăm pe tine şi pe guvernul tău!” – chestie care ne va fi de folos când Globanic Financial şi Perú vor asambla ultimele elemente ale înţelegerii noastre.

Chiar şi Margot ezită.

— Nu cred că putem merge atât de departe, Théo.

— Atunci să faci bine şi să *crezi!* Ştiu la ce te gândeşti – că manipulăm ştirile. Ei bine, când e vorba de ceva atât de important pentru noi, aşa să fie! Preşedintele concernului Globanic ridică vocea: Iisuse Hristoase! Noi suntem proprietarii reţelei, ai uitat? Deci, din când în când, hai să profităm de acest lucru. În acelaşi timp, aminteşte-le jurnaliştilor tăi că firma asta este o afacere competitivă, orientată spre obţinerea de profituri, care le plăteşte salariile lor fabuloase şi prin urmare ei fac parte din ea, indiferent că le place sau nu. Dacă nu le place, au o

posibilitate foarte clară – să plece!

— Am înţeles, Théo, spuse Margot.

În timp ce-l asculta şi îşi făcea unele însemnări, se gândi la un *modus vivendi* care cuprindea trei etape.

Prima, îl va suna pe Chippingham şi va insista ca CBA News să arate foarte limpede că guvernul peruan este absolut nevinovat în chestia cu răpirile, exact aşa cum ceruse Théo. A doua, ea însăşi, ca preşedinte al CBA-ului, va lua legătura cu Departamentul de Stat al S.U.A. şi va cere să se facă neîntârziat presiuni asupra guvernului peruan ca să ia toate măsurile cu putinţă – inclusiv folosirea forţelor armate şi poliţieneşti – pentru salvarea celor trei membri ai familiei Sloane. A treia, cooperarea guvernului peruan va fi oglindită pe larg şi în sens pozitiv în cadrul emisiunilor CBA.

Cu siguranţă că va întâmpina dificultăţi şi se vor naşte discuţii, dar de un lucru Margot era convinsă: ceea ce conta în primul şi în primul rând erau relaţia ei cu Théo Elliott şi loialitatea ei faţă de Globanic, asta înainte de orice altceva.

Les Chippingham începuse să se deprindă cu reacţiile neprevăzute ale lui Margot; deci n-a fost surprins când ea îi telefonă din nou la atât de scurt timp după prima lor conversaţie. Dar subiectul îl stânjenea teribil, deoarece însemna un amestec direct al corporaţiei în conţinutul ştirilor, ceea ce se întâmpla uneori la toate reţelele, însă aproape niciodată când era vorba de ştiri importante. Din fericire, în situaţia de faţă era posibil un compromis.

— Ştim cu toţii că guvernul peruan n-a fost implicat în răpire, spuse preşedintele Departamentului de ştiri. Sunt sigur că acest lucru va reieşi foarte limpede în ediţia de ştiri din seara asta.

— Vreau mai mult decât atât. Vreau o declaraţie răspicată.

Chippingham ezită, ştiind că trebuia să ia o atitudine foarte fermă în privinţa independenţei Departamentului de ştiri, fiind însă în acelaşi timp conştient de precaritatea dependenţei sale personale faţă de Margot.

— Trebuie să mă uit la texte, spuse. Te sun eu în cincisprezece minute.

— Nu mai mult.

Chippingham telefonă după zece minute.

— Cred că vei fi mulţumită, zise. E ceea ce a scris Harry Partridge înainte să plece în Perú, şi chestia asta este cuprinsă în ştirile de astă-seară: *„Guvernul peruan şi Sendero Luminoso sunt duşmani de moarte de multă vreme, căutând să se distrugă reciproc. Preşedintele peruan Castañeda a declarat: «Existenţa organizaţiei Sendero Luminoso pune în pericol ţara noastră. Aceşti criminali îmi stau ca un cuţit în coaste»”.* Ultima declaraţie este făcută de însuşi Castañeda, secvenţă de arhivă.

Vocea lui Chippingham trăda uşurare şi amuzament.

— Cred că Harry ţi-a ghicit gândurile, Margot. Sper să fie satisfăcător.

— Va fi. Mai citeşte o dată. Vreau să-l scriu.

După ce conversaţia se încheie, Margot o chemă pe secretară şi-i dictă o notă pentru Théo Elliott.

Théo,

Ca urmare a discuţiei noastre, în telejurnalul din această seară vor fi incluse următoarele:

„Guvernul peruan şi Sendero Luminoso sunt duşmani de moarte de multă vreme, căutând să se distrugă reciproc.

Preşedintele peruan Castañeda a declarat: «Existenţa organizaţiei Sendero Luminoso pune în pericol ţara noastră. Aceşti criminali îmi stau ca un cuţit în coaste»”.

Castañeda va fi arătat făcând personal această declaraţie.

Mulţumesc pentru sugestie şi pentru ajutor.

Margot Lloyd-Mason

Nota urma să fie dusă de un curier special direct la sediul lui Globanic Industries.

Apoi Margot mai dădu un telefon, de data asta la Washington – Secretarului de Stat.

Toată ziua de vineri, până la ediţia principală a Telejurnalului de seară de la ora 6 p.m., la CBA securitatea a fost intensificată, în timp ce outsiderii dădeau târcoale în încercarea de a căpăta acces la informaţiile exclusive în legătură cu care CBA New stârnise încă de dimineaţă şi în repetate rânduri curiozitatea telespectatorilor şi a concurenţei. Jurnaliştii de la alte reţele TV, de la posturile de radio, de la agenţiile de ştiri şi din presa scrisă telefonau

prietenilor şi contactelor lor de la CBA, căutând, uneori direct, dar cel mai adesea prin tot felul de tertipuri pline de ingeniozitate, să afle esenţa a ceea ce va urma. Dar la CBA, din pricina limitării drastice a numărului celor care ştiau despre ce era vorba şi a izolării temporare a câtorva computere, nimic n-a răzbătut în afară.

Drept care, atunci când ştirile au fost difuzate pe post, imediat au şi fost preluate şi repetate în întreaga lume, CBA News fiind citat ca sursă. La alte reţele de televiziune, ştirile au fost urmate de şedinţe iritate, din care nu lipseau întrebări de genul: *Cum de ne-a scăpat aşa ceva? Ce-am fi putut face şi n-am făcut? De ce n-aţi controlat* cutare *sau n-aţi urmărit* cealaltă...? *S-a gândit* careva *să telefoneze* acolo? *Ce măsuri luăm ca aşa ceva să nu se mai repete?*

Între timp, reţelele de televiziune îşi repaginau în viteză ediţiile reluate ale telejurnalelor, pentru a introduce materialul obţinut „prin amabilitatea CBA-ului”, în timp ce ziarele refăceau machetele de pagina întâi ale ediţiilor de a doua zi. În acelaşi timp, toate agenţiile de presă importante şi-au alertat contactele din Perú, grăbindu-se totodată să-şi trimită propriii reporteri, corespondenţi şi echipele de filmare şi de sunet cu primele curse spre Perú.

În vreme ce se întâmplau toate acestea, un nou eveniment dramatic se adăugă dosarului răpirii.

Don Kettering, care conducea acum echipa de cercetare, luă cunoştinţă de eveniment doar cu câteva minute înainte de zece seara, oră la care se închidea Ediţia specială de o oră. Kettering şedea încă în fotoliul crainicului, de unde prezentase ştirile împreună cu Harry Partridge – cel puţin asta văzuseră telespectatorii, în realitate contribuţia lui Partridge fiind înregistrată pe bandă.

Norman Jaeger îi transmise ştirea prin intermediul telefonului de pe biroul crainicului, în timpul spotului publicitar. Jaeger rămăsese producătorul principal cât lipsea Rita Abrams, care plecase în urmă cu o oră spre Aeroportul Teterboro, de unde urma să ia avionul spre Perú.

— Don, imediat cum terminăm ediţia suntem convocaţi la o şedinţă a echipei de cercetare.

— S-a întâmplat ceva, Norm? Ceva fierbinte?

— Fierbinte ca dracu’! Tocmai am vorbit cu Les. La

Stonehenge au primit pretenţiile de recompensă ale răpitorilor împreună cu o casetă video cu Jessica Sloane.

4

Întâi vizionară caseta cu Jessica.

Era ora 10, 30 vineri seara. Într-o sală de vizionare specială a Departamentului de ştiri CBA, folosită în mod obişnuit de colectivul de conducere, se adunaseră zece persoane: Les Chippingham şi Crawford Sloane; dintre membrii echipei de cercetare erau prezenţi Don Kettering, Norm Jaeger, Karl Owens şi Iris Everly; de la Stonehenge, sediul Corporaţiei CBA, veniseră Margot Lloyd-Mason, un vicepreşedinte executiv, Tom Nortandra, şi Irwin Bracebridge, preşedintele Grupului de Emisiuni CBA; iar din partea FBI-ului. Agentul special Otis Havelock.

Şansa jucase un oarecare rol în participarea acestor persoane. În cursul serii, pe la orele 7, 30, un pachet mic, sosit par avion, fusese livrat de un curier la sediul Stonehenge, cu destinaţia: *Preşedintelui reţelei CBA.* După un control de securitate de rutină, a fost trimis sus la etaj, lui Margot Lloyd-Mason. Unde în mod normal ar fi rămas nedeschis până luni dimineaţa. Din întâmplare, Nortandra, al cărui birou se învecina cu acela al lui Margot, rămăsese să lucreze până mai târziu, la fel şi cele două secretare ale sale. Una dintre secretare a primit pachetul şi l-a deschis. Dându-şi imediat seama de importanţa conţinutului, l-a informat pe Nortandra, care i-a telefonat lui Margot, aflată la Waldorf, la o recepţie şi un dineu în onoarea preşedintelui Franţei.

Margot a părăsit recepţia şi s-a reîntors degrabă la Stonehenge, unde, împreună cu Nortandra şi Bracebridge, care fusese şi el chemat de urgenţă, au vizionat caseta şi au citit documentul ce-l însoţea. Pe loc au înţeles că Departamentul de ştiri trebuia pus în temă, drept care au convocat o şedinţă la sediul CBA.

Cu câteva minute înainte de şedinţă, Bracebridge, fost preşedinte al departamentului, l-a luat pe Crawford Sloane

deoparte.

— Crawf, ştiu că e o încercare grea pentru tine, şi trebuie să te previn că sunt nişte zgomote pe bandă care nu mi-au plăcut deloc. Deci, dacă vrei să vezi caseta mai întâi singur şi noi să aşteptăm afară, o vom face şi ai deplina noastră înţelegere.

Crawford Sloane venise din Larchmont împreună cu agentul Havelock, care se găsea în casa lui Sloane când s-a primit telefonul în legătură cu caseta.

La propunerea lui Bracebridge, Sloane clătină din cap:

— Mulţumesc, Irwin. Dar am s-o văd împreună cu voi.

Preluând comanda, Don Kettering îi spuse operatorului aflat în spate:

— Bun, dă-i drumul!

Luminile scăzură în intensitate. În acelaşi timp, un ecran alb, mare, de televiziune, aşezat pe un suport înalt, deveni negru cu puncte albe de lumină, aşa cum se întâmplă de obicei când se dă drumul la o casetă video fără imagine. Sunet, în schimb, era pe bandă, căci se auzi imediat o serie de ţipete sfâşietoare. Toţi încremeniră. Crawford Sloane se ridică în picioare, exclamând cu voce frântă:

— Ah, Hristoase! Ăsta-i Nicky!

La fel de brusc precum începuseră, ţipetele încetară. Un moment mai târziu apăru o imagine – capul şi umerii Jessicăi, pe un fundal brun, un perete, fără îndoială. Chipul era împietrit, grav, iar celor din grup care o cunoşteau, adică aproape tuturor, le păru tras şi încordat. Dar vocea, când începu să vorbească, era fermă, stăpânită, deşi persista impresia că Jessica făcuse un efort de voinţă ca să vorbească firesc.

„Am fost toţi trei trataţi bine şi corect. Acum, când ni s-a explicat motivul pentru care am fost luaţi ostatici, înţelegem de ce a fost nevoie de asta. Ni s-a spus, de asemenea, cât de uşor va fi pentru prietenii noştri americani să ne asigure întoarcerea acasă fără niciun incident. Pentru a ne putea elibera, trebuie pur şi simplu să urmaţi, repede şi exact, instrucţiunile care însoţesc această înregistrare, dar reţineţi…”

La cuvântul „reţineţi”, se auzi un icnet scurt din partea lui Crawford Sloane şi o exclamaţie mută. Înregistrarea

continuă:

„... dacă nu urmaţi aceste instrucţiuni, nu ne veţi mai vedea pe niciunul dintre noi, niciodată. Vă implorăm, nu lăsaţi să se întâmple aşa ceva...”

Lui Crawford Sloane îi scăpă din nou un sunet – o exclamaţie şoptită: *„Uite!”*

„Vă vom aştepta, contăm pe voi, sperăm cu disperare că veţi lua decizia corectă şi ne veţi aduce acasă teferi”.

O secundă, imaginea continuă fără sunet, doar chipul Jessicăi rămase pe ecran, golit de expresie, cu ochii aparent fără să vadă. Nimic, fixaţi undeva în faţă. Apoi şi imaginea luă sfârşit. Luminile din sală se reaprinseră.

— Am derulat toată banda mai devreme, spuse Irwin Bracebridge. Nu mai e nimic pe ea. Iar ţipetele de la început credem că au fost montate de pe altă bandă. Când urmăreşti cu atenţie caseta dată pe viteză redusă, există o întrerupere abia perceptibilă între fotograme, acolo unde este lipitura.

— Şi de ce-ar fi făcut-o? întrebă careva.

Bracebridge ridică din umeri.

— Poate ca să ne trezească, să ne sperie. Dacă asta le-a fost intenţia, au reuşit, nu-i aşa?

Se auzi un murmur de confirmare.

— Crawf, eşti sigur că primele sunete au fost ale lui Nicky? întrebă Les Chippingham blând.

— Absolut, răspunse alb Sloane, apoi adăugă: Jessica a transmis două semnale.

— Ce semnale? se miră Chippingham.

— Primul a fost că şi-a lins buzele, ceea ce înseamnă „Fac asta împotriva voinţei mele. Nu crede nimic din ce spun”.

— Inteligent! spuse Bracebridge. Bravo, Jessica!

— Curajoasă! se auzi o altă voce.

Ceilalţi dădură din cap.

Sloane continuă:

— Vorbisem de semnale cu o seară înainte să se petreacă toate astea. Credeam că într-o zi o să am eu nevoie de ele... Viaţa e plină de coincidenţe. Presupun că Jessica şi le-a amintit.

— Şi ce altceva ţi-a spus? întrebă Chippingham.

— Nu, domnule! Vocea agentului Havelock de la FBI întrerupse discuţia. Orice aţi mai aflat, domnule Sloane, păstraţi, vă rog, pentru dumneavoastră. Cu cât ştiu mai puţini, cu atât mai bine. O să vorbim numai noi despre asta, vă rog.

— Aş vrea să fiu şi eu de faţă, spuse Norm Jaeger. Echipa de cercetare s-a descurcat destul de bine până acum când a fost vorba de păstrarea secretelor. Adăugă apăsat: Şi de descoperirea lor.

Agentul FBI spumegă:

— Nu trebuie să vă avertizez că veţi fi luaţi la întrebări de directorul meu în legătură cu aceasta – motivul pentru care nu ne-aţi ţinut la curent.

— Pierdem vremea, se enervă Iris Everly. Doamna Sloane pomenea ceva despre instrucţiuni. Le avem?

Deşi era cea mai tânără dintre cei aflaţi în sală, Iris nu era câtuşi de puţin intimidată de prezenţa atâtor persoane oficiale de rang înalt din cadrul reţelei. Muncise din greu toată ziua pentru Buletinul special de o oră şi era frântă de oboseală, dar mintea ei ageră funcţiona la fel de eficient ca întotdeauna.

Margot – care venise aici direct de la recepţia în onoarea preşedintelui francez, deci nu apucase să-şi schimbe rochia lungă Oscar de la Renta, de culoarea Levănţicii, îmbrăcată cu această ocazie – răspunse:

— Le avem aici. Făcu semn cu capul către Nortandra: Mai bine citeşte-le cu voce tare.

Vicepreşedintele executiv luă de la Margot câteva coli de hârtie prinse cu o agrafă, îşi cocoţă o pereche de ochelari pe nas şi se duse mai la lumină; coama de păr alb arăta şi mai umflată, faţa mai melancolică. Nortandra fusese avocatul corporaţiei înainte să devină vicepreşedinte executiv la CBA; vocea lui era autoritară şi sigură de sine, formată în anii de pledoarii în faţa curţilor cu juraţi.

— Titlul acestui document – sau poate că ar trebui să-i spun o diatribă stupefiantă – este: „A sosit vremea Luminii”.

Şi am să vă citesc, fără niciun comentariu sau interjecţie, exact ceea ce stă scris aici.

„În istoria revoluţiilor luminate, au fost vremuri când acei care le-au inspirat şi le-au condus au preferat să nu

vorbească, să îndure şi să sufere, uneori să moară ca nişte câini, dar fără să-şi piardă vreo clipă speranţa sau să înceteze să facă planuri. Şi au venit alte vremuri – clipe de glorie şi victorie în revolta celor mulţi călcaţi în picioare şi exploataţi, răsturnarea imperialismului şi a tiraniei şi binemeritata distrugere a unei clase capitalist-burgheze deja ruginite.

Pentru Sendero Luminoso, vremea tăcerii, a răbdării şi a suferinţei a luat sfârşit. Vremea luminii a venit, odată cu Calea Luminoasă. Suntem pregătiţi să mergem înainte.

În lumea întreagă, superputerile, care singure s-au proclamat astfel, în timp ce se escrochează unele pe altele şi pretind că susţin pacea. În realitate se pregătesc pentru o confruntare catastrofală între forţele imperialiste şi socialist-imperialiste, şi unele şi altele căutând să pună mâna pe hegemonia mondială. Şi numai majoritatea deja ajunsă în sclavie şi exploatată va avea de suferit. Dacă sunt lăsaţi să exploateze şi în viitor lumea, puţinii stăpâni ai banilor, înnebuniţi de dorinţa de putere, vor continua să controleze umanitatea în propriul lor avantaj.

Dar, ca un vulcan gata să explodeze, revoluţia clocoteşte peste tot. Partidul – Sendero Luminoso – va conduce această revoluţie. Ştie cum s-o facă şi are experienţa necesară. Influenţa lui tot mai mare s-a răspândit în lumea largă.

A venit vremea să ne facem mai bine cunoscuţi şi înţeleşi.

Timp de ani de zile, mediile de informare capitalist-imperialiste mincinoase, care publică şi difuzează numai ceea ce le dictează stăpânii lor hămesiţi de bani, au ignorat sau au interpretat greşit lupta eroică a celor din Sendero Luminoso.

Dar această situaţie se va schimba acum. De aceea au fost luaţi captivi capitaliştii şi sunt ţinuţi ostatici.

Prin prezenta i se ordonă reţelei americane de televiziune CBA să facă următoarele:

Unu: Începând cu a doua luni după primirea acestor revendicări, programul de actualităţi CBA (amândouă ediţiile) vor fi anulate timp de cinci zile – o săptămână întreagă.

Doi: în locul programului anulat, va fi difuzat un alt program, care va fi cuprins în cinci casete video trimise

*CBA-ului. Programul se numeşte: «Revoluţia mondială: Sendero Luminoso **arată** drumul».*

Trei: în timpul emisiunilor Sendero Luminoso, nu se va permite niciun spot publicitar.

Patru: Nici CBA şi nicio altă agenţie să nu încerce să descopere sursa casetelor trimise, dintre care prima va ajunge la CBA până marţi, săptămâna viitoare. Celelalte vor sosi pe rând în zilele care urmează. O singură încercare de a descoperi locul de unde sunt expediate casetele va avea ca rezultat executarea neîntârziată a unuia dintre cei trei prizonieri ţinuţi ostatici în Perú. şi orice altă tentativă prostească de acest gen va avea un rezultat identic.

Cinci: Aceste ordine nu sunt negociabile şi vor fi îndeplinite întocmai.

Dacă reţeaua CBA şi alte agenţii se vor supune în totalitate ordinelor acestui document, cei trei prizonieri vor fi eliberaţi după patru zile de la a cincea emisiune Sendero Luminoso. Dar dacă ordinele nu vor fi îndeplinite, nu-i veţi mai vedea niciodată pe prizonieri şi nici cadavrele lor nu le veţi mai recupera".

— Şi mai este ceva, spuse Nortandra. Pe o foaie separată.

„Copii ale documentului «A sosit vremea Luminii» şi ale casetei video cu prizoniera au fost trimise şi altor reţele de televiziune, precum şi presei scrise".

— Asta este tot, încheie Nortandra. Niciuna dintre foi nu este semnată, dar faptul că însoţesc caseta le conferă, cred eu, autenticitate.

Se lăsă tăcerea. Nimeni nu părea dornic să vorbească primul. Câţiva se uitară la Crawford Sloane, care era cufundat în scaun, cu o faţă mai mult decât sumbră. Ceilalţi îi împărtăşeau starea de descurajare.

Într-un târziu, Les Chippingham spuse:

— Deci aşa, acum ştim cum stau lucrurile. Până acum ne-am întrebat ce vor oamenii ăştia. Credeam e vorba de bani. Se vede treaba că e mai mult decât atât.

— Cu foarte mult mai mult, accentuă Bracebridge. În bani, bineînţeles că este incalculabil, dar evident nu

aceasta este problema.

— Cum am spus la început, observă Nortandra, toată povestea asta – mai ales limbajul folosit – nu prea are sens.

— Revoluţionarii au rareori sens, zise Norm Jaeger, decât pentru ei înşişi, asta da. Dar nu e un motiv să nu-i luăm în serios. Iranul ne-a servit drept lecţie. Jaeger se uită la ceasul de pe perete, care indica 10, 55, şi i se adresă lui Chippingham: Les, vrei să intrăm în emisie cu chestia asta? Dacă ne grăbim, putem s-o facem în buletinul de o oră şi să folosim o parte din caseta cu doamna Sloane. Dacă este adevărat ce zic ăştia despre celelalte reţele, cum că ar avea copii ale casetei, ele pot să transmită ştirea oricând de acum încolo.

— Atunci să o facă, spuse ferm preşedintele departamentului. Acesta este un aspect nou, în care noi suntem jucătorii, şi nu ne putem pripi. Transmitem un buletin la miezul nopţii, deci câştigăm o oră ca să cântărim cum să folosim ceea ce avem şi, mult mai important, să decidem care ne va fi răspunsul – dacă va fi vreunul.

— Nici nu se pune problema de vreun răspuns, declară Margot Lloyd-Mason. Este absolut evident că nu putem accepta condiţiile alea ridicole. Bine-nţeles că n-o să întreru pem difuzarea Telejurnalului de seară al reţelei pentru o săptămână întreagă.

— Totuşi, nu trebuie să spunem acest lucru, cel puţin nu la început, atrase Nortandra atenţia. Putem să spunem ceva de genul: cererile sunt analizate cu atenţie şi în curând vom face o declaraţie publică.

— Dacă îmi permiteţi, interveni Jaeger, mă îndoiesc că o să-i amăgim cu aşa ceva, cu atât mai puţin pe cei din Sendero Luminoso. Mi-am petrecut multe ore studiindu-i pe indivizii ăia şi pot fi orice, numai proşti nu sunt; au o minte brici. În plus, ştiu exact ce facem noi aici – de exemplu, că Telejurnalul de seară e transmis în două ediţii şi audienţa postului nostru scade sâmbăta şi duminica, ceea ce-au şi indicat foarte limpede că nu vor să se întâmple.

— Şi atunci ce propui?

— Să lăsaţi Departamentul de ştiri să se ocupe de tot ceea ce priveşte răspunsul. E nevoie de multă fineţe în asta, în niciun caz de o abordare neghioabă de genul

„termeni ridicoli”. La CBA News suntem mai bine echipaţi, avem un acord mai fin, cunoaştem mai bine scena...

La un semn al lui Chippingham, Jaeger se opri.

— În fond, sunt de acord cu Jaeger, spuse preşedintele, dar, întrucât aceasta intră în responsabilitatea mea, ar trebui să spun da, se cade ca Departamentul de ştiri să se ocupe de un atare răspuns, deoarece *suntem* mai bine informaţi, cunoaştem terenul, am stabilit nişte contacte, şi unul dintre cei mai buni corespondenţi ai noştri, Harry Partridge, se află deja în Perú şi trebuie consultat.

— Consultaţi, fiţi fini cu tot ce poftiţi, se răsti Margot; roşise toată când Jaeger se referise la termenii ei ridicoli. Dar ceea ce este în joc aici, continuă ea, este o problemă de corporaţie care necesită decizia executivului.

— *Nu! La naiba, nu!*

Cuvinte urlate. Cei prezenţi răsuciră capetele. Vocea fusese a lui Crawford Sloane, care nu mai şedea cu un aer distrus, ci se ridicase în picioare, ochii îi scăpărau, iar faţa îi era congestionată. Când vorbi din nou, glasul îi era tulburat, aproape gâtuit:

— Nu amestecaţi corporaţia în povestea asta! Norman are dreptate în privinţa abordării prosteşti; tocmai am asistat la una, şi asta numai pentru că angajaţii corporaţiei nu au cunoştinţele sau experienţa necesare să judece ştirile. De altfel, corporaţia a luat deja o decizie; am auzit-o şi pe asta: *Nu putem accepta termenii. N-o să întrerupem programul de ştiri pentru o săptămână întreagă.* Chiar era nevoie să ne-o spuneţi? Noi, ăştia care lucrăm cu ştirile, nu ştim deja lucrul ăsta – da, toţi, inclusiv eu? Vreţi o declaraţie oficială în acest sens, doamnă Lloyd-Mason. Ei bine, iat-o: *Ştiu* că nu putem opri emisiunea de ştiri a CBA-ului şi s-o cedăm celor din Sendero pentru o săptămână întreagă. Dumnezeu să mă ajute – accept asta. Am martori. Sloane se opri, înghiţi în sec, continuă: Ceea ce *putem* face noi aici este să ne folosim talentele, priceperea noastră, şi să tragem de timp. În acest moment, de timp avem nevoie mai presus de orice. De timp şi de Harry Partridge, care este cea mai mare speranţă pe care o avem – cea mai mare speranţă a *mea* de a-mi aduce familia acasă.

Sloane tăcu, dar nu se aşeză.

Înainte să apuce careva să reacţioneze, Bracebridge, care şi el fusese mai de mult ziarist iar acum devenise un angrenaj al corporaţiei, încercă să împace lucrurile:

— O asemenea situaţie este dificilă pentru toţi. Suntem tulburaţi, tensiunea este maximă, temperamentele se aprind uşor. Unele lucruri din cele spuse în această seară ar fi putut fi formulate mai politicos, şi probabil că aşa s-ar fi şi cuvenit. Se întoarse spre preşedintele reţelei: Şi totuşi, Margot, cred că a fost exprimat un punct de vedere ce trebuie luat în consideraţie, ţinând cont – aşa cum s-a exprimat foarte limpede Crawf – că decizia ta a fost înţeleasă şi acceptată. În această privinţă nu par să existe îndoieli.

Margot, căreia i se oferise astfel o portiţă de a scăpa cu faţa curată, ezită, apoi consimţi:

— Foarte bine. Şi adresându-i-se lui Chippingham: Pe acest considerent, poţi decide asupra unui răspuns temporar, strategic.

— Mulţumesc, spuse preşedintele departamentului. Putem clarifica o problemă?

— Anume?

— Ca această decizie finală pe care am luat-o să rămână, deocamdată, confidenţială.

— Cred că da. Dar e cazul să te asiguri de confidenţialitate din partea tuturor celor prezenţi aici. Oricum, ţine-mă la curent.

Ceilalţi ascultaseră cu încordare schimbul lor de cuvinte. Chippingham se răsuci spre ei şi întrebă:

— Pot să am promisiunea voastră, vă rog?

Pe rând, fiecare confirmă. Fără să mai aştepte, Margot părăsi încăperea.

Era 11, 25 noaptea când Chippingham reveni în biroul său. La 11, 30 primi o imprimantă cuprinzând un buletin Reuter. Transmis din Lima, Perú, cu informaţia despre pretenţiile adresate de Sendero Luminoso CBA-ului. Câteva momente mai târziu primi buletinul AP de la Washington, cu un raport mai detaliat care cuprindea întreg documentul „A sosit vremea Luminii”.

În următoarele cincisprezece minute, ABC-ul, NBC-ul şi CBS-ul transmiseseră şi ele buletinele, care cuprindeau

fragmente scurte din caseta cu Jessica. Detalii mai ample urmau să fie difuzate în programele informative de a doua zi, cu buletine suplimentare dacă era nevoie. CNN-ul, care era deja în emisie cu buletinul informativ de la acea oră, introdusese pur şi simplu ştirea, luând-o astfel înaintea tuturor. Chippingham rămase la decizia iniţială – să nu întrerupă programul obişnuit, ci să prezinte o ştire formulată cu multă atenţie şi care tocmai se redacta.

La 11, 45 ieşi din birou şi se îndreptă spre Potcoavă, unde activitatea fusese reluată tocmai în acest scop. Norm Jaeger ocupa fotoliul producătorului executiv. Iris Everly, retrasă într-un birou de editare, lucra la caseta cu Jessica şi la altele ce urmau să fie folosite ca fundal. Don Kettering, care urma să prezinte ştirile de la miezul nopţii, era în cabina de machiaj, profitând de fiecare clipă ca să citească şi să redacteze o ciornă a textului.

— O să prezentăm ştirea fără nicio reacţie din partea CBA-ului, îl informă Jaeger pe Chippingham. Ne-am gândit că este destul timp pentru asta mai târziu – oricare vei considera tu că ne va fi răspunsul. Apropo, am primit o grămadă de telefoane, inclusiv de la *Post* şi *Times,* vor să afle răspunsul nostru. Le-am spus tuturor că nu avem niciunul şi că problema este deocamdată în discuţie.

— Bine, dădu din cap Chippingham.

Jaeger îi făcu semn lui Karl Owens, care şedea la capătul celălalt al Potcoavei.

— Are el o idee, spuse, în legătură cu o variantă de răspuns.

— Aş vrea s-o aud.

Owens, producătorul cel mai tânăr, calul de bătaie, care avusese şi până acum câteva idei fericite şi mulţumită strădaniilor căruia fusese identificat teroristul Ulises Rodríguez, îşi consultă acum însemnările făcute pe nişte cartonaşe, obişnuita lui bancăde date.

— În documentul Sendero Luminoso ni s-a spus că la CB A vor fi trimise cinci casete video care ar urma să înlocuiască Telejurnalul de seară – prima, săptămâna viitoare, marţi, celelalte câte una pe zi. Spre deosebire de caseta cu doamna Sloane, pe care am vizionat-o în seara asta, celelalte vor fi trimise, după câte am înţeles, numai

CBA-ului.

— Ştiu toate astea, făcu puţin iritat Chippingham.

Jaeger zâmbi când văzu că Owens continua să-şi consulte notele nestingherit:

— Eu propun să nu deconspirăm niciun răspuns al CBA-ului până marţi. Doar luni, pentru a întreţine interesul, aţi putea spune că a doua zi se va face un anunţ. Apoi, marţi, anunţul respectiv va fi: „Nu facem niciun comentariu până nu primim caseta promisă pentru joi. Abia atunci vom face publică decizia noastră”.

— Şi ce obţinem cu asta?

— Obţinem timp până joi, adică şase zile de acum încolo. Apoi, să presupunem că ne parvine caseta de la Sendero.

— Bun, a sosit. Ce urmează?

— O punem într-un seif la care nu are nimeni acces, şi imediat intrăm în emisie – întrerupem programul, mare tam-tam – şi spunem că am primit caseta, dar e defectă. Probabil că s-a stricat pe drum; cea mai mare parte a conţinutului s-a şters. Am încercat s-o difuzăm, apoi s-o reparăm, dar ne-a fost imposibil. Transmitem asta pe postul nostru şi în acelaşi timp tuturor agenţiilor de presă şi posturilor de radio, asigurându-ne astfel că mesajul ajunge şi în Perú, deci înapoi la Sendero Luminoso.

— Cred că m-am prins unde baţi, dar spune-mi totuşi.

— Ăia din Sendero n-au de unde să ştie dacă minţim sau nu. Dar ceea ce *vor şti* – ca şi noi, de altfel – este că asemenea lucruri se pot întâmpla. Deci poate ne vor crede şi ne vor trimite o altă casetă, chestie care ar putea dura câteva zile...

—... şi ar însemna că n-am putea cu niciun chip începe difuzarea emisiunilor lor la data cerută de ei, încheie Chippingham în locul lui.

— Exact.

— Ceea ce vrea el să spună, Les, adăugă Jaeger, este că vom putea astfel câştiga câteva zile de păsuire – *dacă* ţine, şi s-ar putea să ţină. Ce crezi?

— Cred că este nemaipomenit, spuse Chippingham. Mă bucur că am readus chestiunea arzătoare în domeniul ştirilor.

În timpul weekendului, ştirile despre pretenţiile formulate

de Sendero Luminoso şi caseta cu Jessica au dominat emisiunile informative, stârnind tot mai mult interesul întregii lumi. Apelurile telefonice asaltau CBA-ul, solicitând comentarii din partea reţelei, de preferinţă sub forma unei declaraţii oficiale. S-a convenit ca respectivele apeluri să fie preluate direct de Departamentul de ştiri. Celelalte oficialităţi CBA, inclusiv directorii de departamente, au fost sfătuiţi să nu răspundă nici unei întrebări legate de subiect, nici măcar neoficial.

La CBA News au fost convocate trei secretare cu program special de sfârşit de săptămână, anume ca să se ocupe de primirea telefoanelor. De fiecare dată răspunsul lor era acelaşi: CBA nu avea de dat nicio declaraţie şi, nu, nu era posibil să se aprecieze când urma să fie dată vreuna.

Dar lipsa oricărei reacţii din partea CBA-ului nu-i oprea pe alţii să-şi exprime părerile. Opinia majorităţii părea să fie: *Ţineţi-vă tare! Nu cedaţi!*

Surprinzător de mare era însă şi numărul celor care nu vedeau nimic rău în satisfacerea cererilor răpitorilor drept răscumpărare a ostaticilor, ceea ce l-a făcut pe Norm Jaeger să comenteze dezgustat:

— Oare minţile alea de găină nu-şi dau seama de implicaţii? Nu înţeleg că dacă se creează un precedent, atunci înseamnă că orice grup de descreieraţi este liber să răpească pe oricine care lucrează în televiziune?

Duminică, în cadrul *talk* show-urilor TV „În faţa naţiunii", „Întâlnire cu presa" şi „Invitatul săptămânii: David Brinkley", au avut loc dezbateri pe marginea subiectului şi au fost prezentate fragmente din cartea lui Crawford Sloane, *Aparatul de filmat şi adevărul,* în special pasajele următoare:

„Ostaticii trebuie consideraţi... ca posibili sacrificaţi".

„Singurul mod de a trata cu teroriştii este... acela de a nu cădea niciodată la învoială şi a *nu plăti recompense, nici direct şi nici indirect".*

În cadrul CBA-ului, cei care i-au promis lui Les Chippingham să nu deconspire decizia finală de neacceptare a termenilor impuşi de Sendero Luminoso păreau să se fi ţinut de cuvânt. De fapt, singura persoană care şi-a călcat promisiunea s-a dovedit a fi Margot Lloyd-

Mason, care îl informase duminică pe Theodore Elliott prin telefon despre tot ceea ce se discutase cu două seri înainte.

Fără îndoială, Margot ar fi susţinut sus şi tare că acţionase absolut corect, ţinându-l la curent pe preşedintele lui Globanic Industries cu tot ceea ce se întâmpla. Din nefericire, indiferent că a procedat corect sau nu, gestul a pregătit drumul pentru o scurgere de informaţii cu efect catastrofal.

5

Sediul mondial al Concernului Globanic Industries ocupa o clădire somptuoasă, situată în parcul privat din Pleasantville, New York, la treizeci de mile depărtare de Manhattan. Intenţia care guvernase alegerea locului respectiv era aceea de a îndepărta politica şi opiniile forurilor superioare de presiunile şi fierberea în care îşi desfăşurau activitatea filialele Globanic din zonele industriale şi financiare. Globanic Financial, spre exemplu, care coordona tratatul cu Perú, ocupa trei etaje ale unei clădiri World Trade Center din zona Wall Street.

În realitate, multe dintre problemele subsidiare care afectau avanposturile Globanic se revărsau în sediul din Pleasantville. Acesta era motivul pentru care luni dimineaţa, la orele 10, Glen Dawson, un reporter-boboc de la *Baltimore Star*, aştepta să-i ia un interviu directorului general al lui Globanic în legătură cu subiectul „palladiu”. În ultima vreme, mass media vorbea tot mai mult despre preţiosul metal, şi una dintre companiile Globanic deţinea mine de palladiu şi platină în zona Minas Gerais din Brazilia, unde grevele minerilor puneau în pericol producţia.

Dawson aştepta lângă biroul directorului, într-un hol circular, elegant, cu acces la încă două birouri ale altor două oficialităţi Globanic de rang înalt, unul dintre ele fiind chiar acela al preşedintelui lui Globanic Industries.

Reporterul şedea cuminte într-un colţ mai retras, când una dintre uşi se deschise şi două persoane îşi făcură apariţia în hol. Una era, Theodore Elliott, pe care Dawson îl

recunoscu pe loc din fotografii. Şi faţa celuilalt îi părea familiară, deşi Dawson nu ştia de unde s-o ia. Cei doi continuau o discuţie începută în birou. Bărbatul cu faţa familiară tocmai spunea:

—... am auzit despre CBA-ul tău. Ameninţările alea ale rebelilor peruani vă pun într-o poziţie dificilă.

Preşedintele dădu din cap.

— Într-un sens, da... hai, că te conduc până la lift... Am luat o hotărâre, deşi nu a fost încă dată publicităţii. În orice caz, *n-o* să ne lăsăm manipulaţi de o şleahtă de comunişti descreieraţi.

— Deci CBA-ul nu-şi întrerupe telejurnalul?

— Categoric nu! Cât despre difuzarea acelor casete ale Căii Luminoase, nici vorbă de aşa ceva...

Vocile se depărtară.

Ascuns în spatele unei reviste pe care o răsfoise până atunci, Glen Dawson notă în grabă şi întocmai cuvintele pe care le auzise. Inima îi bătea ca nebună. Ştia că deţinea informaţii în exclusivitate, pe care alţi jurnalişti căutau în zadar să le obţină încă de sâmbătă seara.

— Domnule Dawson, îl strigă o secretară de cabinet, domnul Licata vă roagă să poftiţi.

Când ajunse în dreptul ei, Dawson se opri şi îi zâmbi.

— Domnul care era cu domnul Elliott – sunt sigur că l-am întâlnit undeva, dar nu ştiu de unde să-l iau.

Secretara ezită; el îi ghici nehotărârea, drept care îi zâmbi şi mai generos. De data asta avu efect.

— Era domnul Alden Rhodes, Subsecretar de Stat.

— Bineînţeles! Cum de-am uitat?

Dawson îl văzuse odată pe Subsecretarul de Stat pentru probleme economice – la televizor, apărând în faţa unui comitet al Casei Albe. Dar acum conta numai faptul că obţinuse numele.

Interviul cu directorul general îi părea fără sfârşit lui Dawson, deşi încerca să-l încheie cât mai repede cu putinţă. Subiectul în cauză nu-l interesase nici aşa prea mult; Dawson era un tânăr ambiţios, care voia să scrie despre subiecte de interes larg, şi ceea ce aflase adineauri se profila ca o carte de vizită picată la ţanc pentru un viitor mult mai interesant. Dar directorul nu se arăta grăbit în

prezentarea trecutului şi a viitorului metalului preţios. Califică tulburările minerilor din Brazilia ca fiind temporare şi puţin probabile să afecteze producţia, informaţie pentru care, de altfel, şi venise Dawson. În sfârşit, reuşind să pună punct discuţiei, Dawson îi mulţumi şi o luă din loc.

Uitându-se la ceas, văzu că mai avea timp să tragă o fugă până la redacţia lui *Baltimore Star* din Manhattan, să scrie acolo ambele articole şi să prindă ediţia principală de după aniiază a ziarului.

Conducând cu toată viteza, în timp ce în minte lega frazele şi paragrafele în ritmul alert cu care se micşora şi distanţa pe care o avea de parcurs, Dawson se îndreptă spre sud pe Saw Mill River Parkway, apoi o luă pe Magistrala 87.

Aşezat în faţa computerului, într-o cămăruţă modestă a redacţiei din Rockefeller Piaza, Glen Dawson redactă repede mai întâi articolul despre palladiu. Pentru acesta fusese trimis pe teren, deci trebuia să-şi onoreze cuminte obligaţia iniţială.

Apoi se apucă de al doilea articol, mult mai incitant. Primul ajunsese deja la secţia finanţe, pentru care lucra propriu-zis, şi tot într-acolo avea să fie îndreptat şi al doilea. Dar era sigur că nu va rămâne prea mult la acea secţie.

Degetele lui dansau pe tastatură, compunând introducerea.

În timp ce redacta, Dawson stăruia cu gândul asupra unei întrebări cu aspect moral, care ştia şi el că va fi ridicată şi la care trebuia găsit un răspuns cât mai curând cu putinţă: oare publicarea informaţiei pe care tocmai o scria avea să pună victimele ţinute ostatici în Perú m şi mai mare pericol decât se aflau acum?

Mai exact: membrii familiei Sloane vor avea de suferit de pe urma dezvăluirii deciziei luate de reţeaua CBA de a respinge pretenţiile organizaţiei Sendero Luminoso, o decizie pe care, în mod evident, CBA-ul nu avea intenţia să o dezvăluie?

Sau, pe de altă parte, publicul era îndreptăţit să afle ce putea să descopere un reporter întreprinzător aşa ca el, indiferent cum erau obţinute informaţiile?

Deşi asemenea întrebări erau fireşti, în mod cert – şi

Dawson ştia asta – pe el, unul, nu-l priveau şi nu aveau de ce să-l preocupe. Regulile în această privinţă erau clare şi cunoscute de toţi cei implicaţi.

Responsabilitatea unui ziarist era aceea de a scrie despre orice subiect pe care-l descoperea şi care merita atenţia cititorului. Dacă afla ceva nou, meseria lui cerea să nu tăinuiască lucrul respectiv sau să-l modifice în vreun fel, ci să scrie un raport detaliat şi exact, apoi să-l predea agenţiei care-l plătea.

În acel moment, ceea ce scrisese ajungea pe masa unui editor. Iar editorul, sau editorii erau cei care trebuiau să decidă asupra aspectului moral.

La *Baltimore* – se gândi Dawson – acolo unde articolul lui era transmis pe un alt terminal de computer chiar în timp ce era redactat, probabil că exact asta se şi întâmpla acum.

Punând punct, apăsă tasta „print” pentru a-i rămâne şi lui o copie. Numai că până să apuce el să o ia, o altă mână o ridică din imprimantă.

Era şeful de birou, Sandy Sefton, care tocmai intrase. Reporter veteran, Sefton mai avea câţiva ani până la pensie; era prieten bun cu Dawson.

Citind materialul, şeful de birou fluieră încetişor şi se uită la reporter.

— Ai prins o chestie foarte fierbinte. Cuvintele astea ale lui Elliott – le-ai notat chiar când le-a spus?

— Da.

Dawson îi arătă colegului mai în vârstă însemnările.

— Perfect! Ai vorbit şi cu tipul celălalt, cu Alden Rhodes?

Tânărul clătină din cap.

— Probabil că cei de la *Baltimore* vor dori să o faci.

Tocmai atunci sună telefonul.

— Pui pariu că e *Baltimore*?

Aşa era. Sefton preluă legătura, ascultă ce i se spunea, apoi spuse:

— Ştirea băiatului meu va fi bomba serii, corect? zâmbi când îi întinse receptorul lui Dawson: E Frazer.

J. Allardyce Frazer era directorul executiv. Fără să piardă vremea, întrebă cu voce autoritară:

— N-ai vorbit personal cu Theodore Elliott?

— Nu, domnule Frazer.

— Fă-o. Spune-i ce ai şi întreabă-l dacă are de făcut vreun comentariu. Dacă neagă că ar fi spus aşa ceva, raportează şi asta. Dacă neagă, încearcă să obţii o confirmare de la Alden Rhodes. Ştii genul de întrebare pe care trebuie s-o pui?

— Cred că da.

— Dă-mi-l pe Sandy.

Şeful de birou preluă telefonul. Îi făcu din ochi lui Dawson în timp ce asculta, apoi spuse:

— Am văzut însemnările lui Glen. A notat cuvintele lui Elliott în timp ce acesta vorbea. Nu există niciun dubiu. Nicio şansă de a fi înţeles greşit.

Puse receptorul în furcă şi îl informă pe Dawson:

— Încă nu ai undă verde; se dezbate aspectul moral. Tu treci la chestia cu Elliott. Eu încerc să-l localizez pe Rhodes; nu cred că a ajuns încă la Washington...

Sefton trecu la alt telefon.

Dawson formă numărul de la Globanic. Întâi răspunse centrala, apoi o voce de femeie. Reporterul îşi declină identitatea şi îl ceru pe domnul Theodore Elliott.

— Domnul Elliott nu este disponibil, spuse vocea cu amabilitate. Eu sunt doamna Kessler. Pot să vă ajut cu ceva?

— Poate.

Alegându-şi cu grijă vorbele, Dawson explică de ce sunase.

Vocea deveni brusc rece:

— Aşteptaţi un moment.

Trecură câteva minute. Dawson tocmai voia să închidă şi să formeze din nou, când vocea reveni la aparat, de data aceasta rigidă de-a binelea:

— Domnul Elliott vă avertizează că, indiferent de ce credeţi dumneavoastră că aţi auzit, era absolut confidenţial, deci nu poate fi folosit.

— Eu sunt reporter, îi aminti Dawson. Dacă aud sau descopăr ceva ce nu mi-a fost comunicat *mie* în mod confidenţial, am tot dreptul să folosesc informaţia respectivă.

— Domnule Dawson, nu văd niciun motiv pentru a continua această discuţie.

— Doar o clipă, vă rog. Domnul Elliott neagă cumva faptul că ar fi spus ceea ce v-am citit eu?

— Domnul Elliott nu are nimic de comentat.

Dawson notă întrebarea şi răspunsul, aşa, cum notase şi ce i se spusese înainte.

— Doamnă Kessler, vă deranjează dacă vă rog să-mi spuneţi prenumele dumneavoastră?

— Nu văd de ce... mă rog, Diana.

Dawson zâmbi, intuind gândul doamnei: dacă tot avea să-i fie tipărit numele, măcar să fie întreg. Când să mulţumească, constată că legătura fusese întreruptă.

Închizând aparatul, primi un bilet de la şeful de birou, care-i spuse:

— Rhodes se îndreaptă spre La Guardia, într-o maşină a Departamentului de Stat. Ăsta-i numărul telefonului din maşină.

De data aceasta, după un prim apel răspunse o voce masculină. Dawson îl ceru pe „Domnul Alden Rhodes”.

— La telefon.

Dawson se prezentă şi de data asta; îl văzu pe Sandy Sefton ascultând discuţia pe un alt telefon.

— Domnule Rhodes, ziarul la care lucrez ar dori să ştie dacă aveţi vreun comentariu cu privire la declaraţia domnului Theodore Elliott, anume că reţeaua CBA va respinge pretenţiile formulate recent de Sendero Luminoso, şi că, citez cuvintele domnului Elliott, „N-o să ne lăsăm manipulaţi de o şleahtă de comunişti descreieraţi”.

— Ţi-a spus Théo Elliott *aşa ceva!*

— L-am auzit cu urechile mele, domnule Rhodes.

— Credeam că vrea să o ţină secret. Urmă o pauză, apoi: Ia stai niţel! Nu cumva şedeai acolo în hol când am trecut noi?

— Ba da.

— Dawson, m-ai dus de nas şi insist ca toată această convorbire să rămână strict între noi.

— Domnule Rhodes, înainte să începem discuţia, v-am spus cine sunt şi n-aţi pomenit că ar trebui să rămână între noi.

— Să te ia naiba, Dawson!

— Asta rămâne între noi, domnule. Dar mi-aţi spus

destule.

Zâmbind, şeful de birou ridică degetele mari în semn de victorie.

Dezbaterea morală de la *Baltimore* n-a durat mult.

În orice agenţie de ştiri există întotdeauna o predilecţie pentru dezvăluiri şi deconspirări. Totuşi, în cazul unor articole – şi cel de faţă era unul dintre acestea – anumite întrebări trebuiau puse şi era nevoie să li se dea un un răspuns. Tocmai asta făceau editorul executiv şi cel al ştirilor interne, care urmau să aprobe articolul.

ÎNTREBARE: Era posibil ca publicarea articolului să pună în pericol ostaticii? RĂSPUNS: Ostaticii erau deja în Pericol, nu se putea aprecia în ce măsură publicarea ar fi schimbat situaţia. ÎNTREBARE: Va fi ucis vreunul dintre ei în urma publicării informaţiei? RĂSPUNS: Puţin probabil, deoarece un ostatic mort nu mai face două parale. ÎNTREBARE: Dacă CBA-ul tot trebuie să-şi facă publică decizia într-o zi sau două, în ce măsură contează că a fost deconspirată mai devreme? RĂSPUNS: Nu mult, dacă nu cumva deloc. ÎNTREBARE: De vreme ce Théo Elliott de la Globanic a dezvăluit decizia CBA-ului la întâmplare, şi probabil că sunt şi alte persoane care mai ştiu de ea, era posibil să mai rămână multă vreme un secret? RĂSPUNS: Cu siguranţă nu.

În cele din urmă, editorul executiv formulă concluzia amândurora:

— Nu există nicio problemă din punct de vedere moral, îi dăm drumul!

Articolul apăru pe prima pagină a ediţiei principale de după-amiază a ziarului *Baltimore Star,* cu un titlu pe toată lăţimea paginii:

CBA SPUNE NU RĂPITORILOR FAMILIEI SLOANE

Articolul lui Glen Dawson începea astfel:

„CBA va spune un «nu» categoric condiţiilor impuse de răpitorii familiei Sloane, de a anula Telejurnalul de seară timp de o săptămână şi de a difuza în schimb casetele video cu caracter propagandistic expediate de grupul maoist peruan Sendero Luminoso.

Sendero Luminoso, sau Calea Luminoasă, a recunoscut că ţine ostatici victimele răpite, într-un loc secret în Perú.

Theodore Elliott, preşedintele şi directorul executiv al lui

Globanic Industries, compania tutelară a CBA-ului, a declarat astăzi: «N-o să ne lăsăm manipulaţi de o şleahtă de comunişti descreieraţi».

Pronunţându-se astfel la sediul Globanic din Pleasantville, New York, el a adăugat: «Cât despre difuzarea acelor casete ale Căii Luminoase, nici vorbă de aşa ceva».

Un reporter de la Star se *afla la faţa locului atunci când Elliott a făcut respectiva declaraţie.*

Alden Rhodes, Subsecretar de Stat pentru probleme economice, care se afla împreună cu domnul Elliott în momentul în care acesta din urmă a făcut declaraţia respectivă, a refuzat să comenteze atunci când a fost întrebat în legătură cu aceasta de către Star, *deşi a spus: «Am crezut că doreşte să o ţină secret». O încercare făcută ulterior în cursul dimineţii de a-l contacta pe domnul Elliott a rămas fără succes.*

«Domnul Elliott nu este disponibil», i-a declarat reporterului nostru doamna Diana Kessler, secretara preşedintelui de la Globanic. La insistenţele reporterului, doamna Kessler a repetat: «Domnul Elliott nu are de făcut niciun comentariu»".

Urma apoi prezentarea generală a situaţiei şi un istoric al răpirii.

Încă înainte ca *Baltimore Star* să ajungă în chioşcuri, posturile de radio deţineau informaţia, menţionând ca sursă ziarul *Star.* Mai târziu în aceeaşi seară, ziarul a fost citat de toate posturile de televiziune în cadrul ediţiilor de ştiri, inclusiv de CBA, unde declaraţia prematură a fost receptată aproape cu disperare.

A doua zi în Perú, unde povestea răpirii domina deja toate ştirile, în ziare, la radio şi la TV, dezvăluirea a fost prezentată cu un accent deosebit pus pe exprimarea lui Theodore Elliott, „o şleahtă de comunişti descreieraţi" – *„grupo de Comunistas locos",* ca descriere a organizaţiei Sendero Luminoso.

— Îmi place de Vicente, spuse Nicky. E prietenul nostru.

— Şi eu cred că este, încuviinţă Angus din celula lui.

Bătrânul şedea întins pe salteaua subţire şi soioasă a patului improvizat şi îşi omora timpul urmărind doi gândaci mari pe perete.

— Atunci să nu mai credeţi, amândoi! se răsti Jessica. E o stupizenie şi o naivitate să vă placă *indiferent cine* de aici.

Se opri, îi venea să-şi muşte limba, să poată retrage cumva cuvintele rostite. Nu ar fi trebuit să vorbească atât de aspru.

— Îmi pare rău, spuse. N-am vrut să sune aşa cum a sunat.

Problema era că, după cincisprezece zile de încarcerare în cuştile lor minuscule, tensiunea îşi spunea cuvântul la toţi trei, demoralizându-i. Jessica făcuse tot ce-i stătea în putinţă să le păstreze moralul, dacă nu în cea mai bună formă, cel puţin deasupra disperării. De asemenea, se îngrijea ca toţi să facă zilnic exerciţii, pe care le executau sub comanda ei. Dar era limpede că, în ciuda celor mai bune intenţii, constrângerile fizicemonotonia şi singurătatea aveau consecinţe inevitabile.

În plus, mâncarea grasă şi fără niciun gust era o piedică suplimentară în calea păstrării tonusului fizic.

Punând laolaltă aceste condiţii mizerabile, şi cu toate eforturile lor de a-şi menţine igiena personală, în cea mai mare parte a timpului erau murdari, mirosind neplăcut, şi aproape tot timpul asudaţi, hainele împuţite lipindu-li-se de piele.

Foarte bine făcea – îşi spunea Jessica – că-şi amintea tot timpul de mentorul cursului de antiterorism la care luase şi ea parte, colonelul Wade, care suferise cu mult mai mult şi o perioadă mult mai lungă de timp în Coreea, în gaura de iad de sub pământ. Dar Cedric Wade era o persoană excepţională, profund dedicată cauzei pe care o servea, adică propriei sale ţări în vreme de război. Aici, însă, nu era niciun război care să întărească minţile sau puterea fizică. Erau simple persoane civile, prinse într-un conflict meschin… cu ce scop? Jessica încă nu aflase.

Totuşi, gândul la colonelul Wade şi remarca lui Nicky, anume că îi plăcea de Vicente, plus confirmarea lui Angus îi

reamintiră de ceva ce aflase de la Wade. Acum părea momentul cel mai potrivit să le spună şi lor.

Vorbind în şoaptă şi aruncând priviri precaute în direcţia gardianului de serviciu, întrebă:

— Angus şi Nicky, aţi auzit vreodată de sindromul Stockholm?

— Eu cred că da, spuse Angus. Dar nu-s sigur.

— Nicky?

— Nu, mami. Ce-i aia?

Gardianul care-i păzea era acela care aducea cu sine din când în când o cărţulie cu benzi desenate; acum părea cufundat în lectură şi total indiferent la ce vorbeau ei. Jessica mai ştia şi că nu cunoştea limba engleză.

— Am să vă spun.

Parcă auzea vocea colonelului Wade informând micul grup de studiu din care făcuse parte şi ea: „În aproape orice atac terorist sau răpire se întâmplă un lucru cu totul special, şi anume, după o vreme, cel puţin unii dintre ostatici ajung să se ataşeze de terorişti. Uneori ostaticii merg până acolo că îi consideră pe terorişti ca fiindu-le prieteni, iar duşmanii devin trupele de soldaţi sau poliţişti de afară, care încearcă să-i salveze. Acesta se numeşte sindromul Stockholm".

Şi aşa era, într-adevăr; Jessica citise nişte cărţi despre acest sindrom. Avusese chiar curiozitatea să afle de unde îşi primise numele.

Acum, răscolind în memorie după cele aflate şi folosind propriile ei cuvinte, le relată ciudata poveste, iar Nicky şi Angus o ascultară.

S-a întâmplat în Stockholm, Suedia, pe 23 august 1973.

În dimineaţa respectivă, în Normalmstorg, o piaţă centrală a oraşului, un evadat pe nume Jan-Erick Olsson, treizeci şi doi de ani, a intrat la Sveriges Kreditbank, una dintre cele mai mari bănci ale oraşului. Dintr-o jachetă ţinută în mână, Olsson a scos un pistol-mitralieră cu care a tras o rafală în tavan, creând panică şi o ploaie de tencuială, beton şi sticlă spartă.

Teroarea care a urmat a ţinut şase zile.

În acest timp, niciunul dintre cei implicaţi n-a ştiut că pentru mulţi ani, poate chiar secole, un efect al experienţei

ce le era dat să o trăiască atunci împreună avea să ajungă cunoscut sub numele de sindromul Stockholm – un termen medical şi ştiinţific menit să devină familiar studenţilor şi medicilor din întreaga lume, la fel cum sunt operaţia cezariană, anorexia, priapismul sau boala Alzheimer.

Trei femei şi un bărbat, toţi funcţionari ai băncii, au fost luaţi ostatici de Olsson şi de un complice, Clark Olofsson, de douăzeci şi şase de ani. Ostaticii erau Birgitta Lundblad, treizeci şi unu de ani, o blondă nostimă; Kristin Ehnmark, douăzeci şi trei de ani, temperamentală, brunetă; Elizabeth Oldgren. Douăzeci şi unu, minionă, blondă şi blajină; şi Sven Săfstrom, douăzeci şi cinci, un burlac înalt şi suplu. Aproape în tot timpul celor şase zile, acest sextet a rămas închis într-un subsol unde se găsea tezaurul băncii şi de unde criminalii îşi comunicau condiţiile prin telefon – trei milioane de coroane în bani gheaţă (710.000 dolari), două mitraliere şi o maşină cu care s-o poată şterge.

Asediul a fost o adevărată tortură pentru ostatici. Au fost obligaţi să stea în picioare, legaţi cu frânghii în jurul gâtului, încât căderea ar fi însemnat o strangulare sigură. Din când în când, ţeava unui pistol li se înfigea în coaste, şi atunci credeau că s-a zis cu ei. Timp de cincizeci de ore au stat fără mâncare. Coşuri de hârtii din plastic le-au servit drept veceuri. În subsolul acela, claustrofobia şi teama deveniseră atotstă pânitoare.

Şi totuşi, între ostatici şi terorişti s-a născut o apropiere ciudată. La un moment dat, Birgitta ar fi putut să fugă, dar n-a făcut-o, Kristin a reuşit să dea informaţii poliţiei, pentru ca mai târziu să declare că „M-am simţit ca o trădătoare”. Ostaticul Sven i-a descris pe terorişti cum că erau „buni”. Elizabeth a confirmat opinia lui.

Poliţia din Stockholm, care ducea un război de uzură pentru a-i elibera pe prizonieri, a întâmpinat rezistenţă din partea acestora. Kristin le-a comunicat prin telefon că avea încredere în bandiţi, adăugând: „Vreau să ne lăsaţi să plecăm cu ei... S-au purtat foarte frumos”. Despre Olsson a spus: „Ne apără de poliţie”. Când i s-a spus că „Poliţia nu vă va face niciun rău”, ea a răspuns: „Nu vă cred”.

Ulterior s-a aflat că Kristin se ţinea de mâini cu criminalul mai tânăr, Olofsson. Celui care a condus ancheta i-a

mărturisit: „Clark mi-a dăruit tandreţe”. Iar după eliberarea ostaticilor, când era scoasă pe targă şi urcată într-o ambulanţă, Kristin i-a strigat lui Olofsson: „Clark, ne mai vedem”.

Cercetând subsolul, tehnicienii de la laborator au găsit urme de spermă. După o săptămână de interogatorii, timp în care Kristin a negat că ar fi întreţinut relaţii sexuale cu vreunul dintre ei, a mărturisit că într-o noapte, în timp ce toţi ceilalţi dormeau, ea l-a ajutat pe Olofsson să se masturbeze. Deşi se îndoiau de declaraţia ei, anume că n-ar fi întreţinut relaţii sexuale, anchetatorii au abandonat acest aspect.

La întrebările puse de doctori, ostaticii eliberaţi s-au referit la poliţişti ca fiind „duşmanii” lor şi au susţinut cu tărie că ei îşi datorau viaţa criminalilor. Elizabeth l-a acuzat pe unul dintre doctori că a încercat „să ne şteargă din minte respectul faţă de Olsson şi Olofsson”.

În 1974, la aproximativ un an după drama de la bancă, Birgitta l-a vizitat pe Olofsson la închisoare, şi a *stat de vorbă cu el aproape o jumătate de oră.*

În cele din urmă, doctorii au stabilit că reacţia ostaticilor era tipică pentru oricine este implicat într-o „situaţie de supravieţuire”. Au citat-o pe Anna Freud, care a descris asemenea reacţii sub termenul de „identificarea cu agresorul”. Iar drama de la banca suedeză a dat naştere unei denumiri consacrate.

— Hei, ce grozav, mami, strigă Nicky.

— Habar n-am avut de chestiile astea, adăugă Angus...

— Mai ai povesti aşa grozave? o iscodi Nicky.

— Câteva, spuse Jessica bucuroasă.

Încă o dată îşi răscoli memoria după ceea ce aflase de la colonelul Wade. „Mai am două sfaturi pentru voi” le spusese el la una dintre şedinţele de antiterorism. Întâi, dacă sunteţi captivi, ostatici: feriţi-vă de sindromul Slockholm! Doi, când aveţi de-a face cu terorişti, nu uitaţi că „Iubeşte-ţi duşmanul” este o prostie fără seamăn. Pe de altă parte, nu vă irosiţi timpul şi energia urându-i, pentru că ura este o emoţie epuizantă, care vă stoarce. E suficient să nu aveţi nicio clipă încredere în ei, să nu vă placă, şi nicio clipă să nu uitaţi că vă sunt duşmani”.

Jessica le repetă lui Angus şi lui Nicky sfatul lui Wade. Le povesti despre diferite deturnări de avioane, în care persoanele capturate şi maltratate au ajuns să nutrească sentimente de prietenie pentru terorişti. Aşa s-a întâmplat în cazul deturnării cursei TWA 847, în 1985, când câţiva dintre pasageri şi-au exprimat simpatia pentru teroriştii şiiţi şi le-au împărtăşit opiniile propagandistice.

Şi mai mult, continuă Jessica, un ostatic eliberat din Orientul Mijlociu – o figură patetică, în mod vădit o altă victimă a sindromului Stockholm – a transmis chiar un mesaj din captivitate Papei şi Preşedintelui american, gest prin care şi-a făcut o mare publicitate. Conţinutul mesajului nu a fost dezvăluit, deşi neoficial a fost calificat drept banal şi fără sens.

Şi mai simptomatic pentru cei care înţeleg sindromul Stockholm a fost cazul Patriciei Hearst, victimă şi ea a unei răpiri. Din nefericire pentru Hearst, care a fost arestată în 1975 şi judecată anul următor pentru presupuse crime comise sub influenta răpitorilor brutali, evenimentele de la Stockholm nu erau cunoscute încă suficient de bine pentru a permite ori înţelegerea, ori judecarea cu obiectivitate a cazului ei. Luând cuvântul la una dintre sesiunile de antiterorism ale lui Wade, un avocat american a declarat: „În termeni legali şi intelectuali, procesul lui Patty Hearst ar trebui asemuit cu procesele vrăjitoarelor din Salem, din 1692”. Şi a adăugat: „Ştiind ceea ce ştim acum, şi amintindu-ne că verdictul nedrept a fost recunoscut ca atare de Preşedintele Carter, care i-a comutat pedeapsa cu închisoarea, va fi o mare ruşine pentru ţara noastră dacă Patricia Hearst va muri fără să fie reabilitată”.

— Deci ce vrei tu să spui, Jessie, concluzionă Angus, este să nu ne lăsăm amăgiţi de atitudinea aparent binevoitoare a lui Vincente. El tot duşman ne este.

— Dacă n-ar fi, sublinie Jessica, am putea pur şi simplu să ieşim de-aici atunci când ne păzeşte el.

— Ceea ce ştim că nu putem. Angus se adresă celulei din mijloc: Ai înţeles, Nicky? Mama are dreptate, noi am greşit.

Nicky dădu din cap posomorât, fără să scoată un cuvânt. Unul dintre cele mai triste aspecte ale încarcerării, cugetă Jessica, era acela că Nicky era confruntat – mai devreme

decât s-ar fi întâmplat în mod normal – cu câteva realităţi crude ale infamiei umane.

Aşa cum se întâmpla adesea în Perú, aspectele nou apărute în cazul răpirii familiei Sloane străbăteau distanţe lungi, până în cele mai îndepărtate colţuri ale ţării, pe calea undelor radio.

Primele ştiri privind implicarea Perú-ului şi a organizaţiei Sendero Luminoso în răpire fuseseră difuzate sâmbătă, a doua zi după Telejurnalul de seară al CBA-ului, în cadrul căruia se prezentase materialul în exclusivitate redactat de echipa de cercetare a reţelei. Dacă înainte răpirea fusese oglindită cu destulă zgârcenie de mediile de informare peruane, implicarea locală a transformat-o în ştire importantă. Tot radioul a fost acela care a difuzat-o până departe.

Pe aceeaşi cale, în dimineaţa zilei de marţi, după dezvăluirea senzaţională făcută de *Baltimore Star* în ediţia de luni, undele radio au dus până în oraşul Ayacucho din munţii Anzi şi până în cătunul Nueva Esperanza din Selva prima ştire privind refuzul lui Theodore Elliott de a satisface condiţiile răpitorilor, precum şi opinia lui deplorabilă despre Sendero Luminoso.

În Ayacucho, ştirea radio a fost auzită de liderii Sendero, iar în Nueva Esperanza de teroristul Ulises Rodríguez, alias Miguel.

Curând după aceasta, între Miguel şi un lider Sendero din Ayacucho a avut loc o convorbire telefonică, fără ca vreunul din cei doi să-şi dezvăluie identitatea în timpul discuţiei. Amândoi erau conştienţi de faptul că legătura telefonică era proastă după standardele moderne, iar linia trecea şi prin alte localităţi –, unde oricine ar fi putut asculta, inclusiv armata sau poliţia. Drept care, conversaţia lor s-a axat pe generalităţi şi aluzii mascate, la care se pricepeau de minune mulţi din Perú, dar amândoi bărbaţii cunoşteau foarte bine adevăratul înţeles.

Adică: trebuia urgent făcut ceva pentru a dovedi reţelei americane de televiziune CBA că nu aveau de-a face cu nişte proşti şi nişte fricoşi. Una dintre posibilităţi era uciderea unui ostatic şi abandonarea cadavrului undeva în Lima, unde putea fi găsit. Recunoscând că această măsură

avea toate şansele să se dovedească eficientă, Miguel sugeră ca pentru moment, totuşi, să-i ţină în viaţă pe toţi trei, păstrându-i ca pe un capital. În loc să-i omoare, el veni cu o altă stratagemă care – era convins, căci tocmai îşi amintise de ceva ce aflase cât stătuseră la Hackensack – va fi un dezastru psihologic pentru cei aflaţi la capătul celălalt al ecuaţiei, în New York.

Liderul se arătă de acord fără alte comentarii şi, întrucât avea să fie nevoie de un transport de persoane, îl informă pe

Miguel că va trimite imediat o maşină sau un camion, ce se va găsi disponibil, cu destinaţia Nueva Esperanza.

În Nueva Esperanza, Miguel începu pregătirile, şi pentru aceasta trimise după Socorro.

Jessica, Nicky şi Angus se uitară la mica procesiune care intră în coşmelie şi se opri în faţa celulelor. Era formată din Miguel, Socorro, Gustavo, Ramón şi încă unul dintre paznici. Din hotărârea ce se citea pe chipurile lor, era limpede că urma să se întâmple ceva, şi Jessica şi ceilalţi doi aşteptară cu teamă să vadă ce anume avea să urmeze.

De un lucru Jessica era sigură: indiferent ce i s-ar fi cerut, era dispusă să coopereze. Trecuseră şase zile de când acceptase să fie filmată şi înregistrată şi de când, din pricina refuzului ei iniţial, Nicky fusese torturat cu arsuri chinuitoare. De atunci, Socorro venise zilnic să cerceteze rănile provocate de arsuri, care începuseră să se vindece, astfel că Nicky nu mai era chinuit de dureri. Simţindu-se încă vinovată pentru suferinţele lui Nicky, Jessica era hotărâtă să facă în aşa fel încât să nu-i mai provoace altele.

Drept urmare, când teroriştii deschiseră uşa celulei lui Nicky şi se înghesuiră înăuntru, ignorându-i pe Jessica şi pe Angus, Jessica strigă înspăimântată:

— Ce faceţi? Vă rog, nu-i faceţi niciun rău. A suferit destul. Faceţi-mi mie ce vreţi să-i faceţi lui!

Socorro se răsuci spre Jessica şi strigă prin plasa ce le despărţea:

— Ţine-ţi gura! N-ai cum să opreşti ce urmează să se întâmple.

— Ce se *întâmplă?* ţipă disperată Jessica.

Văzu că Miguel adusese cu el o măsuţă de lemn; Gustavo

şi al patrulea bărbat îl apucară pe Nicky şi-l imobilizară, încât băiatul nu mai putea face nicio mişcare. Jessica ţipă din nou:

— Dar nu e drept! Pentru Dumnezeu, daţi-i drumul!

Socorro n-o luă în seamă pe Jessica, ci îi spuse lui Nicky:

— O să ţi se taie două degete.

La cuvântul „degete”, Nicky, deja înnebunit de spaimă, ţipă şi se zbătu, dar în zadar.

— O să-ţi le taie bărbaţii ăştia, nu poţi face nimic ca să-i opreşti. Dar o să te doară mai mult dacă te zbaţi, aşa că stai liniştit!

Neţinând seama de avertisment, rostind cuvinte fără şir, căutând cu priviri sălbatice în toate părţile, Nicky se zbătu şi mai disperat ca să scape din strânsoarea lor, să-şi salveze cumva mâinile, dar nu izbuti.

Jessica ţipă sfâşietor:

— Ah, nu! Nu degetele! Nu înţelegeţi? Cântă la pian! E viaţa lui...

— ştiu.

De data asta răspunsese Miguel, care se întoarse spre ea cu un zâmbet subţire pe buze.

— L-am auzit pe bărbatul tău spunând asta la televizor, răspundea la o întrebare. Când va primi aceste degete, o să-şi dorească să n-o fi făcut.

De partea cealaltă a celulei lui Nicky, Angus se izbea de peretele propriei lui celule şi striga şi el. Îşi ridică mâinile.

— Ia-le pe-ale mele! Ce contează? De ce să-i distrugeţi băiatului toată viaţa?

De data asta, cu faţa încrâncenată de furie, Miguel se stropşi la el:

— Ce contează două degete pentru o potaie de burghez, când în fiecare an mor şaizeci de mii de copii peruani înainte să împlinească cinci ani?

— Suntem americani! urlă Angus. N-avem nicio vină pentru asta.

— Ba da! Sistemul capitalist, sistemul *vostru* care exploatează oamenii, este depravat, distructiv. El *este* vinovat...

Statistica lui Miguel cu copiii morţi era luată din discursurile lui Abimael Guzmán, fondatorul organizaţiei

Sendero Luminoso. Miguel ştia că cifrele lui Guzmán erau probabil exagerate, dar nu încăpea nicio îndoială că numărul copiilor peruani care cădeau victime foametei era cel mai mare din lume.

Ce trebuia să se petreacă s-a petrecut foarte repede, sub potopul de acuzaţii şi injurii pe care şi le aruncau unii altora.

Măsuţa adusă de Gustavo a fost aşezată în faţa lui Nicky. Băiatul continua să se zbată şi să se zvârcolească, implorând şi ţipând. Gustavo puse cu forţa degetul arătător de la mâna dreaptă a băiatului pe tăblia mesei, iar celelalte degete i le lipi ca-ntr-o menghină de marginea tăbliei. Ramón scoase un brici şi, zâmbind, încercă tăişul lamei cu buricul degetului mare.

Mulţumit, Ramón se apropie, lipi lama de a doua falangă a degetului şi, cu o mişcare fulgerătoare, izbi cu încheietura ca un baros a mâinii stângi în latul lamei. Un sunet înfundat, sânge împroşcat, un ţipăt sfâşietor al lui Nicky, şi degetul aproape retezat, dar nu de tot. Ramón ridică briciul, apoi tăie restul de piele şi de carne, ca degetul să se desprindă de tot. Ţipetele disperate ale lui Nicky, acum din pricina durerii, erau ascuţite, cumplite.

Sângele inundă tăblia mesei şi mânji mâinile celor doi care-l ţineau pe Nicky. Fără să le pese, luară acum la rând degetul mic, tot de la mâna dreaptă, şi-l puseră pe masă. De data asta acţiunea şi rezultatul fuseră mai rapide. Cu o singură lovitură de brici, degetul se despărţi de tot de mână şi sângele împroşcă din nou.

Socorro, care luase primul deget tăiat şi-l pusese într-o pungă de plastic, îl luă şi pe al doilea, îl puse lângă primul, apoi îi dădu punga lui Miguel. Socorro era palidă, buzele îi erau strânse. Se uită scurt la Jessica, a cărei faţă era ascunsă în palme şi al cărei trup se zguduia de hohotele de plâns.

Aproape inconştient, cu chipul alb ca ceara, Nicky se prăvălise pe patul îngust, iar ţipetele se transformaseră în gemete de agonie. Când Miguel, Ramón şi al patrulea bărbat ieşiră din celulă, luând şi măsuţa plină de sânge, Socorro îi făcu semn lui Gustavo să mai rămână şi îi spuse:

— *Agarra el chico. Siéntalo*[48].

Gustavo se supuse – îl ridică pe Nicky în poziţie şezând şi-l ţinu. În timp ce Socorro ieşi şi aproape imediat se întoarse cu un vas cu apă cu săpun, pe care îl avusese pregătit încă de când venise împreună cu ceilalţi. Luând mâna lui Nicky şi ţinând-o în sus, Socorro spălă cu grijă cioturile crude ale celor două degete tăiate, pentru a preveni o posibilă infecţie. Apa se coloră în roşu intens. După ce acoperi ambele răni cu mai multe bucăţi de tifon, pansă atent întreaga mână. Sângele însă pătrunse prin toate tampoanele şi prin bandaj, deşi hemoragia păruse a se fi domolit cât de cât.

În tot acest timp, Nicky, în stare de şoc, tremurând din tot trupul, nici nu o ajută, nici nu se împotrivi la tot ce-i făcea Socorro.

Pentru că Miguel încă nu ieşise din coşmelie, Jessica se apropie de uşa celulei şi-l rugă printre suspine:

— Te rog, lasă-mă să mă duc la fiul meu! Te rog, te rog, te rog!

Miguel clătină din cap. Spuse dispreţuitor:

— Fără mamă la un miorlăit care n-are curaj! Lasă-l pe *mocoso* să înveţe să fie bărbat!

— E mai bărbat decât ai să fii tu vreodată.

Vocea fusese a lui Angus, grea de furie şi de scârbă; şi el se apropiase de uşă, ca să-l poată privi pe Miguel în faţă. Se chinui să-şi amintească de înjurătura în spaniolă pe care o învăţase de la Nicky în urmă cu o săptămână:

— Tu... *¡Maldito hijo de putā!*

Îşi aminti şi ce însemna asta: *Fiu de târfă blestemat.* Nicky îi mai spusese şi ce-i explicaseră prietenii lui de pe terenul de sport: să te legi de mama unui bărbat într-o înjurătură spaniolă era cea mai gravă insultă posibilă.

Miguel îşi răsuci capul încet, deliberat. Se uită direct în ochii lui Angus, cu priviri de gheaţă, veninoase, neîndurătoare. Apoi, încrâncenat la faţă, dar fără măcar să clipească, se întoarse cu spatele.

Gustavo, care tocmai ieşea din celula lui Nicky, auzise cuvintele lui Angus. Observând reacţia lui Miguel, clătină

---

48 Pune mâna pe băiat. Ţine-l în poziţie şezând (sp.).

din cap şi îi spuse lui Angus în engleza lui poticnită:

— Bătrânule, făcut mare greşeală. El nu uitat.

Orele treceau, şi Jessica era tot mai îngrijorată de starea psihică a lui Nicky. Încercase să-i vorbească, să găsească vreo cale, printre vorbe, să-l consoleze, dar fără succes şi fără nicio reacţie din partea lui. Nicky stătea nemişcat, gemând din când în când. Şi brusc, trupul lui zvâcnea de câteva ori şi ţipete ascuţite îi scăpau din gâtlej, urmate de o criză de tremurături. Jessica era sigură că nervii retezaţi şi durerea provocau aceste reacţii. Din câte îşi dădea seama, ochii băiatului erau larg deschişi, dar chipul îi era golit de orice expresie.

Jessica se ruga de el să-i răspundă:

— Doar un cuvânt, Nicky, dragule! Un cuvânt! Te rog – spune ceva, orice!

Dar el nu reacţiona. Jessica se temea să nu-şi piardă şi ea stăpânirea de sine. Neputinţa de a întinde mâna spre el, de a-şi atinge şi a-şi mângâia fiul ca să-i aducă puţină alinare fizică, era mai mult decât frustrantă.

La un moment dat, pradă aproape isteriei, Jessica încercă să-şi golească mintea de orice gând şi, întinzându-se pe pat, rămase acolo vărsând lacrimi amare şi tăcute.

Se concentră... *Ţine-ţi firea! Adună-te! Nu ceda!...* – încercă din nou să-i vorbească lui Nicky.

Angus încercă şi el, dar la fel de zadarnic.

Sosi mâncarea. Evident că Nicky nici n-a băgat de seamă. Ştiind că trebuia să-şi păstreze toată puterea, Jessica încercă să mănânce, dar nu putea înghiţi nimic, aşa că împinse vasul la o parte. Ar fi vrut să ştie ce simţea, ce gândea Angus, dar n-avea cum.

Întunericul se lăsa tot mai mult. Când noaptea coborî de tot, bărbatul care făcuse până atunci de gardă plecă şi în locul lui veni Vicente. Afară, zgomotele se stingeau, treptat nu se mai auzi decât murmurul insectelor. Atunci sosi şi Socorro. Aducea cu ea vasul cu apă de care se folosise şi prima dată, pansamente sterile, o faşă curată şi o lampă cu petrol. Intră în celula lui Nicky. Cu gesturi blânde, îl ridică pe băiat în capul oaselor şi începu să-i schimbe pansamentele.

Nicky părea mai liniştit, poate că se mai domolise

durerea, scuturăturile trupului deveniseră mai rare.

După o vreme, Jessica strigă în şoaptă:

— Socorro, te rog...

Femeia se răsuci fulgerător spre ea. Îşi duse un deget la buze, făcându-i semn să tacă. Nesigură de tot ce i se întâmpla, zăpăcită de încordare şi suferinţă, Jessica se supuse.

După ce isprăvi cu bandajarea mâinii, Socorro părăsi celula, dar nu puse lacătul. Se apropie în schimb de celula Jessicăi şi descuie lacătul. Îşi duse din nou degetul la buze. Apoi îi făcu semn să iasă din celulă şi arătă spre uşa de la celula lui Nicky, rămasă deschisă.

Jessica simţi că prinde viaţă.

— Trebuie să te întorci aici înainte de revărsatul zorilor, şopti Socorro. Făcu un gest cu capul în direcţia lui Vicente: îţi va spune el când.

Înainte să intre în celula băiatului, Jessica se opri şi se răsuci spre Socorro. Dintr-un impuls iraţional, se apropie de ea şi o sărută pe obraz.

Câteva clipe mai târziu, Jessica îl ţinea pe Nicky în braţe, atentă să-i ferească mâna bandajată.

— Vai, mămico! şopti băiatul.

Atât cât le stătea în putinţă, se strânseră în braţe. Curând, Nicky adormi.

7

La CBA News, căutarea sistematică a anunţurilor imobiliare din ziarele locale apărute în ultimele trei luni era pe punctul de a fi abandonată.

La debutul acestei activităţi, în urmă cu ceva mai mult de două săptămâni, localizarea presupusului sediu din Statele Unite al răpitorilor dăduse impresia că acesta era un aspect foarte important. Atunci toţi speraseră că, şi în cazul în care nu aveau să fie găsite victimele înseşi, măcar un indiciu tot trebuia să fi rămas, din care să se ghicească locul unde fuseseră duse ulterior.

Dar acum toată lumea ştia că membrii familiei Sloane se

găseau în Perú, deşi numai Sendero Luminoso cunoştea exact locul, deci căutarea bazei iniţiale îşi pierduse din importanţă.

Din punctul de vedere al Departamentului de ştiri TV, descoperirea sediului şi eventualele imagini pe care le-ar fi realizat acolo încă prezentau interes. Însă dacă asta mai putea să ajute în vreun fel la rezolvarea cazului părea tot mai puţin probabil pe măsură ce treceau zilele.

Şi totuşi, efortul nu fusese un eşec total. Căutările în presa locală întreprinse de Jonathan Mony duseseră la descoperirea săptămânalului *Semana* de limbă spaniolă, în care găsise acel articol ce-i dusese direct la antreprenorul Alberto Godoy. Strâns cu uşa, acesta recunoscuse că vânduse sicriele teroristului Ulises Rodríguez, pe care l-a şi identificat fără nicio ezitare. Ulterior, înghesuit şi mai mult, Godoy a oferit informaţii suplimentare, care au condus investigaţia spre American-Amazonas Bank, spre presupusa asasinare a diplomatului Naţiunilor Unite José Antonio Salverry şi a amantei sale, Helga Elferen, precum şi spre legăturile lor cu Perú.

Chiar şi numai pentru aceşti paşi înainte, proiectul de cercetare a anunţurilor publicate îşi dovedise utilitatea – opinie împărtăşită, de altfel, de toţi. Dar oare continuarea cercetării mai putea să scoată la lumină şi alte aspecte?

Don Kettering, care conducea acum echipa specială de cercetare CBA News, nu era de această părere. Nici Normau Jaeger, producătorul principal al echipei. Chiar şi Teddy Cooper, cel care venise cu ideea şi supraveghease îndeaproape întreaga activitate încă de la începuturile ei, nu prea mai găsea raţiuni să o continue.

Problema a fost luată în discuţie la şedinţa echipei, convocată marţi dimineaţa.

Trecuseră patru zile de la telejurnalul de vineri, când se dezvăluiseră toate informaţiile pe care le deţinea CBA News în legătură cu răpirea, identitatea criminalilor şi prezenţa victimelor în Perú, şi de la ediţia de noapte a telejurnalului din aceeaşi zi, când difuzaseră caseta cu Jessica Sloane şi făcuseră cunoscute condiţiile impuse de Sendero Luminoso.

Între timp, avusese loc tulburătoarea dezvăluire a indiscreţiei comise de Theodore Elliotl, în urma căreia se

adusese la cunoştinţa întregii lumi decizia CBA-ului, ce ar fi trebuit să rămână confidenţială până cel puţin joia următoare. Nimeni de la CBA News n-a criticat *Baltimore Star* pentru articolul respectiv, acceptând că reporterul şi editorii de la *Star* făcuseră ceea ce orice altă agenţie de ştiri, poate chiar şi CBA-ul, ar fi făcut în circumstanţele date.

Iar Theodore Elliott n-a dat nicio explicaţie, nici măcar nu şi-a cerut scuze.

În cursul zilei de sâmbătă, Rita Abrams şi editorul de imagine Bob Watson li s-au alăturat lui Harry Partridge, Minh Van Canh şi sunetistului Ken O'Hara, aflaţi deja în Perú. Primul lor reportaj realizat împreună a fost transmis luni prin satelit de la Lima şi difuzat ca ştire principală la Telejurnalul de seară a CBA-ului în aceeaşi zi.

Tema reportajului realizat de Partridge era deteriorarea drastică a situaţiei din Perú – din punct de vedere economic, juridic şi social. Fragmente din discuţiile – rezumate în montaj – purtate cu Sergio Hurtado, redactor la Radio Perú, şi cu Manuel Leon Seminario, proprietarul şi redactorul-şef al publicaţiei *Escena,* subliniau ideile principale, însoţindu-le de imagini ale unei mase furioase de oameni din cartierele de *barridas,* care devastau un magazin alimentar şi sfidau poliţia.

„Aceasta a fost o ţară democratică, plină de promisiuni", spunea Hurtado, *„dar acum se îndreaptă pe acelaşi drum dureros al autodistrugerii pe care se află şi Nicaragua, El Salvador, Venezuela, Columbia şi Argentina*".

Iar Seminario pusese întrebarea la care nu exista răspuns: *„Oare ce zace în noi, latino-americanii, de ne face să fim cronic incapabili de guvernare stabilă?"* Şi continuă: *„Oferim un contrast atât de întristător vecinilor noştri* prudente *din Nord. În timp ce Canada şi Statele Unite ajung la o bună înţelegere înţeleaptă în privinţa comerţului liber, învigorându-şi astfel propriile naţiuni şi creând stabilitate în avantajul multor generaţii viitoare, noi cei din Sud suntem încă polarizaţi şi ne măcelărim între noi".*

În ideea de a echilibra reportajul, Rita a încercat, la sugestia lui Partridge, să-i ia un interviu Preşedintelui Castañeda, ce urma să fie înregistrat. A fost refuzată. În

locul Preşedintelui a fost desemnat un ministru din eşalonul doi guvernamental, Eduardo Loayza, care n-a făcut decât să le arunce praf în ochi. Problemele Perú-ului erau temporare, a declarat el prin intermediul translatorului. Economia falimentară a ţării se va redresa. Puterea organizaţiei Sendero Luminoso era în scădere, nicidecum în creştere. Iar prizonierii americani ai lui Sendero vor fi curând găsiţi şi eliberaţi de forţele militare sau poliţieneşti peruane.

Declaraţiile lui Loayza au fost incluse în reportajul pentru telejurnalul de luni seara, dar intervievatul şi mesajul său erau – după cum se exprimase Rita – „ca pişatul de muscă în vânt”.

Comunicaţiile între contingentul CBA din Lima şi sediul din New York erau frecvente, Partridge şi Rita fiind puşi la curent cu evoluţiile de acasă, inclusiv caseta video a Jessicăi, cererile organizaţiei Sendero şi confuzia creată de Elliott. Auzind ultima noutate, lui Partridge nu i-a venit să creadă şi s-a înfuriat din pricină că abordarea clandestină pe care o plănuise îi fusese subminată cu atâta cruzime. Cu toate acestea, a hotărât că nu-i rămânea altceva de făcut decât să continue pe linia pe care începuse.

Iniţiativa în cadrul CBA-ului trecuse acum din New York la Lima, şi probabil acesta a şi fost motivul pentru care la şedinţa de marţi a echipei de cercetare atenţia s-a concentrat într-o atât de mare măsură pe problema relativ minoră a studierii anunţurilor publicitare.

— Am ridicat această problemă, îi spuse Norm Jaeger lui Les Chippingham, care nu venise la şedinţă chiar de la început, pentru că ţi-ai manifestat îngrijorarea în privinţa costurilor, care încă sunt mari, deşi putem pune oricând capăt acestei acţiuni.

— *Touché!* recunoscu Chippingham. Dar voi aţi avut dreptate, deci hai să luăm o decizie ţinând cont de eficacitate.

Nu pomeni însă de faptul că gradul de popularitate a Telejurnalului de seară era acum atât de extraordinar de ridicat, încât depăşirea bugetului nu-i mai îngrijora. Dacă Margot Lloyd-Mason găsea de cuviinţă să facă tărăboi, el îi va atrage atenţia că sub niciun alt preşedinte al

Departamentului de ştiri audienţa nu a fost atât de largă.

— Tu ce crezi, Teddy? îl întrebă Chippingham pe Cooper. Să abandonăm cercetarea?

Din partea cealaltă a mesei, tânărul englez zâmbi.

— O idee trăsnet, cum s-a dovedit, nu-i aşa?

— Da, tocmai de aceea te şi întreb.

— S-ar putea să mai iasă ceva la iveală – ştii, întorci cărţile una câte una, sperând să descoperi asul, şi uite că-l găseşti. Bine, nu e cazul aici. Dacă abandonăm, musai să vin c-o altă idee genială.

— Ceea ce e foarte posibil, comentă Norm Jaeger – opinie răsturnată cu o sută optzeci de grade faţă de prima impresie pe care i-o făcuse obrăznicătura de Teddy Cooper.

Până la urmă, au hotărât ca a doua zi să pună capăt proiectului.

Dar numai trei ore mai târziu, de parcă soarta jucăuşă se decisese să intervină, în monotonia proiectului se produse o breşă – evenimentul pe care-l aşteptaseră de la bun început.

La ora 2 după-amiaza, în sala de consiliu a echipei de cercetare, Teddy Cooper primi un telefon de la Jonathan Mony.

Mony căpătase de-acum un post de răspundere, fiind cel care verifica rapoartele tinerilor cercetători. Exista bănuiala, tot mai mult acreditată, că atunci când munca actuală a lui Mony avea să ia sfârşit, i se va oferi o slujbă permanentă în cadrul Departamentului de ştiri.

La telefon, vocea lui părea gâtuită şi emoţionată.

— Cred că l-am găsit. Puteţi veni, dumneavoastră şi poate domnul Kettering?

— Ce-aţi găsit, şi unde eşti?

— Sediul folosit de răpitori, sunt aproape sigur. Eu sunt la Hackensack, New Jersey. Este un anunţ în *Record* – ziarul local – şi i-am luat urma.

— Stai aşa! spuse Cooper.

Don Kettering şi Norman Jaeger tocmai intraseră în încăpere. Cooper luă receptorul de la ureche şi-l agită în aer.

— E Jonathan... Crede că a descoperit Oraşul Răpitorilor.

Pe o masă alăturată se afla un telespeaker. Jaeger apăsă

un buton şi difuzorul prinse viaţă.

— Deci, Jonathan, spuse Kettering, spune-ne ce ai.

Vocea amplificată a lui Mony răspunse:

— Am dat peste un anunţ în *Record.* Părea să se potrivească la ceea ce căutăm. Să-l citesc?

— Dă-i drumul.

Trioul din sala de conferinţe auzi foşnet de hârtii, în timp ce Mony îşi continuă raportul:

— Anunţul a fost publicat în 10 august – o lună şi patru zile înaintea răpirii familiei Sloane, deci se încadra în intervalul de timp estimat pentru supravegherea ce a precedat răpirea.

HACKENSACK – DE VÂNZARE SAU ÎNCHIRIERE

Casă tradiţională spaţioasă, 3 hectare teren, 6 dormitoare, camere de serviciu, apartament pentru familie numeroasă, posibilitate de sanatoriu. Şemineuri, încălzire cu ulei, aer condiţionat. Anexe spaţioase, posibil garaje, ateliere, grajduri. Localizare izolată. Preţ sau chirie atractive. Necesare unele reparaţii.

PRANDUS & PAIGE

Tranzacţii şi dezvoltare

O tânără din echipă descoperise anunţul rătăcit printre multe altele – *Record* este unul dintre ziarele cu cele mai multe pagini de anunţuri publicitare imobiliare din regiune. După ce l-a citit, fata l-a contactat pe Mony, care se afla în zonă şi care beneficia de un aparat pager dat de CBA. Mony s-a dus la redacţia ziarului, de unde a telefonat la firma de tranzacţii imobiliare „Prandus & Paige”.

La început n-a fost prea optimist. În cele două săptămâni care trecuseră, avusese parte de multe asemenea alerte. Dar după emoţii şi investigaţii, inclusiv vizite la „posibilele” sedii, toate alertele se dovediseră false. Prea puţine şanse să fi dat lovitura de data asta.

Şi în acest caz, ca aproape în toate celelalte, aflând că CBA-ul făcea investigaţii, angajaţii firmei s-au arătat cooperanţi şi au dat o adresă. Ceea ce făcea ca situaţia de acum să fie diferită de cele dinainte era o informaţie suplimentară: aproape imediat după publicarea anunţului, proprietatea a fost închiriată pentru un an întreg, cu plata integrală în avans; iar la un control recent s-a constatat că

întreaga proprietate era părăsită, după toate aparenţele chiriaşii dispărând fără urmă.

O persoană oficială de la firmă i-a spus lui Mony: „Chiriaşii n-au stat mai mult de-o lună, n-am primit niciun semn din partea lor, deci nu ştim dacă se mai întorc sau nu. Şi nu ştim ce să facem, dacă luaţi voi legătura cu oamenii ăştia, v-am fi recunoscători să aflăm ce au de gând”.

Tot mai interesat de cele descoperite, Mony i-a promis să-i ţină la curent. Apoi s-a dus să vadă proprietatea împreună cu tânăra care dăduse peste anunţ.

— Ştiu că n-ar fi trebuit să mergem direct acolo, se scuză el faţă de Cooper şi ceilalţi doi care-l ascultau. Dar asta s-a întâmplat înainte să aflăm că răpitorii sunt în Perú. Oricum, am găsit nişte chestii care credem că sunt importante şi care m-au şi determinat să vă sun.

Se afla într-o cafenea, spuse, la aproximativ o milă distanţă de casa abandonată.

— Întâi dă-ne coordonatele, îl instrui Kettering. Apoi întoarce-te la locul respectiv şi aşteaptă-ne. Venim cât putem de repede.

O oră mai târziu, o maşină de teren a CBA-ului intra pe proprietatea de la Hackensack, aducându-i pe Don Kettering, Norm Jaeger, Teddy Cooper şi doi operatori de imagine.

Când coborî din maşină, Kettering se uită în jur la clădirile dărăpănate.

— Înţeleg de ce menţiona anunţul că e nevoie de „reparaţii”.

Cooper împături harta pe care o cercetase până atunci.

— Locul ăsta e la douăzeci şi cinci de mile depărtare de Larchmont. Cam aşa cum am presupus noi.

— Cum ai presupus *tu,* îl corectă Jaeger.

Mony o prezentă pe tânăra care descoperise anunţul, Cokie Vale, o minionă roşcată. Cooper o recunoscu imediat.

Când avusese loc prima convocare a tinerilor referenţi temporari, ea fusese cea care întrebase dacă în etapa în care, după cât se părea, ajunseseră acum va veni şi o echipă de filmare.

— Îmi amintesc de întrebarea ta, îi spuse Cooper şi arătă spre operatorii care-şi pregăteau aparatele. Iată, răspunsul

este „da”.

Ea îl răsplăti cu un zâmbet fermecător.

— Primul lucru pe care trebuie să-l vedeţi, spuse Jonathan Mony, se găseşte la etajul doi al casei.

O luă înainte, urmat de ceilalţi, intră în casa părăginită şi urcă treptele largi în spirală. Aproape de capătul lor, deschise o uşă şi se dădu la o parte, făcându-le celorlalţi loc să intre.

Încăperea contrasta în mod evident cu tot restul casei. Era curată, văruită în alb, podeaua acoperită cu linoleum verde-pal nou. Mony aprinse lumina, o instalaţie de neon la fel de nouă, şi abia acum observară cele două paturi de spital, amândouă prevăzute cu legături laterale pentru imobilizarea pacienţilor. Mai era un pat, deosebit de celelalte, mult mai îngust şi mai vechi, din metal; şi acesta avea acelaşi tip de legături laterale.

— Am impresia, spuse Kettering arătând spre pat, că acesta a fost adus ulterior. Încăperea seamănă cu o staţie de acordare a primului ajutor.

Jaeger dădu din cap şi completă:

— S-au pregătit să adăpostească trei persoane drogate, una dintre ele neluată în calcul de la bun început.

Mony deschise un dulap.

— Cei care-au fost aici nu s-au ostenit să strângă tot înainte de a pleca.

În faţa lor se aflau diferite obiecte de folosinţă medicală ace hipodermice, bandaje, pachete cu pansamente sterile, vată – şi două cutii cu produse farmaceutice încă nedeschise.

Jaeger luă una dintre cutii şi citi cu voce tare:

— Diprivan... propofol – asta-i denumirea generică. Îşi miji ochii la înscrisul cu litere minuscule de pe etichetă, apoi continuă: Zice aici: „Pentru anestezie intravenoasă.

Se uitară unii la alţii.

Totul se potriveşte, zise Jaeger. Nu prea avem de ce ne îndoi...

Pot să vă arăt şi anexele? sări Mony.

— După tine, îl îndemnă Kettering. Tu eşti cel care-ai avut timp să te documentezi.

Intrând într-o clădire-anexă mică, Mony arătă spre soba

de fontă plină cu cenuşă.

— S-au ars destul de multe chestii aici. Dar n-a ars chiar totul.

Ridică de jos o revistă înnegrită doar parţial, pe care se vedea încă numele *Caretas.*

— O revistă peruană, confirmă Jaeger. O cunosc.

Trecură într-o clădire mai mare. După cum arăta interiorul, era limpede că acolo fusese un atelier de vopsitorie. Practic, foştii chiriaşi nici măcar nu încercaseră să cureţe cât de cât spaţiul respectiv. Bidoane de vopsea – unele pe jumătate goale, altele nedeschise. Majoritatea purtau eticheta LAC AUTO.

Teddy Cooper se uita la culori.

— Vă amintiţi când am vorbit cu cetăţenii care au remarcat supravegherea familiei Sloane? Unii au spus că au văzut o maşină verde, cu toate că niciuna dintre mărcile observate nu este fabricată în culoarea respectivă. Ei poftim, lac verde – şi galben.

— Ăsta-i locul, spuse convins Jaeger. Imposibil să nu fie.

— De acord, dădu Kettering din cap. Deci să trecem la treabă. Folosim materialul la telejurnalul din seara asta.

— Şi mai *este* ceva, spuse Mony. Ceva ce-a descoperit Cokie afară.

De data asta roşcata atrăgătoare ocupă centrul scenei. Îi conduse la un pâlc de copaci, ceva mai departe de casă şi anexe, şi când ajunseră le explică:

— Cineva a săpat aici – nu cu mult timp în urmă. Apoi a încercat să netezească locul, dar n-a făcut mare ispravă. Nici iarba n-a crescut la loc.

— Parcă au săpat o groapă ca să pitească ceva acolo, din care pricină n-a mai încăput tot pământul, îşi dădu Cooper cu părerea.

Se uitară unii la alţii. Cooper părea nesigur. Jaeger îşi feri privirile. Dacă fusese îngropat ceva – ce anume? Un cadavru, sau mai multe? Toţi cei de faţă ştiau că era foarte posibil.

— Va trebui să anunţăm FBI-ul în legătură cu locul acesta, spuse ezitând Jaeger. Poate ar trebui să aşteptăm şi să-i lăsăm să...

Motivul acestei şovăieli era faptul că, după Telejurnalul

de seară de vineri, directorul FBI din Washington îi telefonase lui Margot Lloyd-Mason şi protestase vehement împotriva faptului că CBA omisese să informeze prompt FBI-ul despre ultimele noutăţi. Spre surprinderea unora de la CBA, preşedintele reţelei n-a luat protestul prea în serios, crezând poate că organizaţia era în stare să facă faţă oricărei presiuni guvernamentale şi să evite o confruntare la tribunal. Drept care l-a informat pe Les Chippingham despre convorbire, şi altceva nimic. La rândul lui, preşedintele Departamentului i-a prevenit pe cei din echipa de cercetare să-i ţină la curent pe oamenii legii, cu excepţia situaţiei când erau motive foarte temeinice să nu o facă.

Evident, deoarece la Hackensack exista posibilitatea să se găsească probe fizice, FBI-ul trebuia anunţat despre descoperire – şi asta înainte de ediţia de ştiri din această seară.

— Bine-nţeles că o să le spunem celor de la FBI, hotărî Kettering. Dar mai întâi vreau să văd ce e dedesubt, dacă e ceva.

— Sunt nişte lopeţi într-o magazie, îl informă Mony.

— Adu-le, îi ceru Kettering. Muşchi avem şi noi. Ne-apucăm de săpat.

Puţin mai târziu deveni limpede că acolo nu se găsea un mormânt. Era doar un depozit de tot felul de obiecte la care renunţaseră recenţii ocupanţi ai proprietăţii, aparent pentru a le lăsa ascunse aici. Unele dintre ele erau inofensive – rezerve alimentare, haine, obiecte de toaletă, ziare. Altele însă erau semnificative – încă nişte produse medicale, hărţi, romane în limba spaniolă şi scule auto.

— Ştim că au avut un parc de maşini şi camioane, spuse Jaeger. Poate că FBI-ul va descoperi ce-au făcut cu ele – dacă mai are vreo importanţă în momentul de faţă.

— Nu cred că mai contează ceva din toate astea, decise Kettering. Hai să plecăm.

În timpul săpăturilor, echipa de filmare îşi începuse treaba – întâi au filmat-o pe Cokie Vale, care a povestit cum a căutat anunţul şi cum a ajuns la proprietatea Hackensack. Era telegenică, se exprima clar şi concis. Era prima ei apariţie la televizor, a declarat mai târziu. Cei care au urmărit-o ulterior au intuit că, în orice caz, n-avea să fie şi

ultima.

N-a fost ignorat de camera video nici Jonathan Mony; el a relatat cum le-a arătat celor aflaţi acolo încăperea de la etaj. Unde nu exista niciun dubiu că fuseseră ţinute cele trei victime ale răpirii. Şi el s-a dovedit foarte eficient în expunere.

— Dacă toată osteneala asta a noastră n-a făcut mare brânză, i-a spus Jaeger lui Don Kettering la un moment dat, şi tot a meritat, pentru că ne-a dăruit câteva talente noi.

Mony, care între timp fusese cu echipa de filmare în casă, se reîntorsese şi se apucase din nou de săpat, când Kettering a hotărât să abandoneze groapa. Mony dădu să iasă afară, dar piciorul lui nimeri în ceva solid, drept care mai scoase o lopată de pământ. O clipă mai târziu trase ceva afară şi strigă:

— Hei, ia uitaţi-vă la asta!

Era un telefon celular, pus într-o învelitoare de pânză.

— Şi cred că mai e unul, zise Mony, dându-l pe primul lui Cooper.

Nu numai unul, ci încă alte patru. Curând toate şase erau puse unul lângă altul pe pământ.

— Tipii care au folosit locul ăsta n-o duceau rău cu banii, observă Cokie.

— E foarte posibil să fie bani obţinuţi din comerţul cu droguri; oricum, aveau o grămadă, o asigură Don Kettering uitându-se gânditor la aparate. Dar se poate – se prea poate – să ajungem undeva.

— Apelurile de la telefoanele celulare sunt înregistrate undeva? întrebă Jaeger.

— Absolut sigur, spuse convins Kettering care, în calitatea sa de corespondent pe probleme economice, făcuse de curând un reportaj despre explozia pieţei telefoanelor celulare; şi mai sunt înregistrate tot felul de alte amănunte – numele celui care foloseşte telefonul şi adresa unde se trimite nota de plată. Pentru astea, tipii de-aici au avut nevoie de un complice local. Se răsuci spre Cooper: Teddy, pe fiecare telefon există notat codul zonei, urmat de un număr obişnuit, ca la orice telefon normal.

— M-am prins, zise Cooper. Vrei să fac lista?

— Te rog.

În timp ce Cooper nota numerele, operatorii continuau să filmeze casa şi anexele. În prim-plan, corespondentul Kettering spuse:

„Unii ar putea crede că descoperirea bazei americane a răpitorilor, acum abandonată, este în acest moment tardivă.

S-ar putea să aibă dreptate. Totuşi, FBI-ul şi noi ceilalţi vom examina în detaliu probele găsite aici, în timp ce lumea continuă să ne urmărească îngrijorată, continuă să spere.

Don Kettering, CBA News, Hackensack, New Jersey

La plecare, telefonară la poliţia locală, rugându-i să informeze FBI-ul.

Înainte ca ediţia de seară a telejurnalului să intre în emisie, Kettering îl căutase telefonic pe un prieten de-al său, şef la NYNEX Corporation, cei care operau sistemele telefonice din New Jersey şi New York. Cu lista numerelor de telefon întocmită de Teddy Cooper în mână, Kettering îi explicase respectivului de ce anume avea nevoie – numele şi adresa persoanei sau persoanelor la care erau înregistrate cele şase telefoane, precum şi lista cu toate apelurile făcute de la sau către numerele respective în ultimele două luni.

— Cred că-ţi dai seama, l-a informat prietenul său – vicepreşedinte executiv al corporaţiei – că a-ţi da o asemenea informaţie n-ar însemna doar o violare a vieţii private, dar aş comite o ilegalitate ce m-ar putea costa slujba. Dar dacă eşti de la o agenţie de investigaţii şi ai mandat...

— Nu sunt şi nu am, l-a întrerupt Kettering. Oricum, pun pariu pe orice vrei că FBI-ul îţi va cere aceeaşi informaţie mâine, şi ei au mandat. Nu vreau decât să aflu răspunsul înaintea lor.

— Ah, Dumnezeule mare! Cum de m-am pricopsit cu un individ ca tine?

— Dacă tot vrei să ştii, îţi amintesc că ai dorit o dată sau de două ori o favoare din partea FBI-ului şi eu te-am servit. Hai, dom'le! Am avut încredere unul în altul încă din şcoală, şi niciunul n-am regretat până acum.

Un oftat la celălalt capăt, apoi:

— Dă-mi numerele alea blestemate.

După ce Kettering a citit lista, prietenul a continuat:

— Deci FBI-ul mâine. Presupun că asta înseamnă că ai nevoie de răspuns în seara asta.

— Da, indiferent de oră, numai să fie de partea asta a nopţii. Poţi să mă suni acasă. Ai numărul?

— Din nefericire, da.

Telefonul sună la 10, 45 seara. Don Kettering abia intrase în apartamentul său de pe East Seventh Street, căci rămăsese până târziu la CBA. Răspunse soţia lui, Aimée, apoi îi dădu telefonul.

— Am văzut ştirile, îi spuse prietenul de la NYNEX. Presupun că numerele alea pe care mi le-ai dat sunt cele folosite de răpitori.

— Aşa se pare.

— În acest caz, aş fi dorit să-ţi pot spune mai multe. Din păcate, nu prea am ce. Întâi, toate telefoanele sunt înregistrate pe numele uneia Helga Efferen. Am şi o adresă.

— Mă îndoiesc să mai fie valabilă. Doamna respectivă e moartă. Asasinată. Sper că nu v-a rămas datoare.

— Iisuse! Ce grijulii sunteţi voi ăştia din mass media. După o clipă de tăcere, omul de la NYNEX continuă: Cât despre bani, e viceversa. Imediat după eliberarea numerelor pentru aparatele respective, cineva a depus în cont câte cinci sute de dolari pentru fiecare telefon – trei mii de dolari în total. Nu noi i-am cerut, însă au fost trecuţi la credite la noi în registru.

— Presupun că tipii care au folosit telefoanele au vrut să nu li se trimită nota de plată şi să nu li se pună întrebări stânjenitoare până când se vedeau ieşiţi din ţară teferi şi nevătămaţi.

— Mă rog, oricare ar fi explicaţia, majoritatea banilor mai este încă aici. A fost folosită mai puţin de o treime, şi asta deoarece, cu o singură excepţie, toate apelurile au fost făcute strict între cele şase telefoane, la niciun alt număr. Apelurile locale sunt şi ele taxate, dar nu costă mult.

— Totul indică o organizare şi o disciplină perfect puse la punct, comentă Kettering. Dar ai pomenit de o excepţie.

— Da, pe 13 septembrie, o convorbire internaţională direct cu Perú.

— Adică exact cu o zi înainte de răpire. Ai numărul?

— Bineînţeles. 011 – codul internaţional – 51, pentru Perú, apoi 14 – 28 – 97 – 42. Mi s-a spus că 14 este pentru Lima. Precis unde – va trebui să aflaţi voi.

— Fii convins că aşa vom face. Mulţumesc!

— Sper să vă fie cumva de folos. Baftă!

Câteva clipe mai târziu, după ce-şi consultă agenda, Kettering formă un alt număr de telefon: 011 – 41 – 14 – 44 – 1212.

Când i se răspunse, *„Buenas tardes*[49]*,* Cesar's Hotel”, Kettering ceru:

— Cu domnul Harry Partridge, *por favor*[50]*.*

8

Pentru Harry Partridge ziua fusese descurajantă. Se întorsese în camera de hotel frânt de oboseală şi se băgase în pat imediat după ora zece. Dar gândurile nu-l lăsau să doarmă. Stătea cu ochii deschişi şi medita la ţara în care se afla.

Perú era un paradox, cugetă el – un amestec contradictoriu de despotism militar şi democraţie liberă. În majoritatea regiunilor îndepărtate ale republicii, armata şi aşa-numita poliţie antiteroristă conducea cu pumn de fier, adesea încâlcind legile. Erau în stare să ucidă fără discernământ, catalogându-şi apoi victimele ca „rebeli”, chiar şi când nu era cazul – după cum dovedeau la fel de adesea investigaţiile independente.

O organizaţie americană pentru apărarea drepturilor omului, „Americas Watch”, făcuse o treabă demnă de toată lauda, considera Partridge, cercetând şi înregistrând ceea ce ei numeau „o avalanşă de execuţii extrajudiciare, arestări arbitrare, dispariţii şi torturi”, toate „teme centrale” în campania contrainsurecţională guvernamentală.

Pe de altă parte, „Americas Watch” nu-i ignorase nici pe rebeli. Un raport publicat recent, deschis pe pat lângă Partridge, arăta că Sendero Luminoso „asasinează

---

49 Bună ziua (sp.).

50 Vă rog (sp.).

sistematic oameni lipsiţi de apărare, plasează explozibili care pun în pericol vieţile celor nevinovaţi aflaţi în preajmă şi atacă obiective militare fără să le pese că expun populaţia civilă la riscuri” – toate acestea reprezentând „violări ale celor mai fundamentale regulamente ale legilor umanitare internaţionale”.

Cât despre ţară în general, „Perú deţine la această oră tristul privilegiu de a se număra printre cele mai violente şi mai periculoase regiuni din America de Sud”.

O concluzie inevitabilă, confirmată de alte surse, era aceea că existau prea puţine deosebiri între forţele rebele şi cele guvernamentale când era vorba de masacre la întâmplare şi alte atrocităţi asemănătoare.

Cu toate acestea, în Perú existau concomitent elemente puternic democratice – mult mai reale decât simple faţade, acesta din urmă fiind un cuvânt folosit uneori de criticii regimului. Unul era libertatea presei, o tradiţie aparent bine înrădăcinată. Aceeaşi libertate le îngăduia lui Partridge şi altor reporteri străini să călătorească, să pună întrebări, să verifice, apoi să raporteze orice considerau ei că merita raportat, fără teamă de expulzări sau represalii. Adevărat, fuseseră şi excepţii de la regulă, dar deocamdată rare şi izolate.

Partridge abordase acest subiect în cursul zilei, în timpul unui interviu cu generalul Raul Ortiz, şeful poliţiei antite roriste.

— Vă preocupă faptul că sunt atât de multe relatări demne de încredere în legătură cu oamenii dumneavoastră, care se fac vinovaţi de brutalitate şi execuţii ilegale? îl întrebase el pe bărbatul înalt şi băţos, nezâmbitor, îmbrăcat în haine civile.

— M-ar preocupa mai mult, răspunsese Ortiz pe un ton pe jumătate dispreţuitor, dacă cei executaţi ar fi oamenii mei – aşa cum s-ar şi întâmpla dacă ei nu s-ar apăra de acei terorişti de care dumitale şi altora vă pasă atât de mult. Cât despre relatările neadevărate, dacă guvernul nostru ar încerca să le pună capăt, oameni ca dumneata ar face un tămbălău de mamă-mamă şi le-ar repeta când vrei şi când nu vrei şi unde nu te aştepţi. Aşa că e de preferat un flecuşteţ de o zi care-i dat uitării după douăzeci şi patru de

ore.

Partridge solicitase interviul cu Ortiz în speranţa că ar putea realiza un reportaj despre situaţia generală, deşi se îndoia că avea să obţină şi atât. Întâlnirea a fost aranjată fără tergiversări, prin intermediul Ministerului de Interne, dar i s-a refuzat cererea să vină însoţit de echipa de filmare. De asemenea, la percheziţia obligatorie de la intrarea în biroul generalului de poliţie, i s-a reţinut minireportofonul pe care-l avea în buzunar şi pentru care intenţionase să ceară permisiunea de a-l folosi. Nu s-a specificat însă că discuţia nu ar fi oficială, şi generalul nu a obiectat că musafirul îşi lua notiţe.

Biroul nepretenţios, cu pereţi lambrisaţi, al generalului Ortiz era unul dintre multele birouri similare din clădirea veche, din beton, amplasată în centrul Limei. Ziduri înalte înconjurau construcţia din care, pe vremuri, jumătate servise drept închisoare. Pentru a intra înăuntru, trebuise să treacă de mai multe rânduri de gărzi suspicioase, apoi, traversând o curte în incinta zidurilor, Partridge văzuse un şir întreg de transportoare blindate şi maşini cu tunuri de apă folosite împotriva manifestanţilor. Cât stătuse de vorbă cu generalul, Partridge fusese foarte conştient de faptul că sub ei, în subsolul clădirii, se găseau celulele unde arestaţii erau adesea ţinuţi două săptămâni fără să aibă dreptul la niciun contact cu exteriorul, iar în alte celule aveau de obicei loc interogatoriile şi se comiteau torturile.

La începutul interviului, Partridge pusese întrebarea care-l preocupa cel mai mult: dacă poliţia antiteroristă avea vreo idee despre locul în care erau ţinuţi ostatici membrii familiei Sloane.

— Credeam că ai venit la mine ca să-mi spui *dumneata* acest lucru, dacă e să ne luăm după numărul mare de persoane pe care le-ai contactat de când ai sosit în ţară, a ripostat generalul.

Era o confirmare, şi poate un avertisment nu suficient de subtil – îşi spusese Partridge – a faptului că mişcările lui erau urmărite îndeaproape. Şi nu-i erau greu să bănuiască faptul că transmisiunile prin satelit către CB A New York, precum şi cele ale altor reţele americane erau monitorizate şi înregistrate de guvernul peruan, ignorându-se în

întregime legea libertăţii presei.

Când Partridge a declarat că, în ciuda eforturilor sale, nu avea nicio informaţie despre locul în care erau ţinuţi captivi americanii răpiţi, Ortiz i-a răspuns:

— Atunci îţi poţi da seama cât de vicleni şi de ascunşi sunt duşmanii ăia ai statului, ăia din Sendero Luminoso. Şi, de asemenea, că ţara asta se deosebeşte enorm de ţara dumitale, având zone întinse unde pot fi ascunse armate întregi. Dar, da, avem câteva idei despre unde ar putea fi prietenii dumitale, şi forţele noastre îi caută.

— Aţi vrea să-mi spuneţi care sunt zonele respective?

— Nu cred că ar fi un lucru înţelept. Oricum, dumneata tot n-ai putea ajunge acolo. Sau nu cumva ai un asemenea plan?

Deşi avea un asemenea plan, Partridge a negat convingător.

Restul discuţiei s-a desfăşurat cam în acelaşi stil, niciunul dintre interlocutori neavând încredere în celălalt şi amândoi jucându-se de-a şoarecele şi pisica, încercând să obţină informaţii fără să dezvăluie prea mult din ce ştia fiecare. La sfârşit, nici unul, nici celălalt n-a ieşit în câştig de cauză, deşi într-un rezumat pentru Telejurnalul de seară Partridge l-a citat de două ori pe generalul Ortiz – remarca aceea cu „zonele unde pot fi ascunse armate întregi” şi observaţia cinică referitoare la violările arbitrare ale drepturilor omului, calificate ca „flecuşteţe de o zi, care erau date uitării după douăzeci şi patru de ore”.

Deoarece interviul nu fusese înregistrat, New York-ul a prezentat ambele citate scrise sub o fotografie a generalului.

Partridge însă nu considera că discuţia fusese productivă.

Mai satisfăcător s-a dovedit un alt interviu, realizat ceva mai târziu, cu Cezar Acevedo, alt prieten vechi al lui Partridge, acum conducătorul mirean al Bisericii Catolice. S-au întâlnit într-un birou privat din spatele Palatului Arhiepiscopal, în Piaza de Armas, centrul oficial al oraşului.

Acevedo, un bărbat mic de statură, cu vorbă repezită şi pătimaşă, în vârstă de vreo cincizeci de ani, avea convingeri religioase profunde şi era teolog erudit. Tot timpul şi-l petrecea cu administrarea bisericii şi avea o

autoritate considerabilă, deşi nu făcuse demersurile necesare pentru a deveni preot. Dacă ar fi făcut-o, erau de părere prietenii, la ora aceasta ar fi fost cel puţin episcop – şi în cele din urmă cardinal.

Cezar Acevedo nu s-a însurat niciodată, cu toate că era o personalitate proeminentă în cercurile sociale ale Limei.

Lui Partridge îi plăcea de Acevedo pentru că întotdeauna era ceea ce părea să fie, nu-şi lua aere şi era cinstit până-n străfundul sufletului. Cu altă ocazie, când Partridge îl întrebase de ce nu îmbrăcase haina preoţească, el îi răspunsese:

— Deşi îi iubesc din adâncul sufletului pe Dumnezeu şi pe Iisus Hristos, n-am fost niciodată dispus să-mi abandonez dreptul intelectual de a fi un sceptic la nevoie, deşi sper să nu fie niciodată cazul. Dar dacă aş deveni preot, ar trebui să renunţ la acest drept. În tinereţea mea, şi chiar şi acum, n-am fost niciodată cu adevărat în stare să o fac.

Acevedo era secretarul executiv al Comisiei Catolice pentru Acţiuni Sociale, şi era implicat în tot felul de programe de ajutorare care asigurau asistenţă medicală în °zone îndepărtate ale ţării, unde nu existau doctori sau infirmiere.

— Cred, a spus Partridge la scurtă vreme după ce începuseră discuţia, că din când în când eşti nevoit să tratezi cu Sendero Luminoso.

Acevedo a zâmbit.

— Corect spus „sunt nevoit să tratez”. Bineînţeles că biserica nu aprobă nici metodele şi nici obiectivele acestei organizaţii. Dar practic există o relaţie, deşi una cu totul aparte.

Din motive ştiute doar de ea, a explicat mireanul, Sendero Luminoso nu voia să intre în conflict cu biserica şi rareori ataca instituţia ca atare. Cu toate acestea, organizaţia rebelă nu avea încredere în oficialităţile bisericii ca indivizi, şi când se punea la cale o acţiune antiguvernamentală sau alt tip de insurecţie, rebelii doreau ca preoţii şi ceilalţi slujitori ai bisericii să nu se afle în preajmă, pentru a nu fi martori la evenimente.

— Vin pur şi simplu şi-i spun preotului sau asistenţilor noştri sociali „Plecaţi de-aici! Nu vrem să vă prindem în

zonă! O să vi se spună când vă puteţi întoarce”.

— Şi preoţii voştri se supun ordinelor de genul ăsta?

— Nu prea sună frumos, nu-i aşa? Dar de obicei da, o fac, pentru că nu au de ales. Dacă nu se supun, Sendero nu ezită să-i omoare. Un preot rămas în viaţă se poate întoarce în cele din urmă. Unul mort nu.

Un gând neaşteptat l-a făcut pe Partridge să întrebe:

— Există zone, chiar în acest moment, de unde oamenilor voştri li s-a spus să plece, unde Sendero Luminoso nu vrea să aibă spectatori veniţi de afară?

— Există o asemenea zonă, şi este o adevărată problemă pentru noi. Vino-ncoa’! Am să-ţi arăt pe harta asta.

S-au apropiat de un perete pe care era atârnată o hartă mare a Perú-ului, protejată de o folie de plastic însemnată din loc în loc cu creionul.

— Toată regiunea asta de aici.

Acevedo a pus degetul pe o parte a provinciei San Martin, înconjurată cu roşu.

— Până acum aproape trei săptămâni, aici aveam o echipă numeroasă de medici, angajaţi într-un program de asistenţă medicală pe care-l aplicăm în fiecare an. În principal, e un program de vaccinare a copiilor. Este important, deoarece zona face parte din Selva, unde abundă bolile specifice regiunilor de junglă, cu o mortalitate crescută. Ei, cam acum trei săptămâni, Sendero Luminoso, care controlează regiunea, a insistat ca oamenii noştri să-şi facă bagajele şi să plece. Degeaba au protestat, până la urmă au trebuit să plece. Acum vrem să-i trimitem pe doctori înapoi. Sendero zice ba.

Partridge a studiat atent zona încercuită. Sperase să fie mică. Dimpotrivă, era descurajam de întinsă. Citea nume de localităţi foarte îndepărtate între ele: Tocache, Uchiza, Sion, Nueva Esperanza, Pachiza. Fără prea mari speranţe, le-a notat totuşi. În eventualitatea improbabilă ca prizonierii să se afle într-unul din aceste locuri, nu ar fi fost indicat să pătrundă în zonă fără s-o cunoască. Orice tentativă de eliberare părea dificilă, dacă nu chiar imposibilă. Singura şansă palidă era ataculsurpriză.

— Am bănuiala că ştiu ce-ţi trece prin minte, l-a încercat Acevedo. Te întrebi dacă nu cumva prietenii tăi răpiţi s-ar

afla undeva în acest perimetru.

Partridge a dat din cap fără să spună un cuvânt.

— Eu nu cred. Dacă aşa ar sta lucrurile, bănuiesc că s-ar fi auzit. Eu, unul, n-am auzit nimic. Dar biserica noastră are o reţea întreagă de contacte. Am să trimit vorbă şi am să te anunţ dacă aflu ceva.

Mai mult de atât nici nu putea spera, şi-a dat seama Partridge. Dar timpul fugea iute, şi nu avea mai multe date despre locul în care era ţinut captiv trioul Sloane decât avusese la începutul călătoriei.

Gândul acesta îl descumpănise când se aflase în Palatul Arhiepiscopal. Iar acum, în camera de hotel, rememorându-şi acele momente şi altele din timpul zilei, trăia un sentiment de frustrare şi de eşec din pricina lipsei oricărui progres.

Pe neaşteptate, telefonul de pe noptieră începu să sune.

— Harry, tu eşti?

Partridge recunoscu vocea lui Don Kettering.

Se salutară, apoi Kettering spuse:

— S-au petrecut nişte lucruri pe-aici despre care m-am gândit că ar trebui să te informez.

Cazată în acelaşi Hotel Cesar’s, Rita răspunse la telefon la al doilea apel.

— Tocmai m-au sunat de la New York, spuse Partridge.

Îi repetă ce aflase de la Kettering, despre descoperirea casei din Hackensack şi despre telefoanele celulare, apoi adăugă:

— Don mi-a dat un număr din Lima, cu care s-a vorbit din Hackensack. Vreau să aflu al cui este şi la ce adresă.

— Spune-mi-l.

Partridge i-l dictă: 28 – 94 – 27.

— Am să încerc să-l găsesc pe tipul ăla de la Entel, Victor Velasco, şi-l pun la treabă. Te sun în momentul în care aflu.

Şi, într-adevăr, îl sună peste cincisprezece minute.

— Am reuşit să-l găsesc pe Velasco acasă. Mi-a zis că nu-i o chestie cu care să se ocupe departamentul lui şi că o să aibă probleme să obţină informaţia, dar crede că până mâine dimineaţă ne poate da un răspuns.

— Mulţumesc, zise Partridge, şi în curând adormi.

9

Abia miercuri după-amiază a fost identificat telefonul din Lima comunicat de Don Kettering. Directorul Entel şi-a cerut scuze pentru întârziere.

— Bineînţeles că asemenea date sunt doar pentru uz intern, le explică Victor Velasco Ritei şi lui Partridge, care se aflau în cabina de editare, pusă la dispoziţia CBA-ului la Entel, unde lucrau împreună cu editorul de imagini Bob Watson la un alt material informativ pentru Telejurnalul de seară.

— Nu mi-a fost uşor să-l conving pe unul dintre colegii mei să-mi dea informaţia, continuă Velasco, dar până la urmă am reuşit.

— Cu bani? întrebă Rita, şi când el confirmă cu o mişcare a capului, ea spuse: O să decontăm noi suma.

Pe o foaie de carnet era notată următoarea adresă: *Calderón, G. – 547, Huancavelica Street, 10F.*

— Avem nevoie de Fernández, spuse Partridge.

— E pe drum încoace, îl informă Rita.

Oacheşul şi energicul om de protocol sosi în câteva minute. De când Partridge şi Minh Van Canh sosiseră pe aeroportul din Lima, Fernández colabora strâns cu ei, iar acum o asista pe Rita în tot ceea ce era nevoie.

Când i se spuse despre adresa de pe Strada Huancavelica şi de ce s-ar fi putut dovedi un element important, Fernández Pabur dădu scurt din cap.

— Cunosc adresa. Un bloc vechi, lângă intersecţia cu Avenida Tacna, dar nimic de genul ăla – se chinui să găsească un cuvânt englezesc potrivit – impozant.

— Oricum ar fi, vreau să mă duc acum acolo, spuse Partridge şi se răsuci spre Rita: Aş vrea să veniţi şi tu şi Minh şi Ken, dar întâi am să intru eu singur, să văd ce pot afla.

— În niciun caz singur, îl avertiză Fernández. Ai putea fi atacat şi jefuit, dacă nu şi mai rău. O să mergem şi noi cu tine, eu şi Tomás.

Aflaseră între timp că Tomás era numele bodyguardului

mătăhălos şi taciturn.

Duba pe care o închiriase Fernández şi în care circulau tot timpul îi aştepta la intrarea în clădirea Entel. Nu prea era loc înăuntru pentru ei şapte plus şoferul, dar călătoria nu'dură mai mult de zece minute.

— Uite, acolo e, spuse Fernández arătând pe geam afară.

Avenida Tacna era o arteră lată, cu trafic aglomerat, iar

Huancavelica era perpendiculară pe ea. Cartierul, deşi nu la fel de sinistru ca *barriadas,* nu se afla în mod vădit în zilele lui cele mai bune. Numărul 547 era un bloc mare, galben-cenuşiu, cu tencuiala scorojită şi zidăria mâncată. Un grup de bărbaţi, unii aşezaţi pe bordură lângă intrare, alţii stând în picioare, cu aerul că n-aveau nimic de făcut pe lumea asta, se uitară la Partridge, Fernández şi Tomás, care coborau din dubă, lăsându-i pe Rita, Minh Van Canh şi pe sunetist să-i aştepte în maşină împreună cu şoferul.

Observând expresiile neprietenoase, circumspecte ale bărbaţilor, Partridge se bucură că Fernández insistase să-l însoţească.

Încă de la intrare îi copleşi mirosul de urină şi aspectul decrepit. Pe podea zăcea grămezi gunoiul. Liftul, bineînţeles, nu funcţiona, încât, neavând de ales, cei trei urcară până la etajul nouă pe scara de ciment murdară.

Apartamentul se afla la capătul unui coridor întunecos, fără mochetă sau covor. Partridge ciocăni în uşa de placaj. Dinăuntru se auzeau zgomote, dar la uşă nu veni nimeni, aşa că ciocăni din nou. De data aceasta uşa se deschise de câteva degete, cât îi permitea lanţul de siguranţă. În aceeaşi clipă, o voce stridentă de femeie se porni pe o tiradă în spaniolă – prea rapidă ca Partridge să poată înţelege altceva decât *„¡animales!... ¡asesinos... ¡diablos!”*

Partridge simţi o mână pe umăr, şi silueta masivă a lui Fernández înaintă. Apropiindu-şi gura de crăpătura uşii, Fernández vorbi la fel de repede, însă pe un ton rezonabil, liniştitor. Treptat, vocea dinăuntru ezită, apoi se opri, după care lanţul de siguranţă fu îndepărtat şi uşa se deschise larg

Femeia din faţa lor avea în jur de şaizeci de ani. Probabil că în tinereţe fusese frumoasă, dar anii şi viaţa grea o transformaseră într-o apariţie şleampătă şi vulgară, cu

tenul pătat şi părul nepieptănat, vopsit în toate nuanţele. Sub sprâncenele pensate şi înnegrite cu creionul dermatograf, ochii erau roşii, umflaţi de plâns, iar rimelul se scursese pe obraji. Fernández intră pe lângă ea, urmat de ceilalţi. Femeia rămase nemişcată câteva clipe, apoi închise uşa, parcă mai încrezătoare.

Partridge se uită repede în jurul lui. Camera era mică şi mobilată simplu, câteva scaune de lemn, o canapea cu tapiţeria roasă, o masă banală, încărcată cu tot felul de lucruri, şi un fel de bibliotecă improvizată din scânduri şi cărămizi. În mod surprinzător, rafturile acelea erau pline de cărţi voluminoase.

Fernández se întoarse spre Partridge:

— După cât se pare, acum câteva ore bărbatul cu care trăia aici a fost omorât – asasinat. Ea nu era acasă; când s-a întors, l-a găsit mort; cadavrul a fost luat de poliţie. Credea că suntem tot ăia care l-au omorât pe omul ei, ne-am întors ca s-o căsăpim şi pe ea. Am convins-o că suntem prieteni.

Se răsuci din nou spre femeie şi ochii ei se aţintiră asupra lui Partridge.

— Ne pare cu adevărat rău să aflăm de moartea prietenului dumitale, o asigură Partridge. Ştii cumva cine l-a omorât?

Femeia clătină din cap şi murmură ceva. Fernández explică:

— Ştie foarte puţină engleză – apoi îi tălmăci femeii cele spuse de Partridge: *Lo sentimos mucho la muerte de su amigo. ¿Sabe Ud. Quién i-o mató?*

Femeia dădu energic din cap, revărsând un potop de cuvinte, care se sfârşi cu *„Sendero Luminoso”.*

Se confirmau astfel temerile lui Partridge. Persoana pe care speraseră să o întâlnească – oricine ar fi fost aceasta – avusese legături cu Sendero. Iar acum nu mai putea fi abordată. Rămânea totuşi întrebarea: femeia asta ştia ceva despre victimele răpite? Puţin probabil.

Femeia vorbi din nou în spaniolă, de data asta însă mai rar, astfel că Partridge înţelese şi el.

— Da, îi răspunse el, prin intermediul lui Fernández, am dori să luăm loc, şi spune-i că i-am fi recunoscători dacă ne-

ar răspunde la câteva întrebări.

Fernández tălmăci rugămintea. Femeia zise ceva, iar Fernández se răsuci spre Partridge.

— Zice că da, numai să poată. I-am spus cine eşti: apropo, numele ei este Dolores. Te întreabă dacă doreşti ceva de băut.

— *No, gracias,* spuse Partridge.

Dolores dădu din cap şi se apropie de un raft, cu intenţia clară să-şi toarne un pahar. Dar când ridică sticla de gin, constată că era goală. Îi veni din nou să plângă, dar se abţinu, murmură ceva şi se aşeză la loc.

— Spune că nu ştie cum va trăi de acum încolo, repetă Fernández în engleză. N-are bani.

— *Le daré dinero si Ud. Tiene la información que estoy buscando*[51]*.*

Menţionarea banilor dădu naştere unui nou schimb rapid de replici între Dolores şi Fernández, care raportă:

— Spune să o întrebi.

Partridge n-avea încredere în cunoştinţele lui de spaniolă, aşa că recurse tot la ajutorul lui Fernández. Urmă o serie de întrebări şi răspunsuri.

— Prietenul dumitale care a fost ucis cu ce se ocupa?

— Era doctor. Un doctor special.

— Adică specialist?

— Îi făcea pe oameni să doarmă.

— Anestezist, adică?

Dolores scutură din cap, neînţelegând ce era aia. Apoi se duse la un dulap, scotoci înăuntru şi scoase la iveală o vali joară ponosită. O deschise, luă un dosar plin de hârtii, printre care începu să caute ceva anume. Alese două coli, pe care i le dădu lui Partridge. Erau două diplome de medic.

Prima declara că Hartley Harold Gossage, absolvent al Universităţii de medicină din Boston, avea dreptul să practice medicina. A doua certifica faptul că acelaşi Hartley Harold Gossage era „medic anestezist specialist”.

Partridge arătă spre dosar şi întrebă dacă putea să se uite şi la celelalte hârtii. Dolores încuviinţă cu un gest al capului.

---

51 Am să vă dau bani dacă deţineţi informaţia pe care o caut (sp.).

Mai multe documente păreau să privească strict probleme medicale de rutină, deci nu reprezentau niciun interes. Dădu însă peste unul, dactilografiat pe o hârtie purtând ştampila Registraturii Universităţii de Medicină din Massachusetts. Era adresat „Doctorului H.H. Gossage” şi începea astfel: „Prin prezenta vă aducem la cunoştinţă că vi s-a retras pe viaţă dreptul de a practica medicina...”

Partridge puse scrisoarea pe masă. Începea să se dumirească. Bărbatul care locuise în această cameră şi care, după cum aflaseră, fusese asasinat cu câteva ore înainte de venirea lor, fusese, aşa se părea, una şi aceeaşi persoană cu Gossage, un medic anestezist american, discreditat, exclus din comunitatea medicală, care întreţinuse anumite legături cu Sendero Luminoso. Ca urmare a acestor „legături, deduse Partridge, victimele răpirii fuseseră scoase pe ascuns din Statele Unite, probabil drogate sau anesteziate cumva pe parcursul călătoriei. Şi dacă stătea mai bine şi se gândea, descoperirile de ieri de la Hackensack, aşa cum le descrisese Don Kettering, confirmau această ipoteză. Foarte plauzibil, prin urmare, ca ex-doctorul Gossage să fi fost acela care a administrat anestezicul. Partridge se încrâncenă la chip. Tare ar fi vrut să-l fi avut în faţa lui pe individul acela înainte să fi murit.

Cei din cameră îl urmăreau încordaţi. Cu ajutorul lui Fernández, Partridge puse alte câteva întrebări.

— Ne-ai spus că Sendero Luminoso l-a asasinat pe prietenul dumitale, medicul. Ce te face să crezi asta?

— Păi, a lucrat pentru *bastardos* ăia. După o clipă de tăcere, îşi aminti un amănunt: Sendero avea un nume pentru el – Baudelio.

— De unde ştii asta?

— Mi-a spus el.

— Şi ţi-a mai spus şi altceva despre ceea ce făcea el pentru Sendero?

— Puţin. Un zâmbet palid trecu o clipă peste faţa ei. Când ne îmbătam împreună.

— Ştiai despre răpire? Au scris toate ziarele.

Dolores clătină din cap.

— Nu citesc ziare. Tot ce scrie ei e minciuni.

— Baudelio a lipsit în ultima vreme din Lima?

Femeia dădu energic din cap.

— O vreme lungă. I-am dus dorul. O pauză, apoi: Mi-a telefonat din America.

— Da, ştim.

Totul se potrivea, îşi spuse Partridge. Cu siguranţă Baudelio a fost la faţa locului când s-a comis răpirea.

— Şi când s-a întors? mai întrebă el.

Dolores se gândi câteva clipe înainte să răspundă:

— Acum o săptămână. I-a părut bine că s-a întors. Se temea şi că va fi omorât.

— Ţi-a zis de ce?

Dolores cumpăni.

— Cred c-a auzit ceva. Că cică ştia prea multe. Începu să plângă. Am fost împreună atâta vreme. Ce-am să mă fac?

Mai rămăsese o singură întrebare importantă. Partridge n-o pusese încă în mod deliberat, şi aproape că îi era şi teamă să o rostească.

— După ce Baudelio a fost în America, şi înainte să se întoarcă aici, a fost pe undeva în Perú?

Dolores dădu din cap în semn că da.

— Ţi-a spus cumva unde anume?

— Da. Nueva Esperanza.

Lui Partridge nu-i veni să creadă că se făcea lumină atât de imprevizibil şi de neaşteptat. Cu mâini tremurătoare întoarse paginile carnetului de notiţe – la interviul cu Cesar Acevedo şi la lista cu locurile unde Sendero Luminoso ordonase echipelor de medici catolice să nu pună piciorul. Un nume îi sări imediat în ochi: *Nueva Esperanza.*

Asta era! Acum măcar ştia unde erau ţinuţi Jessica, Nicky şi Angus.

Dar în primul şi în primul rând el era corespondent de televiziune, îşi spuse Partridge în timp ce discuta cu Rita, Minh şi O’Hara despre imaginile video pe care trebuiau să le realizeze – cu Dolores, apartamentul şi exteriorul clădirii. Erau toţi în apartamentul de la etajul nouă, în afară de Tomás, care fusese trimis la maşină după ceilalţi trei rămaşi acolo.

Partridge dorea, de asemenea, câteva prim-planuri cu diplomele de medic şi cu scrisoarea din Massachusetts, prin care Gossage – alias Baudelio era aruncat la groapa de

gunoi a profesiunii de medic. O fi coborât el, fostul doctor, în propria lui groapă, dar Partridge voia să fie sigur că răul pe care-l făcuse el familiei Sloane rămânea imortalizat pentru eternitate.

Totuşi, chiar dacă presupusul rol jucat de Baudelio în răpire era important în ansamblul reportajului, Partridge ştia că ar fi fost o greşeală să-l dea publicităţii în această fază, pentru că s-ar fi putut prea bine ca şi alţii să deducă informaţiile pe care le deţinea în exclusivitate echipa CBA. Oricum, era bine ca fragmentul Baudelio să fie pregătit din timp, pentru a-l putea folosi la momentul potrivit.

Pe Dolores o filmară în prim-plan, vorbind în spaniolă, sunetul urmând ulterior să fie coborât pentru a suprapune traducerea în engleză. La sfârşitul înregistrării, Fernández îi traduse lui Partridge ultimele cuvinte pe care le rostise Dolores în timpul înregistrării:

— Îţi aminteşte că i-ai promis bani.

Partridge se consultă cu Ritacare numără o mie de dolari în bancnote de câte cincizeci. În alte situaţii, oferta ar fi putut părea prea generoasă, dar dezvăluirile lui Dolores le deschiseseră un drum foarte important; în plus, lui Partridge şi Ritei le era milă de ea şi o credeau că, după cum le spusese, nu ştiuse nimic despre răpire, în ciuda relaţiei ei cu Baudelio.

Rita îl rugă pe Fernández să-i spună femeii:

— Explică-i, te rog, că regulamentul CBA nu prevede un onorariu pentru faptul că va apărea într-o emisiune informativă; deci banii sunt pentru că i-am folosit apartamentul şi pentru informaţia pe care ne-a dat-o.

O distincţie pur semantică, folosită adesea de reţelele de televiziune pentru a face exact ceea ce ziceau că nu fac, dar şefii din New York ţineau ca producătorii să continue această formalitate.

Judecând după reacţia de gratitudine a lui Dolores, era clar că femeia ori nu înţelesese, ori nu-i păsa de explicaţie. Partridge era convins că după plecarea lor sticla de gin avea să fie repede înlocuită.

Acum era liber să se gândească la lucrurile esenţiale – plănuirea unei expediţii de salvare în Nueva Esperanza cât mai curând cu putinţă. Şi la acest gând se simţi cuprins de

emoţie, căci se stârnise în el vechea lui patimă pentru primejdii, arme şi bătălii.

10

În cursul fiecărei zile de aşteptare, tendinţa lui Crawford Sloane era să-l sune pe Harry Partridge în Perú şi să-l întrebe: „Ai aflat ceva nou?”. Dar se abţinea, ştiind că orice ştire nouă ajungea la el suficient de repede, şi, în plus, era important să nu-l „întrerupă pe Harry şi să-l lase să lucreze în stilul său. Sloane simţea în continuare că are mai multă încredere în Partridge decât în oricine altcineva care ar fi putut fi trimis în Perú.

Un alt motiv pentru care se stăpânea şi nu dădea telefon de câte ori simţea nevoia era şi faptul că Harry fusese foarte atent cu el, sunându-l acasă, la Larchmont, în unele seri sau dimineaţa, pentru a-l informa despre progresele făcute, sau pentru a-i povesti unele amănunte de fundal din Lima.

Acum trecuseră deja câteva zile de la ultimul telefon şi, deşi era dezamăgit şi nerăbdător, Crawford Sloane îşi impusese să creadă că nu era nimic de raportat.

Dar se înşela.

Ceea ce nu ştia Sloane, şi nici n-ar fi avut cum, era că Partridge realizase că orice comunicare între Lima şi New York – prin intermediul telefonului, satelitului sau chiar al scrisorilor – nu mai era sigură. După interviul cu generalul Ortiz, în timpul căruia şeful poliţiei antiteroriste îi dăduse clar de înţeles că fiecare mişcare a sa era urmărită, părea foarte posibil ca telefoanele să fie înregistrate şi poate chiar deschise scrisorile. Iar comunicările prin satelit puteau fi urmărite de oricine cu un echipament adecvat; nici folosirea unui alt telefon decât cele dinainte nu părea să garanteze secretul convorbirii.

Şi mai era un motiv de precauţie: faptul că la Lima se înghesuiau acum o armată de ziarişti, inclusiv echipe de filmare de la alte televiziuni, toţi în competiţie în ce privea relatările despre răpirea familiei Sloane, şi toţi în căutarea

unor noi piste de cercetare. Deocamdată, Partridge reuşise să evite mulţimea de ziarişti, dar ştia foarte bine că, datorită implicării mai strânse a CBA-ului şi datorită faptului că fuseseră primii care descoperiseră cele mai importante indicii până în acel moment, tot ce făcea el şi toate persoanele cu care se întâlnea stârneau interesul celorlalţi, care nu-l scăpau din ochi.

Astfel că Partridge hotărâse să nu discute la telefon vizita sa în apartamentul de pe Strada Huancavelica, şi nici ceea ce aflase acolo. Îi instrui şi pe ceilalţi din echipa CBA-ului să respecte aceeaşi regulă, avertizându-i totodată că planificata expediţie la Nueva Esperanza trebuia să rămână învăluită într-un secret total. Nici măcar redacţia CBA de la New York nu trebuia încă să afle nimic despre asta.

Din această cauză, joi dimineaţa, la New York, neştiind despre progresele pe care le făcuseră colegii săi la Lima cu o zi înainte, Crawford ajunse la sediul CBA News ca de obicei, de fapt puţin mai târziu decât de obicei, pe la 10, 55.

Era însoţit de un tânăr agent FBI, Ivan Ungar, care dormise acasă la el, la Larchmont, în noaptea precedentă. FBI-ul îşi lua în continuare măsuri de precauţie împotriva unei posibile tentative de răpire a lui Sloane, şi se auzea că şi alţi crainici de la alte reţele erau păziţi în mod similar. Totuşi, de când răpitorii stabiliseră un contact şi îşi expuseseră pretenţiile, se ridicase paza de douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru asupra casei şi telefonului lui Crawford Sloane.

Agentul special Otis Havelock era încă implicat în caz, dar, după descoperirea de marţi a sediului răpitorilor de la Hackensack, preluase conducerea eforturilor FBI la faţa locului. Un alt obiect al atenţiei lor, aflase Sloane, era Aeroportul Teterboro, din cauza poziţiei sale atât de apropiate de ascunzătoarea de la Hackensack. Începuse o examinare atentă a tuturor planurilor de zbor din perioada imediat următoare răpirii până în ziua când se aflase că victimele erau în Perú, dar totul mergea încet din cauza numărului mare de zboruri din cursul acelor treisprezece zile.

În clădirea CBA News, când Sloane intră în holul principal

de la parter, un paznic în uniforma securităţii CBA ridică mâna într-un gest de salut, dar nu se zărea nicio întărire de la poliţia newyorkeză, aşa cum fusese mai bine de o săptămână după răpire. Astăzi un şuvoi de oameni intra şi ieşea din clădire şi, deşi cei care intrau erau opriţi la biroul de recepţie, Sloane nu putea să nu observe că măsurile de securitate alunecaseră spre vechiul sistem, mai relaxat, dinainte.

Din holul clădirii, însoţit în continuare de agentul Ungar, luă liftul până la etajul patru, apoi intră în biroul său de lângă Potcoavă, unde câteva persoane ridicară privirile ca să-l salute. Sloane lăsă deschisă uşa biroului, iar Ungar se aşeză pe un scaun în faţa ei.

În timp ce-şi agăţa raglanul în cui, Sloane observă pe birou un pachet de plastic, de genul celor pe care le folosesc restaurantele pentru hrana pe care ţi-o dau la pachet. Erau mai multe astfel de restaurante în împrejurimi, care făceau afaceri bune la CBA, livrând gustări sau prânzuri în urma unei comenzi telefonice. Dar, de vreme ce nu comandase nimic şi de obicei lua prânzul la bufetul din clădire, primul gând al lui Sloane a fost că cineva făcuse o greşeală.

Spre surprinderea sa, observă apoi că pachetul, legat bine cu sfoară, avea pe el un bileţel pe care scria „C. Sloane”. Fără prea mult interes, Crawford scoase o foarfecă din sertar, tăie sfoara şi desfăcu pachetul; înăuntru, despături întâi câteva rânduri de hârtie albă înainte de a da la iveală conţinutul.

Urmară câteva secunde de şoc şi de neîncredere în propriile facultăţi vizuale, apoi un urlet – un urlet înfiorător, torturat, animalic. Toate capetele celor din preajmă se întoarseră spre biroul lui. Agentul FBI Ungar sări ca ars de pe scaunul pe care stătea şi alergă înăuntru, scoţându-şi pistolul din mers. Dar Sloane era singur şi ţipa întruna, holbându-se la pachetul de pe birou, cu faţa albă ca varul.

Ceilalţi se ridicară şi ei în grabă de la mese şi alergară într-acolo; unii intrară, iar vreo zece se înghesuiră în uşă. O femeie se aplecă peste birou şi se uită în pachetul alb, apoi cu un „Dumnezeule!” se repezi afară şi, ţinându-se de gură, mai departe, spre toaletele pentru femei.

Ungar examină şi el pachetul, văzu cele două degete, mânjite cu pete de sânge uscat, îşi stăpâni senzaţia de greaţă şi preluă repede controlul asupra situaţiei. În primul rând ţipă la toţi cei din încăpere şi din uşă:

— Toată lumea, afară, vă rog!

Dintr-un gest, ridică receptorul, apăsă pe butonul pe care scria „Operator” şi comandă:

— Securitatea, repede!

Când biroul securităţii răspunse, spuse dintr-o suflare:

— Aici agentul special FBI Ivan Ungar, care vă dă un ordin. Anunţaţi toate gărzile că nimeni nu are voie să părăsească clădirea din acest moment. Nu se vor face niciun fel de excepţii, şi, dacă cineva încearcă să opună rezistenţă, folosiţi forţa. După aceea telefonaţi la poliţie după ajutoare. Eu mă îndrept spre holul principal şi vreau ca unul din oamenii voştri să mă aştepte acolo.

În timp ce Ungar dădea ordine la telefon, Sloane se prăbuşise într-un scaun şi, aşa cum avea să spună cineva mai târziu, „arăta ca moartea”.

Producătorul executiv îşi făcu loc cu coatele prin mulţimea adunată în faţa biroului întrebând:

— Ce se întâmplă aici?

Recunoscându-l, Ungar îi arătă cu un gest cutia deschisă şi spuse:

— Nimeni nu trebuie să se atingă de nimic. Propun să-l duceţi pe domnul Sloane în altă parte şi să încuiaţi uşa până mă întorc eu.

Insen dădu din cap; văzuse conţinutul pachetului şi observase, ca şi ceilalţi, că degetele erau mici şi delicate – era evident că aparţinuseră unui copil. Întorcându-se spre Sloane, puse din ochi inevitabila întrebare, iar Crawford reuşi să-i confirme înnebunit, printr-o aplecare a capului şi un murmur:

— Da.

— Doamne Dumnezeule!

Sloane părea pe punctul de a se prăbuşi. Insen îl susţinu şi, sprijinindu-l de umeri, îl scoase încet din cameră. Cei care se aflau în uşă făcură automat un culoar larg printre ei. Insen îl duse apoi pe Sloane în biroul său, dând ordine în dreapta şi-n stânga:

— Încuie biroul domnului Sloane şi nu lăsa pe nimeni înăuntru, în afara agentului FBI, îi ceru unei secretare. Pe urmă cheamă centrala; avem un doctor care poate fi chemat oricând – cheamă-l acum, imediat. Spune-i că domnul Sloane e în stare de şoc şi s-ar putea să aibă nevoie de sedative.

Pe urmă unui producător:

— Cheamă-l pe Don Kettering, spune-i ce s-a întâmplat şi roagă-l să vină imediat; avem nevoie de un material pentru ştirile din seara asta.

Apoi, aspru, celorlalţi:

— Şi voi treceţi înapoi la treabă!

Biroul lui Insen avea un perete de sticlă orientat spre Potcoavă, cu draperii, dacă dorea să nu fie deranjat... După ce îl aşeză pe Sloane într-un scaun, trase draperiile.

Crawford începea să-şi revină, deşi zăcea în continuare aplecat înainte, cu capul în mâini. Vorbind parţial cu Insen, parţial cu sine însuşi, repeta agonizant:

— Oamenii ăştia ştiau despre Nicky şi pianul lui. Şi cum au aflat? *Eu le-am spus! Eu! La conferinţa aia de presă după răpire.*

Insen încercă să-i spună blând:

— Îmi amintesc, Crawf. Dar n-ai făcut decât să răspunzi la o întrebare, nu tu ai deschis subiectul. Şi, oricum, cine ar fi putut prevedea... se opri, ştiind că raţiunea nu servea la nimic în acest moment.

Mai târziu, Insen avea să le spună celorlalţi:

— Trebuie să recunosc, Crawf are mult curaj. După o asemenea experienţă, majoritatea oamenilor s-ar fi târât în genunchi rugându-se să li se dea criminalilor ceea ce cer. Dar Crawf a ştiut de la început că nu trebuie să cedăm, că nu avem voie să cedăm, şi atunci nu a şovăit niciun moment.

Se auzi o bătaie discretă în uşă şi o secretară se strecură înăuntru:

— Doctorul e pe drum, anunţă ea.

Interdicţia temporară de a părăsi clădirea fu anulată când toţi cei dinăuntru sau pe punctul de a pleca fuseseră identificaţi şi prezenţa lor explicată. Părea foarte probabil că pachetul cu degetele fusese adus mult mai devreme, şi,

deoarece curierii restaurantelor veneau şi plecau tot timpul, nimeni nu observase şi nu ţinea minte ceva neobişnuit.

FBI-ul începu o investigaţie la restaurantele din apropiere, încercând să afle cine ar fi putut aduce pachetul, dar nu descoperi nimic până la urmă. Şi, deşi gărzile de securitate de la CB A aveau obligaţia de a controla identitatea tuturor curierilor, se dovedi că nu făceau asta decât din când în când, şi chiar şi atunci într-un mod superficial.

Orice îndoială posibilă asupra apartenenţei degetelor a fost înlăturată apoi de un control al FBI-ului în camera lui Nicky din casa lor de la Larchmont. Erau o mulţime de amprente acolo, şi multe se potriveau cu acelea ale degetelor aflate în pachetul primit de Crawford Sloane.

În toiul deprimării generale de la CBA, apăru un alt pachet important, de această dată livrat la Stonehenge. Joi după-amiază, devreme, un pachet mic îşi făcu drum spre biroul lui Margot Lloyd-Masson; înăuntru se găsea o casetă video trimisă de Sendero Luminoso.

Pentru că pachetul era aşteptat – livrarea de joi fusese menţionată în cererile grupului Sendero Luminoso, „A sosit vremea Luminii”, primite în urmă cu şase zile – Margot şi Les Chippingham lăsaseră vorbă ca banda să fie trimisă imediat după sosire preşedintelui de la CBA News printr-un mesager, îndată ce află de sosirea casetei, Chippingham îi chemă pe Don Kettering şi pe Norman Jaeger, şi cei trei vizionară banda încuiaţi în biroul lui Les.

Niciunul nu putea să nu remarce calitatea înregistrării, atât din punct de vedere tehnic, cât şi al prezentării. Titlurile de început – „Revoluţia mondială – Sendero Luminoso ne arată calea” – erau suprapuse peste imagini cu unele dintre cele mai fascinante decoruri peruane – munţii şi gheţarii Anzilor – întunecaţi şi maiestuoşi, Machu Picchu în splendoarea sa impresionantă, kilometri nesfârşiţi de junglă, într-un verde crud, umed, aridul deşert de pe coastă şi plajele inundate ritmic şi graţios de Oceanul Pacific. Jaeger recunoscu muzica maiestuoasă care ilustra începutul: Beethoven, *Simfonia a III-a – Eroica.*

— Se pare că au avut producători care ştiu meserie, remarcă Kettering. Mă aşteptam la ceva mai din topor.

— De fapt, nu e chiar atât de surprinzător. Perú nu e capătul pământului, şi au multe talente acolo şi cea mai bună aparatură.

— Sigur, Sendero are bani cu grămada, poate să cumpere aşa ceva, adăugă Jaeger. Ca să nu mai vorbim că sunt infiltraţi peste tot.

Chiar şi teoriile extremiste care urmară erau citite pe imagini impresionante – răscoale la Lima, greve industriale, ciocniri între poliţie şi participanţi la marşuri de protest, atacurile violente ale forţelor guvernamentale asupra unor sate din Anzi. „Noi suntem lumea”, predica un comentator, „iar lumea este gata pentru o explozie revoluţionară”.

Urma un lung interviu cu Abimael Guzmán, fondatorul şi conducătorul organizaţiei Sendero Luminoso. Cel puţin aşa anunţau titlurile, dar identitatea intervievatului era oarecum nesigură, deoarece camera nu era centrată decât pe spatele unui bărbat care stătea pe un scaun. Tot comentatorul explica: „Conducătorul nostru are mulţi duşmani care ar vrea să-l omoare. Dacă i-am arăta faţa ar însemna să-i ajutăm în scopurile lor murdare”.

Presupusa voce a lui Guzmán începu în spaniolă: *„Compañeros revolucionarios, nuestro trabajo y obiectivo es unir los creyentes en la filosofia de Marx, Lenin y Mao…”*[52] Apoi vocea era filată şi o alta continuă în engleză: „Camarazi, trebuie să distrugem în toată lumea o orânduire care nu merită să existe…”

— Dar Guzmán nu vorbeşte engleza? se interesă Kettering.

— În mod ciudat, îi răspunse Jaeger, este unul dintre puţinii peruani educaţi care nu ştiu engleza.

Ceea ce urmă era previzibil, pentru că fusese rostit de Guzmán de multe ori înainte: „Revoluţia este justificată din cauza exploatării imperialiste a tuturor oamenilor săraci din lume…”. „Informaţii false acuză Sendero Luminoso de lipsă de omenie. Sendero este mult mai umană decât supraputerile care sunt dispuse să distrugă omenirea cu arsenalele lor nucleare, pe care revoluţia noastră proletară

52 Tovarăşi revoluţionari, efortul şi obiectivul nostru este de a-i uni pe adepţii filosofiei lui Marx, Lenin şi Mao… (sp.).

le va interzice pentru totdeauna…”. „Mişcarea muncitorească din Statele Unite, o clasă burgheză de elită, a trădat şi i-a vândut pe muncitorii americani”… „Comuniştii din Uniunea Sovietică nu sunt cu nimic mai buni decât imperialiştii. Sovieticii au trădat revoluţia leninistă”… „Conducătorul cubanez Castro nu este decât un clovn, un lacheu imperialist”.

Afirmaţiile lui Guzmán erau inevitabil generale, oricine ar fi încercat să afle nişte idei concrete căuta în van prin discursurile lui.

— Dacă am difuza asta în locul Telejurnalului de seară, comentă Les Chippingham, ne-am pierde audienţa, şi procentul de vizionare ar cădea până în pivniţă.

Jumătatea de oră de program se încheia cu încă un fragment din Beethoven, alte câteva imagini de frumuseţi naturale şi lozinca strigată cu convingere de comentator: „Trăiască marxism-leninism-maoismul, doctrina noastră călăuzitoare!”

— Bun, anunţă Chippingham la sfârşit, aşa cum ne-am înţeles, caseta asta o pun la mine în seif. Numai noi trei am vizionat-o. Vă propun să nu discutăm cu absolut nimeni ce am văzut.

— Mergem deci în continuare pe ideea lui Karl Owens, se interesă Jaeger, povestea cu caseta stricată, ştearsă?

— Pentru Dumnezeu, bine-nţeles! Ce altceva am putea face? Este evident că nu o putem folosi în locul telejurnalului de luni.

— Da, presupun că n-avem de ales, acceptă Jaeger.

— Dar să nu uităm, adăugă şi Kettering, că şansele noastre de a fi crezuţi nu sunt prea mari acum, după gafa pe care a făcut-o Théo Elliott şi pe care s-a grăbit s-o publice *Baltimore Star.*

— La dracu’, ştiu asta! Vocea preşedintelui Departamentului de ştiri CBA reflecta tensiunea ultimelor zile. Îşi aruncă o privire pe ceas – 3, 53. Don, la ora patru întrerupi programul cu un buletin. O să spui că am primit o casetă de la răpitori, dar că este defectă şi nu am fost în stare să o refacem. Acum totul depinde de Sendero Luminoso să ne trimită o copie.

— În regulă.

— Între timp, eu o să-i chem pe cei de la Relaţiile cu presa şi o să le dau un comunicat pe care să-l difuzeze agenţiilor de presă, iar ele, la rândul lor, vor trebui să-l repete în Perú. Acum, hai să trecem la treabă!

Informaţiile false lansate de CBA au fost difuzate prompt şi pe larg. Din cauză că Perú-ul era cu o oră în urma New York-ului – Statele Unite erau încă pe orarul de vară, în timp ce Perú-ul nu practica sistemul acesta – comunicatul CBA-ului a apărut la Lima în cursul programelor radio de seară, la jurnalele TV de seară şi în ziarele de a doua zi.

Tot în cursul ştirilor zilei se găsea şi un material despre descoperirea degetelor amputate ale lui Nicholas Sloane de către tatăl său disperat.

La Ayacucho, liderii Sendero Luminoso luară cunoştinţă de ambele materiale. Pe cel de-al doilea, despre banda stricată, nu l-au crezut nicio clipă. Ceea ce se cerea imediat, hotărâră ei, era o acţiune mai impresionantă decât tăierea degetelor unui puşti.

11

Jessica avea să-şi amintească mai târziu că avusese o presimţire neagră de când se sculase în dimineaţa acelei zile, în lumina palidă a răsăritului. Se zvârcolise trează aproape toată noaptea, cuprinsă de deznădejde, îndoindu-se că mult aşteptata salvare va mai sosi vreodată. În ultimele trei zile, încrederea pe care o avusese la început în eliberarea lor finală începuse să scadă simţitor, deşi încerca să-şi ascundă îndoielile faţă de Angus şi Nicky. Dar *era* oare probabil, se întreba ea disperată, ca în zona asta obscură dintr-o ţară străină, îndepărtată, o forţă salvatoare să-i găsească într-adevăr şi să-i smulgă din mâinile duşmanilor? Pe măsură ce treceau zilele, părea din ce în ce mai puţin credibil că vor ajunge odată înapoi acasă.

Ceea ce făcuse ca moralul Jessicăi să se prăbuşească într-o asemenea măsură fusese, evident, mutilarea lui Nicky. Chiar dacă vor scăpa vreodată de aici, îşi spunea ea, ce şanse aveau ca viaţa lui Nicky să fie ca înainte? Cel mai

scump vis al său, de a deveni într-o zi un mare pianist, fusese spulberat brusc, irevocabil şi atât de... *inutil.* Şi ce alte pericole – poate chiar moartea – îi aşteptau în zilele următoare?

Degetele lui Nicky fuseseră tăiate marţi. Azi era vineri, iar ieri, joi, parcă îi mai cedaseră durerile, graţie lui Socorro, care îi schimbase zilnic bandajul şi compresele, dar era în continuare surd la toate încercările Jessicăi de a-l scoate din disperarea profundă în care se cufundase. Şi mai era şi veşnica separare dintre ei, peretele de bambus şi sârmă care îi împiedica să se atingă. Din acea noapte, când Socorro îi permisese Jessicăi să intre în celula lui Nicky şi să rămână alături de el, favoarea nu se mai repetase, cu toate rugăminţile ei.

De aceea astăzi, viitorul imediat părea atât de întunecat, cu atât de puţine lucruri la care să spere şi atât de multe de care să-i fie teamă! În timp ce se trezea, Jessica înţelese, pentru prima dată, o poezie de Thomas Hood, pe care o învăţase în copilărie şi care se sfârşea astfel:

Dar acum, adesea visez ca noaptea să-mi ia respiraţia cu ea.

Ştia că, în ceea ce-o privea pe ea, dorinţa era egoistă şi defetistă, că, în ciuda tuturor pericolelor şi nenorocirilor, trebuia să reziste, pentru că reprezenta singurul sprijin pentru Nicky şi Angus.

Nu mult după aceste gânduri, când lumina începea să capete nuanţa caldă a zilei, Jessica auzi de afară zgomote de activitate şi paşi apropiindu-se de coliba lor. Prima persoană care intră fu Gustavo, şeful paznicilor, care se îndreptă direct spre uşa celulei lui Angus şi o deschise.

Imediat în urma lui veni Miguel, care se îndreptă şi el spre Angus cu un rânjet întipărit pe faţă şi ducând în mână ceva ce Jessica nu văzuse la el până atunci – o armă automată.

Groaznica implicaţie era clară şi, la vederea hidoasei şi puternicei arme, inima Jessicăi începu să bată cu disperare, respiraţia îi deveni gâfâită. *Iisuse, nu! Nu Angus!*

Gustavo intră în celula lui Angus şi îl trase cu brutalitate pe bătrân în picioare, apoi îi legă mâinile la spate.

Jessica încercă să strige:

— Staţi puţin! Ascultaţi-mă! Ce faceţi? De ce?

Angus se întoarse spre ea:

— Jessie, draga mea, nu te întrista, n-ai ce să faci. Oamenii ăştia sunt nişte barbari, lipsiţi de omenie sau onoare...

Jessica văzu mâna lui Miguel strângându-se în jurul armei până când încheietura i se albi, dar nu făcu decât să-i ordone nerăbdător lui Gustavo:

— *¡Dese prisa! ¡No pierdas tiempo!*[53]

Nicky sărise şi el în picioare; intuind, la rândul lui, semnificaţia armei, întrebă neliniştit:

— Mămico, ce au de gând să-i facă bunicului?

— Nu ştiu, răspunse Jessica fără convingere, deşi încerca din răsputeri să-şi creadă propriile cuvinte.

Angus, cu mâinile legate la spate acum, „se îndreptă, înălţă capul, îşi trase înapoi umerii, se întoarse spre ei cu afecţiune şi demnitate.

— Nu mai avem mult timp. Amândoi – rămâneţi puternici şi continuaţi să credeţi în salvare! Ţineţi minte că acolo, undeva, e Crawford şi face tot ce poate să vă scoată de aici. O să vină şi ziua eliberării!

Lacrimile curgeau şiroaie pe faţa Jessicăi, dar reuşi să strige în urma lui Angus, cu vocea sugrumată:

— Angus, dragul nostru Angus! Te iubim atât de mult!

— Şi eu vă iubesc, Jessie... Nicky... se auzi răspunsul său, în timp ce Gustavo îl împingea înainte, scoţându-l cu forţa din colibă.

Toţi ştiau că se duce la moarte. Împiedicându-se, Angus mai strigă o dată:

— Nicky, ce zici de un cântec? Hai să încercăm. Şi cu voce puternică începu să cânte:

„Te voi zări

În toate locurile noastre familiare...”

Jessica îl văzu pe Nicky deschizând gura, dar amândoi aveau gâtlejurile prea înecate de lacrimi pentru a i se putea alătura în cântec. Angus se găsea acum afară, şi nu-l mai puteau vedea; dar îi puteau încă auzi vocea, din ce în ce mai slab:

---

53 Grăbeşte-te! Nu pierde timpul! (Sp.).

„Pe care această inimă a mea le îmbrăţişează-n fiece zi în micuţa cafenea…”

Vocea se stinse cu totul. Apoi linişte. Şi aşteptare.

Trecură câteva secunde, dar aşteptarea le păru mult mai lungă. Tăcerea fu spartă de ţiuitul unor gloanţe – patru focuri, la intervale scurte, unul după altul. Un alt interval de tăcere, apoi răpăiala unei arme automate, focuri prea rapide pentru a putea fi numărate.

Afară, la marginea junglei, Miguel stătea deasupra trupului neînsufleţit al lui Angus Sloane.

Primele patru focuri pe care le trăsese îl omorâseră pe bătrân aproape instantaneu; dar apoi, amintindu-şi de insulta din marţea precedentă – *„¡Maldito hijo de puta!”* – şi de aluzia dispreţuitoare la „barbari”, cu numai câteva minute în urmă, Miguel păşise înainte şi, dând frâu liber furiei, golise o încărcătură din arma sa AK-47, de producţie sovietică, în trupul prăbuşit al lui Angus.

Îndeplinise astfel ordinul primit târziu în seara precedentă de la Ayacucho, iar Gustavo fusese informat de sarcina neplăcută care îl aştepta acum pe el şi pe care, cu ajutorul celorlalţi, trebuia să o ducă la bun sfârşit cât mai rapid cu putinţă.

Un avion uşor, operând pentru Sendero Luminoso, era deja pe drum spre un mic teren de aterizare în junglă, la scurtă distanţă pe râu de Nueva Esperanza. Foarte curând o barcă se va îndrepta spre terenul de aterizare, după care avionul va purta la Lima rezultatul eforturilor lui Gustavo.

Târziu în cursul aceleiaşi dimineţi, la Lima, o maşină opri în scrâşnet de frâne în faţa Ambasadei Statelor Unite de pe Avepida Garcilaso de la Vega. Un bărbat purtând o cutie de mărime medie din carton sări din maşină, depuse cutia lângă o poartă, în faţa gratiilor protectoare ce înconjurau ambasada, apoi sări înapoi în maşină, care porni mai departe în trombă.

Un paznic în haine civile, care urmărise incidentul, sună alarma şi toate porţile ambasadei, construite ca o fortăreaţă, fură închise temporar. Între timp, telefonă armatei pentru a trimite în ajutor o echipă de genişti buni

Când testele dezvăluiră că pachetul nu’ conţinea niciun fel de bombă, fu deschis cu grijă, dând la iveală capul

retezat al unui bărbat în vârstă, probabil în jur de şaptezeci de ani. În aceeaşi cutie se afla un portofel cu un carnet de şofer, emis în Florida, cu fotografie cu tot, o carte americană de Asigurări Sociale, şi alte documente care identificau rămăşiţele parţiale ca fiind ale lui Angus McMullen Sloane, cetăţean american.

În momentul incidentului, în clădirea ambasadei se afla întâmplător un reporter de la *Chicago Tribune.* Rămânând la faţa locului pentru a vedea ce se întâmplă, difuză primul articolul ce includea şi numele victimei. Articolul din *Tribune* avea să fie preluat imediat de agenţiile de presă, televiziune, radio şi alte ziare, mai întâi din Statele Unite, şi apoi din toată lumea.

12

În sfârşit, planul de salvare a familiei Sloane de la Nueva Esperanza era complet.

Vineri după-amiază s-au stabilit ultimele detalii, s-au adunat ultimele piese de echipament. Sâmbătă la răsăritul soarelui, Partridge şi echipa sa urmau să zboare de la Lima spre jungla din provincia San Martín, în apropiere de râul Huallaga.

Încă de miercuri, de când aflase locul probabil unde erau ţinute victimele, Partridge se agitase nerăbdător. Primul său impuls fusese acela de a pleca imediat, dar argumentele lui Fernández Pabur plus propria sa experienţă îl convinseseră să amâne călătoria.

— Jungla poate fi un prieten, dar poate fi şi un duşman, îl avertizase Fernández. Nu poţi să te plimbi pur şi simplu pe acolo, aşa cum ai vizita o altă parte a oraşului. Vom sta în junglă cel puţin o noapte, probabil două, şi trebuie să ne luăm măsuri de supravieţuire. Eu trebuie să şi aleg o companie aeriană potrivită – una pe care s-o putem folosi cu încredere. Ca să ne ducă acolo şi să se întoarcă apoi să ne ia, toate astea necesită coordonare şi o sincronizare perfectă. Avem nevoie de cel puţin două zile ca să ne pregătim, şi chiar şi alea abia ajung.

Folosind cuvinte ca „noi” şi „a noastră”, descurcăreţul corespondent le dădu de înţeles tuturor că avea intenţia să ia parte la expediţie. Le declară simplu:

— O s-aveţi nevoie de mine. Eu am mai fost în Selva de mai multe ori, îi cunosc capcanele.

Şi când Partridge se simţi obligat să-i arate că va fi periculos, Fernández ridică nepăsător din umeri:

— Toată viaţa e un risc. În vremurile astea, în ţara mea chiar şi a te scula dimineaţa e un risc.

Transportul cu avionul era principala lor grijă. După ce dispăru aproape toată dimineaţa de joi, Fernández se întoarse, îi luă pe Rita şi pe Partridge şi îi duse într-o clădire de cărămidă cu un etaj, nu departe de aeroportul din Lima, care adăpostea mai multe birouri mici. Fernández deschise o uşă pe care scria ALSA – AEROLIBERTAD S.A., intră primul şi îi prezentă pe cei doi proprietarului firmei charter, care era şi principalul pilot – Oswaldo Zileri.

Zileri, un bărbat la vreo treizeci şi cinci-patruzeci de ani, era bine făcut, cu o pieptănătură sportivă şi o siluetă robustă, atletică. Atitudinea sa era prudentă, dar directă şi la obiect când îl informă pe Partridge:

— Înţeleg că vreţi să faceţi o vizită intempestivă la, Nueva Esperanza, şi asta este tot ce am nevoie – sau doresc – să ştiu.

— Perfect, numai că trebuie să mai ştiţi şi că sperăm ca la întoarcere să avem trei pasageri în plus.

— Avionul pe care îl închiriaţi este un Cheyenne II, deci va fi loc pentru doi piloţi şi şapte pasageri. Cum umpleţi cele şapte locuri este treaba dumneavoastră. Acum să discutăm tariful.

— Cu mine discutaţi, interveni Rita. Cât cereţi?

— Plătiţi în dolari americani? întrebă Zileri, şi Rita îi confirmă din cap.

— Atunci preţul pentru fiecare zbor va fi de o mie patru sute de dolari. Dacă vom pierde mai mult timp la destinaţie, de exemplu pentru supraveghere din aer, vă va costa o taxă suplimentară. De asemenea, pentru fiecare aterizare la Nueva Esperanza – teritoriu al drogurilor controlat de Sendero Luminoso – cerem o taxă specială de periclitate de cinci mii de dolari. Înainte de a decola

sâmbătă, am nevoie de un aconto de şase mii de dolari în bani gheaţă.

— E în regulă, acceptă Rita. Şi dacă puneţi toate astea pe hârtie, în două exemplare, semnez şi păstrez eu o copie.

— Le veţi avea înainte de plecare. Doriţi să ştiţi mai multe despre serviciile noastre aeriene?

— Presupun că ar trebui, îi spuse Partridge politicos.

Pe un ton mândru, Zileri începu să recite un text pe care era evident că îl repetase de multe ori înainte:

— Avionul Cheyenne II – din care avem trei bucăţi – are două motoare şi o elice. Este un aparat remarcabil de solid şi poate ateriza în spaţii limitate ca suprafaţă – ceea ce, evident, este un avantaj în junglă. Toţi piloţii noştri, inclusiv eu, am făcut şcoala în America. Cunoaştem bine majoritatea zonelor din Perú, ca şi pe majoritatea controlorilor de trafic, militari şi civili, iar ei sunt obişnuiţi cu noi. Apropo, în zborul acesta voi pilota chiar eu.

— Toate astea sună bine, se declară de acord Partridge, dar noi avem nevoie şi de nişte sfaturi.

— Mi-a spus Fernández.

Zileri se îndreptă spre o masă pe care era desfăcută o hartă mare a porţiunii sudice a provinciei San Martín. Ceilalţi se adunară şi ei în jurul mesei.

— Presupun că vreţi să aterizaţi suficient de departe de Nueva Esperanza, ca sosirea dumneavoastră să treacă neobservată.

— Presupuneţi corect, îi confirmă Partridge.

— Atunci, după Lima propun să aterizăm aici, spuse Zileri, indicând cu creionul un punct pe hartă.

— Aia nu e o şosea?

— Da, şoseaua principală care străbate jungla, dar traficul este foarte redus, ca şi inexistent, iar în unele puncte, ca acesta, a fost lărgită şi reasfaltată de traficanţii de droguri, în aşa fel încât să poată ateriza cu avioanele. Am mai aterizat acolo.

Partridge se întrebă în ce scop. Ca să transporte droguri, sau pe cei care făceau afaceri cu ele? auzise că erau puţini piloţi în Perú care nu erau implicaţi în traficul de droguri, chiar dacă numai tangenţial.

— Înainte de a ne îndrepta spre punctul de aterizare,

continuă Zileri, ne vom asigura că şoseaua nu e folosită şi nu e nimeni la sol. Din acel punct, o cărare aproximativă duce la Nueva Esperanza.

— Am o hartă bună pe care este marcată cărarea, adăugă şi Fernández.

— Acum, în privinţa întoarcerii cu pasageri în plus, eu şi Fernández am discutat despre asta şi avem un plan.

— S-auzim, îl încurajă Partridge.

Şi astfel discuţia continuă, se stabiliră puncte semnificative, se luară decizii.

Existau trei puncte posibile pentru călătoria de întoarcere, în primul rând, şoseaua pe care aterizau la dus; în al doilea rând, terenul de aterizare de la Sion, unde se putea ajunge cu barca de la Nueva Esperanza, plus un drum de trei mile prin junglă. În al treilea rând, exista un mic teren de aterizare undeva la mijlocul drumului dintre cele două, folosit de traficanţii de droguri şi cunoscut de foarte puţini oameni, la care, de asemenea, se putea ajunge cu barca.

Motivul pentru mai multe opţiuni era următorul, după cum explică Fernández:

— Nu ştim ce o să se-ntâmple la Nueva Esperanza, sau care drum va fi liber, sau mai bun pentru noi.

Avionul care venea să-i ia putea să treacă cu uşurinţă peste toate trei şi să răspundă unui semnal de la sol. Grupul condus de Partridge urma să transporte un dispozitiv special pentru semnale luminoase roşii şi verzi – semnalul verde însemnând *„Aterizaţi normal, totul e în ordine*”, iar cel roşu – *„Aterizaţi cât mai repede, suntem în pericol”.*

S-au înţeles totodată că, dacă observau din aer schimburi de focuri sau rafale de automate, avionul nu va ateriza, ci se va întoarce la Lima.

Pentru că Nu se ştia exact când va fi nevoie de avionul de întoarcere, planul era ca un avion să fie trimis în zonă întâi la opt dimineaţa duminică, adică a doua zi, apoi, dacă nu exista nicio comunicare de la sol, din nou luni, la aceeaşi oră. După aceea, orice acţiune va fi hotărâtă de Rita, care rămânea la Lima în cursul expediţiei şi păstra legătura cu New York-ul, un aranjament pe care Partridge îl considera

esenţial.

La sfârşitul planificării acestei operaţii, Rita, în numele CBA-ului, şi Oswaldo Zileri semnară contractul, după care el şi trioul de la CBA îşi strânseră mâinile protocolar. Privindu-l pe Partridge în ochi, pilotul îl asigură:

— Vom respecta partea noastră de contract şi ne vom strădui pentru dumneavoastră.

Intuiţia îi spunea lui Partridge că aşa va fi.

După ce se întoarse la Hotelul Cesar's, Partridge îi adună pe toţi membrii echipei de la CBA pentru a hotărî cine va pleca în expediţie. Cele trei selecţii definitive erau: Partridge, Minh Van Canh, deoarece era nevoie de cineva care să înregistreze totul, şi Fernández Pabur. Ţinând cont de faptul că trebuiau să rămână trei locuri libere pentru călătoria de întoarcere, asta însemna că mai rămânea de ales o singură persoană.

Iar alegerea urma să se facă între Bob Watson, editorul TV, sunetistul Ken O'Hara şi Tomás, tăcutul bodyguard.

Fernández optase în favoarea lui Tomás.

— E foarte puternic şi ştie să se lupte, argumentase el mai devreme.

Bob Watson, cu unul din veşnicele sale trabucuri urât mirositoare în gură, îi rugă, la rândul său:

— Ia-mă cu tine, Harry. Pot să mă descurc într-o bătaie. Am aflat asta şi în timpul răscoalei de la Miami.

În timp ce O'Hara spuse simplu:

— Aş vrea foarte mult să merg şi eu.

Până la urmă, Partridge îl alese pe O'Hara, pentru că îl cunoştea foarte bine, demonstrase că poate să-şi păstreze mintea limpede într-o situaţie extremă şi era totodată foarte descurcăreţ. Şi apoi, deşi nu avea nevoie de echipament de sunet – Minh urma să folosească un Betacam cu sunetul încorporat – Ken O'Hara avea fler în tot ce ţinea de mecanică, un avantaj care se putea dovedi folositor.

Partridge îl lăsă pe Fernández să se ocupe de echipament şi, sub conducerea sa, toate obiectele necesare începură să se adune în camera de hotel: hamacuri uşoare, plase şi creme împotriva ţânţarilor, hrană rece care să le ajungă două zile, sticle cu apă, tablete de sterilizare a apei, cuţite

lungi, ca nişte toporişti uşoare, compase, binocluri, folii de plastic. Pentru că fiecare persoană urma să-şi care propriul echipament într-un rucsac, trebuia găsit un echilibru între necesitate şi greutate.

Fernández mai sugeră ca fiecare să poarte o armă, şi Partridge se arătă de acord. Era una dintre realităţile vieţii de reporter TV; de multe ori echipele care lucrau în străinătate erau nevoite să umble înarmate, deşi îşi ţineau armele ascunse privirii. Reţelele de televiziune nici nu încurajau, nici nu condamnau obiceiul, lăsându-i pe oamenii de la faţa locului să decidă ce e mai bine. În acest caz, necesitatea de a purta arme era covârşitoare, iar decizia era uşurată de faptul că toţi cei care plecau în expediţie aveau experienţă cu armele de foc şi le mai folosiseră în diferite momente ale vieţii lor.

Partridge hotărî să păstreze Browningul de 9 mm, cu un amortizor, şi să ia cu el şi cuţitul „de comando” pe care i-l dăduse un maior din SAS-ul britanic.

Minh, care, pe lângă armă, avea de transportat şi echipamentul video, dorea ceva puternic, dar uşor, iar Fernández îl anunţă că o să-i facă rost de o mitralieră UZI de producţie israeliană. O’Hara le spuse că se mulţumea cu orice era la îndemână; acel ceva se dovedi a fi o puşcă-automată americană M-16. După toate aparenţele, orice tip de armă putea fi cumpărat la Lima, fără niciun fel de întrebări incomode, dacă aveai banii potriviţi.

Încă de miercuri, când aflase că Nueva Esperanza urma să fie locul expediţiei lor, Partridge se întrebase: oare n-ar trebui să informeze autorităţile peruane, mai ales poliţia antiteroristă? Joi hotărî chiar să se ducă din nou pentru un sfat la Sergio Hurtado, redactorul de la radio, care îl avertizase să nu încerce să ceară ajutor de la poliţie sau armată. În cursul întâlnirii lor, în prima zi a lui Partridge în Perú, Sergio îi spusese: *„Evită-i ca aliaţi pentru că nu mai sunt de încredere, dacă au fost vreodată. Când e vorba de crimă şi de nenorociri, nu sunt cu nimic mai breji decât cei de la Sendero, şi au cu siguranţă la fel de puţine scrupule*

Povestindu-i, confidenţial, noile descoperiri şi intenţiile pe care le aveau, Partridge îl întrebă pe Sergio dacă sfatul său era acelaşi.

— Cu atât mai mult acum, îi răspunse Sergio. În genul de situaţie despre care îmi vorbeşti tu, forţele guvernamentale sunt notorii pentru acţiunile în forţă şi cu ploaie de cartuşe. Îi rad de pe faţa pământului pe toţi – vinovaţi şi inocenţi deopotrivă – şi abia după aceea pun întrebări. Apoi, când sunt acuzaţi de a fi ucis oameni nevinovaţi, au obiceiul să spună: „De unde să ştim care-i care? Eram în situaţia de a ucide sau de a fi ucişi”.

Partridge îşi aminti că şi generalul Raul Ortiz îi spusese mai mult sau mai puţin acelaşi lucru.

Sergio se simţi obligat să adauge totuşi:

— Pe de altă parte, dacă te duci peste ei aşa cum ai de gând, îţi iei viaţa în propriile-ţi mâini.

— Ştiu, admise Harry, dar nu văd altă cale.

Era la începutul după-amiezii. În ultimele minute, Sergio tot mutase dintr-un loc în altul o hârtie de pe biroul său. Până la urmă întrebă:

— Înainte de a veni aici, Harry, ai primit vreo veste proastă? Astăzi adică?

Partridge scutură din cap.

— Atunci îmi pare rău că trebuie să-ţi dau eu una. Ridicând hârtia, i-o întinse. Asta a venit cu puţin înaintea ta.

„Asta” era un telex Reuter, care relata despre primirea pachetului cu degetele lui Nicholas Sloane la sediul CBA News din New York şi disperarea tatălui.

— Iisuse! Partridge fu cuprins brusc de nelinişte şi procese de conştiinţă. De ce oare, se întrebă, nu pornise în expediţie mai devreme? Poate ar fi putut ajunge înaintea acestei cruzimi.

— Ştiu la ce te gândeşti, îi spuse Sergio, dar n-aveai cum să-mpiedici ce s-a întâmplat. În orice caz nu cu timpul şi cu informaţiile limitate de care dispuneai.

Ceea ce era adevărat, recunoscu Partridge în sinea lui, dar ştia totuşi că întrebările cu privire la ritmul investigaţiei lui îl vor chinui multă vreme de acum încolo.

— Că tot eşti aici, Harry, mai aveam ceva pentru tine. Reţeaua ta, CBA-ul, nu este proprietatea unei companii care se numeşte Globanic Industries?

— Ba da.

Redactorul de la radio deschise un sertar al biroului şi

scoase câteva hârtii prinse cu o agrafă.

— Eu îmi obţin informaţiile din mai multe surse, şi vei fi surprins să afli că una dintre ele este Sendero Luminoso. Mă urăsc, dar se folosesc de mine. Sendero are informatori şi simpatizanţi peste tot, şi unul din ei mi-a trimis recent acest material, în speranţa c-am să-l transmit la radio.

Partridge luă foile de hârtie şi începu să citească.

— După cum vezi, îi explică Sergio, se referă la o înţelegere între Serviciile Financiare Globanic, una dintre filialele companiei Globanic Industries, şi guvernul peruan.

— Mi-e teamă că nu e specialitatea mea, clătină din cap Harry.

— Nu e foarte complicat. În cadrul acestei înţelegeri, Globanic va primi terenuri enorme, inclusiv două staţiuni mari, la un preţ de nimic. În schimb, o parte a datoriei internaţionale a Perú-ului, pentru care Globanic a depus garanţii, va fi redusă.

— Şi totul e cinstit şi legal.

— Să zicem că este la limită, deşi probabil nu pe deplin legal, răspunse Sergio cinic. Ceea ce este mai important e că se dovedeşte a fi o afacere incredibil de bănoasă pentru Globanic, şi una foarte proastă pentru Perú.

— Dacă asta e părerea ta, de ce n-ai difuzat încă nimic? întrebă Partridge.

— Până acum, din două motive. Nu accept niciodată nimic de la Sendero aşa, pe cuvânt, şi voiam să verific cât de exactă este informaţia. Am verificat, este adevărată. Şi în al doilea rând: pentru ca Globanic să obţină un profit dulce ca ăsta, cineva din guvern trebuie să fi fost mituit zdravăn, sau urmează să fie, iar eu vreau să aflu despre cine e vorba. De asta mă ocup acum, iar materialul îl voi difuza săptămâna viitoare.

Partridge împături gânditor paginile pe care le ţinea în mână.

— E vreo şansă să obţin şi eu o copie?

— Păstrează-le pe alea. Eu mai am un dosar.

A doua zi, vineri, Partridge hotărî că mai exista un aspect care trebuia verificat înainte de a pleca în expediţia de sâm bătă: mai aflase şi altcineva de numărul care îi condusese pe ei la apartamentul de pe Strada Huancavelica, ocupat

înainte de ex-doctorul cunoscut sub numele de Baudelio, şi acum de Dolores? Dacă da, însemna că mai aflase şi altcineva de semnificaţia localităţii Nueva Esperanza.

După cum îi explicase Don Kettering la telefon miercuri seara, FBI-ul avusese acces la telefoanele celulare de la Hackensack imediat după ce CBA-ul descoperise ascunzătoarea. Probabil că FBI-ul verificase toate apelurile care se făcuseră de la numerele respective şi aflase de numărul din Lima, pe care Kettering i-l dăduse lui Partridge. Şi era posibil ca FBI-ul să fi comunicat informaţia la CIA – deşi asta nu era foarte sigur, dat fiind că rivalitatea dintre cele două agenţii era notorie de-acum. Ca o alternativă, FBI-ul ar fi putut ruga guvernul peruan să verifice numărul.

La rugămintea lui Partridge, Fernández îi mai făcu o vizită lui Dolores vineri după-amiaza, şi o găsi beată, dar suficient de coerentă ca să-l asigure că nimeni nu mai fusese în apartamentul ei în căutare de informaţii. Deci, indiferent din ce motiv, nimeni în afară de CBA nu mai pornise pe „firul” acelui telefon.

Din nefericire, în aceeaşi după-amiază, prin intermediul postului de radio peruan, aflară vestea tragică a morţii lui Angus Sloane şi a abandonării capului său în faţa ambasadei americane din Lima.

Imediat ce auzi vestea, Partridge se duse repede la ambasadă împreună cu Minh Van Canh şi trimise un material pentru telejurnalul din acea seară. Între timp apăruseră şi alte echipe TV şi reporteri din presa scrisă, dar Partridge reuşi să evite orice conversaţie cu ei.

Adevărul era că moartea oribilă a tatălui lui Crawf îi apăsa conştiinţa, la fel ca şi degetele tăiate ale lui Nicky, şi nu putea să nu se gândească că poate ar fi existat o şansă să-l salveze. În măsura în care venise în Perú ca să elibereze trei ostatici întregi şi nevătămaţi, misiunea lui eşuase deja, îşi spunea el vinovat.

Mai târziu, după ce termină materialul, se întoarse la hotel şi îşi petrecu seara zăcând în pat, treaz, singur şi deprimat.

A doua zi dimineaţă, era în picioare cu mai bine de o oră înainte de răsăritul soarelui. Intenţiona să mai facă două lucruri absolut necesare înainte de a pleca. În primul rând

compuse un testament simplu, scris de mână, iar apoi trimise o telegramă. Mai târziu, în drum spre aeroport, în maşina închiriată de ei, o puse pe Rita martoră la semnarea testamentului şi îl lăsă la ea. Tot pe ea o rugă să trimită telegrama, adresată cuiva în Oakland, California.

Mai avură timp să discute şi înţelegerea dintre Globanic şi Perú, de care aflase de la Sergio Hurtado.

— După ce citeşti materialul, îi spuse el Ritei, cred că ar trebui să-i trimitem o copie lui Les Chippingham. Dar nu are nicio legătură cu motivul pentru care ne aflăm aici, iar eu nu intenţionez să folosesc informaţia, deşi Sergio o va face cu siguranţă săptămâna viitoare. Bănuiesc că măcar atât putem face pentru Globanic, care ţine pâinea şi cuţitul, adăugă el zâmbind.

Avionul Cheyenne II decolă fără niciun incident din Lima în aerul tăcut, curat, dinaintea zorilor. Şaptezeci de minute mai târziu, avionul ajunse în acea parte a junglei unde urmau să coboare Partridge, Minh, O'Hara şi Fernández.

De-acum se luminase suficient afară pentru a se putea zări terenul de dedesubt – nicio maşină sau camion, niciun semn de activitate umană. De ambele părţi ale şoselei se întindea jungla care acoperea pământul cât vedeai cu ochii, ca o pătură verde. Răsucindu-se puţin în fotoliul său de pilot, Oswaldo Zileri le spuse pasagerilor:

— Aterizăm. Pregătiţi-vă să coborâţi repede. Nu vreau să rămân la sol o secundă mai mult decât este absolut necesar.

Apoi, cu o întoarcere în ac de păr, descendentă, se alinie deasupra şoselei, atinse solul în porţiunea sa mai lată şi se opri într-un timp remarcabil de scurt. Cei patru pasageri coborâră cât mai repede cu putinţă, luând cu ei rucsacurile şi echipamentul şi, după numai două minute, aparatul se punea din nou în mişcare şi decola.

— Hai iute să ne ascundem printre copaci, îi îndemnă Partridge pe ceilalţi, şi toţi patru se îndreptară spre cărarea din junglă.

Fără ca Partridge să ştie, în vinerea atât de agitată dinaintea plecării sale, la New York izbucnise o criză legată de persoana lui.

Dimineaţa, în timp ce îşi lua micul dejun acasă, Margot Lloyd-Mason primi un mesaj telefonic de la Theodore Elliott care dorea să o vadă „imediat” la sediul companiei Globanic Industries din Pleasantville. Pupă un alt telefon, „imediat” se traduse într-o întâlnire stabilită pentru ora 10; urma să fie prima întâlnire pe ziua respectivă a preşedintelui de la Globanic, o informă binevoitor o secretară.

Atunci Margot o sună pe una dintre secretarele ei, spunându-i să-i anuleze sau să-i amâne toate întâlnirile din acea dimineaţă.

Mai grav era că nu avea nicio idee ce voia Elliott de la ea.

La sediul companiei, Margot fu lăsată să aştepte mai multe minute în holul elegant al directorilor, unde, fără să ştie, se aşeză exact în acelaşi fotoliu din care reporterul de la *Baltimore Star*, Glen Dawson, ascultase convorbirea spinoasă în urmă cu patru zile.

Când Margot intră în biroul preşedintelui, Elliott, fără să mai piardă timpul cu preliminarii, o întrebă direct;

— De ce dracu’ nu poţi să-i controlezi mai bine pe ziariştii ăia afurisiţi ai tăi din Perú?

Surprinsă, Margot spuse;

— Cum să-i controlez? Am primit o mulţime de felicitări legate de ştirile primite de acolo. Şi audienţa a...

— Mă refer la ştirile lor sumbre, deprimante, pesimiste, o repezi Elliott, bătând cu pumnul în masă. Aseară am primit un telefon direct de la Preşedintele Castañeda, de la Lima. El spune că tot ce se aude la CBA despre Perú este negativist şi cât se poate de rău pentru imaginea Perú-ului. Este supărat foc pe reţeaua asta de televiziune, şi eu la fel!

Margot încercă să fie rezonabilă;

— Celelalte reţele şi *New York Times* au adoptat aceeaşi atitudine ca şi noi, Théo.

— Ce mă interesează pe mine ceilalţi?! Eu vorbesc de *noi!* Şi, oricum, Preşedintele Castañeda e convins că de fapt CBA dă tonul şi ceilalţi îl urmează. Mi-a spus-o personal.

Amândoi stăteau în picioare. Furios, Elliott nici măcar n-o invitase pe Margot să ia loc.

— S-a referit la ceva în mod deosebit?

— Poţi să fii sigură că s-a referit! se stropşi roşu la faţă Elliott, arătând cu degetul un maldăr de casete video de pe biroul lui. După discuţia de aseară cu Preşedintele, l-am trimis pe unul dintre oamenii mei să-mi aducă înregistrările ştirilor de seară din ultima săptămână. Şi acum, că le-am văzut pe toate, îmi dau seama de ce s-a supărat; sunt pline de previziuni sumbre despre cât de rău stau lucrurile în Perú. Nimic pozitiv! auzi? Nimic pozitiv! Nimic din care să reiasă că Perú-ul are un viitor luminos, că este un loc minunat de vacanţă, sau că nenorociţii ăia de rebeli din Calea Luminoasă vor fi stârpiţi în curând.

— Toată lumea e de acord că nu vor fi, Théo.

Elliott continua să tune şi să fulgere ca şi cum n-ar fi auzit:

— Pot să înţeleg de ce e furios Preşedintele Castañeda, iar Globanic *nu-şi poate permite* ca el să fie furios! Ştii şi tu bine de ce. Te-am prevenit în privinţa asta, dar tu nu vrei să asculţi. Şi încă ceva – şi Fossie Xenos e făcut foc şi pară, este chiar convins că încerci în mod deliberat să-i strici afacerea.

— Asta e o prostie, şi o ştii şi tu! Dar poate că se poate face ceva să îmbunătăţim situaţia.

Margot gândea cu viteză maximă, realizând că situaţia era mai gravă decât crezuse iniţial, chiar viitorul carierei ei la Globanic putea fi periclitat din pricina asta.

— O să-ţi spun *exact* ce-o să facem. Vocea lui Elliott devenise tăioasă ca lama de cuţit. Reporterul ăla băgăcios, cum îl cheamă, Partridge, o să vină înapoi cu primul avion şi o să fie dat afară.

— Putem să-l aducem înapoi, sigur, dar nu sunt la fel de sigură că îl putem da afară.

— *Afară,* am zis! Ai surzit în dimineaţa asta, Margot? Vreau ca ticălosul ăla să fie scos de la CBA, în aşa fel încât luni la prima oră să pot să-i raportez Preşedintelui Perú-ului: „Uitaţi, l-am dat afară pe tipul ăla nepriceput. Ne pare rău că l-am trimis la dumneavoastră în ţară; a fost o mare greşeală şi n-o să se mai repete”.

Prevăzând dificultăţile pe care le va avea la CBA, Margot mai încercă o dată:

— Théo, trebuie să-ţi aduc aminte că Partridge e la CBA de foarte mult timp, de vreo douăzeci şi cinci de ani, şi a făcut treabă foarte bună.

Elliott îşi permise în sfârşit un zâmbet viclean:

— Atunci faceţi-i cadou un ceas de aur, nu-mi pasă. Tot ce trebuie să faci e să scapi de el, ca eu să pot da luni telefonul ăla. Şi te mai previn de ceva, Margot.

— Ce anume, Théo?

Elliott se retrase în spatele biroului său şi se aşeză pe scaun. Îi făcu şi lui Margot semn să se aşeze şi continuă:

— Te-ai molipsit de boala asta de a crede că redactorii şi reporterii sunt ceva ieşit din comun. Nu sunt, deşi câteodată ei aşa se cred şi încep să capete idei exagerate despre propria lor importanţă. Adevărul este că n-o să fie niciodată o criză de redactori. Dă unul deoparte, şi răsar alţi doi, ca ciupercile după ploaie. Doar oamenii ca mine şi ca tine, începu Elliott să-şi ia avânt pe tema favorită, au importanţă în lumea asta, Margot. Noi suntem cei care *acţionăm*, care facem lucrurile să se întâmple în fiecare zi. De asta putem să ne permitem să cumpărăm redactori în fiecare zi, şi ei sunt doi la leu. Aşa că, atunci când termini cu o gloabă bătrână ca Harry Partridge, nu trebuie decât să cumperi altul, un tânăr proaspăt ieşit de pe băncile facultăţii, aşa cum ai cumpăra o căpăţână de varză.

Margot se relaxă într-un zâmbet; era clar că furia îi trecuse aproape de tot lui Elliott.

— Da, e un punct de vedere interesant.

— Atunci pune-l în aplicare! Şi încă ceva.

— Ascult.

— Nu te gândi că cei de la Globanic, inclusiv eu, nu-şi dau seama cum daţi din coate voi, tu, Leon Ironwood şi Fossie Xenos, în speranţa că o să ocupaţi într-o zi scaunul meu. Ei bine, pot să te informez, Margot, că, între tine şi Fossie, în dimineaţa asta el este cu câţiva paşi înaintea ta!

Preşedintele flutură o mână a concediere:

— Asta e tot. Sună-mă mai târziu când ai rezolvat chestia cu tipul din Perú.

Mai târziu în aceeaşi dimineaţă, de îndată ce ajunse la

birou, Margot îi trimise un mesaj lui Leslie Chippingham, cu ordinul de a se prezenta la ea „imediat”.

Nu îi plăcuse cum fusese convocată în dimineaţa aceea, prefera să fie ea cea care dă ordine. Actuala răsturnare de situaţie îi satisfăcea orgoliul rănit.

Nu îi plăcuse nici sugestia lui Elliott că Fossie Xenos ar fi cu „câţiva paşi înaintea ei” în cursa pentru preşedinţia companiei. Se gândi că, dacă într-adevăr aceasta era situaţia, urma să o schimbe prompt. Margot nu avea nicio intenţie să-şi pericliteze planurile de viitor pentru ceea ce considera oricum a fi o problemă organizatorică minoră, care putea fi rezolvată iute şi eficient.

Aşa se face că, atunci când Chippingham apăru în biroul ei, imediat după prânz, trecu la subiect la fel de abrupt cum făcuse Elliott cu ea, fără preliminarii:

— Nu vreau niciun fel de discuţii în problema pentru care te-am chemat. Îţi dau un ordin şi tu îl vei duce la îndeplinire.

Apoi continuă, fără pauză, fixându-l rece:

— Contractul lui Harry Partridge va fi reziliat imediat. Vreau ca până mâine să fie scos de la CBA. Cunosc foarte bine prevederile contractului său, şi vei face tot ce se specifică acolo. Şi mai vreau să plece din Perú, preferabil mâine, dar în niciun caz mai târziu de duminică. Dacă asta presupune închirierea unui avion, închiriază-l.

Chippingham rămase cu gura căscată, holbându-se la ea, nevenindu-i să-şi creadă urechilor. Într-un târziu, reuşi să spună:

— Glumeşti, probabil.

— *Nu* glumesc şi ţi-am zis că nu vreau să aud discuţii, răspunse ea scurt.

— Pe dracu’ nu vrei! răbufni Chippingham agitat. N-o să stau deoparte în timp ce unul dintre cei mai buni corespondenţi ai CBA-ului, care a lucrat pentru reţeaua asta mai bine de douăzeci de ani, este dat afară fără niciun motiv.

— Motivul nu te priveşte pe tine.

— Sunt preşedinte, parcă. Margot, te rog! Ce a făcut Harry, pentru Dumnezeu? E ceva chiar atât de grav? Dacă este, trebuie să ştiu şi eu.

— Dacă te interesează aşa de mult, este genul de ştiri pe care le face.

— Care sunt cele mai bune! Pe cuvânt. Pline de informaţii, cinstite, fără prejudecăţi. Poţi să întrebi pe oricine!

— N-am nevoie. Oricum, nu toată lumea e de acord cu tine.

Chippingham îi aruncă o privire suspicioasă:

— Asta e mâna celor de la Globanic, nu-i aşa? Apoi, cu o intuiţie bruscă: A prietenului tău, şarpele ăla tiran – Theodore Elliott!

— Fii atent ce spui! îl avertiză ea şi hotărî că discuţia se prelungise suficient. Nu am de gând să-ţi dau şi alte explicaţii, încheie ea. O să-ţi spun doar atât: dacă ordinul meu nu va fi executat până la sfârşitul zilei de muncă de azi, şi tu eşti dat afară, iar mâine voi numi alt preşedinte, care va face ce-i spun eu!

— Ai fi în stare, nu-i aşa? o privi el cu un amestec de mirare şi ură profundă.

— Da, poţi să fii sigur de asta. Şi dacă ai de gând să-ţi păstrezi slujba, să-mi raportezi până la sfârşitul zilei că ordinul a fost executat. Şi acum, ieşi afară de aici!

După plecarea lui Chippingham, Margot rămase cu senzaţia plăcută că, atunci când voia, putea fi la fel de dură ca şi Elliott.

Întors la sediul CBA, deşi ştia că nu face decât să amâne inevitabilul, Les Chippingham se ocupă întâi de câteva probleme de rutină, înainte de a-i spune secretarei, cu puţin înainte de ora 3 după-amiaza, că nu vrea să fie deranjat şi să preia ea toate telefoanele. Avea nevoie de timp pentru a cântări lucrurile.

Închizând uşa biroului în urma sa, se aşeză într-un fotoliu rezervat musafirilor, cu faţa la una dintre picturile sale preferate – un peisaj dezolant, semnat Andrew Wyeth. Dar astăzi gândul nu îi era la pictură, abia dacă o observă, nu se putea gândi decât la decizia crucială pe care trebuia să o ia.

Ştia că era într-un moment de criză în viaţa sa.

Dacă făcea ceea ce i se ordonase Margot şi îl concedia pe Harry Partridge fără niciun motiv raţional, respectul de sine

îi era periclitat pentru totdeauna. Pentru că ar fi făcut ceva ruşinos şi nedrept unei fiinţe cumsecade, foarte talentate şi respectate, unui prieten şi coleg, doar pentru a satisface capriciul cuiva. Cine era această persoană şi care era capriciul, Chippingham nu ştia, dar era sigur că el şi ceilalţi vor afla până la urmă. Până atunci, nu era sigur decât că Theodore Elliott era cumva implicat – judecând după reacţia lui Margot, acuzaţia lui părea justificată.

Ar putea el să trăiască cu gândul că făcuse o asemenea faptă? Conform principiilor care-l călăuziseră până acum în viaţă, n-ar trebui să fie în stare.

Pe de altă parte – din păcate exista şi cealaltă faţă a medaliei – dacă el, Les Chippingham, n-o făcea, ar fi făcut-o altcineva. În privinţa asta Margot fusese cât se poate de clară, şi nu îşi făcea iluzii că i-ar fi fost ei greu să găsească pe altcineva. Erau prea mulţi oameni ambiţioşi în jur, inclusiv aici, la CBA News, ca să-şi imagineze aşa ceva.

Deci Harry Partridge oricum era pierdut, cel puţin pentru CBA.

Dar când se va afla, căci zvonurile de genul ăsta circulau foarte repede, că Harry Partridge părăseşte CBA-ul şi este liber, n-ar rămâne fără serviciu niciun sfert de oră; celelalte reţele se vor da peste cap ca să-l angajeze. Harry era o vedetă, un „barosan” – şi mai avea şi o reputaţie de tip cumsecade, ceea ce nu-i strica deloc.

Nimic, dar absolut nimic, nu-l putea dărâma pe Harry Partridge. Din contră, cu un nou contract la altă reţea, probabil că îi va fi mult mai bine.

Dar ce se va întâmpla cu un preşedinte dat afară şi doborât? Povestea era cu totul alta, şi Les Chippingham ştia foarte bine ce avea de înfruntat dacă Margot se ţinea de cuvânt, cum era sigur că o va face, şi îl concedia dacă nu îi îndeplinea ordinul.

Ca preşedinte al Departamentului de ştiri, şi el avea un contract care prevedea despăgubiri de un milion de dolari în cazul în care contractul îi era încălcat. Suma părea substanţială, dar de fapt nu era, pentru că o parte importantă urma să dispară în impozite; apoi, pentru că era datornic peste tot, creditorii lui vor ataca rămăşiţele. Şi, dacă mai rămânea ceva, puţinul ăla ar fi fost calculat fără

milă de avocaţii Stasiei, aşa că, până la urmă, se putea considera norocos dacă îi mai rămânea suficient cât să plătească o cină pentru doi la „Four Seasons”.

Pe urmă, mai rămânea şi problema găsirii unui alt serviciu. Spre deosebire de Partridge, nimeni de la celelalte reţele nu s-ar fi înghesuit să-l angajeze pe el. În primul rând că nu putea fi decât un singur preşedinte la Departamentul de ştiri, şi el nu auzise să se fi eliberat-vreun post. În al doilea rând, reţelele doreau preşedinţi de succes, nu bărbaţi între două vârste daţi afară din altă parte în condiţii dubioase; erau destui foşti preşedinţi în jur care puteau constitui exemple vii în această privinţă.

Asta însemna că ar fi trebuit să se mulţumească poate cu o funcţie mai măruntă, sigur mai prost plătită, iar Stasia tot i-ar fi luat o bună parte din bani.

Perspectiva era îngrozitor de sumbră.

Dacă nu făcea ceea ce îi ceruse Margot.

Dacă ar fi trebuit să descrie în termeni dramatici ce făcea acolo singur în birou, ar fi spus că dădea la o parte, pe rând, pojghiţele de autoapărare de pe sufletul său, şi nu îi plăcea deloc ce descoperea.

Şi totuşi, o concluzie era inevitabilă: erau momente în viaţă când autoconservarea venea pe primul plan.

Îmi pare teribil de rău că trebuie să-ţi fac aşa ceva, Harry, mărturisi în sinea lui, *dar nu am de ales.*

Cincisprezece minute mai târziu, Chippingham reciti scrisoarea pe care o dactilografiase personal, la o maşină Underwood veche, mecanică, pe care o ţinea în birou în amintirea vremurilor de altă dată. Începea în felul următor:

Dragă Harry,

Te informez cu regret că angajarea ta la CBA News se suspendă. Decizia intră în vigoare imediat.

În conformitate cu termenii contractului tău...

Chippingham ştia, pentru că avusese ocazia să-i revizuiască recent contractul, că angajamentul lui Partridge avea o clauză de „salariu necondiţionat”, ceea ce însemna că, deşi reţeaua putea oricând să îl concedieze, avea totuşi obligaţia să-i plătească salariul întreg până în ziua în care se încheia contractul, în cazul lui Partridge, încă un an.

În acelaşi contract mai era o clauză de concurenţă

neloaială, prin care Partridge, acceptând clauza de „salariu necondiţionat”, se angaja să nu lucreze pentru alt post pe o perioadă de cel puţin şase luni.

În scrisoarea sa, Chippingham, în calitate de preşedinte, renunţa oficial la clauza de concurenţă neloaială, lăsându-l pe Partridge cu salariul intact, dar şi cu libertatea de a accepta alt serviciu imediat. Chippingham simţea că, în situaţia dată, trebuia să facă măcar atât pentru Harry.

Intenţiona să trimită scrisoarea la Lima prin fax. Exista un aparat în biroul secretarei, pe care voia să-l folosească personal. Mai devreme realizase că, deşi ar fi trebuit să dea un telefon, nu se simţea capabil să o facă.

Pe punctul de a semna ceea ce scrisese, Chippingham auzi o bătaie în uşă şi, ridicând capul, văzu uşa deschizându-se; instinctiv, acoperi scrisoarea cu mâna, şi apoi o întoarse cu faţa în jos.

Persoana care îşi făcu apariţia era Crawford Sloane, cu un telex în mână. Încerca să vorbească, dar vocea îi era sugrumată, iar lacrimile îi curgeau şiroaie pe faţă.

— Les, trebuie să-ţi vorbesc. Tocmai a sosit asta, reuşi el în sfârşit să articuleze.

Îi întinse telexul pe care Chippingham i-l luă încet din mână şi îl citi. Era ştirea tipărită de *Chicago Tribune* despre găsirea capului lui Angus Sloane în faţa ambasadei.

— Dumnezeule, Sloane! îmi...

Incapabil să continue propoziţia, Chippingham clătină din cap şocat, apoi îşi întinse braţele şi, într-un gest spontan, cei doi se îmbrăţişară.

Când se desprinse după câteva secunde din braţele lui Les, Sloane spuse:

— Nu mai zice nimic, nu cred că sunt în stare să mai rezist la ceva. Nu pot să prezint ştirile în seara asta. Le-am spus să o cheme pe Teresa Toy...

— Lasă asta, Crawf! îl linişti Chippingham. Ne ocupăm noi de asta.

— Nu, mai este ceva, ceva ce trebuie să fac, îl întrerupse Sloane. Vreau să închiriez un Learjet ca să plec la Lima. Cât mai este o şansă... Cu Jessica şi Nicky... Trebuie să fiu acolo... Se opri, încercând să-şi controleze vocea. Plec întâi la Larchmont şi pe urmă direct la Aeroportul Teterboro.

Chippingham îl întrebă şovăitor:

— Eşti sigur, Crawf? Crezi că e înţelept?

— Plec, Les. Nu încerca să mă opreşti, că tot plec. Dacă CBA-ul nu plăteşte avionul, o să-l plătesc eu.

— Nu e necesar, o să comand Learjetul pentru tine.

Ceea ce şi făcu, aproape imediat. Crawford urma să plece de la Teterboro în aceeaşi seară şi să ajungă la Lima dimineaţa.

Din cauza ştirilor atât de bruşte şi de tragice în legătură cu Angus Sloane, scrisoarea lui Chippingham către Partridge rămase nesemnată şi neexpediată până după-amiaza târziu. După ce secretara plecă acasă, Chippingham o trimise la numărul de fax pe care îl ştia la Entel Perú, de unde urma să fie dusă în biroul CBA din aceeaşi clădire. Adăugă o notă transmisiei, în care cerea ca faxul să fie închis într-un plic pe care să se treacă „Domnului Harry Partridge” şi „Strict personal”.

Chippigham se gândise pentru un moment să-i spună şi lui Crawford Sloane de scrisoare, dar apoi hotărî că Sloane avusese parte de suficiente şocuri pentru o săptămână. Ştia că scrisoarea îi va indigna pe Crawf şi pe Partridge, şi se aştepta la telefoane furioase şi cereri de explicaţii imediate. Dar asta se va întâmpla într-o altă zi, şi poate atunci va fi mai pregătit să le facă faţă, cât putea el mai bine.

În sfârşit, o sună pe Margot Lloyd-Mason, care era încă în biroul ei la ora 18, 15. Îi spuse întâi:

— Am făcut ce mi-ai cerut. Apoi îi dădu vestea despre moartea tatălui lui Crawford Sloane.

— Am auzit, îi zise ea, şi-mi pare rău. În cealaltă problemă, nu te-ai prea grăbit. Începusem să cred că n-ai să suni. Dar mersi.

14

Dincolo de şoseaua unde aterizase avionul Cheyenne II, pentru Partridge şi ceilalţi drumul era dificil şi anevoios.

Cărarea – dacă se putea numi aşa – era adesea acoperită de vegetaţie şi câteodată dispărea cu totul. Confruntaţi cu

o masă densă şi încâlcită de ramuri şi frunze, trebuiau de multe ori să-şi facă loc cu topoarele, sperând la o porţiune ceva mai liberă dincolo de obstacol. Copaci înalţi formau arcade deasupra capului, sub un cer acoperit de nori, care părea să indice iminenţa ploii. Mulţi copaci aveau trunchiurile răsucite grotesc, coaja groasă şi frunze ca pielea de porc, iar Partridge îşi aminti că citise undeva că există opt mii de specii cunoscute de copaci în Perú. La nivelurile mai joase, bambuşi, ferigi, liane şi plante parazitare îşi încolăciseră braţele în ceea ce aceeaşi sursă numea „iadul verde”.

„Iad” părea un cuvânt foarte potrivit astăzi în căldura aprigă, umedă, de care toţi sufereau deja. Transpiraţia părea să ţâşnească în şuvoaie din fiecare părticică a corpului, iar situaţia era înrăutăţită şi mai mult de roiurile de insecte care erau atrase irezistibil de prezenţa lor. La început turnaseră pe ei doze substanţiale de loţiune împotriva ţânţarilor, şi mai adăugaseră o porţie şi pe drum, dar, cum observase şi Ken O’Hara:

— Dracilor ăstora pare să le placă.

Din fericire, când reuşiră din nou să găsească poteca, erau suprafeţe mari unde umbra dată de copacii apropiaţi, cu crengile împletite deasupra capului, făcuseră vegetaţia la nivelul solului să crească mai puţin prolific, deci era mai uşor pentru ei să înainteze. Dar era evident că, fără existenţa cărării, înaintarea în junglă ar fi fost practic imposibilă.

— Drumul ăsta nu e folosit frecvent, remarcă Fernández, şi asta e în avantajul nostru.

Scopul lor era să ajungă la Nueva Esperanza, dar la o distanţă sigură, până când găseau un teren mai înalt unde puteau ocupa poziţii. De acolo, ascunşi de vegetaţia copleşitoare a junglei, urmau să ţină sub observaţie satul, mai ales în cursul zilei. Apoi, în funcţie de ceea ce vedeau şi auzeau, aveau să alcătuiască un plan de atac.

Întreaga arie înconjurătoare, pe o suprafaţă de 150 de km pătraţi şi chiar mai mult, întreruptă numai de râul Huallaga, era acoperită de junglă; terenul era uşor deluros. Dar harta amănunţită procurată de Fernández înaintea plecării arăta prezenţa unor dealuri adevărate în preajma

obiectivului lor, oricare putând servi drept post de observaţie. Nueva Esperanza se găsea la aproximativ nouă mile de actuala lor poziţie, o distantă teribil de mare în condiţiile date.

Unul dintre lucrurile memorate de Partridge era cel de-al doilea mesaj pe care Jessica reuşise să-l transmită în timpul înregistrării video. Aşa cum îi explicase Crawford Sloane într-o scrisoare sigilată adusă de Rita la Lima, Jessica se scărpinase la urechea stângă, ceea ce însemna: *Paza nu este foarte strictă, un atac ar putea avea şanse de succes.* Curând informaţia urma să fie pusă la încercare.

Între timp, continuau să înainteze anevoios prin junglă.

După-amiază târziu, când toţi erau deja extenuaţi, Fernández îi preveni că s-ar putea să se găsească aproape de Nueva Esperanza.

— Cred că am parcurs cele şapte mile. Nu trebuie să ne lăsăm văzuţi; dacă auzim un sunet, ne topim imediat în junglă.

Privind în jur la tufişurile dese şi ţepii care îi înconjurau, Minh Van Canh spuse:

— Da, ai dreptate, dar sper că n-o să fie cazul.

Curând după avertismentul lui Fernández, înaintarea deveni ceva mai uşoară şi alte câteva cărări o intersectară pe a lor. Fernández începu să le explice că întreaga zonă de pante şi dealuri era împânzită de plantaţii de coca, pline, în alte perioade ale anului, de forfota şi agitaţia plantatorilor. Într-o perioadă de creştere de patru până la şase luni, plantele de coca necesită doar îngrijiri sumare, aşa că majoritatea plantatorilor locuiesc în alte părţi şi se întorc la cabanele lor de pe deal numai în timpul recoltatului.

Folosind harta şi busola, Fernández continuă să-i ghideze pe ceilalţi trei, iar mersul care devenea tot mai anevoios era semn că probabil începuseră să urce panta dealului. După încă o oră ajunseră într-un luminiş; dincolo de el se vedea colţul unei colibe printre copacii junglei.

Pentru Partridge era de-acum evident că Fernández cunoştea zona mai bine decât afirmase la început. Întrebat din nou, corespondentul recunoscu:

— Da, am mai fost pe aici de câteva ori.

Partridge oftă în sinea sa şi se întrebă dacă Fernández

era încă unul din armata de oameni aparent cinstiţi care beneficiau în mod indirect, insidios, de pe urma cumplitului comerţ cu cocaină. America Latină şi în special Caraibele forfoteau de asemenea oameni cu două feţe, mulţi dintre ei ocupând poziţii înalte.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Fernández adăugă:

— Am fost aici o dată pentru un „spectacol” organizat de guvernul nostru în beneficiul Departamentului vostru de Stat. Venise şi un musafir – cred că era procurorul vostru general – şi au adus şi presa. Eu am fost unul dintre ziarişti.

În ciuda gândurilor sale de mai înainte, Partridge zâmbi la descrierea „spectacolului”. Era termenul folosit dispreţuitor de reporteri atunci când un guvern străin – de obicei comunist sau dictatorial – organiza un circ întreg pentru a impresiona o delegaţie americană aflată în vizită. Partridge îşi putea imagina cu uşurinţă scena de aici: o „invazie” de trupe aeropurtate care dezrădăcinează şi dau foc câtorva plantaţii de coca şi distrug un laborator-două cu ajutorul dinamitei: Musafirii ridică în slăvi eforturile antidrog ale guvernului, ignorând sau preferând să treacă cu vederea faptul că alte mii de hectare de plantaţii de coca şi alte zeci de laboratoare din apropiere rămân neatinse.

A doua zi, fotografiile executate de invitaţii la spectacol figurează în ziarele americane, însoţite de declaraţiile lor aprobatoare, şi procesul se repetă şi la televiziune. Iar reporterii, ştiind că iau parte la o şaradă, dar neputând să absenteze când toţi ceilalţi prezintă ştirea, îşi înghit ruşinea şi încearcă să se deprindă cu ea.

Acelaşi lucru trebuie să se fi întâmplat şi în Perú, care nu avea niciun guvern comunist, nicio dictatură, se gândi Partridge, dar care avea toate şansele să devină ori una, ori cealaltă.

Fernández inspectă luminişul în care ajunseseră şi coliba, încercând să se asigure că nu era nimeni acolo. Apoi îi conduse mai departe spre est, înapoi în junglă, dar numai pentru puţin timp; la un semn de avertizare al lui, se opriră şi ceilalţi imediat. Mai făcu un pas atent, despărţi un mănunchi de ferigi şi îi îndemnă tăcut şi pe ceilalţi să privească. Unul câte unul îşi aruncară ochii prin despărţitura între ferigi şi observară un grup de construcţii

dărăpănate, cam la o jumătate de milă distanţă şi o sută de metri mai jos de panta pe care se găseau ei. Erau aproximativ două duzini de colibe grupate de-a lungul râului. O potecă noroioasă ducea de la coşmelii până la un debarcader improvizat din lemn, unde o colecţie pestriţă de bărci stăteau legate de stâlpi.

Partridge murmură satisfăcut:

— Am făcut treabă bună, băieţi. Cred că ne aflăm la Nueva Esperanza, adăugă el uşurat.

După ce, îi predase comanda lui Fernández în timpul drumului prin junglă, Harry Partridge începu acum din nou să conducă echipa.

— Se înserează în curând, le spuse el celorlalţi. Soarele se găsea deja la orizont – drumul fusese mult mai lung decât se aşteptaseră. Vreau să observăm cât mai mult posibil înainte de a se întuneca. Minh, ia celălalt binoclu şi vino cu mine. Fernández şi Ken, alegeţi un punct de observaţie şi începeţi să staţi de pază, să ne spuneţi dacă se apropie cineva din spate. Vă înţelegeţi între voi şi, dacă apare cineva, strigaţi-ne repede.

Apropiindu-se de fâşia de junglă care îi ferea de privirile celor de jos, Partridge se lăsă pe burtă şi începu să înainteze de-a buşilea, ţinând în mâini binoclul pe care îl luase cu el. Minh, lângă el, făcu acelaşi lucru şi amândoi se opriră când ajunseră într-o poziţie din care puteau vedea clar, ei rămânând în continuare acoperiţi de vegetaţia din jur.

Mişcând binoclul încet, Partridge studie scena de la poalele dealului.

Inactivitatea era aproape totală. La debarcader, doi oameni îşi făceau de lucru la o barcă, demontându-i motorul. Dintr-o colibă apăru o femeie cu o găleată, aruncă nişte lături în tufişuri şi se întoarse înăuntru. Un bărbat veni dinspre copaci, se apropie de altă colibă şi intră. Doi căţei jigăriţi se băteau pentru o grămadă de gunoaie. Alte gunoaie erau împrăştiate peste tot printre coşmelii. Una peste alta, Nueva Esperanza părea a fi o mahala în junglă.

Partridge începu apoi să studieze construcţiile, poposind cu binoclul asupra fiecăreia câteva minute. Era de presupus că prizonierii se aflau într-una dintre ele, dar nu exista

niciun semn care să o identifice. Începuse deja să fie convins că aveau nevoie de cel puţin o zi de observaţie, iar ideea de a face o tentativă de salvare în aceeaşi noapte şi a prinde avionul a doua zi dimineaţa era exclusă. Se instală mai comod ca să aştepte şi să urmărească tot ce se putea până la căderea nopţii.

Aşa cum se întâmplă în general la tropice, când soarele dispăru la orizont, se lăsă imediat şi întunericul. Din coşmelii începeau să se zărească raze firave de lumină, pe măsură ce ultimele vestigii ale zilei dispăreau. Partridge coborî binoclul şi îşi şterse ochii obosiţi după mai bine de o oră de concentrare asupra scenei din vale. Nu spera să mai afle mare lucru în seara asta.

Tocmai atunci, Minh îi atinse braţul, făcându-i semn să se uite la colibele de jos. Partridge luă din nou binoclul şi îl reglă. Văzu imediat o mişcare în lumina slabă a apusului – siluetaunui bărbat mergând pe aleea dintre două grupuri de case. În contrast cu celelalte mişcări pe care le observaseră, mersul acestuia părea foarte hotărât; şi mai era ceva deosebit. Partridge făcu un efort să distingă în ultima geană de lumină... da, acum distingea clar! Bărbatul purta o armă agăţată pe umăr. Şi Partridge şi Minh urmăriră drumul bărbatului printre colibe, străduindu-se să nu-l piardă din ochi.

La o oarecare distanţă de celelalte construcţii, se găsea o baracă, pe care Partridge o observase mai devreme dar care nu-i atrăsese atenţia prin nimic special. Bărbatul se îndreptă direct spre ea şi dispăru înăuntru. Printr-o deschizătură în peretele din faţă, o lumină slabă se strecura afară.

Continuară să ţină sub observaţie baraca, dar timp de câteva minute nu se mai întâmplă nimic. Apoi, prin aceeaşi deschizătură apăru o siluetă care se îndepărtă. Chiar şi în lumina slabă, două lucruri erau clare – nu era acelaşi bărbat, dar şi el purta o armă.

Oare ceea ce urmăriseră era chiar schimbarea gărzii la prizonieri? se întrebă Partridge emoţionat. Aveau nevoie de timp pentru a se convinge de asta, şi de observare permanentă.

Dar era foarte probabil că acea baracă izolată era locul

unde erau ţinuţi prizonieri Nicky şi Jessica.

Încercă să nu zăbovească prea mult asupra gândului că, până în urmă cu două zile, şi Angus Sloane se găsise acolo.

Orele trecură. Partridge îi anunţase pe ceilalţi de la început:

— Avem nevoie să ştim exact ce fel de activitate se desfăşoară la Nueva Esperanza în timpul nopţii, cât de mult durează, şi la ce oră se linişteşte totul şi se sting luminile. Vreau un raport scris, cu toate orele astea notate atent.

La cererea lui Partridge, Minh mai petrecu o oră la postul de observaţie, iar Ken O'Hara îl schimbă mai târziu.

— Toată lumea trebuie să se odihnească cât mai mult posibil, le ordonă Partridge. Un singur om se va afla la postul de observaţie, şi unul la postul de pază în permanenţă, ceea ce înseamnă că numai doi dintre noi pot dormi în acelaşi timp.

După ce mai discutară un timp, hotărâră că vor alterna somnul cu paza, în schimburi de două ore.

Mai devreme, Fernández instalase hamacele, cu pânzele împotriva ţânţarilor deasupra, în coliba pe care o descoperiseră în junglă. Hamacele nu erau grozav de confortabile, dar cei care se prăbuşeau în ele erau prea extenuaţi după ziua aceea lungă pentru ca să le pese şi adormeau instantaneu. Ideea de a lua cu ei folii de plastic se dovedi salutară în timpul nopţii, când începu o răpăială teribilă de ploaie, care îşi făcu loc imediat prin acoperişul găurit al colibei. Fernández acoperi rapid şi cu îndemânare hamacele, astfel ca cei cărora le venise rândul la odihnă să nu fie deranjaţi de ploaie. Ei doi de afară, de la post, se înveliră cu foliile cât puteau mai bine; o jumătate de oră mai târziu ploaia încetă.

Nu făcuseră niciun fel de planuri stricte în privinţa meselor. Fiecare mânca şi bea când avea nevoie, ştiind însă că mâncarea conservată trebuia drămuită atent. Proviziile de apă pe care le aduseseră cu ei de la Lima se epuizaseră cu câteva ore mai devreme, şi Fernández umpluse din nou sticlele de la un izvor din junglă, adăugând tablete sterilizante în fiecare. Îi prevenise şi pe ceilalţi că apa din acele locuri era în general contaminată de chimicalele folosite de traficanţii de droguri în laboratoarele în care se

pregătea cocaina. Acum apa din sticle avea un gust îngrozitor şi toţi beau cât mai puţin posibil.

Până a doua zi la răsăritul soarelui, Partridge deţinea deja răspunsurile de care avea nevoie în privinţa activităţii de noapte la Nueva Esperanza. Nu se întâmplase mai nimic – doar nişte acorduri sporadice de chitară, şi din când în când voci stridente şi râsete de oameni beţi din câteva colibe. Şi asta nu durase mai mult de trei ore şi jumătate după apusul soarelui. La ora 1, 30 noaptea, întregul sat se cufundase în întuneric şi tăcere.

Mai aveau nevoie să afle – presupunând că deducţia lui Partridge în privinţa localizării prizonierilor şi gărzilor lor era corectă – cât de des se schimba garda şi la ce ore. Până dimineaţa nu reuşiseră să-şi formeze o idee clară, iar dacă mai existase o schimbare a gărzii în timpul nopţii, acest lucru le scăpase.

Aceeaşi rutină continuă şi în timpul zilei următoare.

Menţinură postul de observaţie şi pe cel de pază, şi, chiar şi la lumina zilei, hamacele erau la dispoziţia celor care nu erau de gardă. Toţi profitară de ele, ştiind că rezervele lor de putere şi rezistentă vor fi necesare mai târziu.

După-amiază, la un moment dat, când îi veni rândul să se odihnească în hamac, Partridge începu să se gândească la ce făceau ei acolo şi să se întrebe, cu un sentiment de irealitate: Suntem într-adevăr aici? Chiar avem intenţia să încercăm salvarea prizonierilor în doar câteva ore de acum încolo? în câteva ore, nu mai mult, probabil vor trebui să omoare oameni sau să se lase omorâţi. Nu era totul o nebunie? Ca în versul acela din *Macbeth* „... *febra întâmplătoare a vieţii...”*

Era un ziarist profesionist, nu-i aşa? Un corespondent TV, un observator în războaie şi conflicte, nu un participant. Şi totuşi, prin propria sa decizie, devenise deodată un aventurier, un mercenar. Avea vreo logică schimbarea asta?

Oricare ar fi fost răspunsul, mai rămânea o întrebare: dacă el, Harry Partridge, nu făcea ceea ce era necesar acum şi aici, cine ar fi putut să o facă?

Şi încă ceva: un ziarist, relatând despre războaie, mai ales un corespondent TV, nu era niciodată prea departe de

violenţă, nebunie, moarte. El (sau ea) trebuia să trăiască pericolele acestea, să le împărtăşească, să sufere în urma lor câteodată, şi apoi să le aducă în fiecare seară în sufrageriile curate, ordonate, ale Americii urbane, un mediu în care nu erau decât nişte imagini pe un ecran, lipsite de orice pericol pentru cei care le priveau.

Şi totuşi, imaginile acestea deveneau din ce în ce mai periculoase, mai apropiate în timp şi spaţiu, şi în curând nu aveau să mai fie doar fotograme pe un ecran, ci realitatea dură a oraşelor americane, în care crima pândea la orice colţ de stradă. Acum, violenţa şi terorismul din jumătatea săracă a lumii, împărţită, fără privilegii, dezbinată de război, se apropiau din ce în ce mai mult de pământul Americii, proces inevitabil şi anticipat de experţii internaţionali de mai de mult.

Doctrina Monroe, odată considerată protecţia americană, nu mai funcţiona şi acum aproape nimeni nu se mai obosea să amintească măcar de ea. Răpirea familiei Sloane pe teritoriul Statelor Unite de către agenţi străini demonstrase că terorismul internaţional a pătruns şi acolo. Mai rămânea să urmeze şi restul – bombe teroriste, luări de ostatici, schimburi de focuri pe străzi. Era tragic, dar nu exista nicio modalitate ca această evoluţie să fie împiedicată. Şi la fel de tragic era că mulţi dintre cei care nu erau participanţi urmau să devină în curând – vrând, nevrând.

Deci, în acest moment, se gândi Partridge, implicarea lui şi a celorlalţi *nu* era ireală. Bănuia că în special Minh Van Canh nu vedea nimic contradictoriu în situaţia lor actuală. Minh, care văzuse şi supravieţuise unui război cumplit, alienam, în propria sa ţară, putea să accepte probabil mai uşor ca oricare dintre ei acţiunea în care se angajaseră acum.

Şi, într-un mod mult mai personal, dincolo şi mai presus de toate aceste consideraţii era gândul la Jessica, cea care se afla foarte aproape, undeva, în baraca aceea. Jessica-Gemma, ale căror personalităţi şi amintirile legate de ele se împleteau în mintea lui.

Apoi... pe măsură ce oboseala îl ajunse din urmă... adormi...

Când se trezi, cam cu cincisprezece minute înainte de

ora la care trebuia să preia postul de observaţie, se dădu jos din hamac şi ieşi afară să vadă cum se prezenta situaţia.

Ca şi înainte, nu se înregistraseră alarme sau incidente la postul de gardă. Dar postul de observaţie notase câteva informaţii şi concluzii:

- Exista un schimb regulat de bărbaţi înarmaţi – probabil gărzi – în acelaşi loc ca şi în noaptea precedentă, ceea ce ar indica faptul că prizonierii erau într-adevăr ţinuţi în baraca izolată. Probabil garda se schimba la fiecare patru ore, dar ora nu era foarte exactă. Schimbul putea veni chiar şi cu douăzeci de minute mai târziu, iar inexactitatea, se gândi Partridge, demonstra o lipsă de stricteţe din partea gărzilor, ceea ce confirma mesajul transmis de Jessica.
- În cursul zilei, ceva ce păreau a fi vase cu mâncare fuseseră aduse de două ori de o femeie care intrase în baraca rezervată, după cum presupuneau ei, prizonierilor. Aceeaşi femeie care aducea hrana făcuse încă două drumuri cu găleţi pe carele deşertase în tufişuri.
- În tot satul, numai la baraca aflată sub observaţie exista un post de pază sau de gardă.
- Deşi paznicii erau înarmaţi cu puşti automate, ei nu păreau să fie soldaţi şi nici să acţioneze ca o unitate de luptă.
- În timpul zilei, tot transportul înspre şi de la Nueva Esperanza se făcea pe calea apei şi nu fusese văzut niciun autoturism. Motoarele bărcilor nu păreau să funcţioneze cu chei, deci nu ar fi fost greu să fure o barcă, dacă s-ar fi hotărât la această cale de fugă. Pe de altă parte, existau o mulţime de alte bărci cu care s-ar fi putut organiza o urmărire a bărcii furate. Ken O’Hara, care era familiarizat cu bărcile, le identificase din priviri pe cele mai bune.
- Opinia unanimă a celor care ţinuseră satul sub observaţie, deşi era numai o părere, era că oamenii care se găseau acolo se simţeau total relaxaţi şi liniştiţi, ceea ce părea să indice faptul că nu se aşteptau la o incursiune din afară.

— Dacă s-ar aştepta, sublinie Fernández, ar organiza patrule, inclusiv aici pe deal, în căutarea unora ca noi.

La apus, Partridge îi chemă şi pe ceilalţi trei şi îi informă:

— Am văzut destul. Acţionăm în noaptea asta. Apoi lui Fernández: Tu ai să ne conduci de aici. Vreau să ajung la baraca aia la ora 2 noaptea. Toată lumea trebuie să se mişte într-o tăcere deplină până acolo. Dacă e neapărată nevoie să comunicaţi, faceţi-o în şoaptă.

Minh întrebă:

— Ai un plan de atac, Harry?

— Da. Eu o să mă apropii, o să arunc o privire înăuntru ca să văd cum stau lucrurile, apoi o să intru primul. Tu ai să mă urmezi imediat, Minh, să-mi acoperi spatele. Fernández o să rămână în urmă, ca să ţină sub observaţie celelalte colibe şi să ne prevină dacă apare cineva, dar o să ne sară în ajutor dacă e nevoie.

Fernández dădu din cap. Partridge se întoarse spre O'Hara:

— Ken, tu ai să te îndrepţi direct spre debarcader. Am hotărât să fugim cu barca. Nu ştim în ce condiţie îi găsim pe Jessica şi pe Nicky şi s-ar putea să nu reziste la drumul pe care am venit noi aici.

— Am înţeles. Bănuiesc că vrei să pun mâna pe o barcă.

— Da, şi, dacă poţi, scoate-le din funcţiune pe celelalte. Dar, ţine minte, fără niciun zgomot!

— O să facem zgomot când dăm drumul la motor.

— Nu, îl contrazise Harry. O să vâslim la început şi când ajungem în mijlocul curentului, îl lăsăm să ne ducă. Din fericire mergem în josul râului. Numai când ne îndepărtăm suficient o să dăm drumul la motor.

Chiar în timp ce vorbea, Partridge realiză că pornea de la presupunerea că totul va merge bine. Dacă nu, trebuiau să improvizeze cât mai inspirat şi să folosească armele la nevoie.

Amintindu-şi de planificata întâlnire de la 8 dimineaţa cu avionul Cheyenne II al Companiei Aerolibertad, Fernández întrebă:

— Te-ai hotărât ce teren vom folosi? Pe cel de la Sion sau pe celălalt?

— O să decid asta când ne vedem în barcă, în funcţie de

cum a mers totul şi cât timp avem la dispoziţie.

Tot ce mai rămânea de făcut, încheie Harry, era să controleze armele, să abandoneze tot echipamentul de care nu mai aveau nevoie şi să se asigure că puteau să se mişte cât mai uşor şi mai repede posibil. Toţi erau cuprinşi de un amestec ameţitor de nerăbdare şi nelinişte.

15

Întoarsă la Lima sâmbătă dimineaţa, după ce urmărise plecarea avionului Cheyenne II, Rita Abrams fu luată total prin surprindere de două evenimente.

În primul rând, nu se aşteptase la intrarea în scenă a lui Crawford Sloane. La biroul CBA de la Entel Perú o aştepta un mesaj prin care i se comunica faptul că Sloane va sosi la Lima în aceeaşi dimineaţă, devreme, de fapt poate că şi ajunsese deja. Sună imediat la Hotelul Cesar’s, unde, potrivit mesajului, urma să stea şi el. Crawf nu sosise încă, aşa că îi lăsă vorbă unde se află, cu rugămintea să o sune.

Al doilea eveniment, şi mai surprinzător, era scrisoarea trimisă cu o seară înainte de Les Chippingham şi adresată lui Harry Partridge. Instrucţiunile de a pune scrisoarea într-un plic pe care să scrie „Strict personal” nu fuseseră urmate de operatoarea foarte ocupată de la Entel, aşa că faxul sosise, deschis, împreună cu restul corespondenţei, şi oricine avusese posibilitatea să îl citească. Rita făcu şi ea acelaşi lucru şi nu-i veni să-şi creadă ochilor.

Harry fusese dat afară, concediat de la CB A! „Intră în vigoare imediat”, spunea scrisoarea, şi i se cerea să părăsească Perú-ul „preferabil” sâmbătă – adică astăzi – şi „în orice caz” până duminică. Dacă nu exista niciun zbor comercial potrivit, era autorizat să închirieze un avion. Mare brânză!

Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât i se părea Ritei totul mai ridicol şi mai strigător la cer, mai ales acum. Oare sosirea lui Crawf la Lima avea o legătură cu asta? Era sigură că asta trebuia să fie, şi aştepta nerăbdătoare telefonul lui Crawf, din ce în ce mai furioasă pe felul cum

fusese tratat Harry.

Între timp, nu exista nicio modalitate de a-i comunica lui Partridge conţinutul scrisorii, de vreme ce el se afla deja în junglă, în drum spre Nueva Esperanza.

Sloane nu se mai obosi să telefoneze. Imediat după ce ajunse la hotel şi găsi „mesajul Ritei, luă un taxi spre Entel; mai lucrase la Lima şi înainte şi ştia să se des curce prin oraş.

De cum o văzu pe Rita o întrebă:

— Unde e Harry?

— În junglă, răspunse ea pornită, unde îşi pune viaţa în pericol încercând să-ţi salveze soţia şi fiul. Apoi îi întinse furioasă scrisoarea şi întrebă, la rândul ei: Ce dracu’ e chestia asta?

— Despre ce vorbeşti?

Crawford luă scrisoarea şi începu să citească, în timp ce ea îl privea, aşteptând. O citi de două ori şi apoi clătină din cap nedumerit:

— Probabil e o greşeală. Asta trebuie să fie.

Vocea Ritei era în continuare dură şi neînduplecată:

— Adică vrei să spui că nu ştii nimic despre asta?

— Bine-nţeles că nu, ripostă Sloane impacientat. Harry mi-e prieten, şi în momentul ăsta am nevoie de el mai mult decât de oricine pe lume. Te rog, spune-mi ce face în junglă – aşa ai spus, nu – că e în junglă?

Era evident că Sloane dăduse la o parte scrisoarea ca pe ceva absurd, cu care nu merita să-şi piardă timpul.

Rita înghiţi în sec şi o podidiră lacrimile; era furioasă pe sine însăşi pentru că fusese repezită şi nedreaptă:

— Of, Doamne, Crawf, îmi pare rău. Abia acum observă ridurile noi de anxietate de pe faţa crainicului şi neliniştea chinuită din ochii lui. Arăta mult mai rău decât atunci când îl văzuse ultima oară, cu opt zile în urmă.

— Credeam că tu... Dar să lăsăm mai bine, zise ea, apoi continuă, cu un efort: Uite ce se întâmplă, adică ce încearcă să facă Harry şi cu ceilalţi.

Şi începu să-i descrie planul expediţiei la Nueva Esperanza şi ceea ce spera Partridge să obţină. Îl puse la curent şi cu celelalte amănunte, îi explică îndoielile Lui Harry legate de secretul convorbirilor telefonice şi motivul

pentru care planul lor nu fusese comunicat la New York. La sfârşit, Sloane o rugă:

— Aş vrea să vorbesc cu pilotul ăla, să aflu cum stăteau lucrurile când s-a despărţit de Harry şi de ceilalţi. Cum ziceai că-l cheamă?

— Zileri, îi aminti Rita şi îşi aruncă ochii pe ceas. Probabil că nu s-a întors încă, dar o să-i dau un telefon în curând, şi atunci putem merge la el. Tu ai apucat să iei micul dejun?

Crawford clătină din cap.

— E un bufet aici. Avem timp să mâncăm ceva.

Cu câte o cafea şi un croissant în faţă, Rita îi spuse blând:

— Am fost cu toţii şocaţi şi întristaţi când am aflat despre tatăl tău, mai ales Harry. Îşi tot reproşa că nu a acţionat mai devreme, dar nu aveam toate informaţiile necesare...

Sloane o opri dintr-un gest:

— N-o să-l învinovăţesc niciodată pe Harry, orice s-ar întâmpla, chiar şi acum. Nimeni n-ar fi putut face mai mult ca el.

— Ai dreptate, şi tocmai de asta pare totul atât de incredibil. Încă o dată scoase din geantă faxul semnat de Les Chippingham. Asta nu e o greşeală, Crawf. Este un ordin deliberat. Nimeni nu face asemenea greşeli.

El o luă şi se uită încă o dată peste ea:

— Când ajungem sus, o să-l sun pe Les la New York.

— Înainte de a suna, să ne gândim puţin. E ceva la mijloc aici, ceva ce niciunul din noi nu ştie. S-a întâmplat ieri la New York ceva neobişnuit?

— La CBA adică?

— Da.

Sloane se gândi puţin.

— Nu cred... adică, parcă am auzit că Margot Lloyd-Mason l-a chemat la ea pe Les, într-o grabă teribilă. S-a dus până la Stonehenge. Dar n-am nici cea mai vagă idee despre ce a fost vorba.

În mintea Ritei fulgeră o idee:

— Nu crezi că s-ar putea să aibă o legătură cu Globanic? Şi cu asta. Scoase din geantă câteva foi prinse cu o agrafă, pe care Harry Partridge i le lăsase de dimineaţă.

Sloane luă foile şi le citi.

— Interesant. O afacere într-adevăr de milioane. Bani

serioşi, nu glumă! De unde ai asta?

— De la Harry. Şi îi repetă povestea pe care i-o spusese Partridge la aeroport, cum primise documentele de la comentatorul de la Radio Perú, Sergio Hurtado, care intenţiona să difuzeze informaţia în cursul săptămânii următoare, apoi adăugă:

— Harry mi-a spus că nu are de gând să folosească ştirea. Zicea că măcar atât poate face pentru Globanic, de unde ne vine pâinea noastră cea de toate zilele.

— *Ar putea* exista o legătură între asta şi concedierea lui Harry, murmură Sloane gânditor. Cred că există nişte posibilităţi interesante aici. Hai să mergem sus şi să-l sunăm pe Les.

— Altceva vreau să facem mai întâi, cum ajungem în birou.

Acel altceva era să-l cheme pe Victor Velasco.

Când directorul de la Entel apăru câteva minute mai târziu, Rita îi spuse:

— Vreau o linie sigură cu New York-ul. Vreau să fiu sigură că nu stă nimeni să ne asculte.

Velasco părea stânjenit:

— Aveţi vreun motiv să presupuneţi...

— Da.

— Veniţi în biroul meu. Puteţi folosi telefonul de acolo.

Rita şi Crawford îl urmară pe director într-un birou plăcut, cu covor pe jos, situat la acelaşi etaj.

— Puteţi sta în biroul meu, spuse el arătând în direcţia unui telefon roşu. Linia aceea e sigură. Vă garantez personal. Puteţi suna direct.

— Mulţumesc.

Acum, că Partridge se afla în drum spre Nueva Esperanza, Rita nu avea nicio intenţie să deconspire autorităţilor peruane planul lui de bătaie, care putea fi menţionat în cursul conversaţiei.

Cu o înclinare politicoasă din cap, Velasco părăsi încăperea, închizând uşa în urma lui.

Aşezat la birou, Sloane încercă întâi numărul direct al lui Les Chippingham de la CB A News. Nu răspundea nimeni, ceea ce nu era neobişnuit într-o sâmbătă dimineaţa. Ceea ce *era* neobişnuit era faptul că preşedintele nu lăsase

centralei niciun număr unde putea fi contactat în caz de urgenţă. Consultând o agendă de buzunar, Crawford încercă un al treilea număr – cel al apartamentului lui Les din Manhattan. Din nou – niciun răspuns. Mai avea un număr de la Scarsdale, unde Chippingham îşi petrecea uneori weekend-urile. Nu era nici acolo.

— Se pare că a dispărut în mod deliberat în dimineaţa asta, remarcă Sloane.

Rămase la birou, pe gânduri, cântărind o decizie.

— La ce te gândeşti? îl întrebă Rita.

— Mă gândesc dacă s-o sun pe Margot Lloyd-Mason. Hotărându-se brusc, ridică receptorul telefonului roşu. Şi cred c-am s-o sun.

Formă din nou codul internaţional, apoi numărul centralei de la Stonehenge. O operatoare îl informă:

— Doamna Lloyd-Mason nu este la birou astăzi.

— La telefon Crawford Sloane. Vrei să-mi dai, te rog, numărul ei de acasă?

— Este secret, domnule Sloane. Nu am voie să-l dau.

— Dar îl ai?

Operatoarea ezită:

— Da, domnule.

— Cum te cheamă?

— Noreen.

— Un nume frumos, întotdeauna mi-a plăcut. Acum, ascultă-mă cu atenţie, Noreen. Apropo, îmi recunoşti vocea, da?

— O, da, domnule, mă uit la ştiri în fiecare seară. Dar în ultimul timp am fost îngrijorată...

— Mulţumesc, Noreen. Şi eu am fost. Acum ascultă-mă. Sun de la Lima şi este imperios necesar să vorbesc cu doamna Lloyd-Mason. Dacă îmi dai numărul, îţi promit solemn că n-o să suflu o vorbă despre cum am făcur rost de el, iar data viitoare când vin la Stonehenge o să trec pe la centrală să-ţi mulţumesc personal.

— Într-adevăr, domnule Sloane? Ce minunat ar fi. Tuturor ne-ar plăcea să vă vedem.

— Eu întotdeauna mă ţin de cuvânt când promit ceva. Care e numărul, Noreen?

Îşi scoase pixul şi notă ce îi dicta operatoarea.

De data aceasta, după două apeluri receptorul fu ridicat şi răspunse o voce masculină care părea să fie a unui majordom. Sloane se recomandă şi ceru să vorbească cu doamna Lloyd-Mason.

Aşteptă câteva minute, apoi vocea uşor de identificat a lui Margot se auzi pe fir:

— Da?

— Crawf la telefon. Sun de la Lima.

— Mi s-a spus, domnule Sloane. Sunt doar curioasă de ce mă sunaţi, şi mai ales acasă. Dar mai întâi aş vrea să-mi exprim condoleanţele pentru moartea tatălui dumneavoastră.

— Mulţumesc.

În mod neobişnuit pentru cineva cu statutul lui, Sloane nu se tutuise niciodată cu actualul preşedinte al CBA-ului, şi era evident că ea intenţiona să nu schimbe lucrurile. Din tonul şi rezerva ei mai ghici totodată că n-ar ajunge nicăieri cu întrebări directe, aşa că încercă trucul dintotdeauna al ziariştilor, care funcţiona aproape de fiecare dată, chiar şi cu persoanele sofisticate.

— Doamnă Lloyd-Mason, ieri, când aţi decis să-l daţi afară pe Harry Partridge, mă întreb dacă aţi luat în considerare cât de mult a realizat el în efortul de a-i găsi şi elibera pe tatăl meu, soţia mea şi fiul meu.

Răspunsul explodă pe fir:

— Cine ţi-a *spus* că a fost decizia mea?

Pentru un moment, lui Sloane îi veni să răspundă: *„Tu mi-ai zis acum”.* Dar se abţinu şi se mărgini să-i spună:

— La televiziune, care este o comunitate foarte strânsă, nimic nu rămâne un secret. De aceea v-am sunat.

Margot îl repezi:

— Nu doresc să discut acum problema asta.

— Păcat! îi aruncă Sloane şi continuă repede, înainte ca ea să apuce să închidă: Pentru că mă gândeam că poate doriţi să vorbim despre legătura dintre concedierea lui Harry şi afacerea aia bănoasă pe care Globanic doreşte s-o aranjeze în Perú. Materialele cinstite ale lui Harry au jignit cumva pe cineva implicat în afacere?

La celălalt capăt al firului se lăsă o tăcere lungă, în care o putea auzi pe Margot respirând, aproape că o putea auzi

gândind repede. Apoi, cu o voce mai potolită, ea îl întrebă:

— Unde aţi auzit despre asta?

Deci există o conexiune, jubilă Crawford.

— Ei bine, dacă vreţi să ştiţi, Harry este cel care a aflat despre afacerea asta. Probabil că nu ştiaţi, dar este un reporter nemaipomenit, unul dintre cei mai buni, şi chiar în momentul ăsta îşi riscă viaţa pentru CBA. Oricum, bănuiesc că n-o să fie lipsit de interes pentru dumneavoastră faptul că Harry a hotărât să nu difuzeze informaţia. Din câte înţeleg, cuvintele lui au fost: „Măcar atât să fac pentru Globanic, de unde ne vine pâinea noastră cea de toate zilele”.

Din nou, tăcere. Apoi Margot întrebă:

— Deci ştirea nu va fi transmisă?

— A, asta e altă poveste. În altă situaţie, conversaţia l-ar fi amuzat, se gândi Sloane, dar acum se simţea doar îngrozitor de deprimat. Un reporter radio de la Lima a descoperit toată tărăşenia, are o copie a înţelegerii şi intenţionează să o difuzeze săptămâna viitoare. Bănuiesc că ştirea va fi preluată şi în America. Dumneavoastră ce credeţi?

Margot nu răspunse un timp. Întrebându-se dacă nu cumva a închis, Sloane întrerupse tăcerea:

— Alo, mai sunteţi la telefon?

— Da.

— Nu vă doriţi, cumva, să nu-i fi făcut o asemenea măgărie lui Harry Partridge?

— Nu. Răspunsul veni de departe, ca şi cum mintea lui Margot era în altă parte. Nu, mai zise ea o dată, mă gândeam la alte lucruri.

— Doamnă Lloyd-Mason, continuă Sloane cu tonul pe care îl folosea câteodată pentru ştirile respingătoare, v-a mai spus cineva în ultimul timp că sunteţi o căţea fără inimă?

Pe această replică, puse în furcă receptorul telefonului roşu.

Şi-Margot îl închise pe al ei când replica fu urmată de tăcere. Într-o bună zi, îşi promise ea, va găsi o modalitate de a i-o plăti domnului Crawford Sloane, care se credea buricul pământului. Dar nu acum. Acum trebuia să se ocupe

de alte lucruri, mai importante.

Vestea pe care tocmai o primise despre legătura dintre compania Globanic şi Perú o zguduise serios, dar mai fusese ea zguduită şi în trecut şi nu se lăsa doborâtă uşor. Margot nu urcase atât de repede şi atât de sus în lumea afacerilor fără să se lovească de probleme, şi aproape întotdeauna reuşise să le întoarcă în avantajul ei. Tot aşa trebuia să procedeze şi acum. Se gândi, cântărind iniţiativele pe care le putea lua.

Fără nicio îndoială, trebuia să-l sune pe Théo Elliott chiar azi. Nu se supăra niciodată când era deranjat acasă în probleme importante de afaceri, chiar şi în weekend.

Îi va spune că deţinea informaţii cum că în Perú circula vestea despre afacerea dintre Perú şi Globanic, că un reporter peruan făcuse cumva rost de o copie a contractului şi intenţiona s-o publice. Toate acestea nu aveau nicio legătură cu CBA-ul, de fapt, şi cu nicio altă reţea de televiziune sau, ziar american; era o scurgere de informaţii care se produsese în Perú, şi încă una serioasă.

Totul era extrem de neplăcut, îi va spune lui Théo, şi ea nu dorea să critice pe nimeni, dar nu putea să nu se întrebe: nu fusese oare Fossie Xenos cam neglijent cu persoanele cu care vorbise, mai ales în Perú? Era posibil, mai ales în baza lucrurilor pe care le auzise, ca entuziasmul care îl caracteriza pe Fossie să-l fi făcut şi indiscret.

Şi îi va mai spune lui Théo că, din cauza zvonurilor din cadrul presei peruane, problema ajunsese şi la urechile reporterilor de la CBA, dar că ea, Margot, dăduse ordine clare ca CBA-ul să nu o difuzeze.

Cu puţin noroc, se gândi ea, până la începutul săptămânii următoare atenţia neplăcută se va fi mutat de la ea asupra lui Fossie. Cu atât mai bine!

În timp ce reflecta, Margot se gândise câteva momente şi la Harry Partridge. N-ar trebui cumva să-l primească înapoi? apoi hotărî că nu era cazul, asta nu ar face decât să încurce lucrurile şi mai rău, iar Partridge nu era important, deci decizia anterioară rămânea valabilă. Şi, oricum, Théo va dori în continuare să-i telefoneze luni, Preşedintelui peruan Castañeda şi să-i raporteze că „nemernicul” – în exprimarea lui Théo – fusese concediat şi alungat din Perú.

Zâmbind, convinsă că strategia ei va funcţiona de minune, ridică receptorul din nou şi formă numărul secret de acasă al lui Théo.

Proprietarul şi pilotul de la Aerolibertad, Oswaldo Zileri, auzise de Crawford Sloane şi, în consecinţă, îl întâmpină cu mult respect.

— Când prietenii dumneavoastră au aranjat închirierea avionului, le-am spus că nu doresc să cunosc scopul zborului.

Acum, văzându-vă aici, vă doresc, dumneavoastră şi lor, mult noroc.

— Mulţumesc, răspunse Sloane, care intrase cu Rita în biroul modest al lui Zileri, de lângă aeroport. Cum arăta situaţia când i-aţi lăsat pe Harry şi pe ceilalţi în junglă?

Zileri ridică din umeri:

— Aşa cum arată jungla de obicei – verde, impenetrabilă şi nesfârşită. Nu se vedea niciun semn de activitate, în afară de aceea generată de prietenii dumneavoastră.

Rita interveni în discuţie:

— Când am vorbit despre pasageri suplimentari la întoarcere, sperasem că vor fi trei, dar acum au rămas doar doi.

— Am auzit vestea cumplită despre tatăl domnului Sloane; trăim vremuri pline de sălbăticie, spuse pilotul clătinând din cap filosofic.

Sloane reluă ideea:

— Da, noi ne întrebam dacă în condiţiile astea…

Zileri termină propoziţia în locul lui:

—... dacă nu e loc pentru dumneavoastră şi domnişoara Abrams, dacă nu ne puteţi însoţi în celelalte drumuri – unul, două, sau mai multe, pentru a-i aduce pe toţi înapoi.

— Exact.

— E în regulă. Pentru că unul dintre pasagerii în discuţie e un copil, şi nu vor exista bagaje sau marfă, deci greutatea nu va fi o problemă. Să fiţi aici înainte de răsăritul soarelui mâine, şi poimâine, dacă mergem.

— O să fim, spuse Rita şi, întorcându-se, îi explică lui Sloane: Harry nu era prea optimist că va ajunge la punctul de întâlnire chiar a doua zi după ce l-am lăsat în junglă. Zborul ăsta nu e de fapt decât o măsură de precauţie

pentru cazul în care au nevoie de noi. El era convins că cea mai probabilă întâlnire va fi doar a doua zi.

Mai era ceva ce Rita simţea că trebuie să facă. Fără să-i spună lui Crawf, compuse un fax pentru Les Chippingham, pe care acesta avea să-l găsească în biroul său a doua zi dimineaţa. În mod deliberat, nu trimise scrisoarea pe numărul de fax al lui Les din birou, ci pe cel de la Potcoavă. Acolo va fi oricum, numai secret nu, şi putea fi citit de oricine – aşa cum ajunsese la Entel şi scrisoarea prin care Harry Partridge era concediat. Rita puse în capul scrisorii:

L. W. Chippingham

Preşedinte, CBA News

Copii: Pentru toate avizierele

Nu-şi făcea iluzii, ştiind că mesajul nu va ajunge pe niciun avizier. Dar era un semnal, înţeles de toţi colegii producători de la Potcoavă, care indica dorinţa ei ca mesajul să circule cât mai mult. *Cineva* va face oricum o copie, sau copii, pe care le va da mai departe, pentru a fi citite şi, eventual, copiate iarăşi.

Mesajul suna în felul următor:

Ticălos egoist, laş şi josnic ce eşti.

Să-l concediezi pe Harry Partridge în felul acesta, fără niciun motiv, avertisment sau măcar explicaţie, doar ca să-i dai satisfacţie colegei tale în ale moralităţii, femeia-iceberg, Lloyd-Mason, este o trădare a tot ce era înainte cinstit şi drept la CBA.

Harry o să iasă din povestea asta curat ca lacrima şi mirosind a Chanel Nr. 5, în timp ce tu puţi deja a şobolanul de gunoi ce eşti!

Cum de am putut să mă culc cu tine în mod regulat e o performanţă care acum mă depăşeşte total. Dar s-a terminat! Chiar dacă ai avea ultimul cocoş sculat de pe lume, nu te-aş mai lăsa să te apropii de mine!

Ca să nu mai vorbim de a mai colabora vreodată cu tine.

Bâh!

Cu tristeţe profundă pentru ce ai devenit, comparativ cu ce erai înainte.

O fostă prietenă, fostă admiratoare, fostă amantă, fostă producătoare.

Rita Abrams

Evident, după ce acest mesaj va fi expediat şi citit, Harry nu va fi singurul care va căuta de lucru, dar nu-i păsa! Se simţea mult mai bine văzând faxul transmis de la Entel, ştiind că, un moment mai târziu, era deja la New York şi putea fi văzut de oricine.

16

La Nueva Esperanza era ora 2, 10 dimineaţa.

Jessica se agitase neliniştită în ultimele ore, între somn şi trezie, visând câteodată, iar visele se transformau în coşmaruri ce se amestecau cu realitatea.

Cu câteva secunde mai devreme, sigură că e trează, Jessica îşi aruncase privirea spre fereastra tăiată grosolan în peretele din faţa celulei ei şi ce i se năzări că vede acolo era chipul lui Harry Partridge. Chipul dispăru la fel de repede cum apăruse. Oare îl văzuse într-adevăr? Sau visase? Avea halucinaţii?

Jessica îşi scutură capul încercând să şi-l limpezească, când faţa apăru din nou, iţindu-se încet deasupra marginii de jos a ferestrei, şi de data aceasta rămase acolo. O mână făcu un semn pe care ea nu-l înţelese, dar studie chipul cu atenţie. *Oare era posibil?* Inima îi tresăltă de bucurie: *Da, era! Era* Harry Partridge!

Gura rostea tăcut nişte cuvinte, buzele făceau mişcări exagerate, încercând să-i transmită un mesaj. Se concentră, făcând eforturi să înţeleagă, şi până la urmă pricepu cuvântul „gărzile”. Da, asta era: *Unde era garda*?

În momentul respectiv, de pază era Vicente. Venise la datorie în urmă cu o oră, foarte târziu se pare, şi se certase aprins cu Ramón, care fusese de gardă înaintea lui. Ramón ţipase furios, iar Vicente urlase la rândul lui; părea foarte beat, i se împleticea limba. Jessicăi îi era indiferentă cearta, dar, ca de obicei, era fericită să scape de Ramón, care avea accente de cruzime, era imprevizibil şi continua să insiste asupra regulii tăcerii între prizonieri, la care toate celelalte gărzi renunţaseră de mult.

Întorcând capul, Jessica îl putea vedea pe Vicente, stătea

pe scaunul folosit de toate gărzile, dincolo de celule şi în afara razei vizuale a lui Harry, care se afla la geam. Nu era sigură, dar părea să aibă ochii închişi. Arma automată era sprijinită de perete, lângă el. Deasupra capului, atârnată de o bârnă, ardea o lampă de petrol, în a cărei lumină palidă zărise mai devreme chipul din fereastră, de afară.

Cu un gest abia schiţat, de frică să n-o observe cine ştie cum Vicente, Jessica răspunse la întrebare printr-o înclinare a capului în direcţia locului unde paznicul lor părea să doarmă.

Imediat faţa din fereastră – încă nu-i venea să creadă că era chiar Harry Partridge – începu să formeze alte cuvinte. Şi iarăşi Jessica încercă să se concentreze în lumina slabă. După a treia încercare, înţelese mesajul: „Cheamă-i!”

Jessica înclină uşor din cap, semn că a priceput. Inima începuse să-i bată cu putere la vederea lui Harry; asta nu putea să însemne decât că salvarea în care sperase atât de mult venise, în sfârşit. Dar în acelaşi timp era conştientă de faptul că ducerea la bun sfârşit a acţiunii care tocmai începuse nu avea să fie uşoară.

— Vicente! Nu ridicase vocea mai mult decât credea că e necesar, dar fusese insuficient de tare pentru a pătrunde în visele lui. Încercă din nou, mai tare de data asta: Vicente!

Acum auzise. Deschise ochii şi întâlni privirea Jessicăi; ea îi făcu semn să se apropie.

Vicente se urni în scaun, începu să se ridice şi, urmărindu-l, Jessica avu impresia că omul încerca să-şi organizeze mintea, să se trezească din beţie. Se ridică în sfârşit, porni spre ea, apoi se întoarse repede pentru a-şi lua şi arma, pe care o ţinea într-un mod foarte profesionist, observă ea, gata să o folosească dacă era nevoie.

Trebuia să găsească repede o scuză pentru faptul că l-a chemat, îşi spuse ea, şi hotărî să îl roage să o lase să meargă în celula lui Nicky. Fireşte, nu va fi de acord, dar asta nu avea importanţă acum.

Nu avea nicio idee ce intenţiona să facă Harry, nu ştia decât că, în nelinişte şi tensiunea ei, ăsta era momentul pe care îl aşteptase şi începuse să se teamă că n-o să vină niciodată.

Ghemuit sub fereastră, Partridge ţinea strâns pistolul

Browning de 9 mm, cu amortizorul montat. Până aici totul se derulase aşa cum era plănuit, dar ştia că partea cea mai dificilă şi crucială a expediţiei lor abia începea.

Următoarele câteva secunde nu aveau să-i ofere decât alternative limitate, între care trebuia să decidă într-o fracţiune de secundă, probabil. Aşa cum se prezentau lucrurile acum, putea să ţină garda sub ameninţarea pistolului, după care ori îl legau bine, îi puneau un căluş şi îl lăsau într-o celulă, ori îl luau cu ei ca prizonier. Mai exista o posibilitate – să-l omoare, dar asta era ceva ce ar fi preferat să nu facă.

Măcar avea un avantaj: Jessica era descurcăreaţă, înţelegea şi gândea repede – exact aşa cum şi-o amintea el.

O auzi strigând de două ori, auzi mici zgomote de undeva din afara razei sale vizuale, apoi paşi, când garda se apropie de ea. Partridge îşi ţinu respiraţia, gata să se ascundă de tot dacă omul se uita în direcţia lui.

Nu se uita. Stătea cu spatele la el în timp ce vorbea cu Jessica, ceea ce îi dădu lui Partridge câteva secunde în plus pentru a cântări situaţia.

Primul lucru pe care îl recunoscu era faptul că individul purta o armă automată Kalaşnikov, armă pe care Harry o cunoştea bine, şi, judecând după felul cum o ţinea, omul se pricepea s-o mânuiască. În comparaţie cu Kalaşnikov-ul, Browningul lui părea o praştie.

Concluzia era inevitabilă – Partridge trebuia să tragă primul şi să omoare garda, ceea ce însemna că trebuia să speculeze la maximum elementul-surpriză.

Dar mai era un obstacol – Jessica, aflată acum exact pe linia focului, în faţa gărzii şi a lui Partridge. Un glonţ ţintit asupra omului putea s-o nimerească şi pe ea.

Partridge decise că *trebuia* să-şi asume riscul, pentru că nu va mai exista altă şansă. Trebuia să mizeze pe gândirea rapidă şi reflexele iuţi ale Jessicăi.

Trăgând aer în piept, Partridge strigă tare, clar:

— Jessica, lasă-te la pământ – *acum!*

Imediat, gardianul se răsuci pe călcâie, cu arma ridicată şi siguranţa trasă. Dar Partridge avea deja arma ridicată şi ţintită asupra lui. Cu o clipă înainte, îşi amintise sfatul unui instructor de tir care îl învăţase cum să folosească armele:

„Dacă vrei să omori pe cineva, nu trage la cap. Sunt toate şansele ca, indiferent cât de încet apeşi pe trăgaci, arma să se ridice, iar glonţul să treacă pe deasupra capului. Aşa că ţinteşte inima, sau puţin mai jos de ea. În felul ăsta, chiar dacă glonţul nimereşte mai sus decât ai ţintit tu, va ucide, şi dacă nu, va face destule stricăciuni ca să mai ai timp şi pentru al doilea foc”.

Partridge apăsă pe trăgaci şi glonţul porni cu un sâsâit abia audibil. Deşi mai avusese experienţa amortizoarelor, acţiunea lor tăcută continua să-l surprindă. Privi repede la rezultatul focului, gata pentru al doilea, dar nu mai era necesar: primul glonţ îl nimerise în piept, cam în dreptul inimii, şi sângele se scurgea din rană. O secundă, omul rămase în picioare, cu o expresie de surprindere pe faţă, dar apoi căzu grămadă în locul unde se afla, arma îi scăpă din mâini, creând singurul zgomot de până acum al operaţiunii.

Chiar înainte de asta, Harry o văzuse pe Jessica lăsân du-se jos, urmându-i instantaneu ordinul. Într-un colţişor al minţii lui găsi timp să se simtă uşurat şi recunoscător. Jessica se ridică din nou în picioare.

Partridge se întoarse apoi spre uşa colibei, dar o umbră mişcându-se fulgerător ajunse acolo înaintea lui. Era Minh Van Canh, care rămăsese pe poziţie în spatele lui Partridge, dar acum schimbase rolurile, luând-o înainte. Minh se îndreptă spre gardian, cu Uzi-ul său pregătit, apoi îi confirmă cu un gest lui Partridge, care tocmai intrase, că omul era mort. Se îndreptă spre celula Jessicăi, inspectă lacătul care o ţinea încuiată şi întrebă:

— Unde e cheia?

— Pe acolo, pe undeva, lângă scaunul paznicului. Şi cea de la uşa lui Nicky e tot acolo.

În celula de alături, Nicky începu să se mişte în somn. Apoi, sări deodată în picioare:

— Mami, ce se întâmplă?

Jessica se grăbi să-l liniştească:

— E bine, dragul meu. Totul e foarte bine.

Nicky îi privi pe nou-veniţi – Partridge, care tocmai ridicase Kalaşnikov-ul şi se apropia cu el în mână, şi Minh, luând cheile agăţate într-un cui.

— Cine sunt, mamă?

— Prieteni, dragule, prieteni *foarte buni.*

Nicky, somnoros încă, se lumină la chip. Apoi văzu trupul căzut, nemişcat, de pe jos, zăcând într-o baltă de sânge care se lăţea încontinuu, şi strigă speriat:

— E Vicente, l-au împuşcat pe Vicente! Dar de ce?

— Şşşş, Nicky! îl avertiză Jessica.

Partridge îi explică în şoaptă:

— Nu mi-a plăcut că a trebuit să-l împuşc, Nicholas. Dar tocmai voia el să tragă în mine. Şi, dacă ar fi reuşit, n-aş mai fi putut să vă iau, pe tine şi pe mama ta, de aici, să vă duc acasă; pentru asta am venit.

Într-o străfulgerare de amintire, Nicky spuse:

— A, sunteţi domnul Partridge, nu-i aşa?

— Da, aşa e.

Jessica şopti emoţionată:

— Dumnezeu să te binecuvânteze, Harry! Dragul de Harry!

Continuând să vorbească cu vocea coborâtă, Partridge îi avertiză:

— N-am scăpat încă de aici, şi mai avem drum lung de făcut. Trebuie să ne mişcăm foarte repede.

Între timp, Minh se întorsese cu cheile şi le încerca, una câte una, în lacătul de la celula Jessicăi, până când, brusc, broasca cedă. Uşa se deschise larg şi Jessica păşi afară. Apoi, Minh se mută alături, la celula lui Nicky, şi începu să încerce toate cheile pe lacătul de acolo. În câteva secunde şi Nicky era liber, şi Jessica îl îmbrăţişă strâns, acolo, în spaţiul îngust dintre celule şi uşa de afară.

— Ajută-mă, îi spuse Partridge lui Minh. Se apucară să tragă trupul gardianului către celula lui Nicky, şi amândoi ridicară cadavrul pe patul scund de lemn. Măsura de precauţie nu-i putea împiedica pe răpitori să nu descopere dispariţia prizonierilor, dar putea amâna lucrurile, cel puţin aşa spera Partridge. Din acelaşi motiv, micşoră flacăra lămpii cu petrol până când ajunse abia să mai pâlpâie, iar interiorul colibei se cufundă în întuneric.

Nicky se desprinse din braţele Jessicăi şi se apropie de Partridge. Cu o voce nefiresc de solemnă, îi spuse:

— Nu face nimic că l-aţi omorât pe Vicente, domnule

Partridge. Ne ajuta câteodată, dar era unul *de-al lor.* Ei l-au ucis pe bunicul meu şi mie mi-au tăiat degetele, ca să nu mai pot cânta la pian, adăugă el, ridicând mâna bandajată ca pentru inspecţie.

— Spune-mi Harry. Da, ştiam de bunicul tău şi de degetele tale. Şi îmi pare îngrozitor de rău.

Din nou timbrul acela străin, rigid:

— Tu ştii despre sindromul Stockholm, Harry? Mama ştie. Dacă vrei, o să-ţi explice şi ţie.

Fără să răspundă, Partridge se uită la Nicky. Mai întâlnise până atunci oameni în stare de şoc, oameni expuşi la mai multe pericole sau dezastre decât putea mintea lor să suporte în momentul respectiv, iar vocea şi cuvintele copilului din ultimele minute vădeau simptome clare de şoc. În curând va avea nevoie de ajutor pentru a depăşi starea aceasta. Până atunci, Harry făcu singurul lucru pe care-l putea face în acel moment – întinse braţele şi îl îmbrăţişă pe Nicky; îl simţi răspunzând gestului şi încercând la rândul lui, să se lipească de el.

Partridge o văzu pe Jessica, pe deasupra capului lui Nicky, urmărind scena, şi îi citi pe faţă aceeaşi îngrijorare. Şi ea îşi dorea ca paznicul să fi fost oricine altcineva; dacă ar fi fost Ramón, de pildă, n-ar fi avut niciun motiv de îngrijorare. Aşa, deşi intuia ce se întâmpla cu Nicky şi cunoscându-i evoluţia din ultimele zile, era totuşi surprinsă şi speriată de cuvintele şi comportamentul fiului ei.

Partridge îi făcu Jessicăi un semn din cap, încercând să o încurajeze, apoi le spuse:

— Haideţi, să mergem.

În mâna liberă ţinea Kalaşnikov-ul; era o armă bună şi se putea dovedi folositoare. În buzunar pusese gloanţele de rezervă pe care le găsise la Vicente.

Minh ajunse primul la uşă. Îşi recuperase camera video de afară, şi acum o avea pe umăr, înregistrând plecarea lor pe fundalul celulelor. Partridge observă că montase la aparat o lentilă specială pentru filmările de noapte – infraroşiile nu funcţionau la casete – ceea ce însemna că vor avea nişte imagini bunicele, chiar şi pe lumina asta.

Minh începuse să filmeze încă de ieri, dar selectiv şi atent, pentru că existaseră limite la numărul de casete pe

care le puteau lua cu ei.

În acel moment, Fernández, care ţinuse sub observaţie celelalte colibe, se repezi înăuntru, şi anunţă agitat:

— Vine aici – o femeie! Singură. Cred că e înarmată.

Aproape în acelaşi moment, se auzi zgomot de paşi foarte aproape.

Nu mai era timp de ordine şi dispoziţii, toată lumea îngheţă în poziţia în care se găsea. Jessica era deja în prag, dar într-o parte a uşii. Minh era drept în faţa ei, iar ceilalţi mai în spate, în umbră. Partridge avea arma ridicată pentru că, deşi ştia că o împuşcătură ar fi trezit şi alarmat toată tabăra, ca să folosească Browningul cu amortizor ar fi trebuit să pună Kalaşnikov-ul jos şi să scoată pistolul, şi nu mai era timp.

Socorro intră hotărâtă. Avea pe ea un halat, şi în mână ţinea un pistol Smith and Wesson, ţintit înainte. Jessica o mai văzuse pe Socorro înarmată, dar întotdeauna pistolul fusese în teacă, niciodată în mâna ei.

În ciuda acestui fapt, Socorro nu părea să se aştepte să aibă nevoie de el, nu observase nimic ieşit din comun, şi în lumina aproape inexistentă îl confundă pe Minh, care era cel mai aproape de ea, cu Vicente.

— *Pensé que escuché...*[54] Atunci realiză că acela nu era paznicul şi, privind în stânga ei, o zări pe Jessica. Surprinsă, exclamă:

— *¿Qué haces...?*[55] apoi se opri.

Evenimentele următoare se derulară atât de repede, încât mai târziu nimeni nu putea să descrie ce se întâmplase.

Socorro ridică revolverul şi, cu degetul pe trăgaci, dintr-o mişcare fu lângă Jessica. Mai târziu toţi au presupus că intenţiona să o ameninţe pe Jessica şi, eventual, să-i pună pistolul la tâmplă şi să o ia ostatică.

Dar lucrurile nu s-au petrecut aşa. Jessica o văzu apropiindu-se, şi, la fel de iute, amintindu-şi de lecţiile învăţate şi pe care se ferise să le folosească de la capturarea ei, le puse în aplicare. Ştiuse ea că era mai bine

---

54 Mi s-a părut c-am auzit... (sp.).

55 Ce faci? (Sp.).

să reziste tentaţiei de a-şi demonstra aptitudinile atunci când nu ar fi folosit la nimic, şi să se păstreze pentru o situaţie când cunoştinţele ei vor fi cu adevărat cruciale!

„Când un adversar se *îndreaptă în direcţia ta”,* repetase mereu colonelul Wade în timpul lecţiilor şi demonstraţiilor, *„instinctul te îndeamnă de obicei să te retragi; la asta se aşteaptă şi adversarul. N-o face! Ia-l prin surprindere şi înaintează, atacă tu înaintea lui!”*

Fulgerător, Jessica se aruncă asupra femeii, cu mâna ridicată rigid, pregătită, şi o lovi puternic peste mâna ei dreaptă. Când cele două braţe intrară în contact, braţul lui Socorro zvâcni în sus cu o mişcare necontrolată, degetele i se descleştară într-un gest reflex şi revolverul căzu la pământ. Manevra nu dură mai mult de o secundă, încât Socorro nici măcar nu avu timp să-şi dea seama ce se întâmplă.

Fără să se oprească, Jessica înfipse două degete în carnea moale de sub bărbia femeii, cu o presiune ce apăsa pe trahee şi împiedica respiraţia; simultan, îi plasă un picior în spate şi o împinse înapoi, făcând-o să-şi piardă echilibrul. Apoi o răsuci şi o prinse ca într-o menghină, împiedicând-o să mai facă vreo mişcare. Dacă ăsta ar fi fost un război – situaţie pentru care erau gândite mişcările – atunci următorul pas ar fi fost să-i rupă gâtul atacatorului şi să-l ucidă.

Jessica nu omorâse niciodată pe nimeni şi nici nu se-aşteptase să fie în situaţia să o facă. Acum ezită. O simţi pe

Socorro că se zbate încercând să spună ceva, şi slăbi uşor apăsarea degetelor asupra gâtului. Abia trăgând aer în piept, Socorro se rugă în şoaptă:

— Dă-mi drumul... o să v-ajut... vin cu voi... să scăpaţi... cunosc drumul...

Partridge se apropie şi el pentru a o asculta şi o întrebă pe Jessica:

— Ai încredere în ea?

Din nou, Jessica ezită într-un moment de compasiune. În fond, Socorro nu fusese un duşman neînduplecat, şi Jessica avusese tot timpul senzaţia că perioada petrecută în Statele Unite ca soră medicală o influenţase în bine, deşi încerca să ascundă asta. Avusese grijă de Nicky şi de

arsurile lui, şi mai târziu, când îi tăiaseră degetele. Apoi fusese incidentul cu ciocolata, pe care le-o aruncase în barcă atunci când toţi trei erau flămânzi, ulterior le îmbunătăţise puţin condiţiile de viaţă aranjând să se taie deschizăturile acelea în perete... nesocotise ordinele lui Miguel lăsând-o pe Jessica să stea în celula lui Nicky...

Dar tot Socorro era cea care luase parte la răpire de la bun început şi care, atunci când îi tăiaseră degetele lui Nicky, strigase cu cruzime: *„Taci din gură! N-ai cum opri ce se va întâmpla*!”

În mintea ei, Jessica auzi şi cuvintele rostite de Nicky cu numai câteva minute mai devreme: *„Nu e nimic că l-ai omorât pe Vicente, Harry... Ne ajuta câteodată, dar era unul de-al lor... ştii de sindromul Stockholm?... Mama ştie*...”

Fereşte-te de sindromul Stockholm!

Jessica răspunse la întrebarea lui Partridge clătinând din cap.

— Nu, murmură ea.

Privirile li se întâlniră. Harry fusese uluit de demonstraţia de forţă a Jessicăi şi de abilitafea ei în lupta corp-la-corp, şi se întrebase unde învăţase toate astea şi de ce. Acum citi licărirea deciziei în ochii ei şi, parcă, o întrebare. Dădu din cap scurt, apoi. Nevrând să vadă ce va urma, se întoarse cu spatele.

Luândii-şi inima în dinţi, Jessica se încordă şi, dintr-o mişcare scurtă, îi frânse gâtul lui Socorro; apoi îl răsuci, ca să rupă şi coloana vertebrală. Se auzi un sunet Sec, surprinzător de slab, iar trupul lui Socorro se înmuie în mâinile ei. Îl lăsă să cadă.

Cu Partridge în frunte, micul grup format din Jessica, Nicky, Minh şi Fernández se mişcă neauzit prin satul întunecat, fără să întâlnească pe nimeni în drum.

Ken O’Hara îi aştepta la debarcader:

— Credeam că nu mai ajungeţi odată!

— Am avut câteva probleme, îi spuse Partridge. Acum hai să ne mişcăm repede. Care e barca?

— Asta.

Era o barcă deschisă, de lemn, de vreo cincisprezece metri lungime, cu două motoare; două frânghii o ţineau

ancorată la debarcader.

— Am pus mâna şi pe nişte combustibil de rezervă din celelalte bărci, îi informă O'Hara, arătând câteva canistre de plastic aliniate la pupa.

— Toată lumea în barcă, ordonă Harry.

Mai devreme, luna aflată în al treilea pătrar fusese acoperită de nori, dar în ultimele minute norii se risipiseră şi totul se vedea mai limpede, mai ales pe apă.

Fernández îi ajută pe Nicky şi pe Jessica să urce în barcă. Jessica tremura fără să se poată opri şi avea o senzaţie de greaţă – efecte ale faptului că omorâse un om cu numai câteva minute mai înainte. Minh, care filma grupul de pe debarcader, sări în barcă ultimul, exact când O'Hara începuse să dezlege funiile şi să împingă barca de la mal. Fernández apucă a doua vâslă şi împreună orientară barca spre mijlocul râului.

Aruncând o ultimă privire în jur, Partridge observă că O'Hara folosise eficient perioada de aşteptare: mai multe bărci erau pe jumătate scufundate lângă ţărm, altele o apucaseră singure pe râu în jos.

— Da, le-am dat cep, îl lămuri O'Hara arătând spre bărcile mai apropiate. Alea pot fi repuse în funcţiune, dar o să cam dureze. Am aruncat câteva motoare în râu.

— Ai făcut treabă bună, Ken, îl lăudă Partridge, convins că decizia de a-l lua cu el pe O'Hara se dovedise justificată de câteva ori până acum.

În barca pe care o rechiziţionaseră nu existau banchete sau scaune; ca şi în cealaltă barcă în care fuseseră aduşi Angus, Jessica şi Nicky, pasagerii stăteau pe o bârnă fixată deasupra chilei. Cei doi de la vâsle se aşezară în părţile opuse bărcii şi vâsleau din răsputeri, pentru a ajunge cât mai repede în mijlocul râului Huallaga. Pe măsură ce marginea satului Nueva Esperanza dispărea în întuneric, un curent puternic îi ducea din ce în ce mai repede la vale.

Partridge îşi controlase ceasul în momentul în care părăsiseră debarcaderul. Era 2, 35 dimineaţa. La 2, 50, după ce barca înaintase serios de-a lungul cursului nord-vestic al fluviului, îi spuse lui Ken să pornească motoarele.

O'Hara deschise alimentatorul pentru combustibil, pompă o bilă de cauciuc, şi trase puternic de sfoara

volantului. Motorul porni din prima încercare, aşa că ajustă viteza pe „rapid”, apoi repetă operaţia şi cu celălalt, motor. Când amândouă motoarele ajunseră la turaţia maximă, barca ţâşni înainte.

Cerul rămase neacoperit. Lumina limpede a lunii, reflectată de apă, îi ajuta să navigheze relativ uşor pe canalul întortocheat al râului. Fernández întrebă:

— Ai hotărât spre ce teren de aterizare ne îndreptăm?

Partridge calculă în gând, având clară în minte harta detaliată a lui Fernández, pe care ajunsese să o ştie aproape pe de rost.

În primul rând, faptul că se deplasau cu barca excludea întâlnirea la punctul de aterizare unde sosiseră. Le mai rămâneau terenul improvizat de traficanţii de droguri, la care puteau ajunge în aproximativ o oră şi jumătate, şi terenul mai îndepărtat de la Sion, ceea ce putea însemna trei ore pe râu, plus un drum de trei mile prin junglă, pe jos – o încercare dificilă, aşa cum ştiau şi ceilalţi.

Să încerce să ajungă la Sion până la 8 dimineaţa, când era fixată întâlnirea cu avionul Cheyenne II al companiei Aerolibertad însemna să fie cam strânşi cu timpul. Pe de altă parte, pe celălalt teren ar fi ajuns cu câteva ore prea devreme –, şi dacă răpitorii îi prindeau din urmă acolo, trebuiau să se angajeze într-un schimb de focuri, ceea ce – puţini la număr şi mai prost înarmaţi cum erau – nu putea fi decât în dezavantajul lor şi ar fi pierdut cu siguranţă.

Deci cea mai bună şi mai înţeleaptă soluţie era să încerce să se îndepărteze cât mai mult de Nueva Esperanza.

— Mergem la Sion, hotărî Partridge cu voce tare. Când ne oprim şi debarcăm, o să trebuiască să ne deplasăm cât putem mai repede prin junglă, aşa că odihniţi-vă.

Pe măsură ce trecea timpul, Jessica se liniştea din ce în ce mai mult; nu mai tremura şi îi trecuse şi senzaţia de greaţă. Dar se îndoia că amintirea a ceea ce făcuse îi va mai da linişte vreodată. Oricum, rugăminţile disperate, şoptite, ale lui Socorro o vor urmări mult, mult timp de acum încolo.

Dar Nicky era în siguranţă – cel puţin deocamdată – şi ăsta era lucrul cel mai important.

Îl urmărise permanent pe fiul ei, observând că, încă de

când părăsiseră coliba, stătuse tot timpul lângă Harry, chiar încurcându-l câteodată. Ca şi când Harry era un magnet de care Nicky nu putea să se dezlipească. Chiar şi acum, se aşezase în barcă lângă Harry, căutând parcă un contact fizic, ghemuindu-se lângă el, ceea ce pe Harry nu părea să-l deranjeze câtuşi de puţin. Mai mult, repetând gestul dinainte, puse un braţ în jurul umerilor lui Nicky, şi cei doi păreau în momentul acela o singură persoană.

Jessicăi îi plăcea asta. Ştia că, în parte, nevoia lui Nicky de a fi aproape de Harry izvorâse, inevitabil, din faptul că Partridge apăruse aşa, din senin, ca o salvare şi reprezenta tot ce era opus oamenilor cruzi care puseseră la cale ororile la care fuseseră supuşi – Miguel, Baudelio, Gustavo, Ramón... toţi ceilalţi, cunoscuţi sau necunoscuţi... da, chiar şi Vicente şi Socorro.

Dar nu era numai atât. Nicky avusese întotdeauna instincte bune în privinţa oamenilor. Jessica îl iubise cândva pe Harry, într-un fel îl mai iubea încă, mai ales acum, când dragostea se împletea cu recunoştinţa. Şi atunci nu-i părea ciudat faptul că fiul ei împărtăşea instinctiv acelaşi sentiment.

Nicky adormise. Desprinzându-se blând de el, Partridge se ridică, se târî în partea din faţă a bărcii şi se aşeză lângă ea. Observând mişcarea, Fernández se mută şi el, refăcând echilibrul.

Şi Partridge se gândise la trecut, la ceea ce el şi Jessica însemnaseră odată unul pentru celălalt. Chiar şi în acest scurt interval de timp de când se reîntâlniseră, îşi dăduse seama că ea nu se schimbase. Toate calităţile pe care le admirase la ea – mintea ei iute, personalitatea, căldura, inteligenţa – toate erau la fel ca înainte. Harry ştia că, dacă ar fi să stea mai mult prin preajma ei, vechile sentimente ar reînvia la fel de puternice. Un gând incitant, numai că nu avea să se întâmple.

Jessica se răsuci spre el, parcă citindu-i gândurile. Harry îşi aminti că pe vremuri putea să facă asta foarte bine.

— Când erai acolo, în celulă, s-a întâmplat să nu mai speri? o întrebă el.

— Eram uneori foarte aproape de disperare, dar nu mi s-a întâmplat. Bine-nţeles, zâmbi ea, dacă aş fi ştiut că tu te

ocupi de salvarea noastră, nu mi-aş mai fi făcut probleme.
— Am fost o echipă întreagă, îi spuse el. Şi Crawf a făcut parte din ea. A fost un iad pentru el, ca şi pentru tine. Când ajungem acasă o să aveţi nevoie unul de altul.
Simţi că şi ea ştia ce vrea să spună: deşi reapăruse pentru scurtă vreme în viaţa ei, va dispărea curând din nou.
— E un gând minunat, Harry. Şi tu ce ai să faci?
— Eu o să fiu în continuare reporter, într-un alt război, întotdeauna există câte un război pe undeva.
— Şi între războaie?
Anumite întrebări nu cunoşteau răspunsuri; preferă să schimbe subiectul.
— Nicky al tău e un copil bun, genul de băiat pe care mi-ar fi plăcut şi mie să-l am.
Şi aşa ar fi putut să fie, gândi Jessica, *pentru amândoi, acum mulţi ani…*
Fără să vrea, Harry se trezi din nou gândindu-se la Gemma şi la copilul pe care l-ar fi avut ei doi.
Lângă el o auzi pe Jessica oftând:
— Off, Harry!
Rămaseră tăcuţi, ascultând torsul motoarelor şi clipocitul apei. Apoi ea îşi puse mâna peste a lui.
— Mulţumesc, Harry. Mulţumesc pentru tot… pentru trecut… pentru prezent… marea mea iubire.

17

Miguel trase trei focuri în aer, spărgând violent tăcerea.
Ştia că era cel mai rapid mijloc de A da alarma. Cu mai puţin de un minut în urmă, descoperise cadavrele lui Vicente şi Socorro şi realizase că prizonierii dispăruseră.
Era ora 3, 15 şi, deşi Miguel n-avea de unde să ştie aceasta, trecuseră exact 40 de minute de când barca lui Partridge, Jessica, Nicky, Minh, O’Hara şi Fernández se desprinsese de debarcaderul de la Nueva Esperanza.
Furia lui Miguel explodă instantaneu şi cu sălbăticie. În baraca foştilor săi prizonieri, apucase scaunul gărzilor şi îl izbise cu forţă de perete până când îl transformase în

aşchii. Acum ar fi vrut să-i spintece, să-i taie în bucăţele pe cei vinovaţi de fuga prizonierilor.

Din nefericire, doi dintre ei erau deja morţi, iar Miguel înţelegea cu o luciditate dureroasă că purta o parte din această vină.

Fără îndoială, fusese îngăduitor în privinţa disciplinei, îşi dădea seama clar de asta, acum, când era prea târziu. De când ajunsese aici, îşi permisese să se relaxeze în momente când ar fi trebuit să fie atent. Iar noaptea îi lăsase pe alţii să ia măsurile de precauţie pe care ar fi trebuit să le supervizeze el însuşi.

Motivul fusese o slăbiciune – pasiunea pentru Socorro.

O dorise foarte mult încă din ascunzătoarea lor de la Hackensack, înainte şi după răpire. Chiar şi acum îşi amintea de senzualitatea ei agresivă din ziua plecării lor când, cu un zâmbet batjocoritor, vorbise de pregătirile pentru drum ale prizonierilor: *„Punem nişte tuburi în cocoşelul bărbaţilor şi în păsărica femeii. „Entiendes*?”

Da, înţelesese. Înţelesese şi faptul că voia să-l provoace, aşa cum îi provocase şi pe ceilalţi bărbaţi de la Hackensack, de exemplu în noaptea cuplării ei bruşte şi zgomotoase cu Carlos, ce îl făcuse pe Rafael, care fusese refuzat, să se înverzească de gelozie.

Dar în acel moment Miguel avusese alte probleme de rezolvat, responsabilităţi care îi solicitaseră atenţia, şi nu îi fusese greu să se autodisciplineze şi să-şi înfrângă dorinţa pentru Socorro.

Nu acelaşi lucru se întâmplase la Nueva Esperanza.

Ura jungla, şi îşi aminti sentimentele neplăcute pe care le avusese în prima lor zi aici. În plus, nu avea mare lucru de făcut. Nu luase niciun moment în serios posibilitatea unei tentative de salvare a prizonierilor; Nueva Esperanza, situată atât de adânc în teritoriul controlat de Sendero Luminoso, părea îndepărtată de lume şi sigură. Aşa că zilele treceau chinuitor de încet, nopţile la fel, până când Socorro, cedând insistenţelor lui, deschisese porţile a ceea ce avea să descopere el curând că era un paradis sexual.

De atunci făcuseră mereu amor, câteodată în timpul zilei, întotdeauna noaptea, şi ea se dovedise cea mai pricepută amantă pe care o avusese vreodată. Până la urmă devenise

sclavul ei voluntar şi, ca un drogat care aşteaptă următoarea’ injecţie cu heroină, neglijase orice altceva. Acum plătea pentru dependenţa asta.

Ceva mai devreme în noapte, după o orgie deosebit de satisfăcătoare, adormise profund. Apoi, în urmă cu vreo douăzeci de minute, se trezise cu o nouă erecţie, şi, dorind-o pe

Socorro din nou, fusese foarte dezamăgit să vadă că nu era în pat. O aşteptase un timp să se întoarcă şi, pentru că ea nu se întorcea, plecase să o caute, luând cu el şi pistolul Makarov pe care îl purta întotdeauna cu el.

Ceea ce găsise îl trezise – ca o lovitură violentă, neaşteptată în plină faţă – la cruda realitate.

Miguel se gândi cu amărăciune că va plăti, pentru ceea ce se întâmplase, probabil cu viaţa, când Sendero Luminoso va afla ce s-a petrecut, mai ales dacă nu va reuşi să-i ajungă din nou pe prizonieri. Deci prioritatea lui absolută era să-i găsească şi să-i aducă înapoi, cu orice preţ!

Alertaţi de focurile de armă, ceilalţi gardieni apărură unul câte unul, cu Gustavo în frunte, de prin colibe. Miguel începu să-i înjure vârtos:

— *¡Maldita excoria, imbéciles inservibles! Por su estupidez... ¡Nunca vigilar! ¡Sólo dormir y tomar! ¡Sin cuidar!... los presos de mierda se escaparon*[56].

Zărindu-l pe Gustavo, furia începu să i sereverse asupra lui:

— Idiot inutil ce eşti! O corcitură de câine ar fi un şef mai bun decât tine! în timp ce tu dormeai, aici au pătruns nişte străini, şi tu i-ai lăsat, i-ai ajutat! Află imediat de unde au venit şi cum au plecat. Trebuie să fi lăsat urme!

Gustavo se întoarse după câteva momente:

— Au plecat pe râu! Unele dintre bărci lipsesc, iar altele sunt scufundate!

Într-o furie de nestăpânit, Miguel se repezi la debarcader. Dezastrul pe care îl găsi – frânghii tăiate, bărci şi motoare lipsă, unele bărci împotmolite în apa mică de la mal – aproape îl împinse la nebunie. Dar ştia că, dacă nu se

56 Lepădături blestemate, imbecili buni de nimic! Din prostia voastră... Niciodată de veghe! Nu ştiţi decât să dormiţi şi să trageţi la măsea! Fără nicio grijă!... ticăloşii ăia de ostatici au fugit. (sp.).

calma şi nu se controla, nu se mai putea salva nimic din nenorocirea asta. Cu un efort de voinţă supraomenesc, se forţă să gândească raţional. Începu să dea rapid ordine în spaniolă:

— Vreau să puneţi la punct două din cele mai bune bărci care au rămas, cu două motoare montate pe fiecare. Nu peste zece minute, ci acum! Folosiţi toţi oamenii pe care îi avem! Şi munciţi repede, repede! Pe urmă vreau să-i văd pe toţi adunaţi la debarcader, cu armele şi muniţia, gata să plece în urmărire.

Cântărind posibilităţile, decise în mintea lui că, indiferent cine era responsabil de fuga prizonierilor, probabil venise pe calea aerului în zona asta; era modalitatea de transport cea mai rapidă şi mai eficientă. Deci, urmau să se întoarcă pe aceeaşi cale, deşi probabil nu o făcuseră încă.

Ramón tocmai raportase că fusese schimbat de Vicente imediat după ora 1, când totul era în ordine şi toţi prizonierii se găseau absolut sigur închişi în celulele lor. Deci, chiar dacă operaţiunea de salvare avusese loc imediat după aceea, grupul nu putea avea un avans mai mare de maximum două ore. Instinctul – la care se adăuga faptul că trupurile lui Vicente şi Socorro erau calde încă – îi spunea lui Miguel că probabil trecuse chiar mai puţin de atât.

Apoi, continuă el să facă deducţii, o fugă pe râu de la Nueva Esperanza pentru a ajunge la un loc de aterizare nu putea implica decât două posibilităţi, două terenuri posibile în junglă. Primul teren de aterizare, cel mai apropiat, nu purta niciun nume, era doar un loc convenabil pentru traficanţii de droguri. Cel de-al doilea era Sion – la o distanţă aproape de două ori mai mare – locul unde îi lăsase pe ei Learjetul în urmă cu trei săptămâni.

Existau argumente în favoarea fiecăruia dintre cele două terenuri, motiv pentru care Miguel hotărî să trimită o barcă plină cu oameni înarmaţi la terenul de aterizare mai apropiat, şi cealaltă la Sion.

În timp ce cântărea posibilităţile, în jurul debarcaderului se desfăşura o activitate febrilă. Două dintre bărcile scufundate fuseseră trase la mal şi erau pe punctul de a fi golite de apă. Grupul plătit de Sendero îşi îngroşa rândurile

pe măsură ce alţi locuitori ai satului apăreau să dea o mână de ajutor; toţi ştiau că, dacă liderii de la Sendero Luminoso s-ar fi înfuriat pe aşezarea lor, n-ar fi ezitat nicio clipă să omoare întreaga populaţie din Nueva Esperanza. Li se mai întâmplase şi altora.

În ciuda eforturilor, plecarea se făcu mai târziu decât sperase Miguel. Dar, cu câteva minute înainte de 4 dimineaţa, amândouă bărcile erau lansate la apă şi se îndreptau în josul râului, spre nord-vest, duse de curent şi de motoarele ambalate la maximum. Barca în care se afla Miguel şi care se îndrepta spre Sion era mult mai rapidă, şi o luă înainte imediat ce se desprinse de debarcaderul Nueva Esperanza. Gustavo se afla la cârmă.

Strângând în mâini o armă automată Beretta, pe care o adăugase pistolului Makarov, Miguel simţi cum creşte iarăşi furia în el. Tot nu ştia încă cine îi eliberase pe prizonieri. Dar când îi va ajunge din urmă şi îi va aduce înapoi – vii, aşa intenţiona – vor fi supuşi unor torturi lente şi oribile.

18

În timp ce avionul Cheyenne II decola de pe aeroportul din Lima, în prima geană cenuşie a zilei, S loane îşi aminti câteva cuvinte memorate cândva, cu mult timp în urmă:

„Dacă mă urc pe aripile dimineţii şi mă ascund în valurile tainice ale mării...”

Cu o zi înainte, duminică, ei se urcaseră pe aripile dimineţii, îndreptându-se nu spre mare, ci spre uscat, dar fără niciun rezultat. Astăzi iarăşi zburau – în direcţia junglei.

Rita şedea lângă-Sloane, pe cel de-al doilea rând de scaune ale avionului. În faţa lor stătea pilotul Oswaldo Zileri şi un tânăr secund, Felipe Guerra.

În timpul zborului de duminică, care durase trei ore, se învârtiseră deasupra fiecăruia dintre punctele de întâlnire stabilite anterior. Deşi Sloane era informat de fiecare dată când ajungeau deasupra vreunuia din ele, distingea cu greu ceva, atât de continuă şi de impenetrabilă părea Selva privită de sus.

— Seamănă cu unele zone din Vietnam, îi spuse el Ritei, dar parcă e mult mai acoperită de vegetaţie.

Învârtindu-se în cerc deasupra fiecărui punct, cercetaseră atent zona, căutând din ochi cea mai mică mişcare şi aşteptând un semnal. Dar nu se zărise nici urmă de prezenţă omenească.

Sloane aştepta disperat să se întâmple astăzi ceva.

În timp ce soarele se înălţa pe cer, avionul urcă deasupra vârfurilor Anzilor din lanţul muntos al Cordilierilor Centrali. De partea cealaltă a munţilor începură coborârea spre Selva şi nordul Văii Huallaga.

19

Partridge ştia că făcuse o greşeală de calcul. Aveau o întârziere serioasă faţă de ora întâlnirii cu avionul.

Ceea ce nu pusese la socoteală atunci când alesese Sionul în defavoarea terenului mai apropiat fusese o eventuală defecţiune la barcă. S-a întâmplat la aproximativ două ore după *ce* plecaseră din Nueva Esperanza, şi când mai aveau o oră până la locul unde urmau să abandoneze barca şi să-şi facă drum prin junglă spre punctul de întâlnire.

Amândouă motoarele funcţionaseră zgomotos, dar normal, până când un sunet strident a izbucnit din motorul de la pupa. Ken O'Hara a încetinit imediat, a scos motorul din viteză şi l-a oprit. Imediat după aceea, sunetul strident din motor a încetat.

Motorul de la tribord continua să funcţioneze, deşi barca înainta mult mai încet.

Partridge s-a apropiat de Ken şi l-a întrebat:

— Defecţiunea asta, care-o fi ea, e reparabilă?

— Mi-e teamă că nu. O'Hara dăduse jos capacul de la motor şi acum studia mecanismul. Motorul e supraîncălzit, din cauza asta s-a auzit şuieratul ăla. Apa de la răcire e limpede, deci probabil s-a stricat pompa. Chiar dacă aş avea sculele necesare ca să desfac motorul, probabil e nevoie de piese de schimb şi, cum eu n-am niciuna, nici

alta... şi a lăsat fraza neterminată.

— Deci e sigur că nu-l putem repara?

O'Hara a clătinat din cap:

— Îmi pare rău, Harry.

— Şi ce se întâmplă dacă îl lăsăm pe ăsta să funcţioneze în continuare?

— Va mai merge un timp şi se va încinge. Pe urmă totul va ajunge la o asemenea temperatură, că pistoanele şi cilindrul se vor topi pur şi simplu şi se vor lipi între ele. După aia, motorul e bun de aruncat la gunoi.

— Dă-i drumul, i-a zis Partridge. Dacă nu e nimic de făcut, măcar să scoatem din el cât se poate mai mult.

— Tu decizi, s-a conformat Ken, deşi nu-i plăcea să distrugă un motor care, în situaţii obişnuite, ar fi putut fi reparat.

Exact cum prevăzuse O Hara, motorul a mai funcţionat câteva minute, apoi, scoţând sunete din ce în ce mai isterice şi în miros de metal ars, s-a oprit definitiv, protestând cu valuri de fum. Barca şi-a redus şi mai mult viteza, iar Partridge urmărea nervos limbile ceasului. Din câte îşi dădea el seama, viteza lor se redusese la jumătate, deci, în loc să dureze o oră, restul călătoriei pe apă urma să le ia două ore.

Până la urmă a durat două, ore şi un sfert şi acum, la 6, 50 dimineaţa, punctul lor de debarcare se vedea în sfârşit cu ochiul liber. Partridge şi Fernández îl identificaseră după hartă şi după semnele prezenţei umane – sticle de apă minerală şi alte gunoaie care punctau malul. Acum trebuiau să străbată într-o oră trei mile dificile de junglă până la terenul de aterizare de la Sion. Era mult mai puţin timp decât anticipaseră, şi Partridge se întreba neliniştit: oare vor reuşi?

— Trebuie să reuşim, le zise el, explicându-le problema lui Nicky şi Jessicăi. O să fie teribil de obositor, dar nu avem timp de odihnă şi o să ne ajutăm unul pe altul dacă va fi nevoie. Fernández o să meargă în frunte, eu o să fiu ultimul.

Câteva minute mai târziu, fundul bărcii scrâşni de nisipul malului şi toţi se dădură jos şi o luară prin apa mică spre uscat. În ceea ce părea iniţial un zid compact de junglă se

zărea o deschizătură, chiar în faţa lor.

Dacă ar fi avut mai mult timp la dispoziţie, Harry ar fi încercat să ascundă barca sau măcar să o împingă în mijlocul râului şi să o lase să o ia singură la vale, dusă de curent, dar aşa, o abandonară pur şi simplu la mal.

Când erau pe punctul de a intra în junglă, Fernández se opri, le făcu semn tuturor să facă linişte şi, cu capul întors într-o parte, ascultă un timp în aerul liniştit al dimineţii. Era mult mai familiarizat cu zgomotele junglei decât ceilalţi, iar urechea sa era mai sensibilă la sunetele ei specifice.

— Auzi? îl întrebă el încet pe Partridge.

Ciulind urechile, lui Harry i se păru că aude un uşor murmur din direcţia din care veniseră, dar nu era sigur.

— Ce este?

— Altă barcă, răspunse Fernández. Este încă la distanţă, dar se apropie cu viteză.

Fără să mai întârzie, o luară toţi în direcţia junglei.

Cărarea nu era nici pe departe atât de dificilă ca aceea de la şosea la Nueva Esperanza, pe care Partridge şi ceilalţi o urmaseră la venire, cu trei zile înainte. Era evident că poteca aceasta era folosită mult mai frecvent, pentru că numai pe alocuri era acoperită cu vegetaţie şi nicăieri nu era impenetrabilă, aşa cum fusese cealaltă.

Totuşi, avea destule capcane pentru picioare – teren accidentat, rădăcini crescute peste tot şi porţiuni mai moi, unde piciorul se putea cufunda în noroi sau apă – toate acestea erau nespus de periculoase.

— Fiţi foarte atenţi unde călcaţi, îi preveni Fernández din capul şirului indian căruia îi imprimase un ritm alert, de marş forţat.

Partridge îi ţinu isonul, încercând să glumească şi să le susţină moralul tuturor:

— Nu vrem să cărăm pe nimeni în spate. Şi aşa sunt lac de sudoare.

Toţi transpirau. Ca şi în timpul celeilalte călătorii prin junglă, căldura era umedă, grea de aburi, şi avea să devină şi mai imposibilă pe măsură ce soarele se ridica la amiază. Iar insectele erau la fel de active ca întotdeauna.

Cea mai importantă întrebare care îl chinuia pe Partridge era: cât timp vor reuşi Nicky şi Jessica să reziste sub

presiunea acestui ritm? Se uită la Jessica şi înţelese că ea va rezista; era hotărâtă şi părea foarte rezistentă. Dar Nicky dădea semne de slăbiciune.

La început, Nicky rămânea în urmă tot timpul, vrând să fie alături de Partridge, dar Harry insistase ca băiatul să meargă în faţă cu Jessica, imediat în urma lui Fernández.

— O să fim împreună mai târziu, Nicky, îl convinsese el. Acum te vreau alături de mama ta.

Nicky îl ascultă, fără să-şi ascundă părerea de rău.

Presupunând că barca pe care o auziseră îi purta pe cei care îi urmăreau, un eventual atac ar veni de la spate, şi Partridge hotărâse că, atunci când şi dacă se va întâmpla asta, el va rămâne să-i oprească pe atacanţi, iar ceilalţi îşi vor continua drumul. Îşi verificase deja Kalaşnikov-ul pe care îl purta agăţat de umăr, şi pusese cartuşele de rezervă într-un buzunar la îndemână.

Se uită din nou la ceas – 7, 35. Se aflau în junglă de aproape patruzeci de minute. Obsedat de ora întâlnirii cu avionul Aerolibertad, Harry spera din toată inima că reuşiseră până acum să parcurgă trei sferturi din drum.

Câteva minute mai târziu un accident îi obligă să se oprească.

Ulterior avea să pară o ironie a sorţii faptul că tocmai Fernández, care îi avertizase pe toţi să păşească atent, a călcat strâmb şi a căzut, cu piciorul prins într-o încâlceală noroioasă de rădăcini. Până să ajungă Partridge la el, Minh se şi repezise să-l sprijine pe Fernández, în timp ce O'Hara se străduia să-i elibereze piciorul din capcana naturală. Fără să vrea, Fernández se strâmbă de durere.

— Se pare că am zbârcit-o serios. Îmi pare rău că te-am dezamăgit în felul ăsta, îi spuse el lui Partridge.

Când O'Hara îi eliberă în sfârşit piciorul, Fernández îşi dădu seama că era imposibil să păşească fără dureri de nesuportat. Era clar că avea glezna ruptă, sau cel puţin o entorsă severă.

— Nu-i adevărat, nu ne-ai dezamăgit niciodată până acum. Ai fost ghidul nostru şi camaradul nostru şi o să te luăm în spate. Trebuie să facem un fel de targă.

Fernández clătină din cap:

— Chiar dacă aţi putea, nu e timp. Nu ţi-am spus până

acum, Harry, dar am auzit clar sunete în spate. Sunt pe urmele noastre, şi încă aproape. Trebuie să mergeţi mai departe şi pe mine să mă lăsaţi aici.

Între timp se apropiase şi Jessica:

— *Nu putem* să-l lăsăm aici, îi spuse ea lui Harry.

— Unul dintre noi poate să te ducă în spate, interveni şi O'Hara. O să încerc eu.

— Pe căldura asta? îl apostrofă impacientat Fernández. Nu ai rezista nicio sută de metri, şi v-ar şi încetini serios. Nu, trebuie să plecaţi.

Pe punctul de a protesta şi el, Harry înţelese că ar fi fost inutil; Fernández avea dreptate, nu exista nicio altă soluţie decât să-l lase în urmă. Dar adăugă:

— Dacă găsim ajutoare la terenul de aterizare şi avem cum, o să ne întoarcem să te luăm.

— Hai să nu mai pierdem vremea, Harry, mai am câteva lucruri să-ţi spun. Fernández şedea pe marginea cărării, cu spatele sprijinit de trunchiul unui copac, pentru că tufărişul era prea des ca să poată înainta mai în inima junglei. Partridge îngenunche lângă el şi Jessica veni şi ea alături.

— Am o soţie şi patru copii, spuse Fernández. Aş vrea să ştiu că o să aibă cineva grijă de ei.

— Lucrezi pentru CBA –, îi zise Partridge, şi CBA-ul se va ocupa de asta. Îţi dau cuvântul meu de onoare. De educaţia copiilor, de tot.

Fernández dădu din cap mulţumit şi arătă spre puşca M-16 pe care o purtase cu sine şi acum zăcea lângă el, pe pământ.

— Ar fi mai bine să iei tu asta. S-ar putea să ai nevoie şi de ea. Dar nu vreau să mă găsească viu. Mi-ar trebui mie pistolul tău.

Harry îi dădu Browningul, după ce îi scoase amortizorul.

— Doamne, Fernández, bolborosi Jessica cu vocea sugrumată şi ochii plini de lacrimi. Eu şi Nicky îţi datorăm atât de mult! Se apleca şi îl sărută pe frunte.

— Atunci plecaţi, îi zori Fernández. Nu mai irosiţi timpul, ca să nu pierdeţi ce-aţi câştigat cu ajutorul meu.

Când Jessica se ridică, Partridge se aplecă, îl îmbrăţişă strâns şi îl sărută pe amândoi obrajii. În spatele lui, Minh şi O'Hara îşi aşteptau rândul la îmbrăţişarea de despărţire.

Apoi Partridge se întoarse şi o luă înaintea celorlalţi fără să mai privească înapoi.

În momentul în care văzu barca oprită pe mal la intrarea în poteca din junglă şi o recunoscu, Miguel se felicită pentru ideea de a se fi alăturat expediţiei de urmărire de la Sion.

Satisfacţia îi crescu atunci când Ramón, sărind repede din propria lor barcă imediat ce atinsese malul şi fugind la barca abandonată, strigă:

— *Un motor está caliente, el otro frío – fundido*[57].

Motorul încă fierbinte indica faptul că grupul nu ajunsese la cărare de mult timp, iar motorul rece, ars, explica întârzierea cu care ajunseseră acolo – probabil merseseră cu viteză foarte mică.

În afară de Miguel, grupul de la Sendero era compus din şapte bărbaţi înarmaţi până-n dinţi. Vorbind în continuare în spaniolă, le spuse:

— Gunoaiele alea burgheze n-au cum să fie departe. O să-i prindem şi o să-i pedepsim. Să ne mişcăm precum furia lui Guzmán!

Se auziră urale entuziaste în timp ce se îndreptau la rândul lor spre junglă.

— Am ajuns cu câteva minute mai devreme, îi spuse Rita pilotului de pe avionul Cheyenne II, Oswaldo Zileri, când se apropiau de terenul de aterizare de la Sion – primul loc de întâlnire stabilit de ei. Îşi controlă din nou ceasul: ora 7, 55.

— O să ne învârtim în cerc şi o să cercetăm zona, răspunse el. Oricum, ăsta e locul cel mai puţin probabil către care s-ar fi îndreptat.

Aşa cum făcuseră şi cu o zi înainte, toţi patru – Rita, Crawford, Zileri şi copilotul Felipe – îşi concentrară atenţia asupra păturii verzi de sub ei. Căutau din ochi orice urmă de mişcare, în special în jurul terenului scurt de aterizare înconjurat de copaci, care era greu de văzut până când ajungeai chiar deasupra lui. Din nou, ca şi în ziua precedentă, nu se zărea nici urmă de activitate.

Pe cărarea din junglă, lui Nicky îi era din ce în ce mai greu să menţină ritmul alert de mers. Jessica şi Minh îl ajutau amândoi, fiecare ţinându-l de un braţ, ba trăgându-l

57 Un motor e încins, celălalt e rece – ars (sp.).

după ei, ba ridicându-l peste porţiunile dificile, în timp ce marşul continua. Era posibil ca până la urmă să trebuiască să fie purtat în spate, dar deocamdată, pe cât posibil, ceilalţi încercau să-şi cruţe cât mai mult forţele şi să înainteze cât mai repede.

Trecuseră cam zece minute de când îl părăsiseră pe Fernández. Ken O'Hara preluase conducerea. Partridge rămăsese iarăşi în urmă în poziţia sa obişnuită, de unde privea din când în când înapoi. Deocamdată nu se zărise niciun semn de mişcare neobişnuită.

Deasupra capetelor lor, copacii păreau să-şi fi rărit crengile, mai multă lumină pătrundea printre ele; şi cărarea se mai lăţise. Partridge spera că era un indiciu al faptului că se apropiau de terenul de aterizare. La un moment dat, i se păru că aude zgomotul îndepărtat al unui avion, dar nu era sigur. Se uită din nou la ceas – 7, 55.

În acel moment, de undeva din urmă veni zgomotul unei păcănituri scurte – sunetul inevitabil al unui foc de armă. Trebuie să fie Fernández, se gândi Harry. Şi prin faptul că folosise Browningul, de la care Partridge scosese amortizorul, conştiinciosul corespondent le mai făcea un ultim serviciu – un avertisment că urmăritorii erau aproape. Ca o confirmare, alte câteva focuri se făcură auzite.

Poate că, dând cu ochii de Fernández – mort probabil – crezuseră că-i vedeau şi pe ceilalţi în faţă şi trăseseră la întâmplare. Oricum, indiferent care fusese motivul, focurile încetaseră.

Partridge însuşi era epuizat. În ultimele cincizeci de ore, în cea mai mare parte nedormite, se biciuise fără milă şi până aproape de limită. Acum avea deja probleme în a-şi ţine atenţia concentrată.

Într-unul dintre aceste momente, lăsându-şi gândurile să hoinărească, îşi spuse că ceea ce îşi dorea mai mult era să nu mai fie implicat în acţiune... Când această aventură va lua sfârşit, îşi va relua vacanţa întreruptă şi va dispărea pur şi simplu, va fi de negăsit... Oriunde s-ar duce, poate că ar trebui să o ia şi pe Vivien, singura femeie a cărei dragoste îi mai rămăsese... Jessica şi Gemma reprezentau trecutul; Vivien putea fi viitorul. Poate că nu se purtase bine până acum cu ea... poate că ar trebui totuşi să se gândească să

se căsătorească cu ea... Nu era prea târziu... Ştia că lui Vivien i-ar plăcea asta...

Făcu un efort să se întoarcă în prezent.

Deodată, se văzură ieşiţi din junglă. Pista era acolo, în faţa ochilor lor. Deasupra capetelor se învârtea un avion – da, era un Cheyenne II. Ken O'Hara, eficient până la capăt, încărcă un semnal luminos verde în arma de semnalizare pe care o cărase tot drumul. Verde pentru *aterizaţi normal, totul e în ordine.*

La fel de brusc, din spatele lor se auziră alte două împuşcături, clare de această dată, foarte aproape.

— Pune un semnal roşu, nu verde, îi strigă Partridge lui O'Hara. Grăbeşte-te!

Roşu de la *aterizaţi cât puteţi mai repede, suntem în pericol.*

Era ora opt şi câteva minute. În avionul Cheyenne II de deasupra pistei de la Sion, Zileri se întoarse spre Rita şi Crawford şi le spuse:

— Totul e mort aici. Ne îndreptăm spre celelalte două puncte.

Avionul execută o întoarcere, dar, chiar în acel moment, Sloane strigă:

— Staţi! Cred că am zărit ceva!

Zileri făcu iarăşi un viraj, revenind la direcţia iniţială, şi întrebă:

— Unde?

— Aici jos, pe undeva, arătă Sloane cu degetul. Nu sunt sigur în ce punct exact. A fost numai pentru o secundă... Am crezut... Vocea îi reflecta propria incertitudine.

Zileri mai execută un cerc cu avionul, cercetând atent cât mai mult din terenul de sub ei. Când cercul fu complet, pilotul spuse:

— Nu văd nimic. Cred că ar trebui să mergem mai departe.

În acel moment, un semnal luminos roşu se ridică în spirală, de undeva din verdele neîntrerupt al junglei.

O'Hara dădu drumul şi celui de-al doilea semnal luminos.

— E în ordine, ne-au văzut, spuse Partridge.

Avionul se întorsese deja înspre ei. Ceea ce mai avea nevoie să ştie acum era unde va ateriza avionul. Atunci ar fi

putut să se instaleze pe poziţii ca să-i ţină în loc pe urmăritori şi să rămână acolo, asigurându-le celorlalţi spatele până când se urcau în avion.

Răspunsul veni aproape imediat. Avionul coborî într-un viraj şi se pregătea să revină la aterizare deasupra capetelor lor. După aceea va atinge solul în capătul celălalt al terenului, opus direcţiei din care se auziseră focurile de armă.

În ciuda focurilor, Partridge se întoarse, dar nu văzu pe nimeni încă. Însemna că cineva, în timp ce înainta pe cărarea pe care veniseră şi ei, trăgea la întâmplare, sperând să nimerească în plin. Îi ordonă lui O'Hara:

— Du-i pe Jessica şi pe Nicky lângă» terenul de aterizare, repede, şi rămâi cu ei! Când avionul va ajunge în capătul pistei, o să facă o întoarcere de 180 de grade şi o să vină încoace. Ieşiţi în întâmpinarea lui şi urcaţi cât puteţi de repede! Ai auzit, Minh?

— Da, am auzit. Minh, cu un ochi în vizorul camerei de filmat, continua să filmeze imperturbabil, aşa cum făcuse tot timpul călătoriei. Partridge hotărî să nu-şi mai facă probleme în privinţa lui Minh, care putea să-şi poarte singur de grijă.

Jessica întrebă neliniştită:

— Dar tu, Harry?

— Eu am de gând să vă acopăr retragerea. Imediat ce v-aţi urcat, vin şi eu. Acum duceţi-vă!

O'Hara puse un braţ în jurul Jessicăi, care îl ţinea de mână pe Nicky, şi toţi trei o luară aproape la fugă spre avion.

În timp ce ei se îndepărtau, Partridge se uită în spate, în direcţia junglei, şi în aceeaşi clipă văzu câteva siluete apărând dintre copaci şi înaintând spre terenul de aterizare, cu armele pregătite.

Harry se ascunse în spatele unei movile din apropiere, întins pe burtă, sprijini Kalaşnikov-ul pe pământ în faţa lui, cu ţeava ţintită asupra siluetelor care se apropiau. Apăsă pe trăgaci şi, prin scânteia focului, văzu una dintre siluete căzând la pământ, iar pe celelalte ascunzându-se în grabă. În acelaşi timp, auzi avionul coborând aproape deasupra capului său. Deşi nu se întoarse să-l privească, ştia că

probabil a şi aterizat.

— Uite-i, urlă Sloane, isteric de bucurie. Îi văd! Sunt Jessica şi Nicky!

Avionul încă nu se oprise, rula repede pe suprafaţa accidentată de pământ bătătorit.

Pe măsură ce se apropia capătul prea scurt, Zileri frâna cât putea mai mult. În sfârşit, cu ajutorul frânelor şi al unuia dintre motoare, răsuci avionul aproape pe loc şi îl întoarse în direcţia din care veniseră. Apoi, folosind amândouă motoarele pentru a accelera din nou, o porni de-a lungul terenului, îndreptându-se cu viteză spre celălalt capăt.

Aparatul se opri în locul unde aşteptau Jessica, Nicky şi Ken. Copilotul se ridicase deja de pe scaunul său şi se apropiase de uşa din spate. O deblocă şi coborî scara.

Nicky urcă primul, apoi Jessica şi Ken. Braţe întinse, inclusiv cele ale lui Sloane, le veniră în întâmpinare, trăgându-i înăuntru. Minh apăru şi el şi urcă în urma celorlalţi.

În timp ce Sloane, Jessica şi Nicky se îmbrăţişau emoţionaţi, O'Hara strigă agitat:

— Harry a rămas undeva în faţă. Trebuie să mergem după el. Încearcă să-i ţină la distanţă pe terorişti.

— Îl văd, spuse Zileri. Ţineţi-vă bine. Ambală din nou motoarele, iar avionul se mişcă din nou înainte, cu viteză.

La capătul pistei, mai întoarse avionul o dată. Acum era în aceeaşi poziţie ca la aterizare, cu motorul ambalat, pregătit de decolare, dar cu uşa încă deschisă. Prin deschizătură se putea auzi zgomotul împuşcăturilor.

— Prietenul vostru va trebui să sprinteze puţin. Vocea lui Zileri începu să capete o notă urgentă. Vreau să plecăm dracului de aici.

— O să vină, îi spuse Minh. Ne-a văzut şi o să vină.

Partridge auzise şi văzuse avionul, într-adevăr. Aruncând o privire peste umăr, îşi dădu seama că venise cât mai aproape posibil, nu erau mai mult de o sută de metri între el şi avion.

Va încerca să alerge repede şi aplecat de spate. Mai întâi, însă, trebuia să tragă încă o serie de focuri în direcţia junglei, ca să-i împiedice pe urmăritori să înainteze. În ultimele minute văzuse apărând câteva siluete, trăsese, şi-l mai văzuse pe unul dintre ei căzând. Ceilalţi erau acum în

umbra protectoare a copacilor. Încă o serie de focuri îi va ţine ascunşi suficient timp cât să ajungă el la avion.

Tocmai încărcase Kalaşnikov-ul. Apăsând pe trăgaci, răspândi o ploaie de gloanţe de ambele părţi ale potecii. De când începuse schimbul de focuri, simţise din nou vechea plăcere viscerală a luptei... plăcerea aceea aproape senzuală, care pompa adrenalina şi îi dădea viaţă... o pasiune ilogică, nebunească pentru imaginile şi sunetele războiului...

Când se duse şi ultimul cartuş, aruncă arma, sări în picioare şi fugi aplecat, ca să nu reprezinte o ţintă uşoară. Avionul era în faţa lui. Ştia că poate să ajungă la el!

Era cam la jumătatea drumului până la uşa avionului, când un glonţ îl nimeri în picior. Căzu fulgerat. Se petrecuse atât de repede, încât îi trebuiră câteva secunde să înţeleagă ce s-a întâmplat.

Glonţul intrase prin partea din spate a genunchiului drept, sfărâmându-i rotula. Nu putea merge mai departe. O durere teribilă, mai cumplită decât şi-ar fi putut imagina vreodată, îl copleşi. În momentul acela înţelese că nu va ajunge niciodată la avion. Şi mai înţelese că timpul se epuizase. Avionul trebuia să decoleze, iar el să facă ceea ce făcuse şi Fernández, cu nici jumătate de oră înainte.

Adunându-şi ultimele puteri, se ridică, şi făcu semn avionului să plece. Acum tot ce conta era numai ca ei să-i înţeleagă intenţia.

Minh se afla în uşa avionului, filma. Îl avea pe Partridge în obiectiv – un prim-plan – şi prinse momentul când îl atinsese glonţul. Felipe, copilotul, se afla lângă Minh. Strigă:

— L-au nimerit. Cred că e grav. Ne face semn să plecăm!

Sloane se apropie de uşă:

— Trebuie să-l luăm de acolo!

— Da! Trebuie! strigă Jessica.

Nicky interveni şi el:

— Vă rog, să nu plecăm fără Harry!

Până la urmă Minh, care nu-şi făcea iluzii în privinţa războaielor, spuse:

— Nu puteţi să-l salvaţi. Nu mai e timp.

Prin lentila camerei, Minh îi văzuse pe teroriştii de la Sendero Luminoso înaintând din junglă. Câţiva dintre ei

ajunseseră în perimetrul pistei, alergau spre avion şi trăgeau. Tocmai atunci, câteva gloanţe atinseră fuzelajul avionului.

— Decolez! hotărî Zileri.

Coborâse deja flapsurile pentru decolare; acum începu să ambaleze motorul. Minh se rostogoli înăuntru cu tot cu camera video. Felipe se retrase din uşă şi o închise.

Pe măsură ce lua viteză, Zileri începu să tragă manşa. Avionul Cheyenne II se desprinse de pistă şi începu urcarea.

Jessica şi Nicky plângeau unul în braţele celuilalt. Cu ochii închişi, Sloane clătina din cap încet, ca şi cum nu ar fi crezut ceea ce tocmai văzuse.

Minh lipi camera de o fereastră, înregistrând ultimele imagini ale scenei de la sol.

Pe pământ, Partridge văzu avionul dispărând.

Şi mai văzu ceva. Printr-o ceaţă de durere, în uşa avionului care se îndepărta, văzu chipul zâmbitor al unei fete în uniforma liniilor Alitalia. Îi făcea cu mâna.

Lacrimile, reţinute atât de multă vreme, începură să alunece şiroaie pe obraz. Apoi, alte gloanţe îl străpunseră şi muri.

20

Privind în jos la trupul lui Harry Partridge, Miguel se jură că nu va mai îngădui vreodată să se repete un asemenea fiasco.

În prima parte a operaţiunii de răpire, care fusese complexă şi periculoasă, avusese un noroc incredibil. În această a doua parte, care ar fi trebuit să fie uşoară şi fără complicaţii, eşuase lamentabil.

Lecţia era clară – *nimic* nu era simplu şi necomplicat. Ar fi trebuit să înveţe asta de mult. Dar o să ţină minte de acum încolo.

Deci, ce urma de aici?

În primul rând, trebuia să părăsească Perú-ul. Viaţa i-ar fi în primejdie dacă rămânea, Sendero Luminoso ar avea grijă de asta.

Nu se putea întoarce nici măcar la Nueva Esperanza.

Din fericire, nu avea niciun motiv să o facă. Înaintea plecării, întrezărind posibilitatea unui final ca ăsta, ascunsese toţi banii de care dispunea, inclusiv cea mai mare parte din cei cincizeci de mii de dolari pe care îi primise de la José Antonio Salverry, într-un buzunărel de la curea. Îi simţea şi acum – incomod, dar sigur. Banii erau arhisuficienţi să-l scoată din Perú şi să-l ajute să ajungă în Columbia.

Ceea ce intenţiona să facă acum era să se strecoare înapoi în junglă. Exista o pistă la aproximativ douăzeci şi cinci de kilometri depărtare, niciuna dintre cele care intraseră în discuţie azi, unde avioanele comandate de traficanţii de droguri şi conduse de piloţi columbieni veneau şi plecau frecvent. Ştia că putea să-şi cumpere un loc într-unul din ele şi, o dată ajuns acolo, va fi în siguranţă.

Dacă vreunul din grupul de la Nueva Esperanza încerca să-l oprească, îl va ucide, dar se îndoia că o va face careva. Din cei şapte cu care venise, numai patru mai trăiau; Ramón şi alţi doi fuseseră ucişi de acest *gringo*[58] de la picioarele lui – de identitate necunoscută, deşi fusese un ţintaş destul de bun.

Chiar şi întors în Columbia, reputaţia lui va avea de suferit în urma dezastrului de la Nueva Esperanza, dar asta nu va dura mult. Şi, spre deosebire de Sendero Luminoso, cartelul Columbian al drogului nu era fanatic. Fără scrupule, da, dar pragmatic şi cu simţul afacerilor. Miguel avea talente de terorist-anarhist care se căutau. Cartelul o să aibă nevoie de ele.

Miguel auzise nu de mult că existau planuri de perspectivă pentru transformarea unor ţări de dimensiuni medii în state cu acelaşi sistem dominat de un cartel ca şi Columbia, şi era sigur că proiectul prezenta o mulţime de posibilităţi pentru cineva cu talentele lui.

Columbia era terminată ca stat democratic. Mai rămăseseră câteva aparenţe, dar chiar şi acelea dispăreau repede, pe măsură ce crimele ordonate de miliardarii baroni ai drogurilor eliminau minoritatea tot mai puţin

---

58 Străin; american (sp.).

numeroasă a celor ce credeau în vechiul sistem.

Tot ceea ce era necesar pentru a transforma şi alte ţări în copii ale Columbiei era corupţia la nivel guvernamental, care deschidea porţile Cartelului şi îi ajuta să-şi înceapă operaţiunile. Apoi, încet şi perfid, cartelurile aveau să devină mai puternice decât guvernele, după care, ca şi în Columbia, nu mai exista cale de întoarcere.

Auzise patru nume menţionate – ţinte potenţiale, apte pentru a fi „Columbianizate” – Bolivia, El Salvador, Guatemala şi Jamaica. Mai târziu se puteau adăuga şi altele pe listă.

Cu experienţa sa unică şi capacitatea de supravieţuire, hotărî Miguel, avea toate şansele să fie ocupat o vreme îndelungată de acum încolo.

21

La bordul avionului, multe minute se scurseră înainte ca cineva să se simtă în stare, să rostească un cuvânt. Crawford Sloane îi ţinea pe Nicky şi pe Jessica cât mai aproape de el, toţi trei parcă străini de restul lumii.

Până la urmă, Sloane ridică privirea şi îl întrebă pe Minh Van Canh:

— În legătură cu Harry… ai mai apucat să vezi ceva?

Minh înclină trist din cap:

— Eram cu aparatul pe el. L-au nimerit din nou de câteva ori. Nu există nicio îndoială.

Sloane oftă.

— A fost cel mai bun…

Minh îl corectă, pe un ton neobişnuit de ferm:

— De departe cel mai bun. Ca reporter. Ca om. Eu am cunoscut o mulţime, dar nimeni nu s-a comparat cu el în toţi aceşti ani.

Cuvintele sunaseră aproape ca o provocare. Minh îi ştia pe Sloane şi pe Partridge de mult, îi întâlnise aproape în aceeaşi perioadă.

Dacă *fusese* o provocare, Sloane nu reacţionă. Spuse doar simplu:

— Aşa este.

Jessica şi Nicky ascultau, amândoi cufundaţi în gânduri. Până la urmă, Rita, cu responsabilităţile ei profesionale, îl întrebă pe Minh:

— Pot să văd şi eu unele din imaginile pe care le-ai tras?

Ştia că, în ciuda morţii lui Harry, trebuia să pregătească o transmisie, îndată ce ajungea la Lima, în mai puţin de o oră. Şi mai ştia că aveau un material unic în lume.

Minh derulă puţin caseta înapoi, apoi îi trecu Ritei Betacamul. Privind în vizor, ea începu să urmărească ultimele cadre; ca de obicei, Minh reuşise să capteze esenţialul, toate imaginile erau superbe. Ultimele cadre – cu Harry rănit, apoi căzând sub gloanţe – erau dure şi impresionante. Când îi dădu înapoi camera, ochii îi erau umezi, dar îşi şterse lacrimile cu dosul mâinii, ştiind că acum nu era timp nici să plângă şi nici să se gândească la Harry. Amândurora le va veni rândul mai târziu, probabil noaptea, când va rămâne singură. Sloane întrebă:

— Harry-avea pe cineva, o prietenă? Ştiu că nu s-a mai recăsătorit după Gemma.

— Era – este cineva, spuse Rita. O cheamă Vivien şi este asistentă medicală într-un oraş numit Port Credit, pe undeva, pe lângă Toronto.

— Trebuie s-o sunăm. Dau eu telefon dacă vrei.

— Da, vreau, spuse Rita. Şi când vorbeşti cu ea, spune-i că Harry a făcut un testament înainte de a muri şi e la mine. I-a lăsat ei totul. Vivien nu ştie încă, dar e milionară. Se pare că Harry a investit bani prin toată lumea, în ţări unde impozitele sunt mici. A lăsat o listă împreună cu testamentul.

În timp ce vorbeau, Minh, neobservat de nimeni, îi înregistrase pe Jessica şi pe Nicky. Acum camera era îndreptată spre mâna bandajată a băiatului. Observându-l, Rita îşi aminti de ceva ce adusese cu ea de la Lima; căutând în geantă, scoase un mesaj sosit prin fax la Entel Perú.

— Înainte să plece, Harry m-a rugat să trimit o telegramă unuia dintre prietenii lui – un chirurg din Oakland, California – şi mi-a explicat că este unul din cei mai mari experţi din lume în ortopedie. În telegramă îi punea întrebări în

legătură cu Nicholas. Uite răspunsul – şi îi întinse lui Sloane foaia dactilografiată.

Sloane citi cu voce tare:

RETEL. AM CITIT INFORMAŢIILE TRIMISE PLUS DETALII ÎN ZIARE DESPRE MÂNA TÂNĂRULUI TĂU PRIETEN. NU RECOMAND PROTEZA. NU VA FUNCŢIONA CUM ZICI ŞI NICI NU ÎL VA AJUTA SĂ CÂNTE LA PIAN. CHIAR AR ÎNCURCA. TREBUIE ÎN SCHIMB SĂ **ÎNVEŢE SĂ ROTEASCĂ MÂNA ÎN JOS PÂNĂ CÂND CEEA CE A RĂMAS DIN ARĂTĂTOR ŞI DEGETUL MIC VINE ÎN CONTACT CU CLAPELE. ESTE NOROCOS PENTRU CĂ METODA NU AR FI POSIBILĂ DACĂ AR FI VORBA DE ALTE DEGETE. ESTE VALABILĂ PENTRU ASTEA DOUĂ.**

CA **SĂ ÎNVEŢE SĂ ROTEASCĂ MÂNA E NEVOIE DE RĂBDARE ŞI PERSEVERENŢĂ. DAR DACĂ ARE VOINŢĂ, SE POATE FACE. FAPTUL CĂ E TÂNĂR AJUTĂ. ŞTIU O FEMEIE CARE A PIERDUT ACELEAŞI DEGETE ŞI ACUM CÂNTĂ LA PIAN. POT SĂ LE FAC CUNOŞTINŢĂ, DACĂ VREI. AI GRIJĂ DE TINE.**

HARRY. CU CELE MAI BUNE URĂRI.

JACK TUPPER, M.D.

Urmă o tăcere, apoi Nicky spuse:

— Pot să văd şi eu scrisoarea, tată?

— Să n-o pierzi. O să-ţi amintească de Harry în viitor.

Prietenia strânsă, instinctivă, dintre Harry şi Nicky fusese scurtă, dar frumoasă, se gândi Jessica. Îşi aminti primele cuvinte, deprimante, pe care i le spusese fiul ei lui Harry când îl văzuse la Nueva Esperanza: *„L-au omorât pe bunicu' şi mie mi-au tăiat două degete, ca să nu mai pot cânta la pian”.* Acum era limpede că Nicky nu va mai deveni niciodată pianist de carieră, aşa cum visase. Dar va *putea* să cânte la pian şi să se bucure de muzică în alte feluri.

Nicky citea mesajul, ţinându-l în mâna stângă, în timp ce pe faţă îi înflorea un zâmbet timid. Începuse să-şi rotească mâna bandajată într-o mişcare circulară, aşa cum scria în telegramă.

— Cred, spuse Sloane apăsat, că nu va exista nicio clipă în care nu vom avea motive să-i mulţumim lui Harry.

— Şi lui Fernández, îi aminti Jessica. Le povestise deja de

sacrificiul şi moartea corespondentului. Acum le spuse de promisiunea pe care o făcuse Harry pe cărarea din junglă. Fernández vorbise de soţia şi copiii lui, întrebând dacă cineva va avea grijă de ei, iar Harry îi făgăduise *„Lucrezi pentru CBA, şi CBA-ul va avea grijă de ei. Îţi dau cuvântul meu de onoare... educaţia copiilor... totul”.*

— Dacă Harry a spus asta, vorbea în numele CBA-ului, şi este la fel de valabil ca un document legal, hotărî Sloane. Când mă întorc, o să am grijă să se pună în aplicare.

— Nu e decât o hibă, îi aminti Rita. Asta s-a întâmplat după ce Harry a fost concediat, deşi el nu ştia încă.

Auzind-o, Minh tresări surprins – ceea ce le aminti că nu toată lumea ştia de scrisoarea de concediere semnată de Les Chippingham.

— Nu contează. Promisiunea lui Harry va fi onorată.

— Dar asta ne aduce la o decizie pe care trebuie s-o luăm, insistă Rita. Avem de gând să facem referire la concedierea lui Harry în ştirea de azi?

— Nu, răspunse Sloane emfatic. Astea sunt rufele noastre murdare, şi n-o să le spălăm în public.

Dar va ieşi la iveală, se gândi Rita, *întotdeauna iese.*

Crawf nu ştia încă de scrisoarea cu „Ticălosule!” pe care ea i-o trimisese prin fax lui Les Chippingham la Potcoavă. În cel mult o săptămână probabil va apărea în *Times* sau *Washington Post.* Şi dacă nu acolo, atunci mai târziu în *Columbia Journalism Review,* sau *Washington Journalism Review.* Cu atât mai bine!

Rita îşi mai aminti că, datorită acestei scrisori, ea rămăsese mai mult ca sigur fără serviciu la această oră. Printre altele, se semnase „fost producător”. Ei bine, orice se va întâmpla, mai întâi îşi va termina misiunea asta.

— E ceva care mi-a atras atenţia la terenul de aterizare de unde am plecat, spuse Jessica, rupând tăcerea care se lăsase din nou.

— Sion.

— Da, am avut senzaţia, pe cărarea din junglă şi pe pistă, că am mai fost o dată acolo. Cred că acolo am fost aduşi când ne-au scos din America, când ne-am recăpătat toţi cunoştinţa. Deşi atunci nu ştiam că e un teren de aterizare. Şi încă ceva.

— Continuă, o încurajă Rita, care scosese o agendă şi îşi nota.

— Era un bărbat în coliba unde ne-am trezit. Nu ştiu cine era, deşi sunt sigură că era american. L-am implorat să ne ajute, dar n-a făcut-o. Dar am asta.

Cu o zi înainte, Jessica recuperase de sub salteaua din celula ei desenul pe care îl făcuse şi de atunci îl purtase împăturit în sutien. Acum i-l dădu Ritei.

Desenul îl reprezenta pe pilotul Learjet-ului, Denis Underhill.

— În seara asta o să-l arătăm la telejurnal, să vedem dacă îl recunoaşte cineva. Din douăzeci de milioane de oameni, trebuie să fie unul care să-l identifice.

În acest timp, avionul continua să câştige în altitudine, ridicându-se deasupra Cordilierilor, după care urma să coboare din nou pentru a ateriza la Lima. Rita observă că era ora 9 dimineaţa. Zborul avea să mai dureze patruzeci de minute.

Acum era necesar să facă împreună cu Sloane un plan ferm pentru restul zilei. Lucrase deja ceva dinainte, anticipând majoritatea evenimentelor care avuseseră loc.

Povestea dramatică a salvării ostaticilor era exclusivitatea CBA-ului, deci până la ora primei ediţii a Telejurnalului de seară, adică până la 17, 30, ora Perú-ului, Jessica şi Nicky trebuiau ţinuţi departe de privirile lumii, invizibili pentru restul presei. Era sigură că şi Crawf va înţelege necesitatea acestui lucru.

Asta însemna că niciunul dintre ei nu putea fi dus deocamdată la Hotelul Cesar’s sau la Entel Perú, care vier muiau de reporteri şi echipe de televiziune. Acelaşi lucru era valabil şi pentru celelalte hoteluri din Lima.

Aşa că Rita aranjă ca cei doi să se ducă acasă la proprietarul companiei Aerolibertad, Oswaldo Zileri, care locuia la Periferia Miraflores, şi să rămână acolo până la ora 17, 30, după care nu mai conta dacă erau văzuţi de presa scrisă sau televiziune. Oricum, era un chin prin care trebuiau să treacă la un moment dat.

Între timp, împreună cu Bob Watson, Rita va pune la punct materialul pentru telejurnalul din seara asta. O să fie lung. O să folosească cea mai mare parte a imaginilor trase

de Minh – cu salvarea celor doi şi momentul dureros când au trebuit să-l lase pe Fernández în urmă, în junglă.

Nici măcar nu se va obosi să ceară New York-ului să-i spună cât timp are la dispoziţie – asta era o situaţie excepţională, ştia că putea consuma cât timp dorea.

Bănuia că New York-ul îi va cere să facă şi emisiunea specială de o oră ce venea după telejurnal, dar nu era nicio problemă, avea cu ce s-o umple şi pe aceea. Materialul includea interviul cu Dolores, tovarăşa de viaţă şi de beţie a fostului doctor Hartley Gossage, alias Baudelio, care îşi folosise cunoştinţele medicale în scopul de a transporta în Perú cele trei victime ale răpirii. Chiar Harry pregătise materialul acela cu propriul său comentariu, şi era gata pentru difuzare.

În ceea ce privea restul aranjamentelor, atât pentru telejurnal, cât şi pentru emisiunea specială, Crawf urma să citească ştirile şi să facă şi prezentările. O să fie o încercare grea pentru el. Va trebui să vorbească despre moartea propriului său tată, a lui Harry şi a lui Fernández, şi despre mutilarea mâinii fiului său. Crawf era destul de emotiv câteodată, şi îşi pierdea vocea în timp ce vorbea. N-are importanţă, hotărî Rita, asta va face povestea cu atât mai convingătoare, iar Crawf îşi va reveni şi va continua. În fond era un profesionist, ca şi Rita Şi ca toţi ceilalţi.

O singură ştire nu avea voie să lipsească în cursul zilei – aceea că Nicky şi Jessica fuseseră salvaţi şi erau în siguranţă. Trebuia să pregătească un buletin special pentru asta. Când îl vor primi cei de la New York, vor întrerupe programul pentru a-l difuza, şi din nou CBA-ul o va lua înaintea tuturor.

Rita se uită la ceas – 9, 23. Încă vreo douăzeci de minute de zbor. Ţinând cont de timpul necesar pentru a ajunge de la aeroport la Lima, buletinul ar putea fi gata la ora 10, 30. Nu vor trimite decât câteva imagini neprelucrate, aşa cum făcuseră şi cu povestea de la Aeroportul Fort-Worth din Dallas, la care lucrase cu Harry, Minh şi Ken O’Hara cu mai puţin de o lună în urmă.

Chiar atât de puţin timp trecuse de atunci? Părea mult mai mult, părea de pe altă lume.

Deci va avea nevoie de spaţiu prin satelit pentru ora 10,

30. Rita se aplecă în fotoliu şi îl bătu pe Zileri pe umăr. Când acesta se întoarse, îl întrebă arătând spre radioul de la bord:

— Nu putem să încercăm o legătură prin radio? Vreau să sun la New York.

— Se poate.

Rita notă pe o hârtiuţă numărul şi i-l dădu. Într-un timp surprinzător de scurt, o voce răspunse:

— CBA, Redacţia Ştiri Externe.

Felipe, copilotul, îi trecu microfonul:

— Daţi-i drumul! şi apăsă pe butonul de transmisie.

— Rita Abrams la telefon. Aranjează-mi o transmisie prin satelit de la Lima pentru ora 10, 30, pentru un buletin special. Anunţă-i şi pe cei de la Potcoavă.

— S-a aranjat, îi răspunse vocea laconic.

— Mulţumesc. La revedere.

Va avea nevoie de material scris pentru buletin şi pentru programul special. Rita Schiţă câteva fraze de început, hotărând – Sloane va scrie restul şi va găsi şi cuvintele potrivite.

Întotdeauna le găsea. Probabil că va şi improviza. Şi la asta era bun.

Cât mai dura zborul, ea şi Crawf vor trebui să lucreze împreună. Din păcate, asta însemna să-l smulgă din braţele Jessicăi şi ale lui Nicky. Dar şi el şi ei vor înţelege necesitatea. Ca toţi ceilalţi din meseria asta, înţelegeau că ştirile veneau pe primul plan.

— Crawf, spuse Rita blând, noi doi avem de lucru. E timpul să ne apucăm.